

David Duke

Jødisk racisme

Dan Publishing

"Jeg må i det mindste erkende, at i lighed med tusindvis andre, typiske unge jøder i min generation, blev jeg opfostret til jødisk nationalist ... jeg skulle lære, at mit folk var ikke-jøderne, der havde undertrykt os, overlegent. Vi skulle lære at betragte ikke-jøder som upålidelige fremmede ... som mennesker, der var mindre følsomme, mindre intelligente og mindre moralske end os selv. Vi skulle også lære, at lektien fra vor mørke historie var, at vi ikke kunne stole på nogen."

Det er ingen ringere end Stephen Steinlight, en tidligere talsmand for den stærke lobbyorganisation, Den amerikanske jødiske Komité, der her citeres. Uddraget fra hans udtalelser giver et indblik i en meget udbredt jødisk racistisk tænkemåde, som alligevel kun meget få kender til og endnu færre vover at kritisere.

Dr. David Duke udgør en undtagelse. Ovenstående udtalelser er blot ét af de mange opsigtsvækkende citater, der præsenteres i denne åbenhjertige og modige undersøgelse af verdens mest indflydelsesrige herrefolksideologi. Duke ønsker at vise, at der blandt jøder hersker en stærk messiansk og racistisk strømning som stræber efter overherredømme over hele verden, og ikke kun over Vestbredden og Gazastriben i Palæstina.

Oversætteren, Knud Bjeld Eriksens forord til den danske udgave påviser, at David Dukes beskrivelser af den jødiske racisme er gyldige også for danske forhold og mere aktuelle i dag end nogensinde.

Enhver, der er interesseret i politik eller samfundsforhold generelt, eller som ser på den aktuelle udvikling med bekymring, vil i denne bog finde mange tankevækkende oplysninger og få svar på mange af sine spørgsmål eller bekymringer. En særlig bekymring, for mange europæere er fremtiden for dem og deres efterkommere i et stadigt mere multikulturelt Europa. David Duke påviser, hvordan jøder har været førende i denne multikulturelle udvikling i USA.

En udtalelse i 2010 fra lederen af det jødiske "Paideia" institut i Sverige, Barbara Lerner Spectre, er en klar indrømmelse af, at det samme gælder i Europa. Hun sagde bl.a. ligeud: "...Det er en gevaldig transformation for Europa at gennemgå, det går nu i multikulturel tilstand, og der vil komme vrede mod jøder for vores ledende rolle."

David Duke blev noget af en verdensberømt person i 1989 da han trods overvældende modstand fra hele det amerikanske politiske etablisement og samtlige massemedier fik en majoritet af vælgerne bag sig og blev indvalgt i Repræsentanternes Hus i Louisiana. Siden da har han vedholdende kæmpet for, at også hvide naturligvis skal have de samme rettigheder som minoriteter. Han har yderligere skrevet "My Awakening – A Path To Racial Understanding" og han har lavet et utal af radio- og videoforedrag samt holdt foredrag og undervist over hele verden, især siden han i 2005 modtog sin doktorgrad fra det største universitet i Ukraine. Han kan i dag især opleves på de mange Youtube videoer, der ofte bortcensureres af Youtube efter jødisk pression, kun for at blive kopieret og dukke op igen senesevis af andre steder på kanalen, og fra januar 2012 kan han høres i sit daglige radioshow på den meget kendte alternative amerikanske radiokanal, www.rense.com.

JØDISK RACISME

JØDISK RACISME

AF DAVID DUKE

“Antisemitisme og jødisk chauvinisme kan kun bekæmpes samtidig.”

— Israel Shahak, overlevende fra holocaust og israelsk fredsaktivist

DAN PUBLISHING

ISBN: 978-87-92423-00-9
EAN: 9788792423009

© David Duke 2004, 2007, 2012. All rights reserved.
For den danske oversættelse © Dan Publishing

Originalens titel: *Jewish Supremacism* (USA 2007)
Oversættelse: Advokat Knud Bjeld Eriksen
Ansvarlig udgiver: Dan Publishing
emailadresse: vedsberg@yahoo.com
Første danske udgave, første trykning

Omslagsillustration af David Dees. Ud fra foto af en tretten år gammel palæstinensisk dreng, der går mod en israelsk tank i udkanten af byen Gaza, søndag den 29. oktober 2000. Omkring én uge senere var han dræbt.

Jeg tilegner afdøde Dr. Israel Shahak dette værk. Han var en jødisk overlevende fra holocaust og israelsk statsborger, som udviste det moralske og intellektuelle mod, der kræves for at udfordre den jødiske racisme, som bringer både jøder og ikke-jøder i alvorlig fare.

Værket tegnes også mindet om de uskyldige amerikanere, der døde ved de forfærdelige angreb den 11. september, 2001. Disse angreb var en tragisk konsekvens af den amerikanske udenrigspolitik, der sætter Israels dagsorden over Amerikas sikkerhed og vitale interesser.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Om forfatteren	9
Forord til den danske udgave	11
Forfatterens forord.	17
1. Det jødiske spørgsmål	46
2. Den jødiske racismes rødder.	66
3. Kristendom, islam og jødedom	88
4. Jøder, kommunisme og borgerrettigheder .	106
5. Jødisk overherredømme i medierne	125
6. Jødisk politisk overherredømme	152
7. Antisemitismens rødder I	169
8. Antisemitismens rødder II.	186
9. Israel: en jødisk, racistisk stat	216
10. Israel II: Herrefolkspolitik gennem terror..	233
11. Israel III: Forræderi mod USA	250
12. En undersøgelse af holocaust.	282
13. Den jødisk ledede fremmedinvasion	331
14. Jødisk evolutionær strategi.	342
Efterskrift.	364
Noter.	366
Stikordsregister	393

OM FORFATTEREN

David Duke er muligvis den mest kontroversielle politiker i hele den amerikanske historie, som har opnået at blive valgt til et offentligt embede. Trods enorm modstand fra hele det amerikanske politiske etablisement og trods det, at han havde enorme pengemidler imod sig samt direkte trusler mod sin hjemstat, Louisiana, opnåede han i 1989 at blive indvalgt til Repræsentanternes Hus i delstaten. Ved senere valg til guvernørposten og til senator for Louisiana opnåede han omkring 60 pct. af de hvide vælgeres stemmer. Dette var sensationelt, selv om han til sidst tabte mod overmagten, bl.a. med millioner anvendt til støtte for hans modstander, en kendt svindler. Reklamen for denne lød: "Stem på svindleren. Det er vigtigt!"

Duke agiterer vedholdende for, at alle folkeslag skal have samme rettigheder og ret til selvbestemmelse. Han mener, at jødiske magtklikker stræber efter at underkue—ikke alene Vestbredden og Gazastriben—men hele verden. Hans besked er, at jødiske magtgalninge—de *Jødiske racist*—med deres nærmest ubegrænsede magt over regeringen, Kongressen og massemedierne i USA leder De forenede Stater og den øvrige verden mod en globalisering, som truer med at udslette den ægte mangfoldighed i verden og fjerne vor frihed.

Duke er en særdeles skarp debattør og meget afholdt taler. Han har sågar været på tale som præsidentkandidat i 2012. Han har i mere end 45 år kæmpet for hvides rettigheder i et stadig mere multikulturelt helvede. Hans mange videoer på Youtube vil hurtigt overbevise enhver om hans veltalenhed, hans klare tankevirksomhed og sympatiske væsen. Ganske modsat mediernes dæmonisering af ham.

David Duke

FORORD TIL DEN DANSKE UDGAVE

af Knud Bjeld Eriksen

Den kontroversielle forfatter og politiske aktivist, Dr. David Duke, skrev bogen, *Jewish Supremacism: My Awakening to the Jewish Question* i 2003. Det er hans anden, opdaterede og udvidede udgave af denne bog fra 2007, der her er oversat til dansk. Bogen findes hermed på 15 sprog. Duke har skrevet to bøger, denne og den foregående, *My Awakening*. De har begge en undertitel, der fortæller, at der er tale om Dukes egen personlige opvågning til forståelse af de undertrykte sandheder om de to spørgsmål, han anser for at være de væsentligste i verden overhovedet. Racespørgsmålet og det jødiske spørgsmål. *Jødisk Racisme* er en udvidelse af et af kapitlerne i *My Awakening*, men er samtidig en populariseret fremstilling af den afhandling, der i 2005 skaffede ham en dokortitel i historie fra det største universitet i Ukraine, MAUP. Duke skriver en blanding af autobiografi og politisk analyse, som også en anden af mine yndlingsforfattere om det jødiske spørgsmål, den en gang verdensberømte Douglas Reed, gjorde brug af.

David Duke må i dag anses for en af de allerbedste forfattere vedrørende disse spørgsmål. Både på grund af hans mangeårige studium af emnerne, der går helt tilbage til hans studenterdage i tresserne og på grund af hans klare, frygtløse behandling af dem. At han kun har skrevet de to bøger skal så sandelig suppleres med de hundredvis af radioudsendelser, internetudgivelser, artikler og foredrag, der siden er kommet til. Endelig, ikke mindst i disse multimedietider, har han i de senere år produceret de meget populære Youtube videoer, der ses af millioner verden over og han er fra dette års begyndelse (2012) vært på sit eget daglige radioprogram på en af Amerikas kendteste alternative radiokanaler, www.rense.com. Videoerne og det livlige radioprogram viser, tydeligere end det skrevne ord, hvilken sympatisk og veltalende politiker, han er. Indtrykket af ham her vil fuldstændig modsige mediernes monotone forsøg på at gøre ham til en ond racist, Ku Klux Klan-leder, jødehader, nazist, osv. osv. Han er stadig utrættelig i sin mission, der går ud på at sikre bevarelsen af den ægte mangfoldighed i verden, specielt den hvide race, hans egen, som han hævder er under angreb og udryddelsestruet. Han understreger, at dette arbejde samtidig tilgodeser alle jordens andre folkeslag, der alle har ret til at leve i egen kultur med egne politikere og egne medier og ikke under et ensrettet globalistisk pengediktatur med jødisk overherredømme. Han kæmper for frihed for alle, ikke kun hans eget folk, siger han igen og igen.

I bogens 20 sider lange forord fortæller David Duke, at hans eneste formål med at skrive *Jødisk racisme*, er at finde sandheden. Og det må

12 JØDISK RACISME

også læseren af bogen gøre—holde sandhedssøgen helt fremme i sin bevidsthed, mens han læser bogen, siger Duke. Han gør opmærksom på, at hans kilder overvejende er jødiske. Dette faktum udgør bogens særlige og egentlige styrke, siger han selv.

David Duke er ikke fremmed for at byde på—eller selv acceptere—udfordringer. Han var for en del år tilbage en lovende ung politiker i staten Louisiana. Han var ekstremt populær blandt hvide borgere i staten på grund af sin uforbeholdne understøttelse af den hvide kultur.

Han er *den* amerikanske politiker, der i nyere tid alvorligst har truet og rystet den herskende jødiske penge-, medie- og politikerelite ved at han, trods sine klare standpunkter FOR den amerikanske hvide majoritetsbefolkning og MOD den jødiske herrefolksideologi og den jødiske skjulte magtudøvelse, rent faktisk opnåede valg og kom meget tæt på at blive guvernør og senator i sin hjemstat Louisiana.

David Duke har måttet betale en høj pris for sin frygtløse og effektive kritik af de jødiske magtklikker. Han er bl.a. blevet fysisk overfaldet mange gange og har fået dødstrusler og bombetrusler. Senest har han været arresteret i EU og nu fået indrejseforbud i tre europæiske lande (Tjekkiet, Schweiz og Tyskland). Han har måttet afsone en fængselsdom for skatteunddragelse hvilket han i bogen beskriver som endnu en politisk forfølgelse, hvor hans virkelige "forbrydelse" var den, at være "politisk ukorrekt" og uforfærdet i sin kritik. Dette betyder, siger han, dødsdom for enhver politikers karriere i dag.

Han fortæller, at han havde en jødisk grandonkel, som blev præst i Metodistkirken, samt at hans familie ikke havde fordomme om jøderne. Dukes kristne baggrund fremgår meget tydeligt i flere kapitler, som nok forekommer en religiøs amerikaner mere vedkommende end tilfældet er for en gennemsnitsdansker. Men vor 1000 år gamle kristne kultur må også her inddrages og forsvares som en del af vor selvforståelse.

Om jøderne siger Duke, at naive kristne tror, at praktiserende jøder regner Det gamle Testamente for det helligste af deres religiøse skrifter, hvor det i realiteten er det mere ukendte Talmud, der udgør deres vigtigste rettesnor i livet. Ti paver og Reformationens fader, Martin Luther, var meget kritiske over for jødedommen. Det, der har overlevet i jødedommen, siger Duke, er jødisk had og magt. Han beskriver både zionismen, Israels adfærd og troen på at være et herrefolk, "udvalgt af Gud til at herske", som en logisk forlængelse af jødedommen. I øvrigt fortæller han tydeligt, at det ikke er *alle* jøder, han kritiserer eller anklager. Det er de jødiske ekstremister, han kalder *Jewish Supremacists* hvilket på dansk er blevet til *Jødiske racister*. De er oftest sammenfaldende med dem, der benævnes *zionister*. Jeg bruger selv helst udtrykket "magtjøder". Uheldigvis er det dem, der er toneangivende i de store jødiske organisationer, magtcentre og verdensmedier. Det er dem, David Duke behandler i bogen.

Den tidligere jødiske højesteretsdommer i USA, Louis Brandeis, sagde en gang: "Jøder er en særskilt nationalitet. Uanset, hvilket land, de tilhører, eller deres stand og trosvariant, er de nødvendigvis en del heraf". Jøder bekæmper assimilation for sig selv, men anbefaler den for andre,

siger Duke. I det 20. århundrede og det tidlige 21. århundrede har jøder stået i spidsen for bestræbelserne på at afkristne Amerika, og de har haft succes på grund af deres dominans over massemediernes.

De har i USA været anførerne af kampen for "borgerrettigheder" og de var grundlæggerne—og indtil for få år siden—dem, der kontrollerede NAACP, de farvede folks interesseorganisation i USA. Deres kontrol over radio, fjernsyn, Hollywood samt de ledende aviser er ingen hemmelighed, og Duke giver navnene. De blade, der ikke fremmer den zionistiske globale og nationale politik, finder snart ud af, at deres annoncører forsvinder én efter én, siger Duke og giver eksempler. Den jødiske propagandaorganisation I USA, ADL, kontrollerer det, der kendes som den jødiske broderorden, B'nai B'rith's, "reklameloge". Den er så magtfuld, at det ikke betaler sig for bladene at gå imod en magt, de ikke kan klare.

Medierne er ifølge David Duke europæernes og amerikanernes farligste fjende. De har en altdominerende—og fjendtlig—rolle i alle moderne menneskers daglige liv. Han giver en meget grundig gennemgang af jødisk dominans indenfor samtlige medier. Det er både Hollywood og internationale filialer eller tilknyttede miljøer, såvel som samtlige andre underholdningsmedier og nyhedsmedier. I sagens natur er det USA's medier, der gennemgås, og det er også USA's medier, der på verdensplan er de mest dominerende. Men også i Danmark, i det øvrige Skandinavien og i hele Europa, er medierne under jødisk dominans, i ejerskab og/eller redaktion. Jeg har selv, gennem mine hjemmesider forsøgt at deltage i oplysningen om dette, men meget mere kan gøres. Der er for mig ingen tvivl om, at de danske medier er nogenlunde lige så jødisk domineret som de amerikanske. Lad blot følgende navne stå lidt på nethinden og tænk på, hvor ofte de, eller deres medier har leveret nyheder eller underholdning til dig. Og de udgør blot toppen af isbjerget. Det er kun de mediejøder og jødiske talsmænd, jeg lige umiddelbart kan komme i tanker om: Brødrene Melchior, Susanne Bier, Georg Metz, Arne Notkin, Dan Tschernia (TV2 Lorry), Adam Holm, Martin Krasnik, Klaus Rothstein, Bent Blüdnikow, Michael Meyerheim, Herbert Pundik, Samuel Rachlin, Hanne Foighel, Allan Silberbrandt, Peter Wivel (og flere i Wivel-familien), Mogens Rubinstein, Hans Morten Rubin, Kjeld Koplev, Mette Fugl, Anders Jerichow, Lisbeth Davidsen, Vibeke Sperling, Jacob Levinsen, Miriam Katz og "Bubber" (Niels Christian Meyer). Ejerskaberne er ofte svært gennemskuelige og ikke grundigt nok undersøgt med henblik på mere nøjagtigt at fastslå graden af den jødiske dominans. Men i vor internationaliserede verden er der formentlig ikke den store forskel på Danmark og USA, som Duke her nøje gennemgår.

Den jødiske stat Israel bliver grundigt behandlet af Duke i bogen. De mest betydningsfulde hændelser i moderne tid vedrørende jødernes skæbne og deres stilling i verden er naturligvis "holocaust" og skabelsen af staten Israel som en direkte følge af denne. Begge emner behandles grundigt og igen frygtløst af David Duke, som ikke er typen, der taler i tåger eller kryber udenom kernespørgsmålene. Han påviser, i flere kapitler, at nyskabelsen, Israel, er både rent racistisk og en base for alverdens

14 JØDISK RACISME

kriminalitet og internationale uro. Israel bryder, ganske ustraffet, internationale love, hvor andre lande straks udsættes for sanktioner, bombing og krig.

Omkring den såkaldte "holocaust" mod Europas jøder, redegør Duke grundigt for de vigtigste påstande blandt såkaldte "holocaust-revisionister", eller "benægttere", som medierne ynder at kalde dem, hvor disse har givet udtryk for tvivl om bl.a. mange vidneudsagn, fremlagte dokumenter og fysiske umuligheder i den officielle historieskrivning og om det påståede omfang af forbrydelserne. Men Duke tager ikke selv stilling til den endelige sandhed og indtager den holdning, at der må være forskningsfrihed og ytringsfrihed også på dette område, hvis sandheden skal findes og at man ikke bør lave straffelove, der på sovjetisk vis påbyder en særlig historisk forståelse. Han påviser mediernes skævvridning ved at være fanatisk optagne af nazisterne og deres gerninger og ganske blinde for kommunisternes langt grusommere forbrydelser.

Israel blev skabt som resultat af zionismen, men zionisme er ikke—og har aldrig været—udelukkende en bevægelse, der skulle samle jøderne i Palæstina. Den har, sammen med verdensrevolutionen—kommunismen—været det værktøj, der skulle bringe "The Jew World Order" til sejr. Styling af politikere og "elite" fra oven gennem korruption af politik og finansmagt og gennem mediemagt, der kan skabe revolutioner og pøbel "demokrati", er den magt, zionismen udøver. Det er en usynlig, men alt-omfattende magt til at levere de nødvendige stemmer eller fjerne dem fra politikere i Vestens "demokratier", alt efter, om politikerne gør som befalet af de stenrige medie- og pengebagmænd.

Duke demonstrerer, hvordan zionistisk magt kontrollerer begge dele af den amerikanske Kongres. Afdøde senator J. William Fulbright (demokrat fra Arkansas), udtrykte, hvad han så som en almindelig snusfornuftig konstatering, da han sagde, at Senatet var under zionistisk kontrol. Han fandt snart ud af, at det betød politisk selvmord at kritisere USA's mellemøstpolitik. Fra kyst til kyst blev jødisk magtkoncentration organiseret og sat ind på at udskifte ham med konkurrenten, Dale Bumpers, som ville være lydig over for den zionistiske linje i udenrigspolitikken. Professorerne Mearsheimer og Walt skrev i 2006 den artikel *The Israel Lobby and U.S. Foreign Policy*, der udkom som bog i august 2007. Det udviklede sig til det, som Wikipedia kalder "Israel Lobby kontroversen". De blev af jødiske talsmænd skældt ud for at sige det samme som David Duke og sådan har det ofte været, at han var først. David Duke er i dag også en af de modigste og tydeligste kendte amerikanere, der advarer mod en jødisk fremprovokeret krig mod Iran, som han gjorde det før krigene mod Irak. Duke giver i bogen mange andre spændende eksempler på jødisk politisk magtudøvelse.

Ifølge David Duke udstrækker zionistisk magt sig også til finansverdenen med dens kontrol af bankerne og dens historie med at udlåne penge til fattige kristne til ågerrenter. I forretningsverdenen bliver kristne direktører i israelsk-kontrollerede selskaber ofte "sat op" til fiasko, hævder han. Siden bogen blev skrevet (2007), hvor Duke kunne omtale jøderne

Milken, Boesky og Siegels børsrøveri som historiens største røveri er det kun blevet værre og værre og disse forbrydelser blegner imod de jødiske oligarkers tyveri af hovedparten af Ruslands resurser i begyndelsen af halvfemserne og nu: Finanskrisen, hvor noget tilsyneladende gik galt i magtjødernes planlagte endelige erobring af samtlige jordens resurser.

Finanskrisen er det foreløbigt, i særklasse, største røveri i verdenshistorien. Wall Streets røverbaroner, ja hele verdens "pengesystem", der i virkeligheden blot er et kæmpemæssigt bluffnummer til udplyndring af verdens resurser og til opnåelse af fuldkommen og altomfattende finansiel magt, har jøder anbragt såvel på topposterne som længere nede i pengemaskineriet. Dette undlader så godt som alle medier at fortælle.

Mange trilliarder af dollar (foreløbig 23) skiftede, gennem finansfyrsternes forbryderiske adfærd, ejere fra skatteyderne til private lommer, alene i USA. Finansfyrsterne blev belønnet, ikke straffet og blev beriget med ganske ufattelige summer, fordi de kunne sælge idéen om at "de var for store til at man kunne lade dem gå konkurs".

Krisen begyndte i sommeren 2007, hvor David Duke skrev denne anden udgave af *Jødisk Racisme*. Den er derfor ikke kommenteret af ham i bogen, men det er den så sandelig blevet i nogle af hans mange senere videoer på Youtube, som den interesserede bør se for at opdatere sin forståelse af emnet efter at have læst bogen.

David Duke siger endvidere, at jøder er fremtrædende i underverdenen. "A/S Mord" og den såkaldte "russiske" mafia i det moderne Rusland er jødiske. Og slavehandelen, både med sex og andre formål, styres af disse "rovdyr".

Zionister er ikke fremmede over for terrorisme. Duke påviser, at Israel er nummer ét terrorist i Mellemøsten. Menachem Begin, med Irgunbanden og Ariel Sharon, med hans nådesløse slagting af titusinder af palæstinensere, udgør eksempler på, hvordan zionisterne træder frihed under fode.

Jødisk terrorisme og forræderi behandles indgående. Israel-spionen Jonathan Pollard, der stjal så godt som alle USA's tophemmeligheder til Sovjet, der derefter solgte dem videre til Kina, bliver konstant søgt frigivet af Israel. Massemedierne har lige siden 1967 nægtet at kræve en tilbundsgående undersøgelse af Israels bevidste angreb på det amerikanske flådefartøj, *USS Liberty* og USA's regering har også i lige så mange år nægtet at gøre Israel ansvarlig for dette morderiske angreb på "en allieret".

Duke stiller 14 spørgsmål under overskriften "Er Amerikas støtte til Israel virkelig det værd?" Emnerne omfatter ofrene for 9-11, hvor Israel havde forudviden om angrebet, og måske ligefrem gav en hånd med. Også spørgsmålet om de trilliarder af dollar i amerikansk hjælp, som Israel har modtaget siden statens grundlæggelse—og det til en stat, der stjal beriget uran fra USA til at fremstille ulovlige atombomber. (hvor interessant og ironisk, at netop Israel går forrest i den aktuelle krigstrussel mod Iran i forargelse over dette lands atomprogram).

Også de overvejende jødiske ledere af den "russiske" revolution, og hovedmanden bag finansieringen af dette bolsjevikiske blodbad, den jø-

16 JØDISK RACISME

diske bankmagnat Jacob Schiff, kommer Duke ind på i detaljer. Disse kendsgerninger er endnu slet ikke kendt og forstået. De findes end ikke i folks bevidsthed.

Hvad der særligt bekymrer Duke er den kendsgerning, at mange jøder støtter såvel den legale som den illegale indvandring af fremmede, der ikke kan integreres, til USA. Her dog ikke, som i Europa, tyrkere, arabere og negere, men mexicanere. Han påviser, hvordan jøder bruger masseindvandringen til Vesten som et våben imod den hvide befolkning og til opnåelse af magt i det derved opsplittede og kaotiske samfund. Han mener, at også denne adfærd og deres viljefasthed og succes i dette projekt er dannet gennem et århundredlangt racesammenhold.

En udtalelse i 2010 fra lederen af det jødiske "Paideia" institut i Sverige, Barbara Lerner Spectre, var en klar indrømmelse af, at den samme jødiske indvandrings-dagsorden gælder i Europa. Hun sagde bl.a. ligeud: "...Det er en gevaldig transformation for Europa at gennemgå, de går nu i multikulturel *tilstand*, og der vil komme vrede mod jøder for vores ledende rolle."

Også i Danmark har jødiske talsmænd og meningsdannere været i front for at sikre de fremmedes indmarch og for at sikre, at Danmark fik "det fulde udbytte" af den multikultur, de agiterer for. Jeg husker især et par topjøders udtalelser, som vist siger alt. Der var *Politikens* daværende chefredaktør, Herbert Pundik, som udtalte, at "opgaven var at opdrage danskerne, så tyrkerne kunne være her" og politikeren Arne Melchior der under et fjernsynsudsendt møde omkring fremmedproblemerne belærte os om, at det var fjollet at have noget imod "dobbelt loyalitet", for "vi kunne bare se, hvor godt det var gået med jøderne".

Jo, tak. Læs nu bogen *Jødisk racisme* og fortæl mig derefter, om du er ganske enig med hr. Melchior. Vestens mennesker er individualister, men vi lever i en verden, hvor gruppetænkning og gruppeloyalitet er det mere almindelige, og hvis vi gerne vil overleve og give mere end et dødsbo videre til vore børn, må vi til at vågne op og handle nu. Det er ved at være sidste udkald. Men "vi er stadig de fleste i vore lande og behøver ikke at blive ofre for *Jødisk racisme*", siger David Duke.

Knud Bjeld Eriksen, advokat
Marts 2012

Forfatterens forord

Jeg lover, at denne bog vil provokere dig. Dens opsigtsvækkende dokumentation vil komme til at modsige nogle af dine mest grundlæggende forestillinger.

Hvis du, så vidt det er muligt for dig, forsøger at lægge de fordomme til side, du har om dette emne og måske endda de forudfattede meninger, du måtte have om mig som person—kan du på mere retfærdig vis bedømme de tanker og fakta, som præsenteres i bogen. Det er alt, hvad en forfatter kan bede sine læsere om. Og det beder jeg dig om. Jeg tror virkelig, at dersom du bestræber dig på at have et åbent sind, vil du blive forbløffet over, hvad du læser.

Bogens egentlige styrke ligger i det materiale, den bygger på. Du vil snart lægge mærke til, at det meste af min dokumentation om den jødiske racisme og den internationale zionisme stammer fra jødiske kilder. De udgør et stærkere argument for mine opfattelser end noget som helst, jeg selv havde kunnet skrive. Jeg opfordrer dig til selv at undersøge disse kilder, som jeg citerer, for at kontrollere dem. I denne bog tager jeg dig med på en fascinerende opdagelsesrejse ind i et forbudt område. Jeg anmoder dig om frimodigt at bevare et åbent sind, mens du udforsker de emner, der her ligger foran dig, for det er kun på den måde, enhver af os kan finde frem til sandheden.

Nogle vil nedrakke denne bog ved at kalde den antisemitisk. Ikke desto mindre anses det ikke for anti-amerikansk at undersøge misgerningerne mod indianerne gennem historien. Og ingen kalder det kristendomsfjendsk at tale om inkquisitionens udskejelser. Bliver man måske betragtet som anti-hvid, hvis man skriver historien om negerslaveriet i Sydstaternes? Massemedierne er fyldt med historier om farerne ved muslimsk ekstremisme. Men ingen siger, at det er anti-muslimsk at granske ekstreme elementer i den muslimske fundamentalisme. Denne bog vover at undersøge et forbudt emne: Jødisk ekstremisme og racisme.

Denne bog er ikke antisemitisk. Den undersøger og dokumenterer ganske enkelt eksempler på den racisme, de herrefolksidéer, som har eksisteret i det jødiske samfund fra dets ældste historie og frem til i dag. Bogen vil påvise tilstedeværelsen af ekstremistiske og racistiske jødiske elementer på mange af de højeste magtniveauer i regeringer, medier og finansliv. Eftersom enhver, der behandler dette emne, straks bagvaskes som værende en "antisemit", er det af største vigtighed, at jeg med eftertryk gentager at denne bog ikke er imod alle jøder. Den omhandler *kun* jødiske ekstremister. Jeg har stor respekt for individuelle jøder. Faktisk er denne bog tilgænet en jøde: den nu afdøde dr. Israel Shahak.

18 JØDISK RACISME

Som et første indblik i emnet "jødisk racisme", kan jeg pege på den nære forbindelse mellem De forenede Staters Hvide Hus og en meget magtfuld og ekstremistisk jødisk organisation: Chabad Lubavitch.

Hvad er da Chabad Lubavitch? Det er en verdensomspændende, ultra-ortodoks, jødisk, racistisk organisation, der har medlemmer i enhver førende nation i verden. Hvis du ikke allerede kender til organisationen, vil dens racistiske ekstremisme chokere dig.

Chabad Lubavitch organisationen siger, at ikke-jøder er snavsede, mindreværdige skabninger, hvis eneste eksistensberettigelse på jorden er at tjene jøder. Flere Chabad Lubavitch rabbinere hævder, at jøder bogstaveligt talt er Guds DNA, hvorimod ikke-jøder er "skabelsens affald"¹. De siger ofte, at det ikke er nogen synd, ja, at det faktisk er retskaffent, at dræbe eller bedrage en ikke-jøde. Nogle læsere vil måske ikke ønske at tro dette, men en hurtig efterforskning på internettet af officielle Chabad Lubavitch-hjemmesider og af adskillige Chabad-rabbineres skrifter vil bekræfte hvert et ord, jeg har sagt. Du vil se, at alt i denne bog, *Jødisk racisme*, er grundigt dokumenteret og forsynet med henvisninger.

Chabad rabbinere og andre ortodokse, ekstremistiske rabbinere, skriver ofte i den største jødiske avis i De forenede Stater, *Jewish Week*. I denne avis vil du finde racistiske holdninger, som ethvert ordentligt menneske vil kalde: forfærdende. Læs f.eks. følgende citat:

Hvad gojerne (ikke-jøder) angår.... (var) Zalmann's holdning: "Ikke-jødiske sjæle er af en fuldstændig anderledes og mindreværdig karakter. De er helt igennem onde, uden nogen som helst formildende omstændigheder." ... Hvis hver eneste simple celle i en jødisk krop indebærer guddommelighed, så er enhver DNA-kæde en del af Gud. Derfor er der noget særligt over jødisk DNA....

Hvis en jøde behøver en lever, kan man da tage en lever fra en uskyldig forbigående ikke-jøde for at redde jøden? Toraen ville sikkert tillade det. Jødisk liv har en uendelig værdi," forklarede han. Der er noget uendeligt mere helligt og enestående over jødisk liv end ikke-jødisk liv.
—Chabad Lubavitch rabbiner, Yitzhak Ginsburg, i *Jewish Week*, den største jødiske avis i De forenede Stater.

Denne udtalelse kom altså fra en førende Chabad Lubavitch rabbiner ved navn Yitzhak Ginsburg, og den kan findes i *Jewish Week* for den 26. april 1996. Mange kristne ville tvivle på ægtheden af dette citat, fordi de ikke kunne få sig selv til at tro, at nogen religiøs leder rent faktisk kunne sige, at det ville være moralsk forsvarligt for en jøde at dræbe en ikke-jøde og tage hans lever. I mange af mine foredrag understreger jeg det uhyggelige i rabbiner Ginsburgs udtalelse ved at påpege over for ikke-jøderne blandt tilhørerne, at han argumenterer for, at jøder har en moralsk ret til at myrde deres moder, fader, søn, datter, mand eller hustru for at skaffe en lever til en jøde. Ondskaben i et sådant udsagn ligger ganske enkelt uden for de flestes fatteevne, men igen må det understreges, at udsagnet blev fremsat i den største, mest populære jødiske avis i De forenede Stater.

Jeg blevet fordømt som hadefuld antisemit og fanatiker blot for at citere Ginsburg og for i mine skrifter og foredrag at afsløre jødisk racisme.

Og jeg må affinde mig med denne behandling fra mediernes side, alt imens Ginsburg selv knap nok har været ude for antydningen af kritik. Hans udtalelse stammede vel at mærke ikke fra en eller anden enlig, ekstremistisk jøde ude i Israels ørken, men fra en af de hædrede ledere af en sekt, der rent faktisk afholder fester og konferencer i Det hvide Hus.

New Republic afslørede i en artikel, den 4. maj 1992, Chabad Lubavitch's hadefulde, anti-kristne væsen:

Der er stærkt ironiske bestanddele i Chabads nye messianske universalisme, i bevægelsens mission over for ikke-jøderne; og en af de mest ubehagelige er givetvis Chabads utilslørede og ligefrem racistiske foragt for gojerne.

....Desuden er denne karakteristik af ikke-jøder som værende født onde og som værende både åndeligt og biologisk mindreværdige i forhold til jøder aldrig på nogen måde blevet revideret i senere Chabad-skrifter. (*The New Republic*)²

"Den store Rebbe" er Chabads åndelige overhoved. Det er den nu afdøde rabbiner, Menachem Schneerson, som mange jøder tilbeder som en messias. Chabad hævder, at rabbiner Schneerson aldrig begik en synd i hele sit liv og de samledes i tusindvis ved hans gravsted og forventede, at han ville rejse sig fra de døde. Hvad sagde da rabbiner Schneerson om ikke-jøder?

De følgende citater er hentet fra en bog med titlen *Gatherings of Conversations*, udgivet i Israel i 1965. Den indeholder optagelser af budskaber til hans tilhængere i Israel. I de efterfølgende tre årtier og indtil sin død optrådte rabbiner Schneerson i overensstemmelse med disse budskaber. Han ændrede ikke nogen af sine holdninger. Hvad rabbiner Schneerson underviste i, blev den officielle Lubavitch-hassidiske lære. Angående ikke-jøderne var Lubavitch rebbens synspunkter krystalklare:

Forskellen mellem en jødisk og en ikke-jødisk person stammer fra det almindelige udtryk: "Lad os skelne." Vi har derfor ikke at gøre med en dybtgående forandring, hvor en person alene er på et højere niveau. Vi har snarere at gøre med et tilfælde af "lad os skelne" imellem totalt forskellige arter. Dette er, hvad der må siges om kroppen: En jødisk persons krop er af en helt anden beskaffenhed end en krop, der tilhører (medlemmer) af alle andre nationer i verden....

...En endnu større forskel findes med hensyn til sjælen. Der findes to modsætninger i sjælstyper, en ikke-jødisk sjæl kommer fra de sataniske sfærer, hvorimod den jødiske sjæl stammer fra det hellige.

Vi spørger derfor: Hvorfor skal en ikke-jøde straffes, hvis han dræber så meget som ét ikke-jødisk foster, hvorimod en jøde ikke skal straffes, selv hvis han dræber et jødisk foster? Svaret kan forstås ved at (overveje) den generelle forskel mellem jøder og ikke-jøder: En jøde blev ikke skabt som et middel til at nå et (andet) mål; han er et mål i sig selv, eftersom

20 JØDISK RACISME

substansen i alle (guddommelige) udstrålinger blev skabt alene for at tjene jøderne.”³

Kun nogle få modige jøder har kæmpet imod den jødiske racisme og det racistiske had mod ikke-jøder, som vi finder hos Chabad Lubavitch. En af disse er Dr. Michael Samuel, en tidligere professor i jødiske studier. Her et uddrag af et brev, han sendte, vedrørende regeringsstøtte til et Chabad-center i Montreal, Canada:

Mit navn er Michael Samuel. Jeg er forhenværende professor ved afdelingen for jødiske studier i Concordia-universitetet i Montreal, og jeg vil stille dig et spørgsmål:

Hvad ville du gøre, hvis en racistisk kult forsøgte at oprette et hovedkvarter i dit område? Hvad, om kulten særligt rettede sit skyts mod unge mennesker og prøvede at lære dem, at alle kristne og muslimer er:

- **Onde, sataniske skabninger fra fødslen (hvilket ville gøre ikke-jødiske babyer til “små dæmoner”**
- **Ikke bedre end orm**
- **I virkeligheden slet ikke levende væsener, men allerede døde**
- **Alle som én bestemt til at blive omvendt eller til at blive underkastet “Messias”**
- **Og at det er deres hellige pligt at fremskynde ankomsten af denne “Messias” for at gennemføre tvangsomvendelsen eller underkastelsen af ikke-jøder så hurtigt som muligt.**

Dette er blot nogle af de racistiske læresætninger i den fanatiske messianske kult ved navn “Chabad Lubavitch.” Denne kult, der forklæder sig som “autentisk jødedom”, er blevet lovet næsten en million dollar til sin drift af premierminister Lucien Bouchards regering i Quebec, for at den kan bygge sit nye religiøse og “udadvendte” (missionerende) kompleks i Côte St. Luc, Montreal.

Hvorfor skulle du bekymre dig om det? Fordi Chabad Lubavitch ikke kun er vores problem, det er måske også dit. Det er en ekstremt magtfuld, verdensomspændende organisation. Dens magt har hidtil afskrækket medierne, som er bange for at afsløre beviserne for racisme, som de er fremlagt her, for offentligheden. De er bange for at blive anklaget for antisemitisme. Vi behøver meget alvorligt din hjælp for at nedbryde denne medie-mørklægning...⁴

Dr. Samuel havde ikke held til at få standset finansieringen af Chabad Lubavitch centeret i Montreal. Canada har fængslet borgere for den “hate crime” (hade-forbrydelse) det skulle være, blot at kritisere jødisk ekstremisme, men gav samtidig denne jødiske ekstremist-sekt, som udspyr ondskabsfuldt, anti-kristent had, 800.000 dollar fra canadiske skatteydere. Chabads indflydelse går meget videre end til blot at modtage skattemidler; organisationen har en “direkte telefonlinje” til verdens mest magtfulde politiske ledere.

Billedet viser præsident Bush sammen med rabbinere fra denne ekstreme, jødiske organisation, Chabad Lubavitch. Det hvide Hus inviterer jævnligt Chabad rabbinere til festligheder og tillader dem endog at undervise de mange jødiske aktivister, som arbejder dér. Chabad Lubavitch rabbinere forestår ofte gudstjenesterne ved formelle regeringsmøder i Det hvide Hus.

Præsident Bush sammen med Chabad ekstremister i Det hvide Hus.

Du vil lede forgæves efter nogen alvorlig fordømmelse af jødisk racisme i de almindelige massemedier eller i politiske kredse. Faktisk udsendte præsident Bush, den 27. juni 2006, en erklæring som ærede mindet om Den store Rebbe, rabbiner Menachem Mendel Schneerson. Hver eneste amerikansk præsident siden rabbiner Schneersons død har æret denne ekstreme jødiske racist. Her følger et direkte citat fra *Jewish Telegraph Agency (JTA)*, hvor der bliver rapporteret om fejringen af rabbiner Schneerson og hvor påvirkningen af amerikansk politik vises.

Det hvide Hus til Chabad: *Bush vil ikke presse Israel*

Bush-regeringen vil ikke tvinge Israel til énsidige indrømmelser, fortalte højtstående regeringseksponenter til repræsentanter for Lubavitch-bevægelsen.

Chabad Lubavitch afsluttede en todages højtideligholdelse af 12-års dagen for rabbiner Mendel Schneersons død med møder i onsdags med Michael Chertoff, chefen for Homeland Security* og Joshua Bolten, stabschefen i Det hvide Hus. De er begge jødiske.

Bolten og andre embedsmænd i Det hvide Hus forsikrede Chabad-repræsentanterne om, at præsident Bush aldrig ville tvinge Israel til at afgive land til palæstinenserne uden noget til gengæld ("quid pro quo"), fortalte deltagerne. Bolten sagde, at Bush ville slutte op om premierminister Ehud Olmerts afgørelser med hensyn til, hvilke indrømmelser, der skulle støttes.⁵

Hvis pladsen tillod det, kunne jeg vise billeder af alle præsidenter, lige siden Nixon, sammen med Chabad-ledere. Jeg kunne vise billeder af Chabad-

* Department of Homeland Security, amerikansk ministerium, oprettet i november 2002, hvis primære ansvarsområder er beskyttelsen af amerikansk territorium mod terrorangreb og naturkatastrofer. Det har også ansvaret for immigration og infrastruktur. (fra artiklen i *Den Store Danske*, overs. anm.)

22 JØDISK RACISME

ledere sammen med Frankrigs præsident Mitterand, Storbritanniens premierminister, Tony Blair, Tysklands kansler, Angela Merkel, Ukraines præsident Victor Yushchenko og endda Ruslands præsident Putin.

Og det er sandelig ikke kun de skæggede ekstremister fra Chabad, der huser sådanne racistiske følelser. Det gælder også mange af de offentligt anerkendte og mest indflydelsesrige jøder i De forenede Stater. Et perfekt eksempel er Stephen Steinlight. Han var i fem år direktør for nationale anliggender i den største og mest magtfulde jødiske organisation i USA, Den amerikanske jødiske Komité ('American Jewish Committee'). Han kom med følgende bemærkninger i en artikel om immigration i et nationalt jødisk magasin, oktober 2001:

Jeg må i det mindste erkende, at i lighed med tusindvis andre typiske unge jøder i min generation, blev jeg opfostret til jødisk nationalist eller til og med kvasi-separatist. I to måneder hver eneste sommer gennem ti dannede år af min barndom og ungdom var jeg på jødisk sommerlejr. Der hilste jeg hver morgen et fremmed lands flag, gik klædt i en uniform, der bar dets farver, sang en fremmed nationalsang, lærte et fremmed sprog, lærte fremmede folkesange og danse og lærte, at Israel var mit sande fædreland. At udvandre til Israel regnedes for at være den højeste dyd og i lighed med mange andre jødiske teenagere af min generation tilbragte jeg to somre med at arbejde i Israel på et kollektivlandbrug mens jeg overvejede denne mulighed. Mere underforstået og underbevidst skulle jeg lære, at mit folk var ikke-jøderne, der havde undertrykt os, overlegent. Vi skulle lære at betragte ikke-jøder som upålidelige fremmede, som mennesker, fra hvem man kunne forvente pludselige hadske udbrud og som mennesker, der var mindre følsomme, mindre intelligente og mindre moralske end os selv. Vi skulle også lære, at lektien fra vor mørke historie var, at vi ikke kunne stole på nogen...⁶

Hvis en hvilken som helst ikke-jødisk politiker havde vovet at sige, at "typiske jødiske børn" med fuldt overlæg undervises i, at deres virkelige loyalitet ikke er til Amerika, men til Israel og havde vovet at nævne, at jøder siger, at de er ikke-jøder overlegne i intelligens og moral, ville han blive skånselsløst fordømt af medierne og jaget ud af politik som værende antisemit. Ikke desto mindre kommer denne øjenåbner af en indrømmelse fra den tidligere chef for nationale anliggender i Den amerikanske jødiske Komité. Det skal yderligere understreges, at Steinlights ord ikke stammer fra en improviseret eller skødesløs samtale, men at det er hans nøje valgte ord fra en større artikel, som han skrev for jødiske øjne, med titlen "*Den jødiske indsats i Amerikas ændrede demografi.*"

Hvis denne ledende amerikanske jøde har ret, eksisterer der en virkelig trussel mod De forenede Stater. For hvis "typiske jøder fra hans generation" rent faktisk er loyale over for Israel, frem for at være det over for de nationer, hvor de bor, eksisterer der da ikke en fare for, at de kunne bruge deres indflydelse i medier og regering til at tjene den zionistiske dagsorden? Denne bog vil netop påvise, hvordan magtfulde jødiske racister har anvendt deres indflydelse til at styre Amerika ind i en mellemøstpolitik, der er katastrofal for amerikanske interesser. Det er en Israel-orienteret

mellemøstpolitik, der har ført Amerika frem til at lide under den forfærdelige "9/11"-terrorisme.

Bogen vil vise, at de har ledt os frem til det menneskeslagteri og den katastrofe, som krigen i Irak er—en krig, der har medført 500.000 dræbte irakere og som har kostet titusinder af amerikanske sårede eller døde, samt utallige milliarder af dollar, lige som den har skadet amerikanske interesser overalt i verden. Er der mon stadig nogen, der ikke véd, at denne krig var en krig for Israel og ikke for Amerika?

Enhver politiker, der ville hævde, at nogle magtfulde jøder er illoyale over for den nation, hvori de bor og at de er mere loyale over for Israel og den jødiske dagsorden, ville helt sikkert begå karrieremæssigt selvmord. Og hvad ville mon reaktionen være på en George Bush eller en hvilken som helst anden hvid leder, der sagde, at han troede på den hvide races overlegenhed? Ikke desto mindre medførte Steinlights information om den rene og skære jødiske racisme ikke ét eneste ords opmærksomhed i medierne eller fra politisk hold.

Enhver kritik af den jødiske racisme fordømmes straks som "antisemitisme". Den evige gentagelse i medierne af holocaust-historien har gjort begrebet "antisemitisk" moralsk ensbetydende med at gå ind for massemord. Det blotte ord lukker af for fornuften og ophidser i stedet for at belyse noget. Ordet er på den skændigste måde blevet misbrugt. Det anvendes endog imod de, der blot protesterer imod Israels krænkelse af palæstinenserne menneskerettigheder.

Jeg er ikke glad for at skulle indlede min bog med at forklare, hvad den ikke er. Men medieklimaet tvinger mig til at gøre det.

På grund af mediernes overvældende magt til at forvrænge det, jeg siger og skriver, vil jeg her og nu slå eftertrykkeligt fast, at jeg *ikke* er modstander af *alle* jøder, mere end en forfatter, der skriver om inkquisitionens udskejelser, er modstander af *alle* kristne. *Jødisk racisme* behandler specifikt den jødiske racismes historie og fremtræden, eftersom den har været til stor skade for både den jødiske og den ikke-jødiske verden.

Jeg skal være den første til at medgive, at ikke alle jøder bryder sig om—eller deler—denne racisme. Det er et faktum, at et antal modige jøder må lide meget for deres modstand mod den. Denne bog er tilegnet én af dem: en israelsk professor, Dr. Israel Shahak. Han var professor ved Hebrew University. Han fremlagde stærke beviser for, at ekstremistiske jøder har ført en uophørlig etnisk krig imod ikke-jøderne lige siden deres eksil i Egypten. Dr. Shahak mente, at den jødiske racisme har forårsaget store lidelser for det palæstinensiske folk og for andre ikke-jødiske folk verden over. Dr. Shahak mente også, at denne ekstreme chauvinisme har bidraget til at fremkalde gentagne antisemitiske reaktioner gennem århundrederne lige fra Faraos pogromer og frem til de begivenheder, der i dag kaldes "holocaust". Han argumenterede med stor overbevisning for, at dersom ikke både jøder og ikke-jøder modigt går imod denne herrefolks-dagsorden og dennes magt i verden, vil den fortsat udgøre en alvorlig trussel mod både jøder og ikke-jøder.⁷

24 JØDISK RACISME

Ikke alene vil denne bog påvise eksistensen af en jødisk racistisk ideologi, den vil også demonstrere at de, der følger denne ideologi, besidder en vældig magt i medierne, i regeringer og i verdens finanser. De er tilstrækkeligt magtfulde, her ved begyndelsen af det 21. århundrede, til at have kunnet sende titusinder af amerikanske soldater ud for at blive lemlæstet eller dø i Irakkrigen, en krig, der var baseret på løgner om "Iraks masseødelæggelsesvåben" og andre løgne, som de så godt som uimodsagt opreklamerede i deres medier. Krigen var afgjort skadelig for enhver ægte amerikansk interesse. Nu er de i færd med at planlægge nye krige og nye katastrofer for Amerika og den øvrige verden.

Denne bog drejer sig i sidste ende om at formindske såvel farerne for denne udvikling som de hadefulde følelser vore folk imellem. Dette kan ikke ske for både jøder og ikke-jøder hører den anden side af "det jødiske spørgsmål", hvilket er et synspunkt, som for tiden er forbudt i den moderne, vestlige verden.

*

Mens jeg skriver disse ord, sidder jeg på en klippetop i Coloradbjergene, der er opkaldt efter det aspetræ, hvis skygge jeg køles under. Dets cylindriske blade dirrer let i den svage brise, reflekterer sollyset og sørger for en fantastisk udsigt. Gennem dette glitrende løv kan jeg se snedækkede tinder aftegne sig mod horisonten. Synet er en fryd for både øjne og sjæl. Fra denne mystiske udsigtsplads kan jeg ikke se ét eneste menneske. Kun den storslåede natur fylder mit synsfelt. Politiske, kulturelle, religiøse, etniske og racemæssige spørgsmål synes meget fjerne. Fra denne ophøjede position synes verden og naturen selv fredfyldt. Men da jeg ser lidt nøjere på naturens maleriske skønhed, kan jeg opdage krig og konflikter, som overgår endog menneskehedens værste voldsomheder. Her på bjerget foregår der en uafbrudt kamp, element mod element og art imod art. Vinden, regnen og sneen vil en dag have nedbrudt bjergenes enorme stenmasser. Selv kilden, som løber ned ad bjerget, et fænomen, der for mange vil være det bedste symbol på fred, kæmper voldsomt for sit liv imod bjerget. Med tiden kommer bjerget til at give efter for de mindste kilder og andre af naturens erosionskræfter.

Mens jeg skriver i min notesbog, nærmer to myrer sig en ferskensten på klippen ved siden af mig. Den ene myre er større og helt anderledes udrustet end den anden. Den får sin vilje over for den mindre myre, men den besejrede skabning skynder sig tilbage til sit kongerige for at rapportere om det store forråd af sød mad. Dens slægtninge vil forsøge at komme tilbage til skatten før konkurrenterne. De to bittesmå myretyper kan tilmed komme i krig om godbitten. Mine øjne åbner sig for den krig, der føres rundt omkring mig.

På dette bjerg kæmper de forskellige slags træer, buske og græsarter om sollyset og selve livet. Mindre fugle er på vagt over for høge. Både flora og fauna risikerer at dræbes af insekter, som vil fortære dem. Selv inden i hver livsform raser der en mikroskopisk krig. Jo nærmere, man

betrakter det, desto mere intens er kampen. I én eneste kubikmeter liv findes der flere levende væsener, der bliver såret, dræbt, ædt, eller endog udnyttet og gjort til slaver, end der findes mennesker på jorden, som har lidt en lignende skæbne. Biologerne kan opvise et uendeligt antal eksempler på den uophørlige kamp for overlevelse og dominans imellem livsformer—nok til at fylde en million bøger på størrelse med denne.

Og alligevel er det mærkeligt nok denne brutale kamp for overlevelse, som er foregået gennem milliarder af år, der har frembragt den fredfyldte skønhed, som berører mig så stærkt, når jeg skuer ud fra denne højt beliggende plads. Så måske er dette bjerg egentlig ikke så forskelligt fra de evige konflikter blandt menneskene. Den historiske kamp mellem de menneskelige racer har spillet en vigtig rolle i vor menneskelige udvikling, præcis som den har gjort det for samtlige livsformer i naturens verden. Dens resultater for menneskeheden er ikke mindre fantastiske end udsigten fra dette bjerg. Den har frembragt Da Vincis kunstværk *Madonna med barnet*, de storslåede udtryk for sublim kærlighed, som findes i Shakespeares *Romeo og Julie* og i Keats' *Ode til en græsk urne*.

Denne evige kamp skabte de evolutionære fremskridt, der har gjort, at vi nu har kunnet sætte vore fodaftryk på månen. Det er stadig svært at forstå, at menneskelige væsener har vandret i en anden verden og rent faktisk rejst til den gyldne, lysende kugle, som menneskeheden i forundring har skuet op imod gennem tusinder og atter tusinder af år. Kunne disse begivenheder have fundet sted uden den evolutionære kamp for livet og herredømmet, som har drevet os til at stræbe opad? Man kan i sandhed hævde, at det er kampen på liv og død og de evolutionære fremskridt, som denne har forårsaget, der har frembragt de skønne og allermest ophøjede former for kærlighed og bedrifter, der igen skænker os mening i tilværelsen. Denne kamp skabte menneskehedens skønhed og dens skabningers storhed, præcis som en tilsyneladende grum natur skabte den storslåede herlighed, som kan beskues fra dette bjerg, som jeg elsker.

Så her oppe, omgivet af et fantastisk naturens skuespil til alle sider, befinder jeg mig måske slet ikke i en verden, der er så forfærdelig anderledes end de menneskelige konflikters verden længere nede. De fleste ser alene de tilsyneladende fredfyldte naturscenerier og ænsrer aldrig den krig, der raser under deres æstetiske slør. Ligeledes findes der mennesker, som er ganske ubevidste om den racemæssige og etniske krig, der koger både åbenlyst på og mindre åbenlyst under overfladen af menneskehedens daglige liv.

Jeg søger at mindske had mellem menneskene og tilbyder en vision, som går ud på, at hvert folk har ret til at bevare deres kulturelle og genetiske arv og deres frihed. Du kan ikke arbejde på at gøre en ende på en krig, hvis du ikke en gang erkender, at den findes. Denne bog omhandler en etnisk krig, som har stået på i 3.000 år og som er blevet ført af én ekstremistisk gruppe imod hele resten af menneskeheden.

Selv om vi kan fantasere om menneskevæseners fredselskende natur, handler størstedelen af menneskehedens historie om forskellige slags

26 JØDISK RACISME

krige mellem stammer, etniske grupper og racer. Den mest læste bog i verden, Bibelen, fortæller eksempelvis den blodige historie om stridighederne mellem israelitter og andre folkeslag i mellemøstregionen. Den indeholder stolte krigsberetninger og forfærdende skildringer af folkemord. Enhver, der læser Det gamle Testamente* med upartiske øjne, vil straks se, at dens dominerende tema er den racistiske og etniske herrefolks-tanke:

Israelitterne er et "udvalgt folk", som Gud har udvalgt *frem for andre folk på jorden*.⁸

Israelitterne har ret til at herske over alle andre folk og bliver lovet, at de en dag skal eje og beherske hele verden.⁹

Israelitterne praler med folkemord på hele folkeslag og hele kongeriger.¹⁰

Israelitterne beordres til at myrde alle mennesker i lande, hvor de skal slå sig ned og til at dræbe samtlige mennesker af andre nationaliteter, som ikke underkaster sig slaveri.¹¹

Israelitterne forbydes at tage slaver fra deres eget folk, men opfordres til at gøre ikke-israelitter til slaver, som de i øvrigt kan lade gå i arv til deres slægtninge i al evighed.¹²

Israelitterne forbydes at gifte sig eller "blande deres sæd" med andre folk.¹³

Kun få vover så meget som at erkende en slående racisme i Bibelen. Og de, som bliver bevidste om Det gamle Testaments ekstreme, jødiske herrefolksdoktrin, plejer at antage, at sådanne forestillinger hører en svunden tid til og ikke har nogen betydning i dag. *Jødisk racisme* viser imidlertid, at den historiske jødedomms magtfulde etnocentrisme er fortsat med at trives helt frem til den dag i dag. Jeg vil fremlægge overbevisende belæg for, at den jødiske racisme lever i bedste velgående i det 21. århundrede. Den udøver en dramatisk og *tiltagende* påvirkning af verdensudviklingen.

Det kan jo siges, at jeg som kristen også ærer de samme racistiske bøger i Det gamle Testamente. Forskellen er selvfølgelig, at det kristne Ny Testamente indebærer en dybtgående ændring fra Det Gamle. I stedet for "øje for øje, tand for tand" lærte Jesus Kristus "vend den anden kind til". I modsætning til den jødiske racisme tilbyder kristendommen frelse til alle.

Jødedommen afviste bittert Jesus Kristus og er aldrig kommet til at værdsætte hans lære om kærlighed og tolerance. Faktum er, at ikke alene gennemtvang de jødiske ypperstepræster, farisæerne, korsfæstelsen af Jesus Kristus, men deres ledere førte desuden deres tro i modsat ideologisk retning. Det kan siges, at de ud over at korsfæste Kristi krop også dræbte hans ånd i deres egne hjerter.

Det ville være forkert at hade eller forfølge vore dages jøder på grund af jødiske lederes rolle i Kristi korsfæstelse, men det er vigtigt at forstå den ideologiske, religiøse og etniske krig, som fødtes på den tid.

* Overalt i den danske oversættelse er anvendt: Bibelen, Gyldendal 1986. Gamle Testamente 1938, Ny Testamente 1941. Overs. anm.

Fra kristendommens tidligste dage blev det jødiske samfund denne religions største forfølger. Dette, fordi det så den kristne frelse af "jøde og græker" som en trussel mod jødernes etniske renhedslære og herrefolksdoktrin. Det skal nævnes, at jødedommen også står i diametral modsætning til den muslimske tro, der i lighed med kristendommen er blevet tolket som et universelt budskab. Jøderne var ikke alene fjendtlige over for Jesus, da han fandtes blandt dem, men forfulgte også hensynsløst hans efterfølgere, de første kristne.

Dog talte ingen åbent ud om ham (Kristus), af frygt for jøderne. (Johannesevangeliet 7:13)¹⁴

14. Thi I brødre! Er blevet efterfølgere af de Guds menigheder i Kristus Jesus, der er i Judæa, fordi I har lidt det samme af jeres landsmænd, som de af jøderne—

15. dem, der både slog Herren Jesus og profeterne ihjel og forfulgte os af al magt. Gud tækkes de ikke og mod alle mennesker er de fjendske.

16. idet de hindrer os i at tale til hedningerne, så de kan blive frelst. Således fylder de altid deres synders mål. Men vredesdommen er kommet over dem fuldt ud. (Første brev til Thessalonikerne 2:14-16)¹⁵

I de følgende århundreder af vor tidsregning kodificerede de den jødiske, mundtlige tradition og antog den babyloniske Talmud som deres vigtigste religiøse skrift. Ifølge *Universal Jewish Encyclopedia* overgår den endda Toraen med hensyn til autoritet.¹⁶ Hvor Jesus Kristus står for en udvikling i retning af større kærlighed og tolerance, forstærker Talmud racismen i Toraen. Jeg vil eftertrykkeligt påvise dette faktum ved hjælp af de pågældende jødiske tekster og gennem citater fra vigtige jødiske lærde, som diskuterer Talmuds betydning. Talmuds utilslørede og gentagne henvisninger til ikke-jøder som dyr eller "skabelsens affald"¹⁷ ville tillige med dens beskrivelser af, hvordan jødernes fjender koges i sæd og afføring¹⁸ formentlig have fået Hitler til at rødme.

Jeg skal bevise denne kontroversielle påstand og desuden vise, hvordan vigtige jødiske kilder, som f.eks. uzensurerede udgaver af et andet vigtigt jødisk opslagsværk, *Jewish Encyclopedia*, bekræfter Talmuds hadske, racistiske lære. Jeg vil også påvise, at aggressive racistiske læresætninger i dag føres til torvs af flere af de største jødiske publikationer, så som det populæreste jødiske dagblad i De Forenede Stater, *The Jewish Press*. Dette blad anslår tonen for jødiske religiøse og kulturelle holdninger mere end noget andet dagblad.

En af de største religiøse autoriteter er rabbiner Simcha Cohen, som har en læserbrevkasse med titlen "*Halakiske spørgsmål*". For ikke så længe siden forklarede rabbiner Cohen sine læsere, at Talmud betegner ikke-jøder som "dyr" (hvilken genfindes i Gemara Kiddushin 68a samt i Metzia 114b).¹⁹ I et andet afsnit behandler han spørgsmålet om, hvorfor en jødisk kvinde ikke kaldes prostitueret, hvis hun har sex før ægteskabet med en jøde, mens hun er en luder, hvis hun overhovedet har seksuelle forbindelser med en ikke-jøde, uanset om hun er gift med ham eller ej.

Giftermål med en ikke-jøde kan aldrig velsignes eller tillades, en sådan forbindelse klassificerer kvinden som en *zona* ... I daglig tale opfattes ordet *zona* som betegnelse for en prostitueret...²⁰

En anden betydningsfuld jødisk publikation, *Jewish Cronicle*, afslørede i en artikel med overskriften "Nogle nøje valgte og nogle sjusket valgte ord", at den jødiske benævnelse for ikke-jødiske kvinder er det nedvurderende jiddische udtryk, *shiksa*—der betyder "luder" fra det hebræiske *sheiget*z ("vederstyggenhed"). Den påpegede også, at en lille, ikke-jødisk pige kaldes *shikselke*, hvilket så nogenlunde bliver "en lille kvindelig vederstyggenhed".²¹

***Shiksa*—den jødiske betegnelse på en ikke-jødisk kvinde, fra rod-ordet *sheiget*z, der betyder "vederstyggenhed" eller "luder".**

***Shikselke*—lille ikke-jødisk pige, med betydningen "lille kvindelig vederstyggenhed".**

Hvordan ville jøder reagere, hvis ikke-jøder ganske nonchalant henviste til jødiske kvinder og småpiger som "jødiske ludere" og "jødiske småludere"? Skal jeg nu kaldes antisemit, fordi jeg helt enkelt vover at belyse denne hadske indstilling til ikke-jøder, som bekræftes af de to mest indflydelsesrige jødiske aviser i Amerika?

Talmuds ekstreme racisme har med al sikkerhed været en vigtig faktor til at forhindre det jødiske folks assimilation i omgivende kristne og muslimske folkeslag. På trods af, at jøderne har levet som en lille minoritet i ikke-jødiske nationer i over 3000 år, hævder betydningsfulde jødiske genetikere og antropologer med stolthed, at jøder har bevaret deres helt særlige, genetiske identitet.²² Jeg vil illustrere, hvordan de herrefolksdoktriner, som har lært jøder at frygte og hade ikke-jøder, sammen med forestillinger om jødernes overlegenhed nøje indprentes i hver eneste ny jødisk generation. Unge jøder skal lære om ikke-jødernes ondsksfulde natur fra Farao til Hitler. De skal lære—og mange tror på—at de er "Guds udvalgte", hvilket vel nok er det ultimative udtryk for etnisk selvforherligelse.

Denne bog kommer til at vise, at det moderne Israels officielle politik og mange af det verdensomspændende jødesamfundets ledende elementer fortsat huser yderligtgående herrefolkstanker og -strategier. Organiserede jødiske grupper verden over søger indædt at fremme deres egne chauvinistiske dagsordener. Disse er ofte i konflikt med livsvigtige interesser for menneskene i de værtsnationer, hvori jøderne lever.

Det er min påstand, at der findes en mægtig, sammenspist, verdensomspændende, jødisk, racistisk stræben efter at herske. Denne påstand kan underbygges med beviser, som hovedsageligt kommer fra de jødiske racister selv. Deres herrefolksdoktrin kan klart og tydeligt iagttages i staten Israels grundlæggelse, opbygning og optræden—en nation, der hviler skamløst på principper om etnisk overhøjhed. Det er en stat, der har fordrevet og terroriseret det palæstinensiske folk og groft krænket dets menneskelige og medborgerlige rettigheder.

Hvad er 'Jødisk racisme'?*

Et meget velkendt leksikon, *Random House Unabridged Webster's Dictionary*, definerer *White Supremacism* som "troen på overlegenhed over andre racer og stræben efter kontrol i alle relationer". Lad os tage denne definition og anvende den specifikt på begrebet *Jewish Supremacism*.

***Jewish Supremacism* ("Jødisk racisme")—Troen, teorien eller doktrinen, at det jødiske folk er alle andre racer overlegent og bør besidde kontrollen i alle relationer.**

Hvad angår den første del af definitionen, fremføres der i denne bog stærke belæg for, at de ledende jøder i verden har denne tro, teori eller doktrin om, at de er alle andre folk overlegne. Jeg skal også klart og tydeligt påvise, at de efterstræber kontrol i alle relationer med andre folk. David Ben Gurion, Israels første premierminister, der ofte er kaldt "Israels George Washington", sagde udtrykkeligt, at han troede på det jødiske folks "moraliske og intellektuelle overlegenhed".²³ Denne opfattelse fremgår ofte af tekster, som jødiske ledere verden over har skrevet. Tænk dig hvilket ramaskrig, der ville lyde, dersom De forenede Staters præsident forkyndte, at han troede på den hvide races moraliske og intellektuelle overlegenhed! De jødisk dominerede verdensmedier har imidlertid beskyttet jødiske racister mod kritik i så høj grad, at deres mest berømte ledere kunne sige sådanne ting uden at behøve at frygte nogen konsekvenser overhovedet.

Der lød intet ramaskrig i verdenspressen, da Ben Gurion kom med sin udtalelse, ej heller foranledigede det nogen protester, da hans herrefolkvision blev gengivet i tidsskriftet *Look* i 1962. Det var en forudsigelse om, at Israel en dag skulle sidde i toppen af en verdensregering.

"I Jerusalem skal De forenede Nationer (virkeligt forenede nationer) bygge et Profeternes Tempel for at tjene den føderative union af alle kontinenter. Dette skal blive sædet for den Højeste Domstol!"²⁴

Det virkede også som en dyster ironi for hans palæstinensiske ofre, at der knap hørtes nogen protester, da den storpralende terrorist, Menachem Begin, blev tildelt Nobels fredspris. Begin praler i sin bog *The Revolt* af massakren på mere end to hundrede mænd, kvinder og børn i Deir

* Bogens originaltitel er netop 'Jewish Supremacism'. Begrebet 'White Supremacism' er nogenlunde lige så overanvendt og misbrugt i amerikanske medier som begrebet "racisme" er det i danske. Begge udtryks anvendelse og pervertering tjener mediernes overvejende magtjødiske dagsordener—se herom senere. Ordet 'supremacism', som er det anvendte udtryk i Dr. Dukes bog, er desværre uoversætteligt til dansk. Afhængigt af sammenhængen er det derfor oversat til først og fremmest "racisme", da dette ord her virkelig er dækkende for virkeligheden og da ordet yderligere er alment brugt (om end oftest misbrugt) og kommunikerer let. Også ordene "herrefolkstanke", "herrefolksideologi", "chauvinisme", "stræben efter herredømme", "magtjødisk", "magtjøder" etc. bliver brugt her, hvis meningen fremmes bedst herved (oversætterens anm.)

30 JØDISK RACISME

Yassin.²⁵ Mistænkte nazistiske krigsforbrydere jages overalt i verden, alt imens en blodbesudlet jødisk én af slagsen får...Nobels fredspris! Alene dette burde fortælle os en hel del om, hvem der virkelig har herredømmet i verden af i dag.

Den anden nødvendige del i definitionen af "*supremacism*" er at efterstræbe *kontrol over andre folkegrupper*. Jeg hævder, at jødiske racister søger at dominere de nationer, de lever i. Der gøres samordnede anstrengelser for at dominere de to vigtigste kontrolinstrumenter i den moderne verden, massemedierne og det politiske styre. Denne bog giver veldokumenteret belæg for disse racistiske jøders utrolige magt inden for disse samfundssektorer. Denne ekstreme magtkoncentration er ikke alene en kendsgerning i De forenede Stater, men tillige i de fleste større lande i verden—i Canada, Storbritannien, Rusland, Frankrig, Brasilien og mange flere. Dette er et globalt mønster, hvad der tyder på, at det er planlagt og ikke nogen tilfældighed.

Israel: en jødisk racistisk stat

Staten Israel selv blev til ved en massiv, etnisk udrensning og fordrivelse af Palæstinas oprindelige befolkning. Da Balfourerklæringen blev skrevet i 1917, udgjorde jøderne blot ti procent af befolkningen i det område, som i dag er Israel. Efter at størstedelen af den palæstinensiske befolkning var blevet fordrevet gennem terrorhandlinger i 1947 og 1948, oprettede jødiske racister Israel. Den zionistiske stat ser det fortsat som sin opgave nøje at bevare det jødiske folks kulturelle og genetiske integritet.

Israel sikrer jødisk kontrol over sin etniske enklave gennem nøje at overvåge dens etniske sammensætning. Landet baserer sine indvandringslove på etniske hensyn og begrænser indvandringen næsten udelukkende til de, som biologisk set er af jødisk herkomst. En ateistisk jøde fra New York, som aldrig har sat sine ben i Israel opmuntres med økonomiske midler til at indvandre, mens hundredtusinder af fordrevne palæstinensiske familier, som har levet der i tusinder af år, forbydes at vende tilbage til deres fødested.

Israel er ingen "multikulturel stat". Det er en utilsløret jødisk stat, som kun tager sig af det jødiske folks interesser. Med sin store palæstinensiske minoritet er dette med sikkerhed det mest raceopdelte samfund i verden. Der findes separate skoler for jøder og arabere, separate lejlighedskomplekser, separate boligområder og separate bosættelser. Mange love og forordninger holder palæstinensere nede i forhold til jøder. Eksempelvis forbydes palæstinensere ved lov at lade sig herved i hæren. Trods deres 22 procent af befolkningen (næsten en dobbelt så stor andel som afroamerikanernes*

* Denne noget skabagtige betegnelse for "amerikanske negre" er i dag fuldstændig indbygget i den amerikanske politisk korrekte sprogbrug, det tilsvarende for "hvide amerikanere" eller "amerikanske hvide" bliver så "euroamerikanere", "europæiske amerikanere", "europæisk-amerikanere", evt. det noget ualmindelige "europide amerikanere" (overs. anm.).

andel i Amerika) har der aldrig været en palæstinenser i den israelske regering. Et tidligere medlem af Israels højesteret, Haim Cohen, sammenlignede det system, der anvendes over for jøder, respektive palæstinensere i Israel med Nazi Tysklands "nürnberglove":

... den bitre skæbnens ironi, der har ført til, at samme biologiske og racistiske love som nazisterne fremmede og som inspirerede de modbydelige Nürnberglove, nu tjener som grundlag for definitionen af jødedommen i staten Israel.²⁶

Vi kommer til at fordybe os i emnet 'Israel' længere fremme i denne bog, men jeg vil ikke forlade emnet nu uden først at påpege, at den jødiske racisme, som behersker Israel, kun er genstand for meget lidt negativ opmærksomhed i verdensmedierne. Tænk på det positive billede af Israel sammenlignet med den énsidige fordømmelse, der dyngedes over apartheidstyret i Sydafrika. Fordømmelsen af Sydafrika blev skinhelligt nok anført af de samme amerikanske medier, som totalt domineres af tilhængerne af Israel*.

Jeg blev lidt efter lidt bevidst om den dobbeltmoral, som gennemsyrrer relationerne mellem jøder og ikke-jøder. Jøder praktiserede ét moralsystem for sig selv og prædikede et helt andet for den ikke-jødiske verden. Deres egen moral gik ud på etnisk stolthed, solidaritet, tradition og egen interesse. Men de talte for multikultur og liberalisme for dem, som de betragtede som deres konkurrenter. Hvis der ikke fandtes en sådan dobbeltmoral, hvordan skulle da de jødisk dominerede amerikanske massemedier kunne:

- **Støtte staten Israel, hvor man lærer jødisk religion i skolerne, mens de modsætter sig blot det, at synge traditionelle amerikanske julesange i amerikanske, offentlige skoler?**
- **Støtte staten Israel, som har strengt adskilte skoler, samfund og faciliteter for jøder og arabere—mens de fordømmer adskilte skoler og beboelsesområder i Amerika og Sydafrika?**
- **Støtte staten Israel med dens restriktive indvandringslove "kun for jøder", mens de i Amerika endog undergraver forsøg på at begrænse den illegale indvandring?**
- **Støtte staten Israel, som tillader hver eneste jødisk medborger at bære et automatgevær, hvis han ønsker det, mens de går i spidsen for strenge våbenlove for amerikanske medborgere?**
- **Støtte staten Israel, som åbent erklærer sin hensigt om at bevare det jødiske folk og den jødiske arvemasse, mens de fordømmer**

* Det bør noteres, at Israel skønnes i betydeligt højere grad i den amerikanske presse end i den danske. Sammenligningen med Sydafrika er dog tydeligvis også relevant hos os. Den jødiske dominans i massemedierne er nok ikke mindre hos os, men nok mere skjult og i hvert fald ukendt for de fleste (overs. anm.)

palæstinensere, som ønsker at have en egen stat og hudfletter de hvide amerikanere, som vover at tale for bevarelsen af den hvide race og den vesterlandske kultur i Amerika?

- **Altid fremstille de historiske relationer mellem jøder og ikke-jøder med ikke-jøderne som skurke og jøderne som uskyldige ofre, mens man fordømmer de ikke-jøder, som vover at forsvare sig mod denne etniske nedrakning som "antisemitter"?**

Denne dobbeltmoral i massemedierne vækker til yderligere spørgsmål. Hvorfor er verdenspressen så nærsynet, når det gælder Israels etniske undertrykkelse? Er det en rimelig mistanke, at pressens partiskhed kan bero på den overvældende jødiske magt? Når det gælder spørgsmål som dem om jødisk racisme, giver denne dominans uden tvivl en forklaring på, at begrebet *Jewish Supremacism* til forskel fra *White Supremacism* aldrig anvendes af den amerikanske presse. Emnet udforskes overhovedet ikke. Det forekom end ikke, at Meir Kahane* kaldtes 'en jødisk racist' — "*Jewish Supremacist*", da han kaldte palæstinensere for "hunde" og foreslog tvangsfordrivelse af alle palæstinensere fra israelsk besatte områder.

Den 25. februar 1994 gik en amerikansk jøde, Baruch Goldstein, ind i en moské i Hebron, hvor han med sit maskingevær åbnede ild og dræbte 29 af de bedende muslimer. Visse jødiske grupper har sidenhen gjort Goldstein til en helgen og har ladet opføre helligdomme til minde om ham i både Amerika og Israel. Hverken Goldstein eller de, der har bygget mindesmærker for ham, kaldes nogensinde for "jødiske racister" eller blot "anti-arabiske".²⁷ Hvis, på den anden side, en ikke-jøde blot vover at citere Haim Cohens udtalelse, hvor han sammenlignede Israels love med de nazistiske nürnberglove, bliver han med sikkerhed stempet som "antisemit" af de samme medier.

Den dobbeltmoral, som regeringer og presse gør sig skyldige i verden over, er ofte rent ud forbløffende. Præsident George Bush har i eftervéerne fra flyangrebet imod World Trade Center den 11. september 2001 meddelt, at enhver nation, der huser terrorister, vil komme til at "mærke de amerikanske bombers vrede".

Ikke længe efter denne meddelelse spiste mr. Bush middag med én af verdens værste terrorister, Ariel Sharon. Som verden ved det, har Sharon en lang "meritliste" som terrorist og morder og han er ikke mindst ansvarlig for massakren på omkring 1500 mænd, kvinder og børn i flygtningelejrene Sabra og Shatila i Libanon.

Under middagen kastede mr. Bush ikke så meget som en lille oliven mod hr. Sharon. I voldsom modsætning til det ulyksalige Afghanistan, er der ingen amerikanske bomber faldet over Tel Aviv, fordi man dér huser terrorister. Faktum er, at Israel ikke bare huser terrorister, men endog

* Ekstremistisk amerikansk-jødisk leder, grundlægger af terroristorganisationen Jewish Defense League, tidl. medlem af det israelske parlament, Knesset (overs. anm.)

har ophøjet mange af dem til dets højest placerede ledere. Sharon er ikke den første terrorist, der bliver landets premierminister. Nogle af de værste terrorister, som har været indehavere af denne stilling, er Begin, Shamir og Barak.

Man kan selvfølgelig hævde, at den kendsgerning, at der findes en chauvinistisk, israelsk stat, ikke behøver at betyde, at jøder i diasporaen (uden for Israel) har samme racistiske dagsorden. Man bør imidlertid lægge mærke til det faktum, at det organiserede jødiske samfund over hele verden *hengivent støtter* Israel. Endvidere findes der rigeligt med beviser for, at den jødiske herrefolkspolitik når langt ud over Israels grænser. Mægtige jøder inden for medier og regeringer over hele verden handler ofte for at *udøve kontrol* over de folk, hvoriblandt de lever.

En verdensomspændende dagsorden

En række jødiske organisationer kan klart påvises at have haft verdensomspændende, strategiske mål siden starten af forrige århundrede. Eksempelvis havde mange russiske og internationale jødiske organisationer såvel som enkeltpersoner i det tidlige 1900-tal som mål at styrte Ruslands zarregime, hvilket de betragtede som værende antisemitisk. Der fandtes støtte i jødiske kredse over hele verden for oprettelsen af et kommunistregime i Rusland efter jødiske forbilleder. Disse kredse forsynede den "russiske revolution" med størstedelen af dens lederskab og finansiering,²⁸ en revolution, som faktisk blev anført mere af jøder end af russere. Dens hovedsponsor var den jødiske New York-kapitalist og ekstreme jødiske racist, Jacob Schiff.²⁹

Et af de mange opsigtsvækkende dokumenter, jeg henviser til, kommer fra De forenede Staters Nationalarkiv. Det afslører, at der i den første sovjetiske kommunistregering kun var 13 russere og over 300 jøder ud af det samlede antal på 384 kommissærer.³⁰ Lad lige dette opsigtsvækkende faktum stå på skærmen lidt: *der fandtes kun 13 etniske russere i den første bolsjevikregering efter Den "russiske Revolution"*. Den ledende korrespondent for *London Times* i Rusland på denne tid beskrev det som intet mindre end en "fremmed invasion" og berettede, at Rusland blev overtaget af jøder.³¹ Det samme blev sagt af vor ambassadør i Rusland, David Francis,³² og af amerikanske efterretningsofficerer i Rusland. Selv Winston Churchill beskrev Den russiske Revolution som en magtovertagelse, udført af jødiske bolsjevikker, der havde "grebet det russiske folk i hovedhåret og havde gjort sig til herskere over dette enorme imperium".³³ Dette er bare en lille forsmag på de mange fascinerende kendsgerninger, du vil finde i denne bog.

Den vellykkede omstyrtelse af et stort nationalt regime (og mordet på dets herskerfamilie) som en del af en verdensomspændende jødisk dagsorden viser, at de allerede i begyndelsen af 1900-tallet havde betydelig økonomisk, politisk og mediemæssig magt i verden. I løbet af de år, der

34 JØDISK RACISME

siden er gået, er deres magt øget eksponentielt. De fleste mennesker er fortsat helt uvidende om de hovedroller, jøderne havde i bolsjevismen i Rusland og i spredningen af kommunismen, ud over hele verden.

Offentlighedens mangel på kundskab i dette spørgsmål kan ses som en manifestation af det jødiske samfunds indflydelse på den akademiske verden og massemedierne. Hvordan skulle ellers så betydningsfulde og let efterviselige historiske fakta kunne forhindres i at blive almindeligt kendte?

Det viser også med hvilket utroligt sammenhold og med hvilken koordination den jødiske indflydelse verden over kan mobiliseres for specifikke jødiske formål. Et andet eksempel på den magt, de besidder i store nationers øverste ledelse, er deres succesfulde indsats for oprettelsen af Israel. Fra Balfourerklæringens fremsættelse (først helt for nylig blev det kendt, at den virkelige forfatter til denne faktisk var hemmelig jøde)³⁴ frem til grundlæggelsen af—og den fortsatte støtte til—Israel, har de vist deres evne til at få, hvad de ville have.

Den herrefolksmentalitet, som er fremherskende blandt mange jøder, er i sin natur skinhellig og skinsyg. Dersom de folk, som de jødiske racister bor iblandt, begyndte at benytte sig af lignende programmer for etnisk loyalitet og solidaritet, som de selv anvender, ville jøder naturligvis ikke kunne udøve nogen magt og kontrol, eftersom de kun udgør en lille del af befolkningen. Kun dér, hvor værtsfolkenes etniske og nationalistiske bevidsthed er svækket, kan jødiske chauvinister samle tilstrækkelig magt til at opnå deres mål. Der er et tydeligt mønster for, hvordan jødisk indflydelse, inden for den akademiske verden, i regeringerne og i medierne, sigter mod at svække al etnisk solidaritet og loyalitet blandt værtsfolket, alt imens man målbevidst opmuntrer til etnisk stolthed og solidaritet mellem jøder. Sådan er det, uanset om det drejer sig om palæstinensere eller briter, franskmænd eller euroamerikanere, afroamerikanere eller muslimer i den arabiske verden. Dette mønster ses i alle nationer, hvor der findes et betydeligt antal ekstremistiske jøder.

De samme kræfter, som støtter den jødiske herrefolksstræben, har hyklerisk anklaget mig for at være "hvid racist" ("White Supremacist"). Jeg afviser dette tilnavn, for i modsætning til de jødiske racister stræber jeg ikke efter at styre eller kontrollere noget andet folkeslag. Jeg vil helt enkelt blot bevare min egen race og dens kulturarv. At erkende og bekræfte, at der findes iboende forskelle mellem de forskellige racer med hensyn til såvel kultur som adfærdsmønstre, traditioner og endda genetik, gør ikke én til herrefolksideolog. Skal sandheden frem, så foretrækker de allerfleste mennesker at omgås mennesker af deres egen race eller etniske gruppe og i ærlighedens navn synes de fleste nok, at deres egen gruppe er den bedste. Herrefolkstænkning bliver det først, når en gruppe vil kontrollere eller herske over en anden.

Dél og hersk

Racistiske jøder frygter og modarbejder al anden etnisk solidaritet end deres egen. I vestlige nationer er de altid modstandere af enhver organisation, som søger at forsvare europæeres interesser og kulturarv. I ikke-europæiske nationer virker de ligeledes konsekvent for at nedbryde de førende etniske gruppers solidaritet og homogenitet.

Det er en del af de jødiske racisters *modus operandi* at anspore til etnisk fremmed indvandring og multikultur i alle de nationer, hvor de bor (lige bortset, naturligvis, fra Israel), fordi de anser et splittet samfund bestående af grupper i evig konflikt med hinanden, som et let bytte for deres intensive og velorganiserede magtstræb. Dr. Stephen Steinlight, den tidligere ledende repræsentant for American Jewish Committee, som jeg citerede ovenfor, udtrykker det i forbavsende ligefremt sprogbrug:

I måske endnu en generation, ifølge en optimistisk prognose, befinder det jødiske samfund sig således i en position, hvor det vil være i stand til at dele og herske og vil kunne indgå i udvalgte koalitioner, som støtter vores dagsorden.³⁵

I Amerika har de ikke alene arbejdet for at svække euroamerikanernes solidaritet, de har også aktivt modarbejdet afroamerikanske nationalist-bevægelser, såsom Marcus Garveys bevægelse og Nation of Islam. Disse sorte organisationer har villet bevare deres egen kulturarv i stedet for at lade sig assimilere i et multikulturelt samfund. Jødiske racister vil hyklerisk nok ikke have, at nogen som helst andre end de selv skal være bevidste om deres kulturarv og egne, fælles interesser. De arbejder for at få andre folk til at føle skyld, blot for at være stolte af deres egen kultur. De maler etnisk stolthed og sammenhold blandt andre folk som noget racistisk og hadefuldt.

Et relevant eksempel på denne dél og hersk-taktik ser vi i Palæstina og Libanon. De fleste palæstinensere og libanesere er muslimer, men et betydeligt antal er kristne. Israel har aktivt fremelsket had og borgerkrig imellem kristne og muslimer i Mellemøsten. En af årsagerne til, at Ariel Sharon arrangerede den libanesiske falangist-milits' nedslagtning af muslimske flygtninge i 1982 var, at han ville oppiske had og bitter krig imellem Israels fjender indbyrdes. Én af Israels tidligere premierministre, Moshe Sharett, afslørede i sine dagbøger, at dette var én af Israels vigtigste strategier.³⁶ Destabilisering af hele nationer gennem opmuntring til massiv multiethnisk og multireligiøs indvandring—såvel som understøttelse af eksisterende etniske og multireligiøse konflikter i nationer—er en prøvet magtstrategi, som racistiske jøder har benyttet sig af mange gange i historiens løb.

Denne jødiske stræben efter at nedbryde deres fjenders etniske solidaritet kan demonstreres gennem handlingerne, som rettes mod det palæstinensiske folk. Hvis Israels fordrevne palæstinensere bliver helt assimilerede i værtsbefolkningerne i fremmede lande og på denne måde taber

deres identitet som palæstinensere, vil de og deres efterkommere givetvis ikke være lige så tilbøjelige til at støtte den palæstinensiske sag. Hvis jødiske befolkningsgrupper samtidig ikke assimileres, er de mere tilbøjelige til at støtte den jødiske stat.

Alt imens racistiske jøder forsøger at nedbryde andre folks etniske solidaritet, hengiver den jødiske mediemagt sig til en konstant gentagen af den historiske antisemitismes misgerninger. Denne fokusering har to formål. For det første fremmer den jødisk solidaritet og verdensomspændende støtte til Israel og for det andet stimulerer den et kollektivt jødisk had, der er rettet imod den ikke-jødiske verden, hvorved assimilering med denne formindskes. Gentagen opremsning af ikke-jøders modbydelighed beskytter også imod ikke-jødisk kritik, for hvis nogen vover at kritisere jødisk racisme, vil han blive fremstillet som moralsk sidestillet med de ansvarlige for den jødiske holocaust. Den officielle holocaust-beretning har antaget en religiøs status og dersom nogen anfægter så meget som en linje i denne holocaust-bibel, bliver han en moderne kætter, der omtales som en "benægter".

Et andet eksempel på den jødiske racismes enestående hykleri ses i spørgsmålet om blandede ægteskaber. Under sin kampagne til præsidentvalget blev George Bush hudflettet af pressen, fordi han holdt en tale på Bob Jones universitetet. Det er en institution, som modsætter sig ægteskab mellem forskellige racer. Under den samme præsidentkampagne holdt både George Bush og Al Gore givetvis mange obligatoriske taler for adskillige jødiske organisationer. Det ironiske er, at hver eneste synagoge og hver eneste større jødiske organisation ihærdigt bekæmper blandede ægteskaber mellem jøder og ikke-jøder. Denne hårrejsende dobbeltmoral får selvfølgelig ingen omtale i Amerikas formodede retfærdige og frie presse. Sådanne afsløringer ville ikke være god reklame for jøder.

Ikke alle jøder er naturligvis racister, lige så lidt som alle tyskere var nazister i hitlertiden, men det faktum står tilbage, at den organiserede jødeverden har forfulgt en succesrig dagsorden, som har opnået en utrolig magt i den moderne verden. Med skabelsen af Israel har de frembragt den mest racistiske nation på jordens overflade. Men af endnu større betydning er det, at de har fået held til at opnå en enorm magt i mange af verdens vigtigste regeringer (især i De forenede Stater) og i dag dominerer de fuldstændigt verdens nyheds- og underholdningsmedier. Mit veldokumenterede kapitel om medierne vil påvise, at deres magt er langt større, end du ville ane.

De lukker munden på deres kritikere

Det er omfanget af den jødiske magt, der er årsagen til, at offentligheden ikke er klar over den, for de, som kender til den, er også klar over den høje pris, de ville skulle betale for åbenlyst at diskutere den. I Amerika kan det skade ens anseelse eller endog medføre tab af ens forretning el-

ler job. At fortælle sandheden i denne sag kan medføre trusler og endda fysiske overfald fra grupper som Jewish Defense League. Anti-Defamation League (ADL), en gruppe, der udgiver sig for at modarbejde racisme, har altid travlt med at anklage deres kritikere for racemæssig, religiøs eller etnisk intolerance, samtidig med, at de heftigt forsvarer og benægter Israels åbenlyse racisme. Denne jødiske racistorganisation kan ruinere økonomien eller den politiske karriere for næsten hvem som helst, den måtte udpege.

Endnu alvorligere er de jødiske racisters fremgang med hensyn til at få fængslet deres kritikere i mange europæiske lande. De kan endnu ikke frit snigmyrde deres kritikere i vestlige lande, sådan som de har gjort det med hundreder af palæstinensiske forfattere, digtere og gejstlige i hele den arabiske verden. I Europa af i dag kan det imidlertid føre til fængselsstraf blot at citere jødiske ledes racistske udtalelser.

Der sidder hundredvis af dissidenter i fængsel i dette øjeblik, som blot vovede at tale eller skrive åbent om den jødiske etniske intolerance. Trods det, at medierne hele tiden fortæller os at vi, til forskel fra situationen i en nazistisk eller kommunistisk stat, har ytringsfrihed, sidder europæiske staters borgere nu i fængsel, fordi de kritiserede de politisk korrekte jødiske versioner af historiske begivenheder, så som holocaust.

Jødiske racister har gjort sig intensive anstrengelser for at svække etnisk bevidsthed og loyalitet europæere imellem. Ifølge nutidens massemediers politiske korrekthed anses det for "racisme", når europæere taler om kærlighed til deres eget folk og kulturarv og udtrykker et ønske om at bevare disse. Som europæisk amerikaner mener jeg, at mit folk har ret til at bevare sin egen måde at leve på. Samtidig erkender jeg den samme naturlige ret til alle de forskellige andre folkeslag og nationaliteter på jorden. Hvor mærkeligt er det for eksempel ikke, at palæstinenserne, som er blevet etnisk udrenset fra deres egen nation og er blevet nægtet deres mest basale menneskerettigheder, så ofte høres karakteriseret som "antisemitter" og "terrorister", medens de jødiske racister, der har terroriseret dem og stjålet deres land, kun kritiseres svagt i verdenspressen?

Palæstinenserne og andre i den arabiske verden må forstå, at kilden til deres egne vanskeligheder er den kendsgerning, at europæere og hvide amerikanere selv er blevet forhindret i at forsvare deres egne, nationale, interesser og deres egen kulturarv, præcis som palæstinenserne er blevet det. Palæstinenserne kommer aldrig til at opleve frihed i deres land, før end disse euroamerikanere er blevet befriet fra den jødiske overhøjhed i Amerika.

Selv om jeg bestemt engagerer mig for euroamerikanernes fremtid i første række, respekterer jeg og sympatiserer jeg med ethvert andet folk, som ønsker at bevare dets egen levevis og — endnu vigtigere — bevare selve sin eksistens som etnisk gruppe. For mig er etnisk overlevelse den mest grundlæggende af alle menneskerettigheder. En anden grundlæggende menneskeret er et folks ret til at leve under en regering og også nogle nyheds- og underholdningsmedier, som reflekterer dets egne grundlæggende værdier, traditioner samt sociale og økonomiske interesser. En na-

tion, der undertrykkes af fremmede og fjendtlige massemedier, er lige så undertrykt som én, der undertrykkes af en fremmed besættelsesmagt.

Den stigende globalisering i det 21. århundrede, som er drevet frem af jødiske racister*, vil komme til at formindske valgmulighederne og frihederne for alle folk. Endvidere truer den bevarelsen af særskilte kulturer, traditioner, religiøse trosretninger og etniske identiteter. Globaliseringens slutresultat kommer til at være en gigantisk verdensregering, én regering, der vil komme til at knuse menneskehedens frihed og forskelligartethed lige så sikkert som en damptrømler, der kører over en blomst.

Den tanke, at en nations regering skal repræsentere dens eget folk og ikke nogen fremmed magt, er grundprincippet for den amerikanske uafhængighedserklæring og Amerikas eksistens som nation: et folks ret til at have *sin egen* regering *for sine egne* interesser. Præambelen til De forenede Staters forfatning siger det nøjagtigt, når den taler om et styre "*for os selv og vore efterkommere*".

I Amerika er den jødiske dominans over nøglepositioner i De forenede Staters regeringsapparat helt utrolig. I præsident Clintons regeringstid beskrev den førende israelske avis, *Ma'ariv*, hvordan "varme jøder", det vil sige jøder, som er loyale over for Israels interesser, havde livsvigtige stillinger i De forenede Staters sikkerhedsråd. *Ma'ariv* konstaterede, at syv ud af elleve medlemmer var "varme jøder".³⁷

Jødisk racisme blev hovedsagelig forberedt og skrevet (2003 og 2007, overs. anm.) under Clinton-regeringen og giver dermed et historisk øjebliksbillede. Men tro ikke, at den uforholdsmæssigt store jødiske indflydelse er formindsket siden, under præsident George Bush. Hans præsidentembede begyndte med færre jøder på de mest synlige poster, men det bagvedliggende regeringsbureaukrati, som forbliver på plads gennem flere præsidentperioder, er så jødisk som nogensinde. Et godt eksempel er Alan Greenspan, der har været bestyrelsesformand for den magtfulde Federal Reserve (ca.: den amerikanske nationalbank, overs. anm.) under mange præsidenter, fra begge partier. Hans efterfølger til vel nok verdens mest magtfulde økonomiske stilling blev Ben Shalom Bernanke, en mand, der hver dag har privilegerede førstehåndsinformationer, som let kunne berige hans ekstremistiske trosbrødre med milliarder af dollar.

I Det nationale Sikkerhedsråd er det jødiske greb om magten blevet stærkere siden præsident Bush' første tid i embedet. Richard Sale på *UPI* skrev den 28. februar 2003 om zionisten Elliot Abrams: "Forandringer i Det nationale Sikkerhedsråd vil formentlig betyde en hårdere pro-Israelsk linje i Mellemøsten....Elliot Abrams, den kontroversielle tidligere regeringsembudsmand under Ronald Reagan, som præsident Bush sidste år

* Den internationale finanskrisen brød ud kort efter denne opdaterede udgave af bogen blev skrevet i 2007. Den var resultatet af det foreløbig mest omfattende og vovede jødiske forsøg på at få den totale magt i verden gennem den økonomiske magt. Den bringer nu fattigdom og ødelæggelse til hele verden. Dens helt igennem jødiske natur og lederskab er endnu langt fra kendt af almenheden. David Duke har fulgt denne udvikling, såvel som andre, op til nutiden via sin hjemmeside www.davidduke.com (overs. anm.)

udnævnte til NSC for at skulle tage sig af Israel-Palæstina konflikten, har fjernet adskillige stabsmedlemmer, som blev anset for at have en upartisk indstilling i spørgsmålet.”³⁸

Der er tusinder af bøger og film, hvoraf mange er skrevet, produceret og markedsført af racistiske jøder, som fordømmer doktriner og bevægelser, der går ind for racisme eller etnisk overherredømme blandt ikke-jøder. Der findes derimod kun ganske få bøger, som tør undersøge verdens ældste, mest magtfulde og mest ondartede form for racistisk herrefolkstænkning: den jødiske. Man skulle mene, at disse racistiske jøder, der som de var ærlige, snarere burde skrive om den racisme, de kender bedst til: *deres egen*. Og min påstand er naturligvis, at jødiske ekstremister er langt farligere end muslimske terrorister i og med, at de bogstaveligt talt har fingeren på udløserknappen til verdens mest uhyggelige våben i verdens eneste supermagt. Rent faktisk har de allerede brugt disse våben til at understøtte massiv terror imod en nation, som ikke angreb os og som absolut ingen skade gjorde os: nationen Irak.

Jødisk racisme vil specielt påvise, hvordan jødiske racister har benyttet deres politiske magt og mediemagt til at gennemtvinge deres egen dagsorden trods det, at den klart strider mod Amerikas og de andre nationers interesser. Et strålende eksempel er den amerikanske og britiske krig mod Irak.

Irakkrigen

Det er ingen tilfældighed, at de to lande, som er mest underlagt jødisk indflydelse, USA og Storbritannien, indledte en militær invasion af Irak i marts 2003. Ved at gå i krig mod Irak kæmpede Amerika imod *sig selv*. De forenede Stater indledte en krig, som med sikkerhed kommer til at skabe mere had og terrorisme mod Amerika, som kommer til at koste hundreder af milliarder dollar og som kommer til at påføre den amerikanske økonomi og amerikanske diplomatiske interesser forfærdelig skade, både ude og hjemme. Endnu mere betydningsfuldt var det, at der var tale om et kynisk forræderi mod de tapre amerikanske soldater, som aldrig burde have været udsat for fare, med mindre det var for at sikre det amerikanske folks tryghed og frihed.

Den kendteste, mest indflydelsesrige person, samt langvarige krigsfortæller, er den glødende zionist, Richard Perle, som er formand for Pentagons Defense Policy Board. Perle og dennes hustru er også grundlæggere af JINSA, det "jødiske institut for national sikkerhed". Perle og et mægtigt netværk af jødiske "neocons" ("nykonservative") har været de førende propagandamagere for krigen. De omfatter mange tidligere prominente marxister, såsom Norman Podhoretz, der modsatte sig Vietnamkrigen, men omskabte sig til en konservativ høg for Israel. Podhoretz har været redaktør for *Commentary*, tidsskriftet, der udgives af American Jewish Committee. Andre nykonservative er Paul Wolfowitz, Bill Kristol, David

Wurmser, Douglas Feith, Elliot Abrams, Paul Frum, Henry Kissinger og til og med den tidligere marxist og Black Panther-sympatisør, David Horowitz.

Allerede i 1966 stod Perle, Feith og Wurmser bag en rapport, som kaldtes *A Clean Break: A New Strategy for Securing the Realm*. Den krævede en krig imod Irak, men den var ikke skrevet for USA, derimod for den tiltrædende israelske premierminister, Likud-partiets Benyamin Netanyahu. Da først israelerne havde besluttet sig for at skabe en amerikansk krig mod Irak, var de nødt til at konstruere motivet til krigen, så de sagde, at Irak besad masseødelæggelsesvåben og at Irak truede Amerika. Massemedierne samarbejdede i dette. Ganske vist var Israel langt mere skyldig i hver eneste påståede overtrædelse, som Irak hævdedes at have være skyld i, men de jødiske chauvinister i medierne ville aldrig drage sådanne indlysende sammenligninger — som f.eks.:

Hvorfor gå i krig mod Irak?

- 'Irak har masseødelæggelsesvåben'.

Men Israel har et af de største arsenaler i hele verden af såvel atomvåben som biologiske og kemiske våben.

- 'Irak forsøgte at hindre våbeninspektørernes arbejde'.

Men Israel har aldrig så meget som tilladt nogen inspektion af sine enorme lagre af masseødelæggelsesvåben. Israel har til og med blokeret for FN-undersøgelser af israelske krigsforbrydelser, såsom massakrerne i Sabra og Shatila flygtningelejrene og massemordet i Jenin.

- 'Irak har invaderet og brutalt besat sit naboland Kuwait'.

Men Israel invaderede og besatte Libanon brutalt i 18 år, dræbte flere end 20.000 civile og smadrede 100.000 hjem.

- 'Irak havde brutalt besat de kurdiske områder af Irak'.

Men Israel har militært besat de tre millioner mennesker på Vestbredden og i Gaza gennem 35 år, en brutal besættelse, hvor Israel har myrdet og lemlæstet i titusindvis af palæstinensere, har tvunget dem til at leve i smudsige flygtningelejre, har tortureret flere hundrede tusinder i dets fængsler og nægtet palæstinenserne deres mest grundlæggende menneskerettigheder.

- 'Irak udgjorde en trussel mod USA'.

Men Irak har aldrig løftet en finger mod USA, hvorimod Israel har et langt synderegister af terrorisme og forræderi mod USA,

som f.eks. Lavon-affæren, angrebet på USS Liberty og Jonathan Pollard spionaffæren.

- 'Irak har overtrådt FN-resolutioner, som f.eks. resolution 1441'

Men Israel har overtrådt flere end tre gange så mange resolutioner som Irak, heriblandt nogle, som havde opbakning fra USA. I 35 år har Israel overtrådt resolution 242, som kræver fuldstændig israelsk tilbagetrækning fra Vestbredden og gazaområdet.

Dersom Irakkrigen skulle være motiveret med det, som de jødiske nykonservative og medierne anklager landet for, kunne man finde langt stærkere begrundelse for en krig mod Israel! Krigen mod Irak var en umoralsk, hyklerisk krig, en krig, der blev udkæmpet for Israel og imod alle USA's vitale interesser. Det er en krig, som ganske enkelt ikke havde været mulig uden den jødisk-chauvinistiske dominans over både regering og massemedier.

Bare for at nævne den åbenlyse rolle, som det amerikanske jødiske samfund spillede i Irakkrigen, blev kongresmedlemmet, Jim Moran, tvunget til at forlade sin stilling som leder af demokraterne. AP meddelte den 14. marts 2003 således: "Jim Moran blev tvunget til at forlade sin position som leder af det demokratiske parti efter det postyr, som fulgte hans kommentar om amerikanske jøders rolle i en mulig krig mod Irak".³⁹ Det er fascinerende at iagttage, hvordan jødiske racister udøver deres magt i selv samme øjeblik, hvor de benægter, at en sådan magt overhovedet eksisterer.

Forsvaret af alle menneskers rettigheder

Jeg ser en værdi i, at *alle* folk bevarer deres kulturelle, nationale og endog biologiske arv. Alle folkeslag har ret til at bevare deres egen unikke identitet, inklusive jøderne. Denne bog handler om det faktum, at det organiserede, jødiske lederskab ihærdigt selv selv stræber efter disse mål om selvopholdelse, medens det samtidig konstant nægter andre nationaliteter og racer at gøre det samme.

De racistiske magtjøders endelige sejr ville ikke alene betyde tabet af frihed, men også tabet af alverdens folkeslags respektive kulturarv. Det er mit håb, at vi alle, alle nationer og alle jordens folkeslag—vil arbejde sammen for at forsvare os mod denne ene, uhørt magtfulde racisme, som truer os alle.

De samme kræfter, som støtter den jødiske herrefolksstræben, har hyklerisk anklaget mig for at være "hvid racist" ("*White Supremacist*"). Jeg afviser dette tilnavn, for i modsætning til de jødiske racister stræber jeg ikke efter at styre eller kontrollere noget andet folkeslag; jeg vil helt enkelt bevare min egen race og dens kulturarv. At erkende og bekræfte, at der findes iboende forskelle mellem de forskellige racer med hensyn

til såvel kultur som adfærdsmønstre, traditioner og endda genetik, gør *ikke* én til herrefolksideolog eller racist. Troen på, at ethvert folk har retten til at bevare sin kulturarv og forblive fri fra andres kontrol over det, er *ikke* herrefolkstænkning. Det er det *modsatte* af herrefolkstænkning. Herrefolksideologi—eller racisme—bliver det først, når en gruppe vil kontrollere eller herske over en anden. Jødiske racister arbejder ikke kun på at opnå kontrol med det palæstinensiske folk og den arabiske verden. De søger overherredømme og kontrol i næsten hver eneste nation, hvor de bor.

En af de taktikker, som de jødiske racister har benyttet imod mig og mod denne bog, er at påstå, at jeg er hvid herrefolks-fanatiker og racist. De gør dette ved konstant at henvise til mit medlemskab af Ku Klux Klan som ung mand. Det er vigtigt her at nævne, at jeg ikke har været involveret i nogen Ku Klux Klan-gruppe i næsten 30 år. Desuden var den gruppe, jeg var medlem af, helt og holdent *lovlig* og *ikke-voldelig*. Intet medlem af min gruppe blev nogensinde anklaget for vold mod andre.

Da jeg forlod organisationen for næsten 30 år siden, erklærede jeg tydeligt og offentligt, at jeg forlod organisationen, fordi jeg ikke ønskede at blive sat i forbindelse med en organisation, der havde et medieomdømme af had og vold. Den gang som nu siger jeg klart og tydeligt, at jeg fordømmer enhver person eller gruppe, som virkelig går ind for vold, terrorisme og had, uanset om det måtte være hvide, sorte, jøder eller nogen anden etnisk, racebaseret eller religiøs gruppe.

Sammenlign så mediernes behandling af mig på grund af mine politisk ukorrekte tanker for 30 år siden, med behandlingen af dem, der har begået kæmpemæssige forbrydelser imod menneskeheden, såsom Ariel Sharon fra Israel eller mediebehandlingen af de mange kommissærer fra morderiske kommunistregimer, som er vendt tilbage til magten i tidligere kommuniststater.

Selv om journalister skriver om og interviewer tidligere kommunister i både Vest- og Østeuropas nuværende politikerverden, er det sjældent, at én af dem bliver introduceret som "tidligere kommunist". Skønt en sådan mand som Nelson Mandela, som ung mand, deltog i terroristiske bombeaktioner, bliver han aldrig introduceret på Tv som "tidligere terrorist". Skønt Ariel Sharon blev erklæret ansvarlig—endog af en israelsk kommission—for massakren på mere end 1200* palæstinensiske mænd, kvinder og børn i Sabra og Shatila, bliver han ikke præsenteret som "krigsforbryderen" Ariel Sharon.

Skønt medierne ikke kan sige, at jeg nogensinde har skadet så meget som ét menneske, indleder pressen næsten altid artikler om mig med overskriften *David Duke, tidligere KKK-leder*, og siger intet om min fine karriere i de efterfølgende 30 år. Jeg bliver ikke præsenteret med min korrekte titel af *Repræsentant, som det er normalt for tidligere Repræsentanter, Senatorer og Præsidenter*.

* Antallet af myrdede under denne massakre angives forskelligt, alt efter kilde. Wikipedia angiver i dag "mellem 800 og 3.500", overs. anm.

De ville hellere kvæles end anvende min korrekte og gennem hårdt arbejde berettigede titel: *Dr. David Duke*. De siger afgjort ikke *David Duke, forfatter af bestsellerne* Det føles, som om *tidligere klansmand, David Duke* står på min dåbsattest. Senator Robert Byrd er tidligere klanleder, men fortsatte sin karriere med at stemme for Israel i Senatet hundredvis af gange, så *Senator Robert Byrd* bliver ikke præsenteret som *tidligere klansmand Robert Byrd*. George Bush er tidligere stofbruger. Han præsenteres ikke som George Bush "tidligere kokain-misbruger".

At afsløre denne kendsgerning om min fortid er i orden, som det ville være det i forbindelse med enhver offentlig person, men læg mærke til, at hvis man er en ven af zionismen, da bliver ens kontroversielle fortid til en fodnote, men hvis man går imod zionismen, bliver ens fortid til en overskrift. Jeg tror helt afgjort, at dersom jeg i min politiske karriere var gået videre med at sælge ud af Amerika til de jødiske interesser, da ville de jødiske mediefordømmelser være blevet ændret til lovprisninger. Jeg kan tydeligt se deres smiger for mit indre blik: *Er det ikke flot, som David Duke kunne overvinde sin fortid?*- ville de sige.

Pressen omtaler heller ikke, at jeg vandt "Primary Election" til vicepræsidentkandidat for demokraterne i staten New Hampshire i 1988 med over 60 procent af stemmerne. I 1989 stillede jeg op for republikanerne ved valget til Repræsentanternes Hus i Louisiana. I en stat nogenlunde på størrelse med Østrig fik jeg mere end 60 procent af de europæisk-amerikanske stemmer i guvernørvalget og ved valget til De forenede Staters Senat. Under præsidentvalget i 1992 fik jeg flere stemmer i nogle republikanske primærvalg, end et antal langt bedre finansierede, siddende senatorer. I 1996 vandt jeg valget til "Parish Executive Committee" for det største republikanske distrikt i Louisiana. Senere valgte de øvrige 13 rådsmedlemmer énstemmigt mig som formand, og jeg tjente i denne rolle frem til år 2000. Jeg tilbragte derefter nogle år i Østeuropa og startede på et universitetsprogram på det største universitet i Ukraine, hvor jeg opnåede en doktorgrad i historie.

Jeg er blevet inviteret til at holde foredrag på mere end 100 større universiteter og jeg har rejst over hele verden for at tale om zionismens forbrydelser mod det palæstinensiske—og de mellemøstlige—folk og om den forfærdelige skade, der er overgået De forenede Stater gennem den zionistiske kontrol over vores udenrigspolitik. Jeg offentliggjorde de israelske terroristangreb mod De forenede Stater, som f.eks. *Lavon-affæren* og Israels angreb på *U.S.S. Liberty*. Jeg advarede om, at et forræderi, som det, den israelske agent, Jonathan Pollard begik, ville blive gentaget, og længe før angrebet "9/11" fandt sted, sagde jeg, at Amerikas Israel-dikterede politik ville føre til terrorisme og til stor skade for det amerikanske folk.

Efter "9/11" og før starten på Irakkrigen, udbredte jeg den indlysende sandhed, at Saddam ingen masseødelæggelsesvåben havde og at Irakkrigen blev iværksat af magtfulde jødiske ekstremister i De forenede Staters medier og regering.

I november 2002, kun nogle få måneder før starten på krigen, afslørede *Newsweek Magazine*, Periscope Section, at De forenede Staters

44 JØDISK RACISME

udenrigsministerium ("State Department") truede med at fjerne presserettigheder for *Al Jazeera* satellit-Tv, hvis de vovede at interviewe mig i et "primetime" (bedste sendetid) program. *Al Jazeera* gennemførte modigt interviewet med mig alligevel, men inden der var gået en måned, blev jeg informeret om, at den zionistiske ekstremist, Michael Chertoff, havde indledt straffesag imod mig for skattemæssige og økonomiske forhold. Jeg kom til at tilbringe 13 måneder i det amerikanske Gulag Øhav (mere herom i kapitel 11).

Men i stedet for at nedbryde min sjælsstyrke bevirkede det kun, at jeg med øget kraft genoptog mit arbejde, min uddannelse samt mine foredrag og skriverier rettet mod det, som er den største trussel mod frihed og fred, den internationale zionisme. Efter min løsladelse afsluttede jeg min doktorgrad, og jeg har siden da holdt foredrag på universiteter i Europa, Amerika og Mellemøsten.

På Harvard University udgav den højt ansete J.F. Kennedy School of Government i 2006 en afhandling skrevet af professorerne Stephen Walt og John Mearsheimer med titlen "Israel og USA's udenrigspolitik". Zionister som Alan Dershowitz fordømte den og sagde, at den simpelthen var kopieret fra min hjemmeside og "kunne have været skrevet af David Duke". I stedet for at have til resultat at nedgøre Walt og Mearsheimer, har Dershowitz's bemærkninger i virkeligheden kun bekræftet mit arbejdes akademiske høje kvalitet, for han påviser, at professorer på det mest prestigefyldte universitet i USA nu har indtaget mine holdninger. Du vil i denne bog se hvorfor.

I 2006 blev jeg inviteret til at tale på holocaust-konferencen i Teheran. Min tale drejede sig om den altafgørende vigtighed af ytringsfrihed på alle områder og om fornedrelsen af europæisk lovgivning, idet den sætter mennesker i fængsel for at udtrykke deres mening og deres samvittighed. Jeg mødte Irans åbenhjertige præsident, Dr. Mahmoud Ahmedinejad og oplevede på første hånd, hvordan de zionistpåvirkede medier og regeringsembeds mænd piskede følelserne i vejret for at fremprovokere en katastrofal krig mod Iran gennem vedvarende brug af den fejlversatte løgn om at "udslette Israel fra landkortet".

Jeg arbejder ihærdigt for verdensfred, for frihed og uafhængighed for min egen og i virkeligheden alle nationer. Alle folkeslag har ret til at bevare deres helt særlige kulturarv og deres egenart. Jødisk racisme forbliver den største trussel mod disse idealer og mod alle folkeslag.

*

Meget af denne bog er taget fra min selvbiografi, *My Awakening*. Denne bog er opbygget på en tilsvarende måde. Den er en beretning om min personlige opdagelsesrejse, hvor jeg vågnede op til forståelsen af realiteten om den jødiske racisme: den ultimative racisme. Du vil opdage, at bogens virkelige styrke ligger i de mange direkte citater fra vigtige jødiske kilder, som jeg alle dokumenterer med hundredvis af fodnoter, du kan kontrollere selv.

Jødisk racisme er et værk i autobiografisk form. Det er historien om, hvordan jeg som ung mand i slutningen af 1960'erne fik øjnene op for det jødiske spørgsmål. Det meste af min grundlæggende forståelse var på plads ved slutningen af det årti, men min viden er blevet meget mere dybtgående i løbet af de følgende 30 år. Siden 1960'erne er meget nyt, videnskabeligt og politisk materiale blevet tilgængeligt. I beretningen om min opvågnen forsøger jeg ikke at give læseren indtryk af, at alt det materiale og alle de studier, jeg henviser til, var til rådighed i 1960'erne. Jeg indvæver nutidige oplysninger og dokumentationer i denne beretning, så læseren får gavn af den nyeste viden. Jeg vil også af hensyn til stoffets sammenhæng og orden fokusere på ét vigtigt område af mine opdagelser ad gangen, mens tilegnelse af viden jo ikke inddeles så pænt ordnet i det virkelige liv. Læseren vil finde nogle gentagelser af jødiske citater, som jeg finder særligt afslørende. De gentages, når de er specielt relevante for mere end ét af beretningens emner.

Det ville også være en forsømmelse fra min side, hvis jeg ikke gjorde opmærksom på, at når jeg skriver "jeg lærte" eller "jeg opdagede", så forsøger jeg ikke at tage æren for den oprindelige efterforskning, for min uddannelse i disse emner kom fra utallige forfattere samt deres bøger og artikler. Jeg står i gæld til dem, såvel som til mine mange sympatisører og venner, som har lært mig meget gennem den indsigt og viden, de har erhvervet i deres egen opvågnen. Jeg samler, organiserer, analyserer og kommenterer materiale, som er indsamlet af videnskabsmænd og forfattere fra gammel tid og frem til i dag.

Nu er jeg ved afslutningen af dette forord og jeg må lukke min notesbog og bevæge mig ned fra Aspenbjerget. Medens jeg gør det, bliver jeg mig bevidst, at jeg på ingen måde forlader naturens verden, for dens love fortsætter med at gælde i menneskenes konfliktfyldte verden nedenfor. Kampen for liv og frihed gælder for menneskehedens forskellige folkeslag, lige så sikkert som den gælder alle former for liv og energi på dette bjerg.

At deltage i kampen for mit folks liv og frihed er lige så naturligt som den krystallklare elvs løb ned ad bjerget her ved siden af mig. Det er mit håb, at det europæiske folk, det palæstinensiske folk, ja, samtlige folk i verden, vil få indrømmet den mest grundlæggende menneskeret af alle: retten til *at leve*—til at bevare deres egen kultur, frihed og identitet. For at opnå dette må de modstå jordklodens ultimative racisme: *Jødisk racisme*.

Jeg ville være et fjols, dersom jeg ikke indså den fare for mit liv, mit omdømme og min frihed, som jeg udsætter mig for ved at afsløre den jødiske racistiske dagsorden. Men som en loyal europæisk amerikaner, som en patriotisk medborger i De forenede Stater, og også som én, der oprigtigt ønsker retfærdighed for alle jordens folk—er min pligt klar.

Så mens jeg går ned ad bjerget betragter jeg elven ved siden af mig.

Den følger sin kurs.

Det samme vil jeg gøre.

David Duke

Tidligere medlem af Repræsentanternes Hus i staten Louisiana, USA

Kapitel 1

Det jødiske spørgsmål

I de første år af det 21. århundrede bliver enhver seriøs kritik af det jødiske folk, dets religion eller af nationen Israel, anset for at være den alvorligste moralske forbrydelse, man kan tænke sig. Jøder er de helligste af alle hellige køer og enhver, der ytrer et negativt ord om dem, finder sig hurtigt og uvægerligt stemplet som "antisemit". Når først en mand får den etiket sat på sig og uanset om den så er sand eller ej, kan intet udfri ham fra det, som medierne anser for at være den ultimative synd. Derfor—da jeg nu er så uhelbredelig, som jeg er—har jeg så friheden til at skrive og tale åbent om et tabuemne, som kun få tør nærme sig. Men forstår du: Jeg er faktisk ikke antisemit og jeg frasiger mig også den titel. Jeg må imidlertid beskæftige mig med, hvad Henry Ford kaldte "verdens største problem,"⁴⁰ et problem, der ikke kun er af livsvigtig betydning for det palæstinensiske folk, men også for alle andre folkeslag.

Det er næsten umuligt i vor holocaust-gennemsyrede verden blot at udtale ordet "jøde" uden at vække følelser. Sådan har den vestlige verdens massemedier sørget for, at det er blevet gennem deres uophørlige tilbagevenden til "holocaust" på alle mulige måder. Som den engelske historiker David Irving siger: "Det staves 'Holocaust' med stort 'H'—og med indleveret patent på ordet".⁴¹ Holocaust har ændret sig fra at have været en fodnote til Anden Verdenskrigs historie til, at krigen nu er blevet en fodnote til holocaust. I det ene år, der gik forud for udgivelsen af min autobiografi, *My Awakening* og som lå mere end 50 år efter slutningen på krigen, havde min lokale ("lokale" er en fejlbenævnelse, for New Yorkere ejede den) avis, *The Times-Picayune* haft dusinvis af nyheds- og baggrundsartikler, der behandlede forskellige aspekter af holocaust. I løbet af det samme år havde dette blad knap nok omtalt Sovjets Gulag Øhav, hvor et sted mellem 10 og 30 millioner mennesker omkom og det havde kun en enkelt, kort historie, der omtalte det cambodjanske mord på tre millioner mennesker. Ikke så meget som én artikel nævnte nedslagtningen af 30 til 40 millioner mennesker i Kommunistkina.

Ved at gennemse gamle mikrofilm af avisartikler, opdagede jeg, at der i de sene 1990'ere var mindst 10 gange flere nyhedsartikler om holocaust, end der havde været i de sene 1940'ere eller 1950'ere. Det er kun sjældent, at der bliver skrevet og talt mere om en begivenhed, efterhånden som den glider længere og længere tilbage i historien. For eksempel optog Anden Verdenskrig som emne en langt større andel af spillefilm, Tv-programmer, dokumentarserier, bøger og tidsskriftartikler i de sene 1950'ere end i de første dage af det 21. århundrede. Men dette er ikke tilfældet med holocaust: jo længere vi ser ud til at fjerne os fra begivenheden i tid, jo mere bliver vi slået i hovedet med den, efterhånden som holocaust-industrien vokser.

Det ville kræve et herkulesarbejde blot at tælle alle de holocaust-relaterede nyhedshistorier og specialprogrammer, dokumentarprogrammer og "dokudramaer", bøgerne, (såvel fiktion som ikke-fiktion), tidsskriftartiklerne, filmene og teaterstykkerne. Fortællinger om holocaust-ofre, -slægtninge, -overlevende, -krigsforbrydelser, -forbrydere, -erstatninger, holocaust-relateret kunst og litteratur, mindehøjtideligheder og mindesmærker, bombarderer os næsten dagligt. Selve omfanget af dette bombardement har fået flere jøder til at kalde det "Shoah forretning".*⁴²

Holocaustmuseet er placeret lige midt på det allerhelligste stykke jord i Det amerikanske Pantheon, promenaden nær Smithsonian Institution og det er i ikke ubetydeligt omfang finansieret af vore skattemidler. Interessant nok blev det bygget længe før der blev gjort nogen virkelige anstrengelser for at rejse et mindesmærke for Den anden Verdenskrig. Det er en massiv, moderne udgave af rædselskabinettet i *Madame Tussauds Vokskabinet*.

Holocaust er ikke det eneste jødiske traume, som vi alle må sørge over, for vi ser mange smertefulde, historiske beretninger og dramatiske Hollywood-produktioner om andre historiske forfølgelser af jøderne. Jøder er ofre for arabiske terrorister i Mellemøsten, for fascister i Europa og endda for Ku Klux Klanmedlemmer i USA. Et tilsyneladende udtømmeligt arsenal af bøger, artikler, spillefilm og teaterforestillinger handler om individuelle jøder, der har lidt på grund af onde antisemitter.

Hvert år fylder titusinder af historier om intelligente, medfølende, uselviske, kreative, moralske og modige jøder folks 42-tommers fjernsynsskærme og biografernes 42-fods filmlærreder. De fylder vore aviser, vore tidsskrifter og bøger. De flyder fra vore teaterbygninger, vore talerstole og podier. Myldrer på vore radiobølger og satellit-transmissioner. Der laves tusindvis af portrætteringer af forfulgte jøder, som alle er uskyldige, ædle og heroiske. Alt imens deres modstandere bliver fremstillet som selve legeglimpighedsen af *Ondskaben*. Ingen gruppe på jordkloden har bedre reklameforbindelser end det jødiske folk.

Hvad enten det drejer sig om Faraos hær med trukne sværd, som jager hebræerne eller om zaren med hans antisemitiske kosakker, om Hitler med hans SS-bøddler, dystert klædt i sort, om en unavngiven palæstinen-

* 'Shoah' er et andet ord for 'holocaust', overs. anm.

sisk terrorist, der forsøger at bortføre israelske skolebørn eller om den mere intime historie om en sensitiv jøde, der mishandles af en antisemitisk forretningsmand—så har vi alle set den antisemitiske stereotyp, de skelettynde kroppe af jødiske ofre og vi har taget del i den jødiske smerte. Jeg kender til dette fra mine egne førstehåndsoplevelser, for det var sandt for mig som ung.

I en alder af 12 år væmmedes jeg ved antisemitismens umenneskelighed, da jeg læste *Anne Franks Dagbog* i skolens bibliotek. Da jeg var færdig med bogen, følte jeg det, som om jeg havde mistet medlemmer af min egen familie. Jeg tørrede i smug de tårer, der var kommet i mine øjne, bort med mine skjorteærmer.

Kun nogle få gange havde jeg nogen diskussion med min far om jøder, som han kun havde ros til overs for. Han talte om min grandonkel, Nathan, en metodistpræst, som var konverteret fra jødedommen og havde giftet sig med min grandtante Gussie. Min far havde stor respekt for Nathan og overførte den respekt til resten af det folk, han kaldte "hebræerne", idet han syntes, dette ord lød værdigere end ordet "jøder". Ved forskellige lejligheder beskrev han "hebræerne" som hårdtarbejdende, smarte, sparsommelige og meget dygtige. "Sparsommelige" var en lovprisning, der gjorde et særligt indtryk på mig, fordi jeg vidste, at min far anså denne egenskab for at være en af de vigtigste. Han hadede spild af enhver art. Jeg lærte den lektie ved middagsbordet hundrede gange, når jeg måtte spise hver en stump mad op, før jeg fik lov at rejse mig fra bordet. Jeg mente, at sparsommelighed var lige så skotsk som familien Duke, og det, at høre, at det også var en jødisk egenskab, gjorde indtryk på mig.

Beretninger om holocaust og bibelfortællinger formede mine første indtryk af det jødiske folk. Cecil B. DeMilles filmklassikere af typen *De ti bud* fik mig til at identificere nutidens jøder med de heltemodige "israelitter" fra Det gamle Testamente. Jeg udviklede en dyb beundring for "det udvalgte folk".

Hvordan kom jeg da fra min tidligere underdanige opfattelse af jøderne til lidt efter lidt at blive beskrevet som en farlig "antisemit" af den magtfulde jødiske pressionsgruppe ADL* (den mærkværdigt benævnte "Anti-Defamation League of B'nai B'rith"). Ingen jøde havde nogensinde åbenlyst gjort mig ondt. Jeg havde ikke lært antisemitisme af mine forældre eller venner, ej heller gav jeg jøderne skylden for korsfæstelsen af Jesus Kristus. Om end jeg kategorisk afviser at få påsat etiketten "antisemitisk", mener jeg afgjort, at jøderne—som ethvert andet folk—fortjener ros for deres bedrifter og—tilsvarende—må de ikke være immune overfor kritik af deres fejl. Der er blot det, at i det holocaust-gennemsyrede Amerika, som vi finder det efter Anden Verdenskrig, anses enhver kritik af jøderne som gruppe, for at være moralsk lig med støtte til masse mord.

* ADL, Anti-Defamation League, 'anti-bagvaskelses ligaen' er en jødisk international organisation, stiftet af den jødiske broderorden B'nai B'rith. Skal angiveligt forhindre bagvaskelse af jøder, men anklages ofte for at gå forrest mht. bagvaskelse af egne modstandere.

Hvis man kritiserer nogen som helst del af den jødiske historie eller opførsel eller intolerante aspekter af deres religion—eller endda Israels zionistiske politik, vil man uvægerligt få påduttet etiketten “antisemitisk”, et udtryk, der dårligt kunne være mere skadeligt eller fordømmende. Hvis man derimod taler om den rutinemæssige mishandling af indianerne i amerikansk historie, bliver man ikke betragtet som “anti-amerikansk”. De, som udtrykker bestyrtelse over den spanske inkvisitions udskejelser, bliver ikke kaldt “anti-kristne” eller “anti-spanske.”

De samme medier, som forbyder selv den mindste kritik af jøder, har ikke noget imod at nedværdige andre grupper. Hvide sydstatsfolk, palæstinensere, tyskere, kristne fundamentalister og muslimske fundamentalister—disse grupper må modtage mere end deres rimelige andel af hån og nedværdigelse. Portrætteringen af den hvide bonderøv fra Sydstaterne med hængende underkæbe og gule tænder, uvidende, racistisk, hadefuld og morderisk, er blevet et almindeligt stereotypisk indslag i Hollywoodfilm, men hvide sydstatsfolk er ikke de eneste. En bestseller i slutningen af 1990'erne var den medie-opreklamerede *Hitler's Willing Executioners*,⁴³ en bog, der siger, at det tyske folk har noget mørkt og ondt inden i sig, en iboende defekt, som gør dem alle skyldige i holocaustens grusomheder.

I Europa findes der i dag love mod “forhåndselse af folkegruppe”, såkaldte “hatelaws”, der kan sende én i fængsel for at sige noget negativt om jøderne. Faktisk er hundredvis af mennesker blevet fængslet alene for at have sat spørgsmålstegn ved historieskrivningen om holocaust. Disse forskere hævder ikke, at jøder er onde. De benytter helt enkelt videnskabelige og historiske beviser til at stille spørgsmål om de rådende historiske fortolkninger af forfølgelsen af jøder under Anden Verdenskrig.

Mange europæiske forskere, såsom David Irving, Dr. Robert Faurisson og Jürgen Graf, er blevet tiltalt, blot for at have fremlagt en anderledes historisk analyse og opfattelse. Derimod bliver Daniel Goldhagen, forfatteren til *Hitler's Willing Executioners* og en mand, der hævder, at tyskere er onde af natur, ikke retsforfulgt for racistisk forhåndselse, han bliver hyllet! Den “arabiske terrorist” er naturligvis nu lagervare i Hollywoodfilm. Når derimod jøder omtales som gruppe, er det altid med en slags forsigtig tilbedelse. Hvad er det ved det jødiske folk, som vækker en så uhæmmet beundring og et så stærkt had?

Da jeg først var blevet overbevist om, at folk af europæisk herkomst, og i øvrigt alle folkeslag, har ret til at beskytte og bevare deres genetiske og kulturelle arv, blev jeg et ungt medlem af Citizens Council*. Efter skole og på regnfulde sommerdage, gik jeg ofte hen til deres kontor på Carondelet Street i New Orleans for at udføre frivilligt hjælpearbejde.

Mange fascinerende skrifter strømmede ind til kontoret fra hundredvis af højreorienterede grupper over hele Amerika. En dag, da jeg netop var færdig med at hjælpe med en postudsendelse fra kontoret, faldt jeg over en tabloidavis ved navn *Common Sense*. Det var et konservativt, højreorienteret blad, der havde kopieret Thomas Paines klassiske pla-

* Tidlig, amerikansk gruppe til fremme af hvides rettigheder, overs. anm.

kat; men budskabet var et helt andet end Paines'. Ét nummer havde forside-overskriften "KOMMUNISME ER JØDISK!". "NAACP* DEL AF RØD OVERORDNET PLAN!" gjaldede en anden forside. Jeg fandt også nogle gamle numre. Den kæmpemæssige overskrift på forsiden af et af dem forudsagde "RØDT DIKTATUR FØR 1954!" Sådan en advarsel så jo ikke alt for troværdig ud, når man så den i 1965! Jeg fandt de *National Enquirer*** -agtige overskrifter latterlige, men det var svært at modstå at læse noget så skandaløst, om det så bare var for at le ad det.

Mattie Smiths skarpe ord

En af de mest engagerede frivillige, Mattie Smith, en ældre kvinde i en kjole med blomstertryk og en hat, der ikke var af denne verden, så mig fnise ad de glødende overskrifter og sagde kort og godt: "Det er sandt, at du ved det"

"Rødt diktatur før 1954?" svarede jeg med et smil.

"Nej", sagde hun, "kommunismen er jødisk. Det er dem, der står bag den."

Jeg tænkte, at jeg ville snakke den lille, gamle dame lidt efter munden ved høfligt at diskutere en smule med hende. "Ma'am, hvordan skulle det kunne passe?" spurgte jeg. "Kommunister er ateister; de tror ikke på Gud. Jøder tror på Gud, så hvordan skulle de kunne være kommunister?"

"Véd du, hvem Herbert Aphteker er?" svarede hun med et modspørgsmål.

"Nej", sagde jeg og forsøgte at virke nonchalant.

Hun var som en hårdt spændt fjeder, der ventede på at blive udløst. "Han har den officielle position som chefteoretiker for det amerikanske kommunistparti og han står i *Who's Who in World Jewry*.⁴⁴ Leon Trotskij, kommunisten, der overtog Rusland, sammen med Lenin, var i *Who's Who in American Jewry*.⁴⁵ Hans rigtige navn er Lev Bronstein. Begge er ateistiske kommunister og begge er stolt beskrevet som store jøder i disse bøger, der er udgivet af de førende rabbinske organisationer i verden."

"Måske er de medtaget, fordi de *engang* var jøder", foreslog jeg forsigtigt.

"Du har så meget, du skal lære", sagde hun med et suk. "Ifølge Israels lov om tilbagevenden kan man være en ateistisk jøde og alligevel indvandre til Israel. Der er mange af den slags. Man kan kun kvalificere sig til at indvandre ved at være jøde, og en jøde beskrives helt enkelt som én, der er af jødisk herkomst. Altså, forstår du, kan man være jøde og alligevel være ateist og alligevel være en kommunist—og det siger jeg dig, kommunismen er jødisk."

"Så alle jøder er kommunister?" svarede jeg sarkastisk.

* National Association for the Advancement of Colored People, interesseorganisation for farvede amerikanere, overs. anm.

** Kulørt amerikansk blad, nogenlunde som 'Se og Hør' og lign. i Danmark, overs. anm.

“Nej, nej, nej”, svarede hun med eftertryk og med stor tålmodighed i pauserne mellem ordene. “Alle jøder er ikke kommunister, lige så lidt som alle slanger er giftige. Men flertallet af de ledende kommunister i Amerika er jøder, præcis som flertallet af sovjetiske spioner, der er blevet dømt i Amerika og præcis som lederne af det såkaldte Nye Venstre (“New Left”). Og betragter vi historien, var de fleste af de kommunistiske revolutionære i Rusland også jødiske!”

Det, mrs. Smith sagde, gjorde mig meget ilde tilpas. Selv om det ikke var tid til at gå, påstod jeg, at jeg måtte skynde mig for at nå bussen hjem. Mrs. Smith *måtte* tage fejl, men jeg havde ganske enkelt ingen oplysninger til at imødegå hendes påstande med. Jeg besluttede mig for at undersøge sagen, så jeg kunne vise hende, hvorfor hun tog fejl. Også en anden ting bekymrede mig, for jeg følte mig lidt skyldig, bare ved at have talt med nogen, som sagde sådanne forfærdelige ting om jøder. Jeg var stærkt antikommunistisk og det at påstå, at jøder stod bag kommunismens rædsler, var for mig en så forfærdelig anklage, at jeg i mit hjerte følte, at det ganske enkelt ikke kunne passe. Det var første gang, jeg havde stået ansigt til ansigt med en person, som jeg måtte antage var antisemit. Jeg var lidt efter i fuldt løb for at nå min sporvogn.

I løbet af de næste par dage holdt jeg mig helt fra så meget som at tænke over sagen, og jeg holdt mig borte fra Citizens Councils kontor. Omsider tog jeg de to numre af *Common Sense*, som jeg havde fået med hjem, frem og læste dem.

Common Sense chokerede mig. Det indeholdt en lang artikel, som gik ud på, at den internationale kommunisme var en jødisk opfindelse, og at den russiske revolution overhovedet ikke havde været russisk. Jøder skulle have finansieret og anført kommunismen siden dennes begyndelse, og jøder hævdedes fortsat fuldstændigt at dominere den kommunistiske bevægelse i De forenede Stater og verden over.

Denne højrefløjens *National Enquirer* henviste til mange navne, datoer og kilder for at understøtte sine utrolige anklager. Jeg var meget skeptisk over for dets påstande, men oplysningerne var alt for interessante til at kunne overses. Jeg havde af tidligere erfaring lært ikke alt for hurtigt at affærdige upopulære meninger. Selv om artiklerne var veldokumenterede, virkede anklagerne alt for bizarre til at kunne være sande. Hvordan kunne det gå til, at den største og stærkeste afroamerikanske organisation i Amerika var blevet grundlagt, finansieret og ledet af jøder og endda marxistiske jøder—i stedet for af afroamerikanere? Hvordan havde noget så utroligt kunnet skjules så godt, at de fleste mennesker ikke vidste det ringeste om det? Hvis Den russiske Revolution var ledet af jøder, snarere end russiske marxister, hvorfor var da en så uuhørt historisk kendsgerning ignoreret i vore historiebøger og i vore massemedier? Desuden kunne jeg ikke forstå, hvordan velhavende og magtfulde kapitalistiske jøder ville fremme raceblanding og kommunisme.

Far havde ofte talt med mig om kommunismens ondskab, og jeg havde været anti-kommunistisk helt igennem, lige siden jeg havde læst bøger såsom *The Conscience of a Conservative* af Barry Goldwater,⁴⁶ *None Dare*

Call it Treason af John A. Stormer,⁴⁷ og *You Can Trust The Communists (to be Communists)*⁴⁸ af Frederick Charles Schwarz. Disse og andre bøger gjorde mig bevidst om, hvor langt den kommunistiske ideologi var trængt ind i vort samfund, i vore medier og i vor regering.

Cubakrisen var indtruffet blot tre år tidligere og jeg havde stadig min fars planer om at bygge et beskyttelsesrum i frisk erindring. Han havde endda købt mad og andre fornødenheder til det. I den periode var tanken om en atomkrig ændret fra at være en abstrakt idé til noget, man konkret forberedte sig på. I de tidlige 60'ere testede man i de fleste samfund sirenerne til luftalarm ved at lade dem lyde klokken tolv middag. Af og til, når vi glemte klokken i skolen og alarmen lød klokken 12, tænkte vi et øjeblik, at krigen måske nu var over os.

Under Cubakrisen sagde de fleste voksne, at fordi en kernevåbenkrig *ikke måtte* komme, ville den heller ikke komme—fordi den blotte tanke var for forfærdelig til at blive tænkt. En 11-årig har meget lettere ved at forestille sig, at nogen virkelig kan trykke på knappen. Adskillige år senere gik det op for verden, at vi faktisk havde været meget nærmere en atomkrig, end de fleste amerikanere havde vidst dengang. Det, at jeg så kommunisterne som dem, der udsatte mig og min familie for alvorlig fare, bidrog meget til min stærke antikommunistiske holdning.

I et af numrene af *Common Sense* omtales der en helsides artikel, skrevet af Winston Churchill, med titlen "Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People." Artiklen kom oprindeligt i *Illustrated Sunday Herald* den 8. februar 1920. Churchill havde hævdet, at verdens jøder vaklede mellem solidaritet med på den ene side kommunismen og på den anden side zionismen. Churchill håbede, at jøderne ville vælge zionismen som et alternativ til, hvad han kaldte den "diaboliske" og "dystre" bolsjevisme.

I sin velskrevne artikel, der kom i et af de første år af Den russiske Revolution, beskrev Churchill kommunismen som en "dyster sammenlutning" af "internationale jøder", "som har grebet det russiske folk ved hovedhåret og praktisk taget er blevet de ubestridte herskere over dette enorme imperium".⁴⁹

Artiklen chokerede mig så tilpas, at jeg følte, jeg måtte kontrollere kilden. Den viste sig at være autentisk. Faktisk fandt jeg visse jødiske henvisninger til den, som beklagede det faktum, at Churchills artikel var vand på verdens antisemitters mølle. Det følgende er et uddrag fra denne bemærkelsesværdige artikel.

I voldsom modsætning til hele denne sfære af jødiske indsatser, rejser sig de internationale jøders planer. Tilhængerne af denne dystre sammenslutning er for størstepartens vedkommende mænd, der er vokset op blandt de ulykkelige befolkninger i lande, hvor jøderne bliver forfulgt på grund af deres race. De fleste, om ikke samtlige af dem, har forladt deres fædres tro og har fjernet ethvert åndeligt håb om et efterliv fra deres sind. Denne bevægelse blandt jøderne er ikke ny. Fra Spartacus-Weishaupts dage til Karl Marx og frem til Trotskij (Rusland), Bela Kun (Ungarn), Rosa Luxemburg (Tyskland) og Emma Goldman (USA) har denne verdensomspændende

ILLUSTRATED SUNDAY HERALD, FEBRUARY 8, 1920. Page 5.

ZIONISM versus BOLSHEVISM.

A STRUGGLE FOR THE SOUL OF THE JEWISH PEOPLE.

By the Rt. Hon. WINSTON S. CHURCHILL.

SOME people like Jews and some do not; but no thoughtful man can doubt the fact that they are beyond all question the most formidable and the most remarkable race which has ever appeared in the world.

Disraeli, the Jew Prime Minister of England, and Leader of the Conservative Party, who was always true to his race and proud of his origin, said on a well-known occasion: "The Lord deals with the nations as the nations deal with the Jews." Certainly when we look at the miserable state of Russia, where of all countries in the world the Jews were the most cruelly treated, and contrast it with the fortunes of our own country, which seems to have been so providentially preserved amid the awful perils of these times, we must admit that nothing that has since happened in the history of the world has falsified the truth of Disraeli's confident assertion.

Good and Bad Jews.

The conflict between good and evil which proceeds unceasingly in the breast of man nowhere reaches such an intensity as in the Jewish race. The dual nature of mankind is nowhere more strongly or more terribly exemplified. We owe to the Jews in the Christian revelation a stem of ethics which, even if it were entirely separated from the supernatural, would be incomparably the most precious possession of mankind, worth in fact the fruits of all other wisdom and learning put together. On that system and by that faith there has been built out of the wreck of the Roman Empire the whole of our

people, most of whom are themselves sufferers from the revolutionary regime. It becomes, therefore, specially important to foster and develop any strongly-marked Jewish movement which leads directly away from these fatal associations. And it is here that Zionism has such a deep significance for the whole world at the present time.

A Home for the Jews.

Zionism offers the third sphere to the political conceptions of the Jewish race. In violent contrast to international communism, it presents to the Jew a national idea of a commanding character. It has fallen to the British Government, as the result of the conquest of Palestine, to have the opportunity and the responsibility of securing for the Jewish race all over the world a home and a centre of national life. The statesmanship and historic sense of Mr. Balfour were prompt to seize this opportunity. Declarations have been made which have irreversibly decided the policy of Great Britain. The fiery energies of Dr. Weizmann, the leader, for practical purposes, of the Zionist project, backed by many of the most prominent British Jews, and supported by the full authority of Lord Allenby, are all directed to achieving the success of this inspiring movement.

Of course, Palestine is far too small to accommodate more than a fraction of the Jewish race, nor do the majority of national Jews wish to go there. But if, as may well happen, there should be created in our lifetime by the banks of the Jordan a Jewish State under the protection of the British

Mr. Churchill inspecting his old regiment, the 6th Hussars, at Aldershot last week.

The National Russian Jews, in spite of the disabilities under which they have suffered, have managed to play an honorable and useful part in the national life even of Russia. As bankers and industrialists they have strenuously promoted the development of Russia's economic resources, and they were foremost in the creation of those remarkable organizations, the Russian Co-operative Societies. To redress their wrongs has been

like Bucharin or Lunacharsky cannot be compared with the power of Trotsky, or Zinovieff, the Director of the Red Citadel (Petrograd), or of Krasin or Radkeyev-Jews. In the Soviet institutions the preponderance of Jews is even more astonishing. And the premonition, if not indeed the principal, part in the system of terrorism applied by the Extraordinary Commissions for Combating Counter-Revolution

"Der er ingen grund til at overdrive den rolle, som disse internationale, og for størsteparten ateistiske, jøder har spillet i skabelsen af bolsjevismen og i den faktiske frembringelse af Den russiske Revolution..."

—Winston S. Churchill

konspiration med det formål at omstyrte civilisationen og genopbygge samfundet på fundamentet af standset udvikling, misundelig ondskab og umulig lighed, været i stadig vækst... og nu har dette følge af ekstraordinære personligheder fra storbyernes underverden i Europa og Amerika til sidst grebet det russiske folk i hovedhåret og er praktisk taget blevet de ubestridte herskere over dette enorme imperium.

Der er ingen grund til at overdrive den rolle, som disse internationale, og for størsteparten, ateistiske, jøder har spillet i skabelsen af bolsjevismen og i den faktiske frembringelse af Den russiske Revolution...⁵⁰

Hvor vigtig Churchill end var som historisk person, var han kun en enkelt stemme. Jeg sagde til mig selv, at han ganske enkelt kunne tage fejl med hensyn til karakteren af Den russiske Revolution. En af de *Common Sense*-artikler, jeg læste, henviste til en serie af eksplosive dokumenter (endda med arkiv- og dokumentnumre angivet) fra De forenede Staters

54 JØDISK RACISME

Nationalarkiv. Jeg skrev til mit lokale kongresmedlem, F. Edward Hebert, og spurgte, om hans kontor kunne skaffe mig kopier af dokumenterne. Nogle uger senere, da jeg kom hjem fra skole, lå der en stor brun konvolut til mig fra kongresmanden.

Dokumenterne stammede fra nationalarkivet og havde Amerikas forenede Staters segl påtrykt. De handlede om efterretningsrapporter fra udenlandske regeringer og omfattende rapporter fra vore højest placerede efterretningsofficerer i Rusland under den russiske borgerkrig ved begyndelsen af den kommunistiske revolution. Tidligt i 1920'erne var længe før oprettelsen af OSS og CIA. Den amerikanske hær tog sig af vort internationale efterretningsarbejde på den tid. En af vore militære efterretningsofficerer i Rusland i revolutionsperioden var kaptajn Montgomery Schuyler. Han sendte regelmæssige rapporter tilbage til krigsministeren og til De forenede Staters præsident.

Det, at læse gennem de udførlige rapporter gav mig et glimt af en historisk periode, som kun få amerikanere kender til. De berettede om grufulde massakrer på tusinder af russiske aristokrater og intellektuelle, som blev myrdet ganske enkelt fordi de ville kunne udgøre et effektivt lederskab i kampen mod kommunisterne. Mange amerikanere er i det mindste en smule bekendte med Stalins mord på millioner af mennesker. Imidlertid døde der også mange millioner i bolsjevismens tidligste dage under Lenin og Trotskij, for det var disse mænd, der igangsatte de første massemyrderier og Gulaglejre.

Rapporterne fastslog også, uden den mindste tvetydighed, revolutionens jødiske karakter. I en af Schuylers officielle rapporter, hvis hemmeligstempling udløb i 1958, næsten 50 år efter, at han havde skrevet og sendt den, konstaterer han:⁵¹

“Det er formentlig uklogt at sige dette højt i De forenede Stater, men den bolsjeviske bevægelse er—og har siden sin begyndelse været—ledet og kontrolleret af russiske jøder af den mest slimede slags...”

– Kaptajn Schuyler, amerikansk militær efterretningsofficer i Rusland under Den russiske Revolution. (I hans rapport)

Når jeg citerer de usminkede ord i denne officielle rapport, er hensigten ikke at krænke nogen; men der står, hvad der står i Schuylers rapport, om vi kan lide det eller ej. I en anden rapport, der er skrevet fire måneder senere, fortsætter Schuyler med at citere beviser fra Robert Wilton, som på dette tidspunkt var den ledende ruslandskorrespondent for det ansete dagblad, *London Times*. Wilton fortsatte senere med at skrive et antal bestsellere om revolutionen, blandt andre den i vide kredse roste *Russia's Agony* og *Last Days of the Romanovs*.⁵² Den 9. juni 1919 citerer Schuyler Wilton som følger:

En tabel, der blev opstillet i 1918 af Robert Wilton, korrespondent for *London Times* i Rusland, viser, at der på det tidspunkt var 384 (kommunistiske) kommissærer, deraf 2 negere, 13 russere, 15 kinesere, 22 armeniere og mere end 300 jøder. Ud af den sidste gruppe var flere end

264 kommet fra De forenede Stater efter zarregimets fald.⁵³

Der var naturligvis ingen grund til at betvivle *Times* eller kaptajn Schuylers rapportering. Jeg kunne ikke tro mine egne øjne, da jeg lod dem glide hen over papirerne, som lå strøet ud på voksdugen over spisestuebordet. Jeg tænkte på, hvordan det dog kunne være sandt, at den "russiske revolution" kun havde haft 13 etniske russere i sit højeste styrende organ, ud af 384. Churchills beskrivelse af, hvordan de "havde grebet det russiske folk ved hovedhåret" kom til live i de sider, jeg modtog fra vort eget nationalarkiv.

Da jeg først var begyndt at følge de ledetråde, jeg fandt gennem min læsning, forsynede nationalarkivet mig herefter løbende med de mest utrolige dokumenter. Det var ikke kun vores førende efterretningsofficer, der skrev til præsidenten for De forenede Stater om kommunismens jødiske karakter, det samme gjorde vores amerikanske ambassadør i Rusland, David R. Francis. I et telegram til vor regering i januar 1918 rapporterede han:

"Det er formentlig uklogt at sige dette højt i De forenede Stater, men den bolsjevikiske bevægelse er—og har siden sin begyndelse været—ledet og kontrolleret af russiske jøder af den mest slimede slags..."

– Kaptajn Schuyler, amerikansk militær efterretningsofficer i Rusland under Den russiske Revolution. (I hans rapport)

Bolsjeviklederne her, hvoraf de fleste er jøder og hvoraf igen 90 procent er tilbagevendte fra eksil, interesserer sig meget lidt for Rusland eller noget andet land. De er internationalister og de prøver på at starte en verdensomspændende social revolution.

– David Francis, Amerikansk ambassadør i Rusland under revolutionen.⁵⁴

Nationalarkivet sendte mig også kopier fra dets registre over korrespondance med Scotland Yard og den britiske efterretningstjeneste. Den britiske efterretningstjenestes ledelse sendte en udførlig rapport om bolsjevismen til Amerika og andre nationer, dateret 16. juli 1919. Den blev benævnt "A Monthly Review of the Progress of Revolutionary Movements Abroad." Denne lange rapport opregner kommunistbevægelserne i de vigtigste lande i verden. Den første sætning, i den første paragraf, på første side af den britiske regeringsrapport fastslår uden omsvøb, at jøder kontrollerer den internationale kommunisme:⁵⁵

Der findes nu afgørende bevis for, at bolsjevismen er en international bevægelse, der kontrolleres af jøder.

Adskillige år senere, da jeg studerede ved Louisiana State University, gik jeg på et kursus, der helt var helliget Den russiske Revolution. Hverken min professor—i sine forelæsninger—eller min lærebog (*The Soviet Achievement*)⁵⁶ nævnte noget som helst om den historiske jødisk-russiske konflikt og den jødiske dominans af kommunistpartiet.

Den jødiske rolle i den kommunistiske revolution blev dog omtalt i mange større jødiske værker, såsom *Jewish Encyclopedia* og *Universal Jewish Encyclopedia*. Det overraskede mig, at man her faktisk pralede af jøders afgørende rolle i Den russiske Revolution. De påpegede endda de kommunistiske jøders anstrengelser for at skjule den jødiske rolle—anstrengelser, der er kronet med held—eftersom de fleste ikke-jøder i Amerika og Europa endnu er uvidende om den:

Den kommunistiske bevægelse og ideologi spillede en betydningsfuld rolle i jødisk liv, især i 1920'erne, 1930'erne samt under og efter Anden Verdenskrig... Individuelle jøder spillede en vigtig rolle i de tidlige faser af bolsjevismen og det sovjetiske regime... Kommunismens store tiltrækningskraft på den russiske—og senere også vestlige—jødeverden, fremstod først med etableringen af det sovjetiske regime i Rusland...

Mange jøder verden over betragtede derfor det sovjetiske koncept for løsningen af det "jødiske problem" som en grundlæggende positiv metode... Kommunismen blev udbredt i praktisk taget alle jødiske samfund. I nogle lande blev jøder det ledende element i de lovlige og ulovlige kommunistpartier og instrueredes i visse tilfælde af den kommunistiske internationale til at ændre deres jødisk-klingende navne og fremstå som ikke-jøder, for ikke at bekræfte højrefløjens propaganda, der præsenterede kommunismen som en fremmed, jødisk sammensværgelse.⁵⁷

Trotskijs bog, *Stalin*, der blev skrevet i eksil, forsøgte at vise, at Stalin kun havde spillet en ubetydelig rolle i den kommunistiske magtovertagelses første tid. Trotskij forsøgte at illustrere dette ved at gengive et postkort, som blev udspreddt vidt omkring i månederne efter revolutionen. Postkortet viste revolutionens seks ledere. De, der bliver medtaget er Lenin (som var i hvert fald kvart jødisk, talte jiddisch i sit hjem og var gift med en jødinde); Trotskij (hvis virkelige navn var Lev Bronstein); Zinovjev (virkelige navn: Hirsch Apfelbaum); Lunacharsky (en ikke-jøde); Kamenev (virkelige jødiske navn: Rosenfeld); og Sverdlov (jødisk).⁵⁸

Ikke alene viser postkortet den jødiske dominans over revolutionen; det illustrerer også det faktum, at de jødiske kommunistledere, som afbildes, havde ændret deres navne, formentlig for at tilsløre den kendsgerning, at de var jøder, præcis som beskrevet i *Encyclopedia Judaica*.

Selv om Lenins delvist jødiske herkomst blev neddysses i mange år, bemærkes det nu af stadig flere jødiske forfattere. David Shub, forfatter til *Lenin: A Biography*, hævdede i et brev til det russiske emigranttidsskrift *Novyi Zhurnal*⁵⁹, at Lenins mor var jødisk, i det mindste på faderens side og muligvis tillige på moderens side⁶⁰. Desuden rapporterede et fransk, jødisk tidsskrift, *Revue de Fonds Social Juif*,⁶¹ at en sovjetisk romanforfatter, Marietta Shagunian, blev forhindret i at udgive beviser for Lenins jødiske ophav af den sovjetiske censur.

Et antal jødiske publikationer har i de senere år afsløret Lenins jødiske rødder, heriblandt *Jewish Chronicle*⁶². Jøden Moses Uritzky var den første chef for Tjekaen, eller det hemmelige politi, og flertallet af de efterfølgende chefer var også jøder, inklusive Sverdlov og Genrikh Jagoda

Billedet herover er fra Trotskij's bog "Stalin". Det er en reproduktion fra et meget udbredt postkort fra tiden kort efter bolsjevikrevolutionen. Teksten på billedet lyder: "Lederne af proletarietets revolution." De, der er afbilledet er (1) Lenin (som mindst var en fjerdedel jøde, som talte jiddisch i hjemmet og var gift med en jødinde); (2) Trotskij, hvis virkelige jødiske navn var: Lev Bronstein); (3) Zinovjev (virkelige jødiske navn: Hirsch Apfelbaum); (4) Lunacharskij (ikke jøde); (5) Kamenev (virkelige jødiske navn: Rosenfeld); (6) Sverdlov (jøde). Postkortet viser ikke alene, i hvor høj grad jøder dominerede revolutionen men også hvordan de ændrede navne, formentlig netop for at skjule, at de var jøder.

JEWISH CHRONICLE JULY 26 1991

Moscow magazine on Lenin's Jewish roots

By ZEEV BEN-SILOMO
EAST EUROPE CORRESPONDENT

Vladimir Ilyich Lenin, the creator of the Soviet Union, often officially praised as the embodiment of the Russian national genius, had a Jewish grandfather, according to the Moscow mass circulation weekly, *Ogonyok*. There have been rumours to this

(hvilket er russisk for "Yehuda" — "jøden") som anførte de pogromer, hvor millioner af kristne blev myrdet. Den sovjetiske propagandaminister under Anden Verdenskrig, Ilya Ehrenburg, var en jøde, som under krigen udmærkede sig gennem sine opfordringer til de sovjetiske tropper om at voldtage og myrde Tysklands kvinder og børn.⁶³ Anatolij Goldberg citerer i sin bog, *Ilya Ehrenburg*, således: "...tyskerne er ikke mennesker... intet giver os så stor glæde som tyske lig."⁶⁴

Det kommunistiske hemmelige politi, som gennemgik mange navneforandringer, herunder Tjekaen, OGPU, GPU, NKVD, NKGB, MGB og

KGB, var den mest frygtede politimyndighed i verden, som fængslede, torturerede eller myrdede mere end 30 millioner russere og østeuropæere. Selv de mere mådeholdne, sovjetiske historikere i 1960'erne, satte antallet af myrdede til mellem 20 og 40 millioner—tal, der ikke omfatter de yderligere millioner, som blev fængslet, landsforvist, tortureret, tvangsforflyttet eller fik deres ejendom beslaglagt. Nobelpristageren Aleksandr Solsjenitsyn anslår i sit værk, *Gulag Øhavet*, at der i årene 1918 til 1959 blev myrdet mindst 66 millioner mennesker af Ruslands kommunistiske herskere, hvor han bygger på forskning af I. A. Kurganov, en sovjetisk forsker, som havde adgang til hemmelige statsarkiver. Selv om disse tal muligvis er alt for høje, bekræfter Solsjenitsyn i anden del af *Gulag Øhavet*, at jøder skabte og administrerede det organiserede, sovjetiske koncentrationslejr-system, hvor et tocifret antal millioner af kristne mistede livet.

I Solsjenitsyns *Gulag Øhavet*, Bd. 3, siderne 86-98, findes billeder af de ledende organisatorer af den største dræbermaskine i verdenshistorien.⁶⁵

Det drejer sig om Aaron Soltz, Jakov Rappoport, Lazar Kogan, Matvej Berman, Genrikh Jagoda og Naftalij Frenkel. Alle seks var jøder.

Interessant nok var jøder i denne periode med mord og lemlæstelse en beskyttet klasse i så høj en grad, at kommunistpartiet tog det helt enestående skridt, at gøre udtryk for antisemitisme til en kontrarevolutionær forbrydelse, som følgelig straffedes med døden.⁶⁶

The Jewish Voice konstaterede i januar 1942, at: "Det jødiske folk kommer aldrig til at glemme, at Sovjetunionen var det første land—og hidtil det eneste land i verden—hvor antisemitisme er en forbrydelse."⁶⁷ *The Congress Bulletin* (udgivet af American Jewish Congress) forklarede, at:^{68 69 70}

Antisemitisme klassificeredes som kontrarevolutionært, og de hårde straffe, som blev givet for antisemitiske handlinger, var den måde, hvorpå den eksisterende orden beskyttede sin egen sikkerhed.

De russiske straffelove fra 1922 og 1927 gik tilmed så langt som til at straffe antisemitisme med dødsstraf. Bogen *Soviet Russia and the Jews* af Gregor Aronson, udgivet af American Jewish League Against Communism (1949 New York) citerer Stalin, da han kommenterede dette under et interview til Jewish Telegraph Agency i 1931:

...kommunister kan ikke være andet end udtalte fjender af antisemitisme. Vi bekæmper antisemitter med de hårdeste metoder i Sovjetunionen. Aktive antisemitter straffes efter loven med døden.⁷¹

Starten på en etnisk krig

I skolen tog jeg disse fascinerende kendsgerninger op med nogle af mine lærere. De var lige så chokerede, som jeg havde været. Én af dem foreslog, at den jødiske indblanding i kommunistrevolutionen kunne have været

resultatet af den langvarige historiske forfølgelse af jøder fra zarernes side og faktisk også fra store dele af de russiske intellektuelle. Eksempelvis havde Tolstoj, Dostojevskij og mange andre prominente russiske forfattere kritiseret de jødiske rænkesmederier i deres bøger og artikler. Russere brød sig ikke om, at jøderne brugte det russiske sprog til at gøre forretninger blandt ikke-jøder men talte jiddisch med hinanden. Jøder blev også beskyldt for at have en "os imod dem"-mentalitet i stedet for at assimilere med den kristne majoritet.

Der havde været en vedvarende fejde mellem russerne og jøderne i århundreder, og ud af disse konflikter sprang "pogromer" for at undertrykke jøderne. Et eksempel på denne krig uden grænser er den jødiske reaktion i 1880'erne på de antisemitiske "majlove". Majlovene af 1882 forsøgte at udelukke jøder fra visse professioner og tvinge de fleste jøder til at flytte tilbage til deres oprindelige plads i imperiet, ('bosættelsesområdet', 'the Pale of Settlement', et kæmpemæssigt område, oprindeligt udstykket i 1772, som omfattede et landareal så stort som det halve Vesteuropa og strakte sig fra Krim til Østersøen, og hvortil jøderne henvistes).

Som gengældelse gjorde de internationale, jødiske finansmænd deres bedste for at ødelægge den russiske økonomi. *Encyclopedia Britannica* beskriver, hvad der skete:

De russiske Majlove var det mest iøjnefaldende lovgivningsmæssige monument, som den moderne antisemitisme havde opnået... Deres umiddelbare resultat var en ruinerende, kommerciel depression, som blev følt over hele imperiet og som havde dybtgående indvirkninger på den nationale økonomi. Den russiske minister vidste ikke, hvordan han skulle skaffe penge. Forhandlinger om et stort lån indledtes med huset Rothschild, og en foreløbig kontrakt var blevet underskrevet, da finansministeren blev informeret om, at med mindre forfølgelserne af jøderne ophørte, ville det store bankfirma være nødt til at trække sig tilbage fra forretningen...⁷²

Som svar på de økonomiske—og andre—tryk, der blev lagt på Rusland, udsendte zaren en forordning den 3. september 1882. I denne fastslog han:

Gennem nogen tid har regeringen rettet sin opmærksomhed mod jøderne og deres relationer til resten af imperiets indbyggere med det formål, at forbedre de sørgelige forhold for landets kristne indbyggere, som er skabt gennem jøders opførsel i forretningsforhold...

Med få undtagelser har de som gruppe bestræbt sig på ikke at berige eller fremme landet, men gennem deres svingagtige kneb, at svindle dets indbyggere og især dets fattige indbyggere. Denne adfærd fra deres side har fremkaldt protester fra folket ... anset det for en sag af yderste vigtighed og retfærdighed, at indføre strenge forholdsregler for at gøre en ende på den undertrykkelse, som jøderne udøver mod indbyggerne, samt at befri landet fra deres uhæderligheder, der, som det er bekendt, var årsagen til urolighederne.⁷³

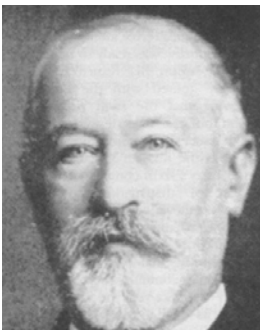
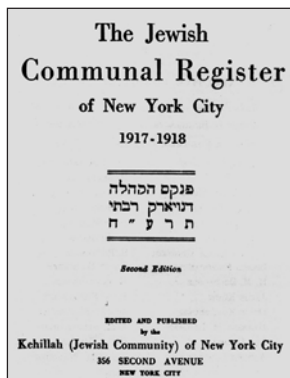
Altså fandtes der rigeligt med grunde til, at jøder skulle forsøge at styrte Ruslands zarregering og der findes direkte bevis for, at det netop var, hvad de gjorde. *The Jewish Communal Register of New York City 1917-1918*, redigeret og udgivet af det jødiske samfund, indeholder en levnedsskrivelse af Jacob Schiff, som på den tid var en af verdens rigeste mænd som overhoved for den kæmpemæssige bankvirksomhed, Kuhn, Loeb & Company. I artiklen fortælles det, hvordan virksomheden Kuhn, Loeb & Company "organiserede de store japanske krigslån 1904-1905, der muliggjorde den japanske sejr over Rusland." Den fortsætter:

Mr. Schiff har altid anvendt sin rigdom og sin indflydelse i sit folks interesse. Han finansierede det autokratiske Ruslands fjender og han anvendte sin indflydelse til at holde Rusland borte fra De forenede Staters pengemarked.⁷⁴

Jacob Schiff gav faktisk et sted mellem 17 og 24 millioner dollar for at finansiere de jødisk-kommunistiske revolutionære i Rusland, en sum, der svarer til mange hundrede millioner dollar i nutidens penge. Rabbiner Marvin S. Andelman citerer i sin bog, *To Eliminate the Opiate*, to kilder, som dokumenterer Schiffs finansielle støtte til kommunistrevolutionen, og hvordan pengene blev betalt tilbage.

Jacob Schiff skal have givet tyve millioner dollar til den bolsjeviske revolution. Et år efter hans død overførte bolsjevikerne over sekshundrede millioner rubler til Schiffs bankierfirma Kuhn & Loeb.^{75 76}

Det forvirrede mig, at det voldsomt antikapitalistiske kommunistparti skulle være blevet støttet af en af de mest fremtrædende kapitalister i verden. Men jeg blev omsider klar over, at Den russiske Revolution i sidste ende ikke drejede sig om en økonomisk ideologis triumf, men derimod var kulminationen af en ældgammel kamp mellem to mægtige folk—jøderne og russerne—i en etnisk krig, som sluttede tragisk med det kommunistiske diktators totalitære tyranni. Og endnu grusommere blev den endelige

Jacob Schiff og Leon Trotskij. To nøglepersoner i Den russiske Revolution. Begge fandt deres vigtigste støtte i New York.

regning gjort op gennem terroren i Tjekaens bloddryppende kældre og Gulaglejrenes frosne død.

Den kendsgerning, at superkapitalister, som Jacob Schiff, kunne støtte et utilsløret socialistisk regime som kommunismen, fik mig til at tænke over, om der var noget mere ved kommunismen end man så ved første øjekast. Hvad var det ved kommunismen, der gjorde den så tiltrækkende for jøder, som for størstedelen var veluddannede ikke-proletarer, når kommunismen med Lenins ord skulle være "et proletariats diktatur?" Tydeligvis var jøder i det store og hele overhovedet ikke nogen, der lignede "verdens arbejdere" hos Marx, for ingen gruppe var mere involveret i kapitalismen eller i manipuleringen og anvendelsen af kapital end netop det jødiske samfund.

Jeg undersøgte de kommunistiske personligheder, som Mattie Smith havde sagt, stod i den jødiske *Who's Who in World Jewry*. Ateisten Leon Trotskij, såvel som ateisten Maxim Litvinov, den sovjetiske udenrigsminister, medtages stolt i spalterne, der omtaler berømte jøder, som er blevet samlet sammen af de ledende jødiske, rabbinske grupper i verden.

Winston Churchill havde i sin velskrevne artikel, "Zionism Versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People", hævdet, at kommunismen og zionismen var forskellige ideologier, der konkurrerede, som han udtrykte det, "om det jødiske folks sjæl". Men noget virkede ikke helt kosher* i denne påståede titaniske kamp, for det så ud til, at mange zionister også støttede kommunismen og at mange kommunister i hvert fald i de tidligste år var sympatisk indstillede over for zionister. Millioner af jøder, endda superkapitalister som Jacob Schiff, støttede den kommunistiske revolution i Rusland. Kampen mindede snarere om et forhold mellem to brødre, der af og til kan skændes indbyrdes, men som altid står sammen mod deres fælles fjender.

I 1975 læste jeg en bog med titlen *Trotsky and the Jews*, skrevet af Joseph Nevada og udgivet af Jewish Publication Society (Philadelphia, 1971). Bogen fortæller, at før Den russiske Revolution plejede Leon Trotskij (født Lev Bronstein) at spille skak med baron Rothschild fra den berømte Rothschild-bankfamilie.

En jødisk journalist (M. Waldman), som kendte Trotskij fra dennes tid i Wien, ("da han plejede at spille skak med baron Rothschild i Café Central og ofte besøgte Café Daily for at læse aviserne dér").⁷⁷

Hvad kunne Rothschilderne, det største bankierhus i Europa, dog have til fælles med en leder af en bevægelse, som ønskede at ødelægge kapitalisme og privat ejendom? Og omvendt, hvorfor skulle en hengiven kommunist være nær ven med den mægtigste af alle "kapitalistiske undertrykkere"

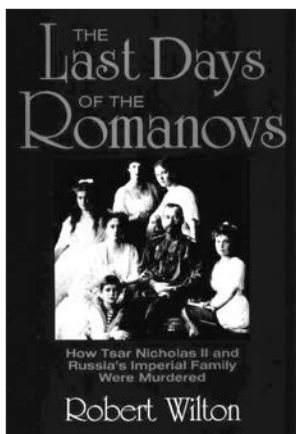
* Jødisk udtryk, 'ikke helt jødisk korrekt'. Udtrykket stammer fra madvarer, der skal være 'kosher', dvs. at de skal leve op til jødiske regler for, hvad der kan spises, f.eks. skal dyrs halspulsåre skæres over i levende live, for at alt blodet kan løbe ud af dyret, inden det dør, overs. anm.

Inside Judaica

Insights on questions of Jewish interest by Dr. Frederick Lachman,
Executive Editor, Encyclopaedia Judaica

Q. Was Karl Marx A Jew?

A. Born in the Rhineland town of Trier (then West Prussia), Marx was the son of Jewish parents, Heinrich and Henrietta Marx. Heinrich Marx became a successful lawyer, and when an edict prohibited Jews from being advocates he converted to Protestantism in 1817. In 1824, when Karl was six years old, his father converted his eight children, the authoritative Encyclopaedia Judaica reports. Heinrich, whose original name was Hirschel ha-Levi, was the son of a rabbi and the descendant of talmudic scholars for many generations. Hirschel's brother was chief rabbi of Trier. Heinrich Marx married Henrietta Pressburg, who originated in Hungary and whose father became a rabbi in Niimevan, Holland.

i verden? Kunne det tænkes, at de så kommunismen og zionismen som to om end meget forskellige veje mod samme mål, nemlig magt og hævn over zarerne?

Et antal spørgsmål meldte sig: 1) Kunne kommunismen ganske enkelt have været et værktøj, som de tilpassede, så det kunne bruges til at besejre og herske over deres russiske modstandere? 2) Mente jøderne, at de kun var i konflikt med russere, eller også med andre folk? Var kommunismen helt fra begyndelsen en del af en strategisk befaling, som strakte sig langt ud over Sovjetruslands grænser? Dette var vigtige spørgsmål. Jeg tænkte, at jeg måske kunne finde svarene i kommunismens filosofiske ophav.

Jeg bestemte mig for at undersøge kommunismens ideologiske rødder. Jeg fandt *Kapitalen*⁷⁸ og *Det Kommunistiske Manifest*⁷⁹ i mit lokale bibliotek. Karl Marx' bøger var tågede, især de dele, der omhandlede den hegelske dialektik, men de gav nogenlunde mening, dersom man mente, at mennesket havde en maskinlignende natur, som Marx beskrev det. Én af mine lærere kom med den ofte gentagne, men dårligt gennemtænkte bemærkning, at kommunismen var storartet i teorien, men fejlagtig i praksis. Efter min måde at tænke på må en storartet idé virke i praksis for at være storartet, og det gør kommunismen tydeligvis ikke. Der har aldrig eksisteret en teori, som lovede større menneskelig lykke og dog skaffede mere fattigdom, større psykisk og fysisk undertrykkelse og mere død og ulykke.

Indtil jeg fik set nærmere på kommunismens fundament, havde jeg altid troet, at Karl Marx var tysker. Jeg havde faktisk læst, at Marx' far var kristen. Det viste sig, at hans far, en succesrig advokat, var en jøde, som havde omvendt sig til kristendommen efter, at en forordning forbød jøder at praktisere som advokat. Langt senere i 1977 læste jeg en artikel i *Chicago Jewish Sentinel*, som afslørede, at Marx var barnebarn af en rabbiner og "nedstammede fra mange generationer af talmudiske lærde"⁸⁰ En fremragende artikel i *Barnes Review* belyser "Racismen hos Marx og Engels."⁸¹

Ikke alene stammede Karl Marx fra en lang række talmudiske lærde, men han hadede også russerne med en lidenskab, som man må betegne som patologisk. Jeg slog "Karl Marx" op i de jødiske opslagsværker, og jeg fandt til min store forbavselse ud af, at den mand, som lærte ham mange af kommunismens principper, var Moses Hess. Hvor utroligt det end kan synes, hylder nutidige zionister Moses Hess som "forløberen" for den moderne zionisme. I *The Encyclopedia of Zionism in Israel* fandt jeg nedenstående under opslagsordet "Moses Hess":

Pionér for den moderne socialisme, samfundsfilosof og forløber for zionismen... Hess var således forløberen for den politiske og kulturelle zionisme og frem for alt, den socialistiske zionisme. Han blev dybt involveret i den fremvoksende socialistbevægelse. Karl Marx og Friedrich Engels indrømmede, at de havde lært meget af ham i bevægelsens udviklings år....—The Encyclopedia of Zionism in Israel

Efter måneders læsning af vigtige førstehåndskilder indså jeg, at den ældste dame fra Citizens Councils kontor i princippet havde haft ret, i det mindste med hensyn til kommunistrevolutionens oprindelse. Jeg følte det, som sad jeg på randen af en vulkan. Ethvert nyt stykke information syntes både at bekræfte og klargøre sagen yderligere.

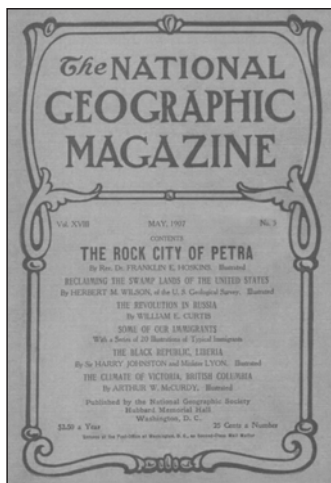
I *The Last Days of the Romanovs* opsummerede Robert Wilton, der havde arbejdet for *The London Times* i Rusland i 17 år, Den "russiske Revolution" med disse ord:

Hele bolsjevismens historie i Rusland er mærket med et fremmedinvasjonens stempel, som ikke kan vaskes af. Mordet på zaren, der var nøje planlagt af jøden Sverdlov og udført af jøderne Golosjtjokin, Syromotolov, Safarov, Vojkov og Jurovskij, er ikke det russiske folks gerning, men derimod denne fjendtlige indtrængers.⁸²

I 1920 udgav det store New York-forlag, Free Press, som er en underafdeling af Simon & Schuster, en bog af den israelske historiker Louis Rappoport med titlen *Stalin's War Against the Jews*. I den indrømmer forfatteren gladelig det, vi ikke-jøder ikke forventes at kende til:

Mange jøder var overlykkelige over deres store repræsentation i den nye regering. Lenins første politbureau domineredes af mænd med jødisk ophav...

Under Lenin blev jøder involveret i alle aspekter af revolutionen, herunder dens mest beskidte arbejde. Trods kommunisternes løfte om at udrydde antisemitismen, bredte den sig lynhurtigt efter revolutionen—delvist fordi så mange jøder

havde fremtrædende poster i den sovjetiske administration, såvel som i de traumatiske, umenneskelige sovjetiserings-kampagner, der fulgte.

Historikeren Salo Baron har bemærket, at et uhørt, uproportionelt stort antal jøder gik ind i det nye, sovjetiske, hemmelige politi, Tjekaen... Og mange af de, der fik Tjekaens uvilje at føle, blev skudt af jødiske forhørsledere.

Det kollektive lederskab, som trådte frem, da Lenin lå for døden, blev anført af jøden Zinovjev, en snakkesalig, krølhåret...⁸³

Jeg begyndte at indse, at der engang fandtes en udbredt viden om Den "russiske Revolution" jødiske lederskab—et eksempel findes i *National Geographic Magazine* fra maj 1907. En artikel med titlen "Revolutionen i Rusland" beskriver den jødiske ledelse af den terroristiske kommunist-revolution.

... de revolutionære ledere hørte næsten alle til den jødiske race, og det mest effektive revolutionære organ er det jødiske Bund ... Regeringen har lidt mere på grund af denne race end alle dens øvrige undersætter tilsammen. Hvor som helst, der udføres en desperat gerning, er det altid af en jøde, og der findes næppe et eneste loyalt medlem af denne race i hele imperiet.⁸⁴

Kendsgerningerne var uimodsigelige. Et kæmpemæssigt historisk faktum var blevet udvisket fra Vestens intellektuelle bevidsthed lige så grundigt, som en fil kan udviskes fra en harddisk. I sin klassiske roman, 1984,⁸⁵ skrev George Orwell om, hvordan historiske kendsgerninger "forsvandt ned i hukommelseshullet"; samme skæbne var overgået sandheden om de virkelige udøvere af "Den russiske Revolution".

Jeg stillede mig selv to spørgsmål: "Hvorfor blev den historiske sandhed om kommunistrevolutionen undertrykt?" og "Hvordan kunne denne undertrykkelse gennemføres i den frie verden?" Det første spørgsmål havde et åbenlyst svar i den kendsgerning, at mange jøder ikke ønskede, at det skulle blive almindelig kendt, at jøder var de vigtigste ophavsmænd til den mest undertrykkende og morderiske ondskab i menneskehedens historie: kommunismen. Viden om dette faktum skaber naturligvis ikke god reklame for det jødiske folk.

Svaret på det andet spørgsmål om, "hvordan", var mere vanskeligt. Jeg indså, at kun særdeles stærke kræfter kunne undertrykke så vigtige afsnit af historien og skabe det falske indtryk af en "russisk revolution", når der *kun fandtes 13 etniske russere* på det højeste niveau i bolsjevikregeringen. Det var helt åbenbart, at jøder gennem historien havde haft stor magt—som bevist gennem eksempler som Jacob Schiff, Rothschilderne og andre—men ligefrem magt til at ændre opfattelsen af historien—det virkede ganske urimeligt. Men jeg havde jo også, for blot nogle måneder siden, da Mattie Smith på Citizens Councils kontor fortalte mig, at Den russiske Revolution var jødisk, syntes, at dét lød latterligt. Nu vidste jeg noget mere, og jeg vidste, at jeg kun lige var begyndt at

opdage en anderledes virkelighed i verden, en virkelighed, som ikke blev omtalt i *New York Times*.

De kendsgerninger, jeg nu var blevet bevidst om, førte mig videre til nogle nye interessante spørgsmål:

- **Gør det mig til antisemit at acceptere det historiske faktum, at "Den russiske Revolution" faktisk ikke var russisk, men derimod en fjendtlig, ikke-russisk nationalitets overtagelse af Zarrusland?**
- **Findes der en historisk bevist nationalisme blandt jøderne, som er fjendtligt indstillet over for andre folk?**
- **Er der et sammenfald mellem jødiske interesser og den kristne, vestlige verdens interesser eller er de i konflikt med hinanden?**
- **Hvis disse interesser nogle gange kom i konflikt, havde i så fald de velkoordinerede og verdensomspændende jødiske anstrengelser, som kæmpede for, hvad de opfattede som deres etniske interesser i Rusland, haft negative konsekvenser for Rusland, Vesteuropa og Amerika?**
- **Hvordan har jødisk, organiseret magt skabt vort lands "særlige forhold" til Israel i moderne tid?**
- **Og, som afslutning: havde disse spørgsmål noget med "had" at gøre?**

Når jeg så Tv-udsendelser om antisemitisme var "had" så godt som altid det ord, der blev anvendt til at beskrive enhver negativ mening om jøder. Jeg følte intet had mod jøder. Min undersøgelse havde været en rent intellektuel øvelse. Jeg var en indtrænger, der kiggede ind i en verden, hvor jeg ikke hørte til, men det var en verden, der havde vakt min interesse. I forbindelse med, at jeg grublede over spørgsmålet om "had", spurgte jeg en lærer på skolen, hvorfor ordet *had* aldrig blev brugt af medierne til at beskrive motivationen bag masse mordene på millioner af kristne russere i Sovjetunionen. Det måtte virkelig have krævet en god del had at udføre så groteske forbrydelser. Hun havde intet svar og jeg havde endda mange flere spørgsmål. Senere forstod jeg, at selve stemplingen af sådanne spørgsmål som mit som "had", i sig selv var del af en organiseret taktik til at dæmonisere enhver, der ville vove at modsætte sig den jødiske racismes had mod den ikke-jødiske verden.

Da jeg havde opdaget kommunismens og zionismens fælles rødder, besluttede jeg mig for at undersøge det jødiske folks historie, både den historiske jødedom og udviklingen af den moderne zionisme. Jeg følte, at jeg havde adgang til de bedste kilder i verden for undersøgelsen. Jeg begyndte med tre fremragende og udtømmende jødiske leksika.

Kapitel 2

Den jødiske racismes rødder

Magtfuldt og gådefuldt, intelligent og kreativt, på den ene side idealistisk og på den anden side materialistisk. Sådan har det jødiske folk altid fascineret mig. Kun få teenagere, som voksede op i midten af 60'erne, sådan som jeg gjorde det, kunne undgå at danne sig et positivt billede af Israel og det jødiske folk. På grund af mine år i søndagsskolen var min opfattelse af jøderne endda mere idealiseret end de flestes. Jeg var elleve år gammel, da jeg så den klassiske film, *Exodus*.⁸⁶ Den gjorde et varigt indtryk på mig, så stærkt, at dens smukke kendingsmelodi i nogle måneder blev min favoritmелodi, som jeg ofte nynnede eller sang med på.

Jeg husker en pinlig episode, hvor min søster og hendes teenage-venner overraskede mig, mens jeg højlydt var i færd med at synge "Dette land er mit, Gud gav mig dette land". Det heltemodige Israel inspirerede mig. Det var, som havde Bibelens israelitter transporteret sig selv frem til moderne tid for at gennemleve deres eventyr fra Det gamle Testamente igen. Fjernsynets billeder af Israel gjorde det meget let for mig at acceptere, at det var ikke-jøders intolerance, der lå bag alle jødernes historiske konflikter.

Efter at jeg havde opdaget den omfattende jødiske ledelse af den tidlige kommunisme, hvilket jeg håbede blot var en ukarakteristisk plet på den jødiske historie, begyndte jeg at stille spørgsmål, som man ikke vovede at komme frem med i anstændigt selskab, om dette interessante folk og dets religion. Jeg havde læst om de mange jødeforfølgelser gennem historien, herunder jødernes store lidelser, som nu kaldes holocaust (i midten af 60'erne havde man endnu ikke lagt beslag på dette udtryk som en eksklusiv betegnelse for jødernes lidelser under Anden Verdenskrig—"holocaust" betød helt enkelt, som det hele tiden har gjort, ødelæggelse i stor skala, især ved hjælp af ild).

Mark Twain skrev: "Alle nationer hader hinanden, men alle hader jøden." På en eller anden måde fandt jeg næsvisheden til at spørge: *hvorfor*. Historisk betragtet havde så godt som hver eneste større nation i Europa

uddrevet dem i fortiden, flere af nationerne endda gentagne gange, efter nye bølger af jødisk indvandring. Hvad var det, spurgte jeg mig selv undrende, ved det jødiske folk, der *inspirerede til så meget had?*

Normalt, når vi studerer historiske konflikter mellem nationer eller folk, gør vi det uden større følelser. For eksempel opregner vi, dersom vi studerer en hvilken som helst krig, som udkæmpedes for længe siden, så objektivt som muligt, klagerne og begrundelserne fra begge sider. Studerer vi Den amerikanske Borgerkrig, lærer ethvert amerikansk skolebarn Sydens argumenter for løsrivelse og Nordens argumenter for at påtvinge union. Når vi studerer historiske konflikter mellem det jødiske folk og andre, er derimod kun den jødiske synsvinkel acceptabel.

I både nyheds- og underholdningsmediernes er den eneste tilladte forståelse den, at jøderne altid er uskyldige ofre, der er forfulgte af intolerante kristne og andre "antisemitter". *Måske har de altid været uskyldige, og måske har alle andre folkeslag i verden altid været uretfærdige*, tænkte jeg. *Men de var jo trods alt ikke så uskyldige i Den russiske Revolution.* Jeg indså, at jeg ikke kunne bedømme sagen retfærdigt, før jeg havde læst om den fra begge sider.

Er jøderne en race? Hør, hvad de selv siger!

En af de første ting, jeg opdagede, var, at mens ikke-jøder, der kalder jøderne for en "race", bliver fordømt, har jødiske ledere i århundreder helt rutinemæssigt kaldt deres folk en race. Den mest fremtrædende leder for de amerikanske jøder i 1930'erne, rabbiner Stephen F. Wise, sagde det ganske klart i sin dramatiske udtalelse: "Hitler havde ret i én ting. Han kalder det jødiske folk en race, og vi er en race."⁸⁷ Helt frem til dagen i dag findes der mange udtalelser, som illustrerer, hvordan jødiske ledere, som den almindeligste sag i verden, ser sig selv, ikke som blot tilhængere af en religion, men som en identificérbar race, der genetisk er forskellig fra andre folkeslag.

Nahum Goldman, en af de ledende jøder i det 20. århundrede og tidligere præsident for World Zionist Organisation, sagde det uden omsvøb:

... Jøderne er opdelt i to kategorier, de, der indrømmer, at de tilhører en race, som er udmærket ved en flere tusind år gammel historie og de, der ikke gør det. Den sidste kategori udsætter sig for beskyldningen om uhæderlighed.⁸⁸

Da den tidligere israelske premierminister, Benjamin Netanyahu, talte til en forsamling i det nordlige Californien, sagde han: "Hvis Israel ikke var blevet til efter Anden Verdenskrig, er jeg sikker på, at den *jødiske race* ikke havde overlevet... Jeg står her foran jer og siger, at I må styrke jeres engagement for Israel."⁸⁹

En ledende artikel med titlen "Anden race" i New York-ugebladet, *Forward* (en meget prestigefyldt, jødisk publikation) opfordrer jøder til at

skrive sig på den amerikanske folketællingsformular som en *race*. Bladet fortsætter med at foreslå:..."på spørgsmål nummer otte (i undersøgelsen, som spørger om ens racetilhørsforhold) kan I overveje at gøre, som mere end én fra vores redaktion gjorde: krydse af i boksen "anden race" og skrive ordet "jøde".⁹⁰

Charles Bronfman, en hovedsponsor for organisationen "Birthright Israel", som har et årligt budget på 210 millioner dollar og som er en organisation, hvis specifikke mål er at forhindre blandede ægteskaber mellem jøder og ikke-jøder, understregede behovet for at bevare den jødiske, genetiske karakter, som udtrykkes i det jødiske DNA-mønster. Bronfman er bror til Edgar Bronfman senior, der er formand for World Jewish Congress. Han sagde: "man taber en masse—taber den følelse, man har, når man véd (at) der ud over verden findes mennesker, som på den ene eller anden måde har den samme slags DNA som én selv".⁹¹

Forestil dig et øjeblik, at præsident George Bush talte til en gruppe hvide college-studerter og sagde, hvor godt det var for dem at vide, at andre i verden deler deres hvide DNA, og at de ikke bør miste det ved blandede ægteskaber med andre racer. Bush ville kunne leve, til han blev hundrede år gammel uden at kunne gøre sådan en bemærkning god igen!

Under sin præsidentvalgskampagne i 2000 talte Bush til dusinvis af jødiske organisationer og synagoger, som modsætter sig blandede ægteskaber mellem jøder og ikke-jøder. Medierne havde kun lovord til overs for disse optrædener. Derimod blev Bush udsat for en fuldstændig enslydende kritik fra de jødiske medier, blot fordi han tillod sig at tale på et konservativt, kristent universitet (Bob Jones University) som i al stilfærdighed modsætter sig blandede ægteskaber mellem racer. Efter at medierne havde sluppet en storm af kritik løs, blev Bush nødt til hurtigt at undskylde og til derefter heftigt at fordømme Bob Jones University for dets indstilling. Inden ret mange dage var gået efter dette, talte Bush givetvis igen til adskillige jødiske grupper, som heftigt modsætter sig blandede ægteskaber, men ingen i medierne vovede at indvende noget mod disse optrædener eller blot påpege den skrigende dobbeltmoral.

En artikel i *Haaretz* fra den 18. februar 2005 med overskriften "Ikke jødisk nok til at blive gift med en Cohen"⁹² afslører, at loven i Israel forbyder Cohens ("Cohanim" eller "Kohanim", den jødiske, nedarvede præsteélite) at gifte sig med hengivne jøder, der har så meget som én enkelt dråbe ikke-jødisk blod i deres årer. Det er en lov, der er langt strengere med hensyn til racerenhed, end ægteskabslovene under Hitler i det nationalsocialistiske Tyskland og de er rent faktisk også langt strengere end ægteskabslovene, som gjaldt for den racerene SS-éliteklasse, der måtte bevise racerenhed seks generationer tilbage. Israel forbyder Cohenslægten overhovedet at gifte sig med nogen, som har det mindste spor af ikke-jødisk blod i sig tusinder af generationer tilbage.

Jødedommen tolker Toraen som racisme

I min søgen efter svar på jødernes syn på race, vendte jeg atter tilbage til det sted, hvor jeg først havde fået min respekt for jøderne: Bibelen. Jeg gik tilbage og genlæste Det gamle Testamente og koncentrerede mig særligt om forholdet mellem jøder og ikke-jøder. I modsætning til Det ny Testaments universalisme er Det gamle Testamente ekstremt etnocentrisk. Israelitterne betegnes atter og atter som et "særligt folk" eller et "udvalgt folk" og værket optegner detaljeret Israels børns genealogiske herkomst. Mange tankevækkende tekster forbyder giftermål mellem jøder og andre stammer. I Fjerde Mosebog reagerer Moses på israelitter, som har haft seksuelle forbindelser med moabittiske kvinder, ved at beordre henrettelse af moabitterne. I Esras Bog beordrer Gud de, som har giftet sig med ikke-israelitter, til at bortstøde deres hustruer og endda også børnene af sådanne forhold.⁹³

Nogle af de blodigste tekster, jeg nogensinde har læst, er beskrivelser af, hvordan det jødiske folk udrydder deres ærkefjender. Massakrerne på kanaanitterne, jakobitterne, filistinerne, egypterne og dusinvis af andre folkeslag, er grusomt beskrevet i Bibelen. I vore dages terminologi betegner vi nedslagtning af hele folkeslag som folkemord (eng.: 'genocide'). Det gamle Testaments jøder skåner hverken mænd, kvinder, børn eller blot husdyr og kæledyr hos deres fjender.⁹⁴ Det følgende er kun nogle af de snesevis af lignende passager i Det gamle Testamente:

Og de ødelagde alt, hvad der fandtes i byen, både mand og kvinde, gammel og ung, og okse, og får, og æsel, med sværdets æg... (Joshua 6:21)⁹⁵

Derpå lagde de med sværdet band på alt, hvad der var i byen, mænd og kvinder, unge og gamle, hornkvæg, småkvæg og æsler.

Og Horam, kongen af Gezer, kom for at hjælpe Lakisj; og Joshua dræbte ham og hele hans folk, indtil han ikke lod nogen levende tilbage. Og de indtog Eglon, og udryddede det med sværdets æg, samt alle sjæle, der befandt sig derinde. (Joshua 10:32-35)⁹⁶

32. og Herren gav Lakisj i Israels hånd, og den følgende dag indtog han byen, og den og hver levende sjæl i den slog han ned med sværdet, ganske som han havde gjort ved Libna.

33. Da rykkede kong Horam af Gezer Lakisj til hjælp; men Joshua slog ham og hans folk ned uden at lade nogen undkomme.

34. Så drog Joshua med hele Israel fra Lakisj til Eglon, og de slog lejr uden for og angreb byen;

35. og de indtog den samme dag og slog den ned med sværdet; og på hver levende sjæl i den lagde han den dag band, ganske som han havde gjort ved Lakisj. Og de indtog Hebron, og udryddede det med sværdets æg, og kongen deraf, og alle byerne dér, og alle sjæle, der befandt sig derinde; han efterlod ingen levende tilbage. (Joshua 10:37)⁹⁷

36. Derpå drog Joshua med hele Israel op fra Eglon til Hebron, og de angreb byen

37. og indtog den og slog den ned med sværdet, både kongen der og alle de byer, der hørte under den, og hver levende sjæl i den uden at lade nogen undkomme, ganske som han havde gjort ved Eglon, og han lagde

band på byen og hver levende sjæl i den. Thi Herren er fortørnet på alle folk og vred på alle deres hære: Han har fuldstændig ødelagt dem, Han har overladt dem til at blive slagtet. Også deres slagne skal blive kastet bort, og stanken skal stige op af deres lig, og bjergene flyde med deres blod. (Jesaja 34:2-3)⁹⁸

2. Thi Herren er vred på alle folkene, harmfuld på al deres hær; han slår dem ned med band og giver dem hen til at slagtes;

3. henslængt ligger de dræbte, stank stiger op fra ligene, bjergene flyder af blodet; men i de byer, som tilhører disse folk, og som Herren, din Gud, vil give dig til arvedel, skal du ikke lade noget, som andre har, forblive i live.

6. men i disse folks byer, som Herren din Gud giver dig i eje, må du ikke lade en eneste sjæl i live. (Femte Mosebog 20:16)⁹⁹

Som kristen kunne jeg ikke forklare, hvad der så ud til at være fejringer af folkemord. Jeg medgav, at Gud er uudgrundelig, men jeg kunne ikke lade være med at føle sympati for dem, som blev massakreret, heriblandt tusinder af uskyldige mænd, kvinder og børn. Det er let at forestille sig, hvordan de få, der overlevede disse massakrer, måtte have følt med hensyn til "jøderne." Naturligvis var jøderne ikke alene om etnisk udrensning; også mange andre tidlige folkeslag havde udsat deres fjender for folkemord.

I og med Jesus Kristus' ankomst og hans budskab om kærlighed og velvilje, som det gengives i Det ny Testamente, bliver Det gamle Testaments hyldest til folkemord knapt nok husket i dagens kirker. Når en kristen af i dag støder på en tekst i Det gamle Testamente, som godtager folkemord, affærdiger han den sædvanligvis som en trist hændelse i en længst forsvunden bibelsk æra, og én, som nu er forandret gennem en Ny Pagt af kærlighed, som Kristus bringer til dem, der modtager hans budskab.

Israellitternes forestillinger om racemæssig integritet og overherredømme er tydelige nok:

Du skal ikke indgå ægteskaber med dem, dine døtre skal du ikke give til deres sønner, og deres døtre skal du ikke tage til hustruer for dine sønner. (Femte Mosebog 7:2-3)¹⁰⁰

2. Og når Herren din Gud giver dem i din magt, og du overvinder dem, så skal du lægge band på dem. Du må ikke slutte pagt med dem eller vise dem skånsel.

3. Du må ikke besvogle dig med dem, du må hverken give en af deres sønner din datter eller tage en af deres døtre til din søn; Thi du er et folk som er helliget Herren, din Gud. Dig har Herren, din Gud, udvalgt til at være hans ejendomsfolk frem for alle folk på jorden. (Femte Mosebog 7:6)¹⁰¹

Så giv derfor ikke jeres døtre til deres sønner, og tag ikke deres døtre til hustruer for jeres sønner. Ja, I skal aldrig spørge efter deres fred og velfærd—dette for, at I må blive stærke, så I kan spise af landets gode og efterlade det som besiddelse for jeres børn til evig tid. (Ezra 9:12)¹⁰²

12. derfor må I ikke give deres sønner Eders døtre eller tage deres døtre til hustruer for Eders sønner og ingen sinde søge deres velfærd og lykke, at I kan blive stærke og nyde landets goder og sikre Eders sønner besiddelsen deraf for evigt!

Repræsentanter for forskellige racegrupperinger eller folkeslag kan argumentere for deres særlige historie, deres særlige evner eller spiritualitet. Men at påstå, at Gud foretrækker ét folk frem for alle andre—og dét i en sådan grad, at man opfordrer til og tolererer folkemord for at gøre plads for de "udvalgte"? Det må afgjort være højdepunktet af racisme.

Moderne kristendom håndterer de etnocentriske og folkemorderiske dele af Det gamle Testamente ved at fokusere på Det ny Testaments kærlighedsfulde indhold. Et enkelt eksempel er den måde, hvorpå Jesus vendte en gammeltestamentlig lov, såsom "Øje for øje og tand for tand," til "Vend den anden kind til". Den jødiske religion havde imidlertid ingen tilsvarende skikkelse i dens historie, som kunne moderere Det gamle Testaments ekstreme etnocentrisme. Maimonides, som af de fleste jøder anses for at være den europæiske jødedomms største personlighed, var måske dén jødiske læremester, der stod for den største mildhed over for ikke-jøder. Men selv Maimonides forbød jødiske læger at redde en kristens liv, med mindre denne undladelse risikerede at "skabe fjendtlighed mod jøderne".¹⁰³

Kristendommens tidlige udbredelse gennem apostlen Paulus opmuntrede kristne til at blive mere tolerante over for forskellige etniske grupper. Paulus var selv en jødisk farisæer, som var omvendt til kristendommen, og som gennem en stor del af sit liv prædikede for ikke-jøder af forskellig nationalitet. Den kristne tro var intolerant over for andre tros lærer og andre guder, men ikke over for andre stammer. Antikkens evangelister kom selv fra forskellige folkeslag og prædikede over hele den kendte verden. Givetvis kunne kristne huse xenofobiske tendenser, hvilket de også ofte gjorde, men deres nationalistiske eller etnocentriske holdninger havde oprindelse i deres egne kulturer, ikke i Det ny Testaments læresætninger. Galaterbrevet gør det meget klart, at det udvalgte folk ikke længere er "hverken jøde eller græker", men *nu* skal være de, som accepterer Jesus Kristus som deres frelser.¹⁰⁴ Frelsen blev fra dette punkt i tiden baseret på *tro* og ikke på *blod*.

Den jødiske religion fik en helt anden udvikling end den tidlige kristendom. Det jødiske folk og dets religion var flettet sammen. Troen på Gud var nødvendig for at bevare stammen i lige så høj grad, som bevarelsen af stammen var nødvendig for at beskytte og sikre religionen. Ifølge den zionistiske stat, Israel, er race imidlertid langt vigtigere end religiøs tro. En immigrant behøver ikke at udøve eller tro på jødedommen for at indvandre til Israel; han kan rent faktisk være åbenlys ateist og kommunist. Han skal bare kunne bevise sin jødiske afstamning. Beskyttelse af det jødiske folks etniske identitet blev den vigtigste årsag til jødedommens eksistens.

I Mellemøsten (og senere i hele verden) blandede jøderne sig med mange folkeslag, men alligevel bevarede de deres kulturarv og deres vigtigste traditioner. De er den eneste etniske minoritet i Vestens nationer, som endnu ikke er blevet assimileret efter tusinder af år. I Babylon levede de i slaveri og derefter under fremmed herredømme i hundreder af år og udviklede en opskrift, der gjorde det muligt for dem, ikke alene at overleve,

men endda at have fremgang som minoritet i et fremmed samfund. Da de kom ud af “det babyloniske fangenskab” var de stærkere, bedre organiserede og mere etnocentriske end nogensinde tidligere.

Talmud: En jødisk herrefolkslære

Da Jesus Kristus og den kærlighed og tolerance, han prædikede, blev afvist, fortsatte jødedommen ad sin chauvinistiske vej. Denne kulminerede i Talmud, en leksikal fremstilling af jødisk lov og sædvane samlet af hundreder af rabbinere i århundredernes løb. *American Heritage Dictionary* beskriver den som “udgørende grundlaget for religiøs autoritet i jødedommen.” Samlingen af Talmud påbegyndtes i den babylonske tid, men den mundtlige tradition er mange århundreder ældre. I 500-tallet e.Kr. blev den nedskrevet og blev til det jødiske folks vigtigste bog og den jødiske religions vigtigste rettesnor. I den kodificerede jøderne endelig deres mest chauvinistiske tilbøjeligheder.

Herman Wouk, den kendte jødiske forfatter,¹⁰⁵ beskriver Talmuds indflydelse således:

Talmud er til denne dag den jødiske religions hjerteblod. Uanset hvilke love, traditioner eller ceremonier vi iagttager—og uanset om vi er ortodokse, konservative, reformerte eller blot spasmodiske sentimentalister—så følger vi Talmud. Det er vor fælles lov.¹⁰⁶

Som 16-årig havde jeg under et af mine besøg på Citizens Councils kontor fundet en bog med titlen *The Jewish Religion: Its Influence Today*, af Elisabeth Dilling.¹⁰⁷ Den interesserede mig, fordi bogens store format indeholdt komplette, fotokopierede sider af dele af Talmud, som den officielt var blevet samlet af jødiske lærde. Jeg mindes, at jeg sprang over Dillings kommentarer og gik direkte til oversættelserne. Et af de første stykker, jeg læste, overraskede mig virkelig. Der stod:

En hedning (ikke-jøde) som snuser i Toraen (og andre jødiske, hellige skrifter) dømmes til døden, thi det står skrevet, at det er vort arvegods, ikke deres. (Sanhedrin 59a)¹⁰⁸

Hvis en 16-årig læser noget, der er så forbudt, er det givet, at han læser videre. Dette stykke var så fremmed fra alt andet, jeg tidligere havde troet at forstå om religion. Hvorfor skulle de ikke ønske, at alle mennesker læste deres hellige skrifter på samme måde, som de kristne ville “sprede budskabet”? Hvad var der dog i disse skrifter, der skulle forpligte jøder til at dræbe en ikke-jøde, som læste dem? Hvorfor skulle almindeligt kendskab til jødiske skrifter udgøre en fare for jøder? Jeg gik på biblioteket og fandt nogle gamle oversættelser af dele af Talmud. Det varede ikke længe, før jeg stødte på flere, endnu mærkeligere passager, som for eksempel:

Balaam (Jesus) vækkes fra de døde og straffes i kogende sæd. De som håner de jødiske vise og synder imod Israel koges i hed af-føring. (57a Gittin)¹⁰⁹

Da jeg spurgte en jødisk vens rabbiner om dette stykke, sagde

han, at Balaam ikke var Jesus. Han lød meget overbevisende, men samme aften slog jeg Balaam op i *Jewish Encyclopedia* og blev chokeret over at læse, at Balaam faktisk var et pseudonym for Jesus. Eftersom kristne lærde af og til faldt over kopier af Talmud, håbede talmudiske lærde at forvirre dem ved at bruge navnet "Balaam" som benævnelse for Jesus.

I *Jewish Encyclopedia* står der under opslagsordet "Balaam": "...pseudonymet "Balaam" erstattede "Jesus" i Sanhedrin 106b og Gittin 57a.¹¹⁰ Talmud anvender gentagne gange obskure kodeord for ikke-jøder, såsom egypter, hedning, samaritaner og afgudsdyrker. I den almindeligste engelsksprogede talmudoversættelse, *Soncino*-udgaven, illustreres denne praksis af den femte fodnote i Sanhedrin. Det hedder i den: "kuti" (samaritaner) har her erstattet originalens ord, *goj*..."¹¹¹ Der henvises nogle gange til kristne med kodeordene "Min" eller "Minim".¹¹² Fodnoterne i *Soncino*-udgaven af Talmud beskriver, lige som det er tilfældet i afsnit af *The Jewish Encyclopedia*, dette bedrageri, uden omsvøb.

Encyclopedia Judaica forklarer også at,

I rabbinerlitteratur er forskellene på ikke-jøde (goj, akkum) og kristen (Nazeri) ofte blevet tilsløret af de ændringer i teksten, som censorernes virksomhed krævede. Således står 'egypten', 'amalekit', 'zadokit (sadducé)' og 'kuti' ('samaritaner') ofte i stedet for det oprindelige Nazeri, men også ordene goj, akkum etc. Da Resh Lakish fastslog, at en ikke-jøde (akkum etc. i eksisterende tekster), som overholdt sabbaten (lørdagsritualerne), skal straffes med døden (Sanhedrin, 58b), mente han antageligt kristne... Adskillige antikristne, polemiske passager bliver kun forståelige, hvis man genindsætter Nazeri i stedet for de falske benævnelser kuti eller zadokit.¹¹³

I andre tekster fra Talmud fandt jeg en tænkelig årsag til, at nogle af Talmuds forfattere havde forbudt ikke-jøder at læse den. Talmuds ord er nemlig giftige:

- **Kun jøder er menneskelige. (Ikke-jøder) er dyr. (Baba Mezia 114a-114b.)¹¹⁴**
- **For mord, det være sig på en kuti (ikke-jøde), begået af en kuti, eller på en israelit, begået af en kuti, skal der straffes; Men en israelit, der myrder en kuti, straffes ikke med dødsstraf. (Sanhedrin 57a)¹¹⁵**

***The Jewish Encyclopedia:*
siger om ordet "Balaam":
"Pseudonymet 'Balaam', der
er brugt for Jesus i Sanhedrin
106b og Gittin 57a"**

- **Selv de bedste af (ikke-jøderne) bør dræbes. (*Babyloniske Talmud, Abodah Zarah 26b*)¹¹⁶**
- **Hvis en jøde fristes til at gøre ondt, bør han gå til en by, hvor han ikke er kendt og gøre det onde dér. (*Moed Kattan 17a*)¹¹⁷**
- **(Ikke-jøders) kød er som æslers kød og (deres) afkom er som hestes afkom.¹¹⁸**
- **Hvis en hedning (ikke-jøde) slår en jøde, skal ikke-jøden slås ihjel. At slå en jøde er at slå Gud. (*Sanhedrin 58b*)¹¹⁹**
- **Hvis en israelits okse stanger en kanaanæers okse, gælder der intet skadesansvar; men hvis en kanaanæers (ikke-jødes) okse stanger en israelits okse... skal der betales fuldtud. (*Baba Kamma 37b.*)¹²⁰**
- **Hvis en jøde finder en genstand, der er tabt af en hedning (ikke-jøde) behøver den ikke at blive givet tilbage. (*Baba Mezia 24a; bekræftes også i Baba Kamma 113b*)¹²¹**
- **Gud skåner ikke en jøde, som bortgifter sin datter til en gammel mand eller tager en hustru til sin mindreårige søn eller giver en mistet ejendel tilbage til en kuti (ikke-jøde)...(*Sanhedrin 76a*)¹²²**
- **Hvad en jøde får gennem tyveri fra en kuti (ikke-jøde) må han beholde. (*Sanhedrin 57a*)¹²³**
- **(Ikke-jøder) står uden for lovens beskyttelse og Gud har 'blotlagt deres penge for Israel.' (*Baba Kamma 37b*)¹²⁴**
- **Jøder må anvende løgne ('udflugter', 'kneb', 'påskud') for at overliste en (ikke-jøde). (*Baba Kamma 113a*)¹²⁵**
- **Alle (ikke-jødiske) børn er dyr. (*Yebamoth 98a*)¹²⁶**
- **(Ikke-jøder) foretrækker sex med køer. (*Abodah Zarah 22a-22b.*)¹²⁷**
- **(Ikke-jødernes) kogekar—giver de ikke en forværreret smag til den mad, som koges i dem? (*Abodah Zarah 67b.*)¹²⁸**

Jeg blev overrasket over at læse så utilsøret had i den jødiske religions vigtigste værker. Det var klart, at disse citater alle var autentiske, eftersom de eksemplarer, jeg læste, var udgivet af jødiske organisationer. Jeg kunne ikke finde nogen rationel forklaring på, at disse tekster fandtes i de jødiske, hellige bøger. Og faktisk stod det mig nu klart, at langt de fleste amerikanere ikke engang vidste, at sådanne tekster i det hele taget fandtes. Siden udgivelsen af min autobiografi, *My Awakening*, har ADL (Anti-Defamation League) og andre organisationer kritiseret min karakterisering af Talmud som anti-kristen, og ligeledes min oplysning om, at Balaam var det jødiske tilnavn for Jesus Kristus.

De tilbageviser det ved hjælp af typiske talmudiske undvigelser. De citerer obskure passager og får lærde folk til at lave fortolkninger, som støtter deres argument. Men de vover ikke at citere deres egne, vigtigste historiske værker, som fortolker Talmud på nøjagtig samme måde, som jeg gør det. *Jewish Encyclopedia*, skrevet af dusinvis af de største rabbinske organisationer fra hele verden siger, at Talmud gør det klart, at "Balaam er Jesus" og selv en fodnote i *Soncino*-udgaven af Talmud siger, at "Balaam anvendes som et alias for Jesus" (Sanhedrin 106 a-b). I 2005 stødte jeg på en modig jødisk hjemmeside fra Israel, www.Daatemet.org. **il**, der optrykker autoritative rabbinske skrifter, som påviser Talmuds ondskabsfulde indstilling til ikke-jøder, herunder den ganske klare religiøse godkendelse af mord på afgudsdyrkere (kristne).

De anti-kristne, talmudiske citater var først svære for mig at tro på, som det vil være det for mange læsere. Hvis nogen betvivler deres ægthed, vil der være en let måde at få bekræftet Talmuds ekstreme had mod ikke-jøder på, ved at læse i *Jewish Encyclopedia*. Under opslagsordet "ikke-jøder" (eng. *Gentiles*, overs. anm.) klarlægger dette specielt jødiske leksikon uden utvetydigheder Talmuds had mod ikke-jøder. I underrubrikken "Diskrimination mod ikke-jøder", på siderne 617-621, redegør den for Talmuds indstilling. Her følger nogle uddrag:

...de mente, at kun israelitter er mennesker... ikke-jøder klassificerede de ikke som mennesker, men som barbarer. (B.M- 108b)... En anden grund til diskriminering var ikke-jødernes tarvelige og ondskabsfulde karakter... "hvis kød er som æslers kød og hvis afkom er som hestes afkom..." Ikke-jøderne var så stærkt mistænkte for unaturlige forbrydelser, at det var nødvendigt at forbyde opstaldning af en ko i deres stalde (Ab. Zarah ii. 1)... "Toraen udelukkede afkom af en ikke-jøde såvel som afkom af et dyr..." Den almægtige tilbød også Toraen til de ikke-jødiske nationer, men eftersom de afslog den, tilbagekaldte han sin strålende lovmæssige beskyttelse fra dem og overførte deres ejendomsret til Israel... Den grundlæggende forestilling er, at ikke-jøden opnåede besiddelse gennem selv-tægt, ...Ejendommen anses for at være offentlig ejendom, lige som ørkenens ubeboede land.¹²⁹

1907-udgaven af Fun & Wagnalls *Jewish Encyclopedia* nævner et citat af rabbiner Simon Ben Yohai (en gigant inden for den talmudiske litteratur), som "ofte citeres af antisemitter". Citatet lyder således: "Tob shebe-goyim harog" — "De bedste af goyim skal dræbes". Der står, at rabbinerens udtalelse er resultatet af forfølgelser, og det uddybes, at denne anti-kristne udtalelse var en reaktion fra en rabbiner, "hvis livserfaringer måske kan give forklaring på hans bitterhed". Ikke desto mindre fortsætter teksten afslørende sådan: "I den sammenhæng, hvori den står, er denne iagttagelses betydning nogenlunde den samme som de to andre: 'Den frommeste kvinde er forfalden til trolddom'; 'Den bedste blandt slanger burde have sit hoved knust'.¹³⁰

De talmudcitater, jeg her gengiver, er på ingen måde taget ud af deres sammenhæng. Det er sandt, at Talmud er sammensat af mange forskelli-

ge forfattere og indeholder mange "kommentarer". Den indeholder faktisk også tvistigheder om visse emner. Det er imidlertid ikke muligt at tage fejl af den tydeligt fjendtlige tone over for ikke-jøder, som er gennemgående i værket. Formaningen om, at "de bedste af ikke-jøderne bør dræbes", for eksempel, genfindes i mindst tre forskellige afsnit.

Forestil dig reaktionen, dersom en prominent kristen udtrykkeligt sagde, at de bedste af jøderne bør dræbes". Ville sådan en udtalelse ikke blive kraftigt fordømt? Forestil dig, hvilke ukvemsord pressen ville dynge ud over de krænkende ord og forfatteren af dem. Men perverst nok forholder det sig sådan, at dersom nogen afslører den intolerance, som findes i Talmud, så er han formentlig den *eneste*, som vil blive overdænget med anklager om religiøse fordomme og intolerance.

Da jeg for første gang bestemte mig for at læse Talmud, opdagede jeg noget mærkeligt. Jeg havde svært ved at få fat i et eksemplar. Den sælges ikke i boghandler, og de fleste biblioteker har ingen eksemplarer af bogen. Det skal indrømmes, at Talmud er flere gange større end Bibelen, men i masseoplag skulle det kunne lade sig gøre at få Talmud trykt til en lav pris, præcis som man gør med Bibelen, på tyndt papir og i billig indbinding. Som det helligste skrift for en af verdens store religioner, må interessen for den være stor. Hvorfor er det da sådan, at man sædvanligvis er nødt til at gå til en synagoge eller betale hundreder af dollar for en *Soncino*-udgave af bogen? Man må stille spørgsmålet, hvorfor den ikke er let tilgængelig for offentligheden. Svaret ligger formentlig i den kendsgerning, at de jødiske organisationer, som kontrollerer udgivelsesrettighederne for disse skrifter, ikke ønsker, at de skal spredes til en bredere læserkreds, og når man læser de talmudiske bøger, kan man godt forstå dette.

Som idealistisk teenager var jeg fuldkommen uforberedt på denne mørke side af en tro, som jeg altid havde respekteret. Mit indtryk havde været, at den jødiske tro ikke indeholdt nogen fjendtlighed mod Jesus. Jeg havde altid fået at vide, at jøderne havde stor respekt for ham som profet eller i det mindste som en stor læremester, men at de bare ikke accepterede ham som Messias. Det foruroligede mig at være stødt på voldsomt obskøne beskrivelser af Jesus og af kristne i Talmud. Blandt andet beskrives Jesus som en charlatan, en forfører og en ugerningsmand. Den anklager Jesus for at have seksuel omgang med sit æsel¹³¹ og beskriver jomfru Maria som en luder.¹³²

Da jeg begyndte at læse mere omfattende dele af Talmud ville jeg, selv da jeg sad med de jødiske udgivne oversættelser foran mig, ikke tro, at de var ægte. Jeg kontaktede en anden jødisk bekendt, Mark Cohen, og gav ham en side med disse citater. Han syntes at blive lige så oprørt over dem som jeg. Af hans ansigtsudtryk forstod jeg straks, at han var helt ukendt med (og ikke brød sig om) disse talmudiske tekster. Han tilbød at spørge sin rabbiner om deres ægthed. Rabbineren bekræftede, at citaterne var ægte, men hævdede, at de fleste jøder af i dag ikke havde sådanne synspunkter.

Jeg troede velvilligt på dette og jeg tror stadigvæk, at det er sandt, når det gælder den gennemsnitlige jøde. Samtidig hjalp dette, at jeg nu vidste, at sådanne tekster fandtes, til, at jeg forstod, hvorfor der havde eksisteret så megen antijødisk stemning gennem århundrederne. Det gav også en indsigt i den fjendtlighed mod ikke-jøder, som beherskede jødedommen. Det bør bemærkes, at alle rabbinere studerer Talmud. Hvordan ville jøder reagere, dersom kristne præster studerede *Mein Kampf* som et af deres hellige skrifter, men undskyldte sig med, at bogen ikke havde nogen indflydelse på deres nuværende holdninger? Det må lyde chokerende for den, som ikke kender bøgerne ordentligt, men hvem som helst, som læser både *Mein Kampf* og Talmud med et åbent sind, vil finde, at Talmud er den mest ondsindede af de to, for trods Hitlers giftige sprog mod jøderne, når kun få af hans udtalelser op på det had, som genspejles i talmudiske citater, såsom "de bedste ikke-jøder bør dræbes". I *Mein Kampf* stiller Hitler det spørgsmål, hvorvidt jøder er "tyskere" eller ej, hvorimod Talmud fastslår, at ikke-jøder ikke engang er mennesker, men dyr.

Jeg slog antisemitisme op i de store opslagsværker. Alle forsøgte at forklare den historiske antisemitisme alene som kristen intolerance over for jøderne. Af og til foreslog de endog, at kristne forfulgte jøderne, simpelthen fordi evangelierne beskylder jøderne for korsfæstelsen af Kristus. De ikke så meget som antydede, at én af antisemitismens årsager kunne have været jødernes egne hadske og etnocentriske holdninger over for ikke-jøder, som de kommer til udtryk i deres egne religiøse love.

Allerede mens Jesus levede, modarbejdede den organiserede jødedoms kræfter denne godhjertede læremester, som talte om kærlighedens og tilgivelsens magt i stedet for de militante antiromerske tiltag, som farisæerne håbede på. Det ny Testamente har nøje beskrevet den intensive jødiske terror, som blev anvendt for at undertrykke den tidlige kristendom. I et af værkets mest hårrejsende vers står der skrevet:

Dog talte ingen frit ud om ham (Kristus) af frygt for jøderne. (Johannes, 8:13)¹³³

Fra kristendommens tidlige århundreder blev nogle ikke-jødiske lærde kyndige i hebræisk. De udviklede bitterhed mod jøder på grund af de talmudiske skrifers indhold. Igennem de følgende århundreder udfærdigede dusinvis af paver forordninger og buller, som fordømte jødedommen. De udtrykte vrede, ikke fordi jøderne havde korsfæstet Jesus, men på grund af Talmuds ondskabssfulde, anti-kristne og anti-alle-andre passager. Det følgende er et lille udvalg af nogle pavers syn på jøderne:

Gregorius IX. Fordømte Talmud som sagdes at indeholde "enhver form for nedrigheid og blasfemi over for den kristne lære"

Benedictus XIII. Hans bulle om jøderne (1450) forkyndte: "Talmuds gudsbespottelser, højmodigheder og fejl forhindrer jøderne i at lære sandheden at kende."

Innocentius IV. Brændte Talmud 1233 som en onskabens bog.

Johannes XXII. Forbød Talmud 1322.

Julius III. Den pavelige bulle Hebreos retinentes Libros (1554) beordrede, at Talmud skulle brændes "overalt".

Paulus IV. Bullen Cum Nimis Absurdum (1555) fordømte kraftigt jøders åger og anti-kristne aktiviteter.

Pius IV. Fordømte jødiske, folkemorderiske, skrifter.

Pius V. Forviste alle jøder fra pavelige stater. (1569)

Gregorius XIII. Sagde i en pavelig bulle fra 1581: "Drevet af et intensivt had mod Kristi krop, fortsætter de med at planlægge modbydelige forbrydelser mod den kristne religion med en frækhed, der vokser dag for dag."

Clementius VIII. Fordømte jødiske, folkemorderiske skrifter.

Ikke kun grundlæggerne af den katolske kirke havde dette negative syn på jøderne; også den store reformator og grundlægger af protestantismen, Martin Luther, delte den stærke uvilje mod dem.

Som teenager nærede jeg stor beundring for Martin Luther og jeg var ivrig efter at finde ud af, hvad den protestantiske grundlægger havde at sige om jøderne. Et postordrekatalog med bøger om det jødiske spørgsmål fra Citizens Councils kontor indeholdt en oversættelse af en bog af Martin Luther med den barske titel, *Jøderne og deres løgne*.¹³⁴ Den store Martin Luther var en bibellærd, der læste hebræisk. Han havde nøje undersøgt Talmuds bøger på deres originalsprog, og han reagerede mod dem med væmmelse. Da jeg herefter fortsatte med at læse samlinger af Luthers prædikener og skrifter, blev jeg overrasket over hans lidenskabelige anti-jødiske tone.

De er blevet oplært i så meget had mod ikke-jøderne af deres forældre og rabbinere siden deres tidligste barndom og fortsætter med at nære deres had i alle deres leveår, og dette had har gennemsyret deres kød og blod, er trængt helt ind i marven på deres knogler og er blevet uadskilleligt fra deres hele væsen. (Weimar 53, s. 482-483)

Deres Talmud og deres rabbinere lærer dem, at et mord ikke skal betragtes som en synd, når som helst en jøde dræber en ikke-jøde, men kun hvis en jøde myrder en broder i Israel. Ej heller er det en synd at bryde en ed, som er blevet aflagt til en ikke-jøde... Jøderne i vore dage holder stadig fast i disse doktriner og følger deres fædres eksempel, idet de griber enhver anledning til at praktisere deres bevidst falske fortolkning af Herrens Ord, deres grådighed, deres åger, deres tyverier, deres myrderier og deres videre undervisning af deres børn til at gøre ligeså. (W. 53, 489-490-91)

Måske vil behjertede og milde kristne tro, at jeg er alt for streng mod de stakkels, forfulgte jøder og de vil mene, at jeg håner dem og behandler dem med en sådan sarkasme. Men tro mig på mit ord, jeg er alt for svag til at være i stand til at håne en sådan satansk flok. (W. 32, s. 286)

I skal vide, at jøderne vanhelliger og gør vold mod vor Frelser dag efter dag... de er vore offentlige fjender og vanhelliger uafsladeligt Vor Herre, Jesus Kristus, de kalder vor Velsignede Jomfru Maria for en skøge og hendes Hellige Søn for en bastard, og på os sætter de etiketterne vendekåber og aborter. Hvis de kunne dræbe os alle, ville de med glæde gøre det, ja, faktisk myrder mange af dem kristne.... (Luthers sidste prædiken, nogle få dage før han døde, i februar, 1546) (Erlanger 62, s. 189)

Der fandtes mange stammer, nationaliteter og rivaliserende religiøse sekter, som indvandrede til det romerske imperiums store byer. Og alligevel har kun den jødiske stamme ud af alle disse grupper pådraget sig en sådan uhørt skånselsløs fjendtlighed i århundredernes løb. Kun den jødiske stamme blev aldrig assimileret med den romerske befolkning. Kunne deres egen talmudiske skik og brug og deres foragt for ikke-jøder have haft noget at gøre med den fjendtlighed, de fremkaldte? Det syntes for mig logisk, at disse ting havde bidraget til de anti-jødiske stemninger i Vesten.

Kontrasten mellem kristne og jødiske højtider

Kristendommens og jødedommens respektive højtider giver en illustration af modsætningen mellem de to religioner. Den kristne jul og påske fejrer universelle temaer, der tilbyder håb og frelse til hele menneskeheden. Julen markerer Frelserens fødsel og fejrer vor længsel efter "fred på jorden og i mennesker velbehag". Påsken, som er en mere dystre højtid, repræsenterer løftet om universel frelse gennem Kristi genopstandelse. Medens kristne fejrer universel velvilje på deres helligdage, fejrer jøderne historiske, militære sejre over deres afskyede, ikke-jødiske fjender.

Nær juletid fejrer jøderne Chanukka, en højtideligholdelse af deres militære sejr (og blodige massakre) i 165 f.Kr. over deres hadede fjende, Kong Antiochos IV af Syrien, der var af græsk afstamning. Til minde om sejren tændes der lys, som skal symbolisere miraklet med de brændende olielamper i det generobrede tempel. Når kristne går ind i fastetiden og forbereder sig på fejringen af Kristi frelserværk, fejrer jøderne deres egen påskehøjtid, en højtid, som atter bygger på en fortidig krig mellem jøder og ikke-jøder. "Pesach", (på engelsk 'Passover', den jødiske påske, overs. anm.) er en utvetydig henvisning til den nat, da dødens engel "passerede over" jødiske hjem, men nedsteg i deres forhadte egyptiske fjenders hjem og dræbte hver førstefødte af hankøn lige fra nyfødte til oldinge i hele Egypten. Det kan chokere én at indse det, men det er faktisk en glædesfyldt fejring af massebord på børn og på de stærkeste ikke-jøder.

En anden vigtig jødisk højtid er Purim eller "Lodfesten". *Random House Dictionary of the English Language* beskriver den på følgende måde:

Purim. En jødisk fest, som først og fremmest kendetegnes ved læsning fra Esthers Bog og spisning af hamantaschen og som fejres den 14. dag i (måned) Adar til minde om jødernes redning fra Hamans udryddelse af dem i Persien.¹³⁵

Festen fejrer den jødiske massakre på tusinder af persere sammen med deres premierminister, Haman og hans ti sønner. Den omfatter endda også symbolsk spisning af den påståede antisemits ører (Hamans ører—hamantaschen) i form af trekantede kager. En anden af Purimfestens traditionelle madretter er kreplach, som er dejlommer, også formede som trekanter, men denne gang fyldte med hakkekød, der skal symbolisere

Hamans sønderbankede krop. Endnu en af Purims traditioner er, at jøder slår med pilekviste i synagogerne, hvilket skal symbolisere pryglingen af Haman. Den følgende beskrivelse af disse skikke er skrevet af en jødisk kulturorganisation ved navn *Jewish Art in Context*, men findes i talrige bøger om jødisk kultur og religiøse højtider. Den følgende beskrivelse stammer fra en jødisk kogebog, der hedder “Bon Appetit”.

C. Specielle delikatesser

- **“Haman Taschen” (Oznei Haman = Hamans ører)**
- **“Kreplach”:** Hakket kød indlagt i dejlomme, også i trekantet form. I folkemunde tolkes navnet således: “Kreplach spises kun på dage, hvor der forekommer både prygling og spisning: Yom Kippur-aftenen—Kaparot-skikken, Hoshanna Rabba—piskningen med pilekvistene, Purim—(den symbolske) prygling af Haman.”¹³⁶

Grunden til, at kreplach spises til Purim er interessant (om end en smule søgt). Kreplach er også traditionelt for Yom Kippur... og for Hoshannah Rabah (den syvende dag af Sukkot, Løvhyttefesten).

På disse dage var det traditionelt, at der skulle foregå en eller anden form for prygling. På Yom Kippur blev mænd i gamle dage pisket før Yom Kippur, og vi slår med pilekviste ved Hoshannah Rabah. Ved Purim pisker vi navnet Haman ud. Sådan blev kreplach en tradition ved Purim. (Phillip Goldwasser i “Bon Appetit”)¹³⁷

Da jeg blev klar over disse ting, indså jeg, at dersom nogen anden gruppe end netop jøderne havde sådanne ceremonier, ville jøderne stemple dem som hadefulde og barbariske. Forestil dig, at hvide kristne årligt havde et ritual, hvor de bagte og spiste småkager, der var formet, så de forestillede Martin Luther Kings ører, og at de gennemførte en hellig ceremoni, hvor de piskede ham symbolsk! Purim er blevet fejret årligt fra længe før den kristne tid og har afgjort været betydningsfuld med hensyn til at skabe had og mistro over for ikke-jøder i jødiske børns hjerter og sind. Denne modbydelige ceremoni svarer ganske til, om kristne kirker underviste vore børn i symbolsk at piske de jødiske farisæere, som havde dømt Jesus, og derefter spiste mad, som symboliserede de jødiske præsters pulveriserede kroppe. Selvfølgelig ville sådanne aktiviteter være helt væsensfremmede for kristendommens ånd, men denne slags hævnlystne holdninger udgør selve kernen i jødedommens tradition.

Zionisme som racisme

Efter 2000 års konflikter blev den jødiske bøn “Næste år i Jerusalem” omsider udtrykt i en åben politisk bevægelse ved navn “Zionismen”. I 1862 skrev Moses Hess, der var lærermester for Karl Marx og det åndelige ophav

til såvel zionismen som kommunismen, *Rom og Jerusalem*. Heri gav han udtryk for de velkendte, talmudiske, værdier.

Vi jøder vil altid forblive fremmede blandt gojerne (ikke-jøderne)... Det er en kendsgerning, at den jødiske religion frem for alt er jødisk nationalisme... Hver eneste jøde er, uanset om han vil det eller ej, automatisk, gennem sin blotte fødsel bundet af solidaritet med hele sin nation ... Man må først være jøde og dernæst i anden række menneske.¹³⁸

Dersom Adolf Hitler nogensinde havde udtalt disse ord: "Man må være tysker først og dernæst i anden række menneske" ville da ikke disse ord blive gentaget rigtig ofte som bevis på hans ondskab? Af en eller anden tvingende grund vover ingen at fordømme sådanne ord, når de kommer fra den mand, som lagde grunden til både zionismen og kommunismen.

Jeg begyndte at undersøge zionistisk litteratur fra Moses Hess frem til vore dage, og jeg stødte igen og igen på de samme herrefolkstanker, som fandtes i Talmud.

En fremtrædende zionistisk historiker, Simon Dubnow, skrev *Foundation of National Judaism* i 1906. Heri skrev han om følelser, som ganske givet ville blive kaldt antisemitiske, hvis de var kommet fra en ikke-jøde:

Assimilering er simpelt forræderi imod det jødiske folks fane og ideal... Men man kan aldrig 'blive' medlem af en naturlig gruppe, såsom en familie, en stamme eller en nation...En jøde, på den anden side forbliver, uanset om han skulle være født i Frankrig og stadig bor der, trods alt dette, medlem af den jødiske nation, og hvad enten han bryder sig om det eller ej, om han er bevidst om det eller ej, er han præget af den jødiske nations historiske udvikling.¹³⁹

I 1965 vovede Moshe Menuhin, en israelsk jøde, som var født i en meget anset chassidisk familie, at skrive en afsløringsbog om det jødiske hykleri. Det var et fascinerende værk med titlen *The Decadence of Judaism*.¹⁴⁰ Han havde eksamen fra en yeshiva* i Jerusalem og var far til den fremtrædende, israelske, musiker, Yehudi Menuhin.

Menuhin refererer til den indflydelsesrige zionistiske forfatter, Jakob Klatzkins deklARATION til hele verden i bogen *Krisis und Entscheidung* (da.: *Krise og Beslutning*) fra 1921. Klatzkin skriver:

Vi er ikke bindestregsjøder, vi er jøder uden forbehold eller reservationer. Vi er helt enkelt fremmede; vi er et fremmed folk midt iblandt jer og—det vil vi gerne understrege—vi ønsker at forblive sådan. Der findes en bred afgrund imellem os, så bred, at ingen bro kan bygges over den. Jeres ånd er fremmed for os; jeres myter, legender, vaner, skikke, traditioner og nationale arv, jeres religiøse (kristne) og nationale helligdomme, jeres søndage og helligdage... de er alle fremmede for os. Historien om jeres triumfer og jeres nederlag, jeres krigssange og stridshymner, jeres helte og

* Skole for traditionel jødedom, overs. anm.

deres vældige bedrifter, jeres nationale ambitioner og stræben, de er alle fremmede for os. Jeres landes grænser kan ikke begrænse vore bevægelser, og jeres grænsestridigheder er ikke noget, vi bekymrer os over. Langt oven over jeres lands frontlinjer og grænser står vor jødiske enighed... Enhver, som kalder det fremmede (ikke-jødiske) land sit fædreland, er en forræder imod det jødiske folk... En loyal jøde kan aldrig være andet end en jødisk patriot... Vi erkender en national enhed blandt jøder i diasporaen, uanset hvilket land, de måtte opholde sig i. Derfor kan ingen grænser hindre os i at drive vor egen, jødiske politik.¹⁴¹

Før Anden Verdenskrig opfordrede Nahum Goldmann, som var formand for World Zionist Organisation, tyske jøder til at emigrere til Palæstina med følgende ligefremme ord:

Jødedommen kan ikke have noget som helst til fælles med germanismen. Hvis vi retter os efter racens, historiens og kulturens målestok, er tyskerne i deres fulde ret til at hindre jøderne i at trænge sig på i deres folks anliggender... Samme krav stiller jeg for det jødiske folks vedkommende over for det tyske... Jøderne er inddelte i to kategorier, de som indrømmer, at de tilhører en race, der adskiller sig gennem en historie, som er tusinder af år gammel og de, som ikke gør det. Den sidstnævnte ligger åben for beskyldningen om uærlighed.¹⁴²

Selv dommer Louis Brandeis, zionisten, som sad i den amerikanske Højesteret, sagde det klart og tydeligt: "Jøder er en klart afgrænset nationalitet, uanset land, stilling eller trosretning, er man nødvendigvis medlem."¹⁴³

Theodor Herzl, den moderne zionismes fader, beskriver årsagen til, hvad han kalder "Jødespørgsmålet":

Jødespørgsmålet eksisterer overalt, hvor der findes et stort antal jøder. Hver eneste nation i hvis midte, der lever jøder, er enten skjult eller åbent antisemitisk... Antisemitisme øges dag for dag og time for time blandt nationerne; den er rent faktisk nødt til at eksistere, fordi årsagerne til dens vækst fortsætter med at eksistere og ikke kan fjernes... Dens umiddelbare årsag er vores overproduktion af middelmådige intellekter, som ikke kan finde noget afløb nedad eller opad—det vil sige, intet sundt afløb i nogen af disse retninger. Når vi synker, bliver vi til et revolutionært proletariat, til underofficererne i alle revolutionære partier; når vi stiger, vokser samtidigt vores pengepungs forfærdelige magt.¹⁴⁴

Jødernes eksklusivitet, deres modstand mod assimilering, deres fremmede traditioner og skikke, deres ind imellem tvivlsomme økonomiske forehavender og grundigt fremelskede, hadefulde holdning til andre folk og religioner—alle disse faktorer har bidraget til en reaktion fra den kristne verden, som til tider har virket ekstrem. Med hver en forfølgelse, jøderne måtte lide sig igennem, blev deres egen mistro og modvilje over for ikke-jøder intensiveret, i deres egne skrifter og i adfærdsmønstre, som derefter avlede endnu mere forfølgelse. En ond cirkel af gensidige modbeskyldninger, som fortsætter nu, hvor vi er gået ind i det 21. århundrede.

En hel generation af jøder vokser nu op helt gennemsyret af historier om ikke-jødernes modbydelighed. Ikke alene anklages tyskerne og østeuropæerne for holocaust, nu findes der også mange bøger af jødiske forfattere, som påstår, at alle de vestlige nationer bærer en del af skylden, såvel som præsident Franklin D. Roosevelt og den katolske kirke, ja hele den kristne verden.¹⁴⁵

Jeg erfarede, at blot dét, at henlede opmærksomheden på Talmuds tekster og at citere de ord, som moderne jødiske ledere og forfattere selv udtalte, gør én til genstand for anklager om antisemitisme. Det forekom mig, at hvis det var antisemitisk at gentage, hvad jødiske ledere sagde, så måtte de usmagelige ting ligge i deres egne ord. Måske burde man tage den historiske, jødiske holdning til ikke-jøder med i betragtning, når man skulle udrede årsagerne til antisemitisme.

Bernard, en populær jødisk intellektuel i Frankrig i det 19. århundrede, undersøgte sit folks rolle i den århundredgamle konflikt med andre folkeslag. I den vidt udbredte bog *L'Antisemitisme*, skrev han:

Hvis denne fjendtlighed, denne modvilje var blevet udvist mod jøderne en enkelt gang eller i et enkelt land, ville det være let at redegøre for de lokale årsager til denne sindsstemning. Men denne race har været genstand for had i alle de nationer, hvor den slog sig ned. Eftersom jødernes fjender tilhørte vidt forskellige racer... må det være sådan, at de almene årsager til antisemitisme altid har befundet sig hos jøderne selv og ikke hos deres modstandere.¹⁴⁶

Nogle vil måske hævde, at den fjendtlige tone imod ikke-jøder i Talmud og hos zionismens grundlæggere har ringe betydning for jøderne af i dag. Virkeligheden er imidlertid den, at jødedommens kerne, ortodoksien, bliver stadig mere ekstrem imod ikke-jøder snarere end det modsatte set i forhold til tidligere generationer. *Encyclopedia Judaica*¹⁴⁷ hævder dette i artiklerne om emnet.

Måske kunne sådan en udvikling være forudset med den moderne films fremkomst. Film og fjernsyn øver en enorm indvirkning på menneskers følelser. Jødiske producenter laver endeløse skildringer af jødeforfølgelser, lige fra Toraen til holocaust. Tusinder af dygtigt lavede film, fra *De Ti Bud*¹⁴⁸ til *Schindlers Liste*,¹⁴⁹ minder bestandigt jøder om ikke-jødernes ondskab, alt imens ikke-jøder bliver blødgjort over for jødiske mærkesager. De ustandseligt gentagne skrækhistorier om holocaust kan kun tjene til at højne den gennemsnitlige jødes mistænksomhed over for ikke-jøder og til at understrege nødvendigheden af jødisk solidaritet.

Moderne jødisk racisme

Alt imens jeg læste flere og flere historiske skildringer af jødisk etnocentrisme, tænkte jeg over, hvor meget af dette, der mon endnu gjaldt for jøder af i dag. Jeg begyndte at sluge moderne, jødiske bøger og udgivelser.

Jeg valgte deres mest læste og respekterede dagblade, bøger og tidsskrifter. Eftersom jeg nu var begyndt at se en jødisk dobbeltmoral, begyndte jeg at lede efter flere beviser på denne og det, jeg fandt, var fascinerende. Faktisk var de lette at finde og det er de stadig. Ledende jøder skriver og udgiver stadig med stolthed artikler om deres mistænksomhed og fordomme over for ikke-jøder. De praler af jødernes moralske, åndelige og genetiske overlegenhed. Der findes endog indrømmelser i deres nutidige litteratur af, at de udøver kontrol med nøglestillinger i medier og regeringer i ikke-jødiske nationer. Enhver, der læser publikationer, som er tiltænkt en jødisk læserkreds, vil støde på materiale, som ikke er mindre fjendtligt mod ikke-jøder end de 1.500 år gamle talmudiske skrifter, jeg tidligere citerede. Det er sjældent lige så groft udtrykt som i det gamle materiale, men de underliggende temaer er uundgåeligt til stede og indimellem slippes der også uforfalsket had ud.

Der kan findes mange eksempler på, hvad jeg taler om i den største jødiske avis uden for Israel, *The Jewish Press*,¹⁵⁰ som mere end noget andet blad angiver tonen i de jødiske religiøse og kulturelle holdninger. En af bladets mest fremtrædende religiøse autoriteter er rabbiner Simcha Cohen, som har en læserbrevkasse ved navn "Halakhiske spørgsmål". For ikke længe siden forklarede rabbiner Cohen for sine læsere, at Talmud betegner ikke-jøder som "dyr" (som det også er skrevet i talmudiske skrifter fra Gemara Kiddushin 68a og Metzia 114b).¹⁵¹ I en anden sektion diskuterer han, hvorfor en jødisk kvinde ikke betegnes som en prostitueret, hvis hun har førægteskabelig sex med en jøde, men at hun er en luder, hvis hun har nogen form for seksuel forbindelse med en ikke-jøde, selv om hun er gift med ham.

Ægteskab med en ikke-jøde kan aldrig velsignes eller tillades, en sådan forbindelse klassificerer kvinden som en zona...i daglig tale opfattes ordet "zona" som benævnelse for en prostitueret...

Faktisk stempler en jødisk kvinde, som har sex før ægteskabet med en jødisk mand, ikke automatisk som en zona...En jødisk kvinde bliver kun prostitueret eller zona i Talmuds øjne, når hun gifter sig med eller på anden måde har seksuelle forbindelser med en ikke-jøde.¹⁵²

En anden stor, jødisk publikation, *Jewish Chronicle*, afslørede i en artikel med titlen "Nogle nøjagtigt valgte og nogle sjusket valgte ord", at den jødiske betegnelse for ikke-jødiske kvinder er det nedværdigende jiddische ord *shiksa*—hvilket betyder "luder" fra det hebræiske *sheiget* ("vederstyggelighed"). Den påpegede også, at en lille, ikke-jødisk pige kaldes *shikselke*, hvilket betyder "lille kvindelig vederstyggelighed."¹⁵³ Hvordan ville mon jøder reagere, hvis ikke-jøder vanemæssigt omtalte jødiske kvinder og små piger som "ludere" og "småludere"?

Ydermere betragtes ikke kun kristne, men også ikke-kristne tilhørende alle racer som "skabens affald" af talmudiske læremestre, så som grundlæggeren af Chabad-Lubavitch bevægelsen, rabbiner Schneur Zalman. Chabad er en magtfuld bevægelse inden for chaddisismen. *The*

New Republic Magazine, der har en i hovedsagen jødisk redaktion, havde nogle interessante afsløringer i sin maj 1992-udgave.

...der findes visse stærke ironier i Chabads nye, messianske universalisme i dennes mission over for ikke-jøderne; og den sikkert mest ubehagelige af dem har at gøre med Chabads i øvrigt utilsørede og endog racistiske foragt for goyim.

Med hensyn til goyim...(var) Zalmans indstilling: 'Ikke-jødiske sjæle tilhører en fuldstændig anden og mindreværdig art. De er totalt onde, uden nogen form for forsonende egenskaber.'

...Således er alle henvisninger til ikke-jøder i rabbiner Schneur Zalman lærer uden undtagelse stødende. Deres (ikke-jøders) materielle rigdom stammer fra skabelsens affald. Faktisk stammer de selv fra affald, hvilket er årsagen til, at de er mere talrige end jøderne, eftersom avnerne er meget mere talrige end kernerne... Alle jøder er medfødt gode, alle ikke-jøder er medfødt onde.

... Yderligere er denne karakterisering af ikke-jøder som af naturen onde, som åndeligt såvel som biologisk jøderne underlegne, ikke på nogen måde blevet revideret i deres senere Chabad-skrifter. (*The New Republic*)¹⁵⁴

Det er sandt, at alle jøder ikke har de ekstreme synspunkter, som ses hos Chabad, en bevægelse, som er en væsentlig del af den ortodokse jødedom. Men alligevel—forestil dig, at der inden for den katolske eller metodistiske kirke fandtes en bevægelse, som hævdede, at jøder eller sorte er affald, "helt igennem onde" og som "ingen forsonende egenskaber" har. Ville der ikke lyde et ramaskrig? Jøder har krævet, at den katolske kirke fjernede alt fra sin liturgi, som jøderne anså for stødende og katolikkerne har gjort dette, ligesom andre kristne retninger har gjort det. Og dog tør ingen insistere på, at jødedommen så også burde fjerne sine henvisninger til ikke-jøder som "medfødt onde med mindreværdige sjæle."

Da jeg begyndte at se på disse spørgsmål ud fra et nyt perspektiv, så jeg, at jødedommen kredser omkring opretholdelsen af den jødiske kulturarv og fremelskelsen af jødiske interesser.

Da jeg gik gennem nogle af de opslagsværker og biografiske referenceværker, som er samlet af rabbinske autoriteter, fandt jeg fremtrædende jøder, der erklærede sig selv som ateister og kommunister—som nævnt i foregående kapitel. Leon Trotskij, som var en af de hovedskyldige i Den russiske Revolution og Herbert Aphteker, den "ateistiske" chefteoretiker for det amerikanske kommunistparti, er med stolthed medtaget i fortegnelser over fremtrædende jøder, såsom *Who's Who's Who in World Jewry*¹⁵⁵ og *Who's Who in American Jewry*.¹⁵⁶ Disse bøger er udgivet af Amerikas førende rabbinske organisationer.

Den jødiske religion, sådan som den er kodificeret i Talmud, bryder sig mindre om livet efter døden end om det jødiske folks overlevelse og indflydelse. Således, som jødedommen er drevet af troen på, at jøderne er det "udvalgte folk", holdes den sammen ved hjælp af evige genfortællinger af tidligere forfølgelser. I en verden, som har frasagt sig racisme, er jødedommen den eneste troslære på jorden, som bliver prist, fordi den avler

genetisk afsondrethed, elitedyrkelse, etnocentrisme og herrefolksideologi. Det moderne Israel er den eneste vestlige stat, som er åbenlyst teokratisk og som uden skam proklamerer sig som en nation, hvis formål det er at fremme en religion og et unikt folk. Israel definerer jødedommen som sin statsreligion med minimal adskillelse mellem kirke og stat i sine civile og religiøse love. På trods af deres religiøse stat, definerer de fleste jøder i Israel sig selv som "sekulære". Men selv de ikke-religiøse jøder i Israel og Amerika støtter den ortodokst styrede stat Israel og de støtter adskillige organisationer verden over, der er styret af ortodokse jøder, som et middel til at bevare deres kulturelle og racemæssige arv.

De fleste af os ser aldrig den jødiske chauvinismes og magts virkelighed, fordi vi ikke har samlet de spredte kendsgerninger til et sammenhængende hele. Hvis man sammenligner det med et barns puslespil, hvor det går ud på at forbinde et antal punkter rigtigt, har de fleste af os endnu ikke forbundet punkterne og set et komplet billede. Medierne forsøger at udviske så mange af punkterne fra vores bevidsthed, som de magter og den, som det alligevel lykkes at forbinde punkterne, bankes ned med det ultimative moralske våben: beskyldninger om antisemitisme.

I betragtning af den jødiske indflydelse, som er så mægtig i vor nations medie- og finansverden, er det overraskende, at nogle ikke-jøder overhovedet vover at gå imod dem. Den, der anklages for at være antisemit kommer til at stå over for en umedgørlig fjende, som er organiseret verden over — en fjende, som vil gøre, hvad der end skal til, for at miskreditere, true, fængsle og ødelægge ham.

Efter at jeg var blevet færdig med at få et overblik over Talmud og moderne zionistiske forfattere, blev jeg klar over, at europæerne ikke var de eneste, der havde gjort sig skyldige i racistisk og religiøs intolerance i historien. Det er et faktum, at jøderne har været ret skrappe til det selv. Da jeg først havde accepteret, at jødisk etnocentrisme eksisterede, stillede jeg igen mig selv det spørgsmål, som var dukket op, da jeg var blevet oplyst om den "russiske revolution:" Hvorfor blev det forbudt os at vide om dette?

En jøde er i sin gode ret til at protestere mod bagtalelse og æreskrænkelser fra kristne. Hvorfor skulle jeg som kristen ikke kunne blive oprørt over bagtalelse og æreskrænkelser imod min kulturarv og genetiske arv fra jøders side? Hvis det er forkert for kristne at give udtryk for hadefulde holdninger til jøder, hvorfor er det da ikke lige så forkert, når jøder gør det over for kristne? Har medierne ret, når de antyder, at kristne har monopol på had, mens jøder har monopol på velvilje? Hvilken af religionerne er mest drevet af had, når de bedømmes på deres egne skrifter?

Selv mens jeg skriver disse provokerende linjer, findes der ikke noget had mod det jødiske folk i mig. Der findes intolerante jøder, lige som der findes intolerante ikke-jøder. Det er også sandt, at der er mange jøder, der respekterer vores kristne arv. Men med mindre de ikke-racistiske jøder er villige til at arbejde hårdt for at bringe den samme slags kærlighed og forsoning til deres egen tro og samfund, som den, Kristus prædikede, kunne den onde cirkel med had mellem jøder og ikke-jøder vokse og blive

mere betændt. Med mindre de formilder deres racisme med tolerance og kærlighed, kunne de komme til at lide under gentagelser af fortidens udskjelser.

Regeringen, kirken og medie-etablissementet arbejder ihærdigt på at mindske kristen intolerance over for jøder. Dette mål kan kun nås ved en tilsvarende bestræbelse på at mindske jødisk chauvinisme, mistro og vrede over for kristne. Som den israelske meneskeretsaktivist, Israel Shahak, skrev: "Antisemitisme og jødisk chauvinisme kan kun bekæmpes samtidig."

Efter at have læst zionismens moderne grundlægger, Theodor Herzls ord, indså jeg tydeligt, at der, som han udtrykte det, findes fremmede "magtagenter" i vor civilisation. Dette er mennesker, der ikke deler vor kultur, vore traditioner, vor tro, vore interesser og vore værdier. Jeg blev klar over, at hvis jeg ønskede at bevare mit folks kulturarv og værdier, ville jeg blive nødt til forsvare mit folk mod den intolerante del af det jødiske samfund, som søger dominans og ikke forsoning.

Da jeg var 16, troede jeg aldrig, at jeg selv, blot ved at påpege de vigtige dele af jødedommen, som er fjendtlige imod ikke-jøder, skulle blive kaldt antisemitisk. Jeg accepterer fortsat ikke denne etiket i dag og jeg mener stadig, at det ikke er mere antisemitisk at bekæmpe jødisk racisme, end det er anti-italiensk at bekæmpe mafiaen.

Kapitel 3

Kristendom, islam og jødedom

Lige så længe, jeg kan mindes, har jeg været troende kristen. Min far var inderligt troende, han lærte mig om Jesu Kristi frelse og om, hvordan en kristen bør leve. Far var aldrig dogmatisk i sin tro, og gennem årene tog han sin familie med i forskellige kirker uden at bekymre sig om, hvilket kristent samfund, de tilhørte. Vi var i perioder medlem af presbyterianske, metodistiske og baptistiske forsamlinger. Det eneste, der var vigtigt for min far var præstens og forsamlingens kvalitet. Da jeg gik i grundskolen, gik min familie med i Elysian Fields Methodist Church, hvor far blev søndagsskolelærer. Når vi var ude at rejse, prøvede vi næsten altid at gå i søndagsskolen og i kirke, uanset hvilken by vi befandt os i. De nye perspektiver, som vi fik fra de forskellige søndagsskolelærere og prædikanter, virkede som skud af adrenalin for vores kristne tro.

Da jeg var 13 gik jeg i Clifton L. Ganus School, en stærkt bibeltro, baptistisk skole i New Orleans. På samme tid begyndte min familie og jeg at gå til gudstjeneste i en baptistkirke i Carrolton Avenue, som havde stærke bånd til skolen. Selv om jeg var blevet døbt som spædbarn i den presbyterianske kirke, overbeviste mine nye lærere og venner mig om, at Bibelen sagde, at der forud for dåben nødvendigvis skulle ske en bevidst beslutning om frelse. Jeg bad om det og overgav mig selv til Kristus, da jeg blev sænket ned i døbefontens vand i vor kirke. Ikke længe efter min dåb fandt også min far, efter megen overtalelse fra min side, vej til døbefonten.

Min oplevelse af at blive en kristen, født på ny, fik en dybtgående virkning, ikke alene på min kristne tro, men også på mine verdslige opfattelser, for det var, som så jeg alting i et nyt lys. Den, der føler sig sikker på sine egne opfattelser, er ikke bange for at tage en dyst med modsatte meninger. Det at blive "frelst" gav mig en følelse af sikkerhed, som gjorde mig mere åben for andre idéer. Den, der tvivler på den grundlæggende gyldighed af sine opfattelser, føler sig truet, når de bliver udfordret. Følelsen af at være retfærdig "i forhold til Gud og mennesker" gav mig frihed til at udforske idéer, der udfordrede mine egne.

Jeg vidste, at Det ny Testamente tilbød en ny Pagt, som indeholdt frelse for alle. Nogle få år efter min dåb, da jeg genlæste Det gamle Testamente i lyset af større viden om jøderne, så jeg fuldt ud deres etnocentrisme. Det gamle Testamente beskriver én nation, ét folk og deres historie: israelitterne, der omtales som et særligt folk, et "udvalgt folk." Kampe på liv og død mellem kanaanæerne, jakobæerne, filistinerne, amalekitterne, assyrerne, egypterne og dusinvis af andre folkeslag, er beskrevet udførligt. Som jeg nævnte i kapitlet om den jødiske racisme, blev jeg temmelig overrasket og trist over alle de folkemord, jeg læste om. I min fortsatte læsning fandt jeg flere og flere vers i Bibelen (f.eks. Joshua 6:21¹⁵⁷ og 10:28-10:41,¹⁵⁸ der omhandlede nedslagtning af hele folkeslag.

De jødiske tropper udførte deres folkemord i nøje overensstemmelse med de retningslinjer, som Moses havde udstukket i Femte Mosebog, kapitel 20. Han sagde til dem, at i de lande, der var blevet udlagt til at blive til Israel, skulle de udrydde hver eneste indbygger, medens folkeslag i de omkringliggende lande skulle dø, med mindre de underlagde sig Israel som slaver.

10. Når du rykker frem til angreb på en by, skal du først tilbyde den fred.

11. Hvis den da tager imod fredstilbuddet og åbner sine porte for dig, skal alle folk, som findes i den, være dine livegne og trælle for dig.

12. Vil den derimod ikke slutte fred, men kæmpe med dig, da skal du belejre den,

13. og når Herren din Gud giver den i din hånd, skal du hugge alle af mandkøn ned med sværdet.

14. Men kvinderne, børnene, kvæget og alt, hvad der er i byen, alt, hvad der røves i den, må du tage som bytte, og du må gøre dig til gode med det, som røves fra dine fjender, hvad Herren din Gud giver dig.

15. Således skal du bære dig ad med alle de byer, som ligger langt fra dig og ikke hører til disse folkeslags byer her;

16. men i disse folks byer, som Herren din Gud giver dig i eje, må du ikke lade en eneste sjæl i live.

17. På dem skal du lægge band, på hetitterne, amoritterne, kana'anæerne, perizitterne, hivvitterne og jebusitterne, som Herren din Gud har pålagt dig,

(Femte Mosebog 20:10-17)¹⁵⁹

Ordlyden er ikke til at misforstå. Selv uskyldige børn skulle dræbes, alene fordi de tilhørte en fjendenation. Det blev tydeligt for mig, at udtrykket "elsk din næste" havde en meget besynderlig betydning i Det gamle Testamente.

Elsk din “næste”

Siden mine første dage i søndags-og bibelskolen havde jeg lært, at det største, Gud lærer os, er at “elske din næste som dig selv” (Tredje Mosebog 19:18).¹⁶⁰ Eftersom jeg var vokset op med De ti Bud, den bedst kendte tekst i Det gamle Testamente, funderede jeg nu over, hvordan sådanne gammeltestamentlige folkemord kunne forstås i lyset af “Du skal ikke dræbe”, “Du skal ikke stjæle” og “Du skal ikke begære din næstes hus” (Anden Mosebog 20:13, 15 og 17).¹⁶¹

Jeg besluttede mig for at slå den bibeltekst op, som handler om at elske sin næste som sig selv. Jeg fandt den i Tredje Mosebog 19:18, i en revideret standardudgave af Det gamle Testamente, som havde tilhørt min bedstemor. Der stod:

Du må ikke hævne dig eller gemme på vrede mod dit folks børn, du skal elske din næste som dig selv. Jeg er Herren! (Tredje Mosebog 19:18)¹⁶²

Det følgende er den jødiske oversættelse af teksten til deres bibel, ifølge den hebræiske tekst:

Du skal ikke tage hævn eller bære nag imod dine landsmænd. Elsk din næste som dig selv. TANAKH¹⁶³

Verset gjorde det klart, at ens næste var “dit eget folks børn” — med andre ord, ens næste betød en *med-israelit*, og det kunne *ikke* anvendes på en *ikke-jøde*. Den seneste jødiske oversættelse bruger “dine landsmænd” i stedet for “dit folk”.

Talmud forklarer i Baba Kamma 113b,¹⁶⁴ at udtrykket *næste* udtrykkeligt *ikke* kan anvendes på en ikke-jøde. I *The Jewish Encyclopedia* står der rent ud: “Her er ikke-jøden undtaget, da han ikke er en næste...”¹⁶⁵ Adskillige år senere læste jeg en artikel af Dr. John Hartung, hvori han forklarer, at De ti Buds lovforskrifter tydeligvis var hæftede på forbrydelser imod en “næste”, hvilket udelukkede ikke-israelitter. Han påpegede, at de skriftruller, hvorfra De ti Bud var oversat, ikke havde nogle punktummer, kommaer eller store begyndelsesbogstaver til at skille meningerne ad med. Derfor bliver forskriften om, at “Du skal ikke dræbe” en del af en større sammenhæng. Den ville kunne læses sådan:¹⁶⁶

Du skal ikke dræbe, ej heller skal du begå hor, ej heller skal du stjæle, ej heller skal du bære falsk vidnesbyrd mod din næste, ej heller skal du begære din næstes hustru og du skal ikke begære din næstes hus, hans mark eller hans slave eller hans slavinde, hans okse eller hans æsel eller noget andet, som tilhører din næste.

Så hvem er det, israelitterne forbydes at dræbe? “Du skal ikke dræbe din næste...dit eget folks sønner og døtre, dine *israelitiske landsmænd*” Ud fra

denne snævre definition af "næste" var masse mordene og erobringen af andre folks områder helt i overensstemmelse med De ti Bud.

Etnisk herrefolkslære i Det gamle Testamente

Selv om det må overraske mange af de kristne, som læser dette, indeholder Det gamle Testamente også helhjertet støtte til slaveri. Og atter gøres det klart, at israelitter i *al fremtid* må gøre andre folk til slaver, men de forbydes at gøre det med deres egne.

44. Men har du brug for trælle og trælkvinder, skal du købe dem af de folkeslag, der bor rundt om eder;

45. også af børnene efter de indvandrede, der bor som fremmede hos eder, må I købe af deres familier, som er hos eder, og som de har avlet i eders land; de må blive eders ejendom,

46. og dem må I lade gå i arv og eje til eders børn efter eder; dem må I bruge som trælle på livstid; men over israelitterne, eders brødre, må du ikke bruge din magt med hårdhed, broder over broder. (Tredje Mosebog 25:44-46)¹⁶⁷

Der findes også steder, hvor blandede ægteskaber fordømmes i klart sprog.

2. og når Herren, din Gud, giver dem i din magt, og du overvinder dem, da skal du lægge band på dem. Du må ikke slutte pagt med dem eller vise dem skånsel!

3. Du må ikke besvogle dig med dem, du må hverken give en af deres sønner din datter eller tage en af deres døtre til din søn;

4. thi så vil de få din søn til at falde fra Herren, så han dyrker andre guder, og Herrens vrede vil blusse op imod eder, og han vil udrydde dig i hast.

5. Men således skal I gøre ved dem: deres altre skal I nedbryde, deres stenstøtter skal I sønderslå, deres asjerastøtter skal I omhugge, og deres gudebilleder skal I opbrænde.

6. Thi du er et folk, der er helliget Herren din Gud; dig har Herren din Gud udvalgt til sit ejendomsfolk blandt alle folk på jorden. (Femte Mosebog 7:2-6)...¹⁶⁸

... og sagde til Eder: I skal få deres land i eje; jeg giver Eder det i eje, et land, der flyder med mælk og honning. Jeg er Herren Eders Gud, som har udskilt Eder fra alle andre folkeslag. (Tredje Mosebog 20:24)¹⁶⁹

... Da de nu hørte loven, udskilte de alle fremmede af Israel. (Nehemia 13:3)¹⁷⁰

Bibelen fortsætter med at sige til israelitter, som gifter sig med ikke-israelitter, at "Herrens vrede skal da blive antændt mod eder, og han skal med hast tilintetgøre dig" (Femte Mosebog 7:4)¹⁷¹

Også andre steder i Det gamle Testamente fordømmes opblandingen af "Israels hellige sæd". Jødiske præster klager over, at " hverken folket i Israel eller præsterne og levitterne havde holdt sig afsondret fra de frem-

mede folkeslag” (Esra 9:1)¹⁷² “Thi af deres døtre har de taget hustruer til sig selv og deres sønner, og sådan har den hellige slægt blandet sig med de fremmede folkeslag,” (Esra 9:2)¹⁷³ Ezra fortsætter med at opregne 107 mænd som for at vise lydighed mod Gud bortviste deres udenlandske hustruer og de børn, de havde fået med dem.

Jeg opdagede også, at stamtavler blev anvendt for at bevise uplettede blodlinjer. Racemæssigt urene stamtavler anvendtes til at udelukke visse af de, der var vendt tilbage fra det babyloniske fangenskab, fra præsteskabet. Den genetiske arv er ekstremt vigtig i Det gamle Testamente.

Jødisk fjendskab over for kristendommen

Som enhver bibellæser véd, har Det ny Testamente en helt anden tone end Det Gamle med hensyn til etniske spørgsmål. Det ny Testamente siger i hovedtrækkene, at alle kan opnå frelse igennem Jesus Kristus. “Vend den anden kind til”-ånden i Det ny Testamente er en total vending fra Det gamle Testaments grundregel om “øje for øje”. Efterhånden som jeg blev bedre og bedre oplyst om det organiserede jødesamfunds rolle i kommunismen, zionismen og liberalismen, lagde jeg også mærke til dets fjendtlighed over for kristendommen.

Hollywood producerer en overflod af film, der angriber kristendommen, og forlagsverdenen udgiver en strid strøm af kristendomsfjendsk litteratur. For eksempel læste jeg i min college-tid en stort sælgende og stærkt opreklameret bog med titlen *Passover Plot*, skrevet af en jødisk intellektuel ved navn Joseph Schonfield.¹⁷⁴ Han påstod, at Jesus slet ikke var død på korset, men faktisk var blevet bedøvet af sine disciple for at foregive hans død og genopstandelse. Jødiske organisationer anfører uden ophør kampen for at få bandlyst kristne bønner fra skoler, få forbudt omtale af Kristus i offentlige sammenhænge og endda få forbudt traditionelle kristne julesalmer i vore skoler.

Jeg kritiserede en gang i et radioprogram en jødisk organisation for sådanne handlinger og en lytter ringede ind og kaldte mig ukristen for at vove at kritisere dem. “Trods alt”, sagde han, “er jøderne Guds udvalgte folk.” Jeg havde allerede studeret Bibelen tilstrækkeligt til at vide, at det kun var første halvdel af historien. Det ny Testamente gør det klart, at troende kristne er blevet “arvtagere til Guds løfte”, og at Gud ikke længere betragter jøderne som berettigede til Pagten med ham.¹⁷⁵

Efterhånden som jeg fik større indsigt, opdagede jeg, at mange jøder konstant forsøger at undergrave den dominerende religion og solidariteten i en hvilken som helst nation, hvor de bor eller hvor det ellers passer i deres kram (som da de opildnede og militært støttede den kristne falangistiske minoritet og senere fremprovokede borgerkrig i Israels fjendnation, Libanon).

Da jeg undersøgte den kristne kirkes historiske indstilling til jødedommen, fandt jeg, at den forandredes bemærkelsesværdigt i det 20. århund-

rede. Dette var en periode, som også kendetegnedes af en kraftig vækst i jødisk magt inden for økonomi, politik og medier. Den kristne kirke havde en lang forhistorie af grundlæggende konflikt med jøderne. Det er en historie, som jødiske forfattere ofte beklager sig over. I kirkens allerførste tid var de jødiske forfølgelser af kristne, som beskrives i evangelierne (og også i historiske kilder) stadig i frisk erindring blandt kirkens ledere. En tidligere farisæer, Paulus, var en af disse grusomme forfølgere, indtil hans mirakuløse omvendelse på vejen til Damaskus. Efterhånden blev kristendommen en overvejende ikke-jødisk tro, og det organiserede jødesamfund blev dens uforsonlige fjende, der hævdede, at Jesus var en bastard og Maria en luder, samt at kristne skulle koges i afføring. På den anden side beskyldte mange kristne med støtte i Det ny Testamente jøderne for at have korsfæstet Jesus og for omfattende forfølgelser af kristne.

Mange kristne tror, at jødernes eneste religiøse skrifter er dem, som findes i Det gamle Testamente. Som jeg beskrev det i kapitlet om den jødiske racisme, er Talmud en samling af de vigtigste jødiske skrifter med rabbinske kommentarer. *American Heritage Dictionary* siger, at den "...udgør grundlaget for religiøs autoritet i den traditionelle jødedom".

Der findes tre hovedretninger inden for jødedommen: den ortodokse, den konservative og den reformerte. Den ortodokse er jødedommens traditionelle kilde og anses for at være dens centrale retning. Den konservative retning er meget lig den ortodokse jødedom, men den tilbyder lidt større frihed med hensyn til at følge de strenge jødiske love. Den mere modernistiske, reformerte bevægelse er langt mindre bundet af farisæiske traditioner end de to andre retninger. *Encyclopedia Judaica* beskriver den nuværende religiøse situation i Israel:

Der findes meget få reformerte eller konservative samfund i staten Israel. Ortodoksi er den officielle religiøse position i Israel og majoriteten af rabbinerne tilhører den gamle skole af talmudiske retslærde.¹⁷⁶ "Judaism", *Encyclopedia Judaica*, s. 396

Tendensen på Jewish Theological Seminary (i New York) har meget klart været ... i retning af et mere ortodokst standpunkt end i løbet af den foregående generation.¹⁷⁷ ("Conservative Judaism," *Encyclopedia Judaica*, s. 906)

Universal Jewish Encyclopedia gør det meget klart, at Talmud og ikke Toraen eller Det gamle Testamente er den øverste autoritet i jødedommen.

Således er ortodoksiens øverste autoritet den babyloniske Talmud. Bibelen indtager en andenplads i praksis om end ikke i teorien.¹⁷⁸ ("Authority", *Universal Jewish Encyclopedia*, s. 637)

Talmud gør det klart, at Jesus i jødedommen betragtes som en "charlatan", "troldkarl", "forfører" og "bedrager". Talmud hævder også, at Det ny Testaments beretning om korsfæstelsen er en løgn samt at det var jødiske præster og ikke romerne, der korsfæstede Jesus. De hævder, at de kvalte ham i en grav fyldt med kogødning og at de hadede ham så

meget, at de henrettede ham på fire forskellige måder! Talmud portrætterer Jesus Kristus som den uægte søn af en prostitueret og den antyder endda, at han var ikke-jøde. I nogle overraskende passager praler den endog med, at Jesus var tryllet til live fra de døde af en jødisk troldmand og derefter straffet for sin blasfemi ved at blive kogt i sædvæske.

Her følger direkte citater, som jeg har kontrolleret, fra Talmud, omhandlende Jesus og kristne:

- **Balaam (Jesus) bedrev utugt med sit æsel. (Sanhedrin 105a-b)¹⁷⁹**
- **Jødiske præster vækkede Balaam (Jesus) fra de døde og straffede ham i kogende sædvæske. (57a Gittin)¹⁸⁰**
- **Hun, der var ætling af prinser og guvernører (Jomfru Maria) legede skøge med en tømrer (Sanhedrin 106a)¹⁸¹**
- **(Jesus) blev sænket ned i en grav fyldt med kogødning, der nåede til hans armhuler. Derefter lagdes et hårdt stykke tøj inden i et blødt, og de blev viklet om hans hals, og de to ender trukket i modsat retning indtil han var død. (Sanhedrin 52b)¹⁸² Det bliver også sagt, at de gav ham fire forskellige henrettelser, Sanhedrin 106a.¹⁸³**
- **Har du hørt, hvor gammel Balaam (Jesus) var?...morderiske og svigagtige mænd skal ikke leve halvdelen af deres dage, hvoraf følger, at han var treogtredive eller fireogtredive år gammel. (Sanhedrin 106)**
- **De, som læser de ukanoniske bøger (Ny Testamente) skal ikke få del i den verden, som kommer. (Sanhedrin 90a)**
- **Jøder skal ødelægge de (kristnes) bøger. (Shabbath 116a)**

Da jeg for første gang stødte på disse Talmud-citater i Elisabeth Dillings bog *The Jewish Religion*—som de ovenstående og som de, der blev gengivet i forrige kapitel—sagde jeg til mig selv, at de ikke kunne være korrekte, at de måtte være forfalskninger. Så slog jeg de stødende citater op i *Soncino*-udgaven (den mest udbredte 1900-tals oversættelse af Talmud til engelsk) og kunne få bekræftet, at de fandtes. De anti-kristne citater fik også megen plads i *Jewish Encyclopedia*, nok til, at ingen i alvor kunne tvivle på deres ægthed. *Jewish Encyclopedia* går endda i detaljer ind på, hvordan den engelske udgave benytter sig af kodeord som amalekitter, kuti, egyptere, hedninger og andre navne, for at betegne ikke-jøder i almindelighed. Med disse omskrivninger ville man skjule for ikke-jøderne, hvor hadefuldt Talmud omtaler dem. Det siges også klart hér, at ordet "Balaam" er et kodeord for Jesus Kristus (se kapitlet om jødisk racisme)

Som ung mand reagerede jeg mod denne skjulte jødiske racisme, først med bestyrrelse og siden med vrede. Hvordan kunne de liberale, jødiske "eksperter" og mediebaroner fordømme de, som blot afslørede jødisk intolerance, medens deres egne, hellige skrifter foreskrev had og vold mod os—ikke-jøderne? Da jeg begyndte at ytre mig offentligt om det had, der findes i Talmud, blev jeg brændemærket som hadefuld, fordomsfuld og antisemitisk af massemedierne og grupper som Anti-Defamation League

of B'nai B'rith (ADL). ADL er en verdensomspændende organisation med et budget på mange millioner dollar, hvis opgave det er at bagtale og nedrakke de, der ganske enkelt fortæller sandheden om den jødiske herrefolkstanke og jødisk had mod ikke-jøder.

Jeg blev meget vred, ikke kun på det had, jeg så i deres traditionelle jødiske skrifter, men også på det jødiske lederskabs hykleriske angreb på dem, der afslørede den jødiske intolerance. I årenes løb har *de* ofte angrebet *mig* blot fordi jeg helt enkelt har citeret Talmud offentligt, selv om jeg ikke gjorde andet end at læse op fra deres hellige skrifter. De kalder mig en "hader", fordi jeg har afsløret *deres* had.

I den sidste ende bevirkede de uretfærdige og hykleriske angreb, jeg blev mødt med, ikke andet end at styrke min beslutsomhed om, uanset hvor alene, jeg måtte være, at stå fast på det, jeg troede på. Jeg opdagede uventet, at der findes et antal jøder, som vover at afsløre sandheden om zionismen og den jødiske racisme. Det er en meget forfulgt og bagtalt skare, der er blevet lige så bestyrtet, som jeg, over de intolerante og hadefulde strømninger, som er vokset frem i den jødiske befolkning og i den zionistiske stat. Det er sådanne amerikanere som Alfred Lilienthal, Noam Chomsky, Norman Finkelstein og en modig jøde i Israel, afdøde Dr. Israel Shahak. Disse akademikere har vovet at stille sig op imod den jødiske intolerance.

Dr. Israel Shahak risikerede alt for at indføre, hvad han kalder "anstændig menneskelighed" i jødedommen og den zionistiske stat. Professor Shahak blev født i Warszawa i 1933 og blev befriet fra den nazistiske koncentrationslejr i Bergen-Belsen; således er han, ifølge jødernes egen definition, en overlevende fra holocaust. Han udvandrede til Israel, gjorde tjeneste i den israelske hær og blev en anset kemiprofessor. Dr. Shahak engagerede sig gennem mange år i menneskerettighedsspørgsmål og har skrevet om mange aspekter af jødedommen på både hebræisk og engelsk. Blandt de mange bøger, han har skrevet, er *Jewish History*, *Jewish Religion* (oversat til svensk som *Judisk historia*, *judisk religion*) den bedst kendte.¹⁸⁴ Gore Vidal skrev et fremragende forord til den seneste amerikanske udgave. Her følger nogle uddrag af Shahaks bog, som afslører den jødiske religions holdning til kristendommen:

Jødedommen er gennemsyret af et meget dybt had mod kristendommen kombineret med uvidenhed om den. Denne holdning forværredes naturligvis af de kristnes forfølgelser af jøder, men er i det store og hele uafhængig af disse. Den stammer faktisk fra den tid, hvor kristendommen stadig var svag og forfulgt (ikke mindst af jøder) og den deltes af jøder, som aldrig havde været forfulgt af kristne eller som endog var blevet hjulpet af dem...

Ifølge Talmud blev Jesus henrettet af en rettroende rabbinisk domstol for afgudsdyrkelse, opmuntring af andre jøder til afgudsdyrkelse og foragt for den rabbiniske myndighed. Alle klassiske jødiske kilder, der omtaler hans henrettelse, er temmelig ivrige efter at påtage sig ansvaret for den; i (den talmudiske) fremstilling nævnes romerne overhovedet ikke...

Selve navnet, Jesus, var for jøder et symbol på alt, hvad der er afskyeligt, og denne folkelige tradition består frem til i dag. Evangelierne er

lige så afskyede og de må ikke citeres (for slet ikke at tale om at undervise i dem) selv ikke i moderne, israelske skoler.¹⁸⁵

Han peger på, at tilstrækkeligt mange israelere hader kristendommen så stærkt, at der foregik en lang og vedvarende kamp for at fjerne det internationale, matematiske plustegn, fordi det minder om et kors!

Fromme jøder har indvendinger imod det internationale plustegn, fordi det er et kors og det kan, efter deres mening, påvirke små børn til, at de senere omvender sig til kristendommen. En anden "forklaring" hævder, at det ville blive svært at opdrage dem til at spytte på korset, hvis de blev vant til det i deres regneøvelser. Frem til de tidlige 1970'ere blev der anvendt to forskellige sæt regnebøger i Israel. Ét for de sekulære skoler, som benyttede et omvendt "T" tegn. I de tidlige 70'ere "omvendte" de religiøse fanatikere Israels arbejderparti til at forstå den store fare ved korset i aritmetikken og siden denne tid er det internationale plustegn blevet forbudt i alle hebræiske underskoler (og nu endda også i mange gymnasieskoler). (Fra en udtalelse af Israel Shahak om det jødiske had mod kristendommen, omskrevet af Radio Islam.)

Professor Shahak redegør for, hvordan zionisterne offentligt og ceremonielt brændte hundredvis af eksemplarer af Det ny Testamente i Jerusalem den 23. marts 1980. De blev destrueret på initiativ af Yad Le'akhim, en religiøs organisation, som understøttes økonomisk af det israelske religionsministerium.¹⁸⁶ At tænke sig, at det er de samme myndigheder, som mange kristne præster siger, vi skal støtte med amerikanske skattepenge! Mellem mange andre opsigtsvækkende ting siger Dr. Shahak:

Jødiske børn bliver faktisk undervist i —tekster som den, der beordrer enhver jøde til, når han går forbi en kirkegård— at udtale en velsignelse, hvis den er jødisk, men at forbande de dodes mødre, hvis den er ikke-jødisk... det blev en skik at spytte (sædvanligvis tre gange), når man så en kirke eller et krucifiks...¹⁸⁷

Dr. Shahak citerer det meget populære, israelsk-udgivne *Talmudic Encyclopedia*, som behandler forholdet mellem jøde og goj ("goj" eller "goy" betyder ikke-jøde, flertalsformen er "gojer" eller "goyim").

Hvis en jøde har samleje med en ikke-jødisk kvinde, uanset om hun er et treårigt barn eller en voksen, uanset om hun er gift eller ugift og selv om hun er et mindreårigt barn på ni år og én dag—og eftersom han har haft frivilligt samleje med hende, skal hun dræbes, lige som det er tilfældet med et dyr, eftersom en jøde kom i problemer gennem hende.¹⁸⁸ (*The Talmudic Encyclopedia*)¹⁸⁹

Jeg kendte til sådanne hadefulde, talmudiske love, længe før jeg læste Shahaks bog, men de overrasker mig stadig, hver gang jeg læser dem. De groteske implikationer chokerer mig stadig. Hvis en jøde voldtager en lille pige, *skal den lille pige dræbes*, fordi hun bragte en jøde i problemer!

Hvordan kan man i det hele taget forholde sig til et sådant fordærvet niveau, til en sådan ondskab? Professor Shahak fortsætter side op og side ned med at give eksempler på hadefulde jødiske love, som er rettet mod kristne. Han afslører love, som tillader jøder at snyde, bestjæle, røve, dræbe, voldtage, lyve for kristne og endog gøre kristne til slaver.

Hovedparten af hans bog viser, at jødedommen i Israel i stedet for at blive blødgjort med hensyn til disse hadefulde love imod kristne, tværtimod dag for dag bliver stadig mere åbent hadsk over for ikke-jøder. Dr. Shahak beretter, at for at skjule deres trossætninger for kristne i Europa, blev mange tekststykker og bønner i Talmud gjort tågede af de jødiske myndigheder gennem brug af kodeord (så som *kuti* for ikke-jøde og *Balaam* for Jesus). Lister med ord, der blev udeladt fra Talmud, blev sendt rundt for at forklare kodeordene i de voldsomt anti-gojiske stykker. Men i dag bliver disse stykker igen sat ind og trykt i deres oprindelige form (uden kodeord) for israelske skolebørn.¹⁹⁰

Fra kristendommens tidligste dage udfærdigede katolske paver edikter, som fordømte jøderne og deres åger, deres handel med prostituerede og andre former for slavehandel, samt deres anti-kristne lære og virksomhed. Protestanter var lige så heftigt anti-jødiske. Protestantismens grundlægger, Martin Luther, læste Talmuds bøger og kaldte jøderne "djævelens agenter."¹⁹¹

Har jøderne en særlig pagt med Gud?

Den fremherskende kristne opfattelse fra det første århundrede efter Kristus og frem til 1960'erne var, at det jødiske folk en gang havde haft et særligt forhold til Gud, en pagt. Imidlertid var denne pagt strengt *betinget*. I Femte Mosebog 7:9-11 udtrykker Gud pagtens indhold nøjagtigt.

9. så skal du vide, at Herren din Gud er den sande Gud, den trofaste Gud, der i tusinde slægtled holder fast ved sin pagt og sin miskundhed mod dem, der elsker ham og holder hans bud,

10. men bringer gengældelse over dem, der hader ham, så han udrydder ham og ikke tøver over for den, der hader ham, men bringer gengældelse over ham.

11. Derfor skal du omhyggeligt handle efter det bud, de anordninger og lovbud, jeg i dag giver dig! (Femte Mosebog 7:9-11).¹⁹²

Frem til de allerseneste årtier troede de fleste kristne, at jøderne havde overtrådt pagten, da de korsfæstede Jesus Kristus og derefter foragteligt afviste Ham og Hans apostle. Jesus Kristus gjorde frelsen tilgængelig for jøder, helt som for alle andre, men der fandtes ikke længere noget særligt forhold til dem, som havde afvist Guds søn. En ny pagt blev skabt mellem Gud og alle de, som tog imod Kristi frelse. Den katolske katekismus og de fleste protestantiske kirker beholdt dette synspunkt helt frem til for nylig. I det følgende gengives nogle af de stykker i Biblen, som dette

synspunkt blev baseret på. Jeg finder dem særligt interessante i denne sammenhæng.

3. Thi jeg kunne ønske selv at være bandlyst fra Kristus, om det kunne gavne mine brødre, mine kødelige stammefrænder

6. Dog er det ikke således at forstå, at Guds ord har svigtet; thi det er ikke alle dem, der stammer fra Israel, som virkelig er israelitter;

8. Det vil sige: det er ikke de kødelige børn, det er Guds børn, men det er kun de børn, som er født i kraft af forjættelsen, der regnes for afkom.

25. som han også siger hos Hoseas: "Det folk, som ikke var mit folk, vil jeg kalde "mit folk", og hende, som ikke var den elskede, vil jeg kalde "den elskede";

26. og det skal ske, at på det sted, hvor der blev sagt til dem: "I er ikke mit folk", dér skal de kaldes "den levende Guds børn".

Hvorledes forholder det sig da? Det, Israel søger, har det ikke opnået, men de udvalgte har opnået det; de øvrige derimod blev forhædede, (Romerbrevet 9:3, 6, 8, 25-26 og 11:7)¹⁹³

Hebræerbrevet i Det ny Testamente gør det helt klart, at den gamle pagt afsluttedes og en ny blev indgået gennem Kristus for de, som tog imod Ham som Herren.

8. Men han dadler jo, når han siger til dem: "Se, dage skal komme, lyder det fra Herren, da jeg slutter en ny pagt med Israels hus og Judas hus;

9. ikke som den pagt, jeg sluttede med deres fædre, den dag jeg tog dem ved hånden for at føre dem ud af Ægyptens land; thi de blev ikke i min pagt, derfor brød jeg mig ikke om dem, siger Herren. (Brevet til hebræerne 8:8-9)¹⁹⁴

43. Derfor siger jeg jer, at Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, som bærer dets frugter.

45. Og da ypperstepræsterne og farisæerne hørte hans lignelser, forstod de, at det var dem, han talte om. (Matthæusevangeliet 21:43-45)¹⁹⁵

Da jeg læste disse tekster tænkte jeg: *Hvordan kan de judaiserede kristne prædikanter ignorere disse tydelige tekster?* ... ; "thi de blev ikke i min pagt, derfor brød jeg mig ikke om dem, siger Herren."

Man kan argumentere overbevisende fra et Ny Testamente-synspunkt for, at farisæerne korsfæstede Jesus, fordi han udfordrede deres magt og deres forehavender. Vore dages jødedom kan spore sin oprindelse direkte tilbage til farisæerne. Kun nogle dage inden han blev korsfæstet havde Jesus fremkaldt deres vrede ved at vælte pengevekslernes bord i templet. Han kæmpede mod dem hele sit liv og fældede en af de stærkeste domme over dem nogensinde, da han kaldte dem løgnens fader.

42. Jesus svarede dem: "Var Gud jeres fader, ville I elske mig; thi fra Gud er jeg udgået og kommen, jeg er ikke kommen af mig.

43. Hvorfor forstår I ikke, hvad jeg taler? Fordi I ikke kan høre mit ord.

44. I har Djævelen til fader, og I er villige til at gøre, hvad der lyster jeres fader. Han har været en morder fra første færd, og han står ikke i

sandheden; thi der er ikke sandhed i ham. Når han taler løgn, taler han af sit eget; thi han er en løgner, ja, løgnens fader.

45. Men mig tror I ikke, fordi jeg siger sandheden.

46. Hvem af jer kan overbevise mig om nogen synd? Når jeg siger sandhed, hvorfor tror I mig da ikke?

47. Den, som er af Gud, hører Guds ord; derfor hører I det ikke, fordi I ikke er af Gud.

48. Jøderne svarede og sagde til ham: "Er det ikke med rette, vi siger, at du er en samaritaner og besat af en ond ånd?" (Johannesevangeliet 8:42-48)¹⁹⁶

Se, det er i sandheden israelit, i hvem der ikke er svig. (Johannesevangeliet 1:47)¹⁹⁷

Evangelierne indeholder gentagne advarsler mod den antikristne og menneskefjendtlige indstilling hos mange jøder. Her et par eksempler:

14. Thi I brødre! Er blevet efterfølgere af de Guds menigheder i Kristus Jesus, der er i Judæa, fordi I har lidt det samme af jeres landsmænd, som de af jøderne—

15. dem, der både slog Herren Jesus og profeterne ihjel og forfulgte os af al magt. Gud tækkes de ikke, og mod alle mennesker er de fjendske,

16. idet de hindrer os i at tale til hedningerne, så de kan blive frelst. Således fylder de altid deres synders mål. Men vredesdommen er kommet over dem fuldt ud. (Første brev til thessalonikerne 2:14-16)¹⁹⁸

13. Dette vidnesbyrd er sandt. Derfor skal du sætte dem strengt i rette, så de kan blive sunde i troen.

14. og ikke lægge vægt på jødiske fabler og bud, givne af mennesker, som vender sig bort fra sandheden. (Titusbrevet 1:13-14)¹⁹⁹

De judaiserede kristne ser aldrig ud til at ville citere disse stærke bibelttekster. Alene dét, at citere sådanne udtalelser fra Kristus eller apostlene, ville i dag blive kaldt antisemitisk. Og jeg gyser ved tanken om, hvad der ville ske med én, som i dag gik ind i en synagoge med en nihalet kat og drev jøderne ud. Man kan ikke undre sig over, at mange jøder nærer et så inderligt had til Jesus Kristus. Ironisk nok stempler dén, som i dag blot vover at klage over hadefulde antikristne holdninger hos jøder, som "ukristelig". Tænk på, at efter denne definition *ville selv Kristus være ukristelig!*

Straks efter angrebet på World Trade Center i New York i september 2001 havde indflydelsesrige jøder meget travlt med at virke for nye begrænsninger i ytringsfriheden og til og med i religions- og tankefriheden. I Storbritannien forbereder man en ny lov, som skal gøre nedsættende bemærkninger om en religion strafbare med op til syv års fængsel!

Under overskriften "Lov mod religiøst had lever videre" berettede BBC den 26. november 2001: "Nogle Labour parlamentsmedlemmer med store muslimske mindretal i deres valgkredse, blandt andre den tidligere minister, Gerald Kaufman, var blandt de, der støttede den seneste del af det lovforslag, som havde skabt kontrovers. Idet han fortalte, hvordan han som praktiserende jøde havde oplevet antisemitisme, sagde Mr. Kaufman, at det var på høje tid med handling imod religiøst had."²⁰⁰

Board of Jewish Deputies i Storbritannien støttede kraftigt dette lovforslag til at stoppe religiøs kritik og fængsle deres modstandere.²⁰¹ Man kan være sikker på, at loven ikke vil blive rettet mod dem, som håner kristendommen, men alene mod dem, som afslører jødedommens intolerance.

I vor tid mener næsten alle, at inkquisitionens praksis med at fængsle mennesker for at ringeagte religion var ét af de mørkeste kapitler for friheden i verdens historie. Ikke desto mindre er det netop den form for undertrykkelse, denne nye britiske lov søger. Efter denne lov ville selv Det ny Testamente kunne blive bandlyst på grund af dets anti-jødiske holdning, lige som det faktisk var tilfældet i den jødiske bolsjevismes første tid og nøjagtigt som det er blevet tilfældet i mange jødiske institutioner. Efter denne lov kunne en person blive fængslet i op til syv år alene for at citere Det ny Testamente angående det jødiske spørgsmål! Efter denne drakoniske lov kunne selvfølgelig enhver person, som måtte udtrykke en eller anden negativ mening om en hvilken som helst religion, blive fængslet efter domstolens forgodtbefindende. Det er formentlig det største og farligste skridt til at afskaffe ytringsfrihed, som har fundet sted i hundreder af år!

Efterhånden som århundrederne gik efter korsfæstelsen, voksede fjendtlighederne mellem kristne og jøder. I Rom fandt den første store forfølgelse af kristne sted under Nero. Lederne af den tidlige kirke noterede omhyggeligt, at denne forfølgelse skete efter uophørlige tilskyndelser fra Neros jødiske elskerinde, Poppaea Sabina. Selv jødisk historieskrivning beretter om jødernes undertrykkende rolle under maurernes besættelse af det kristne Spanien. I forholdsvis nyere tid spillede jødiske kommunister en ledende rolle i det værste masse mord og undertrykkelse af kristne nogensinde i historien — dét, som fandt sted under kommunistregimerne i Sovjetunionen og Østeuropa. Som jeg omtalte i det foregående kapitel påviste Aleksander Solsjenitsyn, at jøder administrerede Ruslands Gulag-lejre, som myrdede mange millioner fromme kristne.²⁰²

Igennem sådanne kendsgerninger, som jeg fandt frem til under mine efterforskninger, nåede jeg frem til fuldt ud at forstå et af de mest uhyggelige vers i evangelierne:

Dog talte ingen frit ud om ham, af frygt for jøderne. (Johannesevangeliet 7:13)²⁰³

I vor tid er flere jøder anførende i arbejdet med at afkristne Amerika. Hvad der er endnu vigtigere her er, at jøder dominerer de yderst ukristne massemedier. Udgivelse og distribution af bøger, af de store dagblade, tidsskrifter, film og fjernsyn er imperier, hvor jøder er uhørt overrepræsenterede og kristne groft underrepræsenterede og det lille antal kristne har lært, hvad de må sige, for at kunne overleve og blive i deres job. De urgamle modstandere af Kristus er gennem deres overvældende mediemagt i stand til at overbevise millioner af kristne om, at jøderne stadig er Guds Udvalgte Folk og om, at Gud endnu i dag har en eksklusiv pagt med det jødiske folk. Kristne får fortalt, at det, at modsætte sig jødernes anti-

kristne handlinger, ville være ensbetydende med at gå imod selve Guds vilje. Men, Gud siger udtrykkeligt i Hebræerbrevet 8:9:

8. Men han dadler jo, når han siger til dem: "Se, dage skal komme, lyder det fra Herren, da jeg slutter en ny pagt med Israels hus og Judas hus; 9. ikke som den pagt, jeg sluttede med deres fædre, den dag jeg tog dem ved hånden for at føre dem ud af Ægyptens land; thi de blev ikke i min pagt, derfor brød jeg mig heller ikke om dem, siger Herren. (Brevet til hebræerne 8:8-9)²⁰⁴

Nogle præster mener, at det er forudsagt, at det jødiske folk en dag skal komme til Kristus og at vi derfor bør støtte Israel, uanset hvor mange afskyelige og anti-kristne handlinger, det måtte gøre sig skyldig i. Det svarer til at sige, at vi bør give nøglerne til vore kirker til pyromaner, som vil brænde dem ned, eftersom de måske en dag vil komme til Kristus. Guds frelse er tilgængelig for alle, men det indebærer ikke, at vi skal undlade at gøre modstand imod fjendtlighedsindede kræfter, eller at vi bør give økonomisk og militær støtte til Kristi bitreste modstandere. Jeg mener, at vi har en moralsk pligt til at forsvare vor tro mod dem, som angriber Kristus og til at forsvare andre kristne, som forfølges af Hans fjender.

Selv om mange af de nutidige kristne lederskikkelser vedblivende fortæller os, hvor specielle og vidunderlige jøderne er, har Det ny Testamente selv ingen problemer med at modsætte sig jøderne. Og der foregår derfor rent faktisk en verdensomspændende anstrengelse for at få ændret teksten i Det ny Testamente. Diverse passionsspil verden over er blevet tillempe for at fjerne de dele, direkte i evangelierne, som jøderne betragter som fornærmende.

'Jøderne.' Det er et begreb, som optræder 195 gange i Det ny Testamente... men i modsætning til de millioner, som har rystet det nytestamentlige billede af 'jøderne' af sig—eller har lidt under det—er Irvin J. Borowsky ude i en kampagne for at befri Bøgernes Bog fra dets mørke fremstilling af hans folk. Borowsky, en pensioneret tidsskrift-forlægger og grundlægger af Philadelphias Liberty Museum, har gennem 19 år opfordret bibelforlag til at finde andre måder at oversætte det græske *Hoi Ioudaioi*—bogstaveligt: 'jøderne'. Det ny Testamente blev skrevet på græsk. *Hoi Ioudaioi* forekommer 151 steder i Johannesevangeliet og Apostlenes Gerninger, hvor de ofte henviser til Kristi fjender.²⁰⁵

Det er vigtigt at gøre det klart, at selv om jeg mener, at vi må forsvare vor tro og arv, behøver vi ikke at være hadefulde eller forbitrede selv. Men selv om vi ikke bør være hadefulde, må vi være fast besluttede på at modsætte os racistiske jøders anstrengelser for at ødelægge vor levevis, vor kristne tro, vor frihed og selve vor overlevelse som et folk. I mit liv har jeg forsøgt at møde ethvert individ med et åbent sind. Der er ingen grund til at se på en individuel jøde med disrespekt eller med had. Men hvis han arbejder på at destruere vores kulturarv, har vi en ret til—ja, vi skal—gå imod ham.

Tv-prædikanter er meget forsigtige med hensyn til, hvad de siger om det "udvalgte folk", eftersom de véd, at de kan blive sparket ud af æteren når som helst Tv-stationernes jødiske ejere skulle ønske det. Jeg husker tydeligt et af Jimmy Swaggarts programmer længe før hans sex-skandaler. Han jamrede og beklagede sig over, at han blev tvunget til at tale om, at pinsebevægelsen ikke fulgte Guds ord, at katolikkerne heller ikke gjorde det, at presbyterianerne ikke gjorde det og at metodisterne ikke gjorde det. Jimmy var meget påpasselig med ikke at nævne dén ene magtfulde religiøse gruppe, som åbent er imod Jesus Kristus. Swaggart kan have tabt lidt popularitet ved at kritisere katolikker og metodister (medkristne, som elsker Kristus, men tolker visse dele af Bibelen lidt anderledes), men han vidste, at han ville have risikeret langt mere (alt, faktisk) ved at rette den mindste kritik imod jøder.

Da jeg blev mere opmærksom på, hvor altomfattende og verdensomspændende den jødiske magt var, lærte jeg også, at jøder har bestræbt sig på at underminere det religiøse fundament i enhver nation, hvor de har levet. Koranen beretter for eksempel i detaljer om jødiske intriger imod dem og de kristne gennem århundrederne.

Islam og kristendom: Ens opfattelser af jøder

Flere år senere, da jeg læste muslimernes hellige skrift, Koranen, slog det mig, hvor varm dens opfattelse af Kristus var og hvor meget dens syn på jøderne lignede opfattelsen i Det ny Testamente. Selv om Koranen for eksempel anser Kristus for at være en stor profet og ikke en frelser, siger den, at Maria var en ærbar kvinde og at Gud var fader til hendes søn, Jesus. Den siger også, at Gud lod Jesus genopstå fra de døde. Koranen hævder i lighed med Det ny Testamente, at jøderne havde en pagt med Gud, som de forbrød sig mod og at Gud derefter tilbød alle troende en ny pagt. Den fordømmer Talmuds påstand om, at Maria var en luder og bestrider Talmuds praleri om, at jøderne selv myrdede Jesus Kristus, snarere end at romerne gjorde det på deres begæring.

Sura 5 Bordet al-Ma'ida

77. Sig: "I skriftens folk! Gå ikke for vidt i jeres religion imod sandheden! Følg ikke andre folks lyster, når disse allerede tidligere er faret vild og har vildledt mange og forvildet sig bort fra den rette vej!

78. De af Israels børn, der var vantro, blev forbandet af David og Jesus, Marias søn. For de var opsætsige, og de begik overtrædelser.

79. De forbød ikke hinanden noget forkasteligt, som de gjorde. Ulykkeligt var det, som de gjorde.

80. Du ser mange af dem gøre sig til venner med dem, der er vantro. Ulykkeligt er det, som de lægger op til sig selv, så at Gud forbitres over dem. De vil være underlagt straffen til evig tid. 82. Du finder, at det er jøderne og dem, der sætter andre ved Guds side, der er mest fjendtligt stemt over for dem, der tror; og du finder, at de, der er mest venligt stemt over

for dem, der tror, er dem, der siger: "Vi er kristne." Det skyldes, at der blandt dem er præster og munke, og at disse ikke er hovmodige.

Sura 4 Kvinderne al-Nisa'

153. Skriftens folk forlanger af dig, at du skal sende et skrift ned til dem fra himlen! Af Moses forlangte de noget endnu større, da de sagde: "Lad os se Gud åbenlyst!" Da slog lynet ned i dem for deres uret. Siden tog de kalven til sig, efter at de havde fået de klare beviser. Vi tilgav dem dette og gav Moses en klar bemyndigelse.

154. Vi lod bjerget hæve sig over dem ved pagten med dem, og Vi sagde til dem: "Træd ind gennem porten, og kast jer ned i bøn!" Vi sagde til dem: "Bryd ikke sabbatten!" Vi sluttede en stærk pagt med dem.

155. Fordi de brød pagten og ikke ville tro på Guds tegn og slog profeterne ihjel med urette og sagde: "Vort hjerte er u omskåret!" — Nej! Det er Gud, der har forseglet det med deres vantro! Kun få af dem er troende —

156. fordi de var vantro og rettede en alvorlig og falsk anklage mod Maria,

157. og fordi de sagde: "Vi har dræbt Messias, Jesus, Marias søn, Guds udsending" — men de dræbte ham ikke og de korsfæstede ham ikke.

158. Nej, Gud løftede ham op til sig. Gud er mægtig og vis.

159. Der findes ingen blandt Skriftens folk, der ikke vil tro på ham før hans død. På opstandelsens dag vil han vidne imod dem —

Sura 5

64. Jøderne siger: "Guds hånd er lænket!" Måtte deres egne hænder være lænkede, og måtte de være forbandede for det, som de siger! Nej, hans hænder er åbne! Han giver, som Han vil. Det, der er blevet sendt ned til dig fra din Herre, får overmodet og vantroen til at vokse hos mange af dem. Vi har sat splid og had imellem dem lige til opstandelsens dag. Hver gang de antænder krigens brand, vil Gud slukke den. De stræber efter at skabe fordærv på jorden. Gud elsker ikke dem, der skaber fordærv.

(fra: Koran oversat af Ellen Wulff, oktober 2006, forlaget Vandkunsten)

Da jeg efterforskede jødisk historie, blev jeg opmærksom på den kendsgerning, at det jødiske folk af i dag deler meget lidt af arven fra det gammeltestamentlige folk, der kaldtes israelitter. Fra *Jewish Encyclopedia* lærte jeg, at det jødiske folk opdeler sig i to hovedgrene: askenasiske og sefardiske jøder. De sefardiske, som udvandrede fra Palæstina til Middelhavslandene, antages at være efterkommere fra Israels oprindelige stammer, medens de askenasiske oprindeligt kom fra et område i det sydvestlige Asien, som kaldes det khazariske rige og derfra spredtes til Rusland og Østeuropa.

Jewish Encyclopedia indeholder en lang artikel om khazarerne og indrømmer, at khazarriget konverterede til jødedommen omkring 740 e.Kr. Arthur Koestler, den kendte jødiske forfatter, argumenterer i et grundigt forskningsarbejde med titlen *Den trettende stamme*²⁰⁶ overbevisende for, at khazarerne blev til den askenasiske gren af jødesamfundet, som i dag udgør den altovervejende majoritet af det jødiske folk.

Givetvis bliver dette historiske spørgsmål ikke gerne udforsket, for hvis det kunne påvises, at mange blandt det jødiske folk ikke havde nogen direkte forbindelse til Abraham, ville deres retfærdiggørelse af staten Israel som deres "urgamle hjemland", blive fuldstændig undermineret. (Se *Barnes Review: The Khazars, Non-Semitic Jews*)²⁰⁷

Endvidere endte mange af de oprindelige israelitiske stammer i babylonisk fangenskab og jøderne har været minoriteter i enhver nation, hvor de har boet. På trods af deres etnocentrisme og de talmudiske forbud imod blandede ægteskaber, er jøderne uden tvivl blevet blandet op med deres værtsfolk. Selv med kun en lille andel blandede ægteskaber, men med en virkning, som er ophobet gennem 3000 år, har jøderne formodentlig kun en del af deres oprindelige genetiske arv tilbage. Men da absorberingen af andre folkeslags gener er foregået over så lang tid, har en meget snæver indavl inden for deres minoritetssamfund med sikkerhed bevirket, at der findes store genetiske ligheder imellem dem indbyrdes. Udelukkende jødiske sygdomme, så som Tay-Sachs syndromet, afslører en genetisk forbindelse imellem jøder, uanset hvor i verden de befinder sig.²⁰⁸

Da jeg gik på college, stødte jeg på den kristne identitetsbevægelse, som hævder, at de oprindelige israelitiske stammer blev til Europas forskellige nationaliteter og folk. Denne tro hævder, at da Kristus kom, blev de oprindelige israelitter, som bevarede deres kulturarv, kristne. De tror, at de, som smeltede sammen med andre folkeslag, (som babylonierne og senere khazarerne) og fulgte Talmud, blev til det folk, som i dag kaldes jøder. Jeg satte mig ind i sagen, men jeg beholdt min mere traditionelle kristne opfattelse af jøderne. I årenes løb er imidlertid mange identitetskristne blevet mine venner og jeg er blevet imponeret over deres hengivenhed over for Jesus Kristus i kampen for at befri os fra det jødiske herredømmes åg. Jeg værdsætter dem som kristne brødre og søstre med mange opfattelser, som jeg deler og nogle, jeg ikke deler. Jeg er taknemmelig for, at de er allieret med alle dem, som kæmper for frihed fra det jødiske overherredømme.

Jeg nåede frem til at forstå, at jeg ikke gik imod Guds ord ved at erkende eksistensen af—og ønske at bevare—de forskellige racer, han har skabt. Om noget skulle siges herom, da opfyldte jeg snarere hans skabelses love. Jeg forstod også til sidst, at ifølge Bibelen indebar genkomsten af Jesus Kristus en ny pagt; og at Guds "udvalgte folk" nu var dem, som troede på Ham og Hans Fader. Jeg vidste, at jeg havde ret til at forsvare min kristne arv mod de kræfter, som arbejdede på dens undergang. Den gang som nu troede jeg på ytringsfrihed og religionsfrihed. Jøder har ret til at tro på hvad som helst, de behager og endda til at være aktivt anti-kristne og fjendtlige mod ikke-jøder. Zionister har enhver ret til at stræbe efter deres eget politiske herredømme. Men vi har sandelig også ret til at gå imod dem, til at beskytte os mod deres magt, til at forsvare vores kulturarv mod deres angreb og at kæmpe for vores dyrebare frihed fra deres overherredømme.

Selv om jeg er kristen og af europæisk afstamning, betyder det også meget for mig, at de jødiske racisters endelige sejr tillige ville betyde ud-

slettelsen af alle folk, nationaliteter og religioner med undtagelse af deres. Eftersom de jødiske racister er forenede i deres angreb på os, burde vi trods vore åbenbare forskelligheder i kultur og religion i det mindste kunne enes i vore anstrengelser for at besejre deres Nye Verdensorden.

Kapitel 4

Jøder, kommunisme og borgerrettigheder

Den excentriske kvinde på Citizens Councils kontor, som havde beklaget sig over jøderne og kommunismen, havde åbenbart ret i en del. Kendsgerningerne var ikke til at komme uden om: Kommunismen og zionismen syntes at være født af den samme jødiske sjæl, som personificeret i Moses Hess.²⁰⁹

Jeg blev lidt efter lidt klar over en dobbeltmoral, som gennemsyrede relationerne mellem jøder og ikke-jøder. Jøder har ét moralsystem for sig selv og prædiker et andet for ikke-jøder. Den jødiske moral går ud på etnisk stolthed, solidaritet, traditioner og egeninteresse. De prædiker multikultur og liberalisme for dem, som de opfatter som deres konkurrenter. Hvis en sådan dobbeltmoral ikke fandtes, hvordan skulle da de jødisk dominerede amerikanske massemedier kunne:

- **Støtte staten Israel, hvor man i skolerne underviser i jødisk religion, medens de modsætter sig endog traditionelle, kristne julesange i amerikanske, offentlige skoler?**
- **Støtte staten Israel, som har strengt adskilte skoler, beboelsesområder og offentlige institutioner for jøder og arabere—medens de fordømmer adskilte skoler og beboelsesområder i Amerika og Sydafrika?**
- **Støtte staten Israel med dens restriktive “kun for jøder”—indvandringspolitik, medens de undergraver endog Amerikas forsøg på at begrænse den illegale indvandring?**
- **Støtte staten Israel, som tillader enhver jødisk medborger at gå med en maskinpistol, om han skulle ønske det, medens de taler for streng våbenkontrol over for amerikanske borgere?**

- **Støtte staten Israel, som åbenlyst erklærer, at dens mission er at bevare det jødiske folk og dets kulturelle og genetiske arv, medens de fordømmer de europæere, som vover at tale for bevarelsen af den vestlige genetiske arv og kultur i Amerika?**
- **Altid fremstille de historiske relationer mellem jøder og ikke-jøder med ikke-jøderne som skurke og jøderne som uskyldige ofre, medens de fordømmer de ikke-jøder, som vover at forsvare sig mod disse etniske bagvaskelser?**

Hykleriet blev tydeligt. Mange indflydelsesrige jøder anbefaler ét sæt moralregler, der indebærer racestolthed for jøder og et modsat sæt regler for ikke-jøder. Hvis deres solidaritetsprincipper er gode og moralsk rigtige for dem selv, hvorfor skulle de da ikke være moralsk rigtige for os? Hvorfor denne dobbeltmoral? Hvis "hvid racisme" er moralsk angribelig, hvorfor er da jødisk racisme ikke lige så angribelig?

Samtidig med, at Herzl og andre zionister febrilsk søgte støtte blandt alverdens jøder til oprettelsen af den rent jødiske stat, var jødiske aktivister travlt optaget med at få fjernet den kristne bestanddel af amerikansk kultur og få fjernet selv julesalmer i vore skoler. Medens de selv udbasunerer deres overbevisning om, at de er et "udvalgt folk" frem for alle andre og fejrer at være et enestående folk med en kulturarv, der strækker sig helt tilbage fra Abraham og frem til i dag—forkynder de for europæere, at racebevidsthed er ondt. Samtidig med at de grundlagde en jødisk stat, hvor medborgerskab næsten udelukkende baserer sig på det "jødiske folks" biologiske arv, fremmer jødiske antropologer doktrinen om, at den hvide race ikke eksisterer. Palæstinenserne siges at være onde, alene fordi de vil have en egen stat styret af deres egne folk på trods af, at dette var Israels egne, centrale principper ved grundlæggelsen.

På trods af, at jøder hengivent støtter deres egen eksklusivt jødisk-regerede stat, Israel, arbejder de febrilsk for at undergrave de hvides kontrol og toneangivende rolle i Amerika gennem massiv, ikke-europæisk indvandring. De arbejder gennemgående for "mangfoldighed" og pluralisme over alt i verden med undtagelse af deres jødiske verdenscentrum i Israel. Medens de har love i Israel, som forhindrer ikke-jøder i at eje visse massemedier, arbejder de ufortrødent på at skaffe sig kontrol over den overvældende majoritet af amerikanske massemedier.

Den kommunistiske ideologi og racespørgsmålet

Mattie Smith havde fortalt mig, at jøderne spillede en hovedrolle i angrebet på vor vestlige civilisations grundpiller. Jeg havde læst, at jøder var ledende i den akademiske bevægelse, som lancerede idéen om, at racerne havde ens fysisk og mental formåen. Da jeg undersøgte grundlaget for

racelighedstanken, fandt jeg ud af, at det var tilhængere af den internationale kommunisme, der var gået i spidsen for de nutidige forestillinger om racernes lighed. Over hele verden har kommunismen allieret sig med de racemæssige og nationale minoriteter i deres kamp for "befrielse fra imperialism, kolonialisme og undertrykkelse". Jeg opdagede snart, at jøder dominerede den internationale kommunistbevægelse i vor tid, lige som de havde anført bolsjevismen i Rusland i begyndelsen af 1900-tallet.

Den jødiske skribent, Nathan Glazer,²¹⁰ konstaterede ganske ligefremt, at i 1960'erne og 1970'erne var halvdelen af alle aktive kommunister i De forenede Stater jøder. Og fire ud af fem af de kommunistiske ledere ligeså. To jøder, Jerry Rubin og Abbie Hoffman, anførte den marxistisk orienterede yuppie-bevægelse og var endvidere to af de fem jødiske medlemmer af den revolutionære gruppe, som kaldtes "Chicago Seven"—der blev retsfulgt for de voldsomme forstyrrelser af det demokratiske partikonvent i 1968. Jeg læste en bog med titlen, *Bag kommunismen* ("Behind Communism") og blev overrasket over, at mindst fire femtedeile af de, der var blevet arresteret og dømt for kommunistisk spionage og forræderi i USA og Canada havde været jøder.²¹¹

Muligvis har Ethel og Julius Rosenbergs tyveri af atomhemmelighederne været det mest infame forræderi nogensinde i Amerikas historie.²¹² De udgjorde en del af Fuchs-Gold spionringen, som opererede inden for og omkring Manhattan projektet og andre dele af det amerikanske atom-bombeprogram. Syv medlemmer af Fuchs-Gold-ringen erkendte sig skyldige i anklager, der relaterede sig til spionagen. Det var Klaus Fuchs, Harry Gold, David Greenglass, Abraham Brothman, Miriam Moskowitz, Sidney Weinbaum og Alfred Slack. Yderligere én mistænkt, Morton Sobell, flygtede til Mexico, men de mexicanske myndigheder udleverede ham til De forenede Stater, hvor han blev anklaget og senere dømt. En jury dømte også ægtefællerne Rosenberg og de blev henrettet.²¹³ Ud af de ti spioner, der var mest ansvarlige for at sælge vore atomhemmeligheder til Sovjet, var kun en enkelt, Alfred Slack, ikke-jøde.

Julius og Ethel Rosenberg

Andre store spionsager var f.eks. Amerasia-sagen, Gerhart Eisler-sagen, Judith Coplin-sagen og Alger Hiss-sagen. Jøder havde fremtrædende roller i samtlige disse sager og udgjorde en klar majoritet af de anklagede. Den eneste prominente ikke-jødiske spion var Alger Hiss. I "The Hollywood Ten"-sagen dømte Repræsentanternes Hus ti af Hollywoods førende manuskriptforfattere for foragt for Kongressen. De blev fremstillet for Repræsentanternes Hus' Komité for Uamerikansk Virksomhed og nægtede at afgive forklaring, da de blev spurgt, om de var kommunister. Jødiske publikationer

hævdede, at Komitéen ødelagde forfatterens karriere uden nogen indlysende grund. På det seneste er der lavet en række film, hvor de ti forfattere forsvares som uretfærdigt og urimeligt forfulgte, men ikke desto mindre viste seks af de ti sig at være betalende medlemmer af kommunistpartiet. De øvrige fire viste sig at have deltaget i adskillige kommunistiske aktiviteter og at have mange kommunistkontakter. Ni af de ti var af jødisk herkomst.

Medens jødiske marxister drev den politiske del af "borgerrettighedskampen", pressede de lige så hårdt på i den akademiske verden. Frem til 1930'erne anerkendte de biologiske videnskaber menneskehedens forskellige racer lige så selvfølgeligt, som de anerkendte de forskellige arter og underarter inden for dyreriget. Det vil sige, som en amerikansk kommentator, Kevin Strom, udtrykker det, "indtil den egalitære, politiske vind blæste ind i det amerikanske akademiske liv, drevet frem af en smart, rig minoritet med gode forbindelser og et klart mål."²¹⁴

Jeg begyndte at forstå, at det ikke i første række var afroamerikanere, der var de ivrigste fortalere for raceblanding. De fleste afroamerikanere er, sådan som det gælder for de fleste folkeslag, stolte af deres forskelligartethed, selv om de bestemt har ønsket økonomisk og social fremgang. Den mest populære sorte leder i den tidlige del af det 20. århundrede, var den sorte separatist, Marcus Garvey, som stræbte efter repatriering af de sorte til Afrika og grundlæggelse af en ny, sort nation. Men mod denne sorte separatisme og euroamerikanernes bestræbelser på at bevare Amerikas vestlige kulturarv, rejste sig en minoritet med en helt modsat dagsorden. Selv i dag er muslimen Louis Farrakhan, trods de jødiske mediers store anstrengelser for at nedrakke ham, den populære afroamerikanske leder, som uden mindste skam kæmper for bevarelsen af sin egen race.

En bevægelse, der er alle nationaliteter fjendtligt stemt

Franz Boas er almindeligt anerkendt som grundlæggeren af den moderne, egalitære, antropologi. Han var en jødisk indvandrer fra Tyskland med kun ringe antropologisk uddannelse, og hans doktorafhandling var over emnet "vandets farver". Boas indførte, hvad han kaldte "kulturanthropologi" i faget. Før hans ankomst regnedes antropologi til de fysiske videnskaber. Boas inddelte effektivt antropologien i de adskilte discipliner kulturel — og biologisk — antropologi.

Tidlige biologiske antropologer søgte virkelig at dyrke videnskab om racer, eftersom de studerede mennesket og dets udvikling gennem studiet af menneskeracernes målbare, fysiske karakteristika, både de fortidige og de nutidige. Enhver god biologisk antropolog kunne tage et kranium op og baseret på dets karakteristika, hurtigt identificere eksemplarets racetilhørighed. Naturligvis var disse fysiologiske kundskaber nødvendige for at kunne sortere de skeletdele, der blev fundet af de tidlige men-

nesker og for at kunne kortlægge menneskets forhistorie og evolution. Kulturanthropologi beskæftigede sig mere med menneskehedens forskellige, nutidige kulturer og kulturelaterede spørgsmål vedrørende antikken og forhistorien, hvorved den blev gjort til en langt mindre præcis videnskab og en videnskab, der lå vidt åben for forskellige tolkninger.

Overraskende nok accepterede Boas, inden han blev en så kendt antropolog, racemæssige forskelligheder med hensyn til mentale karaktertræk. I *The Mind of Primitive Man* skrev han:

Forskelligheder i struktur må ledsages af forskelligheder i funktion, fysiologiske såvel som psykologiske; og eftersom vi finder klare belæg for forskelligheder i struktur racerne imellem, må vi også forvente, at der vil findes forskelle i mentale karaktertræk.²¹⁵

Begge Boas' forældre var yderligtgående socialister i den revolutionære bølge, som væltede ind over Europa i 1870'erne. I sin biografi af Boas, skrev dennes elev, Melville Herskovits, at Boas' politiske sympatier "hæledede mod en slags socialisme".²¹⁶ Repræsentanternes Hus i USA kunne påvise Boas' involvering i 44 kommunistiske frontorganisationer. Samtidig med, at nazismen kom til magten i Tyskland og racebevidste antropologer begyndte at få større indflydelse i forskningskredsene verden over, begyndte Boas at gøre sin antropologiske indflydelse gældende til støtte for sine politiske sympatier. Han begyndte at propagandere for det intellektuelle kvaksalveri, at der i virkeligheden ikke fandtes sådan noget som forskellige menneskeracer. Hans argument gik på, at selv om de havde forskellige hudfarver og fysiske træk, så havde grupperne, der benævntes "racer" kun ubetydelige genetiske forskelle. Han hævdede, at de umiddelbare omgivelser alene skabte alle de overfladiske forskelle. I 1938 slettede Boas det ovennævnte citat fra den seneste udgave af sin bog.

Han samlede mange jødiske disciple omkring sig, heriblandt Gene Weltfisch, Isador Chein, Melville Herskovits, Otto Klineberg og Ashton Montagu. Blandt hans elever var også den afroamerikanske forsker, K.B. Clark og to kvinder, Ruth Benedict og Margaret Mead. Mead skrev senere en berømt bog om Samoa (*Coming of Age in Samoa*)²¹⁷, hvori hun søgte at gøre gældende, at ukritisk seksuel aktivitet ville formindske traumer og problemer hos teenagere. (Hendes opus blev senere grundigt tilbagevist af Derek Freeman, som påviste, at Mead havde forfalsket sine data om Samoa).^{218 219 220}

Boas og hans samlede tropper af disciple havde omfattende kommunistiske kontakter. Han sagde gentagne gange, at han førte en "hellig krig mod racismen" og han døde pludselig under en frokost, hvor han atter og for sidste gang havde understreget behovet for at bekæmpe "racisme". Boas og hans kammerater fik kontrol over de antropologiske fakulteter på de fleste universiteter ved at opildne deres "ligemageriske" (eller "egalitære") kammerater til altid at støtte deres egne ved akademiske stillingsbesættelser. Mens de traditionelle antropologer ikke havde nogen særlige antipatier eller noget helligt mål at kæmpe for, begav Boas

og hans tilhængere sig ud på et korstog for at bortjage al racekundskab fra det etablerede akademiske liv. Det lykkedes for dem.

Når som helst lighedsmagere opnåede stillinger, der indebar indflydelse og magt, hjalp de deres kammerater til stillinger som lærere på de colleges og universiteter, hvor de var. De hjalp konsekvent deres trosfæller såvel som deres ikke-jødiske lighedsmagere til professortitler, forsknings-tilbud og forfremmelser. Et lignende samarbejde foregik både på lavere og højere niveau i antropologiske selskaber og tidsskrifter. Nådestødet var imidlertid den massive støtte, som de egalitære dogmer fik af medie-etablissementet, der i overvejende grad var på jødiske hænder.

Racemæssig lighed blev præsenteret (og præsenteres fortsat) for offentligheden som en videnskabelig kendsgerning, som kun de "fordomsfulde" og de "uvidende" stiller spørgsmålstegn ved. Egalitære forfattere, så som Ashley Montagu m.fl. blev rost til skyerne i tidsskrifter og aviser og senere i fjernsynet. Uanset om man var jøde eller ikke-jøde, blev det nødvendigt at bekende sin tro på racelighed for at have en chance for at kunne stige i graderne inden for antropologien eller nogen anden del af den akademiske verden. Trofasthed over for den "politisk korrekte" linje førte til prestige, anerkendelse, penge og succes. At fortælle sandheden i racespørgsmål førte derimod til personangreb, ødelagte karrierer og økonomiske problemer.

Ashley Montagu blev den kendteste talsmand for lighedssvindelen og han overhalede endda Boas som den populæreste repræsentant for antiracisme. Hans velmodulerede britiske accent og aristokratiske navn tilførte straks hans meninger om racelighed troværdighed. Jeg mindes stadig tredive år senere hans imponerende optræden i Tv-programmet *Today*. Hans bog, *Race, Man's Most Dangerous Myth*, blev lighedsmagerens bibel og gjorde et dybt indtryk på mig inden jeg havde fået chancen for at læse den anden sides fremstilling.²²¹ Montagus oprindelige navn var slet ikke Montagu, men Israel Ehrenberg. Det er en strålende opvisning i psykologisk camouflage-teknik, hvordan Ehrenberg skiftede navn flere gange, inden han til slut landede på et navn, der ikke var et hvilket som helst angelsaksisk navn, men derimod Montagu, som tilhørte en af Storbritanniens ældste og mest aristokratiske adelsfamilier med forfædre tilbage til Middelalderen.²²²

På jødernes vej op til toppen var det vigtigt at sætte skyklapper på ikke-jøderne hvad angik den "jødiske race" og de fordele for den jødiske gruppe, der lå i "multikulturalismen." Da de først havde etableret deres dominans, begyndte de at konstruere en fascinerende modsætning. Næsten samtidig med, at de fortalte, at race og etnicitet ingen virkelig betydning havde, begyndte de at tale om den jødiske etnicitets betydning og gik endda heri så vidt, at de diskuterede den jødiske dominans i antropologien!

I slutningen af 1990'erne begyndte jødiske forfattere at skrive åbent om deres dominans inden for den amerikanske antropologi. I 1997 skrev den jødiske akademiker, Gelya Frank, i *American Anthropologist*, som udgives af American Anthropological Association, at den egalitære ameri-

kanske antropologi var så helt igennem jødisk, at den burde regnes til "en del af den jødiske historie". Frank fortsætter med at indrømme, at antropologien er underordnet politiske målsætninger, og at hendes artikel fokuserer på jødiske antropologer, som er "optaget af at forvandle multikulturelle teorier til programmer for politisk aktivisme". Samme type antropologer, som entusiastisk forklarer, at "sådan noget som 'race' findes ikke", når det gælder sorte og hvide, arbejder nu hyklerisk nok på at bekræfte jødernes enestående genetiske homogenitet. Ydermere er et stigende antal jødiske antropologer kommet ud af skabet for at hylde deres egen specielle genetiske og kulturelle arv.²²³

Med mindre talen er om Det udvalgte Folks enestående kvaliteter, så er det stadig ligemageriet, der dominerer det amerikanske akademiske klima. Richard Lewontin, Leon Kamin, Jared Diamond og Stephen Jay Gould—som alle identificerer sig selv som jøder—er ligemageriets ledende akademiske skikkelser. På trods af en ren og skær lavine af nye videnskabelige beviser på genernes afgørende betydning for skabelsen af individuelle forskelligheder og gruppeforskelle, er racemæssigt ligemageri stadig den hellige tekst for antropologien og psykologien, som fremføres i massemedierne. Artikler af Lewontin, Kamin, Gould, Rose, Diamond og andre ligemagere dukker ofte op i tidsskrifter så som *Smithsonian*, *Natural History*, *Nature*, *Discover*, *Time*, *Newsweek* og andre tidsskrifter med en stor læserkreds. I Tv-programmer interviewes de ofte som "autoriteter" i racespørgsmålet—og deres akademiske modstandere gives sjældent lejlighed til at imødegå dem. Flertallet af de ligemageriske talsmænd er selverklærede marxister, en lille detalje, som medierne gerne glemmer at omtale. Forestil dig, om én af deres modstandere beskrev sig selv som nazist, da ville den oplysning *altid* blive nævnt.

Måske er den allerbedste måde at demonstrere det bevidste bedrageri, som jødiske ligemagere begår, at vise nogle af de groft hykleriske skrivelser, som et af de store lys i jødisk ligemageri, Jared Diamond, har begået.

I *New York Times Review of Books* lovpriste Diamond Cavalli-Sforza, fordi han havde "ødelagt visse videnskabsmænds forsøg på at inddеле menneskelige befolkninger i racer på samme måde, som man inddelte fugle og andre arter i racer."²²⁴ Men i en artikel i tidsskriftet *Natural History* for nylig skriver Diamond, at genetiske studier viser, at jøder adskiller sig fra ikke-jøder. Forbløffende nok hævder han desuden, at "der er også praktiske grunde til at interessere sig for jødiske gener. Staten Israel har sat sig i store udgifter for at støtte indvandring og omskoling af jøder, som var forfulgte minoriteter i andre lande. Så melder problemet med at bestemme, hvem der er jøder, sig straks."²²⁵ Så Diamond siger, at der ingen virkelig forskel er på menneskehedens hovedracer, men at det sandelig er både muligt og ønskværdigt at bestemme de langt mindre fremtrædende forskelle imellem jøder og ikke-jøder. Den samme mand, som foreslår åbne grænser for Amerika siger, hvor vidunderligt det er, at Israel nu vil være i stand til genetisk at identificere jøder, så det vil kunne gennemtvinge sine racemæssigt eksklusive immigrationslove!

Et godt eksempel på den jødiske strategi kan ses i Israels forhåbninger om, at det palæstinensiske folk i stor stil vil blive assimileret i andre kulturer og folk. Palæstinensere er helt overvejende muslimer og kristne, hvilket er to trosretninger, som er universalistiske i deres verdensopfattelse til forskel fra jødedommens mere racistiske synsvinkel. Da de palæstinensere, som er blevet fordrevet ud af det, der i dag er Storisrael, er sivet ind i forskellige vestlige lande, har mange giftet sig ind i—og er blevet assimileret i befolkningerne i værtslandene. De jødiske racister regner helt korrekt med, at assimilerede palæstinensere vil have svagere bindinger til—og være mindre hengivne over for deres palæstinensiske folk og kampen for dettes frihed. Det som gælder palæstinenserne, gælder ligeledes alle andre folkeslag, som jødiske racister opfatter som deres fjender og konkurrenter. Dette er årsagen til, at de vedvarende forsøger at nedbryde viljen til at bevare det pågældende folks etniske arv, kultur og solidaritet hos alle folkeslag bortset fra deres eget. Ligemageriet er udelukkende beregnet for ikke-jøders brug, mens racisme og herrefolksideologi forbliver kernen i jødedommen.

Trods den velorganiserede kontrol med antropologien, som Gelya Frank beskrev som "en del af den jødiske historie", vokser den videnskabelige erkendelse af racernes betydning så hastigt, at de populære ligemagere måske ikke vil kunne holde den videnskabelige tidevandsbølge tilbage meget længere. Der har aldrig været en dybere afgrund mellem den folkelige forståelse og den videnskabelige.

Det er selvfølgelig en strategisk nødvendighed for de jødiske racister at nedbryde alle følelser af etnisk solidaritet, kultur og loyalitet hos deres modstandere. Hvis andre folk havde stærke bånd til deres egen identitet, arv og kultur, ville de ikke så let underkaste sig jødisk dominans.

Det freudianske angreb

Psykologien faldt i jødiske hænder præcis, som det var sket med antropologien. Fra Sigmund Freuds dage blev psykologien kendt som "den jødiske videnskab". En af hans jødiske levnedsskildrere sagde sådan her:

Historien gjorde psykologien til en "jødisk videnskab". Den fortsatte med at blive angrebet som en sådan. Den blev udryddet i Tyskland, Italien og Østrig og spredtes for de fire vinde som en sådan. Den opleves endnu i dag af såvel venner som fjender som en sådan. Selvfølgelig findes der nu fremtrædende analytikere, som ikke er jøder.... men bevægelsens fortrop gennem de sidste halvtreds år er fortsat med i overvejende grad at være jødisk, som den var det fra begyndelsen.²²⁶

Siden Den store Depression har den akademiske psykologi bevidst set bort fra den biologiske arvs betydning og henregnet næsten alle individuelle menneskelige adfærdsmønstre og mental formåen til miljøets påvirkning. Den hævdede, at miljøet snarere end arven er den virkelige kilde til alle

mentale og adfærdsmæssige forskelle mellem racerne. Ikke alene angreb Freud og hans disciples teorier raceprincipperne, de affyrede også en bredside mod den europæiske civilisations åndelige og moralske værdier. Freud hævdede, at vor kristne seksualmoral var årsagen til sindssygdom i stor stil. Han undergravede uden ophold værdier som seksuel trofasthed og ægteskabets grundværdier. I 1915 udtalte han:

Seksualmoral—som samfundet i dets ekstreme form—nemlig det amerikanske definerer den—forekommer mig meget foragtelig. Jeg anbefaler et uden for sammenligning langt friere seksualliv.²²⁷

I *Moses and Monotheism* (1939) angriber Freud gentagne gange kristendommen, alt imens han taler for det jødiske folks åndelige overlegenhed.

Folket, som var lykkeligt i dets overbevisning om at besidde sandheden og præget af bevidstheden om at være de udvalgte, kom til at værdsætte alle intellektuelle og etiske bedrifter højt.

Den kristne religion holdt sig ikke i de ædle højder, som den jødiske religion var steget op i—Sigmund Freud.²²⁸

Ganske som de kommunistiske jøder førte en politisk krig mod Ruslands zarere, førte freudianerne en krig mod den vestlige, kristne kultur. Kevin MacDonald påpeger i sit klassiske værk om jødisk etnocentrisme, *A People That Shall Dwell Alone*, at Freuds *Totem and Taboo*²²⁹ afslører hans rolle i den kulturelle krig mod ikke-jøderne:

Bag Freuds spekulationer lå der tydeligvis en dagsorden. Snarere end at fremvise overvejelser, der kunne styrke det moralske og intellektuelle grundlag for hans tids kultur, udgjorde spekulationerne en væsentlig del af hans krig mod den ikke-jødiske kultur—i så høj grad, at han betragtede *Totem and Taboo* som en sejr over Rom og den katolske kirke.²³⁰

Freud svælgede i det, han så som krig mod kristendommen, som han sammenlignede med Romerriget, og han antydede, at han var som sit idol, Hannibal, og at det var hans opgave at ødelægge Rom.

Hannibalhavde været den største helt i min sidste skoletid... Jeg begyndte for første gang at forstå, hvad det betød at tilhøre en fremmed race.... Den semitiske generals skikkelse steg endnu højere i min agtelse. For mit ungdommelige sind symboliserede Hannibal og Rom konflikten mellem det jødiske samfunds vedholdenhed og den katolske kirkes organisation...²³¹

Freud viser sit jødisk racistiske synspunkt meget tydeligt i et brev til en jødisk kvinde, som havde til hensigt at få et barn med en ikke-jøde for at hele splittelsen inden for psykoanalysen. Han skrev:

Jeg må tilstå...at din fantasi om fødslen af en Frelser gennem et blandet forhold overhovedet ikke tiltalte mig. Herren lod ham blive født i denne

antijødiske periode ud af den overlegne, jødiske race. Men jeg véd, at dette er mine fordomme.²³²

Ét år senere fik denne samme kvinde barn med et medlem af "den overlegne jødiske race". Freud skrev da:

Jeg er, som du véd, helbredt for den sidste stump af min forkærlighed for den ariske sag og vil ønske, at dersom barnet bliver en dreng, at han da udvikler sig til en stålsat zionist. Han eller hun skal i alle tilfælde være mørk, ikke flere af disse blegansigter ("towheads"). Lad os bandlyse alle disse lygtemænd.

Jeg vil ikke bede om at hilse Jung i München, som du meget vel véd... Vi er og bliver jøder. De andre vil kun udnytte os og vil aldrig forstå eller værdsætte os. (citeret i Yerushalmi 1991, 445.)²³³

Så her afslører den berømteste af alle jøder i den moderne europæiske historie sig selv som ekstremt europæer-fjendtlig jødisk racist! Er det ikke besynderligt, at ingen af de populære biografier og dokumentarskildringer omtaler denne vigtige kendsgerning? Ikke alene igangsatte Freud bevidst et angreb på vore kulturelle værdier, han stemplede meget belejligt modstanderne af dette angreb som sindssyge. I *Moses and Monotheism* beskriver Freud antisemitisme som en mental sygdom, som skyldes misundelse af jødernes overlegenhed.²³⁴

På dækket af en damper på vej mod De forenede Stater bemærkede Freud til sine venner at Amerikas folk troede, at han bragte dem et mirakelmiddel, men i stedet, sagde han, "bringer vi dem pesten."²³⁵

Bogerrettighedsbevægelsen

Ganske som jødiske akademikere førte an i kampen for ligemageriet på de videnskabelige områder og i sociologien og som jødiske mediebaroner anførte propagandaen, sådan fandt "borgerrettighedsbevægelsen" størsteparten af sit lederskab og sin finansielle støtte i det jødiske samfund.

Næsten fra starten i 1909 har National Association for the Advancement of Colored People* (NAACP) været den vigtigste organisation, som arbejdede for et raceblandet amerikansk samfund. Interessant nok havde bestyrelsen ved grundlæggelsen kun én fremtrædende sort person, W.E.B. Dubois (som faktisk var mulat). De fleste medlemmer af bestyrelsen var jødiske, marxistiske ideologer. Repræsentanternes Hus i USA og mange statslige efterforskningsorganer har nøje dokumenteret den kendsgerning, at samtlige NAACP's grundlæggere var aktive kommunister. Dubois valgte endog at blive begravet i det kommunistiske Ghana. NAACP's første præsident var Arthur Springarn, og kun jøder blev præsidenter for organisationen fra dens start og frem til 1970'erne. Noel Springarn af-

* Ca.: Det Nationale Forbund til Fremme af Farvede Mennesker. Overs. anm.

Kivie Kaplan.

har NAACP's præsident været den officielle talsmand for organisationen.

I de senere års spændinger mellem sorte og jøder har liberale jøder været hurtige til at råbe op om "urent trav" i anledning af de sortes afvisning af jøder og til at påpege, at størstedelen af finansieringen af integrationsbevægelsen er kommet fra jøderne. De praler også af, at mindst 90 procent af de juridiske tiltag for fremme af integration er kommet fra jødiske advokater og i lang tid er blevet støttet af jødiske penge.²³⁶

Praktisk talt hvert eneste skridt i borgerrettighedsbevægelsens fremmarch skete via domstolene. De påbød tvungen raceintegration i skolerne og påtvang i sidste ende Amerika det massive anti-hvide diskriminationsprogram, som fik det orwellske navn "positiv særbehandling" ("affirmative action"). Også her indtog jøderne de ledende roller.

Den organisation, der udkæmpede mange af disse juridiske slag, var NAACP Legal Defense Fund (NAACP's juridiske forsvarsfond, overs. anm.), en organisation som er adskilt fra selve NAACP. Selv i dag i det 21. århundrede, ledes den fortsat af jøder. Jake Greenberg har været aktiv i den jødiske fond i årevis og var Browns primære advokat under den berømte sag, *Brown mod Topekas Skolestyrelse* ved USA's Højesteret. Med den skændige dom i denne sag indledte Højesteret—med ét eneste ødelæggende pennestrøg—forvandlingen af det amerikanske offentlige skolesystem fra at være ét af de bedste i den industrialiserede verden til ét af de dårligste. Det nye system løste ikke op for racemæssige spændinger i Amerika, men øgede tværtimod disse.

Selv på områder, hvor jøder ikke var de direkte ledere af integrationsbevægelsen, havde de stor indflydelse bag kulisserne. Martin Luther King junior kom under indflydelse af Stanley Levinson, der skrev så mange af Kings taler—herunder, mener nogle, hans berømte "Jeg har en drøm"-tale, som han holdt ved marchen mod Washington. John og Robert Kennedy forsøgte at få King til at tage afstand fra Levinson på grund af dennes

løste broderen, Arthur og efter ham blev organisationen styret af Kivie Kaplan. Det jødiske lederskab af NAACP var meget lidt kendt af offentligheden.

Da jeg voksede op, var Roy Wilkins, organisationens sorte nationale sekretær, det eneste navn, jeg forbandt med NAACP. Fordi han optrådte så ofte i pressen og var så meget i offentlighedens søgelys, troede jeg, lige som de fleste andre amerikanere, at Wilkins var NAACP's leder. Men det var Kaplan, som var organisationens egentlige præsident i denne periode. I 70'erne blev omsider Benjamin Hooks den første sorte præsident. Da først en sort amerikaner nåede op til præsidentembedet, hørte offentligheden ikke længere meget til den "nationale sekretær". Fra dette tidspunkt

kommunistiske baggrund. Men King fandt Levinson uundværkelig og nægtede. Endog i Student Non-Violent Coordinating Committee (SNCC) og i Congress of Racial Equality (CORE) spillede jødisk indblanding en vital rolle i den første tid, og de fleste nominelt hvide "Freedom Riders", som tog til Syden, var jøder. I det berømte tilfælde, hvor tre Freedom Riders blev myrdet i Philadelphia, Mississippi, var ofrene Schwerner, Goodman og Chaney—to jøder og én sort amerikaner.

Offentlighedens billede af den mand, som kaldte sig "Martin Luther King" (hans rigtige navn var Michael King) er et skoleeksempel på mediernes magt til at påvirke Amerika. De fleste kender endnu den dag i dag ikke til, hvor stærke bånd King havde til kommunismen, delvist på grund af, at massemedierne fortsætter med at ignorere Kings lange række af kommunistforbindelser. Privat erklærede King, at han var marxist²³⁷ og fortalte til sine nærmeststående, at hans arbejde var en del af "klassekampen". Hans personlige sekretær, Bayard Rustin, var kommunist. Da King blev nødt til at erstatte Rustin i 1961, valgte han en anden kommunist, Jack O'dell. Hans vigtigste rådgiver ("føringsofficer" er formentlig en mere korrekt beskrivelse), var, som tidligere omtalt, den jødiske kommunist, Stanley Levinson, som redigerede og formentlig skrev en god del af Kings bog, *Stride Toward Freedom*. Levinson lavede Kings selvangivelser, kontrollerede Kings pengeindsamlinger og var dertil ansvarlig for indførelsen af sovjetiske penge til kommunistpartiet i USA.²³⁸

Først for nylig blev det afsløret, at King plagierede store dele af sin doktorafhandling. Boston University nedsatte en komité for at finde ud af omfanget af Kings plagiering. Den kom frem til, at 45 procent af første del og 21 procent af anden del var taget fra andre forfattere.²³⁹ Skoler indrager sædvanligvis dokortitler ved afsløring af mindre fusk end dette, men Kings betydning for borgerrettighedsbevægelsen betød naturligvis, at en inddragelse af hans teologiske doktorgrad, "Dr. of Divinity", var udelukket.

Medierne har altid omhyggeligt portrætteret King som en god, kristen familiefar—selve indbegrebet af et gudfrygtigt menneske. Ikke desto mindre havde King snesevis af forbindelser med ludere, både hvide og sorte, brugte kirkens penge til at betale dem med og brugte ofte at mishandle dem—alt findes dokumenteret af FBI og er indrømmet af Kings medarbejdere.²⁴⁰

King tilbragte natten inden han blev myrdet med at kopulere med og mishandle hvide prostituerede. På FBI's aflytningsbånd kan "pastor King" høres sige under et samleje: "Jeg knepper for Gud" og "I nat er jeg ikke nogen neger!" Optagelserne af King er så ødelæggende, at båndene og andre FBI-dokumenter blev hemmeligtstemplede for 50 år. På trods af disse kendsgerninger fortsatte Kings jødiske kontrollører og deres allierede med deres trofaste rosende omtale af King.²⁴¹

Relationerne mellem jøder og sorte er blevet forværret i de seneste år i takt med, at de sortes politiske sympatier er blevet mere selvstændigt nationalistiske. Jødisk indblanding i kampen for de sortes borgerrettigheder går tilbage til den tid, da mange kommunister så de sorte som

potentielle kommunistiske revolutionære. Med skabelsen af sovjetstaten havde kommunisterne foreløbigt sejret i den jødiske broderkamp imellem kommunister og zionister, som Winston Churchill beskrev i 1920. Radikale amerikanske jøder forestillede sig de sorte som et amerikansk proletariat, en transatlantisk version af de undertrykte, livegne bønder i Rusland, der kunne bruges som allierede til at begynde en kommunistisk revolution. Af naturlige årsager havde selv ikke-kommunistiske jøder en tendens til at støtte en definition af "amerikaner", som ikke baserede sig på racetilhørighed, eftersom de mere end nogen andre var bevidste om deres fremmedstatus i det hvide, europæiske samfund. Næsten alle organiserede, jødiske grupper har støttet afviklingen af de love og traditioner, der sikrede den hvide races fortsatte eksistens.

Efter Anden Verdenskrig begyndte to vigtige faktorer at trække jøderne bort fra kommunismen: russificeringen af sovjetstaten og etableringen af staten Israel.

For at bekæmpe tyskerne havde Stalin og sovjetregimet motiveret det russiske folk gennem at trække på deres dybe, patriotiske følelser. Stalin selv, som var en af verdenshistoriens mest paranoide og skånselsløse herskere, spillede dygtigt forskellige jødiske fraktioner ud mod hinanden, indtil han stod frem som den ubestridte autoritet i Rusland. Leon Trotskij (Lev Bronstein), Stalins betydeligste rival, blev tvunget i eksil og senere myrdet af det russiske NKVD. Selv om individuelle jøder forblev i nøglepositioner i Stalins regime, så han alle jødiske alliancer som en trussel mod hans egen magt. Han slog brutalt enhver potentiel trussel ned og han drejede Sovjetunionen i en mere nationalistisk retning. Sovjetkommunismens "nationalsang", den egalitære og anti-nationalistiske "Internationale" blev erstattet af en traditionel, russisk sang.

Den positive særbehandling af jødiske kommunister i revolutionens første tid blev afløst af et meritssystem i universiteterne og i militæret. Mange af Stalins manøvrer mod jøderne blev ikke tydelige før længe efter Anden Verdenskrig, og mange jøder vægrede sig ved at tro, at de havde mistet kontrollen med det sovjetiske regime. Selv langt ind i 1960'erne udgjorde jøder stadig i andre lande end Rusland hovedparten af det marxistiske lederskab i verden—også i USA. Mange af disse jødiske kommunister var dog blevet noget anti-russiske og kaldte sig nu trotskister. Kun nogle få jødiske radikale holdt fast ved den kommunistiske vision, som havde fundet sit udtryk i Rusland. De fleste søgte efter en ny, marxistisk ideologi baseret på egalitarisme, og alt imens de holdt fast i kommunismens sociale grundsætninger, påbegyndte de et skift til kapitalistisk økonomi.

Mens de etniske russere tilbageerobrede Rusland, skabte jøderne staten Israel, og det så ud, som om de gamle, etnocentriske og ortodokse profetier omsider skulle gå i opfyldelse. Gennem 2000 år havde jøderne bedt bønnen "Næste år i Jerusalem". Pludselig kunne enhver jøde rejse til et Jerusalem, der stod under deres direkte, politiske kontrol. I den samme periode oplevede Amerika forvandlingen af mange "New Left" radikale jøder. Norman Podhoretz og tidsskriftet *Commentary* svingede for

eksempel over fra at have været kommunistiske fortalere til at blive kapitalistiske forkæmpere—fra at have været krigsmodstandere, duer mod Vietnamkrigen, til at blive uforsonlige, pro-israelske høge. I 1970'erne blev "den konservative bevægelse" pludselig oversvømmet af disse "Nye Højre"—eller "Neo-conservatives"—som tilpassede sig de konservatives økonomiske grundsætninger, medens de tilføjede elementer som social-liberalisme, egalitarisme, Den ny Verdensorden (NWO) og naturligvis super-zionisme. Jøder sivede ind i organisationer af enhver tænkelig politisk kulør, hvor de tilsluttede sig forskellige synspunkter, men altid var på vagt for at varetage jødernes og staten Israels interesser.

Jødisk feminisme

Samtidigt med at vor nation blev ofret på det umulige racemæssige ligemageris alter, kom propagandaen for den lige så fiktive idé om kønnes "ligestilling". Kvinder blev oplyst om, at de var psykologisk lige som mænd, men var blevet socialt betingede af omgivelserne til at være hustruer og mødre i stedet for grundforskere og industriledere. "Kvindesagsforkæmperne" forsøgte ikke alene at overbevise kvinder om, at det var mindre værd at passe og opfostre næste generation end at svede ved et samleband eller svede over finanserne i et direktørkontor, de gik langt videre end som så ved at nedvurdere hustru- og moderrollen i det hele taget.

Også Freud bidrog til ødelæggelsen af familien gennem hans opmuntring til den påståede frigørelse, der kredsede omkring seksuel promiskuitet. En af Vestens styrker, set i forhold til Den tredje Verden, har altid været den store satsning på familien og den opvoksende generation. Freud og hans jødiske leverandører af psykoanalyse sammenblandede kærlighed og sex og retfærdiggjorde ødelæggelsen af familien som samfundets grundenhed med begrundelse i ting som utilfredsstillende sex.

"Kvindefrigørelsen" har fuldstændig omstruktureret den amerikanske familie derved, at de fleste hustruer og mødre er blevet tvunget ud på jobmarkedet af de nye økonomiske normer—hvilket har begrænset mulighederne for de, der vælger rollen som hjemmegående husmor. Mange forskere har påvist, at skabelsen af millionvis af "arbejdende" mødre har haft skadelige virkninger på familiernes stabilitet og på børnenes udvikling. Som et resultat slider mange kvinder nu på egen hånd med at forsørge sig selv og deres børn og de, som endnu har stabile familier, er ofte stressede og svækkede, fordi de tvinges til at opfylde kvindens traditionelle rolle i hjemmet mens de samtidig skal arbejde otte timer om dagen uden for hjemmet.

De mest fremtrædende af de moderne feminister var Gloria Steinem, Betty Friedan og Bella Abzug. Interessant nok kom alle tre fra en af de mest kvindeundertrykkende religioner på jorden: jødedommen. *A Hole in the Sheet* af Evelyn Kaye, som voksede op i et ortodokst, jødisk hjem,

belyser den undertrykte og ofte fornedrende stilling, kvinder har inden for jødedommen og også det had, der rettes udad mod ikke-jøder. Hun diskuterer Bar Mitzvah og mandens fuldstændig overordnede rolle og skriver følgende:

Blandt de bønner, som en jødisk mand læser hver morgen, udtales en række velsignelser, blandt andet: "Jeg takker dig, Herre, fordi du ikke har gjort mig til en ikke-jøde, for ikke at have gjort mig til en slave og for at du ikke har gjort mig til kvinde"

I Susan Weidman Schneiders bog, *Jewish and Female*, kommenterer rabbiner Laura Geller: "Menstruationstabuer gør virkelig skade for jødiske kvinders syn på sig selv og deres krop. Jeg har truffet mange kvinder, som ikke har lært andet fra Toraen, end at de ikke kunne røre ved den, fordi de menstruerer... Deres syn på sig selv som 'mindreværdige' jøder har allerede gennemsyret deres forhold til traditionen og til deres egne kroppe."²⁴²

Kaye går også modigt til angreb mod den ortodokse jødedomms anti-gojisme:

Det endelige vendepunkt var for mig anti-goj'ismen.

Det, der udmærker en hengiven chassidisk eller ortodoks jøde og endda også mange andre jøder, er et had mod ikke-jøder. Dette er selve grundstenen for den ultra-ortodokse eller chassidiske filosofi. Den er lige så vedholdende, ureflekteret og umulig som antisemitisme, racisme og sexism. Og lige så svær at blive af med.

Hvad den siger er, at alle ikke-jøder eller gojim, som ordet lyder på jiddisch, eftersom det er flertalsformen af 'goj', er gudløse, ondskabsfulde og ikke til at stole på.

Der findes en hel litani over alle de væmmelige ting, som anses at gælde samtlige ikke-jøder og som de ortodokse tror ubetinget på. Blandt andet:

- Alle gojim elsker alkohol og er altid berusede;
- Alle gojim bruger stoffer;
- Alle gojim hader jøder, selv når de virker venligtsindede;
- Alle gojim er antisemitter, uanset hvad de siger og gør;
- Alle gojim har et forfærdeligt familieliv og behandler deres koner og børn dårligt;
- Alle gojim spiser svinekød hele tiden;
- Gojim er aldrig lige så begavede, lige så venlige, lige så kloge eller lige så ærlige som jøder;
- Man kan aldrig stole på gojim.

Der findes meget mere. Men grundbestanddelene i anti-goj'isme føres videre til jødiske børn med modermælken og bliver derefter passet, fodret og vandet indtil de er vokset til fuldt udviklede fobier gennem hele deres liv.²⁴³

Talmud karakteriserer ofte kvinder som urene, ludere og svingagtige, mindreværdige skabninger. Den har endda lange afsnit, der retfærdiggør at voksne mænd har seksuelle forhold til små piger. Kvinder sidder for sig i den ortodokse synagoge. Kvinder nedrakkes næsten lige så meget som ikke-jøder. Bemærk følgende talmudiske henvisninger, som indledes med den bøn, Kaye henviste til:

Velsignet være du... som ikke har gjort mig til goj... som ikke har gjort mig til kvinde og som har gjort mig til israelit... som ikke har gjort mig til slave. Judah ben Ilai.²⁴⁴

Når en voksen mand har samleje med en lille pige er det ingenting, for når pigen er mindre end dette (tre år gammel), er det, som når man sætter en finger i øjet, der kommer tårer til øjet, ... (fodnote) (7) igen og igen, men øjets syn vender tilbage, sådan kommer uskylden tilbage til den lille pige under tre år. (Kethuboth 11b)²⁴⁵

En jomfru som er tre år og en dag gammel kan tages til ægte gennem samleje. (Sanhedrin 55b og 69a-69b)²⁴⁶ og (Yebamoth 57b, 58a, 60b)²⁴⁷

Og alligevel har feminismens jødiske ypperstepræstinder udrettet meget lidt for at få rettet op på disse uligheder. Kun den reformerte del af jødedommen stiller kvinder på et nogenlunde jævnyrdigt niveau. Men Israel er en ortodokst-styret jødisk nation, og så godt som alle reformerte og konservative jødiske organisationer verden rundt støtter Israel helhertet. Den etniske arvs betydning overskygger enhver tænkelig debat om religiøse doktriner. Det er ironisk, at kvinder, som kommer fra den kultur, der har det mest nedværdigende syn på kvinder, vælger at fokusere deres anstrengelser på at afstedkomme en seksuel revolution blandt deres kønsfæller af europæisk herkomst. Det forekommer mig, at deres anstrengelser var bedre anbragt ved, at de tog sig af den modbydelige diskrimination i deres egen baggård.

Ligemageri og borgerrettigheder som våben

Efterhånden som jeg opdagede mere og mere om den jødiske dominans inden for den anti-hvide, anti-familie revolution, som endog stræbte efter at vælte familien omkuld, slog det mig, at mange mægtige jøder måske betragtede det hvide Amerika på samme måde, som de engang så på zarren og de etnisk hvide russere. Jeg begyndte at spekulere på, om vi var bestemt til at blive et fortrængt folk, en nation, der blev erobret med pengungens og pressens magt og ikke med hære og kanoner.

Hvis de ikke ser på os, som Theodor Herzl gjorde—dvs. som fremmede—hvorfor angriber da så mange af dem amerikanske traditioner og skikke, lige fra familiestrukturen til det at synge julesange i vore skoler? Selv om ikke alle jøder tager del i korstoget mod vor kulturarv, støtter en overvældende majoritet af dem chauvinistiske, jødiske organisationer og bakker op om de jødiske kandidater, som stærkest arbejder for sær-

ligt jødiske interesser. Jødisk støtte vil sige meget andet og mere end jødiske stemmer. Den betyder stopfulde kampagnefonde og en magtfuldt dirigerende medieverden. Og det betyder en så godt som sikker sejr, hvis jødiske magtgrupper vælger at gå imod den anden kandidat, ligegyldigt af hvilken grund.

Jødiske aktivister har været vedholdende i deres støtte til pluralisme inden for amerikansk politik og kultur. De højtravende jødiske løfter fra den såkaldte borgerrettighedsbevægelse — *kærlighed, fred og broderskab* — er blevet skiftet ud med rapsangens voldelige obskøniteter. Hvad angår de sorte amerikanere, genlyder deres én gang så fredelige og rytmiske bykvarterer nu af lyden fra revolverskud. En tredjedel af alle unge afroamerikanske mænd er enten i fængsel, løsladt på prøve ("probation") eller vilkårligt løsladt ("parole"), og millioner af dem er lænket på hænder, fødder og sjæl til alkohol og narkotika.

Hvad havde jøderne at vinde ved at styrke minoriteter til magt og indflydelse i Amerika? Indlysende nok så marxister minoriteter som sikre allierede, der var livsvigtige til fremme af deres dagsorden og politiske succes, som rettet mod den mere modstandsdygtige europæisk-amerikanske befolkning. Gennem de seneste årtier har de sorte stemmer været livsvigtige for liberal (i Amerika: socialistisk, o.a.) politik. Endnu vigtigere passer en babylonisk forvirring af et multiracialt Amerika måske de jødiske interesser rigtigt godt. I et splittet land udgør den gruppe, der har størst sammenhold, den stærkeste magt. 'Del og hersk' har altid været herrefolksmentalitetens opskrift på magt. I et uroligt mismask af et samfund er en fremmed udøvelse af magt mindre iøjnefaldende for majoriteten, for dersom en lille minoritet har en dagsorden, der er fjendtlig over for majoriteten, må denne minoritet være så diskret som muligt. Multikultur og multiracisme mudrer vandene. Jødiske racister vil altid trives i et sådant Babylon.

Hvert eneste fremstød, der har splittet solidariteten blandt den majoritetsgruppe, som grundlagde og tidligere styrede Amerika og som derved har fratrækt denne gruppe magt, har samtidig været en gevinst for de nye kandidater til tronen. Denne proces forgår selvfølgelig ikke kun i Amerika, men i hvert eneste land, hvor jøder udgør en stærk minoritet. De søger konstant at svække den fremherskende gruppe, uanset hvem denne måtte være, som et middel til at øge deres egen magt.

En stor del af forfaldet er slet ikke planlagt. Den fremmede natur, som er beskrevet af Theodor Herzl, finder sit udtryk i utallige stød og slag mod det gamle angelsaksiske Amerikas traditioner og værdier. Uanset om det gælder at forbyde et julespil på offentligt område eller det er et militærakademi for mænd, der kræves åbnet for kvinder, om det er et morgen-show på radioen fyldt med vulgær snak om menneskelig afføring eller det drejer sig om forherligelse af narko i film og romaner, øges takten, og de, som sætter takten, er mennesker, der er stolte af deres fremmede natur. Melodien er begravelsesmarchen for Amerika og hele den vestlige verden.

De fortærer vor nations europæiske rødder, alt imens de konstant forøger deres indflydelse og magt og samtidig stadig betragter sig selv som

udenforstående. Og det er præcis, hvad de er: åndelige, kulturelle og genetisk udenforstående, som nu befinder sig i centrum af den amerikanske magtstruktur. Bemærk følgende udtalelse fra en jødisk medieguru, som har opnået både fremgang og berømmelse:

Årtier senere, da jeg fulgtes med Texas' grænsepoliti langs floden for at se dem fange mexicanere, der forsøgte at komme over grænsen, standsede jeg og satte mig på jorden. Jeg sagde:—det er nok—jeg er en af dem, de illegale indvandrere. Ikke en af de andre—jægerne.²⁴⁸

A. M. Rosenthal skrev disse ord, og han er en mand, der har været politisk chefredaktør for *New York Times*, Amerikas mest indflydelsesrige avis. Trods alle hans penge, hans magt og prestige—da Rosenthal sidder i snavset langs Rio Grandes mudrede flodbred—identificerer han sig stadig som en “udenforstående”. Hans loyalitet er ikke med de øvrige amerikanere, der vil bevare deres livsstil. Hans loyalitet er hos de fremmede, der forsøger at ændre den.

Minoritetsracismen—i form af “borgerrettigheder” og ligemageri—der har floreret i Amerika, udsprang af en fremmed etnocentrisme. Vor nation, der en gang var udpræget europæisk af natur, er på hastigt tilbagetog. Den blev ikke skabt i Babylons smeltedigel. Men hvis der ikke viser sig modige og beslutsomme kræfter for selvopholdelse, vil den dø dér.

De fleste amerikanere, som kæmpede imod borgerrettighedsbevægelsen, idet de mente, at den ville føre til ødelæggelse af samfundets struktur, opdagede aldrig kilden til dens styrke. I Syden anklagede nogle “yankee’erne”, nogle—politikere og andre—mediernes. Kun et fåtal forstod, at de, der stod bag borgerrettighedsbevægelsen, tilhørte den samme ondskabsfulde magt, som fremtvang Den russiske Revolution, som benyttede sin indflydelse til at inddrage Amerika i Første Verdenskrig, som bidrog til at skabe Anden Verdenskrig og som endelig skabte den racistiske stat, Israel.

Hvor ironisk er det ikke, at borgerrettighedsbevægelsen har sine rødder i racisme, at den ganske enkelt var et våben, som det mest etnocentriske folk på jorden brugte mod sine ældgamle fjender.

De sorte amerikanere var simpelthen brikker i et langt større politisk spil og har på deres måde lidt lige så meget under spillets konsekvenser, som de hvide har gjort det på anden vis. De fleste ikke-jødiske hvide, som blev inddraget i striden, indså aldrig, at denne kamp ikke reelt drejede sig om borgerrettigheder. Disse deltagere i kampen blev, lige som de sorte amerikanere selv og som så mange andre hvide, manipuleret i den langt større jødiske kamp for opnåelse af magt.

Det samme jødisk dominerede etablisement i Amerika, som prædiker racelighedens og raceblandingens hellige evangelium, giver aldrig amerikanerne en mulighed for at glemme jødernes ret—ja, jødernes hellige pligt—til at bevare deres genetiske arv, både i Amerika og i deres jødiske stat, Israel. Fra fjernsynets prædikestol minder det os konstant om jødernes uforlignelige guddommelighed, deres evige uskyldighed og deres of-

ferstatus. Deres lærde og deres manuskriptforfattere proklamerer ganske ugenert jødernes mentale, kulturelle og moralske overlegenhed. De bliver dagligt helgenkåret i deres egne medier, alt imens de, der vover at ytre et ord imod dem, bliver bragt til tavshed og dæmoniseres

En helligdom for den nye holocaust-religion er blevet rejst midt i Amerikas Akropolis i Washington DC. I dette tempel kan det amerikanske folk dyrke Det udvalgte Folk og føle en tilbørlig skyld for forbrydelserne imod det. Der kan de lære om den værste forbrydelse af alle: At stille spørgsmål ved den eneste sande "borgerret"—den jødiske ret til at herske over os, både kulturelt, åndeligt og politisk.

Aldrig holder de et øjeblik pause fra at fortælle os, at den største forbrydelse i historien var Hitlers påståede forsøg på at begå folkemord på dem, at udrydde jøderne som race. Men hver dag reklamerer den jødiske, chauvinistiske magt for massiv fremmed indvandring til Europa og for blandede ægteskaber racerne imellem. Disse processer vil naturligvis til sidst medføre et virkeligt folkemord på deres historiske fjender: fjernelsen af den europæiske races enestående kulturarv og karakter.

Fremmed undertrykkelse af vort folk ville være slem nok i sig selv, men vore herskere planlægger tydeligt nok genetisk at udrydde vort folk (lige som andre folk), der kunne komme i vejen for dem. Da jeg først havde forstået dette, kunne jeg ikke længere tie stille om den jødisk chauvinistiske og racistiske magt i verden. Deres fortsatte dominans ville skylle vort folk væk under en voksende bølge af indvandring, blandede ægteskaber og europæisk selv-sterilisering. Det er kun deres perverterede medier, der fordømmer vort ønske om at bevare vort folk, som "racisme".

Selv om jeg frygter for mit europæisk-amerikanske folks fremtid, er det min grundlæggende opfattelse, at alle racer, alle etniske grupper, alle folk, burde have retten til at bevare deres unikke genetiske og kulturelle arv. Min holdning til europæiske amerikanere er ikke hyklerisk eller ude af trit med hvad jeg i øvrigt mener, eftersom jeg går ind for den samme, naturlige rettighed for alle folk. Globaliseringen og monopolet på verdensmagten, med dens jødiske bagmænd, udgør en elementær trussel mod alle oprindelige folks overlevelse og deres traditionelle kulturer.

Ironisk nok skyldtes de jødiske racisters besættelse af Palæstina i ikke ringe grad, at de fik fjernet Amerikas kurs fra den, der tjente de europæisk-amerikanske livsvigtige interesser.

De fremmeddominerede massemedier fastholder de fleste amerikanere i fuldkommen uvidenhed om, hvad de berøves—og om det fremmede segment, som står bag dette. Jeg begyndte at se, at massemedierne var det mægtigste våben, de anvendte imod os, så jeg fokuserede min næste undersøgelse på den jødiske infiltration af—og dominans af—de amerikanske og den øvrige verdens massemedier.

Kapitel 5

Jødisk overherredømme i medierne

Som situationen er i dag, er pressen blevet den mægtigste magt i den vestlige verden, mere magtfuld end lovgivningsmagten, den udøvende magt og den dømmende magt. Man får lyst til at spørge: Hvem har valgt den, og hvem er den ansvarlig overfor? Alexander Solzhenitsyn

“Dette jødiske kvælergreb (om medierne) må brydes, for ellers bliver dette land kørt på møddingen,” sagde Graham, og var her enig med Nixons kommentarer tidligere i samtalen. “Mener du det?” siger Nixon til svar. “Ja, afgjort”, siger Graham. “Åh, Gud. Det gør jeg også,” samtykker Nixon og siger så: “Det kan jeg ikke nogensinde sige, men det er min overbevisning.” (båndoptagelse af samtale mellem Nixon og Billy Graham i Det hvide Hus)²⁴⁹

Fire af de fem største underholdningsgiganter er nu drevet eller ejet af jøder. (Rupert Murdoch's News Corp (den fjerdestørste) er den eneste ikke-jødiske, som er tilbage—men Rupert er så pro-israelsk som nogen jøde, måske endda mere. (*Los Angeles Jewish Times*²⁵⁰ 29. okt. 1999) (andre kilder hævder, at Murdochs mor, Elisabeth J. Greene, er jødisk)

I den Oscar-vindende film *Network*²⁵¹ fra 1976, bliver Howard Beale, “æterens gale profet” helt opslugt af tanken om at afsløre en forfærdelig fare, som truer Amerika: arabernes overtagelse af amerikansk fjernsyn gennem deres oliemilliarder.

Filmen var baseret på et Oscar-vindende manuskript fra Paddy Chayevsky, der beskriver et dystert komplot, hvor arabere vil købe og kontrollere de amerikanske Tv-netværk. Howard Beale, der spilles af Peter Finch, er en afsporet Tv-vært, som åbenhjertigt siger, hvad han mener om ethvert emne, hvilket giver skyhøje seertal. Beale raser mod uretfærdighederne og korruptionen i det amerikanske samfund og råber “Jeg er rasende som ind i helvede, og jeg kan ikke klare det mere!”

Forestil dig, hvis irakisk-amerikanske støtter af Saddam Hussein lige inden invasionen af Irak havde kontrollen med de amerikanske medier. Forestil dig, at de kontrollerede de nationale Tv-netværk og udgjorde størstedelen af ejerne, producenterne og forfatterne til Tv-underholdning og nyheder. Tv er en uimodståelig magt, der når helt ind i stuerne hos alle amerikanere—det er den primære kilde for de fleste amerikanere til at lære om omverden. Forestil dig farerne ved, at denne magt var domineret af en snævert forbundet, irakisk, muslimsk minoritet, som støttede Saddam Husseins regime.

Hvis medierne med undtagelse af Tv-mediet stadig var fri, ville de utvivlsomt erklære, at en sådan kontrol truede vores frihed. Kongressen ville sandsynligvis gennemføre lovgivning til at bryde det irakiske kvælergreb om fjernsynet. Patrioter ville minde amerikanerne om, at hvis de ikke var frie til at modtage ufarvede nyheder, dokumentarudsendelser og programvalg, kunne demokratiet ikke fungere. Den magt, som et TV kontrolleret af ét synspunkt, ville besidde, ville bortrodere fundamentet for alle vore frihedsrettigheder: ytringsfriheden. Journalister og klummeskrivere ville være forfornede over, at ikke-amerikanere, folk med loyalitet over for en fremmed magt, havde kontrol over den amerikanske meningsdannelse.

Hvis vi fører denne sammenligning videre, forestil dig så, at de øvrige medier også var på irakiske hænder. Forestil dig, at de tre førende nyhedsmagasiner, *Time*, *Newsweek* og *U.S. News and World Report* blev drevet af irakere, at de tre mest indflydelsesrige amerikanske aviser, *New York Times*, *Wall Street Journal* og *Washington Post*—lige som hovedparten af de resterende større aviser og nyhedsmagasiner—blev kontrolleret af irakere. Forestil dig så, at også Hollywoods filmindustri og hele forlagsbranchen—endda til og med bogdistributionen—alle tillige blev domineret af irakiske muslimer. Forestil dig så endelig, at irakere også havde umådelige formuer investeret i forretningslivet og i bankverdenen og var helt dominerende inden for underholdning og Hollywood, den akademiske verden, retsvæsenet og regeringsapparatet. Læg oven i dette, at Saddam Husseins støtter også rådede over den mest magtfulde lobbyvirksomhed i Washington og stod bag hovedparten af valgkampagne-midlerne til begge de store partier, Demokraterne og Republikanerne. Forestil dig så også lige, at en hengiven iraker stod i spidsen for Det nationale Sikkerhedsråd ("National Security Council") og at en anden af slagsen var chef for CIA. Ville sådan en situation være farlig for Amerika?

Hvis amerikanerne vågnede op en morgen og fandt arabiske navne myldrende overalt på ruteteksterne i Tv og film, på redaktørens side i deres ugentlige tidsskrifter og aviser og på siderne i deres bøger, ville millioner af dem udbrude: "vi er blevet besat!" Seere og læsere ville tvivle på motiverne bag alt, hvad de så på Tv eller læste i aviser, ugeblade og bøger. De ville være særligt på vagt over for alle emner, der havde at gøre med irakere, Saddam Hussein, islam og mellemøstkonflikten. Inden længe ville mange amerikanere udbrude som Howard Beale: "Jeg er rasende som ind i helvede og jeg kan ikke klare det mere!"

Da jeg nåede frem til erkendelsen af, at Den russiske Revolution ikke var russisk, at den var finansieret, organiseret og anført af jøder, der var drevet af en århundreder gammel konflikt imellem dem selv og det russiske folk, kom jeg til at undre mig over, hvordan en så vigtig historisk kendsgerning havde kunnet skjules så effektivt. Da jeg var blevet fuldt informeret om kommunisternes mord på millioner af kristne i Rusland og Østeuropa, måtte jeg spørge mig selv, hvorfor der var så få film, drama-serier og dokumentarudsendelser i Tv, så få romaner, bøger og tidsskrift-artikler om dette, men endeløse beretninger om den jødiske holocaust.

Så faldt jeg over et eksemplar af avisen, *The Thunderbolt*, der blev udgivet af Dr. Edward Fields fra Marietta, Georgia.²⁵² Dr. Fields dokumenterede udførligt den jødiske kontrol over Amerikas tre største Tv-netværk, NBC, CBS og ABC. Jeg tjekkede omhyggeligt Dr. Fields' kilder, som også omfattede biografier, der var udgivet af jøder.

Da jeg første gang undersøgte sagen, var Richard Sarnoff chef for NBC, William Paley for CBS og Leonard Goldenson var den øverste i ABC. Jeg blev forbavset over at finde ud af, at alle tre var jøder, alle tre var aktive i zionistorganisationer og alle tre var blevet hædret af adskillige jødiske, zionistiske og andre pro-Israel grupper. Derefter så jeg, at den førende avis i Amerika, *New York Times*, havde jødisk ejerskab og redaktion. Det samme gjaldt den avis, der har større indflydelse på den føderale regering end nogen anden, *Washington Post*. Jøder ejede også avisen med det største oplag, *Wall Street Journal*. Selv min egen avis hjemme i New Orleans, *Times-Picayune* ejede de.

Jeg blev gjort opmærksom på, at jøder havde domineret Hollywood i årevis. Det var interessant at få at vide, at ud af "De ti fra Hollywood", som påberåbte sig "Fifth Amendment"*, da de blev udspurgt af Kongressen, om de var kommunister, var de ni jøder. Da jeg undersøgte forholdene inden for ugemagasiner og i bogbranchen, opdagede jeg atter en slående overvægt af jøder—hvor mange af dem var opslugt af jødiske interesser i lighed med vore dages Steven Spielberg, instruktøren af *Schindler's List*²⁵³ som er uforbeholden i sin støtte til zionistiske mærkesager. Rent faktisk var denne film, som var den mest set film, der nogensinde var blevet lavet om holocaust-temaet og som var blevet set af millioner, der anså den for at være virkelig historie, en helt igennem jødisk produktion.

Jerry Molen—producent; Gerald R. Molen—producent; Steven Spielberg—instruktør; Kurt Luedtke—filmforfatter (screenwriter); Janusz Kaminski—filmfotograf; Michael Kahn—redaktør; Ewa Braun—kulisdesigner, produktionsdesigner; Branko Lustig—producent, produktionsdesigner; Allan Starski—produktionsdesigner; Lew Rywin—med-producent.

Flere år senere læste jeg jødiske artikler, der pralede med jødisk dominans i de amerikanske medier. Jeg læste også bogen *An Empire of their*

* Ret til bl.a. ikke at vidne mod sig selv i straffeprocedure garanteret i "Femte Tilføjelse" i USA's forfatning, overs. anm.

*Own*²⁵⁴ af Neal Gabler, en bog, der detaljeret beskriver den jødiske overtageelse af filmindustrien.

Ben Stein, en jødisk filmforfatter (og søn af Herbert Stein, der var økonomisk rådgiver for præsident Richard Nixon), skrev bogen *The View from Sunset Boulevard*. Heri siger han åbenhjertigt, at en stor andel af Hollywoods fjernsynsforfattere og ledere er jødiske og at de er voldsomt imod kristne værdier og den konservatisme, som man finder i det traditionelle landsby-Amerika.²⁵⁵ Han skrev en artikel i *El-online* i 1997 med overskriften: "Er det jøder, der styrer medierne?" og med en undertitel, der lød: "Det kan du bande på—og hvad så?"²⁵⁶

I 1970'erne undersøgte Dr. William L. Pierce, formanden for National Alliance og redaktør af magasinet *National Vanguard* sammen med sin stab dette spørgsmål og påviste den jødiske dominans i sit essay, "Hvem styrer Amerika?" ("Who Rules America?")²⁵⁷

Hvad jeg opdagede var, at Paddy Chayefskys værste mareridt og hans figur, Howard Beale i filmen *Network*, allerede var en realitet. En lille, men snævert forbundet minoritet med en 3000 år gammel loyalitet over for sit eget folk og en fanatisk hengivenhed over for dets for nyligt oprettede nation, dominerer Amerikas medier. Men det er ikke araberne, der har denne magt. Ej heller er det irerne, tyskerne, franskmændene, englænderne, russerne, svenskerne, danskerne eller italienerne. Det er ikke muslimer, kristne, mormoner eller katolikker. Ironisk nok består denne gruppe af medlemmer fra Paddy Chayefskys egen verden. Chayefsky—som er en entusiastisk tilhænger af jødiske mærkesager og af staten Israel—forsøger dygtigt at påvirke seerne imod arabere ved at beskyldte disse for nøjagtigt dét, som jøderne allerede har gjort. Den øvrige stab på *Network*-produktionen omfattede instruktøren, Sidney Lumet, producenten, Howard Gottfried og redaktøren, Alan Heim. Den samme stamme, som finansierede, producerede og distribuerede filmen *Network* dominerer de amerikanske medier og rent faktisk hele den vestlige verdens medier.

Jødisk mediemagt er så altomfattende, at det næsten ikke er muligt at overdrive den. Det er ikke kun et spørgsmål om, at deres magt er ude af proportioner i forhold til deres antal. Deres magt er så stor, at det tager pusten fra én.

Hvis du bor i en større by, vil den daglige avis, du læser, med stor sandsynlighed være jødisk ejet eller jødisk redigeret. Det samme gælder det landsdækkende ugeblad, du køber i kiosken. Med lige så stor sandsynlighed vil det landsdækkende kabel-Tv eller det almindelige Tv, du ser, være jødisk ejet, og skulle det ikke være tilfældet, vil jøder være i overtal i de ledende og væsentligste afdelinger. Den film, du ser i biografen eller på Tv vil højst sandsynligt være produceret, instrueret eller skrevet af jøder—og ofte med jøder i alle tre nævnte funktioner. Forlagene, der har udgivet de bøger, du læser, endog musikselskaberne, der producerer den musik, du køber, er formentlig jødisk ejede og skulle det undtagelsesvis ikke være sådan, vil de højst sandsynligt have jøder placeret på de ledende nøgleposter. Boghandlere og biblioteker baserer ofte deres indkøb på anmeldelser fra jødiske litteraturkritikere og anmeldere samt blade

såsom *New York Times Book Review*, endnu en del af det jødisk-ledede *New York Times*.

Det er helt sikkert sandt, at mange mennesker inden for medierne ikke er jøder. Ej heller påstår jeg, at samtlige jøder i medierne er med i en eller anden fantastisk og indviklet sammensværgelse eller at hver eneste jøde er glødende zionist. Men den overvældende dominans og retning i de amerikanske medier er jødisk og ingen anden gruppe er mere etnocentrisk eller bedre organiseret til at fremme de interesser, de mener at have, end netop jøderne. Når vi husker disse kendsgerninger, kan da nogen fornuftig person mene, at jøderne præsenterer nyheder og underholdning uden en skævvridning til fordel for deres egne formål gennem det, som Neil Gabler har kaldt "Deres eget imperium"?

Jeg voksede op med læsning af den lokale New Orleans-avis, *Times-Picayune*, og fra tredje klasse og frem læste jeg den hver morgen sammen med min far. Når morgenmaden var overstået, havde far dekoreret den med brødkrummer og kaffepletter og jeg havde udsmykket den med havregrød og mælk. Min far tog nyhedssektionen først og jeg læste sportsnyhederne og tegneserierne og så blev det min tur til at se overskrifterne, mens han læste de andre dele af bladet. Frem til sidst i 50'erne var *Times-Picayune* et ægte sydstatsblad. Det reflekterede Sydens værdier, standarder, politiske synspunkter og kulturarv. Vi betragtede avisen som vores vitale information om såvel de banale hændelser i området som de større begivenheder ude i verden. Det var *vores* avis—og det var ikke kun fordi den var trykt i *vores* by. Den repræsenterede noget af *vores* tankegang, *vores* kultur og *vore* værdier.

Da integrationen begyndte i skolerne, rasede *Times-Picayune* imod den nationale regerings indblanding* i vores levemåde. Mange artikler talte om det venskabelige forhold imellem sorte og hvide i New Orleans, om den strålende livskvalitet for hvide og sorte og om, hvordan byen havde en af Amerikas allerstørste sorte iværksætter-grupper. Den skrev om, hvordan den sorte uddannelses- og levestandard under lederskab af hvide var gået frem de seneste årtier. Redaktørerne af *Times-Picayune* forudsagde stædigt, at den tvungne integration og yankee- og socialistagitorers ("liberals") ophidselse af de sorte ville ruinere en af de smukkeste, kulturelt rigeste og mest charmerende byer i verden. De hævdede, at integrationen ville sinke det sorte samfunds fremgang og true de hvide standarder.

Efter at *Times-Picayune* blev købt af S. I. Newhouse, begyndte bladet gradvist at rykke mod venstre. Efterhånden som byens skoler og den offentlige service begyndte at smuldre under integrationsprocessen, blev *Times-Picayune* stadig mere socialistisk, og min far—der var let konservativ—brød sig mindre og mindre om den. Jeg holdt stadigvæk af den og som jeg blev ældre, følte jeg mig enig i bladets racesynspunkter. Jeg var ikke klar over, at avisen ikke længere var et sydstatsblad og at den nye ejer, en jødisk flygtning fra zarens Rusland, residerede i New York Citys område.

* Højesteretssag i 1954 medførte, at skoler ikke længere måtte være raceadskilte i USA, overs. anm.

Da Newhouse døde efterlod han en mediegigant til en værdi af ti milliarder dollar til sine sønner, Samuel og Donald. Blandt deres besiddelser var *Times-Picayune*, morgenavisen *Post-Standard* i Syracuse, New York, eftermiddagsbladet *Herald-Journal*; aviserne *Morning Register* og *Afternoon Press* i Mobile, Alabama; Morgenavisen *News* og eftermiddagsavisen *Times* i Huntsville, Alabama; Morgenavisen *Post Herald* og eftermiddagsbladet *News* i Birmingham, Alabama samt morgenavisen *Union* og eftermiddagsbladet *News* i Springfield, Massachusetts og søndagsavisen, *Republican*, dér.

Newhouse-imperiet ejer i dag 30 daglige aviser, 12 Tv-stationer, 87 kabel-Tv systemer, to dusin landsdækkende blade og søndags-supplementet, *Parade*, der har et fantastisk oplag på mere end 22 millioner.

Da Newhouse købte *Times-Picayune*, skrev *Time* magasinet, at han havde kommenteret det sådan: "Jeg har lige købt New Orleans."²⁵⁸

På en vis måde var hans udtalelse korrekt og nøjagtig. Newhouse og hans ansatte kunne sige lige, hvad de havde lyst til om en hvilken som helst person eller et hvilket som helst emne med kun ganske lille frygt for at blive modsagt. Det stod Newhouse, som sad sikkert på sit monopol, frit for at fremme en hvilken som helst social eller politisk dagsorden, han lystede.

Selv i dag, mere end 25 år efter Newhouse's køb af *Times-Picayune*, er mange i New Orleans ikke klar over, at en jødisk New York-familie ejer bladet. Redaktionskolonnen angiver en lokal adresse og siger, at udgiveren er Ashton Phelps, en efterkommer af den familie, som en gang ejede bladet.

Da jeg var teenager og netop var blevet oplyst om den jødiske kontrol over medierne, opdagede jeg, at mange af annoncørerne i *Times-Picayune* var jødisk ejede foretagender, heriblandt Goldrings, Levitts, Mintz, Godehauks (et jødisk, forfransket navn), Kirshmans, Rosenberg, Rubinstein Bros., Gus Mayer, Adler og Maison Blanche. En af de største annoncører i New Orleans var Sears & Robuck og Edith Stern, som var en New Orleans-aktivist for jødiske og socialistiske mærkesager, var Sears' hovedaktionær. Jeg fandt snart ud af, at mange af de største reklamebureauer både lokalt og landsdækkende var under jødisk ejerskab og direktion. Disse bureauer kunne styre annonceringen hen til et hvilket som helst blad eller medieforetagende, de ønskede.

Jødisk annoncemagt har ikke kun forøget den jødiske monopolisering og konsolidering af amerikanske aviser, men påvirker også i allerhøjeste grad medier, der ledes eller ejes af ikke-jøder. Alle større medier er afhængige af jødisk annonceindkomst, hvorfor deres emner, artikler og redaktionelle linjer omhyggeligt må justeres til jødiske holdninger og interesser. Og i sidste ende er den frie presse ikke fri. Den drives af penge. Det gamle visdomsord, at 'den, der betaler orkestret, bestemmer melodien', gælder helt afgjort i medierne.

Ved begyndelsen af sidste århundrede havde de fleste større byer to eller tre daglige aviser og mange havde endda flere. Der har været en foruroligende tendens til monopolisering af dagbladene. Der er kun omkring 50 byer i Amerika med mere end ét dagblad og mange af disse har det

samme ejer selskab. Det Newhouse-ejede *Times-Picayune* og *States-Item* illustrerer denne tendens udmærket. De smeltede sammen til en tidlig og en sen udgave af *Times-Picayune*.

Som resultat er der ud af de 1.600 dagblade i Amerika kun 25 procent, som er selvstændige i modsætning til at være del i en aviskæde. Og kun en lillebitte andel er store nok til at have så meget som skelettet af en egen journaliststab placeret uden for sit nærområde. De er afhængige af nyheds-konglomerater som *New York Times*, *Washington Post* og Newhouse-kæden til deres nyhedsdækning, både den nationale og på verdensscenen.

Den jødiske dominans i amerikanske medier har stået på længe. Endda så langt tilbage som til 1920'erne havde jøder en indflydelse, der lå langt over deres procentandel af befolkningen. Og selv om medieselskaberne ofte kommer på nye hænder og administrerende direktører, bestyrelsesformænd, ledere og chefredaktører skifter navn, er den jødiske dominans stærkere end nogensinde—desuden fortsætter de mægtige med at forøge og konsolidere deres magt. En stor del af de nyheder, som "uafhængige" blade trykker, kommer fra nyhedsbureauerne, hvoriblandt Associated Press er giganten. Michael Silverman er selskabets nuværende administrerende direktør, som styrer den daglige nyhedsvirksomhed og overvåger de redaktionelle afdelinger. Silverman står til regnskab over for AP's chefredaktør, Jonathan Wolman, endnu en jøde. De øvrige væsentligste kilder til nyhedsartikler i de lokale blade er de tre mest indflydelsesrige aviser i Amerika.

Tre magtfulde aviser

New York Times, *Wall Street Journal* og *Washington Post* er placeret i hjertet af amerikansk forretningsliv, kultur og regeringsmagt. Deres indflydelse rækker ud over hele nationen. De er startpunkt for nyheder, de fokuserer på emner, der passer dem, de ophøjer offentlige personer, som de billiger og nedgør dem, de misbilliger. De fortæller os, hvilke film vi skal se, hvilke bøger og blade vi skal læse, hvilken musik vi skal købe og hvad vi skal beundre. De påvirker, hvordan vi tænker på tusind forskellige områder—og faktisk afgør de ofte, hvilke emner vi skal tænke på ved at udbasunere nogle historier og ignorere andre.

New York Times læses overalt i Amerika—i akademiske kredse, i forretningslivet, i politiske kredse, i kunst- og litteraturverdenen. Den sætter standarderne for politik, socialt liv, underholdning, litteratur, kunst og mode.

Dens moderselskab ejer desuden gennem *New York Times Co.* 33 andre aviser, heriblandt *Boston Globe*, der blev købt i juni 1993 for 1,1 milliard dollar; tolv magasiner, heriblandt *McCall's* og *Family Circle*, hver med oplag på mere end 5 millioner; syv radio- og Tv-stationer; et kabel-Tv system og tre bogforlag. *New York Times* nyhedsservice transmitterer ny-

heder, artikler og fotografier fra *New York Times* gennem kabelforbindelse til 506 andre aviser, nyhedsbureauer og magasiner.

Som så mange andre aviser startede den under ikke-jødisk ejerskab og endte under jødisk kontrol. George Jones og Henry Raymond grundlagde det berømte blad i 1851. Lidt før forrige århundredskifte købte den jødiske aktivist, Adolph Ochs bladet og nu er hans oldebarn, Arthur Ochs Sulzberger, Jr., administrerende direktør og udgiver. Chefredaktør og redaktionschef er henholdsvis Max Frankel og Joseph Lelyveld.

Eftersom *Washington Post* læses så meget blandt Washingtons valgte og ansatte regeringseksponenter og andre bureaukrater, har bladet en enorm påvirkning af vor regering. Det kan have indflydelse på ansættelser, afskedigelser, lovgivning samt hjemlige og udenlandske sager af enhver art. Det kan endda bevirke afsættelsen af en præsident, som det skete med Richard Nixon. Cheferne hos *Washington Post* kan vælge at give reklame til et emne eller vælge at ignorere det, de kan vælge at være vildt forargede over en begivenhed eller at brøle deres anerkendelse ud. *Posten* har utallige aktiebesiddelser i aviser, Tv og magasiner—mest kendt er *Newsweek*.

Washington Post Co. har et antal andre aktiebesiddelser i aviser (Gazette aviserne, heriblandt 11 magasiner for militæret); i Tv (WDIV i Detroit, KPRC i Houston, WPLG i Miami, WPMG i Orlando, KSAT i San Antonio, WJXT i Jacksonville). Samt i magasiner, som sagt først og fremmest i nationens nr. ét ugentlige nyhedsmagasin, *Newsweek*. *Washington Post Co.*'s forskellige Tv-interesser når ud til omkring 7 millioner hjem og dets kabel-Tv service, Cable One, har 635.000 abonnenter.

I et joint venture med *New York Times* udgiver *The Post* avisen *International Herald Tribune*, det dagblad, der distribueres videst omkring i verden.

I lighed med *New York Times* begyndte *Washington Post* på ikke-jødiske hænder. Det blev grundlagt i 1877 af Stilson Hutchins og blev senere drevet af MacLean-familien. På grund af MacLeans' konservative holdning skiftede jødisk annoncering over til de andre Washington-aviser, hvilket drev *Posten* til konkurs. En jødisk financier, Eugene Meyer, trådte ind og købte avisen på tvangsauktionen for en bagatelagtig sum. Lige så snart den var kommet på jødiske hænder, vendte annoncering fra jødiske virksomheder og reklamebureauer tilbage og bladet gav igen overskud.

Med henblik på yderligere bemægtigelse af medierne i vor nations hovedstad gennemførte jøderne en reklameboykot mod oberst McCormicks *Time-Herald*, som de afskyede på grund af bladets støtte til senator Joseph McCarthy. Da bladet blev ude af stand til at sælge annoncer til detailhandelen, indskrænkede det dramatisk. Det begyndte at tage omkring en million dollar om året og blev til sidst i 1954 solgt meget billigt til Meyer. *Washington Post* drives nu af Meyers datter, Katherine Meyer Graham, der er hovedaktionær og bestyrelsesformand. Hendes søn, Donald, er præsident og administrerende direktør.

Det tredje førende og indflydelsesrige dagblad i Amerika, særligt i forretningsverdenen, er *Wall Street Journal*, der sammen med *Barron's* og 24

andre dagblade—udgives af Dow Jones & Company. *Wall Street Journal* har et oplag på mere end to millioner, hvilket gør det til Amerikas største dagblad for erhvervslivet og giver det en fabelagtig indflydelse på forretningsverdenen og på emner inden for bankverden, handel og økonomi. Den administrerende direktør for Dow Jones og samtidigt bestyrelsesformand og udgiver af *Wall Street Journal*, hedder Peter R. Kann og han er jøde.

De fleste af New Yorks øvrige større aviser er ikke i bedre hænder end det er tilfældet med *New York Times* og *Wall Street Journal*. I januar 1993 købte den jødiske ejendomsspekulant, Mortimer B. Zuckerman, *The New York Daily News* af boet efter den jødiske mediebaron, Robert Maxwell (født Ludvik Hoch). *The Village Voice* er personligt ejet af Leonard Stern, den jødiske milliardær, som også ejer Hartz Mountain virksomheden, der sælger alt til kæledyr. *The New York Post* er ejet af News Corporation, som ledes af jøden Peter Chernin.

De tre mest læste nyhedsmagasiner

Time, *Newsweek* og *U. S. News and World Report* er de tre største ugentlige nyhedsmagasiner, som udgives i De forenede Stater. Det største og mest ansete er *Time*, der har et oplag på mere end fire millioner. Time-Warners administrerende direktør er Gerald Levin, som er en jødisk velgører for mange jødiske og israelske mærkesager.

Newsweek er det næststørste med et oplag på mere end tre millioner. Det kontrolleres af Katherine Meyer Graham fra *Washington Post*, endnu en ivrig velgører for utallige jødiske formål.

Det tredjestørste ugentlige nyhedsmagasin er *U. S. News and World Report*, hvis ejer, udgiver og chefredaktør hedder Mortimer B. Zuckerman. Han er en stolt zionist, som tillige ejer *The Atlantic Monthly* og *The New York Daily News*.

Giganterne inden for bogbranchen

Bogbranchen er måske den del af de amerikanske medier, som er mindst domineret af jøder. Og alligevel er de vigtigste dele af denne industri også domineret af dem. Alt, hvad man i dag behøver for at udgive en bog, er en trykker og lidt penge og der findes titusinder af trykkere og hundreder af små bogforlag i Amerika. Alligevel er den jødiske indflydelse også her meget stærk, for dét at skrive en bog, uanset hvor oplysende og provokerende den måtte være, giver ingen garanti for, at den bliver udgivet og selv om den udgives, er der ingen garanti for, at den bliver professionelt opreklameret, distribueret eller blot omtalt. Det halve dusin største forlag og bogdistributører tager sig af 95 procent af de bedst sælgende bøger i Amerika. Og på dette område er jødisk bedømmelse ikke til at komme uden om og jødisk velvilje afgørende.

Ifølge *Publisher's Weekly* er de tre største amerikanske forlag Random House (og dets underafdelinger, såsom Crown Publishing Group), Simon & Schuster og Time Warner Trade Group (der også omfatter Warner Books, Little, Brown, og Book of the Month Club). Jøder kontrollerer to af de tre og den tredje, Random House, har mange jøder placeret på nøgleposter i mange af afdelingerne i den sammenslutning, den er del af.

Gerald Levin er administrerende direktør for Time-Warner Communications, som ejer Time Warner Trade Group. Det andet store forlag, Simon and Schuster, er en underafdeling i Viacom Inc. Viacom's administrerende direktør er Sumner Redstone (født Murray Rothstein). Derudover skal det nævnes, at det største børnebogsforlag, som sidder på mere end 50 procent af markedet, er Western Publishing, hvis administrerende direktør nu hedder Richard Snyder. Han afløste en anden jøde, Richard Bernstein.

Undertrykkelsen af én bog

En af de mest brillante bøger fra forrige århundrede, som berettede om svækkelsen af Amerikas majoritet, er *The Dispossessed Majority* af Wilmot Robertson.²⁵⁹ Denne bog er rig på idéer og der ligger grundige undersøgelser bag, lige som behandlingen sprogligt ligger på et plan, der sjældent ses i dag. Men Robertson var ude af stand til at finde en større forlægger, fordi han vovede at skrive om de unævnelige emner: race og jødisk etnocentrisme. Ingen landsdækkende eller større avis eller magasin ville anmelde bogen og ingen landsdækkende bogdistributør ville have med den at gøre. Mange landsdækkende medier ville ikke engang tillade Robertson at købe annonceplads for sin bog, fordi den indeholdt oplysninger, der var uacceptable for de selvudnævnte, jødiske censorer. Trods bogens bandlysning fra alle almindelige boghandler og på trods af, at bogen ikke blev anmeldt af de større blades boganmeldere, er det lykkedes Robertson at sælge over 150.000 bøger, via postordre og gennem mund til øre metoden.

TV

Da jeg læste Edward Field's artikel, som påviste den jødiske kontrol med de tre største Tv-netværk, blev jeg fascineret heraf. ABC, CBS og NBC producerer langt den største del af underholdnings-Tv i Amerika og for de fleste amerikanere udgør de den primære kilde til nyheder. Leonard Goldenson fra ABC, William S. Paley fra CBS og David Sarnoff fra NBC ledte deres respektive netværk i mange, mange år og satte dermed stilen for—og omfanget af den moderne jødiske dominans i massemedierne. Her følger en del af Dr. William L. Pierce's artikel: "Hvem styrer medierne?" *

* (2004). En opdateret udgave af artiklen (oktober 2010) kan læses på adressen www.natvan.com/leaflets/WRA

Hvem styrer medierne?

Statens igangværende deregulering af telekommunikations-industrien har ikke medført den påståede øgede konkurrence, men tværtimod en accelererende bølge af virksomhedssammenlægninger og overtagelser, som har skabt en håndfuld multi-milliard mediekonglomerater. Det største af disse konglomerater har i hastig takt vokset sig endnu større ved at opsluge sine konkurrenter, idet den næsten tredoblede sin størrelse i løbet af 1990'erne. Når som helst man ser fjernsyn, uanset om det er fra en lokal station eller via kabel eller satellit, uanset om du ser en spillefilm i biografen eller hjemme—når som helst du lytter til musik i radioen eller noget, du har optaget—når som helst du læser en avis, en bog eller et blad—er det meget sandsynligt, at den underholdning eller information, du modtager, er blevet produceret og/eller udsendt af et af disse mega-medieselskaber.

Time Warner. Det største medie-konglomerat i dag er Time Warner (kort benævnt: AOL-Time Warner; "AOL" blev droppet fra navnet, da der af regeringsundersøgere blev sat spørgsmålstegn ved den bogføringspraksis, der anvendtes i AOL-divisionsen) nåede sin nuværende form, da America Online købte Time Warner for 160 milliarder dollar i 2000. Sammenlægningen førte Steve Chase, en ikke-jøde, sammen med Gerald Levin, en jøde, som henholdsvis bestyrelsesformand og administrerende direktør for AOL-Time Warner. Warner, der blev grundlagt af de jødiske Warner-brødre i de tidlige år af forrige århundrede, blev snart en del af den jødiske magtbase i Hollywood, en kendsgerning, der er så velkendt, at den åbent vedkendes af jødiske forfattere, som det også er tilfældet med den kendsgerning, at enhver ny medie-erhvervelse også bliver domineret af jøder: Den jødiske forfatter, Michael Wolff, skrev i magasinet *New York* i 2001 om den oprindelige sammensmeltning mellem Time, Inc. og Warner: "Siden Time Inc.'s sammensmeltning med Warner for ti år siden, er en af de interessante forandringer, at det er blevet en jødisk virksomhed." ("Fra AOL til W", *New York* magasinet, 29. januar 2001)

Den tredje mægtigste person i AOL-Time Warner, i det mindste på papiret, var næstformand for bestyrelsen, Ted Turner, en hvid ikke-jøde. Turner havde i 1996 solgt sit Turner Broadcasting System, der også omfattede CNN, til Time Warner i bytte for en stor aktieandel af Time Warner. Men allerede i april 2001 havde Levin i realiteten fyret Ted Turner og fjernet ham fra enhver reel magt. Turner forblev dog en meget stor og åbenhjertig aktionær, samt medlem af direktionen.

Levin overspillede sine kort og under et opgør i maj 2002 blev han fyret af selskabets bestyrelse. For Ted Turner, der havde tabt 7 milliarder af sine 9 milliarder dollar på grund af Levins fejlslagne ledelse, var dette kun en lille trøst. Turner er fortsat i yderkredsen, uden indflydelse på selskabets indre virke. Steve Case trak sig under pres tilbage i maj 2003. Bestyrelsen erstattede de to, Levin og Case, med en sort leder, Richard Parsons. Bag Parsons er den jødiske indflydelse og magt forblevet dominerende.

AOL er den største internetudbyder i verden med 34 millioner abonnenter i USA. Den bliver nu benyttet som en online platform for det jødiske indhold fra Time Warner. Jodi Kahn og Meg Siesfeld, begge jøder, leder Time Inc. Interactive-holdet, under chefredaktøren, Ned Desmond, der er hvid ikke-jøde. Alle tre er under ledelse af Time Inc.'s chefredaktør, Norman Pearlstine, der er jøde. Deres job består i at overføre Time Warners indhold til specifikke målgrupper blandt AOL's abonnenter, særligt kvinder, børn og teenagere.

Time Warner var allerede den andenstørste af verdens mediegiganter, da den gik sammen med AOL. Time Warners datterselskab, HBO (med 26 millioner abonnenter), er USA's største betalings kabel-Tv netværk. HBO's "konkurrent", Cinemax, er endnu et af Time Warners mange kabelselskaber.

Indtil den jødiske milliardær, Edgar Bronfman, Jr.'s køb af PolyGram i maj, 1998, var Warner Music Amerikas største musikselskab med 50 afdelinger. Warner Music var et af de første foretagender til at opreklamere "gangsta rap". Igenennem selskabets involvering i Interscope Records (inden Interscope blev købt af et andet jødisk-ejet medieselskab) hjalp det til med at gøre en genre, hvis malende lyrik udtrykkeligt opfordrer sorte til vold mod hvide, populær. Bronfman købte Warner Music i 2004 og holdt det derved helt på jødiske hænder.

I tilgift til kabel-Tv og musik er Time Warner dybt involveret i produktion af spillefilm (Warner Brothers Studio, Castle Rock Entertainment og New Line Cinema). Time Warners forlagsafdeling ledes af dens chefredaktør, Norman Pearlstine, der er jøde. Han kontrollerer 50 blade, heriblandt *Time*, *Life*, *Sports Illustrated* og *People*. Blandt selskabets bogforlag er Time-Life Books, Book-of-the-Month Club, Little Brown og mange andre. Time Warner ejer også Shoutcast og Winamp, selve de værktøjer, som de fleste uafhængige internet-radioer er afhængige af og forhandlede, som en dominerende aktør i Recording Industry Association of America (RIAA) i realiteten med sig selv, da reglerne om ophavsrettigheder i internetradioers musikbrug blev fastsat. De favoriserede i udpræget grad dem med stor volumen og tvang mange små radioer bort. (*The Register*, "AOL Time Warner takes grip of net radio", 8. april, 2003).

Disney. Den næststørste mediekoncern i dag med 2003-indtægter på 27,1 mia. \$ er The Walt Disney Company. Dets førende personlighed og administrerende direktør, Michael Eisner, er jøde. (I 2004. Den øverste leder hedder i dag (2007) Richard Iger, Eisner er stadig den næststørste aktionær.)

Disney-imperiet, som ledes af en mand, der betegnes af en medie-analytiker som en "kontrol-freak," indeholder adskillige Tv-produktionsselskaber (Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television) og kabelnet med mere end 100 millioner abonnenter i alt. Hvad spillefilm angår, omfatter Walt Disney Motion Pictures gruppen Walt Disney Pictures, Touchstone Pictures, Hollywood Pictures og Caravan Pictures. Disney ejer også Miramax Films, der drives af de jødiske Weinstein brødre, Bob og Harvey, som har produceret så ultra-vulgære film som *The Crying Game*, *Priest* og *Kids*.

Da Disney-selskabet blev ledet af den ikke-jødiske Disney-familie, inden Eisners overtagelse i 1984, var det indbegrebet af sund familieunderholdning. Og medens det endnu ejer rettighederne til *Snehvide*, har selskabet, under Eisners ledelse ekspanderet sig ind i produktion af en stor mængde såkaldt "voksen" underholdning".

I august 1995 erhvervede Eisner Capital Cities/ABC, Inc., der ejer ABC Tv-netværket, som igen ejer ti Tv-stationer direkte i så store markeder som New York, Chicago, Philadelphia, Los Angeles, San Francisco og Houston. Hertil kommer, at ABC i USA har 225 tilsluttede Tv-stationer, mere end 2.900 tilknyttede radiostationer og producerer over 7.200 radioprogrammer. ABC ejer 54 radiostationer og driver 57 radiostationer, heraf mange i store byer som New York, Washington og Los Angeles. Radio Disney, en del af ABC Radio Networks, laver programmer rettet mod børn.

Sports Network ESPN, et ABC-kabel datterselskab, er ledet af adm. direktør George W. Bodenheimer, som er jøde. Selskabet kontrollerer også Disney Channel, Toon Disney, A & E, Lifetime Television, SOAPnet og History Channel

med mellem 86 og 88 millioner abonnenter hver. ABC Familie-Tv-net har 84 millioner abonnenter og som supplement til Tv-underholdning (noget af det ret vulgært for en "familie"-kanal) er nettet også afsætningskanal for den kristne zionistiske Tv-evangelist Pat Robertson.

Selv om ABC/Disney primært er et teleselskab, tjener det mere end 1 milliard dollars ved forlagsdrift og ejer Walt Disney Company Book Publishing, Hyperion Books og Miramax Books. Det ejer også seks daglige aviser og udgiver over 20 magasiner. Disney Publishing Worldwide udgiver bøger og tidsskrifter på 55 sprog i 74 lande og nåede op på mere end 100 millioner læsere hver måned. På Internettet driver Disney Buena Vista Internet Group, ABC Internet Group, ABC.com, ABCNEWS.com, Oscar.com, Mr. Showbiz, Disney Online, Disneys Daily Blast, Disney.com, Family.com, ESPN Internet Group, ESPN, sportzone.com, Soccernet.com, NFL.com, NBA.com, Infoseek (delvist ejerskab) og Disney Interactive.

Viacom. Nummer tre på listen med 2003-indtægter på lige over \$ 26.5 milliarder er Viacom, Inc. ledet af Sumner Redstone (født Murray Rothstein), en jøde. Melvin A. Karmazin, en anden jøde, var nummer to ved Viacom indtil juni 2004 og var President og Chief Operating Officer. Karmazin er fortsat en stor Viacom aktionær. Da Karmazin blev udskiftet, var det med en jøde, Leslie Moonves og Tom Freston, muligvis jøde, som henholdsvis formand og COO. (Vi har været ude af stand til at bekræfte Frestons jødiske herkomst, han har udført arbejde for jødiske organisationer og var involveret i beklædningsindustrien, en stærkt jødisk industri, hvor han importerede tøj fra den tredje verden til USA i 1970'erne.)

Viacom producerer og distribuerer Tv-programmer for de tre største net, ejer 39 Tv-stationer direkte med yderligere 200 søsterselskaber i dets helejede CBS Television Network, ejer 185 radiostationer i sin Infinity radio-gruppe og har over 1500 tilknyttede stationer via sit CBS Radio Network. Det producerer spillefilm gennem Paramount Pictures, der ledes af jødinden Sherry Lansing (født Sherry Lee Heimann), der planlægger at gå på pension ved udgangen af 2005.

Viacom blev dannet i 1971 som en måde at undvige en anti-monopol FCC's afgørelse, der krævede, at CBS udskilte en del af sine kabel-Tv-aktiviteter og syndikerede program-forretning. Dette træk fra regeringen gjorde desværre ikke noget for at reducere det hovedsageligt jødiske samarbejdsmonopol, som fortsat er det største problem i industrien. I 1999, efter at CBS igen havde suppleret sig selv ved at købe King World Productions (en førende Tv-programudbyder), har Viacom erhvervet sit tidligere ejer selskab, CBS i en dobbelt hån mod ånden i 1971-afgørelsen.

Redstone erhvervede CBS efter aktionærafstemning i december 1999 på CBS og Viacom. CBS Television har længe været ledet af den tidligere omtalte Leslie Moonves, den anden Viacom med-formand, Tom Freston har ledet det helejede MTV.

Viacom ejer også Country Music Television og The Nashville Netværkskabel kanaler og er den største udendørs reklameenhed (reklametavler m.v.) i Amerika. Viacom's forlagsdivision omfatter Simon & Schuster, Scribner, The Free Press, Fireside og Archway Paperbacks. Det distribuerer videoer gennem sine over 8.000 Blockbuster butikker. Det er også involveret i udsendelser via satellit, i forlystelsesparker og videospil.

Viacoms største kilde til berømmelse er imidlertid som verdens største udbyder af programmer til kabel-Tv gennem dens Showtime-, MTV-, Nickelodeon-, Black Entertainment og andre netværker. Siden 1989 har MTV erobret en stør-

re og større andel af de unge seere. MTV dominerer Tv-markedet for unge seere mellem 12 og 24 år.

Sumner Redstone ejer 76 procent af aktierne af Viacom. Han tilbyder Jackass som en teenager rollemodel og pumper MTV's racemæssigt blandede rock og rap videoer ind i 342 millioner husstande i 140 lande og er en dominerende kulturel indflydelse på hvide teenagere rundt omkring i verden. MTV laver også film til reklame for raceblanding, som *Save the Last Dance*.

Nickelodeon har med mere end 87 millioner abonnenter langt den største andel af de 4-til-11-årige Tv-seere i USA og er i hastig vækst i Europa. De fleste af programmets shows udviser endnu ikke den åbenlyse degeneration, som er MTV's kendetegn, men Redstone presser gradvist på for at udskeænke den samme gift til sine børneseere, som den, der gives i MTV. I begyndelsen af 2001 var Nickelodeon fortsat på en 12 år lang førerplads som foretrukken kanal på kabel-Tv for børn og yngre teenagere.

NBC Universal. Edgar Bronfman, Jr. er endnu en jødisk mediebaron. Han ledede Seagram Company, Ltd., spiritusgiganten, indtil den nylige fusion med Vivendi. Hans far, Edgar Bronfman, Sr., er præsident for the World Jewish Congress.

Seagram ejede Universal Studios og købte senere Warner Interscope Records, den førende propagandavirksomhed for "gangsta rap". Universal og Interscope tilhører nu Vivendi Universal, som i maj 2004 fusionerede med NBC. Moderselskabet kaldes nu NBC Universal.

Bronfman blev den største mand i musikbranchen i maj 1998, da han også erhvervede kontrollen over PolyGram, den europæiske musikgigant, ved at betale den hollandske elektronikproducent, Philips, 10.6 milliarder dollar.

I juni 2000 solgte Bronfman-familien Seagram til Vivendi mod aktier i Vivendi og Edgar, Jr. blev næstformand i Vivendi. Vivendi var oprindeligt et fransk forsyningsselskab og blev da ledet af den ikke-jødiske Jean-Marie Messier. En bestyrelses-fraktion, ledet af Bronfman, tvang Messier til at træde tilbage i juli 2002.

Vivendi erhvervede også den biseksuelle jøde, Barry Diller's USA Networks i 2002. (Diller er ejer af Interactive Corporation, der ejer Expedia, Ticketmaster, The Home Shopping Network, Lending Tree, Hotels.com, CitySearch, Evite, Match.com og andre internetvirksomheder.) Vivendi sammensatte USA Network, Universal Studios, Universal Television og temaparker til Vivendi Universal Entertainment (VUE).

Efter Vivendi-NBC fusionen anvendte Bronfman sit store personlige over-skud til at gå på rov og købte for nylig Warner Music fra det jødisk-dominerede Time Warner. Den nuværende formand for NBC Universal er en ikke-jøde, der ofte har været forbundet med jødiske mærkesager, NBC-medarbejder gennem længere tid, Bob Wright. Ron Meyer, en jøde, er President og Chief Operating Officer i Universal Studios. Stacey Snider, der også er jødisk, er formand for Universal Pictures. Formanden for NBC Universal Television Group er Jeff Zucker, endnu en jøde.

Med to af de fire største mediekoncerner i hænderne på jøderne (Disney og Viacom), med jødiske ledere, der driver NBC Universals medieoperationer og med jøder, der sidder på en stor del af de ledende jobs hos Time Warner, er det usandsynligt, at sådan en overvældende grad af kontrol er opstået uden en bevidst, samordnet indsats fra jødernes side.

Andre medieselskaber: Rupert Murdochs News Corporation ejer Fox Television Network, Fox News, FX Channel, 20th Century Fox Film, Fox 2000 og forlaget Harper Collins. News Corp er det femtestørste Mega-medieselskab i

nationen med 2003-indtægter på ca. \$19.2 mia. Det er den eneste anden medievirksomhed, der kommer tæt på de top fire.

Dens Fox News Channel har været et vigtigt nøgle-selskab til at skubbe på den jødiske neokonservative dagsorden, som ligger bag Irak-krigen og som animerer både administrationen af George W. Bush og den "nye konservatisme", der omfatter aggressiv zionisme og multiracialisme (multikultur).

Murdoch er nominelt ikke-jøde, men der er en vis usikkerhed om hans herkomst og han har fastholdt sin støtte til zionismen og andre jødiske mærkesager gennem hele sit liv. (Historiker David Irving har offentliggjort oplysninger fra en påstået højt placeret mediekilde, der siger, at Murdochs mor, Elisabeth Joy Greene var jødisk, men vi har ikke kunnet bekræfte dette.) Murdochs næstkommanderende er Peter Chernin, der er formand og Chief Operating Officer—og jøde.

Under Chernin har jøder nøglepositioner i virksomheden: Gail Berman kører Fox Entertainment Group, Mitchell Stern leder satellit-Tv-afdelingen, DirecTV; Jane Friedman er bestyrelsesformand og adm. direktør for Harper Collins og Thomas Rothman er formand for Fox underholdningsfilm. News Corporation ejer også *New York Post* og *TV Guide* og begge er udgivet under Chernins tilsyn. Det primære trykte neokonservative tidsskrift, *The Weekly Standard*, er også udgivet af News Corporation og redigeret af William Kristol, en ledende jødisk neokonservativ talsmand og "intellektuel".

De fleste af de Tv- og filmproduktionsvirksomheder, der ikke ejes af de store medieselskaber, er også styret af jøder.

For eksempel er Spyglass, en "uafhængig" filmproducent, der har lavet film som *Den sjette sans*, *The Insider* og *Shanghai Noon*, kontrolleret af dens jødiske grundlæggere, Gary Barber og Roger Birnbaum, der begge er formænd. Jonathan Glickman tjener som President og Paul Neinstein er Executive Vice President. Begge mænd er jøder. Spyglass laver film udelukkende til DreamWorks SKG.

Det bedst kendte af de mindre medieselskaber, DreamWorks SKG, er en gennemført kosher-affære. DreamWorks blev dannet i 1994 under stor mediebevågenhed af pladeindustriens mogul, David Geffen, tidligere Disney Pictures formand, Jeffrey Katzenberg og filminstruktøren Steven Spielberg, som alle tre er jøder. Virksomheden producerer film, tegnefilm, Tv-programmer og indspillet musik. I betragtning af de likvide midler og de forbindelser Geffen, Katzenberg og Spielberg råder over, kan DreamWorks snart være i samme liga som de fire store.

Et større studie, Columbia Pictures, er ejet af det japanske multinationale selskab, Sony. Ikke desto mindre er studiets formand jødinden Amy Pascal og dets produktion afspejler fuldt ud den jødiske sociale dagsorden. Sonys musikdivision fusionerede for nylig med den europæiske musikgigant, BMG for at danne Sony BMG Music Entertainment, nu en af verdens største musikdistributører. Det ledes af adm. direktør Andrew Mangel, tidligere administrerende direktør for NBC—og jøde. Sonys samlede amerikanske operationer ledes af en jøde ved navn Howard Stringer, tidligere på CBS, som hyrede Lack.

Det er velkendt, at jøder har kontrolleret det meste af produktion og distribution af film siden kort efter starten på filmindustrien i de første årtier af det 20. århundrede. Da Walt Disney døde i 1966, var den sidste hindring for en samlet jødisk dominans i Hollywood væk og jøderne var i stand til at gribe ejerskabet i det selskab, Walt havde opbygget. Siden da har de haft det nøjagtigt, som de ønskede i filmindustrien.

Film produceret af syv af de virksomheder, der er nævnt ovenfor—Disney, Warner Brothers, Paramount (Viacom), Universal (NBC Universal), 20th Century Fox (News Corp), DreamWorks og Columbia (Sony) tegnede sig for 94 % af de samlede billetindtægter for året 2003.

De tre store i net-Tv var tidligere ABC, CBS og NBC. Med konsolideringen af medieimperierne er disse tre ikke længere selvstændige enheder. Mens de endnu var uafhængige, var hver enkelt kontrolleret af en jøde siden selskabernes start: ABC af Leonard Goldenson; NBC først af David Sarnoff og derefter af hans søn, Robert og CBS først af William Paley og derefter af Laurence Tisch. Gennem flere årtier er disse netværk blevet bemanded fra top til bund med jøder og den væsentlige jødiske karakter af net-Tv ændrede sig ikke, når netene blev absorberet af andre jødisk-dominerede medieselskaber. Den jødiske tilstedeværelse i Tv-nyheder er særlig stærk.

NBC er et godt eksempel på dette. Formanden for NBC News er Neal Shapiro. Jeff Zucker er NBC Universal Television Groups præsident. Hans nære ven, Jonathan Wald, tidligere en NBC-program producent, nu seniorkonsulent for CNBC, rapporterer direkte til Zucker. David M. Zaslav er præsident for NBC kabel (og også direktør for digitalvideo-firmaet TiVo Inc.). Formanden for MSNBC er Rick Kaplan. Alle disse mænd er jøder.

En tilsvarende overvægt af jøder findes i nyhedsafdelingerne på de andre net. Sumner Redstone, Tom Freston og Les Moonves kontrollerer Viacom's CBS. Moonves demonstrerede sin magt i 2002 ved at udskifte hele personalet i det nye CBS *Early Show*. Han er også en grandnevø af den zionistiske leder, David Ben-Gurion, Israels første premierminister. Al Ortiz (også en jøde) er executive producer og direktør for dækning af særlige begivenheder for CBS News. Senior executive producer Michael Bass og Victor Neufeld (tidligere producent af ABC's *20/20*) producerer CBS's *Early Show*. Begge er jøder.

På ABC er David Westin, som er jøde, ifølge Jeffrey Blankfort på *Middle East Labor Bulletin* formand for ABC News. Senior Vice President for nyheder på ABC er Paul Slavin, også en jøde. Bernard Gershon, jøde, er Senior Vice President/general manager for ABC News Digital Media Group, der har ansvaret for ABCNEWS.com, ABC News Productions, og ABC News Video Source.

Den overvældende jødiske kontrol over Tv og film, som Dr. Pierce skriver om, er ikke et nyt fænomen. Det er ikke en kortvarig skævvridning i underholdnings- og nyhedsindustrien. Den har været fremherskende i årtier. Over tid kan navne skifte, men den etniske arv forbliver sædvanligvis den samme. Om noget, fortsætter den jødiske magt i medierne med at konsolidere sig og vokse. Jødiske publikationer praler ofte selv, til egne læsere, af deres magt.

Jødisk mediekontrol— Et verdensomspændende mønster

Jødisk overherredømme over massemedierne er ikke begrænset til De Forenede Stater. I Rusland ejede de jødiske gangsterledere, Boris Berezovskij og Vladimir Gusinsky, de to største medieimperier, indtil præsident Putin gav signal til at retsforfølge dem. Gusinsky, som nu (2007) er i Spanien, hvor han forsøger at undgå russisk retsforfølgning for sin

kriminalitet, var også leder af Den jødiske Kongres i Rusland. Berezovskij er også i selvvalgt eksil for at undgå anholdelse for kriminalitet.

I Storbritannien er de største Tv-konglomerater også under direkte jødisk ejerskab og kontrol. De omfatter ITV-netværket, som ejes af Michael Green og hans Carlton Communications selskab; Grenada PLC, som er under Steve Morrison og Anglia Television under Graham Creelman. Den anden store aktør i britiske medier er naturligvis Rupert Murdoch, der, hvis han virkelig er ikke-jøde, alligevel beskrives som mere pro-israelsk end mange af de mest radikale zionistiske aktivister. Selv BBC, som angiveligt er ejet af det britiske folk, har mange jødiske racister i vigtige stillinger. Alan Yentob, for eksempel, er leder af BBC's programlægning. Selv BBC Radio, som er det radioprogram i verden, som der lyttes mest til, er ledet af Jenny Abramsky, en ivrig forkæmper for jødiske mærkesager.

Jødisk medie-overherredømme i Canada

De canadiske massemedier giver endnu et eksempel på jødisk medie-overherredømme. Med salget af det sidste store ikke-jødiske konglomerat, Conrad Blacks Southam Publikationer, fik en jøde, Israel (Izzy) Asper, nu et flertal af Canadas største medier under sin direkte kontrol. Aspers selskab, kaldet CanWest, ejer nu mere end 60 procent af alle canadiske aviser og andre medier. Selskabet ejer 128 lokale aviser og 14 store byaviser, herunder *Vancouver Sun*, *The Vancouver Province*, *The Calgary Herald* og *Montreal Gazette*. Asper ejer også *National Post*, en landsdækkende publikation.

Takket være en modig opsøgende journalist, Bill Marsden, på *Montreal Gazette*, blev Aspers undertrykkelse af historier, der var kritiske over for Israel, afsløret. Marsden gik med stor risiko for sin karriere til offentligheden med Aspers direktiv, der gav denne direkte kontrol med nye landsdækkende lederartikler, der skulle bringes i samtlige hans aviser. Direktivet erklærede, at lokale redaktører ikke ville få lov til at have en afvigende redaktionel holdning til emner som Aspers støtte til Israel. Derudover gjorde Asper det klart, at han ikke ønskede at se noget i sine aviser, som på nogen måde var kritisk over for Israel. På Canadian Broadcasting Corporation *As it happens* program, sagde Marsden, "Angående emner såsom Mellemøsten, ønsker de ikke at se kritik af Israel," og at "Vi bringer ikke centralt skrevne artikler ("op-eds"), der udtrykker kritik af Israel og hvad det gør i Mellemøsten i vores avis. "

Senere i udsendelsen spurgte værterne Aspers nationale leder-redaktør, Murdoch Davis, om nogen af CanWests aviser kunne trykke noget om Israel, som Asper ikke brød sig om og han svarede: "Nej. Det er klart hensigten, at aviserne skal tale med én stemme om visse spørgsmål af overordnet national eller international betydning."²⁶⁰

Selvfølgelig, og den "ene stemme" har en typisk jødisk klang. Dét ene spørgsmål, som har denne overordnede nationale og internationale be-

tydning går ud på ikke at skrive noget, der er bare en smule kritisk over for Israel! En sådan politik er selvfølgelig ikke til gavn for sandheden eller de mest grundlæggende principper i journalistik. Dette er ikke til gavn for borgerne i Canada, der bør have ret til at kende hele sandheden og ikke blot den jødiske overherredømme-propaganda, der udsendes af CanWest. Dette er ikke i en virkelig fri presses interesse. Men en sådan kontrol med medierne og et sådant bedrag er af interesse for jødisk overherredømme, for kun gennem løgn og bedrag kan dets onde overleve.

Selv om Asper-direktivet blev offentliggjort, har Asper ingen planer om at sløjfe det. Faktisk har hans søn David selv sarkastisk opfordret protesterende reportere (som er beskyttet noget ved fagforeningsaftaler) til at træde tilbage. Man kan forestille sig de mange direktiver, der er udstedt af andre jødiske virksomheder, og som aldrig er blevet offentligt afsløret. Selvfølgelig er sådanne direktiver om ikke at skrive noget kritisk om Israel "overkill", for enhver journalist forstår hurtigt, hvad hans jødiske chefer ønsker i forbindelse med jødiske spørgsmål. Hvor mange journalister ville bevidst ofre deres job, karriere og fremtidige advancement ved et vove at trodse deres jødisk-racistiske chefer på selv det mindste punkt? Og hvad om journalisten turde stå op og virkelig afsløre verdens ældste, mest hensynsløse og ondskabsfulde racisme? Ikke alene ville han miste sin karriere, han ville sandsynligvis blive udsat for universel hån og latterliggørelse. Måske ville jødiske racister endda sammenligne ham med David Duke. Gud forbyde det!

Andre metoder til kontrol af pressen

Ikke nok med, at jøderne har en enorm magt i medierne gennem ejerskab og gennem centrale positioner inden for produktion, ledelse, ansættelse, redigering og skribentvirksomhed, de har også "vagthunde"-grupper strategisk placeret, som overvåger alle større publikationer (og offentlige personer) for tegn på modstand mod jødiske overherredømme-idéer og Israel. En af disse multimillion-dollar internationale organisationer hedder Anti-Defamation League of B'nai B'rith. Enhver person, som tør tale frit vil sandsynligvis komme på kant med denne organisation, der kan ødelægge karrieren for så godt som enhver, den anser som en trussel. ADL overvåger også enhver tænkelig kilde til information, som er til rådighed for offentligheden og forsøger at undertrykke alt, hvad den ser som skadeligt for jødisk reklame.

En af de nyere aktiviteter er gået ud på at udvikle et internet-filter for enkeltpersoner, biblioteker og uddannelsesinstitutioner. Selvfølgelig er min hjemmeside og alle andre websteder, der vover at afsløre de jødiske racister, blokeret af de selvbestaltede censorer.

ADL har en lang forhistorie med at modtage millioner af dollar fra jødiske gangstere og kriminelle. Til gengæld har den så belønnet dem med priser, som da den gav en gangster som Moe Dalitz "Torch of Liberty

Award” (“Frihedsfakkel-prisen”) i 1985.²⁶¹ Det er irriterende ironisk, at en gruppe med forbindelser til organiseret kriminalitet gennem sin internetcensur kan forhindre millioner af amerikanere i nogensinde at opdage denne kendsgerning.

Selv om jøderne har en ufatelig dominans over medierne og et effektivt system til overvågning og undertrykkelse af andres tanker, er deres kontrol endnu ikke fuldstændig. Grupper som ADL vil imidlertid ikke være tilfredse, før jødisk kontrol med medierne bliver fuldstændig. De søger ikke alene fuldstændig kontrol med massemedierne, men arbejder også på at gøre det ulovligt for nogen som helst, så meget som selv at turde tilbyde en anden opfattelse af noget, der angår deres dagsorden. Det er allerede til dels lykkedes i Canada og i mange europæiske nationer at komme tæt på dette dystre mål og de arbejder hårdt for at opnå det samme i Amerika.

“Gennem sine 31 kontorer over hele landet, overvåger ADL skolernes læseplaner, bibliotekernes indkøb og offentlige konferencer og symposier. Den arbejder bag kulisserne på at kvæle intellektuel frihed.”—Robert Friedman, *The Jewish Thought Police: How the Anti-Defamation League Censors Books, Intimidates Librarians, and Spies on Citizens*, *The Village Voice*, 27 juli 1993.

“Deres eget imperium”

Selv om det er svært at forestille sig nu, var det ikke-jøder, der grundlagde Amerikas filmindustri. Thomas Edison patenterede mange af de tidlige kameraer og projektionsteknikker og lancerede det første store studie. Den mand, som var pioneren indenfor moderne film hed D.W. Griffith. Han var en genial instruktør, hvis teknikker og film stadig studeres af filmklasser rundt om i verden. Hans klassiske stumfilm, *En nations fødsel*—*Birth of a Nation*²⁶² beholdt rangen som den mest sette film i verden indtil *Borte med Blæsten*.²⁶³

En nations fødsel er en filmversion af *The Clansman*, en roman af sydstatsforfatteren, Thomas Dixon.²⁶⁴ Filmen skildrer den brodermorderiske konflikt i krigen mellem staterne og undertrykkelsen af Sydstaternes befolkning i den såkaldte “Reconstruction” æra. (se Willis Carto’s *Barnes Review*, juli, 1997)²⁶⁵

Da *En nations fødsel* kom frem, gik jødiske organisationer faktisk til domstolene i forsøget på at forbyde filmen i en række større byer og de anvendte økonomisk pres på biografer for at forhindre den i at blive vist. En særlig fremvisning af filmen i Det Hvide Hus resulterede i en begejstret anmeldelse af den fra præsident Woodrow Wilson og dette indledte en solid og uimodståelig støtte fra almindelige mennesker. De jødiske kræfter i den spirende filmindustri indså, at det var langt mere effektivt at kon-

trollere filmindustrien indefra end at skulle kæmpe bagtropskampe for at undertrykke film, de ikke ønskede det amerikanske folk skulle se.

Det jødiske forsøg på at forbyde *En nations fødsel* var ikke det første og ej heller det sidste forsøg på jødisk censur i Amerika. Mange mennesker er overraskede, når de bliver klar over, at jødiske grupper faktisk var i stand til at forbyde et stykke af den største forfatter af engelsk litteratur: William Shakespeare. Det blev i den første del af det 20. århundrede på foranledning af det jødiske samfund forbudt at opføre Shakespeares *Købmanden i Venedig*²⁶⁶ i New York City. Man hævdede, at stykket var antisemitisk.

I 1990'erne, viste Public Broadcasting System (PBS) en serie med alle Shakespeares skuespil, der altså også omfattede *Købmanden i Venedig*. En lang redaktionel introduktion forsøgte at påvirke publikum til at fortolke spillet som sympatisk indstillet over for Shylock, den centrale jødiske figur, der krævede ikke-jødens "pund kød." Shylocks replikker, som han forsvarer sig med i retten: "Hvis du stikker en jøde, bløder han da ikke?" blev understreget, for at tilskynde seerne til at fortolke spillet som gunstigt for jøderne. Interessant nok forsøgte jøderne ikke nogen sådan fortolkning af stykket, da de intolerant argumenterede for at gøre opførelsen af stykket ulovligt. For nylig har *Canadian Jewish News* rapporteret et forsøg fra jøder på at undertrykke opførelsen af spillet i et canadisk skoledistrikt.²⁶⁷

Da jøderne er gået fra at være udenforstående til nu grundigt at dominere den vestlige verdens statslige institutioner og medievirksomhed, er mange jøder skiftet fra at være stærke forsvarere af ytringsfriheden til nogle af dens mest indædte undertrykkere.

De jødiske studerende, der dominerede "Free Speech"-bevægelsen i Berkeley i midten af 1960'erne, besang ytringsfriheden med det formål at invitere sådanne folk til universitetet, som den frastødende Allen Ginsberg med den beskidte mund og den voldelige, åbent kommunistiske, sorte revolutionære Angela Davis. I dag forsøger de at lukke munden på enhver, der vover at tale til et elevpublikum om de emner, der behandles i denne bog.

I nogle tilfælde er de vendt tilbage til en taktik, der svarer til deres kampagne mod *Købmanden i Venedig*. I 1976 inviterede et landsdækkende sort talkshow på PBS, *Black Perspectives on the News*, mig til at deltage i Philadelphia. Efter optagelsen af showet på bånd, men før showet blev vist på Tv, opdagede Anti-Defamation League og andre jødiske organisationer, at jeg nævnte den historisk veldokumenterede jødiske rolle i kolonitidens slavehandel. De jødiske aktivister, Sol Rosen, Harry Bass og Peter Minchuck søgte et forbud mod udsendelsen i Common Pleas Court (domstolen) i Philadelphia, hvor de bad dommeren om at censurere programmet. Den jødiske dommer, Stanley Greenberg, udstedte en retskendelse, der krævede, at programmet ikke blev vist, før båndet var blevet leveret til ham og "godkendt". Heldigvis appellerede First Amendment Coalition* og advokat David Marion afgørelsen til sta-

* Forening for ytringsfrihed, overs. anm.

tens højesteret og vandt. Men de jødiske muligheder for censur var på ingen måde udtømt.

Jødiske organisationer gik nu ud i en landsdækkende kampagne i forsøget på at undertrykke showet på hver eneste PBS-station, hvor programmet skulle vises. I en massiv skræmmekampagne skrev og telefonerede jøder til lokale PBS-stationer og truede med stop for donationer og offentlig støtte, hvis de viste showet. Hvis det ikke virkede, lovede mine modstandere strejkevagter, chikane og sågar vold mod stationerne. Da de var færdige med deres beskidte arbejde, havde de opnået, at det oprindelige program kun var blevet vist på en lille procentdel af de lokale PBS-stationer. Desuden fulgte de stationer, der havde haft den dristighed at vise det oprindelige én-times show—umiddelbart efter op med et særligt program, der angreb mine holdninger og min person uden at give mig mulighed for at svare.

Et eksempel blandt mange som jeg kunne nævne på den stille undertrykkelse, var min oplevelse med *Tomorrow Show* med Tom Snyder i 1974. *The Tomorrow Show* var et sent natte-talkshow, der gik ind i alvorlige emner snarere end intetsigende berømted-drilleri. Jeg passede ikke ind i mediernes billede af den "antisemit", som værten, Tom Snyder, havde forventet og i løbet af programmet overraskede han mig, når han med kamera på henviste til mig som "intelligent, veltalende og charmerende." Snyder lo hjerteligt af mine vittigheder og gav under programmet gentagne gange udtryk for, at jeg snart ville komme tilbage på showet. Hans sidste ord på programmet var "David Duke kommer tilbage hér."

Tre dage senere telefonerede Snyders personale for at arrangere en opfølgning på showet. De sagde, at jeg skulle være sammen med en sort borgerrettighedsleder, en jødisk rabbiner, en "liberal" katolik og en protestantisk præst. Fly- og hotelreservationer blev foretaget og jeg fik et bekræftelsesbrev fra showet. Kun tre dage før den planlagte optagelse af programmet ringede en medarbejder og fortalte mig, at hun var ked af det, men programmet var blevet tvunget til at aflyse min medvirken. Jeg spurgte hende, hvorfor og hun betroede mig, at de jødiske ledere på NBC strengt havde meddelt, at "David Duke vil aldrig igen medvirke på *Tomorrow Show*."

Programmet gik i luften som planlagt, men mine modstandere var de eneste gæster. De nedvurderede mig gennem en hel time med billige fornærmelser. Rabbineren, som tydeligvis var velbevandret i Freuds psykologi, tilskrev min negative opfattelse af jødisk overherredømme "seksuel frustration." Og sådan gik det. Mediernes mestre havde fremvist tre ypperstepræster for egalitarisme, der kunne rase mod mig og de havde kvalt enhver modsigelse.

Israel og Arabien

Måske er den bedste måde at illustrere skævvridning i medierne den, at undersøge mediedækningen af Israel i forhold til landets arabiske naboer.

Der er ikke noget mere afslørende bevis på, hvordan jøder udøver deres mediemagt i forfølgelsen af deres interesser. Tænk lidt over følgende:

- **Irak blev fordømt og angrebet for at invadere sin nabo Kuwait, MEN—**

Israel invaderede sin nabo, Libanon, hvilket i sidste ende kostede mindst 20 tusind civile libanesere livet og utallige milliarder af dollar i smadret ejendom.

- **Årsagen til angrebet på Irak var det faktum, at landet ikke havde adlydt FN-resolutioner om at forlade Kuwait, MEN—**

Israel har i 18 år trodset FN-resolutioner om at forlade Libanon og forbrøder sig fortsat imod resolution 242, der kræver Israels tilbagetrækning fra Vestbredden.

- **Irak blev angrebet af USA og Storbritannien, efter sigende for at forhindre udbredelse af masseødelæggelsesvåben, MEN—**

Israel har selvfølgelig et af verdens mest dødbringende lagre af masseødelæggelsesvåben med alt lige fra nervegas og biologiske våben, til hundredvis af atomvåben.

- **Når palæstinensiske terrorister sprænger israelske busser eller markeder i luften ved selvmordsangreb, er det forsidenyheder i hele verden, MEN—**

Når Israel kaster napalm-bomber mod flygtningelejre og dræber snesevis af kvinder og børn, giver dette langt mindre dækning i nyhederne og kaldes næsten altid "gengældelse".

- **Tænk over mediernes reaktion, hvis en af de arabiske stater havde skudt et rutefly med passagerer om bord ned, MEN—**

Israel skød et passagerfly ned over Sinai-halvøen med knap en hørlig protest.

At katalogisere den enorme mængde pro-jødiske film, som er produceret af Hollywoods industri, ville være en monumental opgave, men jeg kan tilbyde nogle relevante eksempler.

Ikke overraskende var en af de mest overdådigt opreklamerede miniserier nogensinde også den vigtigste film af alle for jøderne: *Holocaust*. Filmen var en helt igennem jødisk produktion. Den blev instrueret af Rødder—'Roots'-instruktøren, Marvin Chomsky. Gerald Green skrev manuskriptet. Morton Gould komponerede musikken. Producenterne var Robert Berger og Herbert Brodtkin. *TV Guide* bemærkede, at forfatterens far døde under optagelserne i Europa. Hellere end at vende hjem til faderens begravelse følte Green, at han ærede sin stærkt pro-zionistiske far ved at blive i Europa for at arbejde på *Holocaust*. Gennem en halv snes

timer portrætterede filmen, som var et værk, der indeholdt et ekstremt etnisk had, tyskere og andre østeuropæerne som enten blodtørstige eller uden ryggrad og selvfølgelig portrætterede den hver eneste jøde som et dydsmønster, et billede på kærlighed og venlighed. Aldrig havde en Tv-produktion modtaget mere forhåndsreklame eller mere ros end *Holocaust*. Jødisk-ledede publikationer og kommentatorer opførte sig, som om det var det vigtigste stykke drama i filmens historie.

Naturligvis handler mange af de jødisk-producerede film om andre emner end direkte jødiske bekymringer, så som holocaust-propaganda eller støtte til Israel. De har gjort deres for at ophidse minoriteter til uvilje mod det europæiske flertal. "Del og hersk" har altid været deres strategi. Mens jeg stadig var på college, så jeg en såkaldt udnyttelse-af-sorte film, der hedder *Farvel onkel Tom*.²⁶⁸ Jeg læste om filmen før den blev vist i New Orleans, hvor den blev spillet i en biograf næsten udelukkende for sorte i den indre by.

Mens jeg undersøgte baggrunden for filmen, blev jeg opmærksom på, at Cannon Releasing Corporation havde produceret den og at præsidenten for Cannon hed Dennis Friedland. Blandt hans kolleger var Marvin Friedlander, Thomas Israel, James Rubin og Arthur Lipper. Jeg fandt siden gennem en filmanmeldelse ud af, at de fleste af jøderne, der havde været involveret i produktionen af denne had-mod-hvide film, havde fået deres navne strøget fra rulleteksterne.

Idet jeg forventede en vanskelig situation, kørte jeg ned fra Baton Rouge med to af mine modigste og mest trofaste LSU-venner (Louisiana State University). I løbet af de følgende 90 minutter og under en forestilling fyldt med sorte biografgængere, fik mine venner og jeg en følelsesmæssig og audiovisuel uddannelse i de grufulde konsekvenser af Hollywoods anti-hvide film.

Filmen foregår i Sydstaterne i tiden efter borgerkrigen. Den viser slavernes liv som et orgie af lemlæstelse, sult, mord og voldtægt af sorte mænd og kvinder, udført af hvide. Et sort oprør finder sted og lærredet eksploderer med hævngherrige sorte, der hakker hvide mænd, kvinder og børn til døde. Ved hver af de sortes blodige forbrydelser hylede publikum i anerkendelse. "Sådan!" skreg nogle. "Voldtag den luder! . . . Myrd dem!" Den sorte forsamling lo og jublede under de blodigste scener med lemlæstelse, voldtægt og mord på hvide.

For at sikre, at filmens pointe var helt klar for dens publikum, sprang filmen mod slutningen frem til i dag og viste afro-klædte sorte mænd i læderjakker og solbriller, som sneg sig ind i soveværelset hos et hvidt par. Kameraet afbilder parrets rædsel, da angriberne hakker dem ihjel med en økse. I "slowmotion" falder øksen gentagne gange, mens blod og hjerne sprøjter rundt i lokalet.

Selv efter 20 år husker jeg tydeligt den film og det rå had, den skabte hos det sorte publikum.

Så snart rulleteksterne begyndte at køre, skyndte mine venner og jeg, som sad bagest i biografen, os at tage vores frakker og forlod hurtigt stedet. Vi var i dystert humør, da vi kørte tilbage til LSU, fordi vi vid-

ste, at *Farvel onkel Tom* havde til formål at tilskynde sorte til mord og voldtægt på hvide, i hele Amerika.

Det gjorde mig meget vred at se *Farvel Onkel Tom*, men sjovt nok var min vrede ikke rettet mod sorte mennesker. Trods filmbillederne af sorte, der myrdede og voldtog hvide og trods den hadefulde stemning i biografen, var jeg klar over, at de var blevet onskabsfuldt manipuleret af filmens jødiske ophavsmænd. Det fik mig til at gruble over nogle af mine holdninger over for sorte amerikanere og jeg begyndte at indse, at såvel sorte som hvide har berettigede klager, der må behandles i et klima af rimelighed og fælles

omsorg. De jødiske racisters medier udnytter vore uenigheder som en bestanddel af deres "del og hersk"-strategi.

Den tid, jeg tilbragte i den mørke biograf, rørte mine følelser så inderligt, at jeg svor ved mig selv og til Gud, at jeg ville yde hvilke som helst ofre, det måtte kræve, for at jeg en dag kunne stoppe de brutale angreb på vort kød og blod, som blev symboliseret i denne hadefulde film. Jeg besluttede også at stå op imod filmfolk, der skaber et klima af "anti-hvide" had, som fører til vold mod hvide amerikanere.

Jødiske indrømmelser af mediebeherskelse

Under mine hundredvis af interviews i årenes løb benægtede mine "forhørsledere", når jeg omtalte jødiske mediers dominans, som regel først den jødiske overvægt af magt. Når dette forsvar derefter brød sammen under et hav af fakta, argumenterede de med, at den jødiske overmagt intet betød. Slutteligt brugte de det argument, at det var ondt at antyde, at jøderne kunne finde på at bruge deres mediemagt til deres egen fordel.

Dominans af USA's nyheder og underholdningsmedier er så indlysende, at nogle jødiske medier er begyndt at erkende det, men de hævder, at den jødiske dominans ikke har nogen reel indflydelse på indholdet. Omslaget til August 1996-nummeret af magasinet *Moment* var prydet med overskriften, "Jøder styrer Hollywood, og hvad så?" Artiklen, som er skrevet af den kendte jødiske filmkritiker, Michael Medved, indeholder bl.a. følgende kommentarer: Det giver ingen mening overhovedet, at forsøge at benægte realiteterne i jødisk magt og dens fremtrædende plads i popkulturkulturen. Enhver liste over de mest indflydelsesrige produktionsledere på hvert af de større filmselskaber vil vise en tung overvægt af tydeligt jødiske navne." Medved beretter, hvordan Walt Disney filmstudier ude-

lukkende hyrer "højt lønnede, jødiske baroner" som Jeffery Katzenberg, Michael Ovitz og Joe Roth som producenter. Han oplyser endvidere, at:

Den berømte Disney-organisation, som blev grundlagt af Walt Disney, en ikke-jøde fra Midtvesten, der angiveligt husede antisemitiske holdninger, nu fremviser jødisk personale i næsten alle sine mest magtfulde funktioner.²⁶⁹

Det er interessant, at Walt Disneys film, trods forsøgene på at besudle ham som antisemit, var de mest moralsk og åndeligt opløftende—såvel som uddannende—i branchen, mens det nye Disney og dets datterselskaber under Michael Eisner og efterkommere, nu laver mange anti-kristne og seksuelt degenererede film, såsom *The Priest*²⁷⁰ og *The Crying Game*.²⁷¹

Ikke alene skaber de jødiske producenter en overflod af pro-israelsk og pro-jødisk propaganda sammen med deres anti-kristne, anti-vestlige hadefilm og dokumentarfilm, men de er også omhyggelige med at føre kontrol med film, der laves af både jøder og ikke-jøder. For eksempel følte jødiske censorer af den faktabaserede film, *Syv år i Tibet*, at hovedpersonen, en ex-nazi opdagelsesrejsende fra Østrig, ikke var angrende nok over sin fortid. De fik filminstruktøren til at opfinde en bodsscene og indsætte den i den "sande historie."²⁷²

Michael Medved skriver i sin artikel, at "jødiske forfattere og instruktører anvender utvivlsomt flatterende afbildninger af jøder for publikum, der reagerer med sympati og hengivenhed." Det siger sig selv, at jødiske direktører og forfattere skildrer dem, der er imod jødisk overherredømme, som helt igennem onde.

En filmdokumentar lavet for Tv i 1998 og sendt på Arts & Entertainment kabelnettet pralede med den fremtrædende jødiske rolle i medier og i udformningen af vores samfund til deres formål. Den var lavet af Elliot Halpern & Simcha Jacobvici Productions samt skrevet og instrueret af Simcha Jacobvici. Dokumentaren fortæller, hvordan jøderne overvandt de ikke-jødiske filmskabere, som Thomas Edison og D.W. Griffith og gradvist erstattede deres traditionelle amerikanske temaer. Film, såsom Griffiths *En nations fødsel*, som ærede vores traditionelle kulturarv, blev erstattet med lovprisninger af indvandrere og multikultur ("multiracialism"). De interviewer den jødiske forfatter, Neil Gabler, der ærligt fortæller, hvordan de har "fortæret" det rigtige Amerika.

De skabte deres eget Amerika, et Amerika, der ikke er det virkelige Amerika ... Men i sidste ende bliver dette skygge-Amerika så populært og så udbredt, at dets billeder og dets værdier kommer til fortælle det virkelige Amerika. Og derfor er den største ironi af alle vedrørende Hollywood, at amerikanerne kommer til at definere sig selv ved hjælp af den skygge af Amerika, der blev skabt af de østeuropæiske jødiske indvandrere, der ikke måtte komme ind i det virkelige Amerikas område.

Fortælleren siger videre, at Hollywood-jøder blev næsten guddommelige i deres magt og etablerede et system til at øge deres prestige i amerikanernes øjne.

Hvor der var nye guder, skulle der være nye idoler. Så studie-overhoveder startede et film-lav med den ophøjede titel, The Academy of Motion Picture Arts and Sciences. Det var Mayers geniale idé at skabe Oscars, hvor filmmogulernes lav hædrer sig selv ved at give hinanden priser. På denne måde gik de fra at være en gruppe af indvandrede jøder til prisbelønnede amerikanske producenter.

Hvad lærte vi af Marlon Brandos tilfælde?

Jødisk magt er sådant beskaffen, at den kan gøre selv den største af Hollywoods ikoner bange. Marlon Brando er et fint eksempel. I de tidlige dage af sin skuespillerkarriere han var helt under kontrol af jødiske agenter og bekendte. Brando skrev i sin selvbiografi, at han fik en vigtig rolle i en fæl, pro-zionistisk film med titlen *Et flag er født*, skrevet af den ivrige zionist, Ben Hecht og instrueret af Luther Adler. Som Brando bemærker,

Det var hovedsageligt et stykke politisk propaganda, der gik ind for oprettelsen af staten Israel ... Alle i *Et flag er født* var jødiske, undtagen mig ... Jeg vidste ikke dengang, at jødiske terrorister dræbte arabere i flæng og gjorde flygtninge ud af dem for at tage deres jord ... Både stykket og mit venskab med Adler hjalp med til at gøre mig til en ivrig fortaler for Israel og senere en slags handelsrejsende for det ...

Brando begyndte derefter at holde propagandataler for en zionistisk organisation og bidrog selv med penge til den zionistiske Irgun organisation, en terrorist-gruppe.²⁷³

Marlon Brando lærte senere sandheden om zionisme at kende og ændrede sin mening dramatisk. "Nu," sagde han i 1994, "forstår jeg meget mere om den komplicerede situation, end jeg gjorde dengang..."²⁷⁴ Jeg holdt med jødiske terrorister uden at vide, at de dræbte uskyldige palæstinensere i deres bestræbelser på at oprette staten Israel...²⁷⁵ En af de mærkeligste regeringspolitikker er, at vores land, hovedsageligt på grund af den politiske indflydelse fra jødiske interesser, har investeret milliarder af dollar og mange amerikanske liv i at hjælpe Israel med at indvinde jord, som de siger, deres forfædre ejede for tre tusind år siden."²⁷⁶

Under en optræden på Larry King Tv-show, vovede skuespiller Marlon Brando at udtale, at "Hollywood er ledet af jøder. Det er ejet af jøder." Brando hævdede, at jøder altid er afbildet som humoristiske, venlige, kærlige og gavmilde, mens de bagvasker hver eneste anden racemæssig gruppe, "men er så utroligt omhyggelige med at sikre, at der aldrig er noget negativt billede af en Kike" (slang for jøde, overs. anm.).²⁷⁷

Jødiske grupper faldt skånselsløst over Brando og erklærede i deres pressemeddelelser, at de ville sørge for, at han "aldrig kom til at arbejde igen." Ingen i den jødiske presse syntes at bemærke, at truslerne blot bekræftede Brandos observation om deres uantastede mediemagt. Brando blev så skræmt af dette stormløb af had og trusler mod ham, at han blev

nødt til at arrangere en audiens hos rabbiner Hier fra Simon Wiesenthal Centeret. Brando græd og faldt på knæ og kyssede rabbiner Hiers hænder i nok den bedste skuespilrolle i sit liv, og bad om tilgivelse for at have krænket de urørlige jødiske guder i den vestlige verden. Brando angrede offentligt sin synd mod de jødiske guder og derefter tilgav den jødiske præst hans synd. Brando var blevet en god anskuelighedsundervisning for berømte ikke-jøder, som måske kunne vove at sige sandheden om jødisk overherredømme og han har ikke sagt andet end positive ting om jøder lige siden.

Hvis nogen ønsker at forstå, hvordan de jødiske racister opretholder deres næsten fuldstændige kontrol med medierne, er Brando-hændelsen en glimrende illustration. De gør det med både gulerod og pisk. De belønner de kristne, der slutter sig til deres ondskab, som de gjorde med Brando i hans tidlige karriere, men de er ubarmhjertige over for alle, der tør sige så meget som et ord mod dem. Offentlige personer, der offentligt sætter sig op imod dem, skal være enten utroligt dumme eller enestående modige. Marlon Brando troede naivt, at han ved at fortælle den åbenlyse sandhed om Israel vel nok kunne risikere at blive udsat for alvorlig kritik, men han havde aldrig drømt om den flodbølge af snavs og skældsord, der ville vælte ned over ham. Brando underkastede sig for fødderne af sin herre, i en ynkelig scene, som en klynkende hund og slikkede bogstaveligt sin herres hånd, da den slog ham.

Der kan ikke komme nogen fornyelse for vort folk, før denne form for truende magt er brudt. Der er ingen mulighed for forløsning for vort folk, før vi får samlet det nødvendige mod til at trodse vore jødiske, racistiske herremænd. Endelig kan der ikke ske nogen regenerering af vort samfund før vort folk igen får reel ytringsfrihed og trykkefrihed.

Da jeg havde opdaget den jødiske magt over de amerikanske medier, besluttede jeg på stedet, at jeg aldrig ville opgive min ytringsfrihed af hensyn til den. Uanset om det kan koste mig mit ry, min frihed eller endog min liv, blev jeg fast besluttet på at modsætte mig medieherkerne, der forsøger at ødelægge vores levevis og selve vor eksistens. Jeg er overbevist om, at mine brødre ligeledes vil rejse sig i trods snarere end knæle i vanære — som Marlon Brando gjorde — for de, der ønsker at herske over os.

Kapitel 6

Jødisk politisk overherredømme

“USA har ikke længere en regering af kristne, men en regering, hvor jøderne er fuldgældige partnere i beslutningsprocessen på alle niveauer. Måske burde de aspekter af den jødiske religiøse lov, der er forbundet med udtrykket ”kristen regering” tages op til fornyet overvejelse, da det er et forældet begreb i USA”

(fra den store israelske avis Ma'ariv)²⁷⁸

“Jeg har aldrig set en præsident—og jeg er ligeglad med, hvem vi taler om—gå imod [jøderne] ... De får altid, hvad de ønsker. Israellerne véd, hvad der foregår hele tiden. Jeg kom til det punkt, hvor jeg ikke ville skrive noget ned. Hvis det amerikanske folk forstod, hvilket greb disse mennesker har fået om vores regering, ville de gøre væbnet oprør.”

(Admiral Thomas Moorer, tidligere formand for USA's Joint Chiefs of Staff)

“... den afsindigt gode kontrol, jøderne har over nyhedsmedier og den spærreild jøderne har bygget op omkring kongresmedlemmer Jeg er meget bekymret over det faktum, at den jødiske indflydelse her helt dominerer begivenhederne og gør det næsten umuligt at få Kongressen til at gøre noget, de ikke bryder sig om. Den israelske ambassade dikterer praktisk talt Kongressen gennem indflydelsesrige jødiske folk i landet”

(USA's Secretary of State (udenrigsminister), John Foster Dulles i februar 1957, citeret s.99 i *Fallen Pillars* af Donald Neff)²⁷⁹

I min fortælling om min opvågnen til den jødiske magt i USA's regering, vil jeg springe omkring fem år frem, til en begivenhed, jeg overværede på Tv den 15. april 1973. Senator William Fulbright optrådte på CBS *Face the Nation*²⁸⁰ program, hvor han, da han diskuterede amerikansk politik i Mellemøsten, sagde ligeud,

“Israel kontrollerer det amerikanske Senat.”

Siden midten af 1960'erne vidste jeg nok om den amerikanske regerings pro-zionistiske politik til at indse, at hvad han sagde var sandt, men jeg var chokeret over, at han ville sige sådan noget åbent. Jeg spekulerede på, hvilke virkninger en sådan anklage ville have på offentligheden. Trods alt var han kommet med en af de mest opsigtsvækkende anklager, der nogensinde var udtalt af en amerikansk senator, en påstand med utrolige implikationer—at en fremmed magt kontrollerede det højeste lovgivende organ i Amerika.

I løbet af blot et par dage, var Fulbrights beskyldning om den zionistiske kontrol forsvundet fra pressen, næsten som om den aldrig havde fundet sted. Men senator Fulbright, som var en populær personlighed i sit hjemstat og som med lethed var blevet genvalgt, selv mens de stærkeste patriotiske lidenskaber styrede vælgerne under Vietnam-krigen (han endte med at modsætte sig krigen), befandt sig pludselig i politisk ulykke.

Ved næste valg betalte han dyrt for sine sandfærdige udtalelser. Store mængder af jødiske penge strømmede ind i Arkansas for at besejre ham og jøder med blot nogen indflydelse i erhvervslivet, i regeringen, eller medierne—både inden for og uden for Arkansas—blev mobiliseret for at hjælpe "Israel-først"-kandidaten, Dale Bumpers. Et af de bemærkelsesværdige aspekter af sagen var, at de fleste jøder havde været positive over for Fulbright tidligere, fordi han indtog en stilling til Vietnam-krigen, som de tilsluttede sig. Jøder var i overvældende grad imod krigen, lige fra de radikale kommunister på gaden, såsom Jerry Rubin og Abbie Hoffman, til de indflydelsesrige jøder på *New York Times* og *Washington Post*.

Senator Fulbright turde sige, at lige som det ikke var i vores sande interesse at være i Vietnam, var det heller ikke i vores sande interesse at være indblandet i mellemøstkonflikten. Ironisk nok havde mange jøder kaldt Fulbright en helt for at have afgivet den eneste stemme i Senatets afstemning i begyndelsen af 1950'erne mod at fortsætte finansieringen af Wisconsin-senator, Joe McCarthys Permanente Undersøgelseskomité.²⁸¹ (Permanent Investigations Subcommittee). De stod i stor gæld, men al Fulbrights tidligere støtte til jødernes socialistiske politik betød intet for dem, da han nægtede at love ukritisk underdanighed over for Israel. Ved at kritisere den amerikanske regerings politik i Mellemøsten mistede han sin plads i Senatet.

Da jeg, i slutningen af 1960'erne, lærte om den jødiske dominans af nyheds- og underholdningsmedier stødte jeg også på rigelige beviser for deres enorme politiske magt. Jeg fandt, at magten havde to hoveder. Det er klart, at de gennem deres dominans af medierne har enorm indflydelse på valg og på offentlige anliggender. Ikke alene kan de påvirke offentlighedens opfattelse ved at forstærke propaganda for eller imod en kandidat eller et emne, men de kan i det væsentlige afgøre om visse emner overhovedet vil blive diskuteret. Den anden måde, de påvirker politik på, er mere direkte. De er blevet langt den mest magtfulde gruppe i amerikanske kampagners finansiering—deres støtte er helt afgørende for alle vigtigere kandidater. De, der tager hensyn til jøderne med den største underdanighed, modtager støtte, mens støtten tilbageholdes fra dem, som

de finder mindre servile. De giver store belønninger til dem, der spiller deres spil og tilintetgør dem, der ikke vil, politisk.

I 1970'erne læste jeg en artikel i *Wall Street Journal* med overskriften "De amerikanske jøder og Jimmy Carter" af James M. Perry. Han skrev, at "jøder er gavmilde med deres penge. Det Hvide Hus' Mr. Siegel, en jødisk funktionær i Det Demokratiske Nationale Udvalg (Democratic National Committee) igennem mange år, skønner, at så stor en andel som 80% af de store gaver, der holder partiet kørende år ud og år ind, kommer fra jøderne."²⁸² En anden artikel i *Wall Street Journal* om finansiering af kampagner erklærede ærligt, at de fleste af pengene til Det Demokratiske Parti kom fra jødiske bidragydere og at halvdelen til Republikanernes kampmidler også kom fra jøder.

En artikel i *Washington Post* erklærede ligeud:

Ved præsidentvalg forventer demokratiske kandidater at få så meget som 60 procent af den pengesum, der kommer fra private kilder, af jødiske støtter. En større nedgang i økonomisk støtte vil svække de demokratiske kandidater og partiorganisationer.²⁸³

Derefter fortsætter artiklen med at påvise de store pengesummer, der bliver givet til republikanerne. Kampagnebidrag til politikere er ligesom ilt; de er nødvendige for det politiske liv. Kan nogen mene, at disse penge ikke køber indflydelse? Fordi jødiske penge og organiseret jødisk støtte er så afgørende, bliver jødiske rådgivere og assistenter også helt afgørende.

Ikke længe efter Senator Fulbrights erklæring, hvori han hævdede jødisk kontrol over Senatet, talte den højest rangerende officer i USA—General George Brown, formand for Joint Chiefs of Staff (væbnede styrkers øverstbefalende)—åbenhjertigt på Duke University om den jødiske kontrol over den Amerikanske regering og over amerikanske medier og amerikansk økonomi:

Vi har israelerne, der kommer til os for udstyr. Vi kan sige, at vi kan umuligt få Kongressen til at støtte et program som dette. Og de siger: I skal ikke bekymre jer om Kongressen. Vi vil tage os af Kongressen. Dette er nogen fra et andet land, men de kan gøre det. De ejer, som I nok véd, bankerne i dette land og aviserne. Bare se på, hvor de jødiske penge befinder sig.²⁸⁴—(General George S. Brown, formand for Joint Chiefs of Staff)

Som jeg omtalte i mit kapitel om den jødiske gruppestrategi, støtter de etnocentrisk hinanden, indtil de kommer til at dominere de fleste organisationer, som de bringes ind i. Dette er også tilfældet med den amerikanske regering. Fra "rådgivende" roller, som dem, Bernard Baruch og Louis Brandeis havde hos præsident Woodrow Wilson, til den fuldstændige dominans af Bill Clintons National Security Council (Det nationale Sikkerhedsråd), frem til de ny-konservatives ("Neo-Cons") overtagelse af Det hvide Hus under præsident Bush, er jødisk magt vokset støt.

Min opvågning til jødisk magt kom i midten af 1960'erne, i Johnsons og Nixons regeringstid. I Johnsons æra var jeg særligt opmærksom på

Wilbur Cohen, der som chef for Health, Education and Welfare Department (Ministeriet for Sundhed, Uddannelse og Velfærd) var i færd med at fremme race-integration og det "baby-fabrik"-skabende velfærdssystem, som jeg så som en uundgåelig katastrofe for Amerika. Jeg vidste også, at den zionistiske fortalere, Walt Rostow, var en af Johnsons vigtigste udenlandske rådgivere, lige som USA's ambassadør i FN, Arthur Goldberg, var det.

På trods af Richard Nixons angivelige kryptiske, antisemitiske synspunkter, som blev afsløret af Watergate-båndene, frygtede han deres magt og føjede dem uden modstand. Han omgav sig med højtstående jødiske rådgivere og regeringsmedlemmer. Han gjorde Henry Kissinger til Secretary of State (udenrigsminister) og valgte James Schlesinger til forsvarsminister—begge er naturligvis afgørende poster i forholdet til Israel. På det økonomiske område udnævnte han Arthur Burns til formand for Federal Reserve Board (USA's "nationalbank"), Herbert Stein som sin vigtigste økonomiske rådgiver, Laurence Silberman, som Deputy Attorney General (Vice-justitsminister) og Leonard Garment, som Det Hvide Hus' juridiske chef og leder af Det Hvide Hus' afdeling for borgerrettigheder.

Zionisterne dækker alle deres baser ind, som de normalt gør, ved også at have nøglepositioner i de inderste cirkler hos den anden part. Hubert Humphreys nærmeste rådgiver, E.F. Berman og Humphreys 11 største bidragsydere, var jøder.²⁸⁵ George McGovern's øverste rådgiver hed Frank Mankiewicz. Efter Nixons tilbagetræden beholdt Gerald Ford Henry Kissinger og bragte ydermere en gammel stalinistisk sympatisør, Edward Levi, ind som justitsminister (Attorney General) og han udnævnte Alan Greenspan til sin vigtigste økonomiske rådgiver. Jimmy Carter fortsatte den uforholdsmæssigt store jødiske repræsentation ved at udpege Harold Brown til forsvarsminister og tilføje en skare blandt "de udvalgte" til Det Nationale Sikkerhedsråd og vigtige økonomiske stillinger. Reagan og Bush bidrog til det jødiske stormløb med udnævnelsen af en lang række andre jøder til positioner i hele regeringsapparatet, idet jøderne særligt fik reserveret pladser i udenrigs- og økonomisk politik. Fra begyndelsen af det 20. århundrede er jødisk magt vokset støt, indtil magten nu er frygtindgydende i sin rækkevidde. Som deres magt blev bedre og bedre forskanset, fandt de jødisk-dominerede medier mindre behov for at benægte dens slagkraft, ja, de kunne i virkeligheden finde det lidt til deres fordel at prale af den, for derved at sikre, at ingen kristne ville turde udfordre den. Den store israelske avis *Ma'ariv* kørte en historie kaldet "Jøderne, der styrer Clintons hof", den 2. september 1994, hvor den pralede med den jødiske dominans af Clintons rådgivere og regering. Den citerer en fremtrædende Washington-rabbiner for, at regeringen i USA ikke længere er en regering af kristne. Det tåler at blive gentaget:

USA har ikke længere en regering af kristne, men en regering, hvor jøderne er fuldgyltige partnere i beslutningstagning på alle niveauer. Måske bør de aspekter af den jødiske religiøse ret i forbindelse med begrebet "regering ved kristne" tages op til fornyelse, da det er en forældet begreb i USA.²⁸⁶

Artiklen kan prale af deres fuldstændige dominans i regeringen, og beskriver mange topembedsmænd omkring præsidenten som "varme jøder," som Israel altid kan regne med.

I Det nationale Sikkerhedsråd er 7 ud af de 11 øverste medarbejdere jøder. Clinton havde især placeret dem i de mest følsomme knudepunkter i de amerikanske sikkerheds- og udenrigsmyndigheder: Sandy Berger er næstformand for Rådet; Martin Indyk, den påtænkte ambassadør i Israel, er en højtstående direktør med ansvar for Mellemøsten og Sydasien; Dan Schifter, ledende direktør og rådgiver for præsidenten, er ansvarlig for Vesteuropa; Don Steinberg, øverste direktør og rådgiver for præsidenten, har ansvaret for Afrika; Richard Feinberg, ledende direktør og rådgiver for præsidenten med ansvar for Latinamerika. Stanley Ross, øverste direktør og rådgiver for præsidenten, er ansvarlig for Asien. Situationen er ikke meget anderledes i præsidentens kontor, der er fuldt af varme jøder: den nye Justitsminister, Abner Mikve; Præsidentens manager for hans tidsplan og programmer, Ricky Seidman; Stedfortrædende stabschef, Phil Leida; økonomisk rådgiver, Robert Rubin; medie-direktør, David Heiser; personalechef, Alice Rubin; Ely Segall har ansvaret for frivillige; Ira Mezina har ansvaret for sundhedsprogrammet. To regeringsmedlemmer, arbejdsminister Robert Reich og Micky Cantor med ansvar for internationale handelsaftaler, er jødiske. De har følgeskab af en lang liste af højtstående, jødiske embedsmænd i Udenrigsministeriet, anført af chefen for Mellemøst-fredsprocessen, Dennis Ross og fulgt af yderligere mange viceministre og endnu flere ministres stabschefer (Chiefs of Staff).²⁸⁷

Bar-Yosef starter artiklen ved at pege på disse "varme jøder" (hengivne zionister), der hver dag gennemgår de mest hemmelige efterretninger, som præsenteres for De forenede Staters præsident. Man undrer sig over, hvorfor den israelsk spion, Jonathan Pollard, er låst inde i et fængsel, når ekstreme forkæmpere for Israel, såsom Sandy Berger, har daglig adgang til USA's mest hemmelige efterretningstjenester. Selv i mine college-dage var det indlysende for mange mennesker, at den jødiske lobby havde en enorm indflydelse på Capitol Hill og i Det hvide Hus. Der var ligefrem et klart modsætningsforhold imellem, hvad politikerne sagde og hvad de gjorde. Selv om Nixon i sin valgkamp havde en konservativ politik, som fremhævede spørgsmål såsom sejr i Vietnam og modstand mod tvungen "bus-ing"*, påbegyndte hans regering de første "Affirmative Action"-programmer**. Selv om han i tale bekendte sig til at gøre ende på tvangs-"bus-ing" for raceintegration, udnævnte han i justitsministeriet nogle embedsmænd, som så fortsatte med at presse på for tvungen "bus-ing" gennem domstolene overalt i Amerika. Hans jødiske udenrigsminister, Henry Kissinger, hjalp med at forme Paris-fredsftalerne, der førte til den uundgåelige sejr for Viet Cong og en fred med "vanære", hvad der gjorde hundredtusinder af amerikanske soldaters ofre meningsløse.

* Tvungen buskørsel for at sætte hvide og sorte sammen i skolerne, overs. anm.

** Privilegeret behandling af minoriteter ved stillingsbesættelser, adgang til undervisning og andet, overs. anm.

En oversigt over jøder i nøglestillinger i Clintons regering

Secretary of State	Madeleine Albright
Secretary of the Treasury	Robert Rubin
Secretary of Defense	William Cohen
CIA chief	George Tenet
Head of National Security Council	Samuel Berger
Secretary of Agriculture	Dan Glickman
Chairman of the Federal Reserve Board	Alan Greenspan
Health Care Chief	Sandy Kristoff
Head of Voice of America	Evelyn Lieberman
Under Secretary of State for Europe	Stuart Eisenstat
U.S. Trade Representative	Charlene Barshefsky
Chief Aide to the First Lady	Susan Thomases
Heads National Economic Council	Gene Sperling
Heads National Health Care Policy	Ira Magaziner
Deputy Secretary of State	Peter Tarnoff
Ass. Sec. of State for Congressional Affairs	Wendy Sherman
On Board of Economic Council	Alice Rivlin
On Board of Economic Council	Janet Yellen
Presidential Advisor	Rahm Emanuel
Council to the President	Doug Sosnik
Deputy National Security Council	Jim Steinberg
NSC Senior Director for Speechwriting	Anthony Blinken
Drug Policy Coordinator	Robert Weiner
Special Liaison to the Jewish Community	Jay Footlik
Presidential Personal Chief	Robert Nash
Presidential Attorney	Jane Sherburne
Asian Expert on Security Council	Mark Penn
Communications Aide	Robert Boorstin
Communications Aide	Keith Boykin
Special Assistant to the President	Jeff Eller
National Health Care Advisor	Tom Epstein
National Security Council Member	Judith Feder
Asst. Sec. of Veterans Affairs	Richard Feinberg
Deputy Head of Food and Drug Admin.	Herschel Gober
White House council	Steve Kessler
Asst. Secretary of Education	Ron Klein
Director of Press Conferences	Margaret Hamburg
Director of St. Dept. Policy	Karen Alder
Member National Security Council	Samuel Lewis
Member of the National Security Council	Stanley Ross
Director of the Peace Corps	Dan Shifter
Deputy Chief of Staff	Eli Segal
Dep. Director of Man. and Budget	Jack Lew
Under Secretary of State	James P. Rubin
Under Secretary of the Treasury	David Lipton
Special Council to the President	Lanny P. Breuer
Special Representative to NATO	Richard Holbrooke
Chief of Social Security	Kenneth Apfel
Deputy White House Council	Joel Klein
Special Advisor to the First Lady	Sidney Blumenthal
Chief of Food and Drug Administration	David Kessler
Acting Solicitor General	Seth Waxman
Presidential Pollster	Mark Penn
Special Middle East Representative	Dennis Ross
General Counsel for the FBI	Howard Shapiro
White House Special Counsel	Lanny Davis
Secretary of Management and Budget	Sally Katzen
Heads FBI Equal Opportunity Office	Kathleen Koch
Deputy Chief of Staff	John Podesta
Vice Chairman of Federal Reserve Board	Alan Blinder
Heads Council of Economic Advisors	Jane Yellen

* For yderligere navne, se: www.jewwatch.com. Overs. ann.

Det er interessant, at mange af de samme "due"-stemmer, der fordømte napalmbombning af Viet Cong-soldater, blev israelske høje, der heppede for brugen af det samme våben mod kvinder og børn i de palæstinensiske flygtningelejre.

Den israelske avis gør det også klart, at en effektiv jødisk kontrol må omfatte både demokrater og republikanere:

Der er i øvrigt, selv om jødisk magt i den nuværende demokratiske regering er så enorm, også mange varme jøder på vej mod topstillingerne i Det republikanske Parti.²⁸⁸

Den primære anvendelse af jødisk magt i Washington drejer sig naturligvis om at fremme zionistiske interesser, såsom vores pro-israelske politik. På dette område har Israel alle sine baser dækket ind. Præsidentens øverste sikkerhedsrådgivere, Sandy Berger og Leon Perth, er hengivne zionister, og de har jøder placeret på de afgørende pladser, som forsvarsministeren, William Cohen og udenrigsministeren, Madeleine Albright. Når De Forenede Stater formidler Mellemøst-fredsforhandlingerne mellem palæstinenserne og Israels premierminister, er Dennis Ross den øverste voldgiftsmand—en pæn, som de siger, "varm" jøde. Er det noget under, at palæstinenserne føler, at de ikke får en fair behandling, når de såkaldte mæglere i konflikten er en flok lige så hengivne zionister, som de officielle repræsentanter for Israel? Hykleriet bliver ved og ved.

Salon Magazine havde i en artikel af deres Washington-korrespondent, Jonathan Broder (skribent på *The Jerusalem Report*), den 17. februar 1997 følgende at sige:

WASHINGTON—efter de seneste afsløringer om Madeleine Albrights jødiske rødder, står den nye amerikanske udenrigsminister over for en ny gåde: Alle hendes topkandidater til en masse ledende stillinger i det amerikanske udenrigsministerium er jødiske—og mandlige.

En række udenrigspolitiske eksperter har været hurtige til at bemærke den udsøgte ironi. "Det tyder på, at vi er kommet en lang vej i dette land fra de dage, hvor udenrigstjenesten var forbeholdt en meget "WASPy" elite," siger tidligere National Security Council Mellemøstrådgiver, Richard Haass, der nu leder studierne af udenrigspolitik ved Brookings Institution.²⁸⁹

Når Albright rejste til Balkan, angreb hun Kroatiens umoral, som bestod i ikke at tillade flygtninge at vende tilbage. Men hun stiller ikke lignende moralske krav til Israel om at tillade en tilbagevenden af den million palæstinensiske flygtninge, det i årtier har forbudt at vende tilbage.²⁹⁰

Som enhver gruppe, der søger magt ville forstå, er økonomisk overlegenhed det næste vigtige element af kontrol efter direkte anvendt politisk magt. Jødisk magt i de økonomiske processer i vort land er næsten uenvelig.

* White Anglo-Saxon Protestant (Hvid angelsaksisk protestant), overs. anm.

Mange af disse stillinger vil selvfølgelig ændre sig fra tid til anden, men i præsident Clintons sidste regeringsperiode havde jøder alle de mest magtfulde økonomiske poster. Den mest magtfulde post af alle er som formand for Federal Reserve Board*, og det er interessant at notere sig, at denne afgørende økonomiske nøglefigur, Alan Greenspan, forblev i embedet under både republikanske og demokratiske regeringer. (Det er vigtigt at bemærke, at denne fantastisk magtfulde post, der er reserveret for jøder, gnidningsløst er blevet overført til en anden af "de udvalgte", Ben Shalom Bernanke).

Er amerikanerne så naive at tro, at dette sammentømrede, etnocentriske folk, som besidder umådelig rigdom, ikke deler information og netværk med deres brødre til egen fordel? I afsnittet om jødisk, økonomisk strategi i det kommende kapitel om "Antisemitismens rødder", påpeger jeg, hvordan tidlig viden om regeringens politik eller adgang til andre privilegerede regeringsoplysninger på det økonomiske område er utallige milliarder af dollar værd. Da jeg opdagede disse ting, spurgte jeg mig selv, *har disse jødiske økonomiske zarer mulighed for at fremme deres egne fælles interesser?* Taler almindelig sund fornuft ikke for, at de har arbejdet for deres egne økonomiske interesser på samme måde, som de har fremmet deres interesser i USA's pro-israelske politik?

Jødiske interesser rækker langt ud over Israel og den økonomiske politik. De forenede Staters toprådgivere har indflydelse på alle områder af den amerikanske livsstil, fra velfærd til skatter og fra indvandring til strafferetsplejen. Tænk bare på en enkelt ting, som deres indflydelse på udnævnelsen af føderale dommere. I mit eget føderale domstolsdistrikt, Eastern District of Louisiana, der kun har en meget lille jødisk befolkning, udgør jøderne pt. en tredjedel af de føderale dommere. I USA's højesteret er der i øjeblikket to jøder og syv ikke-jøder**. Jøder har ofte haft særlige dagsordener i sådanne områder som borgerrettigheder, indvandring, feminisme, homoseksualitet, religion, kunst, våbenkontrol og mange andre områder af den amerikanske livsstil. De har uvægerligt trængt sig ind i positioner med stor magt og indflydelse, som påvirker regeringens politik angående disse og mange andre spørgsmål. Det er ikke kun præsident Clintons toprådgivere og advokater der er jødiske, også vicepræsident Al Gores stabschef, Ron Klein, er jøde. Så vi kan sige, at de endda er parate til at mobilisere i tilfælde af præsidentens død eller en rigsretssag. Måske er et af de mest sigende tegn på jødernes særlige status i den amerikanske regering det overraskende faktum, at Clinton officielt har udpeget en stilling med betegnelsen "særlig repræsentant for det jødiske samfund", en stilling, der er fortsat under præsident Bush.

Jay Footliks stilling er en unik sådan stilling, da der ikke findes en "særlig repræsentant" for nogen anden etnisk, racemæssig eller religiøs gruppe. Der er ingen særlig repræsentant for det irske, tyske, italienske

* Nogenlunde svarende til "USA's nationalbank", men privat ejet, overs. anm.

** Nu, i marts 2012, tre jødiske dommere, overs. anm.

eller for den sags skyld end- og det kristne samfund. Men der er én for "de udvalgte", og det er nemt at se hvorfor, når man betænker deres utrolige magt. Det er en magt, der er klart forstået af enhver præsident for De Forenede Stater. Der er i dette kapitel vist en delvis liste over de centrale statslige stillinger, der er besat af jøder. Denne liste viser på ingen måde deres samlede magt. Hvem ved, hvor mange bureaukrater, der er som Madeleine Albright—jøder, der forventer, vi skal tro på, at de ikke er klar over, at de er jødiske før efter, de er udpeget til en vigtig post. *The Spotlight*²⁹¹ avisen samt såvel

Dr. Edward R. Fields fra *The Truth at Last* og jeg selv har offentligt talt om hendes jødiske stamtavle i over to år før hun angiveligt blev klar over det selv.

Et af de mange lavpunkter under Clinton-regeringen var at udlåne Lincolns soveværelse i Det Hvide Hus til store bidragydere fra valgkampagnen. Avisen *Jewish Week* beretter stolt:

"Der var et klart semitisk aspekt ved listen," sagde Johns Hopkins University politolog Benjamin Ginsberg. Faktisk var halvdelen eller mere af Det Hvide Hus' nævnte gæster anført som jødiske ... fra den nye DNC [Demokratiske Nationale Udvalg] formand og tidligere formand for pro-Israel lobby, Steve Grossman til superstjernen, sangerinden Barbara Streisand. Dette resultat var ikke overraskende i betragtning af den særlige karakter af det demokratiske partis fundraising, sagde Ginsberg."²⁹²

Jøder har ikke blot stor magt i regeringens bureaukrati og det diplomatiske korps, de har også uforholdsmæssig magt i de lobbyorganisationer, som har størst indflydelse på regeringen. De tre mest magtfulde lobbyorganisationer for udenrigspolitikken på Capitol Hill er pro-zionistiske organisationer og lederne eller centrale administratorer af mange andre specielle interessegrupper er jøder. De har også stor indflydelse i mange fonde og organisationer, der igen påvirker politikere og regeringen. Det omfatter sådanne grupper som American Civil Liberties Union, American Medical Association, American Bar Association og mange flere. Selvfølgelig, udøver de enorm magt i pressen, som gennem Katherine (Meyer) Grahams *Washington Post* og Sulzbergers *New York Times*, lige

List of donors who slept at the White House reveals many with Semitic-sounding names.

Last week, *The New York Times* published a list of donors to the Democratic National Committee who also enjoyed overnight accommodations at the Clinton White House. Republicans have charged that the administration was literally renting out the Lincoln Bedroom as a fund-

The Lincoln bedroom, located on one of the private residence floors of the White House.

raising gimmick for high rollers.

Jewish observers quickly noticed one striking fact.

"There was a definite Semitic aspect to the list," said Johns Hopkins University political scientist Benjamin Ginsberg.

In fact, half or more of the White House visitors listed were Jew-

som de har umådelig stor indflydelse i Tv. Uden tvivl udgør de jødisk dominerede medier den mest magtfulde lobby i verden over for regeringer.

Jødisk magt i regeringen og medierne er blevet så stor, at de synes at tro, at de er uovervindelige. Efter at Clinton var blevet valgt til præsident, rapporterede *Jewish Week* den 24. januar 1997 om en sammenkomst i Washington, DC på det jødiske kulturcenter ("Jewish Community Center") for en "fejring af jødisk lederskab." Artiklen gør gældende, at—i tidligere tider:

Ville jødiske ledere ikke være så dristige at fejre jødisk politisk engagement ... bekymringen var, at det, at anerkende jødisk succes blot ville styrke antisemitter. Jøder føler sig sikre nok i deres akkumulerede slagkraft ... Politisk er vi kommet ud af skabet ... komfortable nok med vores egne resultater til at fejre dem åbent ...

... Det jødiske samfund har nået en slags kritisk masse i politik, der sikrer, at mange af de gevinster, der er opnået i Clinton-årene, vil fortsætte, uanset hvem der indtager Det hvide Hus.²⁹³

Uanset hvem der indtager Det hvide Hus, praler de, vil deres enorme magt forblive uantastet. Antyder de, at ingen kunne så meget som gøre forsøg på at blive præsident uden underdanighed over for deres magt? Hvis den konklusion blev draget af ikke-jøder, ville det helt sikkert blive betragtet som antisemitisk.

Clintons jødiske ambassadører

Nordamerika:		Andre:	
Mexico	Jeffrey Davidow	Tyrkiet	Marc Grossman
Canada	Gordon Griffin	Egypten	Daniel C. Kurtzner
Cuba	Diplomat Michael G. Kozak	Israel	Martin Indyk
		Indien	Frank Wisner
Europa:		New Zealand	Josiah H. Beeman
Frankrig	Felix Rohatyn	Marokko	Marc Ginsberg
Belgien	John C. Kornblum	Sydafrika	James A. Joseph
Tyskland	Alan J. Blinkin	Singapore	Timothy A. Chorba
Danmark	Edward R. Elson	Brasilien	Melvyn Levitsky
Norge	David B. Hermelin		
Sverige	Thomas L. Siebert		
Schweiz	Madeleine Kunin		
Polen	Daniel Fried		
Ungarn	Donald M. Blinken		
Rumænien	Alfred H. Moses		
Hviderusland	Kenneth S. Yalowitz		

Clintons ambassadører—for Amerika eller Israel?

Måske er det mest sigende barometer for, om den amerikanske Regering er blevet, hvad nogle kalder en Zionistisk Besættelsesregering eller "ZOG,"* jødisk repræsentation i det diplomatiske korps. Hvis regeringen i virkeligheden er en "Zionistisk Besættelsesregering", er det helt indlysende, at de vigtigste oversøiske repræsentanter vil afspejle dette forhold. Her er så den fantastiske liste over jødiske ambassadører (for USA fra 1997), der ikke omfatter de mange jødiske bureaukrater og under-ambassadører, der arbejder på lavere niveauer. Amerikas udsendinge til dets tre nærmeste naboer, Canada, Mexico og Cuba, var jødiske. Det var: Ambassadør Gordon Griffin for Canada, Jeffrey Davidow for Mexico, og vores "diplomat for USA's interesser" på Cuba var Michael Kozak. I Mellemøsten havde Amerika jødiske ambassadører i både Israel og Egypten.

Jødisk diplomatisk eneråden er lige så imponerende i Europa. I kontinentets to største nationer, Frankrig og Tyskland, havde USA jødiske ambassadører: Felix Rohatyn i Paris og John C. Kornblum i Berlin. Det standser næppe dér, eftersom jøder også fungerer som ambassadører for USA i Belgien, Danmark, Norge, Sverige, Polen, Ungarn, Rumænien, Hviderusland og Schweiz. Schweiz blev med held afpresset af Edgar Bronfmans World Jewish Congress over påståede holocaust bankkonti. USA's jødiske ambassadør, Madeleine Kunin, hjalp Bronfman. *The New York Times* oplyste den 4. oktober 1997, at hun, "... stædigt forfølger schweizerne angående guld til overlevende fra Holocaust."²⁹⁴

Lige som jøderne er kommet til at være centrale rådgivere og ansatte omkring De Forenede Staters præsident, har de også udført deres jødiske forkæmpervirksomhed i de lavere magtlag. De har en helt uforholdsmæssig stor andel af indflydelsesrige poster i mange grupper, lige fra de sociale klubber til fagforeninger. Deres dominans af fagbevægelsen er en ironisk fremvisning af deres magt, for ingen gruppe i USA er mindre villig til fysisk arbejde. Sådant lederskab kan forklare, hvorfor fagforeningsledere ofte har forrådt deres overvældende europæisk-amerikanske medlemsskare ved at støtte programmer såsom positiv særbehandling for minoriteter og kun gør en halvhjertet indsats i opposition til fri handel og indvandring. Når først de har opnået en position med stor magt, er de ikke tilbageholdende med at bruge deres holdninger til fordel for en dagsorden, der er i konflikt med det samlede medlemskabs interesser.

Under mine valgkampagner til det amerikanske Senat og til guvernør i Louisiana styrede jødiske funktionærer vidt forskellige organisationer med diametralt modsatte interesser til at gå imod mig, ligegyldigt hvad mit forhold til disse grupper havde været. Jøder i arbejderorganisationer eller arbejdsgiverorganisationer, i miljø- eller industrisammenslutninger, i pro- eller anti-våbenkontrol-sammenslutninger, brugte deres indflydelse i disse organisationer til at fremme deres egen politiske dagsorden—imod

* Zionist Occupational Government, 'zionistisk besættelsesregering', overs. anm.

mig. Og deres dagsorden drejede sig udelukkende om Israel og ikke de fundamentale spørgsmål, der vedrørte de organisationer, de tilsyneladende repræsenterede.

En ny præsident, samme jødiske dagsorden

Valget af George Bush til amerikansk præsident i år 2000 har haft ringe indflydelse på den overvældende jødiske magt i det amerikanske statslige bureaukrati. Selv om den jødiske elite for det meste støttede Al Gore som præsident, vidste den, at Bush forstod den politiske nødvendighed af at følge politiske dagsordener, som var sat af racistiske jøder, og de følte sig sikre på, at jødiske interesser ville blive plejet lige så ihærdigt under ham. Magtfulde jøder, såsom formanden for Federal Reserve, Alan Greenspan, fortsatte med at styre under både demokratiske og republikanske regeringer, indtil han omsider blev udskiftet med én af sine stammefrænder. Selv om jøder mistede nogle af deres mere synlige placeringer i den nye Bushregering, fortsatte det underliggende jødisk-dominerede "borgerservice"-bureaukrati med et væld af jøder placeret i vigtige "afdelingschef"- og "vice"-stillinger i udenrigsministeriet, Pentagon, CIA og andre vigtige institutioner. Selv præsident Bush' primære offentlige talsmand er passende nok jødisk. Pressesekretær, Ari Fleischer, delte endog det etnisk-afledte fornavn med Israels premierminister Ariel Sharon.

En direktør, for nylig, for National Affairs (indenrigspolitik) i American Jewish Committee (sandsynligvis den mest magtfulde jødiske organisation i USA), Dr. Stephen Steinlight, skrev et essay i oktober 2001 om den jødisk-ledede, amerikanske indvandringspolitik. Det afslører meget mere end blot jødiske holdninger til indvandring, da det også afslører udbredte følelser af jødisk overherredømme, racisme og magt.

Jødisk politisk magt i det 21. århundredes Amerika

I sin artikel, "Den jødiske andel i USA's demografiske ændringer," skriver Steinlight om den jødiske rolle, som den mest fremtrædende i forandringen af den amerikanske indvandringspolitik i løbet af det sidste århundrede til et punkt, hvor hvide nu vil blive en minoritet i USA. På trods af, at multikultur har været en stor fordel for jødisk magt, udtrykker han frygt for, at ændringen nu finder sted så hurtigt, at den vil udgøre en trussel, medmindre den bremses for at give mulighed for jødisk propagandapåvirkning af de nyankomne. Han er især bekymret for muslimsk indvandring og argumenterer for, at muslimernes stemme-og lobbyvirksomhed kan udgøre en fare for jødisk politisk magt. I talen til sine jødiske kolleger,

udtrykker han sig forsigtigt, men gør nogle utrolige indrømmelser om jødisk magt i Amerika. ...

Vil jødiske følelser fortsætte med at nyde et særligt høj niveau af ærbødighed og vil jødiske interesser fortsat modtage særlig beskyttelse? Betyder det noget, at de fleste ikke-europæiske indvandrere ingen historiske erfaringer har med Holocaust eller nogen viden om forfølgelse af jøder gennem tiderne og kun ser jøder som de mest privilegerede og magtfulde blandt hvide amerikanere?²⁹⁵

Steinlight fortsætter med at skrive om, hvad han ser som en trussel mod den jødiske magt og afslører endda derved selv indirekte, hvorfor jøder forhindrer en egentlig finansieringsreform af valgkampagner (der ses som noget positivt af et overvældende antal amerikanere).

... Ikke at vores uforholdsmæssigt store politiske magt (som pund for pund er den største blandt alle Amerikas etnisk/kulturelle grupper) vil nedbrydes helt på én gang eller endda hurtigt ... Medmindre og indtil finansieringsreformen for valgkampagner triumferer og bliver gennemført, hvilket er et ganske usandsynligt scenario, vil det jødiske samfunds store materielle rigdom fortsætte med at give det store fordele. Vi vil fortsætte med at bejle til og blive ombejlet af nøglepersoner i Kongressen. Den magt udøves inden for det politiske system fra det lokale til nationalt niveau ved hjælp af bløde penge og navnlig gennem fremskaffelse af udefra kommende pengemidler til de politiske kandidater i en stat, der har sympati for Israel....²⁹⁶

Han taler åbent om de jødisk kontrollerede mediers utrolige magt.

Det er også rigtigt, at jødisk økonomisk indflydelse og magt er uforholdsmæssigt koncentreret i Hollywood, Tv og i nyhedsindustrien, hvad der teoretisk set skulle være en velsignelse i form af dannelsen af et gunstigt offentligt billede af jøder og skulle forbedre det amerikanske folks sensibilitet over for spørgsmål af betydning for jøder ...²⁹⁷

Han indrømmer selv det omsiggribende jødiske overherredømme, som de fleste ikke-jøder er helt uvidende om.

Jeg må i det mindste erkende, at jeg lige som tusindvis andre typiske jødiske unge i min generation blev opfostret til jødisk nationalist eller til og med til kvasi-separatist. I to måneder hver sommer i ti dannede år af min barndom og ungdom var jeg på jødisk sommerlejr. Der hilste jeg hver morgen et fremmed flag, gik klædt i en uniform, der gengav dets farver, sang en fremmed nationalsang, lærte et fremmed sprog, lærte fremmede folkesange og danse og lærte, at Israel var mit sande fædreland. At udvandre til Israel regnedes for at være den højeste dyd og i lighed med mange andre jødiske teenagere fra min generation tilbragte jeg to somre med at arbejde i Israel på et kollektiv-landbrug, mens jeg overvejede denne mulighed. Mere underfølelse og underbevidst skulle jeg lære, at mit folk var ikke-jøderne, der havde undertrykt os, overlegent. Vi skulle lære at betragte ikke-jøder som upålidelige fremmede, som mennesker, fra hvem

man kunne forvente pludselige hadske udbrud, som mennesker, der var mindre følsomme, mindre intelligente og mindre moralske end os selv. Vi skulle også lære, at lektien fra vor mørke historie var, at vi ikke kan stole på nogen...

Naturligvis hilste vi også det amerikanske og canadiske flag og sang disse nationalsange sædvanligvis med ægte følelse, men det lå klart, hvor vores primære loyalitet forventedes at ligge.²⁹⁸

Hvis nogen ikke-jødisk politiker havde vowed at sige, at "typiske jødiske børn" har lært, at deres reelle loyalitet er over for Israel i stedet for Amerika, og at jøder underviser deres børn i, at de er bedre end ikke-jøderne i intelligens og moral, ville han blive fordømt og jaget ud af politik som antisemit. Men disse er de præcise ord, der anvendes af chefen for den indenrigspolitiske afdeling i Den Amerikanske Jødiske Komité. Hans ord stammer ikke fra en skødesløs eller uforsigtige samtale, men er de omhyggeligt valgte ord i en større artikel, som han skrev for jødiske øjne. Steinlight selv taler åbent om en af de traditionelle metoder for jødiske magt: del og hersk. (Bemærk, at ordlyden svarer til mange andre jødiske forfattere; de skriver, som om de var i krig med den kristne verden)

I måske endnu en generation efter en optimistisk prognose befinder det jødiske samfund sig således i en position, hvor det vil være i stand til at dele og herske og vil kunne indgå i udvalgte koalitioner, som støtter vores dagsorden.²⁹⁹

Jeg tror, jeg regnes for at være en "antisemit", fordi jeg er en amerikansk statsborger, der foretrækker, at vores nation ikke "opdeles og erobres." Jødisk politisk taktik, der ligner den, der bruges på det lokale og nationale niveau, anvendes også på den internationale scene. Jøder på afgørende poster i den amerikanske regering kan bruge deres indflydelse til at afpresse andre nationer i verden til at støtte Israel. Udenlandsk bistand, handelsstatus og andre områder af amerikansk politik bruges som "stokken og guleroden" for at tvinge andre nationer til at støtte Israels position i De Forenede Nationer. Zionistisk indflydelse bruges også til at bestikke Israels fjender, som Egypten og Jordan, med enorme summer af de amerikanske skatteyderes penge (som udenlandsk bistand). Jødisk magt i regeringen og i medierne har også fremprovokeret amerikanske militære aktioner mod Israels fjender, såsom Saddam Hussein og Muammar Khaddafi. Amerika er med sin store magt blevet en stedfortrædende, voldsomt bevæbnet politimyndighed for Israel og det jødiske folk i hele verden. Halen logrer virkelig med hunden hér.

Den anti-amerikanske krig mod Irak

Præsident Bush viste sig at være fuldstændig i jødernes magt, da han lydigt gik i krig mod Irak for Israels skyld. Det var en krig, der helt tydeligt var imod enhver ægte amerikansk interesse.

Da Amerika under dets zionistiske ledere gik i krig mod Irak i marts 2003, fik verden at vide, at krigen var nødvendig, fordi Irak havde overtrådt FN-resolutioner. I realiteten havde Israel overtrådt langt flere FN-resolutioner end Irak. Bush lancerede en krig mod Irak, blev det sagt, fordi landet havde masseødelæggelsesvåben—og dette på trods af, at Israel havde et af verdens mægtigste arsenaler af dødbringende kemiske, biologiske og nukleare våben. Amerika gik i krig mod en nation, der aldrig havde løftet en finger mod De forenede Stater, alt imens vi sendte flere milliarder og flere masseødelæggelsesvåben til Israel, en nation, som ubestrideligt har begået morderisk terrorisme og skadelig spionage mod os.

Kun jødisk dominans af Amerikas medier og regering muliggjorde, at et så åbenbart hykleri kunne ske uden at blive angrebet. Der har formentlig aldrig været en krig, der i så høj grad var imod De forenede Staters interesser, som krigen i Irak i 2003. Den har fået hundreder af millioner af mennesker jorden rundt til at hade os, har bragt vore tapre tropper i dødelig fare og gjort det mere sikkert, at amerikanere kommer til at lide under terrorisme. Og krigen kom til at koste os et økonomisk ruinerende beløb af hundredvis af milliarder dollar.

Jødisk magt kan selvfølgelig bruges af mange egoistiske grunde. I Schweiz' kamp mod Edgar Bronfmans Jødiske Verdenskongres (World Jewish Congress) brugte zionisterne i USA vores regering til afpresning af schweizerne, så de gav efter for Bronfmans pengeafpresning til et beløb af 1,2 milliarder dollar ved at true med at få den amerikanske regering til at lukke schweiziske banker i De forenede Stater.³⁰⁰ Jøder brugte endog et amerikansk bystyre under afpresningsindsatsen. New York City kan, som et center for bankvirksomhed, straffe schweizerne alvorligt for ikke at tiltræde jødiske krav. Lad mig citere *Times-Picayune* fra 13. august 1998: "Et antal byer og stater i USA havde truet med at pålægge sanktioner over for UBS, AG og Credit Suisse Group, hvis de ikke tilsluttede sig en acceptabel løsning."

Da jeg begyndte på det foregående kapitel om den jødiske dominans af amerikanske medier, spurgte jeg: "Hvad nu, hvis irakere, der støttede Saddam Hussein, kontrollerede de amerikanske medier?" Amerikanere ville helt korrekt se, at situationen var farlig for vores frihedsrettigheder og vores nationale interesser. Antag et øjeblik, at de samme irakere, der var loyale over for Saddam, havde den mest magtfulde lobby i Washington, var præsidentens toprådgivere for den nationale sikkerhed og praktisk talt kontrollerede den økonomiske politik i USA. Ingen ægte amerikansk patriot, som blev opmærksom på denne fremmede dominans, ville tolerere den.

Er situationen da mere acceptabel, når disse mænd og kvinder ikke er irakere, men fanatiske zionister, som er loyale over for Ariel Sharon, opfostret i en katekismus, som prædiker anti-kristent overherredømme og som er fuldstændigt hengivne over for den mest racistiske nation på jorden?

Kun få i USA ser ud til at stille disse vigtige spørgsmål. Tavsheden er dog forståelig, når man identificerer den stamme, som afgør, hvilke

spørgsmål, der skal stilles til—og hvilke faktiske omstændigheder, der skal gives til—det amerikanske folk. Det er også forståeligt, når man betænker eksemplerne fra det virkelige liv på de politiske konsekvenser af at fortælle sandheden om jødisk overherredømme og magt. Mænd som senator William Fulbright, senator Charles Percy, repræsentant Paul Findley, Pat Buchanan og jeg, har betalt en høj pris for ærlighed. Kongresmedlem Findley skrev en fremragende bog, der beskriver den utrolige intimidering og undertrykkelse, der blev udøvet mod dem, der turde give Israel-Lobbyen modstand: *They Dare to Speak Out*. ("De vover at tale frit").³⁰¹

Efter at tidligere præsident for De forenede Stater, Jimmy Carter, havde skrevet sin bestseller, *Palestine, Peace not Apartheid*, opdagede han, hvordan man opnår at blive kaldt for antisemit. *Du skal bare fortælle sandheden om Israel og om den u hæmmede jødiske indflydelse på de amerikanske medier og amerikansk politik*. Han er endda nu blevet sammenlignet med mig, denne politiske paria, David Duke. Her følger Carters ord:

Denne uvilje mod at kritisere nogen som helst del af den israelske regerings politik, skyldes American-Israel Political Action Committee's* enorme lobbyvirksomhed, samt fraværet af nogen modsatte stemmer af betydning. Det ville være næsten politisk selvmord for medlemmer af Kongressen at foreslå, at Israel skulle følge international lov eller at tale til forsvar for retfærdighed eller menneskerettigheder for palæstenserne.... Hvad der er endnu sværere at forstå er, hvorfor de større aviser og magasiner i De forenede Stater i deres redaktionelle indhold viser en lige så stor selvzensur, som går stik imod private vurderinger fra deres udenrigskorrespondenter i Det Hellige Land, der udtrykkes ret stærkt.³⁰²

Måske har jøderne al mulig ret til at forsøge at påvirke den amerikanske regering og dens politik. Men vi, det store flertal af det amerikanske folk, har ret til at kræve, at vores regering er "vores" og ikke "deres." Retten til selvstyre er grundlæggende for al politisk frihed. En regering, der bliver manipuleret mod borgernes bedste interesser på vegne af en lille minoritet, kaldes tyranni. Da nogle af mine venner i den patriotiske bevægelse skabte ovennævnte udtryk: *Zionistisk Besættelsesregering* ('*Zionist Occupational Government*') eller "ZOG", fandt jeg udtrykket en smule ekstremt, men efter megen læsning og tænkning omkring emnet, har jeg indset, at det er en temmelig god beskrivelse af den sørgelige tilstand i Washington, D.C.

Citatet fra den israelske avis, *Ma'ariv*, bør sende en kuldegysning ned ad ryggen på enhver loyal amerikaner. Jeg vil citere det for tredje gang, og jeg vil gøre det igen og igen i mit politiske liv, indtil det amerikanske folk forstår dets vigtighed:

USA har ikke længere en regering af kristne, men en regering, hvor jøderne er fuldgyltige partnere i beslutningstagning på alle niveauer. Måske bør de aspekter af den jødiske religiøse ret i forbindelse med begrebet

* Også kendt som 'AIPAC', overs. anm.

“regering ved kristne (goyim)” tages op til fornyelse, da det er et forældet begreb i USA.³⁰³

Så Amerika har ikke længere en “kristen (goj) regering,” og de eneste, der har en bemærkning til det offentligt, er zionister, som praler af det over for deres jødiske med-ekstremister i Israel. Det er min overbevisning, at der stadig er millioner af amerikanere, som, hvis de har mulighed for at læse disse linjer, vil blive så vrede som Howard Beale var i filmen *Network*³⁰⁴. De vil blive “rasende som ind i helvede” og de vil gøre, hvad der kræves for at ændre tingenes tilstand, så den næste generation af amerikanerne ikke vil være tvunget til at “finde sig i det længere.”

Det menneskelige instinkt, der kræver at beskytte ens familie, race og nation kaldes patriotisme. Det bønfalder os om at modsætte os enhver udlændingegruppe, der søger at kontrollere vores nations regering, uanset om det er zionister, irakere, tyskerne eller endda i teorien det fantasifulde begreb: angribere fra det ydre rum. Sådanne impulser er ikke antisemitisme, men blot god patriotisme. Vi har al mulig ret til at gå i brechen for os selv, ligesom jøder gør det for *dem selv*. Stephen Steinlight, AJC-direktøren, som jeg har citeret udførligt, sagde det meget enkelt. Han skrev, “vi spørger med rette: ‘Hvis jeg ikke er der for mig selv, hvem vil da være der for mig?’”³⁰⁵

I Amerika og i den vestlige verden har kun jøder lov til at vise ægte patriotisme. De af os, hvis patriotisme vover at gå ud over at nyde fyrværkeriet den fjerde juli*, bliver angrebet ubønhørligt. Jøder, der søger at udøve kontrol over *andre* nationer, bliver aldrig fordømt, men vi ikke-jøder, som blot giver udtryk for det naturlige ønske om at *vore egne* nationer afspejler vore egne traditioner, værdier og interesser, brændemærkes som antisemitiske, racistiske, herrefolksdyrkende og hadefulde. Et sådant hykleri har altid været selve essensen i deres strategi og et våben, der anvendtes i deres magtudøvelse. Et andet våben har været deres evne til at kontrollere sproget. Det er på tide at dykke ned og undersøge de virkelige årsager bag den moderne verdens mest misbrugte ord: Antisemitisme.

* USA's nationaldag, —eller herhjemme f.eks. Sct. Hans, evt. håndboldpigernes sejr, overs. anm.

Kapitel 7

Antisemitismens rødder I: Økonomisk udnyttelse

[Antisemitisme] er en forståelig reaktion på jødiske defekter—Theodor Herzl, grundlæggeren af den moderne zionisme

(Fra hans dagbøger, som citeres af Arthur Kornberg³⁰⁶)

Da jeg blev klar over eksistensen af jødisk racisme samt dens stærke indflydelse i den amerikanske regering og de amerikanske medier, talte jeg åbent om det. Jeg bemærkede i en samfundslære-klasse i gymnasiet*, at jødiske bureaukrater, der forfattede amerikansk mellemøstpolitik, havde en potentiel interessekonflikt. I et forsøg på straks at affærdige mig, påpegede min lærer hurtigt, at USA's præsident ikke var jøde. Jeg imødegik hende med, hvad jeg mente var en imponerende liste af vigtige offentlige stillinger, der var besat med zionistiske jøder, som sandsynligvis ville sætte Israels interesser over amerikanske strategiske interesser.

Min lærer, som var blevet forhindret i sit forsøg på at tilbagevise min pointe, lod så en intellektuel atombombe falde. "Det er den slags følelser, som førte til seks millioner jøders død," sagde hun. "Du ønsker vel ikke at give os det indtryk, at du er en antisemit, gør du?" "Den normalt urolige og larmende klasse blev stille, og jeg tav. Jeg frygtede at blive anklaget for antisemitisme. Hvad var antisemitisme? Var jeg blevet en antisemit for blot at gå imod nogle elementer af jødisk racisme?"

Den eftermiddag gik jeg på skolebiblioteket og fandt nogle bøger om antisemitisme. De var alle skrevet af jøder og ud fra hvad jeg kunne læse, var de fleste af forfatterne zionister. Jeg slog ordet "antisemitisme" op i de fire leksika på bibliotekets hylder og fandt ud af, at *alle* artiklerne om antisemitisme havde jødiske forfattere.

Som det fremgår af den populære *Microsoft Encarta Encyclopedia*, der udgives af *Funk og Wagnall's*, skriver jøder stadig næsten alle artiklerne

* "High school", overs. anm.

om antisemitisme. *Encarta*s artikel om antisemitisme har en jødisk forfatter, Nahum Norbert Glatzer, som er en hæderkronet forsker i det jødiske samfund og forfatter til den meget racistiske og etnocentriske *Jewish History*. *Encarta* har også en anbefalet liste for videre læsning om antisemitisme. Jeg gengiver den her.

Bein, Alex. *The Jewish Question. Biography of a World Problem*. Fairleigh Dickinson, 1990. Antisemitismens historie i hele verden.

Belth, Nathan C. *A Promise to Keep: A Narrative of the American Encounter with Anti-Semitism*. Forskellige forlag. Historisk redegørelse for antisemitisme i Amerika og Anti-Defamation Leagues indsats for at bekæmpe den. For læsere uden særlige forkundskaber.

Furet, François, ed. *Unanswered Questions: Nazi Germany and the Genocide of the Jews*. (Ubesvarede spørgsmål: Nazi-Tyskland og folkedrabet på jøderne). Schocken, 1989. Afbalanceret essaysamling, der dækker en række spørgsmål om nazister og jøder i Europa. (**"Afbalanceret"? Det er alt andet end afbalanceret, men et godt eksempel på de jødiske racisters nysprog.**)

Gerber, David A., ed. *Anti-Semitism in American History* (Antisemitisme i amerikansk historie). Illinois, 1986. Essaysamling med fokus på fjendtlighed mod jøder i Amerika.

Katz, Jacob. *From Prejudice to Destruction. Anti-Semitism, 1700-1933*. (Fra fordom til udsejelse. Antisemitisme 1700-1933). Harvard, 1980, 1982. Anbefalet historisk gennemgang af antisemitisme i Frankrig, Østrig, Tyskland og Ungarn.

Lewis, Bernard. *Semites and Anti-Semites: An Inquiry into Conflict and Prejudice* (Semitter og antisemitter: en undersøgelse af konflikter og fordomme). Norton, 1987. Analyse af antisemitisme i den islamiske verden.

Poliakov, Leon. *The History of Anti-Semitism*. 3v. Vanguard, 1964-75. V.1, Christ to Court Jews; V.2, Mohammed to Marranos; V.3, Voltaire to Wagner, V.4, Suicidal Europe, 1870-1933, oversat (til engelsk) fra fransk.

Reinharz, Jehuda, ed. *Living with Anti-Semitism: Modern Jewish Responses* (At leve med antisemitisme: Moderne jødiske reaktioner). Brandeis Books/University Press of New England, 1987. Essays om forskellige reaktioner over 200 år, arrangeret geografisk.³⁰⁷

Temaet, der går igen i artiklen og i alle de jødisk-forfattede bøger, som anbefales af leksikonet, er forholdsvis enkelt: Gennem historien har jøderne været uskyldige ofre for onde ikke-jøder. I de hundredvis af borgerlige, nationale og religiøse reaktioner mod jøderne, der er skitseret i disse bøger, er der aldrig en antydning af, at jøder kunne have gjort noget af en ussel karakter. De var altid uskyldige små lam, der førtes til slagting. Kristne, muslimer, zoroastere, hedningene og andre modstandere siges alle at være motiveret af religiøs eller etnisk intolerance og had mod jøder. Bøgerne hævder også, at uskyldige jøder universelt er gjort til syndebukke for sociale og økonomiske problemer. Bare så læseren forstår, at *Encarta* ikke er en undtagelse, gengiver jeg også her den foreslåede læseliste i slutningen af *Grolier's Encyclopedias* artikel om antisemitisme.³⁰⁸ Erich Rosenthal skrev artiklen og er formodentlig den, der har valgt læselisten.

Almog, Shmuel. *Anti-Semitism through the Ages* (Antisemitisme gennem tiderne (1988)

Arendt, Hannah, *The Origins of Totalitarianism* (Totalitarismens rødder) (1951; Repr. 1983)

Curtis, Michael, red., *Antisemitisme*. (1986)

Katz, Jacob, *From Prejudice to Destruction* (Fra fordom til udslettelse) (1980) i den moderne verden (1985);

Dinnerstein, Leonard, *Anti-Semitism in America* (antisemitisme i Amerika) (1994, repr. 1995)

Gager, J. G., *The Origins of Anti-Semitism* (Totalitarismens rødder) (1983)

Gerber, D.A., red., *Anti-Semitism in American History*.

Poliakov, Leon, *The History of Anti-Semitism*, 4 bd.

Svarer disse foreslåede læselister ikke til at anbefale artikler om den arabisk-israelske konflikt, som kun er skrevet af palæstinenserne eller artikler om anti-kommunismen, kun skrevet af kommunister?

Det hævdes af nogle af forfatterne, at medfødt jødisk overlegenhed i evner og moral får ikke-jøderne til at være jaloux og ondskabsfulde. Mange bøger om antisemitisme hævder endog, at antisemitisme er en manifestation af psykisk sygdom og at det er en iboende defekt blandt ikke-jøder. I deres behandling af de næsten universelle, ofte gentagne, anti-jødiske holdninger gennem de sidste 2000 år, undlader Glatzer, Rosenthal og de andre forfattere at observere et par ting. De kommer aldrig med den mindste antydning af, at det jødiske folk kan have været ansvarligt for de gentagne negative reaktioner mod dem, i det mindste delvist. Man ville heller aldrig få mistanke om, at jøderne selv indeholdt nogen intolerante holdninger over for kristne og andre ikke-jøder, overhovedet. Uden undtagelse er ikke-jøder og kristne skildret som onde i enhver konflikt mellem jøder og ikke-jøder, mens jøderne er skildret som godheden selv.^{309 310 311}

312

Glatzer, Rosenthal og de andre jødiske forkæmpere har et énsidigt synspunkt. Ingen af deres bøger nævner, at den negative kristne reaktion på jødedommen opstod som reaktion på Talmuds jødiske, anti-kristne retorik og efter jøders forfølgelse af tidlige kristne, såsom Paulus (Saulus) inden hans omvendelse. Ondskabsfuld, jødisk lære, rettet mod ikke-jøder, er langt ældre end de anti-jødiske, kristne forfattere. Ingen af disse jødiske forfattere nævner dette vigtige faktum.

Jo mere jeg læste, des mere indså jeg, at de artikler og bøger, der brændemærkede europæere som antisemitter, er racistiske i den mest nedsættende forstand. At skildre en race af mennesker som medfødt psykotiske og morderiske, er næsten det værste, nogen kan sige om en race. Ikke desto mindre skildrer de jødiske hovedmedier europæiske kristne netop på denne måde. Og det skal siges, at medierne også kategoriserer palæstinensere og arabere på de mindst muligt flatterende måder.

Så det er sådan, jeg skal komme til sandheden om antisemitisme, tænkte jeg. *Jødiske racister skal forklare det for mig*. Hvis det er god logik, så kan vi lige så godt lære om Anden Verdenskrig kun fra nazisternes perspektiv eller historien om det palæstinensiske folk, kun fra tilhængere af Menachem Begin. Hvordan skulle man kunne finde sandheden om årsagerne til konflikten mellem jøder og ikke-jøder ved kun at læse den

jødiske side af sagen, eller kun noget, der er skrevet af de, der støtter den jødiske synsvinkel? Ikke-jødiske forfattere kan ikke undgå hurtigt at finde ud af, at der er store fordele ved at godtage den jødiske synsvinkel for at få deres bøger accepteret af store forlag eller anmeldt grundigt i den jødiske *New York Times Book Review*. Det samme gælder, hvis de ønsker at blive interviewet på programmer som det jødisk-producerede *Today Show*. Og naturligvis skal de fremme filo-semitisme for at deres værker kan blive "anbefalet læsning" i opslagsværker.

Hvorfor får folk i alle de gængse medier ikke lov til at høre det rimelige synspunkt, at antisemitisme ofte har været en reaktion på jødisk racisme og menneskefjendskab? Ganske vist har der været intolerante udbrud af antisemitisme, hvor uskyldige jøder har lidt eller døde. Når det er sagt, må vi også erkende, at jøderne har bedrevet mere end deres rimelige andel af anti-kristen intolerance og, tør jeg nævne det, *massemord*. Men vi hører aldrig om de jødiske udskejelser. For at gøre en ende på den tilbagevendende cyklus af antisemitisme, må vi forsøge at lære dens virkelige årsager.

Er antisemitisme en irrationel reaktion, der skal finde sin tilblivelse i psykisk patologi hos dens tilhængere, eller finder den sin oprindelse som en forståelig reaktion på jødisk adfærd? Det er rimeligt at antage, at jødisk racisme og antisemitisme fodrede hinanden gennem generationerne og i sidste ende producerede de moderne rædsler i Anden Verdenskrig, holocaust og zionistisk imperialism. Konflikten kan udmærket nå frem til et umenneskeliggørende crescendo i det 21. århundrede, medmindre vi lærer de sande rødder til konflikten mellem jøder og ikke-jøder at kende.

For at forstå, hvad der har motiveret ikke-jødisk modstand mod jøder som gruppe, er det vigtigt at være opmærksom på de jødiske adfærdsmønstre, som Glatzer og andre autoriteter på antisemitisme undlader at anerkende.

Det var blevet tid til, at jeg skulle se nærmere på rødderne til antisemitismen.

Religiøs intolerance eller økonomisk modvilje?

Når jeg dykkede ned i den store mængde af populære jødiske forfattere, der skrev om antisemitisme, trådte to temaer frem. Det første og mest populære tema var, at antisemitisme skyldes det faktum, at kristne beskylde jøder for korsfæstelsen af Jesus. For at citere *Encarta Encyclopedia*, "Jøder blev fra det fjerde århundrede og måske endda tidligere betragtet som Jesus Kristus' mordere. "Et andet tema hos jødiske og filo-semitiske forfattere er, at antisemitisme er opstået ud fra ikke-jødernes jalousi over jødisk økonomisk og social succes. Den jødiske forfatter, Arthur Hertzberg, viser, hvordan det, at give kristen intolerance skylden for antisemitisme, giver en strategisk fordel:

At give kristendommen, og kun kristendommen, skylden for den største del af antisemitismen, har visse fordele for jøder. Deres lidelser gennem århundrederne kan opfattes som ædelt martyrium; angrebene på jøder må ikke være forbundet med deres egen særlige tro, kultur og adfærdsmønster og i nogle tilfælde deres fejl, men kun med deres tro.—Arthur Hertzberg³¹³

En grundig undersøgelse af den historiske forbindelse mellem jøder og kristne afslører, at det at skyde skylden for korsfæstelsen af Kristus på jøderne kun indtog en mindre rolle i den gamle og den moderne antisemitisme. For eksempel forhindrede bibelske tekster, der påstår, at jøderne korsfæstede Jesus Kristus, ikke kristne i at forsøge at konvertere jøder og bringe dem ind i kristne samfund. Naturligvis har den kristne kirke ikke set jøder som uforbederlige på grund af deres farisæiske forfædres gerninger. Tidlige, multietniske kristne havde ikke noget imod jøder på grundlag af race eller etnicitet, men primært på grund af jødisk tro og adfærd. Med hensyn til religion var man imod jøderne som gruppe, hovedsagelig som følge af Talmuds umedgørlige væsen, som var anti-kristent og anti alle ikke-jøder og som følge af de tilhørende anti-kristne handlinger—illustreret ved kejser Neros jødiske elskerinde, Poppea Sabinas, masseforfølgelse og mord på kristne.^{314 315}

I skarp kontrast til de etnisk mere tolerante kristne, har jøderne baseret deres modstand mod ikke-jøderne på race. Imens kristne gentagne gange har forsøgt at omvende jøder, har jøder ikke gjort nogen reelle forsøg på at omvende kristne. Tværtimod har de lagt hindringer i vejen for konvertering og det lille antal ikke-jøder, som konverterede, blev ifølge jødisk lov betegnet som bastarder. Jødiske præster blev forbudt at gifte sig med jøder, der var konverterede eller efterkommere af konverterede, en politik, der stadig er i kraft i dag.³¹⁶ I hele den jødiske historie i den vestlige civilisation, findes der ikke én kristen konvertit, som blev en betydelig jødisk leder.

Kristendommen udviklede sig fra en usikker, spirende tro til statsreligion i Rom, og senere blev selve Europa synonymt med kristendommen. Da den først mente sig sikker på sin egen magt, blev kristendommen mere tolerant over for andre trosretninger—også selv om den misbilligede dem. Fjendtlighed mod jøder fandt sin base i økonomiske, sociale, etniske og politiske spørgsmål, og der er mange beviser på, at disse faktorer dominerede anti-jødiske holdninger selv i perioder med kun lidt religiøs uro. For eksempel var antisemitisme ikke historisk begrænset til kristne, men fandt voldsomme udtryk før den kristne æra og i mange ikke-kristne lande. Religiøse modsætningsforhold syntes ofte at være en rationalisering af den økonomiske og sociale fjendtlighed.

Jeg opsøgte værker af de store inden for europæisk litteratur, filosofi og videnskab med henblik på deres omtale af det jødiske spørgsmål. Sommetider kunne jeg bruge timer i biblioteket på at slå "jøder" og "jødedom" op i indholdsfortegnelsen på nogle af de største vestlige forfatters bøger. Jeg fandt, at mange havde ting at sige, som i dag ville blive betrag-

tet som antisemitiske. Det ville være umuligt at nævne dem alle, men blandt dem var Milton, de fleste af de katolske paver såvel som store protestantiske ledere, Shakespeare, Kant, Goethe, Tolstoj, Dostojevskij, Voltaire, Shaw, Emerson, Melville og Dickens. Selv min egen foretrukne amerikanske forfatter, Mark Twain, fremsatte nogle interessante bemærkninger om jøderne. De fleste af Twains bemærkninger om jøderne i *Harper's Magazine* artiklen fra 1899 er meget smigrende for det jødiske folk. Men nogle dele af essayet er utilladelige i dag.

Efter krigen dyrkede de primitive og uvidende negere i bomuldsstaterne afgrøder til hvide plantageejere på andele. Jøderne kom derned i stort antal, nedsatte sig som handlende på plantagen, sørgede for alle negerens ønsker på kredit og i slutningen af sæsonen var de indehavere af negerens andel af den aktuelle afgrøde og af en del af hans andel af den næste. Inden længe afskyede de hvide jøden, og det er tvivlsomt, om negeren elskede ham ...

Jøden bliver lovgivet ud af Rusland. Årsagen er ikke skjult Han var altid klar til at låne penge ud på en afgrøde og sælge vodka og andre livsfornödenheder på kredit, mens afgrøden voksede. Når betalingens dag kom, ejede han høsten og næste år eller året efter, ejede han gården ligesom Josef ...

I det kedelige og uvidende England kom alle på Johns tid i gæld til en jøde. Han samlede alle lukrative virksomheder i sine hænder, han var handlens konge, han var klar til at være til nytte på alle rentable måder...

Religiøse fordomme kan tegne sig for én tiendedel af det (antisemitiske fordomme), men ikke for de øvrige ni.³¹⁷

Til min forbløffelse registrerede jødisk historieskrivning, der overvejende er bestemt for jødiske øjne, helt ærligt tilfælde af jødisk økonomisk udnyttelse fra oldtiden til nutiden. Jeg fandt de jødiske historikere langt mere oplysende om spørgsmålet end de kristne forfattere. De havde ingen fordomme mod jøder; de havde, om noget, en klart racistisk forudindtægtethed for deres eget folk. Mange af dem pralede praktisk talt af deres finansielle sejre over de kristne.

Åger

Jøder er en nation af ågerkarle. . . overlister de folk blandt hvem de finder ly. . . . De gør sloganet "lad køberen passe på" til deres højeste princip i forbindelse med omgang med os—Immanuel Kant.³¹⁸

Filosoffen Immanuel Kant var ikke den første vesterlænding der kom med anklagen om, at jøderne er en nation af ågerkarle og at deres økonomiske praksis ofte har været udnyttende. Siden israelitternes ophold i Egypten har ikke-jødiske politikere, teologer og kronikører talt om jødisk griskhed og udnyttende praksis. Selv Shakespeare uødeliggjorde den jødiske ågerkarl i *Købmanden i Venedig* gennem figuren Shylock, der på grund af

manglende betaling af en gæld til ham gjorde krav på den kristnes "pund kød."* Der er talrige eksempler på middelalderlige regeringer, der modtager store procentdele af deres indtægter fra beskatning af overskuddet af jødisk åger. I diasporaen genfinder man et mønster af jøder, som er ansat af ikke-jødiske konger og regeringer, som skatteinddrivere og inkassatorer og jøder, der blev benyttet som administratorer af udenlandske besættelsesregeringer.

Ifølge sagens natur kræver landbrug og kvæghold periodiske indsprøjtninger af kapital. Sygdomme, skadedyrsangreb og naturkatastrofer kan prisgive dem, der dyrker afgrøder eller dyr, til dem, der er parat til at udlåne penge. Dette gælder især blandt dem, der kun får en anelse mere ud af deres anstrengelser, end hvad der behøves for deres nødtørftige overlevelse, hvilket var tilfældet for de fleste mennesker fra oldtiden og frem til den moderne tidsalder. Historisk set er sådanne behov for kapital ofte blevet leveret af kooperativer og indgriben fra de civile myndigheders side, men oftere blev sådan et behov ikke imødekommet, hvilket resulterede i tider med alvorlig lidelse og sult. I alle virksomheder er kapital afgørende for at mildne de nådesløse svingninger med velstand og tilbagegang. Midt i denne økonomiske usikkerhed træder den jødiske pengeudlåner ind som langt mere kvalificeret og kyndig i manipulation af valuta og guld end hans kunder.

Der var kun sparsomt med finansiell regulering af udlånspraksis indtil forholdsvis nyere tid, hvilket åbnede mange muligheder for de skruppelløse. Det bør her gøres klart, at begrebet åger ikke simpelthen betyder en retfærdig og moderat rente, men en *overdreven* rente. Åger er det man i dag ville kalde lånehajsvirksomhed—med ublu renter og renters rente.

åger n.

1. udlån af eller praksis med udlån af penge til en ublu rente.
2. et ublu rentebeløb eller rentesats, især ud over den lovlige sats.
3. Obs. rente, der betales for brug af penge.

lånehajsvirksomhed n.

praksis med at låne penge ud til for høj rente
(Random House Webster's Unabridged Electronic Dictionary 1996)

Jøderne forstod selv den udnyttende karakter af deres ågerpraksis mod de kristne. Maimonides, der anses som den største europæisk jødiske lærer, skrev følgende i sin vigtige *Book of Civil Laws*:

Det er tilladt at låne fra en hedning eller fra en bosiddende udlænding og at låne ud til ham med renter. For der står skrevet: *Du må ikke udlåne med renter til din broder* (5. Mosebog 23:20)³¹⁹—til din broder er det forbudt, men til resten af verden er det tilladt. Ja, det er en positiv befaling at udlåne penge med renter til en hedning. For det står skrevet: *Til hedningen skal du udlåne med rente* (5. Mos. 23:21)³²⁰ (*Maimonides' Lovsamling The Code of Maimonides*, book 13, *The Book of Civil Laws*, kap. V: 1, 93)³²¹

* En luns kød skåret ud af hans krop, overs. anm.

Nesek ("bidende" åger) og marbit ("stigning," rente) er én og samme ting. . . . Hvorfor hedder det nesek? Fordi han, som tager det, bider sit medmenneske, forårsager ham smerte og spiser hans kød. (The Code of Maimonides, bog 13, The Book of Civil Laws, kap. IV: 1, 88-89)

Den åger, der praktiseredes af jøderne i den middelalderlige verden er oprørende efter moderne standarder.

- I *A History of the Jews in England*, finder Cecil Roth jøder, der opkræver renter på mellem 22 og 43 procent.³²² I det nordlige Frankrig var renten begrænset til 43 procent i 1206, idet myndighederne forsøgte at reducere den gældende sats på 65 procent plus rentes rente.³²³
- I *The Jews of Poland: A Social and Economic History of the Jewish Community in Poland from 1100 to 1800*, viser forfatteren, Bernard Weinryb, lignende fantastiske satser i Polen i det 14. og 15. århundrede.³²⁴
- I bogen *The Jews in Spain: Their Political and Cultural Life During the Middle Ages* fra 1942, skriver den jødiske forfatter A. A. Neuman, at myndighederne i Castilien tillod jøder at opkræve en rente på 33 1/3 pct. Da landmænd desperat behøvede at købe frø under den store hungersnød i Cuenca i 1326, nægtede jøderne at låne penge ud, medmindre det blev tilladt dem at tage 40 procent.³²⁵

Det vigtigste politiske dokument fra middelalderens England og måske i hele den vestlige civilisations historie, *Magna Carta*, afslører jødiske ågerkarles magt ved at erklære, at enker og forældreløse børn har førstekrav på ejendomme frem for jødiske pengeudlånere.³²⁶

I *The Social Life of the Jews in Northern France in the XII-XIV Centuries as Reflected in the Rabbinical Literature of the Period*, bemærker Louis Rabinowitz, hvordan de jødiske ågerkarle selv oplevede deres erhverv som langt mere rentabelt end landbrug eller håndværk.³²⁷ Mange jødiske historikere har dokumenteret den enorme rigdom, der blev akkumuleret af jøder gennem åger. Rabinowitz påpeger for eksempel, at skatter på jødisk åger alene udgjorde mere end resten af de ordinære kongelige indtægter i Frankrig i 1221. Kong Louis IX, som kraftigt fordømte Talmud, var endnu mere bekymret over jødernes rovgriske adfærd i det økonomiske liv. I 1254 udelukkede han jøder fra pengeudlåningsvirksomhed og sagde, at de skulle leve af handel og manuelt arbejde.

Som en illustration af de vidtrækkende konsekvenser af jødisk åger, viser Achille Luchaire, at endog mange kirker og klostre blev lukket på grund af gæld til de jødiske pengeudlånere i middelalderens Europa.³²⁸ Jacob R. Marcus, en af verdens førende jødiske historikere, skriver i sin *Encyclopaedia Britannica*-artikel: "Jøder", at "landets likvide værdier blev

suget op af jøder, der med jævne mellemrum måtte tømme dem ud i statskassen.”³²⁹

Kristen modstand mod jødisk aggressiv økonomisk aktivitet var, så langt fra altid at være patologisk og hadefuld mod jøder, oftere rationel og medfølelse. I dag ses lånehajers adfærd som en skadelig aktivitet, der fortjener en strafferetlig forfølgelse. Det er tillige blevet vist, at antisemitisme mindskes i de samfund, der begrænser en sådan aktivitet. Davidson citerer to patriciere i det 16. århundredes Venedig, der siger, at pengeudlåning er den måde, hvorpå jøderne “forbruger og fortærer befolkningen i denne vor by.”³³⁰ De venetianske myndigheder kodificerede efterhånden præcise bestemmelser vedrørende jødisk, økonomisk aktivitet, herunder en maksimal rente på 5 procent på lån.³³¹ Brian Pullen citerer en rabbiner på den tid, som efter andetsteds at have afdækket årsager til antisemitisme, bemærkede:

Åger gør dem upopulære blandt alle lag i byen; når de indgår i håndværk med mindre folk; når de besidder ejendom med adelige og store mænd. Disse er grundene til, at jøder ikke bor mange steder. Men disse omstændigheder opstår ikke i Venedig, hvor renten kun er 5 procent og bankerne er etableret til gavn for de fattige og ikke for bankfolkenes profit.³³²

Arthur Kornberg citerer i *Theodor Herzl: From Assimilation to Zionism* bredt fra grundlæggeren af den moderne zionisme, Theodore Herzl, herunder fascinerende dele af hans dagbog. Herzl skriver, at antisemitisme som følge af jødisk økonomisk dominans var helt forståelig og han insisterer på, at “man kan ikke forvente, at et flertal vil ‘lade sig underkue’ af ringeagtede outsiders, som de lige har frigivet fra ghettoen.”³³³ I en anden del af bogen citerer han Herzl for at sige, at jøder var blevet opdraget til at være “igler”, der havde en “frygtelig finansiell styrke” og var et “pengetilbedende folk, der er ude af stand til at forstå, at en mand kan handle ud fra andre motiver end penge.”³³⁴ Herzl kommenterede således: “Jeg finder, at antisemitter er fuldt ud i deres gode ret.”³³⁵

Moderne jødiske forfattere, der skriver om antisemitisme, vil aldrig anerkende muligheden af, at ikke-jøderne har en grundlæggende ret til at forsvare sig mod en “frygtelig” jødisk, finansiell styrke, og at antisemitter kunne være “fuldt ud i deres gode ret.” Hvis en ikke-jøde beskrev jødiske finansielle rovdyr som “igler,” — selv når dette er anerkendt af en af zionismens største lys — ville han helt sikkert blive kaldt antisemit.

Kan det undre, at en tænksom kristen, som Sankt Thomas Aquinas, der blev betragtet som en stor eksponent for kærlighed og barmhjertighed, også talte imod den jødiske ågerpraksis?

“Jøderne bør ikke have lov til at beholde, hvad de har opnået fra andre ved åger, det var bedst, at de var tvunget til at arbejde, så de kunne tjene til livets ophold i stedet for ikke at gøre andet end at blive grådige.” — Thomas Aquinas, Sankt. Skolastisk filosof fra 13. århundrede.³³⁶

Efterhånden, som jeg fik læst mere jødisk historie, lærte jeg, at åger blot var én blandt mange aggressive typer finanspraksis i den kommercielle sektor, som fremkaldte modstand i det kristne samfund.

Jødiske kommercielle aktiviteter

Åger var den største kilde til jødisk magt og helt sikkert drivkraften bag de jødiske bankfamilier, der dominerede i Europa i hundreder af år, men jøderne fandt også profit i mange andre aktiviteter, både nogle hæderlige og nogle forægtelige.

Selv om jødisk religiøs undervisning forbød åger over for andre jøder som værende en skadelig praksis, opfordredes de til at deltage i åger mod ikke-jøder. Det samme princip udvides til at omfatte al økonomisk konkurrence mellem jøde og ikke-jøde. Finansiell indsigt kombineret med en stærk gruppesamhørighed og økonomisk strategi var kraftige våben i kampen for kommerciel dominans i Europa og senere i USA. Den kendsgerning, at jøder praktiserede et dobbelt sæt etiske regler—en uegennyttig version for sig selv og en aggressiv version over for ikke-jøderne—har bidraget til deres økonomiske dominans selv i de mere ordinære forretningsbestrebelse.

Mange af de groveste former for praksis blev fordømt af en (jødisk) Frankfurt-synode i 1603 med henblik på at forhindre *hillul hashem* (skændsel af den jødiske religion). "De, der bedrager kristne, vanhelliger Herrens navn blandt de kristne."³³⁷

Denne udtalelse har været meget citeret af de, der affærdiger anti-kristne finansielle foranstaltninger som hørende en svunden tid til. Men et senere rabbinsk *responsum* afklarede spørgsmålet som resultat af en tvist mellem to jøder, der skændtes om byttet efter bedrag af en kristen. Det fastslog, at udnyttelse og bedrag af de kristne er tilladt, så længe *hillul hashem* ikke forekommer; dvs. hvis handlingen ikke skader jøderne som gruppe. Jacob Katz siger, "Etiske normer, der kun gælder ens egen slags."³³⁸ Ligesom det var moralsk forkert praksis at drive åger mod andre jøder og moralsk prisværdigt at være ågeragtig mod ikke-jøderne, er det bestemt, at det er moralsk etisk for jøder at engagere sig i rentable uetiske handlinger mod ikke-jøderne, så længe de kan gøre det uden at skade det jødiske samfund. Følgende passage fra den særdeles vigtige *Maimonides' Lovsamling—Code of Maimonides* viser klart den økonomiske dobbeltmoral i forretningsforhold. Det bør ikke glemmes, at jøder regner Maimonides for deres største filosof fra Oplysningstiden.

En hedning kan ikke benytte anklager om at have skullet betale overpris, for det er sagt "fra én, der er hans bror" (3. Mosebog 25:14)³³⁹ Men hvis en hedning derimod har bedraget en israelit, skal han returnere overprisen i henhold til vore love (med henblik på, at rettighederne for) en hedning ikke bør overstige (dem for) en israelit. (The Code of Maimonides, bog 12, The Book of Acquisition)³⁴⁰

Jødisk undervisning befalede jøder at støtte deres brødre og ikke at konkurrere med hinanden i forsøgene på at udnytte kristne. Jacob Katz fremdrager en stor mængde jødisk litteratur, som forbyder konkurrence mellem jøder. De blev forbudt at blande sig i monopoler, der kontrolleredes af andre jøder og at underbyde andre jøder. De blev befalede altid at samarbejde med andre jøder, når de var oppe mod kristen konkurrence, så de "ikke mistede Israels penge."³⁴¹

Den jødiske holdstrategi

Det er vanskeligt at overdrive, i hvor høj grad jødisk økonomisk solidaritet og—når de finder det nødvendigt—økonomisk boykot eller fjendtlighed, kan skade kommerciel virksomhed. I mit kapitel om kontrol med medierne, drøftede jeg en velkoordineret jødisk overtagelse af den ikke-jødisk ejede *Times-Herald* i Washington, DC, som blev udført ved at få jødiske annoncører og bureauer til roligt at forlade *Herald* og drive den ud i en konkurs og derefter genoptage deres samarbejde efter at avisen var sikket på jødiske hænder. Noget sådant er vejledende for de mange måder, hvorpå gruppestrategi kan have enorme økonomiske konsekvenser for næsten enhver forretningsvirksomhed.

Tag for eksempel den virkning, som regeringen har på næsten alle større virksomheder i Amerika. Strategisk placerede bureaukrater kan påvirke regeringens kontrakter, overholdelse af miljølovgivningen, borgerrettigheder, skattepligt og forordninger om emner såsom mad og medicin. Hvis en jødisk regeringsembudsmand nærer fjendtlighed mod et bestemt selskab—eller har en personlig interesse i det—kan han naturligvis have en enorm indvirkning på selskabets finansielle sundhed. Hvis en jøde har en vigtig indkøbsfunktion for en offentlig myndighed, kan han vælge at købe et produkt fra enten et ikke-jødisk firma eller et, som er ejet af andre jøder. Hans beslutning vil have en dybtgående effekt for de to enheder. Ikke-jøden er blevet psykologisk bearbejdet til i dette eksempel at tro, at alle skal dømmes på hans eller hendes præstationer, og at det ville være umoralsk at være forudindtaget til fordel for hans egen race. Desuden lærer han, at hans primære mission er at udføre, hvad der er godt for hans firma eller den offentlige institution, han tjener. Jøden derimod er blevet psykologisk bearbejdet lige fra fødslen til at tænke i helt andre baner, nemlig i, hvad der er godt for hans egen gruppe og i sikker forvisning om ikke-jøders modbydelighed lige fra Farao til Hitler. Er det noget under, at den jødiske leder vil vælge den jødiske virksomhed til at opfylde kontrakten eller den jødiske ansøger til den vigtige lederstilling, der er blevet ledig? Sådanne handlinger kan synes uselviske, men de er også selviske, for lige som han véd, at han vil hjælpe en anden jøde, når han kan, véd han også, at han selv vil blive bistået på samme måde på ét eller andet tidspunkt.

Et klassisk eksempel på hensynsløs jødiske holdstrategi i forretningsanliggender blev vist i en undersøgelse, som blev lavet i 2001 af Avner Halperin fra MIT's Faculty of Business Administration. Det israelske dagblad *Ha'aretz* havde en historie om Halperins undersøgelse, kaldet "Hvorfor amerikanske chefer i israelske virksomheder har fiasko"³⁴² Det fremgår af artiklen, at "masser af nystartede virksomheder hyrede amerikanere som topledere for at lette adgangen til det amerikanske marked." Hovedindholdet i artiklen er, at snesevis af israelske virksomheder lokkede amerikanske ledere til deres virksomheder som topledere, således at de kunne få en hurtig start i det amerikanske marked. Det er ikke overraskende for alle, der har forstået den jødiske team-etik og strategi, at alle de ikke-jødiske ansatte blev fyret efter at have tjent deres formål. Den jødiske Mr. Halperin forklarer fyringerne som resultat af kulturelle sammenstød mellem jøder og ikke-jøder, men det faktum står tilbage, at i hans undersøgelse af over 90 virksomheder, hvor 25 % af dem havde ansat en ikke-jødisk administrerende direktør, blev resultatet: hvert eneste af selskaberne fyrede deres amerikanske direktør.³⁴³ Mens et stadigt stigende antal amerikanske virksomheder, som f.eks. Disney, er blevet overtaget af team-tilpassede jøder (mens ikke-jøderne får at vide, at det ville være forkert at diskriminere mod jøder eller andre mindretal), arbejder jødiske virksomheder ubønhørligt på at udrense enhver potentielt indtrængende ikke-jøde.

Der er mange eksempler i historien på denne "holdindsats" for opnåelse af økonomiske og politiske fordele. Roth omtaler udnævnelsen af en marraner-jøde, Diego Arias Davilia, som statslig kasserer i det 15. århundredes Spanien.³⁴⁴ Udtrykkene "marraner" og "nye kristne" bruges til at betegne jøder, der "konverterede" til kristendommen på skrømt, samtidig med at de udøvede jødedom i det skjulte.³⁴⁵ Roth påpeger, at mange andre "nye kristne" avancerede til høje stillinger gennem Davilias indflydelse. Han viser også, at marranere kontrollerede al import og eksport fra og til Den nye Verden, samt den videre distribution i Spanien. Hvis Roth har ret, og jøderne, som et lukket syndikat, kontrollerede al handel i denne periode, ville det så ikke medføre fjendtlighed fra kristne købmænd?

Over hele Europa brugte de deres fælles sprog og organisationer til at opnå en konkurrencemæssig fordel i forhold til kristne og muslimer i middelhavsområdet. Stanford Shaw viser i sin bog *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic—(Jøderne i det osmanniske Imperium og Den Tyrkiske Republik)*, hvordan jøderne havde et system af veksler, der kun blev accepteret af andre jødiske handlende og bankfolk, hvilket gav dem en konkurrencemæssig fordel.³⁴⁶

Et case studie i Opatow, Polen fra det 17. og 18. århundrede af Gershon Hundert, kaldet *The Jews in a Polish Private Town: The Case of Opatow in the Eighteenth Century*³⁴⁷ illustrerer, hvordan jøderne kom til at dominere det kommercielle liv. Der var konstant klager over, at jøderne nægtede at tilslutte sig håndværkerlavene, at de kontrollerede handelen og priserne på råvarer, at de importerede færdigvarer ind til byen, at de underbød de lokale kristne håndværkere, at de ikke købte fra kristne,

der var klager over ... at jøder havde skubbet kristne helt ud af handelen med det resultat, at kristne købmænd blev tvunget til at flytte andre steder hen.³⁴⁸ Hundert skriver, at "jødiske dominans af byens handel ... var næsten fuldstændig."³⁴⁹ Han skriver også, at jøderne kom til at dominere alle faser af handelen med alkohol, fra fremstilling til distribution og detailhandel.

Nogle jødiske forfattere antyder endda, at jødiske fagforeningsledere i Amerika var mere tilbøjelige til at være medgørlige overfor til ledelsen, hvis deres medlemmer i fagforeningen var kristne og ikke jødiske.³⁵⁰ Hvis det er rigtigt, så kunne man formode, at jødiske virksomheder ville være tilbøjelige til at få gunstigere arbejdskraftaftaler end kristne virksomheder. Man kan nemt se den stærke fordel sådanne virksomheder ville have over deres kristne konkurrenter. Der er mange måder, hvorpå gruppesammenhængskraft og gruppeloyalitet kan korrumpere og i sidste ende pervertere såkaldt frie markeder.

Banker og børser

Den mægtigste bankierfamilie gennem de sidste to århundreder har været Rothschildfamilien. Fra den udsprang de mest magtfulde bankvirksomheder i Europa. Grundlæggeren af Huset Rothschild, Mayer Amschel Rothschild, blev født i 1743 i Frankfurt am Main, Tyskland. Amschel studerede først til at blive rabbiner og besluttede derefter i stedet at gå ind i pengeudlån og finansiering. Han søsatte de største bankfirmaer i Europa, og hans sønner placerede sig i kontinentets store hovedstæder hvor de oprettede banker.

Jeg læste en meget smigrende bog om Rothschild, der fortalte historien om Mayer Amschels søn, Nathans mest berømte finansielle kup. Under det store slag mellem Napoleon og Wellington ved Waterloo, påvirkedes aktiemarkedet i London, da de handlende bekymrede sig over muligheden for Napoleons sejr. Amschel så det vigtige slag som en enestående forretningsmulighed. Vel vidende, at hvis Napoleon vandt, ville markedet gå helt i bund og at hvis Frankrig tabte, ville markedet stige kraftigt, oprettede Amschel et system, hvorved han ville høre resultatet af krigen før alle andre fik nyheden. Ved brug af brevduer over land og en række af både med signallygter med intervaller på et par kilometer over Den Engelske Kanal, erfarede han før alle andre, at Napoleon havde tabt ved Waterloo. Han fik herefter sine forbundsfæller til at udbrede den urigtige oplysning, at Napoleon havde vundet. Dette førte til et ødelæggende styrt dyk for aktiekurserne på London Stock Exchange. Værdifulde aktier blev solgt for brøkdele af værdien. Amschel og hans jødiske sammensvorne købte herefter disse aktier for småskillinger vel vidende, at Storbritannien rent faktisk havde vundet. I løbet af natten blev disse aktier en enorm formue værd, efterhånden som markedet i London hørte om den britiske sejr.

Bogen præsenterede Rothschilds svig som klog og beundringsværdig. Man må dog lige gøre en pause og tænke på de formuer, der blev tabt—formuer, der var blevet skabt ved mange års slid og genialitet—tænke på de virksomheder, der bogstaveligt talt blev stjålet fra deres skabere, tænke på de ødelagte eksistenser. Mente forfatteren, at disse enorme formuer blot materialiseredes ud af den blå luft? Bekymrede forfatteren sig om, at pengene ikke kun kommer fra dem, der skaber og leder virksomheder, men også fra tusindvis af arbejderes hårde arbejde? Et sådant tyveri påvirker løn, arbejdsvilkår, beskæftigelse og mange andre faktorer. Mange hundrede tusinde måtte i sidste ende betale de høje omkostninger ved Rothschilds bedrageri.

Nathan Rothschild brugte den enorme rigdom, han havde erhvervet gennem sit Waterloo trick til yderligere at øge sin egen og sine brøders bankhouses magt i hele Europa. Som omtalt i mit kapitel om Den russiske Revolution, har Rothschilderne som en selvfølge brugt deres enorme rigdom til påvirkning af nationer på vegne af jødiske interesser, som da de modnede Rusland til revolution ved aflysning af lån i protest over zarens Majlove.³⁵¹ Rothschildernes skurkagtigt erhvervede rigdom skaffede også effektivt hans familie det første jødiske sæde i det britiske parlament og endda medlemskab af det britiske aristokrati. Ved at kombinere styrken fra deres egen families store banker og andre jødisk-ejede banker, kunne de bogstaveligt talt bringe et lands økonomi i knæ. Ved at dominere den internationale bankverden kunne de sætte deres egne finansielle vilkår for pengesultne nationer og samle endnu større rigdom.

På grund af de konkurrencemæssige fordele, der fulgte af Rothschildernes internationale kontakter, dominerede jøder hele Europas bankvæsen. For eksempel var der i Preussen i slutningen af det 19. århundrede et næsten fuldstændigt fravær af ikke-jødiske banker. I Berlin var der i 1923 150 jødiske banker og kun 11 ikke-jødiske banker.^{352 353}

På aktiemarkedet har metoder som det Rothschildske Waterloo-trick været brugt gennem generationer og til sidst gjort, at centeret for verdens handel, Wall Street, er blevet domineret af jødisk børs- og investeringsbankvirksomhed.

I bogen *Our Crowd* og i en forholdsvis ny bog, *The New Crowd: The Changing Jewish Guard on Wall Street*, fortæller de jødiske forfattere, Judith Ehrlich og Barry Rehfeld betaget om den overvældende jødiske overtagelse af selve hjertet i den amerikanske økonomi.^{354 355} Ivan Boesky og Michael Milken, der tilsammen stjal nær ved to milliarder dollar, bliver her glødende rost for deres genialitet og markedsfornemmelse.

Da jeg gik i gymnasiet, havde min far foretaget en beskedent aktieinvestering. Hans mægler var en politisk konservativ jøde, R. Newmann fra firmaet Kohlmeyer & Company. Jeg fik et job hos Newmann, hvor jeg skulle "aftegne kurver"—hvad der var betegnelsen for kortlægning af bevægelser i værdier for aktier og råvarer. På det tidspunkt havde jeg kun meget lille forståelse af det jødiske spørgsmål. Jeg kunne godt lide Newmann og han syntes altid at have en relevant udtalelse parat som reaktion på socialismens seneste udskejelser. Newmann havde skabt sig

en formue på markedet, og mens jeg arbejdede for ham, opdagede jeg den virkelige hemmelighed bag det, at tjene penge på markedet og grunden til, at jøder er kommet til at dominere mæglervirksomhedsindustrien.

Newmann talte konstant i telefon med sine jødiske kolleger i New York, Chicago og Washington, DC. Hvert medlem af hans kreds kendte andre jøder såvel som et par ikke-jøder i erhvervslivet inden for staten og medierne og—på markedets kritiske tidspunkter. I sine samtaler brugte Newmann ofte ord, jeg ikke kunne forstå: det var *jiddisch*. Lejlighedsvis nedskrev han efter en telefonsamtale hurtigt en ordre på en større portion aktier eller råvarer og fik mig til at løbe hen til sekretæren for at få afgivet ordren. Jeg husker hyppige transaktioner, som han tjente titusindvis af dollar på. Jeg spurgte ham, hvad hans hemmelighed var, og han fortalte mig, at han ikke havde nogen hemmelighed. "Information," sagde han, "det er sådan man laver rigtige penge på markedet. Du er nødt til at få de oplysninger, før de store masser får det. Når det står i aviserne er det for sent."

Han følte sig sikker, når han pralede over for en stille gymnasieelev, og jeg lyttede og lærte en masse. "Lad os tage det offentlige," sagde han. "Forestil dig, at du kendte nogen i Federal Reserve,* der havde den interne viden, at Arthur Burns** planlagde at hæve renten. Trods alt må jo nogen vide disse ting før resten af verden. Hvordan kunne du så klare dig på obligationsmarkedet eller for den sags skyld en halv snes andre markeder, der var ekstremt rentefølsomme? Eller hvad, om du havde en ven i Forsvarsministeriet, og han vidste, at Lockheed eller McDonnell-Douglas ville få den nye kontrakt på Fighter-fly, tror du så, du kunne tjene en formue?"

"Se det i øjnene, der skal være nogen, der kender til tingene i forvejen. Eller hvad, hvis dine venner vidste, hvor den næste militærbase ville blive åbnet? Mon du kunne lave lidt gode penge i fast ejendom? Eller lad os sige, at du kendte nogen i Justitsministeriet, som lod dig vide, at de ville opgive deres kartelsag mod IBM. Når den nyhed kom ud, hvad skete der så med aktien? Ville du købe IBM-aktier? Og det er ikke kun regeringsoplysninger, som man kan tjene formuer på. Hvis du for eksempel havde venner på IBM og vidste før alle andre, at IBM ville give en kontrakt på ét hundrede tusinde computerkasser til en lille virksomhed, hvad tror du, der kunne ske med dens aktier? Der er en million måder, fortalte han mig, hvorpå oplysninger bliver til penge."

Jeg spurgte Newmann om insiderhandel var ulovlig, og han fortalte mig, at "de kunne lige så godt gøre vejtrækning ulovlig." Han sagde, at det teknisk set var ulovligt, men at det var næsten umuligt at bevise—og det blev egentlig ikke engang undersøgt, undtagen i de mest åbenlyse tilfælde—normalt, hvor der var enorme beløb involveret.

* Federal Reserve System, USA's centralbanksystem, landets "nationalbank", som dog er privat ejet, overs. anm.

** Tidligere magtfuld bestyrelsesformand for Federal Reserve System (1970-78).

Mange år senere førte den type manipulation af enorme pengesummer til den største børsskandale i historien. I 1986 blev Dennis Levine, Ivan Boesky, Martin Siegel og Michael Milken anklaget for insiderhandel med aktier og obligationer for milliarder af dollar. Boesky indrømmede sin skyld og fik en bøde på 100 millioner dollar og millioner mere blev i sidste ende betalt af Milken, der efter alle bøderne og retssagerne og nogle års fængsel fortsat var en meget rig mand. I 1987 tjente Milken 550 millioner dollars på sine aktiviteter fra året før—mere end alle, undtagen de øverste 41 af "Fortune 500"-firmaerne, havde tjent det pågældende år. Levine, Boesky, Siegel og Milken var skyldige i det største finansielle bedrageri, der var begået siden Rothschilds tyveri af den engelske børs. Det bør også bemærkes, at de med deres jødiske advokater og stillet for jødiske dommere, fik milde domme og afsønde i føderale fængsler med minimum-sikkerhed trods deres enorme forbrydelser.

Det er lærerigt at bemærke, hvordan den jødiske magtstruktur reagerede på Boesky-sagen. Nogle af de øverste jødiske ledere, herunder Laurence Tisch (som senere blev topchef på CBS*), Felix Rohatyn (nu, 2007), amerikansk ambassadør i Frankrig) og David Gordis, Executive Vice President for American Jewish Committee, virkede sammen for at minimere skadevirkningen. *The Palm Beach Jewish World* citerede overrabbiner Gordis, der sagde, at jøderne på grund af arrestationerne ville blive set som "udbyttere af økonomien og som profitmagere."³⁵⁶

Hvis min ven, Mr. Newmann, havde ret, og intern viden var lig med "penge" i en moderne markedsøkonomi, hvad betyder det så for verdens mest sammentømrede og organiserede gruppe? Mange jødiske unge er lige så kyndige i finansielle spørgsmål fra en tidlig alder, som så mange ikke-jødiske (amerikanske, overs. anm.) børn er fortrolige med sportsstjerner fra Super Bowl eller World Series. Ivan Boesky er kun usædvanlig på grund af størrelsesordenen af hans tyveri. Insider-oplysninger af den ene eller anden art giver utrolig magt i hænderne på folk, der ved, hvordan man kan gøre brug af dem. Hvad enten det er lige rundt om hjørnet eller rundt om i verden, er de det bedste våben i en økonomisk krig. Byttet i den krig er ikke kun den luksus, penge kan købe, men også den enorme politiske og mediebaserede magt, de køber.

Den omstændighed, at bittesmå jødiske mindretal ofte steg til vejrs til økonomisk dominans i ikke-jødiske nationer, både i Mellemøsten og Europa, spillede helt sikkert en vigtig rolle i den gentagne fremvækst af antisemitisme. Selv når forretningsfolk handler helt lovligt, vil et sammenhængende og kraftfuldt teamwork altid sikre en kollektiv magt over en spredt og individualistisk masse af mennesker. Det er en elementær lov i forretningsvirksomhed. Når holdstrategien bliver kombineret med intern viden, som er skaffet gennem jødisk indtrængen i de øverste regeringsniveauer og virksomhedsledelser, er en ophobning af ufattelig magt uundgåelig.

* Columbia Broadcasting System, det ene af USA's tre førende Tv-selskaber, overs. anm.

Jeg lærte imidlertid snart, at hemmelighederne bag jødisk, finansiel succes var langt mere end blot efterretninger og teamwork. Jeg kom til at lære om en uventet jødisk dominans i nogle af de mest usmagelige kriminelle aktiviteter, der nogensinde har ramt menneskeheden. Det var blevet tid for mig til at undersøge, hvordan de mørkeste sider af den jødiske karakter påvirkede væksten i antisemitisme.

Jeg læste, at jøder har spillet en overraskende stor rolle i organiseret kriminalitet fra ældgammel tid og til nutiden. Efter at have set en endeløs strøm af hollywoodfilm, der portrætterede gangsterbander som en italiensk specialitet, havde jeg ikke forventet, at den verdensomspændende jødiske deltagelse i organiseret kriminalitet fik sicilianerne til at se ud som rene amatører.

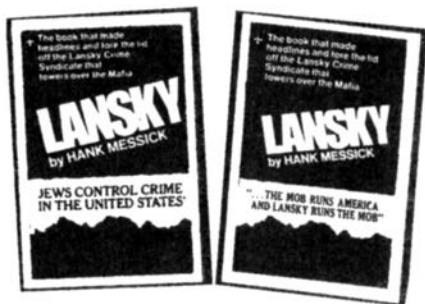
Kapitel 8

Antisemitismens rødder II: Kriminalitet og forræderi

Jeg voksede op med film. Jeg har aldrig undladt at gå til lørdagens eftermiddagsforestilling og gennem årene har film været min foretrukne form for underholdning. Min idé om en aften i byen er stadig middag og en film. Fra de hundredvis af film jeg har set i årenes løb, har jeg mange erindringer om gangsterfilm. På grund af disse film og mange avis- og tidsskriftsartikler samt romaner har jeg længe forbundet organiseret kriminalitet med italienere—specielt med sicilianske amerikanere. Det er den sædvanlige association. Gangstere er i næsten alles tanker synonyme med italienske ansigtstræk og italiensk accent. Man laver en næsten automatisk underbevidst forbindelse mellem gangstere og spaghetti.

I gymnasiet stødte jeg på en artikel om "A/S Mord" (Murder, Inc.), et enormt kriminelt syndikat med base i New York City, som var en af de mest onde og magtfulde kriminelle organisationer i De Forenede Staters

historie. Den specialiserede sig i lejermord og drev enhver form for kriminel svindel, som skabte hundredvis af dødsfald og tyveri af snesevis af millioner af dollar. Thomas Dewey (senere præsidentkandidat) havde hjulpet med at bryde organisationen op. Rolleindehaverne i A/S Mord forbavsende mig, for de var næsten alle jøder. Organisationens oprindelige medlemmer blev til anførerne af organiseret kriminalitet gennem 1980'erne og omfattede også forbryderbossen, Meyer Lansky.

Jøder protesterede mod omslaget til venstre, der påpeger, at jøder kontrollerer den organiserede kriminalitet i De forenede Stater.

Jeg læste så, at den største chef for organiseret kriminalitet siden Al Capones tid, var jødisk. Jeg troede, han ville være en sicilianer, som vist på film. Bogen *Lansky* af Hank Messick dokumenterede et syn på organiseret kriminalitet, som var vidt forskelligt fra det, jeg havde oplevet under mine lørdagsforestillinger.

De højest placerede kilder blandt retshåndhævere og dybdeborende journalister var enige om, at Lansky var topgangsteren i Amerika. Han havde været den mest magtfulde person i de amerikanske forbrydersyndikater gennem fire årtier, men de fleste amerikanere—som afgjort kender navne som Al Capone og John Dillinger—har aldrig hørt om Meyer Lansky.

Den mest berygtede gangster var ikke italiensk, han var i virkeligheden jødisk og en varm tilhænger af zionismen. *Newsweek* rapporterede følgende:

Hvert år skyder Lansky og hans underverdenskolleger enorme summer i israelske obligationer og israelske godgørende foretagender. Som dagbladet *Ha'aretz* så det, syntes regeringen bange for at miste de millioner af dollar i sorte penge, der først var blevet "hvidvasket" i gangster-kontrollerede institutioner og derefter kanaliseret ind i israelsk handel og industri.³⁵⁷

Den dybdeborende journalist, Jack Anderson, omtalte spørgsmålet i *Washington Post*:

Farverige medlemmer af 'A/S Mord'

Al GLASS	Carl SHAPIRO	"Nig" ROSEN
Max "The Jerk" GOLOB	Irving "Chippy" WEINER	"Fat Sidney" BLATZ
"Abbadabba" BERMAN	"Waxey" WECHSLER	Allie "Tick Tock"
Bo WEINBERG	"Tootsie" FEINSTEIN	TANNENBAUM
Emanuel "Mendy" WEISS	Hyman KASNER	Max SHAMAN
Sholem BERNSTEIN	Mickey COHEN	"Happy" MELTZER
Jacob "Hooky"	"Pittsburg Phil"	Al SILVERMAN
ROTHMAN	STRAUSS	Harry "Big Greenie"
Charlie WORKMAN	"Jack" GOLDSTEIN"	GREENBAUM
Mert WERTHEIMER	"Abe" WAGNER	Jacob SHAPIRO
"Pretty" AMBERG	"Bugsy" GOLDSTEIN	Sam GASBERG
"Dopey Benny" FEIN	"Bugsy" SIEGEL	Arnold ROTHSTEIN
Frankie TEITELBAUM	Benny "The Boss"	Joey SILVERS
"Lulu" ROSENKRANZ	TANNENBAUM	"Fatty" KOPERMAN
Charlie SOLOMON	Meyer LANSKY	Izzy FARBSTEIN
Lou COHEN	"Gangy" COHEN	Lou GLASSER
Abe SLABOW	"Puggy" FEINSTEIN	Willie SHAPIRO
Yasha KATZENBERG	"Dandy Phil" KASTEL	Max BLECKER
Max RUBIN	"Longy" ZWILLMAN	Harry MILMAN
Charlie YANOWSKI	Isidore "Curlev" HOLZ	"Muddy" KASOFF
Moses "Moey Dimples"	Paul BERGEN	Hyman YURAN
WOLINSIKY	"Wolfie" COLDIS	

Disse underverdenens gangsterpenge—hvoraf store dele er indtjent i forbryderiske virksomheder i USA—bliver "hvidvasket", før de ankommer til Israel.³⁵⁸

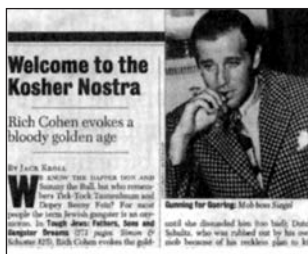
I bogen *Lansky*, afslører Messick forholdet mellem israelske og jødisk-amerikanske gangstere.

Jødiske gangstere har afgjort støttet jødiske mærkesager og staten Israel, både åbent og længe. Selv samme nat, da Lanskys ekspartner, Bugsy Siegel, blev henrettet, blev Flamingo overtaget af Moe Sedway. Da han blev spurgt om, hvordan han så bekvemt kunne være i Las Vegas, forklarede han, at han var der for at arrangere en pengeindsamling for United Jewish Appeal.³⁵⁹

Som en illustration af, hvordan jødiske gangstere bliver behandlet i Hollywoods film, behøver man kun at se fremstillingen af den berygtede gangster, Bugsy Siegel, i filmen *Bugsy*.³⁶⁰ Filmen nedtonede hans jødiskhed og portrætterede en af USA's mest blodtørstige og nådesløse mordere som en smuk og legesyg romantiker, en mand med visioner, spillet af den meget angelsaksisk udseende Warren Beatty.

Siegel blev fremstillet som en venlig mand, der også havde en noget barsk side. Selv om jeg var bekendt med den virkelige Bugsy Siegels forfærdelige gerninger, mærkede jeg, at jeg mens filmen spillede, kunne lide ham. Det overraskede mig ikke, at filmen var blevet skrevet af James Toback og instrueret af Barry Levinson. Messick opsummerer det godt, når han skriver:

De virkelige ledere af kriminalitet har været skjult, mens nationens retshåndhævende myndigheder jagede mindre forbrydere. . . . Forskning afslører, at ledere af kriminalitet, der ikke tilhørte mafiaen, har været skjult bag det vendetta-plagede samfund i årtier. . . . Jeg er blevet bagvasket som antisemitisk fra kyst til kyst af gangstere, der anvendte religion som dække.³⁶¹

Bugsy Siegel

“Russiske revolution” og/eller “russiske mafia”

I de sidste år af det 20. århundrede er den farligste kriminelle organisation i USA og den øvrige verden “Den russiske mafia.” Lige som det gælder sandheden om den såkaldt Russiske Revolution, er den “russiske mafia” hverken russisk eller mafia. Med ét ord: den er *jødisk*.

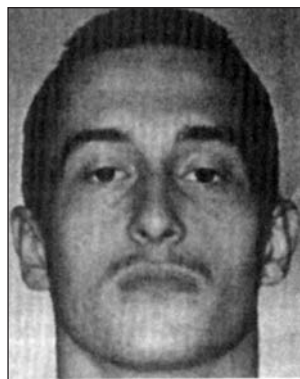
På samme måde, som medierne bagatelliserer den store rolle, som jødisk organiseret kriminalitet har spillet i Amerika i det 20. århundrede (fra Murder, Inc. til Meyer Lanskys Syndicate), har de gemt sandheden om

det moderne forbrydersyndikat, der kaldes "Organizatsiya"—den mest magtfulde kriminelle organisation i verden—for det amerikanske folk.

Medlemmerne af Organizatsiya kommer fra dele af det tidligere sovjetiske imperium, men de identificerer sig ikke som russere og afgjort ikke som mafia. De er ekstremt stolte jøder, der støtter jødiske mærkesager med samme iver som Meyer Lansky og hans tilhængere.

I midten af 1970'erne læste jeg *Hustling på Gorky Street*, en bog, der var skrevet af Yuri Brokhin, som var tidligere jødisk alfons for en af Ruslands kriminelle organisationer.³⁶² Konstantin Simis, en fremtrædende jødisk advokat for den organiserede kriminalitet, skrev en anden vigtig bog om emnet, med titlen *USSR: The Corrupt Society*.³⁶³ Begge bøger er klare i sproget angående den jødiske kontrol af organiseret kriminalitet i Sovjetunionen. Brokhin praler med, at jøder er de eneste, som er intelligente nok til at køre den storstilede, organiserede kriminalitet. Slaver er, siger han, kun i stand til gadekriminalitet. Selvfølgelig nævner ingen af bøgerne de jødiske forbryderes fordele ved at have allierede inden for det stærkt jødiske, sovjetiske bureaukrati. Da det kommunistiske regime faldt, voksede de allerede magtfulde, jødiske, kriminelle grupper dramatisk, ja, så meget, at man kan sige, at ingen nation nogensinde har lidt mere i den organiserede kriminalitets greb, end Rusland gør det i dag.

Selv den tidligere russiske præsident, Boris Yeltsin, var klart i lommen på den organiserede kriminalitet, som det fremgik af hans udnævnelse af den jødiske gangsterboss, Boris Berezovskij, til Ruslands Nationale Sikkerhedsråd. Yeltsin var nødt til at tilbagekalde Berezovskij-udnævnelsen, efter at nogle af Ruslands ikke-jødiske aviser havde lavet en sag ud af hans kriminelle forbindelser. Berezovskij menes at være den rigeste person i Rusland, tæt fulgt af hans stammefælle, Vladimir Gusinsky, der er blevet den mest magtfulde medieboss. Efter Sovjetunionens fald spredtes den jødiske gangsterpøbel hurtigt over hele verden og mange politimyndigheder anså herefter dens amerikanske filial som den mest magtfulde og farligste kriminelle organisation i Amerika. Efter mordet på komikeren, Bill Cosbys søn i Los Angeles, identificerede pressen den formodede morder som Mikail Markhasev, en ukrainsk immigrant, men i virkeligheden var han et jødisk medlem af den såkaldte "Russiske Mafia." Jødiske film- og Tv-producenter portrætterer uvægerligt disse gangstere som blonde, blåøjede russere, uden ringeste antydning af deres reelle jødiske identitet. At fremstille disse jødiske forbrydere som russiske er en dobbelt løgn. Det er ukorrekt med hensyn til deres virkelige jødiske oprindelse og det russiske folk bliver samtidig bagvasket. Igen kommer modsætningerne, der er skabt af jødisk magt, frem i

Mikhael Markhasev, dømt for mordet på Bill Cosbys søn. Omtalt af medierne som ukrainsk, men i virkeligheden jødisk.

lyset. Medieherskerne vil ikke tolerere en sandfærdig afsløring af jødisk modbydelighed, men de fremstiller med glæde falske og ondskabsfulde billeder af andre nationaliteter.

Lejlighedsvis kommer sandheden ud, selv om det ikke sker i film. *The Village Voice*, bragte den 26. maj 1998 en historie med overskriften, "Den farligste gangster i verden" af Robert Friedman.³⁶⁴ Han skrev:

Ifølge FBI og den israelske efterretningstjeneste, hersker Semion Mogilevich over en rød mafia, der beskæftiger sig med våbenhandel, hvidvaskning af penge, narkotikahandel og kunstsmugling. Han er den farligste gangster i verden ...

Lederen af Den Røde Mafia er en 52-årig ukrainsk-født jøde. Han er en mystisk figur, der er kendt som den kloge Don—han har en universitetsuddannelse i økonomi—og han er aldrig blevet afsløret af medierne.

Robert Friedman*, der selv er jødisk, skriver, at Organizatsiya endog har bragt tidligere kommandosoldater ind fra Israel som lejermordere, og de er så hensynsløse, at nogle politifolk ikke vil arbejde på de involverede sager, fordi lejermorderne ikke tøver med at gå efter en betjents familie. Friedman fortsætter:

Jødiske organisationer har lobbyet justitsministeriet til at nedtone den russiske mafia, idet de frygter, at den negative omtale vil true masseudvandringen af russiske jøder til Israel.³⁶⁵

Som den meget vel kunne. Men hvad med udvandringen af "russisk mafia"-jøder til Amerika? Naturligvis er der ingen bekymring over dem, for den israelske stats interesse i at øge sin jødiske befolkning—og de hellige jødiske reklameinteresser—er langt vigtigere end De forenede Staters befolknings rettigheder til at forsvare sig mod dette forfærdelige jødiske forbrydersyndikat.

De jødiske 2 procent af befolkningen har den tvivlsomme ære at producere broderparten af organiseret kriminalitet i Amerika i det 20. århundrede lige fra Mord A/S til Lanskys Syndikat og frem til Semion Mogilevich's "Russiske Mafia". Dette skjulte faktum antyder muligheden af lignende opførsel i tidligere tider.

Da jeg begyndte at gå tilbage i historien efter eksempler på jødisk kriminel adfærd, fandt jeg snart mange store historiske navne og historiske forfattere, der frygtede jødiske kriminelle organisationer. (Hvis pladsen i denne bog tillod det, ville nedenstående eksempler kunne mangedobles):

Romersk statsmand Marcus Cicero: Flaccus, en ven, der var toldembedsmand, fandt sig forfulgt for at standse den ulovlige strøm af guld fra Rom til Jerusalem. Cicero fordømmer i forsvaret af Flaccus denne tidlige smuglervirksomhed og hvidvaskning af penge og bestræbelserne på at skræmme en ærlig embedsmand fra at gøre sin pligt. Han siger: Tal helt stille! Jeg ønsker ikke, at andre end dommerne hører mig. Jøderne har allerede fået mig ind i noget

* Døde 2. juli 2002, overs. anm.

værre rod, som de har gjort det mod mange andre hæderlige mænd. (Oratio Pro Flacco)

Første århundrede romersk filosof Lucius Seneca henviste til jøderne som "den mest kriminelle nation."

Napoleon: Jøderne er mesterrøverne i den moderne tidsalder, de er menneskehedens gribbe. . . Vi burde forbyde jøderne fra handelen, fordi de misbruger den. . . "

Daniel Defoe: bøgerne *Roxana*, *Robinson Crusoe* og *The Military Memoirs of Capt. George Carleton* har hyppige henvisninger til grådige og principløse kriminelle jøder, hvis faste varelager er "viderebragte, stjalne genstande."

William Pryne, en puritansk forfatter, som modsatte sig Cromwells bestræbelser på at lade jøderne komme tilbage til England, beskriver jødiske forseelser som "ågerivksomhed og bedragerier, afklipning (forringelse, formindskning, overs. anm.) og forfalskning af penge. "(fra *A short Demurrer to the Jewes long discontinued Remitter into England*).

Charles Dickens havde den klassiske karakteristik af den kriminelle jøde (Fagin) i *Oliver Twist*. Fagin hvervede kristne børn til lommetyveri og et sortiment af lignende kriminelle aktiviteter.

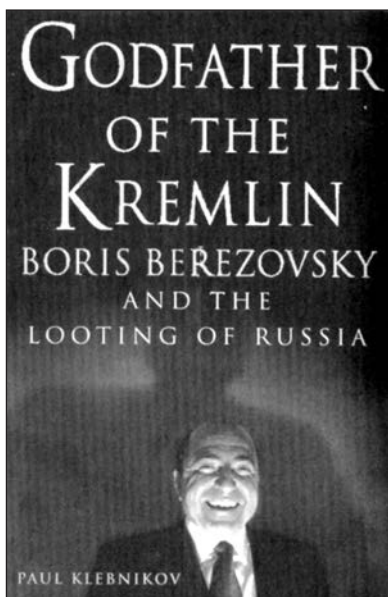
Tacitus: Indbyrdes er de altid ærlige og altid klar til at vise medfølelse, selv om de betragter resten af menneskeheden med al fjendens hadefuldhed. . . (*The History* 5.4,659)

Der er mange tegn på, at en jødisk-domineret kriminel underverden har eksisteret i hundreder af år. En af de mest overraskende ting, jeg opdagede, var en bog, der blev udgivet på den protestantiske reformator, Martin Luthers, tid. Europa var så plaget af organiseret kriminalitet, at myndighederne følte sig tvunget til at offentliggøre en ordbog med kriminelle udtryk. Luther støttede offentliggørelsen som et middel til at bekæmpe kriminalitet og skrev en introduktion til ordbogen, hvori han bemærkede, at kriminelles ordforråd var fuldt af hebraiske ord. I forordet skrev Luther:

Jeg finder det hensigtsmæssigt, at denne bog bliver læst af mange, så det kan blive set og forstået, hvordan djævelen regerer denne verden, således, at mænd kan blive vise til at værgе sig mod ham. Det er sandt, at dette Rothwelsche Sprache (underverdenens slang) kommer fra jøderne, for det indeholder mange hebraiske ord, som den, der kender hebraisk, vil bemærke.³⁶⁶

Når kriminelle kontrollerer medierne

Den kendsgerning, at så få ikke-jøder er bekendt med det langvarige og intime forhold mellem jøder og organiseret kriminalitet, skyldes jødernes enorme magt i medierne, der beskytter dem mod det image, som italienerne har, i forholdet til mafiaen. Det illustreres måske bedst ved den sammenkobling, der eksisterer mellem jødisk organiseret kriminalitet i Rusland og de jødiske mediers magt dér. For eksempel er Berezovskij og Vladimir Gusinsky to af de ledende kriminelle personligheder. Begge var mediebaroner i Rusland og havde en enorm magt i Tv, radio, aviser og

Vladimir Gusinsky på vej til den russiske anklagers kontor. Gusinsky er også øverste leder af Den russiske jødiske Kongres og bor nu (2007) i Spanien for at undgå udlevering til Rusland.

magasiner. Gusinsky blev for nylig tiltalt af den russiske statsanklager for korruption og hvidvaskning af penge.

I 1999 overtog Berezovskij kontrollen med Moskvas TV-6 Tv-station. Ruslands førende dagblad, *Kommersant* blev også overtaget af Berezovskij og han fyrede omgående dets redaktør, Raf Shakirov, som sagde, at "hans fordrivelse [er] et forsøg på at dæmme op for den ofte kritiske dækning af mediebaronens forretningsvirksomhed og politiske aktiviteter."³⁶⁷

Forbes Magazine har offentliggjort en sønderlemmende artikel om Berezovskij med titlen "*The Godfather of the Kremlin*" uden offentliggørelse af journalisternes navne af frygt for vold mod dem. Bladets redaktør, James Michaels, sagde, at Berezovskij "står højt hævet som en af de mest magtfulde mænd i Rusland. Bag ham har der dannet sig et spor af lig, uopkrævet gæld og konkurrenter, som er skrækslagne for deres liv."³⁶⁸ Artiklen i *Forbes* hævdede, at

Mord er et redskab for erhvervslivets konkurrence. Snesevis af virksomhedsledere og mediepersonligheder er blevet dræbt ... Berezovskij kontrollerer Ruslands største nationale Tv-net. Hans kontrol blev fasttømret kort tid efter, at den første formand for netværket blev myrdet i gangsterstil. Berezovskij blev straks udpeget af politiet som en vigtig mistænkt, men mordet er forblevet uopklaret her to år senere ... Sådan er det russiske erhvervsklima i dag, at mændene i toppen har brug for en skyggehær af mordere og bøller, der arbejder videre nede i korruptionshierarkiet, som styrer prostitutions- og 'beskyttelses'-kriminalitet.³⁶⁹

Berezovskij blev ufatteligt nok medlem af Kremls Sikkerhedsråd med adgang til de mest følsomme oplysninger i Rusland. Det blev også afslø-

ret af *Moscow Times*, at Putin plejede at tilbringe sin ferie i Berezovskijs sommerresidens i Moskva. Men selv for Putin blev Berezovskijs åbenlyse mord og afpresning for meget. Den russiske anklagemyndighed er nu i færd med at stille ham til regnskab for kriminaliteten. Både Berezovskij og Gusinsky, der nu er på flugt fra myndighederne, skriger løs om, at de blot er ofre for "antisemitisme". Det nære forhold mellem den jødiske organiserede magt, organiseret kriminalitet, medier og offentlig magt, er krystalklart i den tidligere Sovjetunion. Lige som de greb magten i 1917 som bolsjevikker, har de nu, efter kommunismens fald, grebet magten gennem korruption og organiseret kriminalitet.

Magasinet *Fortune* bragte en artikel med overskriften "Ruslands røverbaroner", der beskrev ti af de vigtigste russiske industrimagnater og gangstere, som med raket fart var steget op til at dominere Rusland økonomisk efter kommunismens sammenbrud; disse var Gusinsky, Berezovskij, Boris Hait, Mikhail Friedman, Vladimir Vinogradov, Vladimir Potanin, Mikhail Khodorkovskij, Alexander Smolensky og Pjotr Aven.³⁷⁰ Det anslås, at mere end 50 procent af Ruslands råstofværdier er ejet af disse ti mænd.

Mens gennemsnitsrusseren med nød og næppe overlever for mindre end 200 dollar pr. måned, er en enorm rigdom og magt blevet koncentreret i hænderne på en lille gruppe af mænd, som ikke er loyale over for det russiske folk, men kun over for deres egen stamme. Disse mænd har bestemt ikke, på ærlig vis, tjent denne enorme rigdom, som de akkumulerede på kun 3 eller 4 år efter kommunismens undergang. Den blev opnået gennem svig, korruption, bestikkelse, tyveri og mord. Verden véd næsten intet om den jødiske karakter af dette tyveri af næsten en hel nation, fordi jødiske medier i Rusland og i resten af verden har valgt at holde denne vigtige kendsgerning borte fra vores bevidsthed. Ni ud af Ruslands 10 førende røverbaroner, der er anført af magasinet *Fortune*, er jøder.

Slavehandelen

44. Men har du brug for trælle og trælkvinder, skal du købe dem af de folkeslag, der bor rundt om eder;

46. og dem må I lade gå i arv og eje til eders børn efter eder; dem må I bruge som trælle på livstid; men over israelitterne, eders brødre, må du ikke bruge din magt med hårdhed, broder over broder. (Tredje Mosebog 25:44)³⁷¹

Selv om slaveri har eksisteret gennem det meste af menneskehedens historie, har handel med menneskekød aldrig været betragtet som et ædelt erhverv. Medfølelse mænd og kvinder har altid fordømt slavehandlers og slaveejerers grusomme mishandling af slaver, især af kvinder og børn. Mange var enige i Jesu formaninger til slaveejerne om at behandle deres slaver mildt. I grek modsætning til det meget velvillige billede, medierne har tegnet af jøderne, er kendsgerningen den, at de historisk betragtet

har været dominerende inden for en international institution, der har indeholdt de mørkeste afgrunde af onskabsfuld udnyttelse af medmenesker: slavehandelen.

Min introduktion til denne vigtige jødiske rolle i slavehandelen kom fra en artikel om jøder, der var skrevet af en ledende jødisk historiker og fortaler, Jacob Marcus, i *Encyclopaedia Britannica*. Marcus bemærkede henkastet om den jødiske kontrol med handelen i middelalderen—især med slavehandelen.

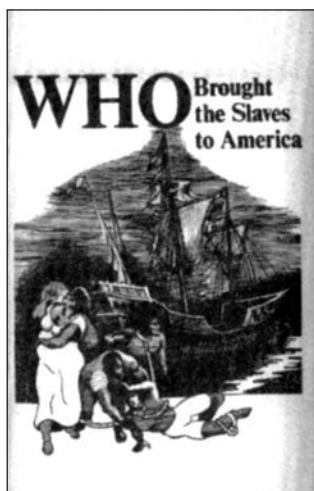
I den mørke middelalder var handelen i Vesteuropa i vid udstrækning i hans [Jødens] hænder, især slavehandelen. . . .³⁷²

Den jødiske beherskelse af slavehandelen gik ikke ubemærket hen hos kristne forfattere fra middelalderen. Jeg læste gribende beretninger om europæiske børn, der blev udsat for seksuelle og andre overgreb fra de jødiske slavehandlere, der havde fragtet dem. I romertiden fulgte de ofte i kølvandet på den sejrende romerske hær og gjorde fjendens soldater og civile til slaver. Kronikører fra de antikke og middelalderlige perioder skrev om deres præference for lyse kvinder og børn og om deres hyppige salg til Levanten. De jødiske slavehandlere var mere end villige til at opfylde mørkere mænds smag for hvidt kød. En række kristne fyrstendømmer, der var blevet forfærdede over rapporter om jøders misbrug af kristne kvinder og børn, udstedte forordninger, der opregnede disse misbrug og forbød jøder at eje eller handle med kristne kvinder og børn. Jøder, der skrev deres egen historie, har anerkendt den jødiske rolle i slavehandelen som en selvfølgelighed, idet de blot har set på det som et yderst indbringende jødisk kommercielt foretagende. I *A History of the Jew: From the Babylonian Exile to the End of World War II*, udgivet af The Jewish Publications Society of America, skriver forfatteren meget eftertrykkeligt:

Jøder var blandt de vigtigste slavehandlere [i det europæiske samfund],³⁷³

Det overraskede mig virkelig, da jeg fandt ud af, at jøder spillede en fremtrædende rolle i amerikansk slaveri. I begyndelsen af 1970'erne stødte jeg på en bog med titlen, *Who Brought the Slaves to America* af Walter White.³⁷⁴

Jeg kunne forstå betydningen af jøder i slavehandelen i middelhavsområdet, men det forekom usandsynligt for mig, at den meget lille jødiske befolkning i de tidlige amerikanske kolonier kunne dominere en så stor aktivitet. Jeg så også for mig, på daværende tidspunkt, Hollywoods billede af hvide mænd, måske endda sydstatsfolk, der

sejlede til Afrika og indfangede sorte indfødte til slavehandel. I film, artikler og bøger var slavehandlere angelsaksere med navne som Smith eller Jones. Normalt var de drikkædige, grove sydstatstyper. Senere lærte jeg, at slaveriet var udbredt i Afrika blandt indfødte sorte selv, og at slaverne sjældent blev indfanget af hvide. Normalt var det sorte, afrikanske slaveejere, der solgte dem til slavehandlerne.

Who Brought the Slaves to America førte mig videre til de bibliotekssamlinger, der husede slaveskibenes optegnelser, samtidige beretninger og en række jødiske historikere, som dokumenterede, hvilken rolle jøderne har spillet i slaveriet (se også *Barnes Review*, september '97).³⁷⁵ De jødiske skribenter, jeg læste, fortalte med stolthed i deres beretninger om de store jødiske slavehandlere. Et godt eksempel er Marc Raphaels *Jews and Judaism in the United States: A Documentary History*.

Jødiske købmænd spillede en stor rolle i slavehandelen. Faktisk dominerede jødiske købmænd ofte i alle de amerikanske kolonier, hvad enten det var franske (Martinique), britiske eller hollandske.

Dette var ikke mindre rigtigt på det nordamerikanske fastland, hvor jøder i løbet af det attende århundrede deltog i "trekantshandelen", der bragte slaver fra Afrika til Vestindien og der udvekslede dem for melasse, som igen blev fragtet til New England og omdannet til rom for salg i Afrika. Isaac da Costa i Charleston i 1750'erne, David Franks i Philadelphia i 1760'erne og Aaron Lopez i Newport i slutningen af 1760'erne og begyndelsen af 1770'erne dominerede den jødiske slavehandel på det amerikanske kontinent.³⁷⁶

I Nordamerika var Newport, Rhode Island det vigtigste center for slavehandelen. Newport udgjorde en central del af trekant-slavehandelen, med rom og melasse fra New England til Afrika som betaling for slaver og tilbage til Vestindien og kolonierne med den menneskelige last. Jeg opdagede, at det ikke var nogen tilfældighed, at Newport, som center for slavehandelen, havde den ældste synagoge i Amerika og det største, blomstrende, jødiske samfund i de amerikanske kolonier.

Aaron Lopez, en portugisisk jøde af marraner-afstamning og bosiddende i Newport, blev en af de mest magtfulde slavehandlere i Amerika. Han ejede snevejs af skibe og importerede tusindvis af sorte til den vestlige halvkugle. I en beretning om blot to togter for et af Lopez' skibe, *Cleopatra*, omkom mindst 250 sorte.³⁷⁷ Sådanne forfærdelige tab af menneskeliv i en så beskidt branche forhindrede ikke den jødiske krønikeskriver, Jacob Marcus, i at rose Lopez: "Hvad kan der siges om denne særdeles attraktive person?"³⁷⁸ Selv om Lopez erhvervede rigdomme i kolonierne, overtrådte han de anti-britiske handelsaftaler om forbud mod import i den revolutionære periode og støttede Storbritanniens interesser frem for koloniernes.³⁷⁹

Jøder dominerede slavehandelen ikke alene i de amerikanske kolonier, men i hele den nye verden. I en større jødisk historie om det tidlige Amerika med titlen *New World Jewry 1493-1825*, kan man finde følgende tekst:

De kom med skibe, som transporterede afrikanske sorte, der skulle sælges som slaver. Handel med slaver var et kongeligt monopol og jøderne blev ofte udpeget som agenter for kronen ved deres salg[De] var de største skibsprovianterings-virksomheder i hele den caribiske region, hvor shipping-branchen hovedsageligt var et jødisk anliggende Skibene blev ikke alene ejet af jøder, men blev også bemanded af jødisk mandskab og sejlede under kommando af jødiske kaptajner.³⁸⁰

Mange jødiske forfattere har berettet om den jødiske rolle i slaveriet, idet de ofte pralede af jødernes listighed i aktiviteterne.

The West India Company, der havde monopol på indførsel af slaver fra Afrika, solgte slaverne på offentlige auktioner mod kontant betaling. Det forholdt sig sådan, at kontanter hovedsageligt var i hænderne på jøderne. Køberne, der viste sig ved auktionerne, var næsten altid jøder og på grund af denne mangel på konkurrenter, kunne de købe slaverne til lave priser. På den anden side var der heller ingen konkurrence ved salget af slaver til plantageejere og andre købere og de fleste af dem købte på kredit, der skulle betales i sukker ved den næste høst. Overskud på op til 300 procent af anskaffelsesværdien blev ofte realiseret og ydermere med høj rente Hvis det skete, at datoen for sådan en auktion faldt på en jødisk helligdag, måtte auktionen udsættes. Dette skete fredag, den 21. oktober, 1644.³⁸¹

Selvom slaveri naturligvis overhovedet ikke kan undskyldes med nutidens moralske standarder, var slaveriet i USA mange gange at foretrække frem for de utroligt grusomme og morderiske betingelser for afrikansk slaveri. Den største umenneskelighed ved de sortes slaveri var forbundet med overfarten til Amerika. Nogle siger, at 10 til 15 procent af sorte slaver døde under de trange og beskidte forhold på skibene. Eftersom jøderne har domineret slavehandelen fra oldtiden, indså jeg, at det ikke kun var sorte, der havde lidt under de umenneskelige forhold, men også utallige hvide mennesker i Middelhavsområdet. Det bør også påpeges, at ikke alene var jøder de vigtigste slavehandlere, men de ejede også forholds-mæssigt et markant højere antal slaver end ikke-jøderne.

Gennem hele det attende århundrede og ind i begyndelsen af det nittende ejede jøder i Nordstaterne sorte tjenere; i Sydstaterne blev de få plantager, der var ejet af jøder dyrket med slavearbejde. I 1820 ejede over 75 procent af alle jødiske familier i Charleston, Richmond og Savannah slaver, der arbejdede som hushjælp; næsten 40 procent af alle jødiske borgere i De forenede Stater ejede én eller flere slaver. Der var ingen protester mod slaveri, som sådant fra jøder i Syden, hvor de altid var i undertal, med mindst 100 til 1 Meget få jøder nogetsteds i De forenede Stater, protesterede mod slaveri af moralske grunde.³⁸²

På baggrund af, at mindre end 10 procent af samtlige amerikanske kolonister ejede slaver, afslører Marcus, at de jødiske husholdninger (hvor 40 procent ejede slaver) var langt mere tilbøjelige til at eje slaver, end ikke-jøderne. Med deres forholdsvis større antal i Middelhavets område, udgjorde jøderne også en uforholdsmæssig stor andel af slaveejerne i den

antikke tid og i middelalderen, som tilfældet var i kolonierne. Indførsel af slaver til Amerika er et relativt nyt historisk fænomen, og den varede omkring 200 år.

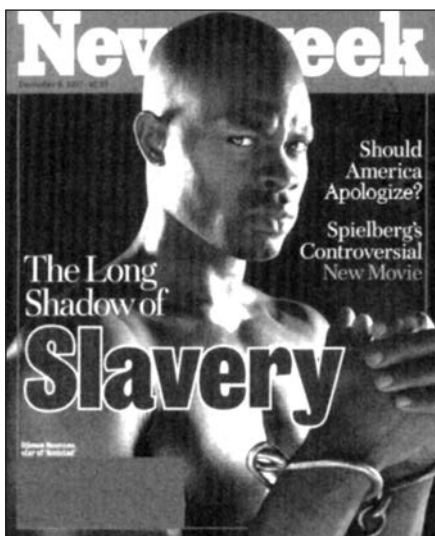
Fra før Kristi tid og frem til den afrikanske handel i 1700-tallet, var de fleste af de slaver, der ejedes og handlede af jøder, hvide.

Da jeg lærte om den jødiske rolle i slavehandlen, syntes det mig, at dette afgjort kunne have bidraget til den uvilje, som værtsfolkene havde følt mod jøderne. At være kendt som de største bagmænd i slavehandelen er ikke den bedste reklame for jøder. Det er ikke underligt, at de jødiskdominerede medier har undgået emnet. Kun jødiske lærde, der trofast nedskriver jødisk historie og primært for jødiske læsere, får lov at bevæge sig ind på et sådant forbudt historisk område.

Efter mine første bestræbelser, i begyndelsen af 1970'erne, for på landsdækkende Tv at afsløre den jødiske rolle i slavehandelen (på PBS's—*Black Perspectives on the News*), tror jeg, at dette bidrog til at få the Nation of Islam til at påbegynde grundige undersøgelser på området. Deres historiske forskningsafdeling kom op med en enorm mængde dokumenteret materiale om emnet, som de senere offentliggjorde i bogen, *The Secret Relationship between Blacks and Jews*.³⁸³

I dag bliver man, blot ved at gentage fremtrædende jødiske historikers ord om den jødiske rolle i slaveriet, skyldig i antisemitisme. Det var først, da offentligheden begyndte at få kendskab til nogle af de lidet kendte fakta, som tidligere havde været forbeholdt jødiske lærde, at ADL fandt det nødvendigt at imødegå sådan "antisemitisk" propaganda. ADL og andre jødiske organisationer har reageret ved at trække en række ansete jødiske lærde frem, som offentligt har hævdet, at den jødiske rolle i den koloniale slavehandel var "minimal".

I Spielbergs kassesucces-film om slavehandel, *Amistad*,³⁸⁴ var der knap en eneste jøde at finde. Selv om jøderne dominerede Newport, Rhode Islands slavehandel, virkede alle slavehandlerne i filmen påfaldende ikke-jødiske. Som følge af mit og Nation of Islams arbejde mht. at diskutere *Amistad* og den jødisk-dominerede slavehandel, gjorde *Time* og *Newsweek* sig helt utrolige anstrengelser for at nægte en større jødisk rolle i slavehandelen. Uheldigvis fik deres læsere ikke fortalt, hvad

Steven Spielbergs film om den afrikanske slavehandel nævner intet om jødernes dominerende rolle i f.eks. Newport, Rhode Islands slavehandel.

fremtrædende jødiske historikere selv skrev om sagen, før det blev et pinligt spørgsmål for jøderne.

Kun få kommer til at læse, hvad redaktøren på *American Jewish Historical Society's* tidsskrift skrev: "jødiske købmænd spillede en stor rolle i slavehandelen. Faktisk dominerede jødiske købmænd ofte i alle de amerikanske kolonier, hvad enten de var franske (Martinique), britiske eller hollandske. Dette var ikke mindre sandt på det nordamerikanske fastland ..." ³⁸⁵

Hvid slavehandel

Prostitution eller hvid slavehandel, som den meget rammende også kaldes, er en anden institution, der er lige så gammel som civilisationen. Selv i oldtiden indbragte europæiske kvinders og små drenge og pigers blonde skønhed en præmie til leverandørerne inden for den nok mest brutale form for slaveri af alle: den seksuelle udnyttelse af en andens krop. Det er en forbrydelse af en enorm størrelsesorden at udsætte utallige uskyldige for fornægtelse og smerte ved seksuel udnyttelse.

Ganske som jøder dominerede den organiserede slavehandel, dominerede de også prostitutionen. Dette opstod oprindeligt som et naturligt supplement til slaveriet, da det ikke krævede nogen særlig kommerciel indsigt at indse, at en kvindelig slave eller ung drengslave kunne lejes ud til seksuelt misbrug. Og blonde europæiske piger kunne indbringe store summer fra mørkere nationers sultaner.

Lige fra den gang, hvor talen var om kong Davids medhustruer og frem til de moderne glædespiger, Xaviera Hollander og Heidi Fleiss, har jøder domineret sexhandelen. Talmud er besat af seksuelle "forbindelser" og af, hvad den kalder "naturlige og unaturlige" former for seksuelle relationer mellem voksne og små drenge og piger, med slavepiger og med skøger. I den moderne tidsalder førte Freud og hans kolleger i den akademiske verden denne perverterede udlægning af vores natur ind i Amerikas klasseværelser og stuer. Freud fortalte med hjælp fra de jødisk-influerede medier—og uden at fortrække en mine—de vestlige samfund, at vore kønsorganer og afføringsorganer er de vigtigste faktorer i livet og at alle mænd i hemmelighed ønsker at have et seksuelt forhold til deres mor.

Da jeg efterforskede prostitutionens historie, læste jeg om et ondskafuldt bedrag, som jøder benyttede sig af i Centraleuropa i forrige århundrede. I tider med hungersnød eller økonomiske trængsler kom velklædte, hurtigsnakkende jøder ind i bondesamfundene og fortalte forældrene til attraktive kristne teenagere, at deres børn kunne få et bedre liv i Amerika, som havde mangel på hushjælp. Jøderne fortalte forældrene, at deres børn efter en kort tid ville kunne betale udgifterne til deres overfart og begynde et nyt liv i frihedens og overflodens land. På trods af smerten ved at blive adskilt fra deres børn, samtykkede nogle af forældrene i et sådant arrangement, da de ønskede det bedste for deres døtre. Men i ste-

det for at finde et lyst, nyt liv, endte titusindvis af dem med at lide i den nye verdens bordeller.

I sin bog *Prostitution and Prejudice*, skriver den jødiske historiker Edward Bristow, om verdens prostitutionsnetværk og viser klart den fremtrædende jødiske rolle.^{386 387} Det er ikke svært at forestille sig mange østeuropæeres reaktion på den jødiske slavehandel med titusinder af kristne piger og nedbrydningen af dem. Bristow afslører, at centret for den jødiske handel med kristne kvinder fra Polen og omkringliggende regioner, var en lille by ved navn Oswiecim, som tyskerne kaldte Auschwitz. Denne enkle åbenbaring kan give megen forståelse af den tilbagevendende konflikt mellem jøder og ikke-jøder.

Den jødiske dominans af hvid slavehandel fortsætter. Faktisk er den i dag af et større omfang end nogensinde før i historien. *New Orleans Times-Picayune* bragte den 11. januar 1998 en artikel med titlen "slavehandlere lokker slaviske kvinder i baghold." Den var skrevet af Michael Specter og distribueret af det jødisk-styrede New York Times News Service, og den dokumenterer en jødisk-styret hvid slavehandel af enorme dimensioner. Artiklen begynder med en gribende historie om, hvordan en smuk, blond, ukrainsk pige i håb om at undslippe sin landsbys fattigdom og fortvivelse besvarede en annonce i en lille avis i sin hjemby. Annoncen lovede arbejde og muligheder i udlandet. Hun endte som sex-slave i Israel.

Hun var 21, selvsikker og glad for at være ude af Ukraine. Israel tilbød en ny verden og i en uge eller to syntes alt muligt. Så en morgen blev hun kørt til et bordel, hvor hendes boss brændte hendes pas for øjnene af hende. "Jeg ejer dig," mindedes hun, han sagde. "Du er min ejendom og du vil arbejde, indtil du har betalt dig fri. Forsøg ikke at stikke af. Du har ingen papirer, og du taler ikke hebraisk. Du vil blive anholdt og udvist. Så får vi dig og bringer dig tilbage."³⁸⁸

I Israel gør regeringen kun lidt for at standse det brutale slavesystem ud over at udvise en lille procentdel af de piger, de finder uden immigrationspapirer. Næsten 1.500 ukrainske kvinder er blevet deporteret fra Israel i løbet af de seneste tre år. Alle faktorer virker imod de kristne kvinder og til fordel for slavehandlerne, for hvis de indgiver en klage over slavehandlaren, skal de forblive i fængsel, indtil en retssag er afholdt. Specter citerer fængselsdirektøren i Neve Tirtsa for at sige, at hun ikke kendte til et eneste eksempel på en pige, der valgte at vidne mod sin jødiske slavehandler. Den hvide slavehandel er dermed beskyttet af det israelske system, mens ofrene bliver straffet. Specter nævner både de prostituerede og deres ejere. Han citerer en israelsk leder af hvid slavehandel, Jacob Golan:

De kvinder, som arbejder dér er, ligesom næsten alle prostituerede i Israel, russiske, deres chef er ikke. "Israelerne elsker russiske piger," sagde Jacob Golan. . . . "De er blonde og flotte og forskellige fra os", sagde han, mens han kluklo.³⁸⁹

Selvfølgelig er Israel ikke den eneste destination for østeuropæiske kvinder. De jødiske bander i Rusland har stærke forbindelser til jødiske forbrydersyndikater i hele verden. Ifølge Ukraines indenrigsministerium, blev et anslået antal på 400.000 kvinder under 30 år lokket væk fra Ukraine i løbet af det sidste årti—og dette er blot én af de tidligere sovjetiske stater. Specter refererer den Internationale organisation for Migration, som anslår, at 500.000 kvinder fra Østblokken årligt smugles til Vesteuropa og den øvrige verden.³⁹⁰ Det er en tragedie af et enormt omfang, som får meget lidt medieomtale.

Moment Magazine, "Magasinet for jødisk kultur og opinion", bragte en artikel på side 44 i april 1998-udgaven med overskriften "Ludere i Det Hellige Land."³⁹¹ I artiklen omtales den blomstrende prostitution af blonde, russiske piger som en "national institution." Den fortsætter med at fortælle om kunderne, der endog omfatter rabbinere, der kommer cyklende til bordellet.

En god procentdel af kunderne—eller 'Johns', i den lokale slang -- er ultra-ortodokse jøder, fromme mænd, hvis liv er styret af halakhisk (religiøs) lov, som fortæller dem, hvornår de kan eller ikke kan have sex med deres koner. Så torsdag eftermiddag, (drengenes gå-ud-nat i Israel) rejser busladninger af ortodokse jøder fra Jerusalem, Haifa og områder længere væk ind til Tel Aviv for at få et par dyrebare øjeblikke med lidenskab i en massageklinik, bag en klit eller i en gyde. Andre kunder er revisorer, advokater, politifolk og politikere. "Det er hele spektret i det israelske samfund, der holder luderne i gang." Hævder detektiv Shachar, en kynisk veteran fra Tel Avivs politi Tel Baruch er så helt absurd og så helt igennem Israel.³⁹²

Artiklen fortsætter med åbenlyst at beskrive pigerne, der som oftest er østeuropæiske, ikke-jødiske kvinder tillige med nogle palæstinensere, som de rene slaver, som sælges på slaveauktion.

Når pigerne kommer til Israel, overtager forbryder-bosserne dem. Pigerne tages almindeligvis til "et auktionshus," hvor ejerne af de forskellige massageklinikker kan byde på deres talent—hver især tilbyder en pris og den højstbydende får pigen.... Pigerne er rene slaver.³⁹³

Artiklen fortsætter med at bemærke, at mange af de prostituerede i Israel, især dem af arabisk afstamning, oplever fysisk misbrug fra jøder, der misbruger dem som et udtryk for deres "race-nationalistiske iver."

... finder, at deres jødiske kunder kun kommer til dem efter en palæstinensisk terrorhandling, for at få deres egen slags seksuelle hævn, iblandet race-nationalistisk iver. "... Og de gør det med had og vrede."³⁹⁴

Under omtalen af de forfalskede dokumenter, der anvendes til at smugle pigerne ind i Israel, bemærker Specter, at de ofte er fremstillet ud fra "ældre, jødiske kvinders identitetspapirer i Ukraine." Ikke desto mindre refererer Specter alligevel som en selvfølge til de jødiske gerningsmænd i

denne internationale forbryderorganisation, som bl.a. bedriver hvid slavehandel, som "russiske forbryderbander" eller "den russiske mafia." Det ville være skidt for jødisk reklame, hvis *Times-Picayune* havde givet artiklen overskriften "Jødiske slavehandlere lokker kristne kvinder i baghold".

Jødiske forfattere, der skriver om antisemitisme, nævner aldrig den jødiske dominans af slavehandelen eller af prostitutionen i århundredernes løb. De påpeger aldrig, at sådanne jødiske aktiviteter forståeligt nok kunne føre til ugunstige holdninger til jøder.

Forestil dig den verdensomspændende mediereaktion, der ville komme, dersom ikke-jøder havde drevet slaveri med hundredtusinder af jødiske piger, sat dem til salg på auktioner og underkastet dem ubeskrivelig brutalitet? Overvej en gang, hvilken harme, der ville brøle frem fra de jødiske medier. Men nu, hvor det drejer sig om millioner af kristne piger, der bliver ofre for jødiske forbrydere, er der ingen moralsk opstandelse—ingen international sag, der gøres verdenskendt af berømtheder og politikere.

Efter min diskussion af disse spørgsmål på det landsdækkende PBS-program, *Black Perspectives on the News*, blev angrebene på mig for at være "antisemit" endnu mere skingre. Da jeg som ung mand læste om slaveri i Sydstaternes, blev jer berørt af fortællinger om grusomhed og lidelse, så meget, at jeg følte mig skyldig. Men efterhånden som jeg lærte sandheden om slavehandelen at kende, bemærkede jeg, at de samme jødiske forfattere, producenter og udgivere, der havde indpodet skyld i mig, aldrig en eneste gang foreslog, at jøder havde en "kollektiv skyld" for en 2000 år gammel, dokumenteret handel med menneskekød.

I den nye moral, som den jødiske presse skaber, er undervisningen i hvides udnyttelse af sorte tilsyneladende "historie", mens undervisning i jødisk udnyttelse af både hvide og sorte kaldes "had".

Pornografi

Efter at jeg havde lært om den uforholdsmæssigt store jødiske involvering i organiseret kriminalitet, i slaveriet gennem tiderne og i moderne hvid slavehandel, overraskede det mig ikke, da jeg begyndte at finde ud af deres dominerende rolle også i pornografien. Ganske som jødiske intellektuelle majsommeligt havde nedfældet den jødiske dominans af den afrikanske slavehandel, havde de også dokumenteret den fremtrædende jødiske rolle i pornografien.

I et respekteret og lærd tidsskrift for jødiske intellektuelle, (*The Jewish Quarterly*, fra vinteren 2004) påviser den jødiske professor, Nathan Abrams, i en artikel med overskriften "Triple Exthnics"*, stolt den ledende rolle, som jøder med had til ikke-jøder har spillet i pornografien.

* 'Triple Exthnics': Nathan Abrams on Jews in the American porn industry, *Jewish Quarterly* (UK), [print edition] 2005, overs. anm.

En fortælling, der kun sjældent kommer frem, handler om Hollywoods mere lurvede fætter, industrien for voksenfilm. Vi ville måske foretrække, at 'Triple ethnics' ikke fandtes, men det lader sig ikke gøre at komme uden om den kendsgerning, at sekulære jøder spillede (og fortsat spiller) en uforholdsmæssig stor rolle i hele pornofilm-industrien i Amerika. Jødisk involvering i pornografi går langt tilbage i historien i De forenede Stater, hvor de hjalp en undergrundskultur i samfundets yderkant frem til at blive en af de vigtigste bestanddele af amerikansk kultur. Dette er de 'true blue'* jøder.

De jødiske aktiviteter i pornbranchen kan opdeles i to (ofte overlappende) grupper: pornografer og udøvende. Trods det, at jøder kun udgør to procent af den amerikanske befolkning, har de været prominente i pornografien...

I efterkrigstiden hed Amerikas mest berygtede pornograf Reuben Sturman, han var 'Pornografiens Walt Disney'. Ifølge USA's justitsministerium kontrollerede Sturman i 1970'erne det meste af den pornografi, der cirkulerede rundt i landet... Det hed sig, at Sturman ikke blot kontrollerede pornoindustrien; han *var* industrien...

Mange er fuldstændigt sekulære og kun jøder af navn. Sturman identificerede sig imidlertid som jøde—han var en gavmild støtte for jødiske velgørhedsprojekter

Abrams påviser, hvordan korrupsion og fornedrelse af ikke-jødisk og kristen moral udgør en af de vigtigste bestanddele af deres motivation til at inficere det kristne samfund med pornografi.

Findes der en dybere begrundelse, bortset fra den finansielle for, at især jøder er blevet involveret i porno?

Al Goldstein, udgiveren af *Screw*, sagde "Den eneste grund til, at jøder findes i pornografi er, at vi synes, Kristus er noget skidt. Katolicisme er noget skidt. Vi tror ikke på noget autoritært." Pornografi bliver således en metode til at nedværdige den kristne kultur og eftersom den trænger ind i selve hjertet af det amerikanske borgerskab (og uden tvivl bliver benyttet af de selv samme 'WASP's'**, bliver dens undergravende karakter mere alvorlig...

Hvis vi udvider denne tese, kan den jødiske involvering i hele pornoindustrien ses som de berømte to fingre til hele Amerikas WASP-etablisement...

Modstand mod den ekstremistiske, jødiske undergravning af ikke-jødisk, kristen eller muslimsk moral bliver ofte af den jødisk-dominerede presse defineret som antisemitisk "had". Abrams, som skriver i et jødisk tidsskrift og formentlig for en jødisk læserskare, skriver, som var det en selvfølge, om jødiske pornografers "atavistiske had" imod os og om deres motiv, der er at "svække den dominerende kultur i Amerika gennem undergravning af moralen."

* 'Rigtigt uartige', overs. anm.

** Betegnelse for typisk hvide af eliten, White Anglo Saxon Protestants, overs. anm.

Jødisk involvering i porno er, i dette argument, resultat af et atavistisk had mod kristen autoritet: de prøver på at svække den dominerende kultur i Amerika gennem undergravning af moralen. Astyr mindes, hvordan han "måtte løbe eller slås i underskolen, fordi jeg var jøde. Det kunne meget vel være, at en del af min pornokarriere er et "skråt op" til disse mennesker"

Naturligvis findes der ingen artikler i hovedmediernes, der afslører jødisk, "atavistisk had" mod ikke-jøder hos producenterne af pornografisk snavs. Abrams fortæller endog videre om rødderne til dette revolutionære angreb på europæiske værdier.

Jøder var også i fortroppen for den seksuelle revolution i 1960'erne. Wilhelm Reich, Herbert Marcuse og Paul Goodman kom i stedet for Freud og Marx...

Pacheco var blot én af de jødiske pornostjerner, der læste Reichs intellektuelle ægteskab mellem Freud og Marx...

I lyset af det relativt tolerante jødiske syn på sex, hvorfor er vi da skamfulde over den jødiske rolle i pornoindustrien? Vi bryder os måske ikke om det, men den jødiske rolle på dette felt har været betydelig og det er på tide, at der bliver skrevet seriøst om den.

Læg mærke til, at alle de, der nævnes: Reich, Marcuse, Goodman, Marx, Trotskij, Lenin og Freud, er jøder. Helt fra Freud og frem til Goodman, har de alle repræsenteret en jødisk revolutionær aktivitet, der var rettet mod europæiske værdier og moral.

Når syge, jødiske pornografer udgør en del af den jødiske organiserede kriminalitets brutalitet, kan resultatet naturligvis blive forfærdelig tragisk for vort folk. I året 2000 afslørede man en jødisk, "russisk" forbryderorganisation, der specialiserede sig i at bortføre russiske børn fra parker og børnehjem, hvorefter de udsatte dem for voldtægt, tortur og mord, alt sammen optaget på video. Disse videofilm blev solgt til tusinder af jødiske og ikke-jødiske perverse købere over hele kloden. Da politiet i Italien blev frustreret over, at myndighederne intet foretog sig, frigav de nogle af disse film til et italiensk Tv-netværk, som herefter viste nogle af de afslørende billeder i håb om at vække offentlig forargelse. Men i stedet for at vække en sådan forargelse over de jødiske mordere, mødte Tv-producenterne forargelse over, at de havde vist de oprørende billeder.³⁹⁵

Og trods det forfærdelige og tydeligt nyhedsværdige ved denne internationale børneporno/mord-aktivitet, fik det kun meget lille mediedækning i USA. Da Seth Bekenstein, forbryderringens amerikanske distributør, blev arresteret, fik det kun meget lidt medieopmærksomhed og trods det, at han havde været del af en af de mest rædselsfulde kriminelle aktiviteter, man kunne forestille sig, blev han kun idømt 18 måneders fængsel efter at have erklæret sig skyldig.

Porno er ikke længere 1950'ernes billeder af svulstige, nøgne kvinder på en øde strand. Den er blevet gennemsyret af sadisme, masochisme, afføring, endog seksuel overlast, voldtægt og mord på helt unge og børn.

Jeg er ikke snerpet. Jeg elsker den menneskelige krops skønhed. Men jeg mener afgjort, at den slags syge kriminelle aktiviteter, hvor der findes så megen udnyttelse, så megen fornedrelse, så megen leflen for det menneskelige forfalds laveste stadier, bør bekæmpes på forfatningsniveau.

Ironisk nok er det i dag med den jødiske dominerende indflydelse på medier, på samfundets konventioner og på regeringerne blevet lovligt, endda smart, at fremstille og udstille den sygeste fornedrelse af kvinder. Hvis man derimod har uacceptable meninger om jødisk racisme, kan man snart opleve at være en paria i politik og i samfundet og i værste fald befinde sig i fængsel. Vi lever i en verden, der er styret af jødisk herrefolkstænkning, hvor syg porno er lovlig, mens politisk ukorrekte meninger kan bringe én i fængsel.

Illoyalitet

Historisk set har det mest almindelige udtryk, som blev forbundet med jøder, bortset fra udtrykket *pengeudlånere*, været *skatteopkrævere*. Der er mange eksempler hele vejen gennem det 20. århundrede på jøder som de vigtigste instrumenter i den skatteopkrævning, som herskerne benyttede til at øge deres indtægter. Den jødiske historiker, Josephus, fortæller i værket, *Antiquities of the Jews*,³⁹⁶ historien om en jødisk skatteopkræver ved navn Josef, der tjente ved Ptolemæerrigets hof og som var så hensynsløs og effektiv i sin skatteopkrævning, at han bød dobbelt så meget som alle andre for retten til at opkræve skatter. I disse tider indbød konger ofte til bud fra skatteopkrævere og den, som lovede det højeste beløb, ville få retten til opkrævning og han beholdt alt det for sig selv, som han havde indsamlet ud over det beløb, han havde lovet kongen.

Josefs succes skyldtes i ikke ringe grad den omstændighed, at han dræbte dem, der nægtede at betale, hvad han krævede og konfiskerede deres ejendom. Josefus beskrev hans succes som "at få Syrien ind til betnet". Men Josefus holdt sig alligevel ikke tilbage i sin lovprisning af ham: "Josef var en god mand, præget af vældigt storsind og han bragte jøderne ud af en tilstand af fattigdom og smålighed, til noget langt bedre."³⁹⁷

Magthavere i multikulturelle imperier anvendte ofte jøder som administratorer, fordi de herskende vidste, at jøderne ikke ville have nogen loyalitet over for ikke-jødiske folk i de lande, hvor de boede. Jøder var derfor fremragende skatteopkrævere. De havde en god økonomisk indsigt og de besad det nødvendige karaktertræktræk, som alle gode skatteopkrævere må besidde: lille sympati for skatteyderne.

I den muslimske verden ses den praksis, at bruge jøder som besættelsesmagtens administratorer, særligt under den arabiske erobring og overherredømme i Spanien fra det ottende til det 11. århundrede, under fatimidernes overherredømme over Tunesien i det 10. århundrede, merinidernes besættelse af Marokko fra det 13. og op gennem det 15. århundrede, under mongolsk styre i Irak og i det 16. århundredes osman-

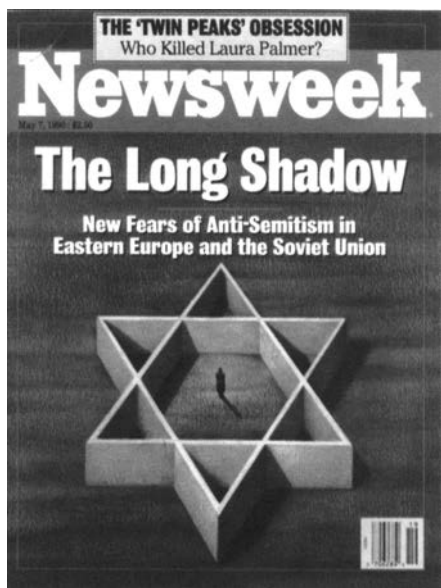
niske periode. Den praksis er fortsat endog ind i det 20. århundrede—i Marokko, hvor franskmændene brugte dem i denne rolle i forholdet til muslimerne i tiden efter Anden Verdenskrig, i Sovjetunionens satellitstater i Østeuropa og endda på et tidspunkt i den kontrol, Kong Faisal udøvede i Irak.

En af de oftest gentagne anklager fra antisemitter har været, at jøder i deres bestræbelser på at fastholde loyaliteten over for deres gruppeinteresse, som de ser den, historisk set har forrådt deres værtslande i tider med krig, besættelse og lidelser. Den byzantinske historie udviser et eksempel på en ubarmhjertig konflikt mellem jøder og deres værtsfolk i krigstid.

Konstantinopel: En historie om forræderi igen og igen

- De jødiske forfattere, Gedalia Alon³⁹⁸ og Michael Avi-Yonah³⁹⁹ viser, at de byzantinske myndigheder profetisk frygtede, at deres jøder ville støtte persiske angribere. De havde også ret, når de frygtede, at de på samme måde ville hjælpe muslimske hære.
- Jøder blev i stort antal dræbt efter afsløringen af en jødisk sammensværgelse om at forråde en by til perserne.⁴⁰⁰
- Jøder holdt med den persiske invasion i begyndelsen af det 7. århundrede og massakrerede sammen med samaritanerne 100.000 kristne.⁴⁰¹
- Da de kristne byzantinere generobrede byen, blev jøder tvangskonverteret til kristendommen.
- Jøderne støttede arabere, da de erobrede området i 636-40.^{402 403}
- I det 12. århundrede støttede de byzantinske jøder Seljuktyrkernes invasionshære.⁴⁰⁴
- I det 14. århundrede støttede de osmanniske tyrkeres invasioner —hvor den endelige erobring af Konstantinopel skete gennem et jødisk kvarter med aktiv bistand fra jøderne.⁴⁰⁵
- I taknemmelighed over deres støtte, indførte sultanen jødisk, økonomisk dominans over sine kristne undersåtter og jøder immigrerede ind i området fra hele diasporaen.⁴⁰⁶

Der findes en stor mængde beviser for, at jøderne støttede den saracenske erobring af Spanien⁴⁰⁷ og tjente som barske administratorer af den muslimske besættelsesregering.^{408 409 410} Jødiske samfund har støttet invaderende hære, når de har set en fordel i at styrte den eksisterende

orden. Selvfølgelig er muslimske samfund lige så ofte blevet forrådt af jøder, som det er sket med kristne.

Efter Anden Verdenskrig kom jøder til som fremtrædende administratorer og ledere i det hemmelige politi, som repræsentanter for de brutale regimer, som Sovjet installerede i Østeuropa. I David Irvings bog, *Uprising* ('Oprør') fra 1981, påviser han, at jøder var så dominerende i det hemmelige politi, der torturerede og myrdede hundrede tusinder i det Sovjet-kontrollerede Ungarn, at "antisemitisme" var en af begrundelserne for det antikommunistiske oprør.⁴¹¹ I betragtning af det jødiske engagement i de morderiske aspekter af kommunismen, bør

det ikke være nogen gåde, at jøderne beskylder østeuropæerne for at være "antisemitiske."

I selve Rusland udgjorde jødiske kommunister de kræfter, som berøvede russerne deres egen regering, de udgjorde ledelsen af det morderiske KGB og myrdede den russiske zarfamilie, herunder alle børnene.

Amerika oplevede en af de mest forræderiske handlinger i hele forræderiets historie, da Julius og Ethel Rosenberg og deres jødiske medsamsvorne stjal Amerikas atombombe-hemmeligheder og gav dem til sovjetstaten. Under Vietnam-krigen anførte det jødisk-dominerede 'Nye Venstre' pro-Viet Cong demonstrationer, mens amerikanske drenge døde af Viet Congs kugler og bomber. De to berømteste blandt Vietnam-æraens undergravningsagenter, var Abbie Hoffman og Jerry Rubin. Jødiske spioner for Israel, såsom Jonathan Pollard, har stjålet nogle af USA's bedst bevogtede hemmeligheder. Hans stjalne hemmeligheder blev derefter af Israel byttehandlet til Sovjet, hvilket smadrede USA's efterretningsnetværk i Østeuropa.

Måske er det klassiske eksempel på deres rolle som administratorer og udbyttere i en undertrykkende regering, den beretning, der findes i deres egne krøniker. Det er historien om deres ophold i det gamle Egypten.

Historien om Josef

Ethvert søndagsskolebarn er fortrolig med den bibelske historie om Josef, hans "frakke i mange farver" og hans forræderi mod sine brødre, slaveriet

og efterfølgende opstigning til stor magt i Egypten. Da jeg gik på college anbefalede en ven mig, at jeg læste beretningen om Josef og israelitternes ophold i Egypten i lyset af min nye forståelse af den historiske, jødiske opførsel. Jeg tog min Bibel frem og bladrede om til de sidste sider af Første Mosebog og de første af Anden Mosebog og efter at have læst og reflekteret over, hvad jeg havde læst, tror jeg, at jeg endelig forstod, hvorfor Gud så ofte blev vred på det "udvalgte folk".

Første Mosebog introducerer Josef i en alder af 17, hvor han sladrer til sin far, Jakob, om sin brors forseelser. Jakob er så betaget af Josef, at han giver ham en frakke i mange farver, der fremkalder jalousi hos to af hans brødre. De to brødre føler sig også frastødt af Josefs selvgælde i hans fortælling om sine drømme om sin fremtidige overlegenhed. I én drøm fortæller Josef, hvordan han befinder sig på en mark, hvor han binder et neg og hvordan hans neg bliver stående, mens hans brødres neg alle falder sammen rundt omkring det.⁴¹² Kort tid efter fortæller han om en drøm, hvor solen, stjernerne og månen bøjer sig for ham. Selv Jakob bebrejder Josef hans udstilling af ulidelig chutzpah*. Hans brødre hader ham så meget, at de beslutter at slå ham ihjel og derefter kaste ham ned i en forladt brønd. Men da de ser en ismaelittisk karavane på vej til Egypten, beslutter de at sælge deres bror til slaveri i stedet.⁴¹³ Josef bliver ført til Egypten og senere solgt til Potifar, som er kaptajn ved Faraos garde. Josefs glatte tunge og finansielle indsigt fører til, at han stiger i graderne og bliver øverste chef for hele husholdningen. Potifar stoler på ham i alt. En dag, mens Potifar er væk, skriger hans kone, at Josef forsøger at voldtage hende og da de øvrige ansatte kommer løbende, finder de Josefs tøj efterladt, da han flygter. Josef hævder, at det er ham, der er offer for et forsøg på voldtægt, men en rasende Potifar kaster ham alligevel i fængsel.⁴¹⁴

Josef stiger så igen i graderne på grund af sin klogskab og indsigt til at blive den øverste i fængslet. Han driver på det nærmeste fængslet og har alle fangerne under sin kontrol. I fængslet er flere af Faraos ansatte. Fra dem lærer Josef utvivlsomt al sladder og hvad der foregår i det kongelige hus. To af Faraos tjenere, en kammertjener og en bager, har drømme, som Josef fortolker klogt. Kammertjeneren bliver i sidste ende genindsat og da Farao har en foruroligende drøm, fortæller kammertjeneren Farao om Josefs evner. Josef indbringes for Farao, hvor han fortolker den berømte drøm om de syv fede år og de syv magre år. Med sin intelligente forståelse af velstand og hungersnøds cykliske natur, fortæller han Farao, at der vil komme syv gode og syv dårlige år. Josef foreslår derefter, at Farao udnævner en mand, der er "diskret og klog og sætter ham over Egypten" (Første Mosebog 42:33).⁴¹⁵ Farao gør så Josef til den mest magtfulde mand i Egypten, næst efter ham selv og får ham til at indsamle Egyptens afgrøder.

* Særligt jødisk udtryk. Forskellige definitioner findes, men kan meget dækkende sammenfattes til: 'Ufattelig, skamløs, modig frækhed', eller måske lidt svarende til det danske udtryk: 'fræk som en slagterhund', overs. anm.

I de næste par år indsamler Josef enorme mængder korn fra egyptiske landmænd og etablerer sig selv som "Egyptens herre" og "Hersker af Egypten", der handler på vegne af Farao. Da tørke og hungersnød endelig rammer, udklækker Josef en plan til at øge sin egen og Faraos rigdom og magt. Da de sultende egypterne appellerer til Farao om at give noget af det korn tilbage, de har deponeret i løbet af årene, beder Farao dem om at tale med Josef. Han fortæller dem, at de skal betale for kornet og "indsamler alle de penge, der fandtes i Egypten. "(Første Mosebog 47:14)⁴¹⁶ Der følger en alvorlig depression, hvor valutaen bliver værdiløs. Følgende er et par af de stærke vers:

15: Men da pengene slap op i Ægypten og Kana'an, kom hele Ægypten til Josef og sagde: "Giv os brødkorn, at vi ikke skal dø for dine øjne, thi pengene er sluppet op!"

16: Josef svarede: "Kom med eders hjerde, så vil jeg give eder brødkorn for dem, siden pengene er sluppet op."

17: Da bragte de deres hjerde til Josef, og han gav dem brødkorn for hestene, for deres hjerde af småkvæg og hornkvæg og for æslerne; og han forsørgede dem i det år med brødkorn for alle deres hjerde.

18: Men da året var omme, kom de til ham det følgende år og sagde: "Vi vil ikke dølge det for min herre; men pengene er sluppet op, og kvæget har vi bragt til min herre; nu er der ikke andet tilbage for min herre end vore kroppe og vor jord;

19: lad os dog ikke dø for dine øjne, vi sammen med vor jord, men køb os og vor jord for brødkorn, og lad os med vor jord blive livegne for Farao, og giv os derfor såsæd, så vi kan blive i live og slippe for døden, og vor jord undgå at lægges øde!"

20 Da købte Josef al jord i Ægypten til Farao, idet enhver ægypter solgte sin mark, fordi hungersnøden tvang dem, og således kom landet i Faraos besiddelse;

21: Og befolkningen gjorde han til hans trælle i hele Ægypten fra ende til anden.

Så Josef fjerner først alle de frie egypteres penge, derefter alle deres husdyr, så deres hjem og jord og endelig sætter han dem tilbage på Faraos nyerhvervede arealer som slaver, hvor 20 procent af deres produktion går til Farao. Farao er ekstatisk over denne ordning, for hans statskasse flyder over med penge og Josef har taget alle egypternes land fra dem og sat dem tilbage for at arbejde på deres egen jord, stort set som forpagtere. Samtidig med, at egypterne gennemgår denne elendighed, sender Josef bud efter alle sine jødiske brødre og bringer dem til Egypten. Første Mosebog gør det helt klart, at Josef giver israelitterne poser med guld og fødevarer, og at de "lever fedt af jorden".

45:18 Hent eders fader og eders familier og kom hid til mig, så vil jeg give eder det bedste, der er i Ægypten, og I skal nyde landets fedme.

47:6 Ægypten står til din rådighed, lad din fader og dine brødre bosætte sig i den bedste del af landet; de kan tage ophold i Gosens land; og hvis du ved, at der er dygtige folk iblandt dem, kan du sætte dem til opsynsmænd over mine hjerde!"

47:13 Der fandtes ikke mere brødkorn i landet, thi hungersnøden var overvættets stor, og Ægypten og Kana'an vansmægtede af sult.

47:27 Israel bosatte sig nu i Ægypten, i Gosens land; og de tog fast ophold der, blev frugtbare og såre talrige.

Man kan forestille sig, hvad egypterne mente om, at Josef tog al deres jord og ejendom og reducerede dem til slaver, mens udenlandske israelitter får guld, gratis mad og den bedste jord i hele Egypten. Egypterne havde opbygget en storslået civilisation med imponerende kunstneriske og kulturelle resultater og med fremskridt inden for matematik, teknik, arkitektur, astronomi og landbrug. De havde bygget de mest holdbare arkitektoniske værker i verden, nemlig pyramiderne. Hvor må de have glødet af raseri under denne fremmede stammes absolutte magt. Ifølge Første og Anden Mosebog varede denne ordening i lang tid, hvilket tyder på, at israelitterne var privilegerede administratorer af Egypten i en lang periode. Faraoen kunne regne med, at de ikke havde nogen loyalitet over for de indfødte aristokrater eller Egyptens handelsstand og de tjente muligvis Faraos formål ved at lede folkets vrede mod jøderne i stedet for mod Farao selv. Under alle omstændigheder blev jødernes antal samt politiske og økonomiske magt i sidste ende så voldsom, at selv den kongelige familie følte sig truet — et mønster, der ofte er blevet gentaget ned gennem den jødiske historie. Bemærk følgende afsnit fra Anden Mosebog.

1:7 Og israelitterne var frugtbare og øgedes i overflod og blev mangfoldiggjorte og voksede sig overordentligt mægtige og landet var fyldt med dem.

1:8 Nu er der opstået en ny konge over Ægypten, som ikke kendte Josef.

1:9 Og han sagde til sit folk: Se, folk af Israels børn er flere og mægtigere end vi:

1:10 Kom, lad os tage os klogt af dem, for at de ikke formerer sig og det kommer til at ske, at når der opstår en hvilken som helst krig, da vil de forene sig med vore fjender og kæmpe mod os og lad os få dem ud af landet.⁴¹⁷

Derefter opregnes pligtskyldigt de egyptiske pogromer mod jøderne og den jødiske fejring af børnemord på egypterne, samt den jødiske udvisning af og udfrielse fra Egypten, som højtideligholdes ved 'Pesach'

Den egyptiske Farao var ikke den sidste, der forsøgte at fordrive jøderne fra sit land. Følgende er en delvis liste over udvisningen af jøder fra europæiske kongedømmer:

Den zionistiske leder, Chaim Weizmann, skrev følgende om de hyppige fjendtlige reaktioner på jødisk tilstedeværelse:

Når som helst mængden af jøder i et land når mætningspunktet, reagerer dette land imod dem. . . . [Denne] reaktion. . . kan ikke betragtes som antisemitisme i den ordinære eller vulgære forstand, det er et universelt socialt og økonomisk ledsagefænomen ved jødisk indvandring og vi kan ikke ryste det af.⁴¹⁸

Udvisninger af jøder fra europæiske stater:

Mainz, 1012	Holland, 1444	Napoli, 1541
Frankrig, 1182	Brandenburg, 1446	Prag, 1541
Øvre Bayern, 1276	Mainz, 1462	Genova, 1550
England, 1290	Mainz, 1483	Bayern, 1551
Frankrig, 1306	Warszawa, 1483	Prag, 1557
Frankrig, 1322	Spanien, 1492	Mainz 1462
Sachsen, 1349	Italien, 1492	Kirkestaten, 1569
Ungarn, 1360	Litauen, 1495	Ungarn 1582
Belgien, 1370	Portugal, 1496	Hamborg, 1649
Slovakiet 1380	Napoli, 1496	Wien, 1669
Frankrig, 1394	Navarra, 1498	Slovakiet, 1744
Østrig, 1420	Nürnberg, 1498	Mähren, 1744
Lyons, 1420	Brandenburg, 1510	Bøhmen, 1744
Köln, 1424	Prøjsen, 1510	Moskva, 1891
Mainz, 1438	Napoli, 1533	
Øvre Bayern, 1442	Italien, 1540	

Ifølge den populære jødiske version af historien var ikke-jøderne i hvert enkelt tilfælde skyld i konflikten. Efter tolerant at have tilladt jødiske indvandrere at komme ind i deres nation, anklages ikke-jøderne for at nære et grundløst had til jøder, der til gengæld afbildes som uskyldige og som kilde til økonomisk og social fremgang i samfundet.

Når jeg læste om fjendtlighed mod jøder, snesevis af forskellige steder i verden og under vidt forskellige historiske omstændigheder, syntes det for mig at svare til en mand, der bliver anklaget og dømt for snesevis af voldtægter i flere stater i løbet af mange år. Manden hævder, at han altid er uskyldig og at snesevis af voldtægtsdomme blot er resultatet af et grundløst "had", som ofrene havde til ham. En indsigtfuld forfatter, Joseph Sobran, sagde det godt, da han foreslog, at begrebet "antisemit" ikke længere betød en person, der ikke kan lide jøder—det betyder nu en person, som *jøderne* ikke kan lide.

Den jødiske opfattelse af antisemitisme

Som jeg fortsatte min læsning, opdagede jeg, hvad jødiske lærde mener, der er den historiske oprindelse til konflikten mellem jøder og ikke-jøder. Hvis man dykker tilbage i Første Mosebog til siderne forud for historien om Josef, kommer man til en slående historie om Isak og Rebekka og deres to sønner, Esau og Jakob. Den jødiske tro hævder, at de to sønner repræsenterer de to adskilte nationer, jøderne og hedningene. Her citeret fra Første Mosebog kapitel 25:

23 Da svarede Herren hende: "To folkeslag er i dit liv, to folk skal gå ud af dit skød! Det ene skal kue det andet, den ældste tjene den yngste!"

25 Den første kom frem rødlig og lodden som en skindkappe over hele kroppen; og de kaldte ham Esau.

27 Drengene voksede til, og Esau blev en dygtig jæger, der færdedes i ødemarken, men Jakob en fredsommelig mand, en mand, som boede i telt.

28 Isak holdt mest af Esau, thi han spiste gerne vildt; men Rebekka holdt mest af Jakob.

29 Jakob havde engang kogt en ret mad, da Esau udmattet kom hjem fra marken.

31 Men Jakob sagde: "Du må først sælge mig din førstefødselsret!"

32 Esau svarede: "Jeg er jo lige ved at omkomme; hvad bryder jeg mig om min førstefødselsret!"

33 Men Jakob sagde: "Du må først sværge mig det til!" Da svor Esau på det og solgte sin førstefødselsret til Jakob.⁴¹⁹

Esaus gode og trofaste opførsel gør, at han forbliver Isaks favorit. Skrantende og med nedsat syn, kalder Isak Esau til sig og beder ham om at jage og bringe ham vildt og siger samtidig, at efter at han har gjort dette vil han give ham Guds velsignelse. Efter at hun havde hørt dette, arrangerer Rebekka med Jakob, at han skal foregive, at være Esau og bringe Isak kød fra en vædder og tilberede det, så det smager af vildt. Jakob forklæder sig, så han kommer til at føles som og endda lugte som Esau. Jakob lyver derefter for sin far og præsenterer sig selv som den førstefødte, Esau. I sidste ende får han gennem dette bedrag og forræderi, sin fars velsignelse.

19 Da svarede Jakob sin fader: "Jeg er Esau, din førstefødte; jeg har gjort, som du bød mig; sæt dig nu op og spis af mit vildt, for at din sjæl kan velsigne mig!"

21 Men Isak sagde til Jakob: "Kom hen til mig, min søn, så jeg kan føle på dig, om du er min søn Esau eller ej!"

22 Da trådte Jakob hen til sin fader, og efter at have følt på ham sagde Isak: "Røsten er Jakobs, men hænderne Esaus!"

24 Og han sagde: "Du er altså virkelig min søn Esau?" Han svarede: "Ja, jeg er!"

29 Måtte folkeslag tjene dig og folkefærd bøje sig til jorden for dig! Bliv hersker over dine brødre, og din moders sønner bøje sig til jorden for dig! Forbandet, hvo dig forbander; velsignet, hvo dig velsigner!"⁴²⁰

På vej hjem fra vildtjagten, opdager Esau, at hans bror har bedraget sin far og snydt ham fra hans velsignelse.

33 Da blev Isak højlig forfærdet og sagde: "Men hvem var da han, der bragte mig et stykke vildt, som han havde skudt? Og jeg spiste, før du kom, og jeg velsignede ham—og nu er og bliver han velsignet!"

34 Da Esau hørte sin faders ord, udstødte han et højt og hjerteskræende skrig og sagde: "Velsign dog også mig fader!"

35 Men han sagde: "Din broder kom med svig og tog din velsignelse!"

37 Men Isak svarede: "Se, jeg har sat ham til hersker over dig, og alle hans brødre har jeg gjort til hans trælle, med korn og most har jeg betænkt ham—hvad kan jeg da gøre for dig, min søn?"

38 Da sagde Esau til sin fader: "Har du kun den ene velsignelse, fader? Velsign også mig, fader!" Og Esau opløftede sin røst og græd.

39 Så tog hans fader Isak til orde og sagde til ham: "Se, fjern fra jordens fedme skal din bolig være og fjern fra himmelens væde ovenfra;

Jakob og Esau forsonedes 22 år senere, men ifølge de jødiske kommentarer, blev Esaus efterkommere de hedenske edomiter, mens Jakobs blev jøderne. Jødiske lærde refererede senere til romerne som edomitterne og udtrykket *Esau* blev synonymt med europæere og alle ikke-jøder. Historien om Jakob og Esau er en allegori om jøder og hedninge, som den jødiske religion stadig identificerer sig med. Hentydninger til Esau findes i Raphael Patais populære bog, *The Jewish Mind* og i hundredvis af andre jødiske værker.⁴²¹ Sholem Aleichem, den berømte jiddisch-sprogede forfatter, skrev i sin selvbiografi om en grov, russisk færgemand,

Esau! Kun en goj kunne udføre arbejde på den måde, ikke en jøde. Bibelen siger om Esau, "og du skal tjene din bror." Det er godt, at jeg er en efterkommer af Jakob og ikke af Esau.⁴²²

Den populære jødiske intellektuelle, Sidney Hook, fortæller, hvordan han udspurgte sin jødiske lærer om uretfærdigheden i Jakobs handlinger mod Esau. Han citerer sin rabbiner for at sige: "Hvad slags spørgsmål er det? Esau var et dyr."⁴²³

Jakob, som blev omdøbt til "Israel", betragtes som det jødiske folks fader. Esau ses som den ikke-jødiske arketype. Fordi jøder hævder, at jøder altid er uden skyld i den antisemitisme, der er indbygget i ikke-jøder, anses også Esaus had til Jakob som oprindelsen til antisemitismen.

Rabbiner Leon Spitz, her citeret fra *The American Hebrew*, illustrerer omfanget af det had, mange jøder nærer til Esau og hans efterkommere:

Lad Esau klynke og jamre og protestere til den civiliserede verden og lad Jakob kæmpe den gode kamp. Antisemitten. . . forstår kun ét sprog og han skal ordnes på sit eget niveau. Purimjøderne rejste sig for at forsvare deres liv. Amerikanske jøder må også få bugt med vore moderne antisemitter. Vi må fylde vore fængsler med antisemitiske gangstere. Vi skal fylde vore sindssygeanstalter med antisemitiske galninge. Vi må bekæmpe alle udenlandske jødehadere. Vi må chikanere og forfølge vore jødehadere til lovenes yderste grænse. Vi må ydmyge og vanære vore antisemitiske bøller i et sådant omfang, at ingen vil ønske eller vove at blive deres medrejsende.⁴²⁴

Da jeg forstod, at Jakob og Esau er en passende jødisk allegori for den evige konflikt mellem jøder og ikke-jøder set fra et jødisk perspektiv, indså jeg, at ikke-jøderne også kunne lære af den. Er nemlig ikke det faktum, at Esau arbejdede hårdt i marken, mens Jakob opholdt sig i telte, symbolsk for historien om jøder og ikke-jøder? Det svarer ganske til europæernes iboende kærlighed til naturen, udendørslivet og jorden—og til jødernes kærlighed til bylivet.

Ville mon ikke en retfærdigt tænkende person, selv om han læste beretningen med en forkærlighed for Jakobs efterkommere, finde Esaus tå-

rer og raseri berettigede? Er Jakob sagesløs og uskyldig eller var Esau den, der blev snydt? Shylock, der beder om et "pund kød" i Shakespeares *Købmanden fra Venedig*, repræsenterer ikke større griskhed og koldhertetet opførsel end Jakobs, når han tilbageholder mad fra sin syge bror, så han kan stjæle hans førstefødselsret.

Tænk desuden på Jakobs forklædning af sig selv for at bedrage både sin far og bror. Er det, hvad de jødiske lærde ser som retfærdighed? Er Esaus vrede da "had" og "antisemitisme"? Er det antisemitisk at bemærke, at Israel, efter sin egen overlevering, fandt sine tidligste rødder i bedrageri, forræderi og vildledning—og at Israel praler af det?

Måske var Isak profetisk, da han sagde, at Esau ville være en tjener for sin bror, indtil han opnåede suveræniteten (fuld kontrol over den jord, hvor han levede) og dermed brød "Jakobs åg" fra sin hals. Selv om den filo-semitiske version af verdenshistorien er en lang fortælling om jødisk lidelse i ikke-jødernes hænder, er Jakobs efterkommere bestemt ikke de eneste, der har lidt. Esaus børn har mistet utallige milliarder til efterkommerne af Jakob gennem åger, svig og organiseret kriminalitet. Millioner af ikke-jøder har lidt torturlignende slaveri, ødelæggelse og død i hænderne på de jødiske anførere af slavehandel og prostitution. Esaus tårer er faldet for mordet på millioner af kristne i hænderne på jødiske bolsjevikker i Øst- og Centraleuropa. De er blevet udgydt for millioner af soldater og civile, der døde i de to store broderstridigheder, verdenskrigene i det 20. århundrede, som i ikke ringe grad blev fremmet af jødisk magt. Er ikke Esaus berettigede vrede også at finde i de palæstinensiske mennesker, der mistede deres jord, deres frihed og for manges vedkommende, endog deres børns liv?

Hvis historien om Jakob og Esau er, hvad det jødiske rabbinat siger, den er—historien om tilblivelsen af jøder og ikke-jøder—er det en historie om jødisk bedrag og forræderi mod dem, som de anser for ikke-jøder. Sådant forræderi må slutte. Hvis det fortsætter, er det kun et spørgsmål om tid, før Esaus vrede genopstår nok en gang, som det er sket tusinde gange, fra første gang "Jakobs sønner" kom ind i vore lande.

Eftertænksumme og intelligente jøder må erkende, at lige så vel som jøderne har klager over ikke-jøderne, har ikke-jøderne reelle klager over jøderne. Disse jøder må gøre en oprigtig indsats for at afbøde jødisk racisme og destruktiv anti-"kristenisme". De har mediernes magt og øver stor indflydelse i regeringer—afgjort tilstrækkelig magt til at bryde den onde cirkel, der består af jødisk racisme og antisemitisme. Vi beder ikke jøder om at ofre deres identitet og kulturarv. Faktisk forstår vi deres naturlige trang til at sikre overlevelse af deres kulturelle og genetiske arv, men vi kræver, at de erkender, at samme grundlæggende rettigheder må gælde for de folkeslag, hvoriblandt de bor.

Hvor er det for eksempel hyklerisk, når jøder i den islamiske verden fremmer bøger, der er dybt krænkende for muslimer, såsom Salman Rushdies *Sataniske Vers* og når jøder søger at forbyde julesange i de amerikanske offentlige skoler, mens de søger støtte til den helt og holdent jødiske religion gennem amerikanske skatte-dollar! De laver kampagner for

at åbne USA's grænser for indstrømning fra den tredje verden, mens de arbejder for at sende amerikanske skattemidler til en nation, der nægter indvandring af ikke-jøder og endog nægter tilbagevenden af de, der var født der og hvis familier boede der i generationer!

Hvis fremsynede jøder ville afholde sig fra sådant hykleri og ville overholde vore standarder for moral, mens de bor hos os, hvis de ville stoppe manipulationen og udnyttelsen, så kunne vi måske undgå den tragiske antisemitiske reaktion, der er brudt ud flere gange i så mange nationer.

At dømme efter den lære, der kan drages af jødisk historie, som jeg har lært den gennem værker af jøderne selv, forekommer det usandsynligt, at deres ledelse vil se det fornuftige i mit forslag. Historien giver os barske og ofte blodige lektioner, men kun få agter dem.

Jeg ved også, at vi ikke kan hvile i et forfængeligt håb og i tillid til vore traditionelle fjenders storsind. Nej, vi har ret til at blive herrer i vort eget hus. Vi har en naturlig ret til at få vore vestlige lande til at afspejle vor egen sjæl, vor egen ånd, vor egen æstetik, vor egen kunst, vore egne værdier, vore egne ønsker, vore egne interesser, vor egen skæbne. Ethvert folk, enhver kultur og enhver nation har denne ret.

Som det er påvist ned gennem historien, kan man aldrig forhandle succesfuldt fra en svag position, kun fra styrke. Det er vores opgave at blive stærke. At kende sandheden vil gøre os stærke. Vi må forstå, at vi er i en evolutionskamp, en kamp på liv eller død — og vi må forstå, at hvis vi ikke vinder i denne indsats, vil al den skønhed og storhed, der er købt med blod og opofrelse fra vore forfædre, gå tabt og med dem ethvert håb for fremtiden for vort folk.

Bibelen siger det så elegant: først når Esau bliver herre i eget hus, vil Jakobs åg brydes. Jeg søger ikke at lægge et åg på det jødiske folk. Jeg søger kun vort eget herredømme i vore *egne* lande, fri for jødiske ekstremisters politiske, intellektuelle og kulturelle dominans og forvrængende destruktion.

Nogle jøder kan være i stand til teoretisk at spore deres afstamning til Jakob, men selvfølgelig blev jordens europæiske folkeslag ikke født med Esau som stamfader. Vore forfædre, hvad enten de var nordiske, alpine, eller mediterrane (gælder de fleste arabiske folkeslag) havde allerede bygget de egyptiske, mesopotamiske, babyloniske, mykenske, sumeriske, hittitiske og mange andre civilisationer, da Rebekka fik sine tvillingesønner. Vore forfædre har designet store pyramider og det komplicerede astronomiske observatorium ved Stonehenge, længe før jøderne etablerede Salomons og Davids kongeriger.

Jeg og mine frænder søger ikke nogen krig mod jøderne. Vi beder kun om at leve og lade leve, men dette skal gøres klart: Vi har til hensigt at leve! Først når jødisk racisme og overherredømme-filosofi fortager sig, vil antisemitisme forsvinde.

Europæere, asiater og afrikanere vil ikke acceptere det bedrag eller overherredømme, som er proklameret af Jakob. Vi vil ikke bære underdanighedens åg. Vort eget herredømme, vor suverænitæt skal vindes. Vi har fortjent Guds og naturens velsignelse af vort geni gennem vort hårde

arbejde, vor kreativitet og vores tro. Vi vil ikke vige tilbage fra kampen for vor frihed og vi tilbageviser at blive brændemærket som antisemitter af dem, der er selve indbegrebet af etnocentrisme, intolerance og anti-
"kristenisme".

Jeg er ikke antisemit. Jeg kæmper blot for liv og frihed for mit folk og alle folk og nationer i verden. Mens jeg nærer respekt for de jøder, der handler ærligt, må jeg gøre indsigelse mod den jødiske racisme og overmenneskefilosofi, som plager så mange nationer. Det er så simpelt som dette: Fordi jeg elsker mit eget folk, har jeg intet andet valg end at modsætte mig dem, der vil skade os eller true vores overlevelse. Dette er lige så naturligt og livgivende, som de åndedrag, vi tager hvert øjeblik. Så længe jeg lever, vil jeg trække vejret. Så længe jeg lever, jeg vil forsvare mit folks liv og frihed.

Kapitel 9

Israel: en jødisk, racistisk stat

Jesus Kristus kunne ikke behage dem, da han var her på Jorden, så hvordan kan man forvente, at jeg skulle have held til at gøre det?—Præsident Harry S. Truman, under pres for at anerkende den nyligt annoncerede zionistiske stat i Israel⁴²⁵.

Trods alle dets skuffelser, er Israel, hvem vi er, uden camouflage og uden sminke.—Hillel Halkin⁴²⁶

Amerikanske jøder skal have mod til åbent at erklære, at de har en dobbel loyalitet—til det land, hvor de bor og til staten Israel. Jøden må ikke lade sig overtale til blot at være en god patriot i det land, hvor han bor.⁴²⁷

I den zionistiske bevægelses nye kampagne for at erobre de lokalsamfund af frie diaspora, som findes, vil den israelske regering give enhver moralsk og politisk støtte ... til det yderste af sin formåen.⁴²⁸

Efterhånden som jeg dykkede dybere ned i det jødiske spørgsmål og zionismen i forsøget på at få en klar forståelse af dette gådefulde folk, indså jeg, at en undersøgelse af den moderne nation Israels grundlag og politik ville besvare nogle af mine spørgsmål. For første gang i over 2000 år havde jøderne deres egen suveræne stat, en nation skabt helt i deres eget billede.

På det tidspunkt, da jeg startede min undersøgelse, var det blevet indlysende for mig, at presse og underholdningsindustrien var meget pro-israelsk. De havde allerede tidligt indpodet en forudfattet mening til fordel for Israel i mig. Jeg opdagede nu, at de journalister, der dækker historierne for Tv-netværkerne og for de store aviser, normalt er jødiske. Og eftersom jeg nu havde en mistanke om, at meget af min pro-israelske stemning var kommet fra forudindtagede kilder, forsøgte jeg herefter at finde frem til ubestridelige grundoplysninger om mellemøstkonflikten og i dette forsøg vendte jeg mig da først til mine opslagsværker.

Jeg fandt i mine leksika oplysninger, der svarer til, hvad man i dag vil finde i "Israel"-artiklen, i den meget populære *Encarta Encyclopedia*,

Af de flere end 800.000 arabere, som boede i israelsk styret område før 1948, blev kun omkring 170.000 tilbage. Resten blev flygtninge i de omkringliggende arabiske lande.⁴²⁹

I 1948, det år, da den israelske nation blev oprettet, var mere end tre fjerdedele af hele den palæstinensiske befolkning, der da boede i det israelsk kontrollerede område, blevet flygtninge. Ifølge *Encarta*, var 630.000 mennesker ikke længere i stand til at bo i deres hjem og arbejde på den jord, hvor deres familie havde boet i tusinder af år. Siden da har Israel udvidet sine grænser i krigene i 1956, 1967, 1973 og i Libanon-invasionen i 1982—og har derved skabt andre hundredtusinder af palæstinensiske flygtninge.

Ville folk frivilligt forlade deres hjem, deres virksomheder, deres gårde? Spurgte jeg mig selv. Ville de frit vælge at leve som fattige, statsløse mennesker i usle flygtningelejre? Naturligvis havde zionisterne fordrevet dem fra deres hjem og ejendom; og desuden havde uddrivningen af dem åbenbart været forsættlig, for palæstinenserne blev forbudt at vende tilbage til deres hjem efter at kampene sluttede.

Mens jeg gik i gymnasiet skrev jeg til en palæstinensisk oplysningsorganisation i Washington, DC og bad om nogle bøger, der fortalte deres side af den israelsk-arabiske konflikt. Fra dem og fra biblioteker modtog jeg mange veldokumenterede kildeskrifter—herunder nogle fantastiske zionistiske af slagsen—der gav et helt andet svar på mellemøstspørgsmålet. Jeg lærte, at den nydannede israelske regering havde udstedt forskrifter, der forbød udviste palæstinensere at vende tilbage til deres hjem og ejendom. Den havde også vedtaget en særlig lov, der anså disse arabiske besiddelser som "opgivet" og som land, der kunne konfiskeres uden kompensation. Nazisterne i Hitlers Reich havde ikke kunnet skaffe problemet af vejen med en mere koldblodig effektivitet.

Jeg tjekkede befolkningstallene, som fremkom ved den britiske folketælling i 1922. På daværende tidspunkt tegnede jøder sig kun for omkring 10 procent af befolkningen. I den sidste af sådanne folketællinger foretaget året før oprettelsen af Israel, udgjorde jøderne kun omkring halvdelen af befolkningen i det område, der senere blev til Israel. Palæstinenserne ejede da 93,5 procent af jorden. De faktiske omstændigheder var ikke til at tage fejl af og leverede en klar dom: zionistiske indvandrere var trængt ind i Palæstina mod indbyggernes ønske og havde derefter med våbenmagt og terror drevet beboerne fra deres hjem og berøvet dem deres jord og ejendele.

De faktiske omstændigheder kunne ikke være tydeligere. Zionisterne havde med hjælp fra deres tropper over hele verden stjålet en hel nation: den, der kaldes Israel. Ingen tvetydighed, intet bjerg af pro-israelsk propaganda, ingen gentagne afspilninger af "Exodus" i radioen og ingen visning af millioner af timer Hollywood-film, der viser arabere som brutale

terrorister og jøder som uskyldige ofre—intet af dette ville kunne ændre på de åbenlyse og uomtvistelige kendsgerninger.

Den pro-israelske propaganda, jeg læste, hævdede, at Palæstina i det store og hele var et tomt landområde. Sig det til de mere end én million mennesker, der er blevet drevet ud af det siden 1948. Zionistiske ledere forstod fra begyndelsen, at Israel måtte overtages gennem kolonisering og erobring. Den hengivne zionistiske leder, Vladimir Jabotinsky, gør det klart i sin bog, *The Iron Wall: We and the Arabs*. fra 1923:⁴³⁰

Zionistisk kolonisering skal enten afsluttes eller gennemføres imod den indfødte befolknings ønsker. . . en jernvæg til at modstå trykket fra den indfødte befolkning. . . . En frivillig forening med araberne kommer ikke på tale ... for uden en væbnet magt ... er kolonisering umulig. . . Zionisme er et koloniseringseventyr. . . Det er vigtigt. . . at tale hebraisk, men ... mere vigtigt at være i stand til at skyde ...⁴³¹

Israel blev født af holocaust, men det var blevet undfanget tusinder af år tidligere. I mindst 2000 år bad jøder: "Næste år i Jerusalem." Og indtil midten af det 20. århundrede var sådan en bøn kun en religiøs metafor. Så blev muligheden af "næste år i Jerusalem" i 1948 meget drastisk til en mulighed for enhver jøde i verden. Den zionistiske stats politiske intriger er et vidnesbyrd om den sammenhængende og omsiggribende jødiske magt i Vesten. Israel er med sine virkemidler et vidnesbyrd om den racistiske og herrefolksdyrkende karakter af både jødedommen og dens til dels verdslige søn, zionismen.

Jødisk messiansk tradition går så langt tilbage som jødernes skrevne historie. Selv da jøderne var en af de mindste stammer i Mellemøsten, skabte de en tro, som udpegede dem selv til at være et særligt folk, et udvalgt folk, et folk, som var blevet lovet, at det skulle herske over den øvrige verden. Disse messianske intentioner er ikke paranoide vrangforestillinger hos antisemitter, men er skrevet tydeligt i deres egne hebraiske skrifter og siden den tid har de været pligtskyldigt fulgt, helt op til vore dage. Sammenlign følgende bibelske citat med Israels første premierminister, David Ben-Gurions, messianske udtalelse.

... og konger skal komme fra dig og herske, uanset hvor en af menneskets sønners fod har trådt. Jeg skal give hele Jorden, der er under himlen, til dit afkom, og de skal herske over alle nationer efter deres ønske, og bagefter skal de tage hele Jorden til sig selv og skal arve den for evigt '(Jubilæernes Bog, 32:18-19)

I *Look Magazine* fra 1962, fremsagde Ben-Gurion sin forudsigelse for de næste 25 år, en forudsigelse af fantastisk nøjagtighed:

Således ser billedet af verden ud i 1987 i min forestilling: Den kolde Krig vil være en saga blot. Indre tryk fra den stadigt voksende intelligentsia i Rusland. . . kan føre til en gradvis demokratisering af Sovjetunionen. På den anden side. . . omdanne USA til en velfærdsstat med en planøkonomi.

. . Med undtagelse af USSR som en føderal eurasisk stat, vil alle andre kontinenter være blevet forenet i en verdensalliance, som vil have en international politistyrke til sin rådighed. Alle hære vil afskaffes og der vil ikke være flere krige. I Jerusalem vil De forenede Nationer (et ægte FN) bygge en Profeternes Helligdom, der skal tjene den føderale union af alle kontinenter og dette vil blive sædet for Menneskehedens Højesteret.⁴³²

Mange mennesker bliver forbløffede over at opdage, at de fleste jøder i Israel er "ikke-religiøse," lige som det gjaldt deres første store leder, David Ben-Gurion. Men disse, hovedsageligt ateistiske jøder, tolererer en religiøs stat. Tilsyneladende støtter jøder, der ikke har nogen tro på Gud, jødedommen som en statsstøttet institution, der bevarer såvel jødisk kultur som den jødiske genetiske arv. Med undtagelse af nogle få, intolerante fanatikere, tillader de jødiske, ortodokse institutioner en bred vifte af religiøse overbevisninger, lige fra ateisme til former for det okkulte, som kaldes Kabbala. Kun Talmud kunne indeholde en tekst, hvor en rabbiner hævder at have diskuteret med Gud og vundet over ham. Inden for den jødiske ortodoksi kan bibelske og teologiske fortolkninger variere meget, så længe blot jødisk tradition og jødisk arv bevares omhyggeligt.

Er Gud zionist?

Israel støtter sit krav på palæstinensisk jord ved at sige, at Gud gav det til jøderne. En naturlig følge er, at det sekulære argument lyder, at de fjerne forfædre til det jødiske folk levede på dele af det, som er nu Israel for 2.000 år siden. De hævder uden at fortrække en mine, at dette giver dem ret til at tage denne jord væk fra dem, der har levet på området i de mellemliggende tusinder af år.

Dette argument svarer meget til at sige, at fordi romerne regerede ved Middelhavet for 2000 år siden, har italienerne nu ret til at erobre hele middelhavsområdet og uddrive tre fjerdedele af befolkningen dér. Desuden kan det jødiske folk ikke hævde, at de var de første mennesker, som boede i det "forjættede land". Bibelen beretter detaljeret om jødiske invasioner og folkedrab i regionen. Det palæstinensiske folk nedstammer fra de samme folk, som boede i området, før de jødiske erobringer. Hvis den påstand skal gælde at de, der levede i området først, har det retmæssige krav på området, så har palæstinenserne det primære krav på landområdet, fordi mange af deres forfædre boede på det længe, før det gamle Israel overhovedet eksisterede.

Påstanden om, at jødernes hersken over Palæstina i dag er bestemt af Gud, frembyder et endnu vanskeligere problem, især for nutidens kristne. Det er problematisk, fordi de jødiske magthavere i verden har været i stand til helt at ændre 2.000 års kristen fortolkning af Bibelen. Servile jødisk-kristne prædikanter har lavet alliancer med zionisterne på grund af disses mediemagt. De citerer lystigt fra Det gamle Testamente vers,

som bekendtgør en pagt mellem Gud og israelitterne, hvor Gud testamenterer den omhandlede jord til jøderne i form af landet Israel.

Vore forfædres kristne kirke har imidlertid fra sine tidligste dage og op til nyere tid altid tilbagevist denne påstand. Lige fra forfatterne af Det ny Testamente selv og frem til midten af det 20. århundrede har kristne lærde mænd påpeget, at Bibelen gør det forhold meget klart, at alle løfter fra Gud er betinget af *fortsat* trofasthed. Gud siger klart i Det gamle Testamente, at hvis israelitterne afviser ham, vil han gengælde dette. Det ny Testamente gør eftertrykkeligt opmærksom på, at den jødiske nation, ved at afvise Gud og hans Søn, har opløst den gamle pagt. Det ny Testaments skrifter beskriver, hvordan Gud nu indgår en *ny* pagt med et *nyt* løfte om frelse for alle gennem Kristus. Som jeg tidligere har citeret, kan skrifterne umuligt være mere udtrykkelige end i Hebræerbrevet, 8:10, hvor Gud siger, at jøderne ikke længere er med i den pagt, han lavede i Det gamle Testamente.

8:10—Ikke ifølge den pagt, som jeg indgik med deres fædre, den dag, da jeg tog dem ved hånden ud af Ægypten; fordi de ikke fortsatte i min pagt, og jeg regnede dem ikke, sagde Herren.

Er det da noget under, at jøder afviser Det ny Testamente og at Israel endog forbyder, at der citeres fra det i jødiske skoler? Regeringsfinansierede grupper i Israel har ligefrem arrangeret offentlige afbrændinger af Det ny Testamente og den israelske lov har bestemmelser om strafforfølgelse med fem års fængsel for kristne, der forsøger at omvende jøder. Det forekommer i lyset af disse kendsgerninger ganske besynderligt, at mange retninger indenfor den kristne kirke nu har travlt med at vedtage den opfattelse, at jøder i dag stadig er det "udvalgte folk."

Det er forståeligt, at racistiske jøder, der afviser Kristus og Det ny Testamente vil sige, at Gud sanktionerer deres terror mod det palæstinensiske folk, men det er skandaløst, at de kristne på nogen måde kan finde på at støtte dem i deres blodige forehavende. Mange af dem, der har lidt under det zionistiske overfald, var kristne palæstinensere. Israels forbrydelser har skadet de mange kristne blandt det palæstinensiske folk betydeligt. Den omstændighed, at nogle kristne ledere giver moralsk og finansiel støtte til en nation, der hader og undertrykker kristne, er i sig selv et vidnesbyrd om udbredelsen af den zionistiske magt og dens indflydelse og den undergravning, der stammer fra den — selv i de øverste organer i forskellige kristne retninger. Ved at gøre således har de undermineret den kristne tro i hele Mellemøsten. Og, ja, i hele verden.

Den israelske påstand om, at Gud gav dem landet Israel, er latterlig, når man betænker, at mindst tre fjerdedele af israelerne ikke engang tror på Gud. (Israelske regeringsstatistikker siger, at 85 procent ikke tror på Gud). Hvordan kan en Gud, de ikke tror på, love dem jord, der tilhører andre? Israels oprettelse skete ikke ved en guddommelig indgriben og efter et religiøst løfte, men gennem zionistiske intriger, der begyndte under Første Verdenskrig.

Balfourerklæringen

Første Verdenskrig lagde det politiske fundament til den zionistiske stat. Storbritannien havde det hårdt. Krigen havde trukket ud i årevis og betydet forfærdelige tab af menneskeliv. Trods oceaner af spildt blod, havde fronten kun flyttet sig et par kilometer frem og tilbage på Vestfronten.

Jødisk loyalitet var noget delt under krigen. Nogle jøder foretrak de allierede af forretningsmæssige eller andre årsager. Andre foretrak tyskerne med den vigtigste begrundelse, at tysk succes mod Rusland ville svække deres fjender gennem mange år, det kejserlige Rusland og zaren.

Blot et årti tidligere anførte finansfolkene Jacob Schiff og Bernard Baruch en kampagne for at finansiere japanerne i den russisk-japanske krig, hvilket førte til et nederlag for Rusland. Nu håbede jødiske magthavere rundt om i verden på et endnu mere katastrofalt russisk nederlag i den Store Krig for at give mulighed for at vælte zaren og etablere en jødisk-bolsjevikisk regering.

Tyskerne, som kæmpede en desperat krig på to fronter, vidste, at en revolution i Rusland kunne fjerne Rusland fra krigen. Med det formål godkendte kejser Wilhelm en af de mest forræderiske gerninger i den vestlige civilisations historie. Hans ministre hjalp, i deres iver efter at besejre Rusland, Lenin, Trotskij og hundredvis af andre bolsjevikiske revolutionære, hovedsageligt jødiske, til at krydse Tyskland i et forseglet tog til Rusland. At tillade bolsjevikiske terrorister og mordere adgang til Rusland udløste den længste periode af menneskelig undertrykkelse, tortur og mord, som verden nogensinde har oplevet.

Storbritannien og dets allierede kæmpede til et dødvande mod Tyskland, men da Rusland svækkedes, vidste de allierede, at dets nederlag ville frigøre hele den tyske hær på Østfronten til næsten at fordoble hæren i Vesten og dermed dramatisk tippe den militære balance til fordel for Centralmagterne. Storbritannien forstod, at det var afgørende, at det bragte USA ind i krigen på de allieredes side for at imødegå det russiske sammenbrud.

Ind i denne situation med et Storbritannien i krise trådte nu Den britiske Lord Arthur Balfour. Han mødtes med Rothschilderne og lavede en aftale, hvor jøderne til gengæld for et løfte om Storbritanniens støtte til oprettelsen af et jødisk hjemland i Palæstina, skulle bruge deres store internationale magt og indflydelse til at trække USA ind i krigen. (se Willis Cartos *Barnes Review*)⁴³³ Lord Balfour udarbejdede et dokument—Balfourerklæringen—der indvarslede det jødiske hjemland. Selv vores populære leksika indrømmer årsagen til Balfourerklæringen:

Det er blevet almindeligt accepteret, at Balfourerklæringen var et énsidigt tilsagn fra den britiske regerings side. Det umiddelbare formål var at vinde støtte for de allierede i Verdenskrigen fra jøder og andre i de krigsførende nationer og i neutrale lande, såsom De forenede Stater.⁴³⁴ (Encarta Encyclopedia)

Læs hvad David Lloyd George, Storbritanniens premierminister under krigen, skrev om Balfourerklæringen. Bemærk, at han påpeger, at jøder i Rusland havde været de "ledende aktører i forræderiet mod den russiske krigsindsats" samt "den opløsning af det russiske samfund—der senere blev kendt som Revolutionen."

Russiske jøder var blevet hemmeligt aktive på vegne af Centralmagterne fra første færd... i 1917, de havde foretaget sig meget som forberedelse til den generelle opløsning af det russiske samfund, der senere blev kendt som Revolutionen. Man mente, at hvis Storbritannien erklærede sig for opfyldelse af zionistiske forhåbninger i Palæstina ved sit eget løfte, ville én effekt være at bringe de russiske jøder over på Ententens side.

Man mente også, at en sådan erklæring ville have en stærk indflydelse på verdens jøder uden for Rusland og sikre hjælp fra jødiske finansielle interesser til Ententen. I Amerika ville deres støtte i denne forbindelse have en særlig værdi, da de allierede næsten havde udtømt guld og omsættelige værdipapirer, som var tilgængelige for amerikanske køb. Dette var de vigtigste overvejelser, som i 1917 drev den britiske regering i retning af at indgå en kontrakt med det jødiske samfund.⁴³⁵

Samuel Landman bekræfter i sin bog, *Great Britain, the Jews and Palestine*, den jødiske rolle i USA's inddragelse i krigen. Landman, en ledende zionist og sekretær for Zionistororganisationen fra 1917 til 1922, bekræfter fra det jødiske perspektiv, hvad Lloyd George siger:

... den eneste måde (som det også skulle vise sig at være), hvorpå man kunne få den amerikanske præsident til at gå ind i krigen var, at sikre zionistiske jøders samarbejde ved at love dem Palæstina og dermed hverve og mobilisere de hidtil ukendt magtfulde kræfter, som zionistiske jøder i Amerika og andre steder besad til fordel for de Allierede på en quid pro quo kontraktbasis ...⁴³⁶

Nogle af præsident Woodrow Wilsons toprådgivere i den periode var den jødiske højesteretsdommer Louis Brandeis, rabbiner Stephen Wise og den magtfulde bankmand og internationale financier fra New York City, Bernard Baruch. Selv om Wilson havde lavet præsidentvalgkampagne under sloganet "Han holdt os ud af krigen" bragte jødisk indflydelse ham hurtigt ind i en interventionistisk bane, da først Balfourerklæringen var blevet foreslået. Da Balfour kom til USA i maj 1917 i håb om at trække USA ind i krigen, ignorerede han USA's udenrigsministerium ('State Department') (hvilket skabte stor vrede) og mødtes med Brandeis, som ikke havde myndighed til at forhandle om udenlandske relationer.⁴³⁷

De jødiske fortalere for krigen blev også hjulpet i deres chauvinisme af en række amerikanske industrimagnater, der så amerikansk deltagelse i europakonflikten som ensbetydende med at skrive en blankocheck til det militær-industrielle kompleks. Pressen, der var jødisk-ejet eller jødisk-kontrolleret, agiterede åbenlyst for krig og bragte makabre fantasifortællinger om tyske grusomheder og den fremmede historier om, at Tyskland

planlagde at invadere USA via Mexico—selv om det efter fire års krig end ikke havde det været i stand til at indtage Paris.

Inden længe blev tyskerne udråbt til "hunner" og "baby-mordere"—til trods for, at de racemæssigt og moralsk ikke var forskellige fra briter og amerikanere. De allierede sagdes at kæmpe for "demokrati", trods Storbritanniens og Frankrigs ikke-demokratiske, udenlandske imperier. Selv om Tyskland havde valginstitutioner, der svarede til de allieredes, blev det kaldt tyrannisk.

De to fremtrædende slogans for den største og blodigste krig gennem hele historien var "Krigen, der skal gøre verden sikker for demokrati" og utroligt nok, "Krigen, der skal gøre en ende på krig!" Hvis dette virkelig var de allieredes mål i Første Verdenskrig, er det let at se frugterne af deres sejr. Ved det 21. århundredes begyndelse synes demokrati stadig at være en decideret mangelvare over hele verden og krig har siden 1918 været en blomstrende forretning.

De fleste historikere er i dag enige om, at Første Verdenskrig ikke var resultatet af aggression eller diktatur eller nogen skummel magt, men sammenfiltrede alliancer, som var struktureret til at bevare magtbalancen. I det væsentlige var den foranlediget af lutter national frygt og praleri. I størstedelen af denne gensidigt ødelæggende konflikt holdt Amerika sig fornuftigt nok ude af krigens vanvid, men til sidst vippede jødisk magt, hvis bekymring, som altid, kun var egne interesser—vægtskålen over til krig. For hvad er, når det kommer til stykket, et par hundrede tusinde unge amerikaneres liv i forhold til hensynet til De Udvalgte?

Medierne holder amerikanerne i uvidenhed med hensyn til den jødiske indflydelse i vores deltagelse i Første Verdenskrig, ligesom de havde sløret den afgørende jødiske involvering i Den russiske Revolution. Verden erfarede ikke før end i 1999, at den mand, der skrev Balfourerklæringen, Lord Amery, var en hemmelig jøde. William Rubinstein, der er professor i moderne historie ved University of Wales, hævder, at Amery skjulte den kendsgerning, at han i virkeligheden var jøde⁴³⁸ og alt imens han angiveligt arbejdede for Storbritanniens interesse, arbejdede han hemmeligt for Verdenszionistorganisationen ('World Zionist Organization'). Selv den dag i dag er kun få amerikanere klare over den fremtrædende jødisk indflydelse, som direkte førte til USA's deltagelse i Første Verdenskrig.

Balfourerklæringen lød uskyldig nok og den gjorde sig umage med at erklære,

... Skal der ikke gøres noget, som kan påvirke de civile og religiøse rettigheder for de eksisterende ikke-jødiske samfund i Palæstina eller de rettigheder og den politiske status, som jøderne nyder i noget andet land.⁴³⁹

Zionisterne ønskede imidlertid ikke et fædreland, der indeholdt væsentlige ikke-jødiske elementer. Fra starten var de fast besluttede på *ikke* at oprette et sådant multikulturelt, pluralistisk demokrati, som de havde så travlt med at arrangere for USA og resten af verden. De ønskede en chauvinistisk, etnisk-religiøs, rent jødisk stat, men de kunne ikke afsløre

dette, før de havde opnået magten i Palæstina. Indbyrdes omtaltes deres intentioner helt tydeligt, nemlig: at skabe en etnisk ren stat—en, der havde en forbløffende lighed med den nation, de hadede allermost: Nazi-Tyskland.

Zionisme/nazisme: Skabt i hinandens billede

Ved nürnbergdomstolen for krigsforbrydelser afgav Julius Streicher, den berygtede udgiver af det nazistiske blad, *Der Stürmer*, følgende vidneudsagn, da han blev spurgt, om han havde hjulpet med at udvikle Tysklands racelove:

Den anklagede (Streicher): Ja, ... jeg havde skrevet, at enhver blanding af tysk og jødisk blod skulle undgås i fremtiden. Jeg skrev artikler i denne retning og jeg har altid gentaget, at vi måtte tage den jødiske race eller det jødiske folk, som model. Jeg har altid gentaget i mine artikler, at jøderne skulle betragtes som en model for andre racer, for de har givet sig selv en racelov, Moseloven, som siger: "Hvis du går ind i fremmede lande, må du ikke tage udenlandske hustruer." Og det, mine herrer, er af stor betydning for vurderingen af Nürnberg-lovene. Det var disse jødiske love, der blev taget som model. Da den jødiske lovgiver, Esra, århundreder senere så, at mange jøder, på trods af dette, havde giftet sig med ikke-jødiske hustruer, blev disse ægteskaber brudt. Dette var oprindelsen til jødedømmen, som takket være sine racelove overlevede i århundreder, mens alle de andre racer og kulturer blev ødelagt.⁴⁴⁰

Den opvågningen, der fandt sted i Europa i det 19. og 20. århundrede med hensyn til racebevidsthed, voksede delvist frem på grund af tilstedeværelsen af det jødiske folk. Der var ingen sorte eller orientaler i Europa, men der var ingen mangel på jøder. Videnskabelige og sociale observatører bemærkede, at deres karakter og udseende afveg fra de oprindelige racer i Europa.

En af de første store personligheder, der anerkendte racefænomenets dynamiske effekt og skrev udførligt om det, var den britiske premierminister, Benjamin Disraeli, der selv var af jødisk herkomst. Han erklærede: "Racespørgsmålet er nøglen til verdenshistorien ... alt er race, der er ingen anden sandhed." Lærde mænd, der i historiens løb anerkendte racebegrebets rolle, vidste, at den jødiske races styrke og udholdenhed hvilede på dens etnocentrisme og dens forbud mod blandede ægteskaber, hvilket havde gjort det muligt for den at overleve efter 2000 års sameksistens med ikke-jøder. Som Streichers vidnesbyrd viser, havde de, der formulerede den europæiske raceideologi, lært en masse af at studere jødiske institutioner og historie. Selv om zionisterne og nazisterne så hinanden som dødsfjender, havde mange af lederne af de to bevægelser meget ensartede idéer og mange samarbejdede i forfølgelsen af deres fælles mål.

Nationalsocialisterne ønskede deres egen nation fri for jødisk indflydelse og zionisterne forsøgte at undgå assimilation med ikke-jøderne og

at få deres egen nation. (Selv i dag i det moderne Amerika og Europa er de fleste større jødiske organisationer imod blandede ægteskaber.) Ved første øjekast forekommer det utroligt, at zionisme og nazisme til tider arbejdede sammen, men de historiske beviser er afslørende og fascinerende. De fleste jøder i Europa og i resten af verden var lidenskabeligt imod Hitler og det nationalsocialistiske Tyskland. I virkeligheden erklærede World Jewish Congress, som hævdede at tale på vegne af verdens jøder, økonomisk krig mod Tyskland, da Hitler kom til magten i 1933 og de havde til hensigt at gøre alt i deres magt for at ødelægge Tyskland og nationalsocialismen.⁴⁴¹

Inden for det jødiske samfund var der dog mange zionister, der så Tysklands antisemitiske politik som en støtte til skabelsen af den jødiske stat. De så politikken som en opmuntring til emigration til Palæstina og til en forøget jødisk vrede og solidaritet. Og interessant nok opfattede de Hitlers racetænkning som analogt til, hvad de ønskede for deres eget folk. For disse jøder tjente hemmelige aftaler mellem zionisterne og nazisterne begge parter interesser.

Storbritannien havde problemer med at klare den øgede jødiske indvandring i Palæstina i 1930'erne, da den forårsagede stærk uro i de arabiske sektorer af mandatet. For at mindske spændingerne forsøgte briterne at begrænse jødisk indvandring til Palæstina. Ind i denne situation trådte så Hitler og Nazi-Tyskland. Hitler havde betænkeligheder ved, at Israel blev et center for international jødisk magt på samme måde som Sovjetunionen var blevet det for den internationale kommunisme. Selv om han havde betænkeligheder ved at skade de tyske forbindelser til den arabiske verden, så han udvandring af jøder fra Tyskland og hele Europa som værende af afgørende betydning. I hans sind kunne en jødisk stat i Palæstina være en praktisk destination for Europas jøder, skønt han foretrak øen Madagaskar, der var langt mindre befolket og større.

Fra de tidligste dage af Hitlers vej til magten, søgte den ledende zionistiske organisation i Tyskland fælles fodslag med ham. Få måneder efter, at Hitler var blevet kansler, præsenterede Tysklands zionistiske føderation ham for en erklæring som foreslog, at zionismen kunne løse "jødespørgsmålet."

I grundlaget for den nye stat, som har proklameret raceprincippet, ønsker vi at tilpasse vores samfund til disse nye strukturer

Vores anerkendelse af den jødiske nationalitet giver os mulighed for at etablere tydelige og oprigtige relationer med det tyske folk og dets nationale og racemæssige realiteter. Netop fordi vi ikke ønsker at undervurdere disse grundlæggende principper, fordi også vi er imod blandede ægteskaber og for opretholdelse af renheden af den jødiske gruppe....

.... Zionismen mener, at genfødsel af det nationale liv for et folk, som det nu sker i Tyskland gennem fokus på dets kristne og nationale karakter, også må ske i den jødiske nationale gruppe. Også for det jødiske folk skal national oprindelse, religion, fælles skæbne og en følelse af dets egenart være af afgørende betydning for udformningen af dets eksistens. . .

.... Vi er ikke blinde for det faktum, at et jødisk spørgsmål eksisterer og vil fortsætte med at eksistere. Jødernes unormale situation resulterer i svære ulemper for dem, men også vanskeligt acceptable betingelser for andre folkeslag.^{442 443 444 445}

Joachim Prinz, en tysk zionist, som emigrerede til De Forenede Stater og som senere blev leder af American Jewish Congress, skrev i sin bog *Wir Juden* (*‘Vi jøder’*)⁴⁴⁶ fra 1934, at den nationalsocialistiske revolution i Tyskland betød “jødedommen for jøderne.” Prinz skrev senere også nedgørende om Adolf Hitlers opfattelse af betydningen af race, men viste hyklerisk nok ingen modvilje mod at reklamere for sin egen “jødiske race.”

Vi ønsker assimilation erstattet af en ny lov: erklæringen om at tilhøre den jødiske nation og den jødiske race. En stat, der bygger på princippet om renheden af nation og race kan kun æres og respekteres af en jøde, der erklærer, at han hører til sin egen slags ... Ingen kneb kan redde os nu. I stedet for assimilation ønsker vi et nyt koncept: anerkendelse af den jødiske nation og den jødiske race.⁴⁴⁷

I den moderne zionismes centrale bog, *Den jødiske stat*, fastholdt Theodore Herzl, at jøderne var meget mere end et religiøst samfund, de var *et folk*. Herzl brugte selv det velkendte tyske racialist*-ord, *Volk*, til at beskrive dem. *Volk* var også et af Hitlers yndlingsord. Med det beskrev han sin idéelle stat, den “Völkische Staat.” Herzl skrev, længe før Hitler kom til, at antisemitisme var en naturlig reaktion på jøder fra ikke-jøders side. Han talte for en selvstændig stat som det eneste rigtige svar på konflikten.⁴⁴⁸

449 450 451

Det jødiske spørgsmål findes, uanset hvor jøder bor i et påfaldende antal; hvor det ikke eksisterer, bringes det ind med tilrejsende jøder. . . . Jeg tror, jeg forstår antisemitisme, som er et meget komplekst fænomen. . . . Jeg betragter denne udvikling som jøde, uden had eller frygt. . . . Det er et nationalt spørgsmål. For at løse det skal vi frem for alt gøre det til et internationalt, politisk spørgsmål. . . en endelig løsning af det jødiske spørgsmål.

Den førende tyske zionistiske avis, *Jüdische Rundschau*, gik endda i 1935 så langt som til at udtrykke anerkendelse af “nürnberglovene”, der udpegede jøder som en fremmed nationalitet og forbød blandede ægteskaber og seksuelle forbindelser mellem tyskere og jøder.

Den nye lovgivning giver det jødiske mindretal i Tyskland sit eget kulturelle liv, sit eget nationale liv. I fremtiden vil det være i stand til at forme

* ‘Racisme’ er overbevisningen om, at racer med forskelle eksisterer, og at racer lever bedst i egne, selvstyrede områder, adskilt fra hinanden. Uden indbygget nedvurdering af andre racer. Dette udtryk står altså herved i modsætning til multikultur og også til ‘racisme’, overs. anm.

sine egne skoler, sit eget teater og sine egne sportsforeninger. Kort sagt, kan det skabe sin egen fremtid i alle aspekter af det nationale liv. . .⁴⁵²

Georg Kareski, den tidligere leder af det største jødiske samfund i Vesteuropa (det i Berlin) og leder af den Zionistiske stats Organization og Den jødiske kulturelle Liga, fremsatte følgende kommentar til det berlin-ske dagblad, *Der Angriff*, ved udgangen af 1935:

I mange år har jeg betragtet en fuldstændig adskillelse af de to folks [jøder og tyskere] kulturelle anliggender som en forudsætning for at leve sammen uden konflikter. . . . Jeg har længe støttet en sådan adskillelse, forudsat at det var baseret på respekt for den fremmede nationalitet. Nürnberglovene. . . forekommer mig, bortset fra deres juridiske bestemmelser, helt at være i overensstemmelse med dette ønske om et separat liv, baseret på gensidig respekt. . . . Denne afbrydelse af processen mod opløsning i mange jødiske samfund, som var blevet fremmet gennem blandede ægteskaber, er derfor, set fra et jødisk synspunkt, fuldt og helt velkommen.^{453 454 455 456 457}

Andre ledende zionister i hele verden talte på samme måde. Rabbiner Stephen S. Wise, der var formand for American Jewish Congress og World Jewish Congress og som talte ved et møde i New York i 1938, sagde:

Jeg er ikke en amerikansk statsborger af jødisk tro, jeg er en jøde. Jeg er en amerikaner. Jeg har været en amerikaner i 63/64-dele af mit liv, men jeg har været en jøde i 4000 år. Hitler havde ret i én ting. Han kalder det jødiske folk en race og vi er en race.⁴⁵⁸

Ikke blot samarbejdede nazisterne og zionisterne, de samarbejdede aktivt op til, og endda under Anden Verdenskrig. Den nazistiske regering oprettede en serie på 40 landbrugscentre i hele Tyskland for at uddanne unge jøder til kibbutzlivet i Palæstina.

Den støttede udvandring af jøder til Palæstina indtil dette blev forhindret af krig. Den officielle SS-avis, *Das Schwarze Korps*, støttede zionismen i ledere på forsiden.⁴⁵⁹

SS samarbejdede med Haganah, den zionistiske underjordiske militærorganisation i Palæstina, med hjælp til jødisk udvandring og skaffede endda smuglede våben til de zionistiske styrker. Trods betænkeligheder, fortsatte Hitler med at støtte zionistiske formål i Palæstina.^{460 461 462 463}

Hitler fortalte i 1939 og igen i 1941 sin adjutant for hæren, at han i 1937 havde spurgt briterne om overførsel af alle Tysklands jøder til Palæstina eller Egypten. Briterne afviste forslaget, sagde han, fordi det ville forårsage yderligere uro i disse lande.⁴⁶⁴

Da den britiske regering blev mere restriktiv med jødisk indvandring i Palæstina i slutningen af 1930'erne, indgik SS en pagt med det hemmelige zionistiske agentur, Mossad le-Aliya Bet, om at smugle jøder til Palæstina. Som et resultat af dette samarbejde øgedes jødisk indvandring, både den legale og den illegale fra Tyskland (herunder Østrig) til Palæstina dramatisk i 1938 og 1939. 10.000 jøder blev forberedt til udvandring i

oktober 1939, men starten på krigen forhindrede det. I løbet af 1940 og 1941 og så sent som i marts 1942, bistod Tyskland stadig med indirekte jødisk udvandring til Palæstina og havde mindst én officielt autoriseret zionistisk "kibbutz"-træningslejr i Tyskland for potentielle emigranter.⁴⁶⁵ (se også "Secrets of the Mossad" i *Barnes Review*)⁴⁶⁶

På det økonomiske område, var Ha'avara overførselsaftalen mellem det nazistiske Tyskland og palæstinacenteret for World Zionist Organization af afgørende betydning for den zionistiske sag. Den startede i 1933 og varede gennem samtlige år i 1930'erne og sikrede mulighed for overførsel af jødisk rigdom til Palæstina. Gennem denne pagt gjorde Hitlers Tredje Rige mere end nogen anden regering i 1930'erne for at støtte jødisk udvikling i Palæstina.^{467 468 469 470 471 472}

Formentlig var det mest afslørende dokument med hensyn til visse zionistiske fraktioners vilje til at indgå en alliance med Hitler det tilbud, som blev givet i 1941 af Israels Frihedskæmpere, populært kaldet "Lehi," eller Stern-banden. En af dens topfolk var Yitzhak Shamir, som blev dens leder og chefterrorist efter Sterns død og som senere blev Israels premierminister i 1980'erne. Stern-banden anså briterne for at være zionismens største fjende, fordi Storbritannien forsøgte at beskytte de indfødte palæstinenseres civile rettigheder og forsøgte at bremse den trodsige jødiske indvandring.

Som én af de mest fantastiske kendsgerninger i den moderne historie fremsatte Lehi faktisk et formelt forslag til tyskerne om en militær alliance mellem den jødiske revolutionære organisation og nazisterne. Faktisk foreslog de formelt at deltage i krigen på Tysklands side. Her er dele af teksten i deres kommuniké til/med nazisterne.

De ledende statsmænd i Det nationalsocialistiske Tyskland har ofte i deres taler og udtalelser understreget, at en Nyordning i Europa, som en forudsætning kræver en radikal løsning af det jødiske spørgsmål gennem evakuering. ("Jødehit Europa")

Evakueringen af jødiske masser fra Europa er en forudsætning for at løse det jødiske spørgsmål. Men den eneste måde, hvorpå dette helt kan opnås, er gennem flytning af disse masser til det jødiske folks hjemland, Palæstina og gennem etableringen af en jødisk stat inden for dens historiske grænser.

Målet med den politiske aktivitet og Israels Frihedsbevægelse, Den Nationale Militær Organisation i Palæstinas (Irgun Zvai Leumi) mangårige kamp, er at løse det jødiske problem på denne måde og dermed helt befri det jødiske folk for evigt....

1. Fælles interesser kan eksistere mellem en europæisk Nyordning baseret på det tyske koncept og det jødiske folks sande nationale ambitioner, som de kommer til udtryk gennem NMO.

2. Samarbejde er muligt mellem det nye Tyskland og en fornyet, folke- ('Volk') baseret, national jødedom.

3. Oprettelsen af den historiske jødiske stat på et nationalt og totalitært grundlag og bundet af traktat med det tyske rige ville være i den hensigt at bevare og styrke den fremtidige tyske magtposition i Mellemøsten.

På grundlag af disse overvejelser og på den betingelse, at det tyske riges regering anerkender de nationale aspirationer hos Israels Frihedsbevægelse, som nævnt ovenfor, tilbyder NMO i Palæstina at tage aktivt del i krigen på Tysklands side.

Dette tilbud fra NMO kunne omfatte militær, politisk og informativ aktivitet i Palæstina og efter visse organisatoriske foranstaltninger også udenfor ... 473 474 475

Der findes intet på skrift om den tyske reaktion på det fantastiske forslag, men på det tidspunkt, da det blev tilbudt, havde Tyskland allerede forpligtet sig til en pro-arabisk kurs i et forsøg på at underminere Storbritanniens stilling i Mellemøsten.

Da jeg første gang så dette dokument, bemærkede jeg de ideologiske ligheder mellem zionismen og nationalsocialismen helt ned til brugen af det nazistiske yndlingsord "folk" (Volk) til beskrivelsen af grundlaget for den stat, de ønskede at skabe.

Det fascinerede mig at læse om en zionistisk hemmelig forståelse med det nazistiske Tyskland. Zionist-nazist samarbejde har længe været en beskidd lille hemmelighed—en hemmelighed, der siger en god del om det ideologiske grundlag for Israel, og om hvilke yderligheder zionistiske ekstremister ville gå til for at sikre deres nye skabning.

Zionistisk fanatisme havde meget lidt respekt for menneskeliv, herunder jøders, når det kom til oprettelsen af Israel. Israels første premierminister, David Ben-Gurion, fremsatte følgende erklæring, da tyske jøder var truet af Hitler.

Hvis jeg vidste, at det ville være muligt at redde alle børnene i Tyskland ved at bringe dem over til England og kun halvdelen af dem ved at transportere dem til Eretz Yisrael, så ville jeg vælge det andet alternativ. For vi må indregne ikke kun disse børns liv, men også Israels Folks historie.⁴⁷⁶

Hvis Israels første premierministers respekt for jødisk liv var sådan, at han hellere ville se halvdelen af de jødiske børn i Tyskland dø end transporteret til England frem for Israel, hvor stor respekt kan man da forvente, at han havde for et palæstinensisk barns liv? Hvordan ville verden reagere på en nazist, der sagde, at han hellere ville se halvdelen af de jødiske børn dø i stedet for blot at komme til et andet land?

Et andet klassisk eksempel på hans lave respekt for menneskers liv, endda jødisk liv, kan ses i en terrorhandling i 1940 udført af Ben-Gurion og grundlæggerne af den zionistiske stat. Haganah, der blev ledet af Ben-Gurion, sprængte et skib fyldt med jøder, som var flygtet fra Hitler, i luften. Briterne havde ført dem til Mauritius i stedet for at give dem mulighed for at gå fra borde i Haifa, Israel. For at vække harme mod briterne, sprængte zionisterne skibet i julen 1940 og dræbte 252 jøder samt skibets engelske besætningsmedlemmer. Hvis nazisterne havde sprængt et skib i luften, som var fyldt med flygtninge, i farvandet ved Israel, ville Mossad have jagtet gerningsmændene til verdens ende om nødvendigt, så de kunne indbringes for den israelske "krigsforbryder"-domstol. Der ville

være god mediedækning og en årlig højtideligholdelse af den forfærdelige terrorhandling. I stedet valgte Israel morderen som sin første premierminister.⁴⁷⁷

Zionisme og nazisme er skabt over samme læst og deres faner er blod-besudlede. Zionister er imidlertid meget dygtigere til reklame.

Israel: en racistisk stat

Den 10. november 1975 erklærede et plenarmøde i FN, at zionisme var en form for racisme. Der rejste sig et protesthyl tværs over Amerika og i hele verden fra de (igen, igen) fattige, forfulgte jøder. De var rasende over, at en sådan anklage kunne blive rettet mod det "eneste sande demokrati i Mellemøsten." Men hvad er zionisme, hvis det ikke er racisme? Selv David Ben-Gurion skrev i sin behandling af Menachem Begins "hitlerisme": "Han kan beskyldes for racisme, men så vil man være nødt til at stille hele den zionistiske bevægelse, som bygger på princippet om en rent jødisk enhed i Palæstina, for en domstol"⁴⁷⁸

Den internationale konvention om afskaffelse af alle former for Racediskrimination, som blev vedtaget af FN's Generalforsamling i 1965, er nu blevet ratificeret af de fleste medlemsstater. Artikel 1 i denne konvention definerer begrebet *racediskrimination* således:

. . . enhver forskel, udelukkelse, begrænsning eller fortrinsstilling på grundlag af race, hudfarve, afstamning eller national eller etnisk oprindelse, hvis formål eller virkning er at ophæve eller svække den ligelige anerkendelse, nydelse eller udøvelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på det politiske, økonomiske sociale, kulturelle eller et hvilket som helst andet område af samfundslivet.⁴⁷⁹

Israel var og er en nation, som er oprettet udelukkende for jøder. I den israelske "Lov om tilbagevenden," er en jøde defineret, ikke ved sin religiøse overbevisning, men ved sin jødiske herkomst, dokumenteret ved hans forældres afstamning. Selv om det er muligt for ikke-jøder at konvertere til jødedommen, er hindringerne så store, at de "konverterede" kun udgør en lille procentdel af den jødiske befolkning. Mens jeg skriver disse linjer, ligger den jødiske ortodokse religion, som er den statsanerkendte religion i Israel, i en større kontrovers med amerikanske jødiske fraktioner, reform-jødedom og konservativ jødedom, fordi de ortodokse i Israel ikke engang vil anerkende konverteringer fra disse to grene af jødedommen.

En palæstinenser, der er født inden for grænserne af, hvad der nu er Israel og hvis familie har boet der i tusinder af år, før de blev tvunget ud af den israelske hær, kan ikke vende tilbage til sit hjemland og blive statsborger i Israel. I modsætning hertil kan en ateistisk jøde, som er født i New York City og som ikke taler hebraisk, immigrere til Israel og få statsborgerskab øjeblikkeligt. Hertil kommer, at den israelske regering tilbyder ham hjælp til bolig, leveomkostninger og undervisning foruden

utallige andre fordele. I 1948 var næsten 94 procent af Israels landområde ejet af palæstinensere. Siden da er palæstinensisk ejet jord blevet systematisk konfiskeret af den israelske regering. Hovedparten af den palæstinensiske jord gik ind i, hvad Israel kalder "Jewish National Fund" og blev ved lov erklæret som "Israels land." Det er blevet "jødisk" jord og ifølge loven kan det aldrig igen blive solgt til en ikke-jøde, lejes ud til en ikke-jøde eller dyrkes af en ikke-jøde. En stor del af jorden er blevet givet gratis til jødiske bosættere. Den zionistiske hær har tvunget palæstinenserne bort fra mere end 350 byer og landsbyer i Israel og fra de besatte områder, hvorefter deres hjem er blevet jævnet med jorden af bulldozere. Selv gamle palæstinensiske kirkegårde er ofte blevet pløjet væk.

To andre love vedrører Keren Kayemet ("National Jewish Fund"—loven, der blev vedtaget den 23. november 1953) og Keren Hayesod ("Reconstruction Fund"—loven, som blev vedtaget den 10. januar 1956). Formanden for den israelske menneskerettighedsorganisation, Israeli Human Rights League, doktor Israel Shahak*, der var professor ved Hebrew University of Jerusalem, fortæller os i sin bog, *The Racism of the State of Israel*,⁴⁸⁰ at der er i Israel er hele byer (Carmel, Nazareth, Illith, Hatzor, Arad, Mitzphen-Ramen, m.fl.), hvor det ved lov er forbudt ikke-jøder at leve. Palæstinenserne, der forblev i Israel, blev tilsyneladende borgere, men er ikke desto mindre udsat for intens forskelsbehandling. De bliver givet borgerskabs-identifikationskort, der ikke har israelsk statsborgerskabsbetegnelse. Nationalitet er kun opført som enten arabisk eller jødisk, hvilket åbner op for de mange diskriminerende områder af politik i den jødiske stat. Der er separate boligområder og boligkomplekser, skoler og rekreative faciliteter, hvor palæstinenserne ikke må opholde sig. Denne adskillelse er ikke blot en de facto adskillelse, men regeringens officielle politik.

Israelsk lov anerkender ikke lovligheden af ægteskab mellem jøder og palæstinensere, eftersom ægteskaber og andre aspekter af civilretten afgøres ved religiøse domstole, der ikke anerkender sådanne ægteskaber. Når jeg ser jøder i de amerikanske medier forherlige og opmuntre til blandede ægteskaber mellem sorte og hvide, tænker jeg over deres hykleri ved at yde støtte til en nation, der ved lov nægter at anerkende et ægteskab mellem en jøde og en ikke-jøde. Som nævnt ovenfor, forbyder Israel endog deres præsteklasse, Cohannim (Cohen-slægten), at indgå ægteskab med en religiøs jøde, som har blot det ringeste spor af ikke-jøde i sit blod. Dette er love som er strengere med hensyn til ægteskab end dem i Hitlers Tredje Rige.

Haim Cohen, en tidligere dommer ved Israels Højesteret, udtalte

... den bitre skæbnens ironi, som har ført til de samme biologiske og racistiske love, som blev udbredt af nazisterne og som inspirerede de berygtede Nürnberg-love, der skal danne grundlag for definitionen af jødedom inden for staten Israel.⁴⁸¹

* Døde i 2001, overs. anm.

Det er ganske interessant, når et respekteret medlem af den israelske højesteret siger næsten præcis de samme ting om jødisk racisme som Julius Streicher, der er så voldsomt udskældt af jøder, gjorde under nürnbergprocessen*.

Det er virkelig en verden vendt på hovedet, når den samme amerikanske presse og verdenspresse, der aldrig bliver træt af at fremmane billeder af nazismens forbrydelser og ondskab og i det hele taget onskaben, der siges at findes i enhver ansats til racebevidsthed noget sted i verden—på den anden side tiljubler og beundrer en jødisk, racistisk og nazilignende nation.

Som den primære grundlægger af Israel, Ben Gurion, indrømmede det—zionismen blev grundlagt på racistiske principper. Hvis nogen andre end en zionistisk leder vovede at sige det samme som han, ville hele verdenspressen fordømme ham med vildskab. Hvis jødiske racister gennem deres magt i medierne og i regeringerne i den vestlige verden så effektivt kan skjule deres ekstreme racisme, så må det, at skjule deres terrorisme, forekomme dem at være barneleg. Jeg havde allerede lært en masse om de jødiske bolsjevikkers terrorisme og blodtørst i kommunismens spæde barndom, men nu dykkede jeg mere grundigt ned i en undersøgelse af zionistisk terrorisme i Mellemøsten.

En palæstinenser, jeg mødte i gymnasiet, leverede en af de mest ramende bemærkninger, jeg nogensinde har hørt om den palæstinensiske konflikt. Han fortalte mig, at "Jøden altid skriger i smerte, når han slår dig!"

* Og som blev henrettet efter nürnbergprocessen for sin racistiske propaganda.

Kapitel 10

Israel II: Herrefolkspolitik gennem terror

Der er intet nyt i den kendsgerning, at Israel er en terroriststat, som lige fra sin start har benyttet en af sine efterretningsorganisationer, Mossad, til at udføre de voldhandlinger eller terrorhandlinger, inklusive snigmord, som den anser for nødvendige for at nå sine mål. — Dr. Israel Shahak (jan./feb. 1998-udgaven af The Washington Report on Middle East Affairs)

Den første hindring for zionistiske mål var, at Storbritannien forestilte sig et Palæstina, som det var portrætteret i Balfourerklæringen, et samfund, som ville beskytte de civile og religiøse rettigheder for alle, som boede der.

Zionisterne udviklede brugen af terrorisme til en kunst, som et moderne våben for politisk revolution, med det formål at fordrive briterne, som Folkeforbundet havde givet mandat til at regere Palæstina. Menachem Begin, Abraham Stern, Yitshak Shamir, David Ben-Gurion og mange andre indledte en kampagne med bombeattentater og mord. De hængte og garrotterede britiske soldater med pianotråd og efterlod deres lemlæstede lig, så de skulle findes af de britiske myndigheder. Israelske terrorister

sprængte King David hotellet i Jerusalem i luften og dræbte mere end 90 personer. Deres agenter opfandt brevbombeteknikken. Jødiske snigmordere myrdede endog FN-mægleren i Palæstina, den internationalt anerkendte grev Folke Bernadotte, fordi han vovede at udtrykke bekymring for palæstinenserne rettigheder. I sin endelige rapport til FN kort før sin død skrev Bernadotte en sonderlemmende kritik, hvor han omtalte:

Den storstilede zionistiske plyndring og ødelæggelse af landsbyer, tilsyneladende uden militær nødvendighed.⁴⁸² (FN-arkiver)

Det ville krænke grundlæggende principper at forhindre disse uskyldige ofre for konflikten i at vende tilbage til deres hjem, mens jødiske immigranter oversvømmer Palæstina. . . og truer med permanent at fortrænge de fordrevne arabiske flygtninge, som har været her i århundreder.⁴⁸³

Den zionistiske kampagne virkede. Briterne rakte til sidst opgivende hænderne i vejret, trætte af den terrorkampagne, der førtes mod dem og fortvivlede over en verdenspresse, som dækkede over disse forbrydelser og de annoncerede deres tilbagetrækning fra regionen. Med briterne ude af billedet kunne zionisterne få deres vilje med den del af den indfødte befolkning, som havde vovet at blive boende på den jord, zionisterne eftertragtede. Der blev ikke efterladt nogen britisk styrke, der kunne lægge en dæmper på dem. Godt hjulpet på vej af både den militære og finansielle støtte fra såvel det kapitalistiske USA som det kommunistiske Sovjetunionen, samt af de enorme summer af penge, der strømmede ind fra zionistiske midler over hele verden, rullede den jødiske *blitzkrieg* hen over deres fjender, lige så sikkert som Det Røde Hav rullede over egypterne i den bibelske fortælling.

Den militære sejr var sikret, men to væsentlige problemer stod stadig tilbage for zionisterne. Det første var, at der var flere hundrede tusinde palæstinensere, som tydeligvis ikke ville læne sig tilbage og lade den nye, jødiske stat fratage dem deres rettigheder og deres jord. Det andet var, at palæstinenserne ejede mere end 93 procent af arealet i den nye nation—En alvorlig vejspærring for det nye "StorIsrael."

Idet jødiske religiøse ledere citerede ordret fra Josvabogen, advarede de om, at Israel skulle drive palæstinenserne uden for deres grænser:

12. Thi dersom I falder fra og slutter eder til levningerne af disse folk, som er tilbage iblandt eder, og besvoger eder med dem eller indlader eder i forbindelse med dem,

13. så skal I vide for vist, at Herren eders Gud ikke mere vil drive disse folkeslag bort fra eder, men de skal blive eder en snare og en fælde, en svøbe i eders sider og torne i eders øjne, indtil I selv bliver udryddet fra dette herlige land, som Herren eders Gud gav eder.

(Josvabogen 23:12-13)⁴⁸⁴

Zionistiske fanatikere løste i sidste ende deres "palæstinensiske problem" med masseudvisninger, mord og velplanlagt, forsætlig terror, det pressen i moderne tid refererer til som etnisk udrensning. Palæstinensere, som

var født dér, og hvis forfædre havde levet der i utallige generationer, blev omringet af israelske stormtropper og kørt over grænsen. De, der blev udvist, fik at vide, at de aldrig ville kunne vende tilbage til deres hjem og de blev efterladt uden meget andet end det forrevne tøj, de havde på. Mange, der nægtede at forlade deres hjem blev massakreret af det israelske militær og zionisterne publicerede endda massakrerne. Det forårsagede udbredt panik og flugt blandt palæstinenserne, hvilket da også havde været formålet.

At begå overgreb mod palæstinenserne blev en integreret del af den israelske strategi. Når jødiske terrorister voldtog og massakrerede beboerne i arabiske landsbyer, tog araberne i de omkringliggende landsbyer naturligvis skyndsomst deres børn og flygtede for deres liv, og det var netop, hvad de jødiske terrorister ville opnå. Da zionisterne havde oprettet deres stat og sikret statens oprindelige grænser—minus cirka 630.000 irriterende palæstinensiske mænd, kvinder og børn—forbød Israels velgørende regering dem nogensinde at vende tilbage til deres hjem, virksomheder, marker og fåreflokke. På det tidspunkt, da den israelske "frihedskrig" sluttede, var der kun omkring 170.000 palæstinensere tilbage inden for Israels grænser.

Jøderne havde naturligvis fremtrædende og magtfulde talsmænd og tilhængere over hele verden, især i medierne, der fortalte om "lille Israels" mod og retfærdige sag. Da vi nåede frem til 1960'erne, var der millioner af voksne og børn i verden der, lige som jeg, var tryllebundet af den heroiske historie om Israel—en historie, som blev genfortalt romantisk i den Oscar-vindende film, *Exodus*.⁴⁸⁵ Dengang havde jeg, lige som de fleste amerikanere i dag, kun ringe kendskab til den grove uretfærdighed, der var begået mod palæstinenserne.

Massakren i Deir Yassin

Den bedst kendte ugering fra den første israelske krig er massakren i Deir Yassin. Den 9. april, 1948 myrdede den zionistiske terroristgruppe, Irgunbanden, ledet af Menachem Begin, 254 mennesker, de fleste af dem kvinder, børn og ældre efter ophør af kampene i denne lille landsby. I to døgn myrdede disse zionistiske terrorister mænd, kvinder og børn, voldtog kvinder, sprættede gravide kvinders maver op og stjal landsbyboernes ejendele. En Røde Kors-læge, Jacques de Reynier, den øverste repræsentant for Den Internationale Røde Kors Komité i Jerusalem, afgav en uhyggelig beretning om massakren i sin officielle rapport.⁴⁸⁶

De Reynier ankom til landsbyen på den anden dag og så "oprydningen", som én af terroristerne sagde det til ham. Det var blevet gjort med maskingeværer, derefter granater og til sidst med knive. De halshuggede nogle af ofrene og lemlæstede 52 børn for øjnene af deres mødre. Terroristerne skar 25 gravide kvinders skød op og myrdede de nyfødte børn for øjnene af mødrene. Efter sin pensionering i 1972 udtalte den

Menachem Begin.

israelske Haganah-officer, oberst Meir Pa'el, følgende om Deir Yassin i *Yediot Ahronot*, et betydeligt jødisk blad:

Irgun- og Lehi-mænd kom ud fra deres skjul og begyndte at "rense" husene. De skød alle, de så, kvinder og børn med, officererne forsøgte ikke at stoppe massakren ... de blev taget til stenbruddet mellem Deir Yassin og Giv'at Shaul og myrdet med koldt blod ...⁴⁸⁷

Lederen af Haganah-enheden, der styrede Deir Yassin efter massakren, Zvi Ankori, fremkom med denne erklæring i den israelske avis, *Davar*:

Jeg gik ind i seks til syv huse. Jeg så afhuggede genitalier og kvinder opsprættede maver. At dømme efter skudhullerne i kroppene, var det direkte mord.⁴⁸⁸

Albert Einstein skrev, sammen med andre berørte jøder, et brev til *New York Times* i 1948, hvor han tog afstand fra Begin, som han hævdede: "åbent prædikede den fascistiske stats lære." Han fortsatte med at beskrive Deir Yassin i disse ord:

Den 9. april angreb terrorist-bander denne fredelige landsby, som ikke var et militært mål i kampene, dræbte de fleste af dens indbyggere—240 mænd, kvinder og børn—og holdt et par af dem i live, så de kunne trækkes i parade, som fanger, gennem gaderne i Jerusalem... terroristerne var, så langt fra at skamme sig over deres handling, stolte af denne massakre...

Menachem Begin praler af betydningen af massakren i Deir Yassin i sin bog, *The Revolt: The Story of Irgun*. Han skriver, at der ikke ville have været en israelsk stat uden "sejren" i Deir Yassin. Haganah udførte sejrige angreb på andre fronter ... I en tilstand af terror flygtede araberne, mens de skreg: "Deir Yassin."⁴⁸⁹

Israels første premierminister, David Ben-Gurion—som selv ikke er nogen nybegynder i jødisk racisme—blev citeret for at beskrive Begin med disse ord:

Begin hører unægteligt til Hitler-typen. Han er en racist, som er rede til at udrydde alle arabere for at opnå sin drøm om en forening af Israel, han er parat til at gribe til alle midler for at realisere dette hellige mål.⁴⁹⁰

Initiativtageren til massemordet, Menachem Begin, blev senere premierminister i Israel og modtog endog Nobels fredspris. Sådan en pris er symbolsk for den utrolige, verdensomspændende, jødiske mediemagt, for Begin havde gjort sig skyldig i forbrydelser, der ikke adskiller sig fra dem, der hævdes begået af nazister, som jøder stadig er på jagt efter og retsforfølger i dag. Men i stedet for at blive stillet for retten og straffet for forbrydelser mod menneskeheden, har Begin modtaget, hvad mange vil anse som den højeste ære i verden.

Ariel Sharon.

Da jeg første gang hørte om Deir Yassin, fortalte jeg mine venner om de israelske massakrer og spurgte dem: *Har I set nogen Tv-dokumentarer eller nogen Hollywood-film om den israelske terror i Deir Yassin eller om mange tusinder af andre israelske terrorhandlinger mod det palæstinensiske folk? I har hørt masser af violinmusik for jødiske ofre for Hitler, men har I hørt nogen violiner for kvinder i Deir Yassin, der fik deres babyer skåret ud af deres maver af jødiske racister?*

I de mellemliggende år har der været mange flere forfærdelige israelske terrorhandlinger. Måske jeg kan stille de samme spørgsmål til de, som nu læser denne tekst: *har du hørt nogen violiner for nogen af de tusindvis af palæstinensiske ofre for Begin, Shamir, Barak og Sharon?*

Som det passer sig for Israels lange tradition med terror mod det palæstinensiske folk, har Israel den grimme vane at vælge de mest berygtede terrorister og masse mordere til statsoverhoveder. USA har en hel afdeling i Justitsministeriet, som er helliget jagten på nazister, der har begået forbrydelser mod menneskeheden. Mens USA stædigt forfølger ældre, mistænkte tyske krigsforbrydere, holder amerikanske præsidenter statsmidgade til ære for de jødiske af slagsen!

Massakren i Deir Yassin var ikke den eneste, som israelske styrker udførte. Det hebraiske dagblad, *Ha'ir*, offentliggjorde, i 6. maj.1992-udgaven, en artikel af Guy Erlich med overskriften: "Ikke kun Deir Yassin", som fortalte om et mønster af terror og mord. Erlich citerer den israelske historiker, Aryeh Yitzhaki, for at sige følgende:

"Det er på tide", siger han, "for en generation er gået, og det er nu muligt at imødegå det hav af løgne, som vi er vokset op med. I næsten hver eneste erobret landsby under Uafhængighedskrigen blev der begået handlinger, der defineres som krigsforbrydelser, såsom vilkårlige henrettelser, massakrer og voldtægter. Jeg tror, at sådanne ting standser ved, at de

bliver trukket frem i lyset. Det eneste spørgsmål er, hvordan man klarer at se sådan et bevis i øjnene."⁴⁹¹

Erlich og Yitzhaki påpeger, at de israelske myndigheder er blevet ved med at dække over mordene. Ej heller ophørte massakrerne efter etableringen af den jødiske stat, de fortsatte i både fredstid og krigstid. Følgende er navnene på nogle af dem: Sharafat Massakren, Kibya Massakren, Kafr Qasem Massakren, Al-Sammou' Massakren, Sabra og Shatila Massakren, Oyon Qara Massakren, Al-Aqsa-moskéen Massakren, Ibrahimmoskéen Massakren og Jabalia Massakren.

Der var yderligere drab og udvisninger af araberne efterhånden som den jødiske stat blev udvidet. I de efterfølgende krige og militære angreb, drev Israel flere hundrede tusinder af palæstinensere i udflytningslejre. Plaget af sult og sygdom, som palæstinenserne var, havde disse lejre bemærkelsesværdig lighed med krigstidens koncentrationslejre. Libanon blev også offer for israelsk aggression i 1980'erne og 1990'erne, da det blev bombet og invaderet. Skønnet over civile ofre i Libanon oversteg 15.000. Den zionistiske stat hjalp også hemmeligt til med at skabe og støtte krigsførende, rivaliserende fraktioner i den libanesiske borgerkrig, hvilket forøgede antallet af dødsofre med titusinder.

Moshe Sharett, der engang delte premierministerposten i Israel med David Ben-Gurion, skrev nogle bemærkelsesværdige dagbøger, som afslører Israels forræderi i den libanesiske borgerkrig. Sharett var blevet tvunget ud af regeringen, fordi han ikke ville gå med til, hvad han følte var Ben-Gurions ulovlige og umoralske handlinger. Efter Sharetts død, offentliggjorde hans søn dagbøgerne trods en lang kamp med intimidering og juridiske manøvrer fra zionisternes side. Den jødiske forfatter, Livia Rokach, citerer Sharetts dagbøger i sin bog *Israel's Sacred Terrorism*. Dagbøgerne fortæller, hvordan Israel målrettet skabte den libanesiske "borgerkrig" for at fremme egne imperialistiske ambitioner.⁴⁹²

I sine notater for maj, 1955 beskriver Sharett Israels planer om at destabilisere Libanons regering, en plan, som til sidst frembragte krigen i Libanon i 1978. Sharett citerer Moshe Dayan, Ben-Gurions forsvarsminister, som under et hemmeligt regeringsmøde den 16. maj planlagde at forårsage en libanesiske borgerkrig, som en undskyldning for, at Israel kunne gå ind og annektere land med tilhørende vandrettigheder i Litani-floden.^{493 494}

I den første invasion af Libanon i 1982, døde 10.000 civile og en halv million mennesker blev fordrevet fra deres hjem. I løbet af kampene ødelagde Israelske styrker byen Beirut, som før krigen blev beskrevet som Mellemøstens haveby. Under den israelske invasion lå krigsskibet, *U.S.S. New Jersey*, udenfor kysten og affyrede granater ind i nogle af de libanesiske byer. USA's engagement for Israel i 1982-krigen ødelagde den smule troværdighed, Amerika havde tilbage i Mellemøsten og kostede vore skatteydere milliarder. Den kostede også 241 amerikanske marinesoldater livet. Flere end 1.500 kvinder, børn og ældre mennesker blev slagtet i Sabra og Shatilas flygtningelejre under de israelske angribes vagtsomme øjne.

Terrorist og massemorder som israelsk statsoverhoved

Israels premierminister, Ariel Sharon* var en af verdens blodigste terrorister. Han var ansvarlig for den koldblodige nedslagtning af mindst 1.500 mænd, kvinder og børn i Beirut's flygtningelejre, Sabra og Shatila. Selv en formel israelsk kommission fandt Sharon personligt ansvarlig for de libanesiske massakrer.⁴⁹⁵

I 1982 anførte Sharon, som Israels forsvarsminister, invasionen af Libanon med tæppebombningerne og ødelæggelserne af byen Beirut (I Libanon døde fire gange så mange kvinder og børn som under angrebet på New York og Pentagon i september 2001). Denne terrorbombning blev gennemført af jøder ved hjælp af jetjagere og bomber, som var leveret af De Forenede Stater.

Efter den israelske militære ødelæggelse og besættelse fjernede Sharon palæstinensiske modstandsfolk fra Libanon med magt. Mange palæstinensiske kvinder, børn og gamle mennesker blev efterladt i flygtningelejre nær Beirut. USA garanterede offentligt deres sikkerhed og lovede, at de hurtigt ville blive genforenet med deres kære. Da Sharon lagde planer om mordet på dem, planlagde han ikke kun en blodig terrorhandling mod flygtninge, han vidste også, at det var en forræderisk handling mod USA, der ville skabe et intenst had mod Amerika.

Natten til den 16. september 1982 sendte Sharon falangistiske mordpatruljer ind i to palæstinensiske flygtningelejre, Sabra og Shatila. Samtidig med, at israelske kampvogne og tropper lå tæt omkring lejrene for at forhindre nogen palæstinenser i at slippe ud, myrdede mordpatruljerne løs på palæstinensiske civile med maskingeværer, bajonetter og køller, hele den nat, næste dag og den efterfølgende nat. Alt imens den israelske hær, som omringede lejrene, lyttede triumferende til maskingeværildnen og skrigene, som kom inde fra lejren. Sharon sendte derefter bulldozere ind for at skjule så meget, han kunne, af grusomhederne. Mindst 1.500 palæstinensiske mænd, kvinder og børn blev slagtet og måske så mange som 2.500. (En officiel libanesiske undersøgelse satte tallet til 2.500) Selv efter indsatsen fra Sharons bulldozere, var mange palæstinensere ikke begravet og Røde Kors-medarbejdere fandt hele familier, herunder også hundredvis af ældre og små børn med halsen skåret over eller underlivet sprækket op. Utallige kvinder og piger blev også voldtaget, før de blev slagtet.

Ariel Sharon blev søgt udleveret til retsforfølgelse ved en belgisk domstol for forbrydelser mod menneskeheden på samme måde, som det lykkedes domstolen i Haag, at få udleveret den tidligere jugoslaviske præsident, Slobodan Milosevic, der var anklaget for forbrydelser mod menneskeheden i Kosovo.⁴⁹⁶ Først lykkedes det på en teknisk finesse en højere retsinstans i Belgien at blokere for dette forsøg, derefter kom sagen i gang

* Døde i 2009, overs. anm.

igen, så blev den atter standset. Siden de første undersøgelser kom i gang i Belgien, er et antal vidner imod Sharon blevet myrdet.

Selv om Sharon blev eftersøgt for sine mord i Sabra og Shatila, kunne han blive dømt for omkring en halv snes andre massakrer, som er begået under hans strålende karriere, forbrydelser mod menneskeheden, som

mindst går så langt tilbage som 1953. Den israelske avis, *Ha'aretz*, mindes en gang, da Sharon ledte en massakre i landsbyen Kibya i 1953, "Major Ariel Sharons soldater dræbte 70 palæstinensere i en gengældelsesrazzia, de fleste af dem kvinder og børn".⁴⁹⁷

Israels mord på palæstinensiske flygtninge efter, at USA offentligt havde garanteret deres sikkerhed, var ikke kun en forbrydelse mod menneskeheden, men også en forræderisk forbrydelse mod Amerika. Sharon og andre involverede var helt klar over USA's meget omtalte løfte om flygtningenes sikkerhed. Det var ganske givet dette forræderi, der førte til en af de værste terrorhandlinger i Amerikas historie.

Beirut's Sabra og Shatila-massakre var den vigtigste motivation bag det libanesiske selvmordsbombe-angreb, der dræbte 241 amerikanske marinesoldater i Beirut mindre end et år senere og det viser tydeligt, hvordan amerikansk støtte til israelsk terrorisme medfører forfærdelige konsekvenser for USA. *Los Angeles Times* kunne i en artikel, der omtalte en afslørende bog af den tidligere agent for det israelske Mossad, Victor Ostrovsky, fortælle, at Mossad havde haft forudviden om terrorangrebet på marinekasernen i Libanon i 1983, men at det på forræderisk vis undlod at advare Amerika.⁴⁹⁸

Blandt Ostrovskys mere chokerende påstande er den, at Mossad undlod at dele de detaljerede efterretninger med amerikanerne, som kunne have afværget selvmordsbombningen af flådekasernen i Beirut i 1983, der dræbte 241 amerikanske soldater ...

Massakren i Qana

En nyere massakre fandt sted i Qana, en lille by i det sydlige Libanon. Her er nogle uddrag af en britisk journalists øjenvidneberetning om aktionen, således at læseren fuldt ud kan forstå, at der bag de kolde statistikker er virkelige mennesker, mennesker, der har stået over for en rædsel, som ikke er mindre reel end hos dem, der blev dræbt i World Trade Center angrebet.

Qana i det sydlige Libanon—Det var en massakre. Ikke siden Sabra og Shatila havde jeg set uskyldige slagtet som her. De libanesiske flygtninge, kvinder, børn og mænd, lå i dynger, deres hænder eller arme eller ben manglede, de var halshugget eller de lå med indvoldene væltende ud. Der var godt over hundrede af dem. En baby lå uden hoved. De israelske granater havde mejet dem ned, mens de lå i De Forenede Nationers husly i den tro, at de var sikre under verdens beskyttelse. Lige som muslimerne i Srebrenica, tog muslimerne i Qana fejl.

Foran en brændende bygning, der havde været FN's fjianske bataljons hovedkvarter, holdt en pige et lig i sine arme, liget af en gråhåret mand, hvis øjne stirrede tomt på hende, og hun vuggede liget frem og tilbage i armene, mens hun græd og klagede og gentog de samme ord igen og igen: "Min far, min far." En fjiansk FN-soldat stod midt i et hav af kroppe og uden at sige et ord løftede han kroppen af et hovedløst barn i vejret.

... Da jeg gik hen imod dem, gled jeg i et menneskes hånd ... Israels nedslagtning af civile i denne forfærdelige 10-dages offensiv—der foreløbig i går aftes er nået op på 206 døde—har været så nonchalant og så voldsom, at ikke én libanesiser vil tilgive denne massakre. Der var ambulancen, som blev overfaldet lørdag, de dræbte søstre i Yohmor dagen før, den 2-årige pige, der blev halshugget af et israelsk missil for fire dage siden. Og i går havde israelerne slagtet en familie på 12—den yngste var en fire dage gammel baby—da israelske helikopterpiloter affyrede missiler ind i deres hjem.

Kort tid efter kastede tre israelske fly bomber, kun 250 meter fra en FN-konvoj, som jeg rejste med og sprængte et hus 10 meter op i luften lige for øjnene af mig. Da jeg i går aftes rejste tilbage til Beirut for at aflevere min rapport om Qana-massakren til *Independent*, så jeg to israelske kanonbåde i færd med at skyde på civile biler på broen over floden nord for Sidon ... En fransk FN-soldat mumlede eder for sig selv, da han åbnede en pose, som var fyldt med fødder, fingre, stykker af menneskers arme ...

Vi var pludselig ikke længere FN-soldater og journalister, men vesterlændinge, Israels allierede, genstande for had og andre giftige følelser. En skægget mand med hårde øjne stirrede på os, hans ansigt var fortrukket af raseri. "I er amerikanere", skreg han til os. "Amerikanerne er hunde. I gjorde dette. Amerikanerne er hunde."

Præsident Bill Clinton har allieret sig med Israel i sin krig mod "terrorisme" og libaneserne havde i deres sorg ikke glemt dette. Israels officielle udtryk for sorg var blot at gnide salt i deres sår. "Jeg ville ønske at blive lavet til en bombe og sprænge mig selv midt mellem israelerne", sagde en gammel mand ... ⁴⁹⁹

Amerikanerne og europæerne så i modsætning til de blodige scener efter palæstinensiske selvmordsbomber i Israel aldrig den nedslagtning, som Fisk her beskriver. Medierne henleder meget sjældent vor opmærksomhed på de lidelser, der er påført af jøder, de fokuserer hellere på de lidelser, der påføres jøder. De, der bærer den sekstakkede stjerne og som bomber Forenede Nationers krisecentre, ambulancer, civile flygtningelejre og civile biler, bliver aldrig beskrevet som terrorister. De omtales blot som "kommandosoldater" eller "militære styrker." I modsætning hertil bliver palæstinensiske krigere uden for Israels grænser naturligvis rutinemæssigt beskrevet som terrorister.

Israels brutale historie gentager sig igen og igen frem til i dag. Byen Qana kom til at lide under endnu et israelsk terrorangreb i 2006, under Israels andet storstilede angreb på og besættelse af Libanon. Mere end tre dusin kvinder og børn blev dræbt i endnu et israelsk bombeangreb.

Bemærkningerne fra den ukendte gamle mand i Qana om, at han "gerne ville gøres til en bombe og sprænge sig selv i luften midt mellem israelerne," viste sig på tragisk vis at blive profetiske, for blot halvandet år senere ofrede en række palæstinensere, som var desperate for at hævne, deres liv ved at gøre netop dette på en markedsplads i Jerusalem; siden da har snesevis gjort det samme i de mellemliggende år. Ingen kan, på nogen måde, forsvare handlinger, der dræber eller lemlæster uskyldige, men det er vigtigt at forstå den rædsel, der har fået hundredvis af palæstinensere til at ofre deres eget liv ved at slå deres svage slag mod dem, der har myrdet deres kære og stjålet deres hjemland. I deres sorg og vrede begår de også vold mod uskyldige. De zionistiske ledere er i øvrigt udmærket klar over, at disse jødiske tab kun øger den jødiske solidaritet og forstærker ikke-jøders sympati for det evigt lidende, jødiske folk, når deres medier udspreder de bloddryppende filmscener over hele verden.

Da Saddam Hussein forsøgte at tage Kuwait, som en gang havde været en del af Irak, tilbage, gik den vestlige verden i krig—især på opfordring af Israel. Var Iraks handlinger mere imperialistiske end Israels mod palæstinenserne eller libaneserne? Israel holder stadig Vestbredden og dele af Golanhøjderne besat i strid med FN-resolutioner, der også er godtaget af USA.

Hvordan adskiller Israels evige erobningskrige sig fra Nazityskland, der søgte *Lebensraum* i 1940'erne, ved andet end omfanget? Tyskland behandlede ikke nogen nation værre end Israel har behandlet Palæstina med dets terrorisme og uddrivelse af tre fjerdedele af landets palæstinensiske indbyggere. Ingen majoritetetsbefolkning i nogen europæisk nation er blevet så massivt fordrevet som dem, bortset fra nogle af de sovjetisk-besatte områder af Tyskland. Det er interessant at bemærke, at ekstremistiske jøder også førte an i terroren mod tyskerne, men at de i dén krig

Den forfærdelige sandhed om israelsk terrorisme.

bar den sovjetiske kommissærs uniform i stedet for, som senere, terrori-
storganisationerne, Stern-bandens eller Haganahs.

Inden for grænserne af Israel og dets besatte områder fortsætter Israel
under barsk militær besættelse med at ekspropriere jord fra palæstinen-
serne, bosættelse for bosættelse. Naturligvis modsætter palæstinenserne
sig sådanne konfiskationer. Den største opstand i de seneste år var in-
tifadaen. Statistikkerne over palæstinensiske ofre er uhyggelige. Her er
tallene, som de blev rapporteret af det store franske dagblad, *Le Monde*:

**1.116 palæstinensere er blevet dræbt siden begyndelsen af Intifadaen
(stenkaster-oprøret) den 9. december 1987, skudt af soldater, politifolk
eller bosættere. Blandt ofrene er 233 børn under 17 år ifølge en undersø-
gelse udført af Betsalem, den israelske forening for menneskerettigheder.**

**Militære kilder angiver næsten 20.000 som antallet af palæstinens-
ere, der blev såret af kugler og FN's Hjelpeorganisation for Palæstina-
flygtninge (UNRWA) angiver et tal på 90.000.**

**... Denne humanitære organisation bemærker også, at mindst 20.000
fanger tortureres hvert år under afhøringer i de militær fængsler.⁵⁰⁰**

Intet land, ikke engang Sovjet eller Røde Kina i deres "Gulag-storhedstid",
har i fredstid holdt så mange fanger, set i forhold til deres indbyggertal,
som nationen Israel. Det er en af de få nationer, der ikke officielt har gi-
vet afkald på brugen af tortur. Landet har længe stået højt på Amnesty
Internationals liste over nationer, der overtræder menneskerettighederne.
The London Times Magazine udgav en omfattende redegørelse om israelsk
tortur i 1970'erne, 1980'erne og 1990'erne. Den uomtvistelige kendsger-
ning er, at Israel blev født og senere opbygget gennem invasion, mord
og tyveri. En sådan uretfærdighed kræver brug af magt og terror for at
bevare magten.

Over 50 års vedvarende israelsk terrorisme

Siden 1948 har palæstinenserne været udsat for vedvarende terrorisme
fra Israels side. Hundredvis af landsbyer er blevet udslettet og bogstave-
ligt talt slettet fra landkortet. Titusindvis af hjem er blevet bombet, bull-
dozet eller sprængt væk i fredstid! Titusindvis af mænd, kvinder og børn
er blevet dræbt. Endnu flere er blevet gjort til krøblinge, blinde, vansirede
og lemlæstede. Hundredtusinder er blevet fængslet og/eller tortureret.

Israel har aldrig været genert med hensyn til at bombe flygtningelejre
fulde af kvinder og børn, når de skulle gå efter palæstinensisk modstand
mod israelsk besættelse. Israelske kampvogne, helikoptere og endda jet-
jagere er vant til at kaste bomber eller affyre missiler ind i hjertet af pa-
læstinensiske boligkvarterer og flygtningelejre, som er fyldte med kvinder
og børn. Disse våben kan ikke skelne mellem en formodet terrorist og
en otteårig, lille pige. Sådanne våben dræber børn lige så sikkert som de
dræber fjender af staten.

Palæstinensere, der mistænkes for aktivt at protestere mod Israels besættelse af Vestbredden og Gaza, har fået deres hjem og familier angrebet af israelske tanks, missiler eller bomber. Og efter, at de mistænkte er dræbt eller fængslet, udsletter den israelske hær familiens hjem med bulldozere eller dynamit. Tusinder af hjem er blevet ødelagt på denne måde.

Israel har også dræbt hundredvis af palæstinensiske ledere ved attentat og terroristisk angreb. Disse angreb dræber ofte uskyldige tillige. Mange af de, der er blevet myrdet, har aldrig været forbundet med nogen som helst terror eller vold, de var blot digtere, forfattere eller gejstlige, som ved deres ord havde inspireret til et ønske om frihed i deres landsmænd. Den israelske premierminister før Ariel Sharon hed Ehud Barak. Han ledte i 1972 på et tidspunkt, hvor der var fred mellem Israel og Libanon, en israelsk dødspatrulje ind i Beirut, Libanon, hvor han personligt myrdede den palæstinensiske forfatter, Kamal Edwan. Midt om natten slagtede han og hans team Edwan med lyddæmpede maskinpistoler. Da den nyligt valgte israelske premierminister, Ehud Barak, kom til New York og Washington, behandlede den jødisk-kontrollerede presse denne morder, som en sejrende helt.

Dobbeltmoralen synes aldrig at ville tage en ende. Da en israelsk regeringsejers embedsmand ved navn Rechavam Zeevi blev myrdet af palæstinensere i oktober 2001, fordømte Sharon og nogle amerikanske embedsmænd dette som "terrorisme." Hvis nedskydningen af Zeevi virkelig var terrorisme, hvad skal vi da kalde mange års israelske mord på hundreder af palæstinensiske politikere, filosoffer, præster og digtere? Hvorfor påpeger pressen ikke, at Zeevi selv var en jødisk racist, der beskrev de palæstinensere, som boede og arbejdede illegalt i Israel som "lus" og en "kræftsvulst i vor midte"?⁵⁰¹ Zeevi selv var selvfølgelig en ekstrem jødisk racist, der gik ind for voldelig uddrivelse af alle palæstinensere fra de besatte områder og snigmord på alle dem, der modsatte sig Israels besættelse. Han havde endog offentligt opfordret til mord på Yassir Arafat. Men den samme presse, der kaldte Zeevi-mordet "terrorisme" kaldte aldrig Zeevi, der opfordrede til mord, en terrorist eller blot en jødisk racist. Mordet på Zeevi var i sig selv en direkte reaktion på det israelske mord på en palæstinensisk leder et par uger forinden.

I 1991 sagde Zeevi under et israelsk ministermøde, at præsident George Bush ved at presse Israel til fredsforhandlinger, var "en fjende af Israel" og at "Amerika planlagde en ny Holocaust."⁵⁰² Med en sådan formodet "allieret", har USA da brug for nogen fjender?

Den overvældende strøm af jødiske forkæmpere, der er placeret i verdens medier, forhindrer mange i fuldt ud at fatte terroren i hundredvis af israelske mord. Faktisk instruerede BBC allerede før terrorangrebet mod World Trade Center i september deres journalister om at kalde Israels mord på deres fjender "målrettede drab" snarere end, hvad de er: snigmord.⁵⁰³ Men BBC (som har en uforholdsmæssig stor andel jøder i ledelsen) henviste til drabet på Zeevi som et attentat og ikke et "målrettet drab." Offentligheden har været udsat for denne form for censureret og

fordrejet medieomtale af Israel i årevis. Det er ikke underligt, at kun få briter og endnu færre amerikanere er fuldt ud klar over Israels tradition for terrorisme. Det er af denne grund, at jeg ikke kan bebrejde de fleste amerikanere deres uvidenhed om israelsk terrorisme.

Mindst 150.000 palæstinensere tortureret i Israel

Brutal tortur af tusindvis af ens fjender må klassificeres som en særlig ondskabsfuld form for terrorisme. Titusindvis af palæstinensere er blevet tortureret i israelske fængsler. En jødisk menneskerettighedsgruppe i Israel bekræftede i en 60 siders rapport, at 85 % af de palæstinensiske tilbageholdte underkastes tortur, mens de er i fangenskab.⁵⁰⁴ Og tag ikke fejl—mange af de torturmetoder, der anvendes over for disse palæstinensiske ofre, er ting fra ens værste mareridt. Israels tortur omfatter alt fra kvælning af ofre med urin- og afføringsgennemblødte poser bundet over hovedet til brug af elektriske kvæg-pigkæppe til anal voldtægt og lemlæstelse. Israel vil ofte ikke engang indrømme, hvem de holder fanget, så hvis de beslutter at dræbe eller torturere en palæstinenser til døde, mens han er varetægtsfængslet, vil hans krop simpelthen forsvinde eller de vil senere hævde, at han døde i kamp mod israelsk politi inden tilfangetagelsen. Mange tusinde palæstinensere og libanesere er blevet dræbt, mens de var i israelsk varetægt.

En kronik af Joel Greenburg i det meget pro-israelske *New York Times* fortalte, som var det noget af det mest almindelige i verden, at Israel torturerer 500 til 600 palæstinensere hver eneste måned.⁵⁰⁵ Dette tal, som sandsynligvis er for lavt, eftersom det kommer fra det pro-israelske *New York Times*, betyder, at der hvert år mindst er 6.000 palæstinenserne, der bliver tortureret i Israel. Tortur af palæstinensere har stået på i Israel siden 1948. Selv hvis man kun medtager halvdelen af det antal af palæstinensere, som Mr. Greenburg fortæller, bliver tortureret hvert år—er mindst 150.000 mennesker blevet tortureret i israelske fængsler siden grundlæggelsen af den jødiske stat og det er sandsynligt, at tallene er langt højere.

Selv om Israel bøjede sig for landets problemer med negativ reklame på grund af dets legaliserede tortur, leverede den israelske højesteret i 1999 en bevidst vag afgørelse om, at tortur til tider er ulovligt, men både israelske og palæstinensiske rettighedsgrupper leverer mange beviser på, at kendelsen blot var en tynd fernis, i reklameøjemed. De giver beviser på, at tortur er fortsat med samme hyppighed og brutalitet, som før kendelsen.⁵⁰⁶

Jødiske journalister er nu, idet de følger Israels eksempel, begyndt at gå ind for brugen af tortur i Amerika! En artikel i et af de seneste numre af *Newsweek* havde overskriften: "Tid til at tænke over tortur, det er en ny verden og overlevelse kan meget vel kræve gamle teknikker, der syntes

udelukket.”⁵⁰⁷ Selv en formodet jødisk forkæmper for borgerlige frihedsrettigheder, Alan Dershowitz, går nu ind for den.⁵⁰⁸

Victor Ostrovsky, en tidligere israelske Mossadagent, skrev to bøger om Israels terror mod landets fjender. I en af dem diskuterer han de palæstinenserers skæbne, som ulovligt krydser grænsen for at søge arbejde i Israel. Mange tusinder af disse unge mænd har man simpelthen aldrig hørt fra igen efter, at de var blevet fanget af israelske styrker. Nogle af dem bliver bragt til ABC forskningsfaciliteter, hvor de må udholde ubeskrivelige rædsler, mens de bliver udsat for afprøvning af kemisk, nuklear eller biologiske krigsførelse.

... ABC står for atomar, bakteriologisk og kemisk. Det var dér, vores top-epidemiologiske forskere var ved at udvikle forskellige dommedagsmaskiner ... i tilfælde af, at der blev en total krig, hvor der ville blive behov for denne type våben og der var ikke plads til fejl. De palæstinensiske infiltratorer kom meget belejligt i denne henseende. Som menneskelige forsøgsdyr kunne de sørge for, at de våben, videnskabsmændene udviklede, fungerede ordentligt og de kunne kontrollere, hvor hurtigt de virkede og kunne gøre dem mere effektive.⁵⁰⁹

Israelske terrorvåben

I begyndelsen af 1990'erne var der et omrejsende show med den amerikanske udenrigsminister, Madeleine Albright, USA's forsvarsminister, William Cohen og formanden for Det Nationale Sikkerhedsråd, Sandy Berger. Denne trio af jødiske forkæmpere optrådte sammen i taler og på Tv-programmer for at fremme deres fornyede bombing af Irak og deres håndhævelse af blokader mod landet (herunder af fødevarer og medicin). Deres begrundelse var, at Irak havde overtrådt FN's resolutioner, fordi det havde vovet at forske i udvikling af kemiske og biologiske våben og at det havde nægtet internationale inspektioner. Albright, Cohen og andre førende amerikanske zionister mobbede effektivt De Forenede Nationer til at støtte disse drakoniske sanktioner.

I løbet af et par år havde blokaden kostet et forfærdeligt tab af menneskeliv i ørkenriget, som selv kun har en meget lille produktion af fødevarer og medicinske produkter. Det samme FN, der havde givet tilladelse til sanktionerne, skønnede, at over 1.000.000 mennesker, især børn og ældre, var omkommet på grund af virkningerne af udbredt underernæring, sult og mangel på medicinske forsyninger. En af de måske mest afstumpede bemærkninger, der nogensinde er leveret af et amerikansk regeringsmedlem, kom fra Madeleine Albright, som svar på en journalists spørgsmål. Hun sagde, at et sådant tab af liv var, "det værd". Nogle amerikanere, der læser mine ord, vil nægte at tro på, at USA under vore jødiske ledere med vilje har forårsaget hundredtusinder af børns død. Men her er referatet fra interviewet med USA's jødiske udenrigsminister lavet af Leslie Stahl fra CBS den 11. maj 1996:

Lesley Stahl, (der taler om amerikanske sanktioner mod Irak): "Vi har hørt, at en halv million børn er døde. Jeg mener, at det er flere børn end der døde i Hiroshima. Og—og du véd, er det prisen værd? "

Madeleine Albright: "Jeg tror, det er et meget svært valg, men prisen—Vi mener, at det er prisen værd. "⁵¹⁰

Det let påviselige faktum er, at Israel har været en af verdens værste syndere med hensyn til udviklingen af internationalt forbudte nukleare, kemiske og biologiske våben. Landet har gentagne gange overtrådt FN's internationale regler og har aldrig tilladt nogen form for international inspektion af dets faciliteter, ikke engang fra USA, den nation, der afgjort har leveret størstedelen af den militære finansiering, som Israel har brugt til sådanne projekter. Kræver USA blokade af Israel for sådanne forseelser? Gør det milliarder af dollar i amerikansk militær bistand til Israel betinget af, at Israel opfylder dets forpligtelser til ikke at udvikle biologiske, kemiske og nukleare våben?

Den tidligere amerikanske udenrigsminister sagde, at hun var villig til at forårsage 500.000 børns død for at bremse spredningen af biologiske og kemiske våben, men hun var lige så villig til at fortsætte med at bidrage til at finansiere udviklingen og udbredelsen af den slags forfærdelige våben i Israel. Kan det undre, at denne dobbeltmoral skaber et stigende had til USA?

Det ultimative, racistiske terrorvåben

Det uhellige ægteskab mellem jødisk racisme og terrorisme symboliseres bedst ved en helt ny slags våben, som nu er under udvikling i den racistiske stat, Israel. Det er en etnisk målrettet, biologisk bombe. *The Sunday Times* i Storbritannien afslørede, at Israel har været i gang med at udvikle en skræmmende ny form for biologisk våben. Historien brød frem på samme tid, som Amerika var ved at gøre klar til at bombe Saddam Hussein for ikke at tillade våbeninspektørerne at komme ind i sit land.

Israel planlægger "etnisk" bombe samtidig med, at Saddam er ved at opgive af Uzi Mahnaimi og Marie Colvin

ISRAEL arbejder på et biologisk våben, der ville skade arabere, men ikke jøder, ifølge israelsk militær og vestlige efterretningskilder. Våbnet, der rettes mod ofre af etnisk oprindelse, ses som Israels reaktion på Iraks trussel om kemiske og biologiske angreb

I deres udvikling af "etno-bomben" forsøger israelske forskere at udnytte medicinske fremskridt ved at identificere særlige gener, der bæres af nogle arabere og derefter producere en genetisk modificeret bakterie eller virus.

Hensigten er at udnytte den evne, som vira og visse bakterier har, til at ændre DNA inde i værtsorganismens levende celler. Forskerne forsøger at

skabe dødbringende mikroorganismer, der kun angriber dem, der er forsynet med de karakteristiske gener.

Programmet udføres på det biologiske institut i Nes Tziyona, den vigtigste forskningsfacilitet for Israels hemmelige arsenal af kemiske og biologiske våben. En videnskabsmand dér sagde, at opgaven var enormt kompliceret, fordi både arabere og jøder er af semitisk oprindelse. Men han tilføjede: "De har imidlertid haft held til at få isoleret et særligt mønster i den genetiske profil i visse arabiske samfund, især hos det irakiske folk. "Sygdommen kan spredes ved at spraye organismer i luften eller blande dem i vandforsyninger" ...

Idéen om en jødisk stat, der gennemfører en sådan forskning har allerede fremprovokeret forargelse i visse kredse på grund af paralleller til genetiske eksperimenter udført af Dr. Josef Mengele, den nazistiske forsker i Auschwitz. Dedi Zucker, et medlem af Knesset, det israelske parlament, fordømte i går forskningen. "Moralsk set og baseret på vor historie, vore traditioner og vor erfaring, er et sådant våben uhyrligt og bør nægtes," sagde han. ...

William Cohen, den amerikanske forsvarsminister, afslørede, at han havde modtaget rapporter om lande, som arbejder på at skabe "visse typer af patogener, der ville være etnisk-specifikke". En højtstående vestlig efterretningskilde bekræftede i sidste uge, at Israel var et af de lande, Cohen havde i tankerne.

"Etno-bombe"-påstandene er blevet gjort endnu mere troværdige af *Foreign Report*, en Jane's publikation, der nøje overvåger sikkerheds- og forsvarsområdet. Det gengiver unavngivne sydafrikanske kilder, der hævder, at israelske forskere har brugt noget af den sydafrikanske forskning i forsøget på at udvikle et "etnisk projektil" mod arabere.

Det siges også her, at israelere opdagede aspekter af den arabiske genetiske sammensætning gennem en undersøgelse af "jøder af arabisk herkomst, især irakere" ...⁵¹¹

Yderligere rapportering: Matthew Campbell i Washington, Hugh McManners.

Israel har selvfølgelig benægtet denne historie, der dukkede op i en af de mest respekterede aviser i verden, ligesom det afviser al anden kritik. Men karakteristisk nok nægter det også fortsat enhver adgang til eller inspektioner af sine våbenfaciliteter, herunder biologiske våbenfaciliteter, som USA allerede har identificeret i den israelske stat.

Den omstændighed, at Israel selv overvejer at udvikle et sådant biologisk våben har, set i lyset af deres endeløse dæmonisering af nazisterne, uhyrlige konsekvenser. Uanset om nazisterne virkelig er skyldige i alle de anklager, jøderne har rettet imod dem, så nærmer det 21. århundredes Israel sig i virkeligheden nogle så ekstreme grader af racistisk overmenneskeopførsel, at selv de mest ekstreme nazister kun kunne have drømt om noget sådant. I kølvandet på angrebene på World Trade Center og Pentagon i september 2001 erklærede USA en ny "krig mod terrorisme". Mange millioner af mennesker verden over, som kender sandheden om Israels terrorisme, var chokerede over at se den amerikanske præsident, George Bush, lære at bekæmpe terrorisme fra den israelske premierminister, Ariel Sharon. Det er dog sikkert rigtigt, at Sharon burde være i stand

til at lære Mr. Bush en masse om terrorisme, i betragtning af, at han er verdens førende terrorist. I det mindste har Mr. Bush søgt ekspertbistand!

Mens zionisterne i Israel var travlt optaget af at berøve palæstinenserne deres land, havde zionister i Amerika travlt med også at konsolidere deres magt i alle de vestlige nationer ved at fremme en politik, der ville svække identitetsfølelsen og selvopholdelsesdriften blandt de samfundsstiftende ikke-jødiske elementer. De var endda i færd med at gøre os til mindretal i vore egne nationer, ligesom de havde gjort palæstinenserne til et mindretal i Israel. Jeg véd, at hvis zionisterne får held med deres ultimative mål, vil de ødelægge vort eget folks liv og frihed, lige som de har undertrykt millioner af mennesker i Mellemøsten.

Strukturen i og udformningen af det moderne Israel viser, at jødisk racisme ikke er en ideologi, der hører fortiden til, men tværtimod er en ildevarslende realitet i nutiden, som skinner åbenlyst ud af hver en lille del af den israelske stat. Den omstændighed, at den jødiske magtstruktur i USA og rundt om i verden intenst understøtter dette, giver klart bevis for, at meget lidt er ændret i kampen mellem jøde og ikke-jøde i løbet af de sidste 2.500 år. Desuden er det faktum, at jøderne har været i stand til at få den vestlige verden til at støtte zionismen i al dens blodige hykleri, et vidnesbyrd om deres magt over alle former for medier og over vore nationers regeringer. Hverken de europæiske eller det amerikanske folk, palæstinenserne eller nogen andre folk i verden kan overleve eller blive frie, medmindre denne magt knækkes.

Jødisk racisme og jødisk terrorisme er naturligvis gået hånd i hånd lige fra tiden for de folkedrab, der prales af i Det gamle Testamente, til de brutale mord og undertrykkelser af tidlige kristne, som er beskrevet i Det ny Testamente, frem til masse mordene og Gulag Øhavets tortur i den jødisk-ledede bolsjevismes tidlige dage og selvfølgelig videre frem til grundlæggelsen og ekspansionen af den jødiske, racistiske stat, Israel. Men indtil en sommerdag i 1967 havde jeg aldrig drømt om, at mit eget land kunne blive offer for jødisk terrorisme. Det var tilsyneladende et fænomen langt borte og ikke rigtig noget, der vedkom Amerika. I 1967 udførte Israel imidlertid et bevidst terrorangreb mod det amerikanske flådefartøj, *USS Liberty*. Det havde en dybtgående indvirkning på den retning, mit liv skulle tage, at blive bekendt med de beskidte detaljer om angrebet mod min egen nation og de efterfølgende dækmanøvrer og i sidste ende kom denne hændelse endda til at spille en vigtig rolle ved at påvirke mig til at fortsætte min forskning i jødisk racisme. Hændelsen opildnede mig til at ville afsløre den jødiske racisme — også selv om jeg vidste, at det sandsynligvis ville kræve en høj personlig pris. Det, at jeg lærte om Israels terror mod USA blev en af de vigtigste årsager til, at du nu holder denne bog i hånden. Nu vil jeg komme nærmere ind på detaljerne i denne israelske forræderiske handling, som i den grad forfærdede mig.

Kapitel 11:

Israel III: Forræderi mod USA

Israel angreb bevidst og forsætligt U.S.S. Liberty—Dean Rusk, USA's udenrigsminister på tidspunktet for angrebet.

Den 8. juni 1967 kom et efterretningsfartøj, *U.S.S. Liberty*, som tilhørte den amerikanske flåde, under beskydning fra jetjagere og torpedobåde, mens det var på patrulje i farvandet ud for Israel og Gaza-striben. Jeg husker, at jeg hørte nyheden i min transistorradio, mens jeg var på mit sommerjob og i færd med at skrabbe gammel maling af et hus i Lakeview-kvarteret i New Orleans. Angrebet fandt sted under den israelsk-arabiske krig i 1967, en krig, hvor USA støttede Israel. De første nyheder identificerede ikke angriberne og jeg gik ud fra, at egypterne, i et ekstremt brutalt og dumt angreb, havde ramt et amerikansk skib som gengældelse for vores massive støtte til det israelske militær.

Umiddelbart efter, at de første rapporter om angrebet indløb, var et par regeringsemdsmænd allerede begyndt at kræve øjeblikkelig militær gengældelse mod Egypten.

På trods af min voksende viden om zionismens skadelige natur, sad min dybt indgroede patriotisme i mig og den fik nu frit løb. Jeg blev vred på Egypten over, at det havde vowed at angribe et amerikansk skib. Senere begyndte rapporter omsider så småt at sive ind om, at det var israelerne, der havde angrebet det amerikanske skib, såret 171 amerikanere og dræbt 31. Den officielle undskyldning var, at israelerne havde taget fejl og troet, at *Liberty* var et egyptisk skib.

I løbet af de næste par uger dukkede en mængde beviser op, som afslørede, at angrebet havde været bevidst. Alligevel droppede alle de store medier hurtigt historierne om *U.S.S. Liberty*, om tab af skibet og lemlæstelse af 202 amerikanere til fordel for historier om tapre, lille Israel, der kæmpede sin heroiske krig mod Egypten og Libanon.

Besætningen havde fået ordre til ikke at videregive oplysninger om angrebet. Da tavsheden endelig blev brudt mange år senere af en officer

fra *Liberty*, løjtnant James Ennes, afslørede den overvældende mængde af beviser, at der havde været tale om et morderisk og forræderisk israelsk angreb på det amerikanske skib. *U.S.S. Liberty*, et let bevæbnet efterretningsskib, hvis mission var at aflytte udenlandsk radiokommunikation, havde sejlet i internationalt farvand ud for den egyptiske by, El Arish, som israelske styrker netop havde indtaget. Israel vidste, at *Liberty* overvågede dets transmissioner og var bange for, at skibet ville høre om forberedelserne til en planlagte invasion af Syrien. Desuden havde *Liberty* aflyttet israelske radiokommunikationer, der viste, at israelerne havde myrdet hundredvis af ubevæbnede egyptiske krigsfanger i Sinai.

I den klare morgen den 8. juni, hvor der blæste en frisk brise i området, kredsede israelske jagerfly rundt om *Liberty* adskillige gange og kom så lavt og tæt ind over skibet, at dets besætningsmedlemmer vinkede til piloterne og rent faktisk kunne se deres ansigter. *Liberty* var tydeligt mærket med sine store 'U.S. Navy' identifikationstegn, og det førte et stort amerikansk flag, som blafrede i den friske vind.

Uden advarsel angreb umærkede, israelske jetfly kl. 2:00 om eftermiddagen pludselig *Liberty* med raketter, kanoner og napalmbomber. Deres første mål var radorummet, som de smadrede sammen med *Libertys* antenner. Jetflyene foretog gentagne overflyvninger og beskød skibet, indtil de løb tør for bomber og ammunition og afbrød angrebet. På dette tidspunkt lykkedes det besætningen på *Liberty* at erstatte det første amerikanske flag, der var blevet skudt væk, med et overdimensioneret 7x13-fods flag.

Israelerne vidste helt klart, at skibet var amerikansk, eftersom de opsnappede og elektronisk forsøgte at ødelægge *Libertys* radiosignaler, der kaldte på hjælp. Utroligt nok havde skibets radiooperatører formået at rigge en ny antenne til og få en nødmelding igennem, der identificerede angriberne og anmodede om hjælp fra den amerikanske Sjette Flåde i Middelhavet. Hangarskibene *Saratoga* og *America* sendte beske-der om, at hjælp var på vej og afsendte jagerfly for at forsvare *Liberty*.

Den betrængte og blodige besætning på *Liberty* ventede forgæves på den lovede jagerstøtte og nu fortsatte israelske torpedobåde angrebet og forsøgte at sænke *Liberty* og gøre det af med besætningen, som prøvede at slukke napalmbrande på dækket og tage sig af de sårede. Israelerne

U.S.S. Liberty med gabende huller efter det israelske angreb.

sendte en kugleregn fra 20 og 40 mm kanoner ned over *Liberty* og ramte skibet med en torpedo under vandlinjen, hvilket dræbte yderligere 22 marinesoldater under dækket. Torpedobådene kom tæt nok på til at kunne beskyde besætningen, der tog sig af de sårede på dækket, med maskingeværer.

Trods 821 huller i skroget, hvert af dem større end en mands knytnæve og med napalmbomber eksploderende på dækket og i overbygningen samt et gabende hul og alvorlige torpedoskader i vandlinjen, holdt *U.S.S. Liberty* sig mirakuløst flydende (og ikke på grund af den amerikanske kampfly-støtte, som aldrig kom, for de var blevet kaldt tilbage af præsident Lyndon Johnson, før de kunne nå at standse angriberne).

Israel havde tydeligvis til hensigt at sænke *Liberty* og dræbe alle om bord. I strid med international lov beskød de israelske torpedobåde endda *Libertys* redningsflåder i vandet. De forsøgte at tilintetgøre *Libertys* kommunikationsrum og forstyrre skibets radiosignaler for således at forhindre det i at identificere dets angribere og for derefter at forsøge at sende det amerikanske skib og dets hele besætning til bunds, så ingen kunne gendrive den naturlige formodning om, at den forræderiske handling var begået af egypterne. Zionisterne vidste, at de ved at slå *Liberty* ud, ville have en mere fri hånd i Syrien, og forargelsen over forliset af et amerikansk skib, som egypterne fik skylden for, ville samle betingelsesløs støtte til Israels mest yderligtgående krigsmål. Kun mod og opfindsomhed hos mændene på *U.S.S. Liberty* forhindrede disse yderligere justitsmord.

Ved sin tilbagekaldelse af den amerikanske flådes jettfly, som var sendt af sted for at beskytte *Liberty*, begik Johnson én af de mest forræderiske handlinger i USA's historie. Han bekymrede sig mere om at forebygge et offentligt brud mellem USA og Israel end om at redde amerikanske soldater. De overlevende fra *Liberty* har klart fortalt, at dersom jettflyene ikke var blevet kaldt tilbage, kunne torpedobådsangrebet have været stoppet, hvad der ville have sparet mange amerikanske liv.

Kaptajn William McGonagle, *Libertys* chef, udviste, trods selv at være blevet alvorligt såret, et ekstraordinært heldemod, som til sidst skaffede ham Kongressens æresmedalje. Normalt overrækker præsidenten landets højeste æresbevisning under en ceremoni, hvor den heroiske dåd bliver omtalt. Præsident Johnson ringede til israelerne for at høre, om de havde nogen indsigelse mod tildelingen af medaljen og besluttede derefter ikke selv at deltage i ceremonien og heller ikke at lade den foregå i Det hvide Hus. Det endte med, at flådeministeren tildelte medaljen i Washington Naval Yard, og oplæsningen af bedriften identificerede ikke engang Israel som angriberen. *Washington Post* bragte ingen historie om Kaptajn McGonagle, der modtog prisen. Den amerikanske flåde foranstaltede en nonchalant undersøgelsesdomstol (der kun varede fire dage) og undlod at indkalde så meget som ét israelsk vidne.

Løjtnant James Ennes, en af *Libertys* officerer, skrev i 1979 en detaljeret bog om hændelsen med titlen, *Assault on the Liberty*.⁵¹² Den afslører den enorme mængde beviser, der findes på, at angrebet var et kalkuleret og bevidst forsøg på at sænke et skib, som israelerne vidste,

var amerikansk og dræbe alle overlevende, så der ikke ville være nogen amerikanske vidner. Den amerikanske ambassadør i Libanon på dette tidspunkt stod også frem og erklærede, at han, da han var udstationeret i Mellemøsten, havde hørt israelske radiokommunikationer, der var aflyttet af amerikanerne, hvor de angribende Israelske kampfly erkendte, at skibet var amerikansk. Mange fremtrædende ledere i den amerikanske flåde er modigt stået frem med krav om, at der skal foretages en reel undersøgelse af *Liberty*-sagen, og chefen for Søværnets Operationer sagde, at beviserne klart pegede på et planlagt angreb. Udenrigsminister Dean Rusk, admiral Thomas Moorer og de overlevende fra besætningen på *U.S.S. Liberty* siger alle, at angrebet helt sikkert var udført med overlæg og ingen fejltagelse. Måske kunne man forstå en sådan forræderisk handling fra erklærede fjender af dette land, men ikke fra en formodet allieret. Den omstændighed, at Israel havde angrebet stridskræfterne for den nation, der har støttet det mere end nogen anden—med penge, diplomati, velvilje og endda militære våben (herunder de selv samme våben, der blev brugt mod vore mænd)—må afgjort være én af de mest ekstreme former for militært forræderi i nationernes historie.

Jeg spurgte mig selv, hvordan Israel kunne være så hensynsløs at angribe et amerikansk fartøj. Det indlysende svar var, at de vidste, at deres aktion mod *Liberty* indebar meget lille risiko, for hvis angrebet lykkedes og skibet med hele dets besætning blev udslettet, ville Israel få alt, hvad det ønskede i krigen. Hvis de mislykkedes med deres forsøg på at sænke *Liberty* og med at beskyldte egypterne for det, vidste israelerne, at de kunne komme godt af sted med at afvise det som en fejltagelse. De vidste også, at deres massive indflydelse i den amerikanske regering og i pressen ville hjælpe dem med at dække over deres forræderi. Efter at de i et halvt århundrede havde haft held til at fejfe terror og fordrivelse af halvanden million palæstinensere ind under gultæppet—var det barnemad at skjule forræderiet mod *U.S.S. Liberty*.

De jødisk dominerede amerikanske medier gav ikke udtryk for forargelse over angrebet og accepterede bevidstløst den besnærende israelske undskyldning for det. Selv om vores egen udenrigsminister og vores egen formand for Forsvarets Fælleskommando ('Joint Chiefs of Staff') sagde, at det israelske angreb var bevidst, var den jødiske lobby alligevel i stand til at forhindre en formel kongresundersøgelse af angrebet. I modsætning hertil blev *U.S.S. Libertys* søsterskib, *U.S.S. Pueblo*, opbragt af Nordkorea det følgende år (1968) med tab af kun ét liv, men inden for et år lancerede den amerikanske Kongres en formel undersøgelse af angrebet. Der har stadig ikke været nogen officiel undersøgelse af angrebet på *U.S.S. Liberty*.

Hvordan reagerede de politiske ledere i USA på denne Israels krigshandling mod det? Bombede USA Tel Aviv, som det gjorde med Kabul i Afghanistan? Nej, den israelsk kontrollerede amerikanske regering begik sammen med de jødisk kontrollerede medier et klart tilfælde af forræderi mod Amerika ved at dække over dette ondsksfulde terrorangreb,

og den fortsætter med at sende milliarder af amerikansk skattedollar til Israel som militær og økonomisk støtte.

Jeg må her påberåbe mig Pearl Harbor som eksempel. Enhver amerikansk regeringsembedsmand, der måtte have givet hjælp eller tilskyndelse til Japan efter angrebet i 1941, ville være blevet retsforfulgt som en forræder mod USA. Jeg anklager de amerikanske embedsmænd, der samarbejder med den jødiske lobby og jødisk styrede medier med fortsat at støtte Israel efter dets angreb på *U.S.S. Liberty*—for at være forrædere mod De forenede Stater! Jeg lærte den fulde sandhed om det israelske angreb på *U.S.S. Liberty* at kende et par uger efter det faktiske angreb—jeg huskede, hvor forarget jeg havde følt mig, da jeg i min transistorradio hørte om, hvordan egypterne tilsyneladende havde angrebet et amerikansk skib. Disse øjeblikke af vrede havde længe været glemt, da jeg adskillige år senere læste Ennes' bog. Men Ennes' rystende beretning om de døde og døende mænd om bord på *Liberty* fik en anden vrede til at stige op i mig, dog kun for atter at vige for en dyb medfølelse med mit land. Som en ung og stolt amerikaner, kunne jeg ikke forstå, hvordan vores præsident på forræderisk vis kunne nægte at forsvare amerikanske mænd, som var under beskydning. Hvordan kunne vores regering dække over det fuldt tilsigtede israelske drab på amerikanere—og endda belønne morderne med endnu flere milliarder af vores skattepenge i udenlandsk bistand? Hændelsen chokerede mig så meget, at det drev mig til at forske dybere i den sande historie om Israels terrorisme og forræderi mod USA. Jeg fandt meget snart ud af, at *Liberty* ikke var den første af Israels terror- og forræderihandlinger mod Amerika.

Lavon-affæren: israelsk terrorisme mod Amerika

I 1954 lancerede den israelske regering en hemmelig terroroperation mod USA, kaldet *Operation Suzannah*. Den gik ud på at myrde amerikanere og sprænge amerikanske installationer i Egypten. Planen gik endvidere ud på at plante falske beviser, der skulle pege på, at det var egypterne, der havde begået terrorhandlingerne, således at USA ville gå i krig mod Egypten på Israels side. Det lykkedes jødiske agenter at sprænge nogle postkontorer og amerikanske biblioteker i Cairo og Alexandria i luften. Men en israelsk agents bombe gik for tidligt af, da han var på vej til at sprænge en amerikansk biograf, Metro-Goldwyn-Mayer Theater, i luften. Heldigvis for både Egypten og for Amerika blev operationen derefter afsløret og stoppet allerede på et tidligt stadium.

Fori den israelske agent blev fanget, hørte verden om dette israelske forræderi, og den israelske udenrigsminister, Pinhas Lavon, blev senere tvunget til at træde tilbage. Hele episoden blev kendt som Lavon-affæren. I dag dækker de jødisk dominerede amerikanske medier og forlag behændigt over dette israelske forræderi mod os. De fleste amerikanere véd

ikke noget om det. For eksempel er der kun en lillebitte omtale af Lavon-affæren i det populære *Encarta Encyclopedia*. Henvisningen kan findes i en artikel om Ben-Gurion, som er forfattet af den pro-zionistiske Bernard Reich. Det er hensigtsmæssigt her at bemærke, at artiklens forfatter illustrerer et typisk mediemønster. Når amerikanerne formoder, at de læser en objektiv beskrivelse i et leksikon eller i et nyhedsmagasin, vil de oftere læse en bevidst forvrænget beskrivelse, som er forfattet af en glødende jødisk zionist. Her følger den nøjagtige ordlyd af *Encartas* omtale af denne israelske terror mod USA.

Ben-Gurion vendte tilbage til politik i 1955 for at erstatte forsvarsminister Pinhas Lavon—der trådte tilbage efter et mislykket forsøg på at sabotere Egyptens forbindelser med Vesten.⁵¹³

Bemærk, hvordan artiklen fromt siger, "et mislykket forsøg på at sabotere Egyptens forbindelser med Vesten." Hvad betyder det for læseren? "Sabotere forbindelser" lyder, som om Israel måske blot havde sagt nogle grimme ting om Egypten og Amerika bag hinandens ryg. Det overlagte bedrag, der af den jødiske forfatter anvendes i denne artikel, er typisk for de forvrængninger, der sker utallige gange i massemedierne. Teksten i *Encarta* skulle have lydt:

"- der blev tvunget til at træde tilbage efter, at Israel blev taget i at begå terrorbombninger mod USA med den hensigt på forræderisk og uretfærdig vis at ophidse Amerika til at gå i krig mod en uskyldig nation."

Jeg er sikker på, at halvfems procent af de, der nu læser disse linjer, aldrig har hørt om Lavon-affæren. Hvis du stadig er i tvivl om, hvorvidt Israel har begået disse terrorhandlinger mod USA i Egypten, er her et citat fra en nylig artikel i det jødiske magasin *Moment*, skrevet af Samuel Katz og beregnet for bladets lille, jødiske læserskare. Artiklen er mere ærlig end *Encarta*-henvisningen, men den udelader alligevel det provokerende ord "terrorisme", et ord, Israel rutinemæssigt bruger, når palæstinenserne sprænger israelske militæranlæg i luften.

Og fiaskoerne var lige så almindelige som de spektakulære succeser. I midten af 50'erne led A'man (den jødiske forsvarsorganisation, 'Jewish Defence Agency') et alvorligt tilbageslag i form af den berygtede "Operation Suzannah," da israelske agenter provokerede jøder i Egypten til at angribe amerikanske og britiske mål og ophidse til antivistlige følelser. Mange jøder blev arresteret og nogle blev henrettet. Den forkludrede operation satte regeringen med premierminister David Ben-Gurion og hans forsvarsminister, Pinhas Lavon i spidsen, i stor forlegenhed.⁵¹⁴

Israels præsident hædrer jødiske terrorister, som angreb Amerika!

Så gennem Lavon-affæren lærer vi altså, hvordan vores såkaldte "bedste ven i Mellemøsten", Israel, beløn-

ner USA for dets ubetingede økonomiske og militære støtte: *Ved at begå terror mod os!* Tænk også lige på det faktum, at de fleste amerikanere aldrig har hørt om dette israelske terrorangreb mod os.

Hvis den egyptiske regering havde stået bag denne terror mod Amerika, ville vi med rette have anset det for en krigshandling, og vi ville være gået i krig mod Egypten og bombet det hensynsløst, ligesom vi har gjort mod Afghanistan. Og medierne—de ville højlydt have krævet sådanne angreb, ligesom de krævede angreb på Afghanistan efter angrebene den 11. september 2001. Faktisk angreb vi Afghanistan på langt mindre grundlag, end det, vi har for at angribe Israel. Der var ingen beviser på, at Afghanistan havde godkendt eller blot vidst noget om angrebet på World Trade Center, men i Lavon-affæren havde den israelske regering selv begået en direkte krigshandling mod USA. Amerika bombede naturligvis ikke Tel Aviv som gengældelse. Amerika afbrød ikke sine diplomatiske forbindelser med Israel. Faktisk afbrød vi ikke engang vore milliarder af dollar i økonomisk og militær hjælp! *Hvorfor ikke?*

Israels chutzpah og eksistensen af en zionistisk domineret presse kan yderligere påvises ved følgende historie, som dukkede op i den israelske presse, men som var helt mørklagt i de amerikanske medier. Den israelske præsident gennemførte i 2005 en ceremoni til ære for de jødiske terrorister, der bombede amerikanske faciliteter under Lavon-affæren. Præsidenten, Moshe Katzav, kaldte terroristerne "helte" og tildelte dem Israels højeste æresbevisning. Kom der så meget som et anstrøg af protest over for vor ædle allierede, der hædrer terrorister, som angriber os? Amerikanere fik ikke en gang lov at få at vide noget om det, langt mindre at protestere mod det!

Israel kalder agenter "helte" 50 år efter fiasko

Den nye israelske stat var skamfuld over for Vesten og nægtede længe at have været involveret. Den tav, selv efter dens fredsaftaler med Egypten i 1979, idet den frygtede, at minderne om katastrofen kunne ødelægge relationerne...

"Selv om det stadig er en følsom situation, besluttede vi nu at udtrykke vor respekt for disse helte," sagde Præsident Moshe Katzav efter at have givet de tre overlevende medlemmer af bombingens anerkendelses-diplomer under en ceremoni i Jerusalem.⁵¹⁵

Igen vil jeg fremdrage Pearl Harbor som eksempel, på samme måde, som jeg gjorde i beretningen om angrebet på *U.S.S. Liberty*. Enhver amerikansk embedsmand, der måtte have givet støtte til japanerne efter angrebet på Pearl Harbor, ville være blevet retsforfulgt som en forræder mod USA.

Lad mig tale lige ud af posen. De amerikanere i regeringen, som fortsatte vores støtte til Israel efter, at det havde begået terrorhandlinger mod befolkningen i USA—begik klart forræderi mod USA.

Hvis blot USA's ledere efter Israels terrorangreb mod os i Lavon-affæren eller efter angrebet på *Liberty* simpelthen havde stoppet deres forræderiske støtte til Israel, ville der ingen efterfølgende terrorhandlinger have været mod os, såsom angrebene mod World Trade Center og Pentagon. Hvilke yderligere terrorhandlinger kan vi nå at forhindre i dag ved at stoppe strømmen af penge og våben til Israel lige nu og hér?

Vedvarede israelsk forræderi: Pollard-affæren

I 1980'erne hvervede Israel en amerikansk jøde, Jonathan Pollard, til at spionere mod USA. Efter hans pågribelse påstod israelske embedsmænd i første omgang, at han var en "slyngelagent" eller "en agent, der arbejdede på egen hånd" ("rogue agent"), men senere indrømmede de, at Pollard havde arbejdet for dem lige fra begyndelsen. Bortset fra de jødiske spioner, Ethel og Julius Rosenberg, som gav vore atombombe-hemmeligheder til Sovjetunionen, har formentlig ingen spioner nogensinde gjort større skade på vort land end den, der skete gennem denne ene israelske spion: Jonathan Pollard.

Israels brug af Pollards oplysninger ødelagde ikke alene vore efterretningsoperationer i Mellemøsten, men udslettede praktisk talt vort efterretningsapparat i Sovjetunionen og Østblokken.⁵¹⁶ Mange af USA's mest loyale og bedste agenter i den kommunistiske verden blev henrettet, fordi Israel solgte eller byttede Pollards stjålne oplysninger til Sovjet.⁵¹⁷ Som artiklen nedenfor af Eric Margolis forklarer, ville Amerikas formodede "vidunderlige ven og allierede", Israel, ikke engang tillade USA at afhøre de Mossad-agenter, der håndterede Pollards spionsag. De ville ikke engang lade os få mulighed for at vide det fulde omfang af skaderne for USA og faren for amerikanske agenter i udlandet.

Nogle af de meget følsomme hemmeligheder, der blev stjålet af Pollard kan enten være blevet solgt eller byttet til Sovjetunionen af Israel. En række centrale CIA-agenter i Østblokken blev angiveligt henrettet som følge af Pollards spionage. KGB har sandsynligvis fået adgang til tophemmelige amerikanske koder—enten direkte fra Israel eller gennem spioner i Israels regering. Kort sagt, Pollards forræderi forårsagede én af de værste sikkerhedskatastrofer i moderne amerikansk historie ...⁵¹⁸

Jonathan Pollard

Så Israel, som modtager milliarder i amerikansk støtte, har løbende og på forræderisk vis udspioneret USA og skadet selve landets sikkerhed. For yderligere at demonstrere deres foragt for os, lavede de endog byttehandel med de tophemmelige oplysninger, de havde stjålet fra os—med Amerikas værste fjender.

Selv efter Israels undskyldninger—til reklamebrug—for Pollards spionage og efter at have forsikret amerikanske embedsmænd om, at det aldrig ville ske igen, er landet fortsat med at spionere mod os. Efter 11. september, 2001-angrebene på World Trade Center blev 140 jøder holdt tilbage af FBI for spionage, "herunder vigtige jødiske efterretningsagenter." Fox News bragte følgende historie:

"WASHINGTON—Omkring 60 israelere, som føderale efterforskere har sagt, er en del af en længerevarende indsats for at udspionere amerikanske regeringsembetsmænd, er blandt de hundredvis af udlændinge, der er anholdt siden den 11. septembers terrorangreb, har Fox News erfaret.

... Mange klassificerede dokumenter, som Fox News har indhentet, viser, at selv inden 11. september var så mange som 140 andre israelere blevet tilbageholdt eller arresteret i en hemmelighedsfuld og storstilet efterforskning af mistænkt israelsk spionage mod USA inden for USA's grænser.

... Dokumenter siger, at de "havde militærbaser som mål og infiltrerede dem". Også DEA, FBI og snesevis af offentlige faciliteter og selv hemmelige kontorer og retshåndhævende myndighedspersoners og efterretningspersonales ikke-registrerede, private hjem. De fleste af de adspurgte "erklærede, at de gjorde tjeneste i militær efterretning, elektronisk overvågning og aflytning eller i sprængningsenheder."

... Hvorfor skulle israelerne spionere i og mod USA? En rigsrevisorundersøgelse ('General Accounting Office') omtalte Israel som land A og sagde, "Ifølge en amerikansk efterretningstjeneste, bedriver land A's regering en af de mest aggressive spionageoperationer, der er set hos en amerikansk allieret, mod USA."

En rapport fra Forsvarets Efterretningstjeneste ('Defense Intelligence') sagde, at Israel har en glubende appetit på informationer og den sagde videre: "israelerne er motiverede af stærke overlevelsesinstinkter, som dikterer alle mulige facetter af deres politiske og økonomisk politik. De indsamler aggressivt militær og industriel teknologi og USA er et højt prioriteret mål."

Dokumentet konkluderer: "Israel har de nødvendige ressourcer og den tekniske formåen til at nå deres mål for indsamlingen."

... Der er andre ting at overveje. Og i de kommende dage, vil vi tage et kig på det amerikanske telefonsystem og de retshåndhævende myndigheders metoder til aflytninger. Og en undersøgelse, der begge har været bragt i fare af vores venner [sic] i udlandet.⁵¹⁹

Det er ikke muligt at overdrive, hvor udbredt forræderiet, der foregår inden for den amerikanske regering til fordel for Israel, er. Selv efter spionsagen Pollard gav amerikanske regeringsembetsmænd kontrakten vedrørende regeringens telefonaflytninger i selve USA til et israelsk selskab, der er finansieret af den israelske regering. Enhver amerikaner kan

naturligvis forstå den enorme skade, der kan forårsages af, at en udenlandsk regering udspionerer os. Spionage har altid været retsforfulgt af alle nationer, som en af de alvorligste forbrydelser og med rette. Et meget legitimt spørgsmål er, hvorfor den amerikanske regering tolererer Israels spionage og forræderi mod vores land? Og hvordan kan vore ledere tolerere det forræderi, der er blevet så almindeligt i vor regering? Præsident Bush skulle simpelthen have sagt til Israel:

Amerika ikke er nødt til at give jer milliarder af amerikanske skattedollars. Vi behøver ikke at støtte jeres terrorisme og racisme med diplomatiet i De Forenede Nationer. Det mindste, vi skulle have forventet til gengæld var, at I ikke spionerer mod os og forråder os. Da I gentagne gange har begået forræderi imod os, er det nu slut! I vil ikke få en øre! Desuden vil vi, hvis I begår yderligere forræderi mod Amerika, besvare det med en militær reaktion, der vil få vores angreb på Taliban til at ligne barneleg!

At ingen amerikansk embedsmand kunne finde på at sige noget sådant, er et klart bevis for Israels magt over dem og et klart bevis på det forræderi, der trives i den amerikanske regering.

Selv efter at Israel gentagne gange havde bevist sin vilje til at udspionere os og skade USA's efterretningsoperationer alvorligt, udpegede præsident Clinton en glødende, zionistisk jøde som formand for Det Nationale Sikkerhedsråd, den højeste og mest følsomme efterretningsposition i Det hvide Hus. Selv det israelske dagblad *Ma'ariv* omtalte Berger som en "varm jøde", hvilket betyder, at han først og fremmest er hengiven over for Israel.⁵²⁰ At ansætte Berger som chef for Det Nationale Sikkerhedsråd efter spionsagen Pollard er det rene vanvid.

Præsident Bush fortsatte det samme vanvid med at anbringe personer, som var loyale overfor Israel i den amerikanske regerings allermest følsomme stillinger. I Det nationale Sikkerhedsråd (National Security Council) har der fra Bushregeringens første dage fundet en stadigt tiltagende jødisk konsolidering sted.

Richard Sale fra UPI skrev den 28. februar 2003 om zionisten, Elliot Abrams: "En grundig udskiftning i Det Nationale Sikkerhedsråd vil formentlig betyde, at De forenede Stater vil indtage en hårdere pro-israelsk kurs i Mellemøsten ...Elliot Abrams, den kontroversielle tidligere embedsmand fra Reagan-regeringen, som præsident Bush sidste december bragte til NSC (Det Nationale Sikkerhedsråd, 'National Security Council'), for at tage sig af Palæstina-Israel konflikten, har fjernet adskillige ansatte, som blev betragtet som objektive omkring emnet."⁵²¹

Governor George W. Bush
A friend the American Jewish Community can trust

Valgbrochure for George Bush.

Den omstændighed, at Israel kunne begå sådanne forbrydelser mod USA uden at blive udsat for et sønderlemmende medieangreb og uden, at det i det mindste forårsagede standsning af amerikansk støtte til Israel (hvis det da ikke skulle placere Israel på vores fjendeliste), viser deres absolutte herredømme over det amerikanske etablissement. Det er ikke underligt, at Ariel Sharon kunne aflevere følgende erklæring til Shimon Peres, da han foreslog, at Israel kunne miste amerikansk støtte, hvis det ikke trak sig tilbage efter de seneste israelske angreb ind på Vestbredden. Sharon svarede:

"Hver gang, vi gør noget, fortæller du mig, at Amerika vil gøre dit og dat. . . Jeg vil gerne fortælle dig noget, meget klart: Du skal ikke bekymre dig om amerikansk pres på Israel. Vi, det jødiske folk, kontrollerer Amerika og amerikanerne véd det."--- Ariel Sharon, 3. oktober 2001⁵²²

Jonathan Pollard er ikke den eneste amerikaner, der har begået forræderi mod Amerika. Alle de i den amerikanske regering, som fortsatte med at give økonomisk og militær støtte til en fremmed nation, der spionerede mod os og alvorligt skadede vores efterretningsoperationer (og tillige forårsagede amerikanske agents død) har begået forræderi mod De forenede Stater. Som svar på disse vedvarende forræderihandlinger mod USA, ville en ægte, patriotisk, amerikansk regering (allermindst) have standset vores støtte til Israel. At støtte en fremmed nation, efter at den forsætligt udfører sådanne handlinger i forræderi mod Amerika, er intet mindre end landsforræderi. Den omstændighed, at milliarder af amerikanske skatteyderes dollar fortsætter som støtte til Israel uden den mindste uregelmæssighed, er endnu et tegn på det jødiske overherredømmes magt over det amerikanske etablissement.

Jødisk forræderi i 9/11 angrebene på USA

Undersøger vi reaktionen på terrorangrebene i september 2001 hos de amerikanske medier og hos regeringen, viser disse den magt, den jødiske overherredømmefilosofi har over dem. Mens det stadig brændte i tvillingetårnene og i Pentagon, begyndte jødiske fortalere i medierne omhyggeligt at bearbejde det amerikanske folks sindelag, således at disse angreb skulle hjælpe den israelske sag. De største nyhedsnetværk afspillede et videobånd af en lille gruppe palæstinensiske børn, som angiveligt fejrede nyheden om angrebet på Amerika, og herefter luftede de dette hvert femte eller tiende minut, sammenstillet med det spektakulære blodbad i de brændende tårne og de soddækkede amerikanere, der græd i rædsel. I virkelighedens verden fordømte hver eneste større palæstinensisk organisation angrebene og ikke så meget som en enkelt palæstinenser havde været involveret i angrebene.

Interessant nok rapporterede *Jerusalem Post*, at israelere (som senere viste sig at være spioner og terrorister) nær World Trade Center i

New York, blev tilbageholdt af FBI, efter at de var blevet set videofilme og "huje af glæde", mens tvillingetårnene brændte. Senere blev det afsløret, at de havde forbindelser til den israelske efterretningstjeneste, der gik langt tilbage i tiden og de kunne ikke passere FBI's løgnedetektor-test angående katastrofen.⁵²³ At blive ved med at vise båndet med nogle få palæstinensiske bøller var et særlig billigt trick, der efterlod et stærkt anti-palæstinensiske indtryk, som brændte sig ind i bevidstheden hos millioner af amerikanere, der var traumatiserede af de forfærdelige scener af ødelæggelse, som de var vidner til på deres Tv-skærme.

Den store løgn

Medierne begyndte, næsten umiddelbart efter angrebene, at efterplapre en kæmpemæssig løgn om, hvorfor denne hændelse havde fundet sted. Der var to hovedbestanddele i løgningen. For det første meddelte medierne højtideligt, at angrebene absolut intet havde at gøre med amerikansk støtte til Israels kriminelle og terroristiske politik. Det er afgørende for de jødiske racister, at det amerikanske folk ikke fuldt ud bliver klar over de store nationale og personlige omkostninger ved vores israelsk kontrollerede udenrigspolitik. Amerikanerne kunne begynde at spørge, hvorfor vi har en politik, der skader Amerika så meget og som endda bringer terrorisme til vores kyster. Medierne har ikke råd til, at folk stiller den slags logiske spørgsmål, så de var nødt til at fremstille en forklaring på angrebet, der ikke inddrog Israel. Den jødiske ultra-racist, Benjamin Netanyahu, der faktisk havde chutzpah nok til at give møde ved en kongreshøring om begivenheden og hævde, at den arabiske verden hader USA så meget, at det er Israel, der lider under dets forbindelse med USA.

Derfor hader det militante islams soldater ikke Vesten på grund af Israel, de hader Israel på grund af Vesten ...⁵²⁴

Netanyahu sagde til Amerika, at det alligevel ikke skulle bekymre sig, for det lille, loyale Israel ville stadig stå bag USA, selv om det havde været ødelæggende for dets strålende omdømme hos araberne at være knyttet til os. Præsident Bush burde straks have reageret ved at fortælle israelerne, at vi var meget kede af at søre Israels image blandt arabere, så vi ville løse dette problem for ham ved at afskære vores støtte til Israel.

For det andet har medierne gentagne gange hævdet, at angriberne simpelthen gjorde det, fordi de hader den amerikanske "frihed." Angrebet på frihed blev gentaget uafsladeligt af medierne. Selv præsident George Bush gentog dette vrøvl i sin tale til den amerikanske Kongres. Han sagde:

Amerikanerne spørger "Hvorfor hader de os?"

De hader, hvad de ser lige hér i salen: en demokratisk valgt regering. Deres ledere er selvbestaltede. De hader vores friheder: vores religionsfri-

hed, vores ytringsfrihed, vores frihed til at stemme og forsamle os og være uenige med hinanden.

Medierne gad ikke fortælle det amerikanske folk, at angrebet fandt sted på årsdagen for Folkeforbundets proklamation af det britiske mandat, der blev offentliggjort i Palæstina den 11. september 1922. Det britiske mandat var det første store skridt mod gennemførelsen af Balfourerklæringen, grundlæggelsen af en jødisk stat i det nuværende Israel. 11. september er en skændslens dag for palæstinenserne, og de ønskede øjensynligt det samme for Amerika.

Mediecheferne kendte givetvis betydningen af denne dato. Men ingen større nyhedskilde så meget som nævnte den. Datoen kan findes i mange historiske datooversigter, for eksempel *Important Dates in History*.

Samtidig med, at medierne beskyldte Bin Laden for at være hjernen bag angrebet, fortalte de os, at han gjorde det, fordi han "hadede amerikansk frihed!" Medierne vidste, at sådan noget søgt sludder var en åbenlys løgn. Alle medier i verden har fuld adgang til hans tidligere interviews. Bin Laden har aldrig sagt et ord mod demokrati og frihed. I 1998 interviewede ABC News bin Laden og spurgte ham om det tidligere angreb på World Trade Center. Han roste angriberne og angav grundene til, at han er imod USA. Her er nogle uddrag fra ABC's udsendelse for tre år siden:

"Jeg siger til dem, at de (amerikanerne) har gjort sig til ofre for en illoyal regering, og det er mest tydeligt i Clintons administration... Vi mener, at den repræsenterer Israel inde i Amerika. Tag for eksempel de følsomme ministerier, såsom udenrigsministeriet, forsvarsministeriet og CIA, og du vil opdage, at jøderne har den bestemmende magt i dem. De gør brug af Amerika til at fremme deres planer for verden ... "

"I over et halvt århundrede er muslimer i Palæstina blevet slået og overfaldet og frarøvet deres ære og deres ejendom. Deres huse er blevet sprængt, deres afgrøder ødelagt (af jøder)..."

De jødiske medier vidste fra dag ét, hvorfor Amerika blev angrebet. De har hele tiden vidst, at det var på grund af vores Israel-først-udenrigspolitik. Mediecheferne havde et møde og besluttede, at de ikke ville sende flere interviews med bin Laden (undtagen uddrag, der var godkendt af regeringen), så de kunne opretholde deres løgne om hans motiver. De vidste, at angriberne så Amerika som værende under zionisternes kontrol, og så, at det blev udnyttet til at støtte Israels terrorisme og til at angribe og myrde Israels fjender.

At sige, at den 11. septembers selvmordsbombere angreb USA, fordi de hader demokratiet er lige så latterligt som at sige, at ulve spiser kaniner fordi de hopper. Sandheden er, at ulve ikke spiser kaniner, fordi de hopper, men fordi de er mad. Arabiske terrorister slog til mod Amerika, ikke fordi det er et demokrati, men fordi de mente, at terrorisme mod os var berettiget på grund af vores støtte til den israelske terror mod dem. Verden har ikke læst om nogen fly, der blev brugt som bomber i Schweiz eller på Island, selv om det er to meget gamle demokratier.

Den totalt absurde, store løgn om, at demokratiet var under angreb, blev trukket frem for at dække over den indlysende sandhed, at terrorhandlinger sker som gengældelse for USA's ubetingede støtte til terroriststaten Israel og dens leder, Ariel Sharon, som er en af verdens mest blodbesudlede terrorister.

De jødisk racistiske medier følte sig tvunget til at lyve og aflede folk med en falsk begrundelse for terrorhandlingerne. Hvis amerikanerne klart havde forstået det faktum, at vores pro-israelske politik var den primære årsag til denne tragedie, kunne folk komme til at stille åbenlyse spørgsmål, såsom:

Er USA's støtte til Israel virkelig dét værd?

- **Er den livet værd på de 2.800 amerikanske ofre—der omkom ved 9/11-angrebet?**
- **Er den en trillion dollar værd i skader, der er forvoldt på vores økonomi?**
- **Er den de 200 milliarder dollar værd i amerikanske skatteyderes penge, som er sendt til Israel siden dette lands start? (iflg. en analyse, udført af The Christian Science Monitor)**
- **Er den de yderligere milliarder af dollar værd, som vi har måttet betale i højere råoliepriser? (Det arabiske olievåben, som svar på vores pro-israelske politik.)**
- **Er den de enorme farer værd, der lurar fra biologisk, kemisk og nuklear terrorisme mod den amerikanske folk?**
- **Er den tabet værd af vore dyrebare forfatningsmæssige rettigheder og friheder?**
- **Er den dét værd, at 99 procent af befolkningen i Mellemøsten hader os, blot for at vi kan behage en nation, der begår forræderi mod os?**
- **Er det værd at støtte en nation, der er skabt ved terrorisme og etniske udrensninger, og hvis leder er en gammel terrorist, som er ansvarlig for 1500 mænd, kvinder og børns død, 1500 mennesker, der var flygtninge i Libanon?**
- **Er det værd at støtte en nation, der har begået terrorhandlinger med mord og ødelæggelse mod USA? (Såsom Lavon-affæren og angrebet på den amerikanske flådes skib, *U.S.S. Liberty*)**
- **Er det værd at støtte en nation, der udspionerer os? (som i Jonathan Pollard sagen)**

- **Er det værd at støtte en nation, der stjæler fra os? (Såsom tyveri af beriget uran til Israels ulovlige atombomber)**
- **Er det værd at støtte en nation, der sælger vores mest hemmelige forsvarsteknologi til USA's farligste fjende, Kommunistkina?**
- **Kan det betale sig at tillade en fremmed nation at have den stærkeste lobby til påvirkning af vores egen amerikanske regering?**
- **Er støtten dét værd, at vi tillader israelske agenter at bestikke amerikanske politiske kandidater med enorme summer i valgmidler, så de vil sætte Israels interesser over Amerikas?**

Det faktum, at medierne på denne måde énstemmigt kan dække over den virkelige årsag til angrebet den 11. september, er et klart bevis for det jødiske herredømme over dem. Selvfølgelig er den virkelige sandhed den, at USA blev angrebet, ikke fordi vi har en virkelig *fri* presse, men fordi den er *kontrolleret* af jødiske racister. Vi blev angrebet, ikke fordi vores regering er *fri*, men på grund af vores israelsk *kontrollerede* regering der, som Senator William Fulbright sagde, er en regering, der har handlet direkte mod det amerikanske folks vitale interesser.

Helt frem til den 11. september karakteriserede medierne dagligt George Bush som en landsbyttosse, der snublede ind i præsidentembedet. Efter at Bush indvilligede i at føre Israels altomfattende, hellige krig mod palæstinenserne og deres allierede, blev han pludselig en stor leder, som ville give os en fantastisk sejr i den herlige krig forude. I det mindste så længe han fortsatte med at tjene den jødiske racisme.

De samme venstreorienterede, jødiske chefer og medieansatte, som har tilsidesat enhver ægte amerikansk, patriotisk interesse til fordel for en israelsk dagsorden gennem de sidste 50 år og som altid har omtalt dem, der svingede med det amerikanske flag som uvidende landsbyttåber, har nu sat et amerikansk flag til skue overalt og gjort flagsvingning moderigtig. De fortæller os med højtidelig mine, at George Bushs kampagne for at "befri verden for ondskab" ikke er den mindste smule overambitiøs.

Israelsk forræderi ved angrebene i september 2001

Så hermed er Israels forhistorie blotlagt. Israel er den værste terroristiske slyngelstat på jorden. Israel og dets terroristledere, herunder Ben-Gurion, Begin, Shamir, Barak og Sharon, har begået et halvt århundredes utrættelig etnisk udrensning, bombning, skydning, tortur og mord på det palæstinensiske folk. Israel har også begået talrige tilfælde af forræderi og terrorisme mod De Forenede Stater, som jeg tydeligt har dokumenteret ved Lavon-affæren, angrebet på *U.S.S. Liberty* og Pollard spionsagen, samt den fortsatte spionage i dag.

På grund af den overvældende israelske magt i medierne og i regeringen kan forrædere mod USA fortsat forråde Amerika næsten uden frygt for straf.

Gennem indsatsen fra jødiske og ikke-jødiske forrædere i jødiske racisters tjeneste, har den amerikanske regering iværksat en udenrigspolitik, som gentagne gange har forrådt USA's sande interesser. Massiv amerikansk økonomisk og militær støtte har gjort det muligt for Israel at fortsætte dets utrættelige terror mod palæstinenserne og den har således fremprovokeret et enormt had mod USA og har i høj grad skadet amerikanske økonomiske og strategiske interesser samt i sidste ende skabt den terrorisme, der nu rejser sig mod Amerika.

Forræderne, som ofrede USA's sikkerhed til fordel for Israels kriminalitet, er lige så skyldige i de 2.800 amerikaneres død den 11. september som de, der faktisk kaprede og styrede flyene ind i World Trade Center og Pentagon. Men vel vidende om Israels tradition for forræderi mod Amerika, tænkte jeg, fra de første sekunder af angrebene på, om Israel mon spillede en yderligere forræderisk rolle i dem.

Fra begyndelsen af det nye århundrede og frem til den 11. september 2001, havde Israel haft den værste reklamesituation i landets historie. Valget af massemorderen, Ariel Sharon til premierminister, var dråben, der fik bægeret til at flyde over for millioner af anstændige mennesker over hele verden. Den FN-konference om racisme, der udnævnte Israel til en "apartheid-stat," signalerede også en hastigt voksende utilfredshed med Israel.

Så med ét ændrede pludselig angrebet på World Trade Center alting. I løbet af få minutter svingede verden tilbage i Israels favør og den har siden hen givet Israel en blankocheck (som det lynhurtigt har indkasseret!) til uhæmmet at bombe og dræbe palæstinenserne og knuse deres spirende nye stat. Var alt dette bare et heldigt sammentræf for Israel?

Som jeg har påvist tidligere i dette kapitel, har Israel en lang tradition for skjult forræderi mod USA. Israelerne er meget opmærksomme på, at ethvert arabisk terrorangreb på USA i høj grad fremmer deres egne mål. Jo større angreb på USA, jo større blodbad, desto bedre er det for Israel.

Den 10. september 2001, umiddelbart før WTC-angrebet, bragte *The Washington Times* en historie om en nylig 68-sider lang undersøgelsesrapport, udstedt af den amerikanske Army School for Advanced Military Studies (SAMS). Undersøgelsen, der var lavet af denne elite-officersskole, udpenslede farerne for en eventuel amerikansk besættelseshær i Mellemøsten. Her er, hvordan artiklen beskrev det israelske Mossad:

Om Mossad, den israelske efterretningstjeneste, siger SAMS-officererne: "Uberegnelige. Hensynsløse og snu. Har kapacitet til at ramme USA's styrker og få det til at ligne en palæstinensisk/arabisk handling."

Ironisk nok, stod World Trade Center og Pentagon i flammer inden der var gået 24 timer fra, at denne historie var blevet bragt. Kunne de "hensynsløse og listige Mossad-agenter," have stået bag angrebet i det skjulte, så-

dan som den amerikanske hærs officerer beskriver det? Mossad er afgjort den mest hensynsløse terrororganisation i hele verden. Det er også en af de største og mest avancerede efterretningsorganisationer. Ingen anden nation kommer bare i nærheden af at matche dens grad af infiltration af arabiske organisationer. Den bryster sig af, at den har infiltreret alle militante organisation på jorden af en vis størrelse. Når man kender disse fakta, kan der ikke være megen tvivl om, at Mossad er trængt dybt ind i en af de ældste og største arabiske terrororganisationer på Jorden og den, som også anses for den berømteste og farligste: bin Ladens al-Qaeda.

Desuden har FBI og CIA klart tilkendegivet, at angrebet på WTC og Pentagon var en kæmpemæssig hemmelig aktion med anvendelse af et internationalt netværk på mindst hundrede terrorister, som spændte over tre kontinenter. Skulle Mossad-agenter i al-Qaeda, såvel som i resten af Mossads enorme netværk, bestående af tusinder af infiltrationsagenter og informanter, ikke have hørt om den mest omfattende og ambitiøse arabiske terroraktion i historien?

Det er naturligvis yderst vanskeligt at bevise den præcise rolle i en terroraktion, for en hemmelighedsfuld, udenlandsk efterretningsorganisation som Mossad; den er i virkeligheden en super-hemmelig spionageorganisation. Men der findes stærke beviser på, at israelerne havde forhåndskendskab til 11. september-angrebet på USA. Og hvis de faktisk havde forhåndskendskab til disse morderiske terrorhandlinger—og så besad en tilstrækkelig kynisk mentalitet til ikke at advare USA og afværge katastrofen—fordi de så en frygtelig massakre på tusindvis af amerikanere som en god ting for Israel—følger det heraf, at de ikke ville have følt nogen moralsk tilbageholdenhed fra ligefrem at anstifte og skjult medvirke til denne terrorhandling gennem deres egne provokationsagenter. Lad os se på de konkrete, stærke beviser, som tyder på, at Mossad havde forhåndskendskab til 11. september-angrebet.

Dagen efter angrebet på World Trade Center rapporterede *Jerusalem Post*, den mest respekterede og berømte israelske avis i verden, at 4.000 israelere var meldt savnet efter angrebet på WTC. Udenrigsministeriet udarbejdede antallet ud fra oplysninger fra israelske slægtninge, der i de første par timer efter angrebet kontaktede det israelske udenrigsministerium og gav navnene på israelske venner og slægtninge, som arbejdede i WTC eller som havde forretning planlagt i dét eller i de tilstødende lokalteter. Selv uden at have set artiklen i *Jerusalem Post* ville alene almindelig logik sige én, at der måtte være mange hundreder, om ikke tusinder af israelerne i World Trade Center på tidspunktet for angrebene. Den internationale jødiske dominans af bankvæsen, finansiering og handel er legendarisk. Ledere af mange virksomheder i Trade Towers pendler regelmæssigt frem og tilbage til Israel. Som eksempel på den jødiske tilstedeværelse i World Trade Center, endda som medejer af centret, kunne jeg nævne Frank Lowry, der er israelsk statsborger. New York er centrum for den verdensomspændende, jødiske finansielle magt, og World Trade Center er dens epicenter. Man ville selvfølgelig forvente, at det israelske

dødstal var katastrofalt stort. *Jerusalem Post* tænkte afgjort sådan den 12. september 2001. Her er begyndelsen på artiklen:

Tusindvis af israelere nær WTC savnes

Udenrigsministeriet i Jerusalem har hidtil modtaget navnene på 4.000 israelere, som menes at have været i World Trade Center området og Pentagon på tidspunktet for angrebet. (Overskriften og første afsnit af artiklen i *Jerusalem Post*)⁵²⁵

Da George Bush holdt sin tale i Kongressen, viste det sig, at han lavede en betydelig talfejl ud over hans absurde påstand om, at WTC-angriberne gjorde det, fordi de "hadede frihed". Bush gjorde det til en pointe at fortælle, at der ud over tusindvis af amerikanere også døde 130 israelere i WTC. Betydningen heraf skulle være, at Israel tog del i vores lidelse, og at vi og Israel var i samme båd. Da jeg hørte 130 som antallet af israelske døde, virkede det utroværdigt lavt på mig. Hvis 4.000 israelere var i WTC, og det samlede WTC-dødstal var på cirka 4000 (omkring 10 procent af de 40.000 mennesker, der normalt er i bygningerne på det tidspunkt), burde det israelske tabstal, statistisk set, ligge omkring 400 og ikke 130.

Ved at gennemsnitlige hundredvis af artikler i forsøget på at opspore det rigtige antal israelske dødsofre, fandt jeg endelig en artikel i *New York Times*, som oplyste det nøjagtige antal af israelere, der døde i World Trade Center-angrebet. Det viste sig, at ud af de 130 israelere, som præsident Bush hævdede var døde i World Trade Center, var de 129 af dem stadig i live! (senere reducerede de fleste mindeomtaler tallet til "0"). Da jeg så dette, troede jeg ikke mine egne øjne. "Du gode Gud," sagde jeg til mig selv, "kun én israeler!" Her er det fantastiske uddrag, jeg fandt i *NY Times*:

Men interviews med mange konsulatsejersmænd fredag antydede, at de lister over folk, som de indsamlede, varierede meget i brugbarhed. For eksempel havde byen på en eller anden måde modtaget rapporter om, at mange israelere frygtedes savnet på stedet, og præsident Bush nævnte i sin tale til nationen torsdag aften at omkring 130 israelere døde under angrebene.

Men fredag sagde Alon Pinkas, Israels generalkonsul hér, at lister over de savnede omfattede indberetninger fra folk, der havde ringet, for eksempel fordi slægtninge i New York ikke havde returneret deres telefonopkald fra Israel. Der var faktisk kun tre israelere, der var blevet bekræftet som værende døde: to på flyene og én, der havde været på besøg i tårnene på forretningsrejse, og som blev identificeret og begravet. (*New York Times*, 22. sept.)⁵²⁶

Selv det meget lave dødstal på 130 antydede, at en række israelere i World Trade Center var blevet advaret inden angrebet. Da jeg fandt ud af sandheden om, at kun én israeler var død, fjernede det enhver rimelig tvivl om, at der havde været en forudgående advarsel til mange israelere. At der

kun skulle være én israelsk omkommen blandt de 2.800 døde i WTC var ganske enkelt en statistisk umulighed. For eksempel var der to israelske ofre blandt de kun 157 passagerer på de to kaprede indenlandske fly, der ramte WTC. Der ville afgjort have været en langt højere procentdel blandt de over 28.000 mennesker i selve Trade Center. Naturligvis ville det have været meget vanskeligere at afgøre, hvem der var israelere blandt nogle flypassagerer, end det var at advare nogle af de israelsk-ejede firmaer i WTC.

Selv om det israelske udenrigsministerium og *Jerusalem Post* skulle have overvurderet antallet af israelere i World Trade Center groft med en faktor 10, skulle der stadig have været omkring 400 israelere dér på tidspunktet for angrebet. Selv om kun et par hundrede israelere havde været til stede på dette tidspunkt, er kun ét israelsk dødsfald en statistisk absurditet. Enten skulle 11. september have været en stor jødisk helligdag, eller også havde i det mindste nogle af de israelske borgere fået en advarsel om det forestående angreb.

Forudgående advarsel til israelere

Den næste ting, jeg undersøgte var, om der var nogen bekræftede advarsler til israelerne forud for angrebet. Jeg fandt hurtigt frem til en artikel i *Newsbytes*, en nyhedstjeneste under *Washington Post*, med titlen "Lynbeskeder til Israel advarede om angrebet på WTC" ("Instant Messages to Israel Warned of WTC attack.")⁵²⁷ Det israelske dagblad, *Ha'aretz*, bekræftede også forudgående advarsler til Israel og bekræftede, at FBI var ved at undersøge advarslerne.⁵²⁸ Artiklerne fortalte, at et israelsk kommunikationsfirma ved navn Odigo med kontorer i både World Trade Center og Israel, havde modtaget en række advarsler blot to timer før angrebet.

SMS-beskeder til Israel advarede om WTC angrebet

Ansatte i kommunikationsfirmaet Odigo bekræftede i dag, at to ansatte modtog SMS-beskeder med advarsel om et forestående angreb på World Trade Center to timer før terrorister knuste fly mod New Yorks vartegn.

Men Alex Diamandis, der er vicepræsident for salg og marketing, bekræftede, at ansatte i Odigos forsknings- og udviklingsafdeling og i det internationale salgskontor i Israel havde modtaget en advarsel fra en anden Odigo-bruger cirka to timer før det første angreb. (Fra *Washington Post's Newsbytes*)⁵²⁹

Så nu havde jeg fundet stærke og troværdige beviser fra hovedmediekilder, som viste, at nogle israelere var blevet advaret om angrebet på forhånd. For det første sagde allerede almindelig logik mig, at der ikke

kunne have været kun ét enkelt israelsk offer i World Trade Center uden en forudgående advarsel. For det andet fandt jeg altså nu en klar bekræftelse på, at et israelsk selskab med kontorer i både Israel og WTC havde modtaget SMS- eller chatbeskeder med advarsel om angrebet på World Trade Center, blot to timer før det skete.

Hvem kunne have advaret israelerne om det forestående angreb, om det ikke var Israels Mossad? Den omstændighed, at Israels regering havde forudgående kendskab til dette forfærdelige, hidtil usete angreb, og havde advaret potentielle israelske ofre, men bevidst ladet tusindvis af amerikanere dø -- gør israelerne lige så ansvarlige for dette blodbad som de arabiske kamikazepiloter selv. Idet jeg fortsatte med at undersøge sagen, regnede jeg med, at det kun kunne være et spørgsmål om tid, før der sivede oplysninger ud, som viste, at nogle israelere havde haft forhåndsviden om angrebet. Og jeg skulle ikke komme til at vente længe.

For den 12. december bragte et stort nyhedsmedie en historie, der åbent påpegede, at FBI havde beviser for israelsk forhåndskendskab til angrebene. Her er uddrag fra Fox Network News historien.

BRIT HUME, VÆRT: Det er nu mere end 16 år siden, at en civilist, der arbejdede for søværnet, blev anklaget for at levere hemmeligheder til Israel. Jonathan Pollard erklærede sig skyldig i sammensværgelse med henblik på at begå spionage og afsoner livsvarigt fængsel. I første omgang hævdede israelske ledere, at Pollard var en del af en "slyngel-operation", men senere tog de ansvaret for hans arbejde.

Nu erfarer Fox News, at nogle amerikanske efterforskere mener, at der igen er israelere, som er stærkt involveret i spionage i og mod USA og som måske har kendt til ting, de ikke fortalte os før 11. september.

... **CARL CAMERON, FOX NEWS KORRESPONDENT:** Siden 11. september er mere end 60 israelere blevet arresteret eller tilbageholdt, enten under den nye Patriot antiterrorlov eller for overtrædelser af indvandringsbestemmelserne. En håndfuld aktive israelske militærfolk var blandt de anholdte ifølge efterforskerne, der siger, at nogle af de tilbageholdte heller ikke klarede løgnedetektor-spørgsmål, når de blev spurgt om påståede overvågningsaktiviteter mod og i USA.

Der er ingen tegn på, at israelerne var involveret i 9/11 angrebene, men efterforskerne nærer mistanke om, at de israelere kan have indsamlet efterretninger om angrebene på forhånd og ikke delt disse.

... **HUME:** Carl, hvad med dette spørgsmål om forhåndsviden om, hvad der skulle ske den 11.9? Hvor sikre er efterforskere på, at nogle israelske agenter må have vidst noget?

CAMERON: Det er meget eksplosive oplysninger, naturligvis, og der er en god del bevis på, at de siger, at de har indsamlet — intet af det nødvendigtvis afgørende. Det er mere, når man lægger det hele sammen. Et større spørgsmål er, siger de, hvordan kunne de ikke have vidst det? Næsten et direkte citat.

Man skulle synes, at sådanne oplysninger om optrevlingen af et omfattende israelsk spion-netværk i USA i månederne frem til 9/11, og den situation, at Israel bevidst lod tusindvis af amerikanere blive slagtet den 11. september, burde være forsidestof i alle aviser i Amerika. Og at det

burde være tophistorien i hver eneste nyhedsudsendelse. Det burde have fået George Bush til at suspendere al støtte og diplomatisk forbindelse til Israel. Men den jødisk kontrollerede presse trisser bare videre i tavshed om disse afsløringer af israelsk forræderi.

Du kan være sikker på, at glæden bredte sig i hjerterne på alle israelske racister, som var vidner til røgskyen, der steg op fra de to tårne. Som jeg nævnte tidligere, anholdt FBI endog fem israelere på taget af en hvid varevogn, mens disse lavede videooptagelser og jublede over begivenheden. De filmede sig selv, mens de smilede og tændte lightere med tårnene brændende i baggrunden. De vidste, at den amerikanske og internationale modstand mod Israels racisme og terrorisme var styrtet i grus sammen med sammenstyrtningen af World Trade Centers tvillingetårne. Israelerne viste sig at være Mossad-agenter, og ejeren af Mossads dækorganisation, en vis Dominik Suter, flygtede skyndsomst til Israel.

Flere beviser, som pegede på Israels forhåndsviden, væltede frem. Tidligt i 2002 bragte den franske avis, *Le Monde*, en kopi af et DEA ('Sundhedsstyrelsen', Drug Enforcement Administration) notat, der oplyste om detaljerne i den massive jødiske spionvirksomhed i Amerika.⁵³⁰ En officer fra DEA blev rasende over denne dækken over det israelske forræderi og offentliggjorde et notat, der beskriver detaljerne i den minuttøse overvågning af 9/11 flykaprerne i USA. Blandt nogle af de ting, det afslørede, var navne og adresser på de Mossad-agenter, der udspionerede flykaprerne i dagene før 9/11. Notatet afslørede endog navnene på de fem israelske Mossad-agenter, der skyggede 9/11-lederen: Mohammed Atta. De fem boede faktisk på den samme gade som han, i Hollywood, Florida i ugevis inden angrebet, og andre ansatte overvågede mindst halvdelen af de øvrige 9/11-flykaprere i ugerne op til angrebet.

Zionistagent lader israelsk spionring undslippe

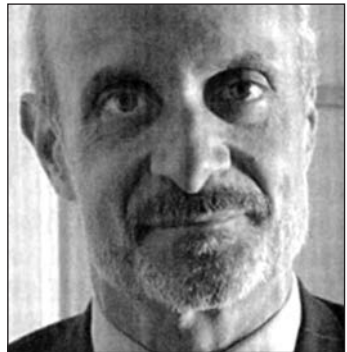
En af de højest rangerende zionistiske agenter i den føderale regering, Michael Chertoff, begik den sidste forræderiske handling i forbindelse med anholdelsen af den israelske spionring. Chertoff var leder af Justitsministeriets terrorafdeling ('Terrorism Task Force') samt leder af Justitsministeriets kriminalafdeling. Han havde myndighed over retsforfølgningen af den israelske spionring, den største spionring, der nogensinde var pågrebet i USA. De anholdte omfattede de nævnte fem israelske Mossad-agenter, der blev arresteret, mens de filmede og fejrede de første par minutter af 9/11-angrebet. Ikke alene havde de 140 anholdte israelske spioner begået let påviseligt højforræderi i form af sammensværgelse for at spionere, men de havde også meget væsentlige oplysninger om 9/11-terroristerne, som var uvurderlige for den planlagte kongressundersøgelse.

En retsforfølgelse af de israelske spioner med anklager for alvorlige forbrydelser, der kunne have givet livstidsfængsel for spionage, ville have

ført til såkaldte 'plea-deals*', hvorved hele spionringen ville være blevet optrevet. Retsfølgelsen og retssagerne ville have været et PR-mareridt for Israel og ville have påført det endnu større skade end Pollard-sagen. Men retssagen ville have været yderst farlig for den zionistiske magtstruktur, da den ville have ført til offentlig eksponering af israelsk forræderi i forbindelse med 9/11-angrebet.

Bestod Israels forræderi i ikke at informere os om de planlagte angreb eller iværksatte og støttede israelske Mossad-agenter og infiltrerede personer i al-Qaeda rent faktisk angrebene? Som Lavon-affæren og angrebet på *Liberty* viser, ville Israel ikke have afholdt sig fra i al hemmelighed at sponsorere terrorangrebene mod USA, hvis det så dem som strategisk fordelagtige.

Det var et af de groveste forræderier i amerikansk historie, da Michael Chertoff i al stilhed frafaldt anklagerne mod de pågrebne israelske spioner og lod dem vende tilbage til Israel, hvor de ville være helt utilgængelige for efterfølgende efterforskere. Senere, længe efter dette, blev jeg opmærksom på endnu mere chokerende kendsgerninger om Michael Chertoff, den mand, der senere skulle blive udnævnt til leder af Amerikas nyoprettede Homeland Security**.

Zionisten Michael Chertoff

Leder af 'Homeland Security' har tætte bånd til "Manden, der financierede 9/11"

Det var rimeligvis en af de mest fantastiske udnævnelse i nyere amerikansk historie, da Michael Chertoff blev leder af Homeland Security, en magtfuld stilling, der blev skabt som følge af 9/11-angrebet. Det viser sig, at Chertoff havde haft tætte forbindelser til den primære mistænkte, der påstås at have finansieret den 9/11-angrebet. Der er også overbevisende dokumentation for, at Chertoff, som leder af kriminalafdelingen i det amerikanske justitsministerium beskyttede denne finansbagemand for 9/11 mod retsfølgelse i en terrorgang.

The Record, en avis i Bergen County, New Jersey, skrev den 20. juni 2000, at Chertoff var forsvarer for Magdy Elamir, som dengang sagsøgt af staten New Jersey for et beløb på 16,7 millioner dollar, et beløb, der skyldtes tab på grund af et påstået medicinsk bedrageri.⁵³¹ Over 5.7 millioner dollar af dette beløb gik "til ukendte parter ... ved hjælp af bankoverførsler til konti, hvor den retmæssige ejer af kontiene ikke er kendt."

* I amerikansk strafferetspleje: strafnedsættelse mod at samarbejde med anklagemyndigheden, såsom at angive andre medskyldige, overs. anm.

** Ca. 'beredskabsstyrelse' med meget vide beføjelser, overs. anm.

Hvem er så Magdy Elamir, Chertoffs klient fra år 2000? På NBC's program, *Dateline* den 2. august 2002 viste Repræsentant Ben Gilman fra New York fra Repræsentanternes Hus' komité for internationale relationer ('House International Relations Committee'), at Magdy Elamir i 1998 havde haft "finansielle forbindelser til Osama bin Laden i årevis." Faktisk havde Elamir selv stærke forbindelser til den første World Trade Center bombning i 1993.

Her er citater fra transskriptionen af udsendelsen:

Bør kontraterror-efterforskere interessere sig for Dr. Elamir? "Dateline" fik fat i et dokument sidste efterår—en udenlandsk efterretningsrapport, der kommer med en foruroligende påstand om lægen—at han har haft økonomiske forbindelser til Osama bin Laden i årevis. Denne rapport blev givet til et ledende medlem af Kongressen, Ben Gilman, tilbage i 1998, da han var formand for House International Relations Committee. "Vi har en tidligere FBI-ansat blandt vore medarbejdere og vi bad ham om at kigge på det," siger kongresmedlem Gilman. "Han syntes, den var troværdig nok til at give den videre til efterretningsfolkene. Og vi gav den til FBI næsten med det samme."

Dette var i 1998. Rapporten hævder, at en H.M.O.* ejet af Dr. Elamir i New Jersey var "finansieret af bin Laden", og hvor Dr. Elamir igen kanaliserede penge videre fra HMO'en til at finansiere "terroraktiviteter." (Dateline, August 2, 2002)

Magdy Elamir var en af de vigtigste pengemænd bag Al Salam moskeen. Al Salam moskeen var dér, hvor Omar Abdel-Rahman prædikede. Han var den muslimske ekstremist, der senere blev anholdt og dømt for sin rolle i World Trade Center bombningen i 1993. Den tidligere New Jersey politibetjent, Allan Duncan, sagde, at selv efter den første WTC-bombning fik "Jersey City-området og i særdeleshed Al Salam moskéen lov til at fortsætte som et vigtigt knudepunkt for terrorvirksomhed i De forenede Stater."

I løbet af denne periode, fra 1990 til 1994, var Chertoff statsadvokat ('U.S. Attorney') for dette område, District of New Jersey. Som statsadvokat havde Chertoff ansvaret for at føre tilsyn med FBI-undersøgelsen af WTC-bombningen i 1993. Så selv om Chertoff måtte kende til Elamirs forbindelse til lederne af moskéen, der var terroristerne i 1993 WTC-bombningen, blev Elamir senere en af Chertoffs vigtigste klienter i den samme periode, hvor Elamir var under efterforskning i forbindelse med en våbenhandel med al-Qaeda.

I 1999 var Magdy Elamir og hans bror Mohammed mistænkte i *Operation Diamondback*, der var en fælles, hemmelig FBI/ATF**-operation med infiltration af pakistanske våbenhandlere, der søgte penge fra velstående arabiske amerikanerne til at bevæbne Osama bin Laden med kon-

* 'Health Maintenance Organization'—særlig amerikansk sygesikringsordning, se f.eks. Wikipedia, overs. anm.

** 'Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives'—amerikansk politimyndighed/efterretningstjeneste, se f.eks. Wikipedia for yderligere beskrivelse, overs. anm.

ventionelle våben og atomvåben. Ifølge vidneudsagn fra Duncan og transskription af udtalelser fra FBI-informanten, Randy Glass, var Elamir en central aktør i denne operation. Ifølge *Dateline NBC*, forsøgte Magdys bror, Mohammed Elamir, i en optaget telefonsamtale med Glass, at købe håndvåben og ammunition.

Dateline bekræftede, at Mohammed Elamir og hans selskab havde betalt mindst 5.000 dollar til den egyptiske våbenhandler, Diaa Moshen. Moshen blev dømt til 30 måneders fængsel for hans meddelagtighed i *Operation Diamondback*.

Officer Allan Duncan, der var ansat som efterforsker af familier til ofrene for angrebene den 11. september sagde, at årsagen til, at Elamir aldrig blev dømt simpelthen var, at han aldrig var blevet anklaget for en forbrydelse. Da *Operation Diamondback* kulminerede i anholdelser i sommeren 2001, var Michael Chertoff blevet vice-justitsminister ('Assistant Attorney General'), den, der var ansvarlig for Justitsministeriets kriminalafdeling, og *Operation Diamondback* kom under hans myndighed.

Michael Chertoff standsede anklageskriftet mod sin tidligere klient, Magdy Elamir. Kun i et Amerika, hvor pressen er så stramt kontrolleret af jødisk ekstremistiske fortalere, kunne der være stilhed eller accept omkring det forhold, at den mand, der er chef for USA's Homeland Security har haft nær forbindelse til den mand, der er den hovedmistænkte i finansieringen af 9/11-angrebet.

Der hersker ingen tvivl om, at det israelske Mossad havde skygget Mohammed Atta og mindst halvdelen af de andre flykaprere i månedsvis før 9/11-angrebet. Da Chertoff tillod snesevis af pågrebne Mossad-agenter at rejse tilbage til Israel, stoppede han effektivt 9/11 undersøgelseskommissionen i at få adgang til de altafgørende oplysninger om kapringerne og også i at påvise det israelske forhåndskendskab til blodbadet og Israels forræderi mod Amerika.

Mit møde med Michael Chertoff

Fra Europa optrådte jeg i 2002 i *Foxwire* programmet med Rita Crosby på Fox News Network og fordømte det israelske forræderi i 9/11 og Michael Chertoffs forræderiske løsladelse af den israelske spionring. Jeg skrev og talte udtømmende om den indlysende israelske forhåndsviden om 9/11, og før Irakkrigen begyndte, angreb jeg løgneren om masseødelæggelsesvåben. Jeg blev derved en af de bedst kendte amerikanske kritikere af den kommende krig i Irak, en krig, der førtes for Israel. Det var interessant og anset som nyhedsstof i hele Europa og i Mellemøsten, at en tidligere amerikansk folkevalgt politiker, en konservativ republikaner, indtog denne stærke holdning, som modstander af den kommende Irakkrig. De ny-konservative i Bushregeringen gjorde en seriøs indsats for at blokere for mit arbejde rundt om i verden.

I november 2002 rejste jeg til Qatar og deltog i et 'primetime'* (interview med Al-Jazeera, hvor jeg afslørede jødisk racisme og forræderi, der blev begået mod Amerika. *Newsweek Magazine* rapporterede, at det jødisk dominerede amerikanske udenrigsministerium faktisk truede stationen i et forsøg på at forhindre min medvirken. Her er *Newsweeks* ord:⁵³²

Newsweek. Periscope

25. november, 2002—Mark Hosenball

Men amerikanske embedsmænd holder øje med Al-Jazeeras programmer ... Et eksempel: den 13. november bragte et talkshow ... David Duke, der blev omtalt som en ex-GOP-repræsentant fra Louisiana (Duke var en gang valgt til staten Louisianas Repræsentanternes Hus). Duke brugte sendetiden til at lufte et sortiment af antisemitiske skrøner, idet han sagde, at Israel tilbageholdt advarsler om 9-11, og at israelere i tvillingetårnene blev advaret om at evakuere dem to timer før angrebene. Udenrigsministeriet har indgivet en protest til Al-Jazeera over udsendelsen med Duke..... En talsmand for regeringen sagde, at Al-Jazeera ville blive underlagt den samme form for "besked-disciplin"—dvs. reduceret adgang for fjendtlig mediedækning—som Det hvide Hus anvender til at ans pore amerikanske medier).**

Regeringens forsøg på at undertrykke min ytringsfrihed var forfatningsstridig og åbenlyst ulovlig. Den overtrådte mine borgerlige rettigheder og de garantier om ytringsfrihed og pressefrihed, som den amerikanske forfatning giver. Jeg blev ikke anklaget eller dømt for nogen forbrydelse, men den føderale regering forsøgte at forhindre mig i at blive hørt. Jeg skulle snart finde ud af, at de havde andre endnu mere effektive ulovlige metoder til at undertrykke amerikanske dissidenter.

I Amerika er det ikke muligt at anvende "hate laws"**** til at undertrykke de systemkritikere, der vover at afsløre jødiske racister, så anvendelsen af komplicerede finansielle love og skattelove er deres foretrukne våben til at miskreditere og standse fjender. Kort efter, at jeg var blevet valgt til Repræsentanternes Hus (i staten Louisiana) i 1990, kom jeg under et juridisk stormangreb.

I den periode, hvor jeg førte valgkamp for at blive amerikansk senator og senere for at blive Louisianas guvernør, blev der iværksat syv revisionsundersøgelser mod mig. De varede ved i årevis. Jeg blev undersøgt intensivt og revideret af så godt som enhver mulig regeringsenhed. Jeg blev genstand for personlig indkomstskatterevision fra både den føderale regering og staten Louisiana, min organisation blev revideret, mine forretningsaktiviteter blev revideret, og der blev foretaget gennemgribende og langvarige undersøgelser og revision af mine valgkampagner til Senatet

* I den bedste sendetid, overs. anm.

** Grand Old Party, populært navn for Det republikanske Parti, overs. anm.

*** 'Hate-love', som "racismeparagraffen", Straffelovens § 266b, og endnu strengere love i flere europæiske lande, overs. anm.

og guvernørvalget og endda en lokal momsundersøgelse i min hjemkommune. Ingen kriminelle forseelser blev dog fundet i alle disse revisioner, men de enorme personlige økonomiske omkostninger til revisorer og advokater bragte mig til randen af konkurs.

Så blev der i 1998 under den afroamerikanske statsadvokat, Eddie Jordan, som var en glødende politisk modstander, lanceret en ny undersøgelse mod mig for skatte- og postbedrageri, en undersøgelse, der heller ikke resulterede i nogen anklage mod mig. Kort efter min medvirken i Al Jazeera-udsendelsen og mit utrættelige arbejde mod krigen i Irak, der førtes for Israel, blev jeg informeret om, at Michael Chertoff havde godkendt et anklageskrift mod mig for skattemæssige finansielle anliggender. I alle den slags finansielle anklager er det muligt for den føderale regering at opregne og sammensætte flere anklager vedrørende den samme forseelse, hvilket kan resultere i årtiers fængsel.

Jeg blev informeret om, at medmindre jeg accepterede et såkaldt 'plea'-arrangement og modtog en forholdsvis kort fængselsstraf, ville jeg stå over for en tiltale bestående af flere punkter, der godt kunne sætte mig i fængsel resten af mit liv. Jeg var ikke naiv med hensyn til manglen på reel retfærdighed i det føderale retssystem. Jeg boede i et distrikt, hvor halvdelen af de føderale dommere var hengivne, jødiske ekstremister og jeg vidste, at en jury i New Orleans-området med sikkerhed ville være sammensat af mange ikke-europæere, der inderligt havde stemt imod mig som guvernør og senator. I en 'del og hersk'-opførsel havde det jødisk orienterede *Times Picayune* i New Orleans og andre medier overbevist disse mennesker om, at jeg var en hvid racist og selve den personificerede Djævel. Uanset hvor meget de forsøgte at være fair, vidste jeg, at det næsten ville være umuligt for dem at overvinde deres fordomme.

Min advokat, James McPherson, som jeg nærede tillid til og som havde mange års erfaring ved de føderale domstole, fortalte mig, at den føderale regering i den slags sager har mange fordele, og han fortalte mig, at systemet ikke er virkelig retfærdigt. Jeg indså, at det ville være letsindigt at tage risikoen for at tabe en langvarig og dyr retssag, der kunne resultere i at blive låst inde i resten af mit liv. "Er du virkelig parat til at løbe denne risiko?" spurgte han mig: "Du har mange års arbejde tilbage, som du stadig kan udføre for dine overbevisninger, du kan acceptere denne 'plea' og stadig fortsætte dit arbejde, eller du kan risikere, at din stemme bliver bragt til tavshed for evigt."

Hvor smertefuldt det end var for mig at gøre det, accepterede jeg så denne 'plea bargain'

Ved domsafsigelsen beordrede dommeren IRS* til at lave en grundig revision af det år, for hvilket jeg var tiltalt for skattesvig for at fastslå, hvor mange penge jeg havde bedraget den føderale regering for ved at indgive en falsk selvangivelse for skatteåret 1998.

En IRS-gruppe blev så sammensat for at undersøge min skat for 1998. En afroamerikansk kvinde var chef for gruppen og ledte undersøgelsen,

* Internal Revenue Service, det amerikanske skattevæsen, overs. anm.

mens jeg var langt borte i et føderalt fængsel i Big Spring, Texas. Derfra kunne jeg selvfølgelig ikke tilbyde megen bevisførelse i sagen, set fra min side, angående skatteåret 1998. Efter en intensiv efterforskning, modtog jeg endelig resultatet af deres revision i et brev fra IRS, dateret 11. august 2003.

Mens jeg sad dér, i den overfyldte celle og læste brevet, begyndte jeg at grine højt. Nogle venner samledes nysgerrigt rundt om mig. Jeg viste dem resultaterne af IRS-undersøgelsen af anklagen om skattesvig for skatteåret 1998, som var den, der havde bragt mig i fængsel.

Skatteministeriets dato for denne besked: 11. august 2003

Internal Revenue Service

Austin, TX 73301-0025

David E. Duke

Skatteperiode: 31. december, 1998

For meget betalt skat \$ 6,406.08

Den afroamerikanske dame, der ledte revisionsgruppen var i sandhed en ærlig kvinde, og jeg er hende meget taknemmelig for at have rapporteret ærligt, hvad hun havde opdaget nemlig, at jeg faktisk havde betalt 6.406 dollar for meget i skat for skatteåret 1998, det år, hvor regeringen påstod, at jeg havde snydt i skat. IRS tog en del af de \$ 6.406 som tilbagebetaling for noget, jeg skyldte for et senere år og sendte mig det overskydende beløb, \$ 4.234, inklusive renter, på en check.

Department of the Treasury
Internal Revenue Service
AUSTIN, TX 73301-0025

State of this notice: **Aug. 11, 2003**
Exempt identifying Number: **15-44**
Form: **1040-1040E** Tax Period: **DEC. 31, 1998**

For assistance you may call us at: **800-829-9922**
TOLL FREE: **755448**

DAVID E. DUKE
RANDEVILLE TX 70471-2910

OVERPAID TAX APPLIED TO OTHER TAXES YOU OWE

WE APPLIED **\$6,406.08** OF THE OVERPAID TAX ON YOUR 1998 TAX RETURN TO THE UNPAID BALANCE OF OTHER FEDERAL TAXES WITHIN OUR RECORDS FROM YOU OWE.

YOU MAY STILL BE DUE A REFUND IF WE APPLIED ONLY PART OF YOUR OVERPAYMENT TO OTHER TAXES. YOU ALSO MAY BE DUE A REFUND IF YOU PREVIOUSLY MADE A PAYMENT AGAINST OUR OTHER TAXES THAT WE HAD NOT CREDITED WHEN WE APPLIED YOUR OVERPAYMENT. TO ESTIMATE YOUR TAX WILL BE DUE IN A MONTH FOR ANY REFUND, DO NOT WITHHOLD THE DOLLAR. IF YOU HAVE ANY QUESTIONS, PLEASE CALL US AT THE NUMBER LISTED ABOVE.

THE FIGURES BELOW SHOW OUR CALCULATION:

HOW WE APPLIED YOUR OVERPAYMENT

AMOUNT OF OVERPAID TAX ON YOUR RETURN	\$6,406.08
AMOUNT OF INTEREST YOU EARNED ON OVERPAYMENT	\$0.00
TOTAL AMOUNT FOR YOU	\$6,406.08
AMOUNT YOU WILL RECEIVE AS A REFUND	\$6,406.08
ANY INTEREST YOU WILL BE DUE	\$0.00

WHERE WE APPLIED YOUR OVERPAYMENT

FORM(S)	TAX PERIOD(S)	AMOUNT(S) APPLIED
1040	DEC. 31, 1998	\$6,406.08

HELPFUL HINT: FOR FASTER SERVICE, TRY CALLING US ANY DAY EXCEPT MONDAY WHEN OUR CALL VOLUMES ARE HIGHEST.

RETURN THIS PART TO US WITH YOUR CHECK OR DEBIT CARD.
YOUR TELEPHONE NUMBER: **800 310 3443**

WE: **200331 49211-317-04419-9**

INTERNAL REVENUE SERVICE
AUSTIN, TX 73301-0025

DAVID E. DUKE
RANDEVILLE TX 70471-2910

433645557 YH 0000 30 0 378832

United States Treasury A 284,966,191

08 08 03 98 AUSTIN, TEXAS 2305 94989308

94989308 130 012984972000E MEMPHISTATX REFUND433-0000

Pay to the order of **DAVID E. DUKE**

DAVID E. DUKE
RANDEVILLE TX 70471-2910

12/98 *****4234*86

VOID AFTER ONE YEAR

1,146.33 INTEREST

⑈23056⑈ ⑈0000005148⑈ 949893087⑈ 010803⑈

Brevet fra IRS og check med tilbagebetalt skat, som følge af den skatteundersøgelse, som dommeren krævede. Revisionen fandt frem til, at jeg havde betalt \$ 6,406 for meget for det skatteår, jeg var blevet anklaget for.

Michael Chertoff

Jeg sagde til mine venner, som stod omkring mig, "Nu er det officielt. jeg skal bestemt spærres inde. Enhver, der betaler skattevæsenet seks tusinde dollar for meget i skat, bør i fængsel!"

Jeg vil overlade det til læseren selv at afgøre, om Michael Chertoffs retsforfølgning af mig på nøjagtig det tidspunkt, hvor jeg forsøgte at afsløre hans rolle i frigivelsen af de israelske spioner, der havde forbindelse til 9/11 —var tilfældig.

9/11... "Godt for Israel"

Måske blev en af de mest afslørende udtalelser optaget af en *NY Times* reporter, da han interviewede den tidligere israelske premierminister, Benjamin Netanyahu, en mand, der er fuldt ud så barbarisk som Ariel Sharon. Her følger ordene fra den ophidsede, tidligere israelske premierminister:

Da han blev spurgt i aftes, hvad angrebet betød for forholdet mellem USA og Israel, svarede Benjamin Netanyahu, den tidligere premierminister, "Det er meget godt." Så redigerede han sig selv: "Nå, ikke meget godt, men det vil medføre øjeblikkelig sympati."⁵³³

Sharon og hans jødiske, racistiske kolleger advarede ikke de amerikanske myndigheder for at redde tusindvis af amerikanske liv, fordi de vidste, at sådan en forfærdelig begivenhed ville vende al Israels seneste tilbagegang. 11. september ville blive det enogtyvende århundredes Pearl Harbor, som ville sammentømre det amerikanske folk til krig—deres krig! Naturligvis ville dét, ikke at advare Amerika om de forestående angreb, gøre Israel til en koldblodig medskyldig i masseterror og masse mord. Men fortæl mig lige, hvornår Israel eller Ariel Sharon er vejet tilbage fra den slags forræderi.

Zionisterne har aldrig bekymret sig om tabet af uskyldige liv for at nå deres mål. Den israelske stat blev grundlagt på terror som den, der blev begået i Deir Yassin, hvor Menachem Begins banditter brutalt myrdede over 250 mænd, kvinder og børn. Kun jødiske racister ville have den *chutzpah*, der skulle til for derefter med fuld hensigt at udbasunere ugeringen med henblik på at terrorisere palæstinenserne til at flygte fra deres hjem og land. Og som jeg allerede har påpeget, sprængte Ben-Gurion med vilje selv et helt skib med sit eget folk om bord i luften i zionismens unge dage for at nå sine racistiske mål. Et uimodsigteligt faktum er det, at zionister er ansvarlige for angrebet på Amerika, lige så sikkert, som hvis de selv havde fløjet disse fly-bomber. Det blev forårsaget af den jødiske kontrol over de amerikanske medier og den amerikanske Kongres og USA's blinde støtte gennem mere end 50 år til israelsk terrorisme og mord på palæstinenserne og de andre folkeslag i Mellemøsten. Deres herredømme over Amerika kan illustreres ved den omstændighed, at den amerikanske regering er fortsat med at støtte Israel med våben og penge, selv efter at Israel har begået direkte terrorhandlinger og forræderi mod

Amerika — som i Lavon-affæren, i angrebet på *Liberty* og i den vedvarende spionage og sabotage mod amerikanske interesser.

Sandheden er, at zionisterne ikke bare søger jødisk herredømme over de ulykkelige palæstinensere, de søger herredømme over os alle, uanset vor race eller nationalitet. Det er ikke bare USA, de ønsker overherredømme over, det er Canada, Storbritannien, Frankrig, Tyskland, Rusland og enhver anden nation på jorden. Jødiske racister kontrollerer allerede Hollywoodfilm og Tv-industrien, musikindustrien og nyhedsmedierne, der har så stor en indflydelse på hele den civiliserede verden. De er den stærkeste, enkeltstående magt, ja, i virkeligheden en uimodståelig magt, i De forenede Staters regering. Gennem denne kontrol styrer de også den mest magtfulde militære magt, som verden nogensinde har kendt til og kan dermed udvide deres herredømme selv til lande, hvor deres magt er ikke så gennemgribende som i USA.

De jødiske racister har med vilje igangsat den ikke-europæiske indvandring, der vil fortrænge europæiske amerikanerne på samme måde, som den jødiske indvandring til Palæstina har fortrængt palæstinensere. De har bevidst anført bestræbelserne på at gøre os europæiske amerikanerne til et mindretal i vort eget land, som de gjorde palæstinenserne til en minoritet i Palæstina. De søger intet mindre end at ødelægge den genetiske og kulturelle identitet, samt nationalisme, hos alle andre folk end deres eget. Mens de prædiker åbne grænser for os, prædiker de ultra-nationalisme for deres eget folk og støtte til et Israel, som ikke benytter en religiøs, men en genetisk forudsætning for at få tilladelse til indvandring.

Den uomgængelige sandhed er, at jødiske racister hader de europæiske folkeslag og kristne, lige så meget som de hader muslimske arabere og palæstinensere. De underviser deres børn i at frygte og hade alle ikke-jøder, og de genfortæller i det uendelige om kristne og muslimske forfølgelser mod dem. Deres medier oplærer til had mod deres ikke-jødiske fjender fra Farao og Haman til Hitler og Hussein. Deres hadefulde propaganda er lige så gammel som Talmud og lige så moderne som film som den gruopvækkende fiktion *Schindler's List*.

Den mest populære hjemmeside i hele Israel illustrerer den jødiske racismes onde, anti-europæiske forudindtagethed. Den hedder *Gamla News and Views* og var stærkt medvirkende ved 1996-valget i Israel, der bragte Likud og Netanyahu til magten. Der bringes artikler på hebraisk og engelsk. Normalt er artikler i publikationer, der helt holdes på hebraisk, langt mere heftige mod ikke-jøderne end de, der oversættes til engelsk. Den følgende artikel findes på engelsk på deres websted og er skrevet af en af deres mest populære kommentatorer: Emanuel Winston. I vrede over amerikanske og europæiske opfordringer til Israel om at stifte fred med palæstinenserne, slipper Winston de jødiske racisters sande, hadefulde følelser mod europæiske amerikanere ud. Måske er der ikke noget, der bedre illustrerer, at det ikke blot er palæstinensere, de søger etnisk at udrense og udslette, men også europæiske amerikanere.*

* Og europæerne selv, tydeligvis. Overs. anm.

Som enhver prostitueret kan fortælle dig, vil de mod betaling indvillige i at gøre alt, hvad du ønsker. Europæerne er virkelig nogle lavtstående, umoralske mennesker, der ville sælge deres mor ... og derefter leve.

... Hvor let ethvert træk af menneskelighed og civilisation glider bort fra deres ansigt, så kun dyret bliver tilbage. Dette dyr har mange ansigter og navne. Undertiden kaldes de tyskere, polakker, kroater, ukrainere ... Mens de andre gange blev til Kirken, Røde Kors eller premierministre, Konger, Führer. Så ser vi gennem en hurtig forandring nogle amerikanere, franskmænd, englændere og endelig er der den forurenede jøde, som kaldes den venstreorienterede. Det er faktisk ligegyldigt, dette navn eller hint. Underneden ligger der et lag, en fællesskabs-binding, hvor samfundet lærer børn at hade "andre"—de fremmedartede. Disse mennesker er særdeles onde, i sidste ende, eftersom dyret befinder sig lige under overfladen, klar til at skambide, klar til at dræbe jøden.⁵³⁴

Umiddelbart efter, at Winston har kaldt alle europæere for prostituerede og dyr, hævder denne obskønt hadefulde jøde straks hyklerisk, at europæerne lærer deres børn at hade de "andre", de, der er anderledes, som han så mener må være jøderne. Sandheden er selvfølgelig, at jødedommen gennem to tusind år, som selve sin kerneaktivitet, har undervist i had til "de andre", ikke-jøderne.

Winston går videre til åbenlyst at opildne til folkedrab på de europæiske folkeslag.

Planeten ville være godt tjent med at slippe af med det europæiske rovdyr. Måske vil vi være heldige at leve i sådanne interessante tider (en gammel kinesisk forbandelse), hvor vi ser tilbagegangen og bortgangen af den kirkegård, der kaldes Europa. Europæerne, englænderne og de amerikanske araber-forkæmpere er igen gået sammen og svinger pisken over jøderne.⁵³⁵

Lad mig gentage dette. *Gamla* er top-webstedet i Israel og støttes af vigtige, jødiske politiske skikkelser, såsom Benjamin Netanyahu. Winston opfordrer til, at planeten skal befries fra de europæiske folkeslag. Artiklen er intet mindre end en opfordring til folkemord. Forestil dig et øjeblik, om en betydningsfuld kommentator i Amerika kaldte jøder for prostituerede og dyr og sagde, og jeg citerer:

Planeten ville være godt tjent med at slippe af med det jødiske rovdyr. Måske vil vi være heldige at leve i sådanne interessante tider, hvor vi ser tilbagegangen og bortgangen af den kirkegård, der kaldes Israel.⁵³⁶

Tænk dig det ramaskrig, der ville lyde, hvis nogen kristen kommentator fremsatte en sådan erklæring om jøder. I de fleste lande i Europa kunne den skyldige blive anklaget for en "hate crime" og sendt i fængsel. Selv flere ikke-tyske aktivister, som på akademisk vis har anfægtet nogle historiske aspekter af holocaust, er blevet sat i fængsel, når de betrådte europæisk jord, som f.eks. Tyskland. Tror du, hr. Emanuel Winston risikerer dette? Hold ikke vejret, mens du venter.

Denne paranoide jødiske racist beskylder de selv samme mennesker, der mest har støttet Israel og al dets forfærdelige undertrykkelse af palæstinenserne, for at være ...nogle, der hader jøder! Efter at have kaldt europæere "dyr" og "prostituerede" og inderligt håbet på et folkedrab på os, påstår han, at det er europæere, som er de hadefulde. Dette er typisk for det 14-karats jødisk racistiske hykleri, der gennemsyrrer den vestlige verden.

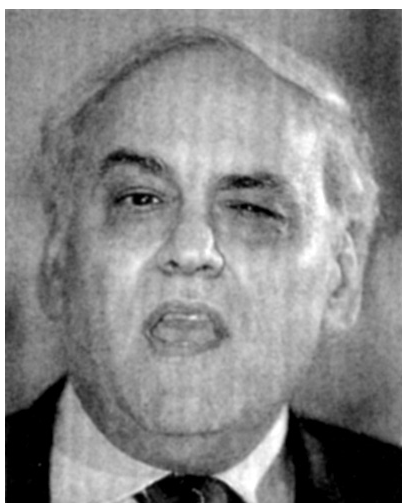
Jødiske racister har også været anstiftere af den globalisering, der er ved at feje amerikansk suverænitet og virkelige frihedsrettigheder, økonomisk uafhængighed og kulturelle værdier for alle nationer, bort. De er arkitekterne bag såkaldte "hate"-love, som er moderne paralleller til de middelalderlige love mod blasfemi eller kætteri. Denne gang er det imidlertid den regerings- og mediesponserede jødiske racisme og dens helliggjorte holocaust, der ikke må betvivles. Og nu i kølvandet på angrebene i september 2001 og den globale krig, der fulgte, står de bag de mest massive overtrædelser af rettigheder og friheder i verdenshistorien. De er hastigt i færd med at oprette en verdensregering og en verdenspolitistat, som vil gøre det til en alvorlig strafbar handling at sige et eneste ord mod deres herredømme og racisme. De er de nye guder, og de, der elsker frihed, er udpeget som de nye kættere.

De er endda i gang med at forbedre fangehuller og torturkamre meget lig dem under den bolsjeviske Røde Terror. Jødiske lærde og endda berømte jødiske "borgerrettighedsforkæmpere", såsom Alan Dershowitz, kræver nu legalisering af tortur. De har allerede overtaget sovjetstatens gamle fængsler i Østeuropa, hvor de har travlt med at torturere deres fjender i den såkaldte "Krig mod terror".

Er jeg pessimistisk? Var de tidlige palæstinensiske modstandsfolk "pessimister", når de sagde, at de zionistiske bosættere, der kom til Palæstina i 1940'erne, ikke var kommet for at leve som gode naboer, men for at tage deres land og underkue deres folk? Var hviderusserne "pessimister", når de advarede om, at de jødiske bolsjevikker, såsom lederen af Den røde Hær, Leon Trotskij, ville udslette friheden og kaste Moder Rusland ud i et hav af blod? Den jødiske bolsjevis-

Paul Wolfowitz

Richard Perle

mes virkelighed var rent faktisk langt værre end selv de argeste kritikere af jødisk racisme havde kunnet forestille sig. Var sådanne politiske understøttere, som Patrick Buchanan og jeg pessimister, når vi advarede om, at amerikanerne ville blive udsat for terror og mord, fordi vi støttede den zionistiske stats forbrydelser? Tog vi fejl ved at forudsige, at Amerika ville blive brugt til at udkæmpe krige for Israel med amerikanske liv og milliarder af amerikanske dollar som prisen — uanset hvor skadelige disse krige ville være for amerikanske interesser hjemme såvel som ude i verden?

Det er velkendt, at de primære fortalere og organisatoriske bagmænd for Irakkrigen i 1993 var Richard Perle og Paul Wolfowitz, to jødiske racister, hvis loyalitet ligger hos Israel og ikke hos Amerika. De er medlemmer af den jødiske ny-konservative gruppe ('neo-conservatism', 'neocons'), som ikke just er ny-konservative, men ny-kommunister, for ny-konservatismen blev grundlagt af jøden Leo Strauss, der vedkendte sig at være en ivrig discipel af Leo Trotskij, ligesom alle de øvrige grundlæggere af den såkaldte ny-konservatisme. Den eneste forskel mellem de ny-konservative og de gamle Trotskij-tilhængere er, at disse mænd går åbent frem med deres jødiske ekstremisme, mens Trotskij var bedre til at skjule Den russiske Revolutions virkelige jødiske aspekter og design.

Der kan vel ikke tænkes noget større forræderi end det, disse jødiske racister begår ved at involvere Amerika i krige imod vor egen nations interesser? Hvor mange flere krige skal vi udkæmpe for Israel, og hvad vil de endelige omkostninger vise sig at være? Mens jeg er i færd med at skrive disse linjer til denne seneste udgave af bogen, er de jødiske racister allerede i gang med at ophidse til had for at få en krig mod Iran, hvilket vil være en krig, der bliver katastrofal for det amerikanske folk og for verden.

I mit forord citerede jeg Ben-Gurions forudsigelse i *Look Magazine* i 1962.

I Jerusalem vil De Forenede Nationer (et ægte FN) bygge en helligdom for profeterne til at tjene den føderale union af alle kontinenter; dette vil være sædet for Menneskehedens Højesteret.⁵³⁷

Jeg spekulerer på, om du, kære læser, efter at have fordøjet de mellemliggende par hundrede sider i denne bog, nu kan dele mine bange anelser om, at Ben-Gurions dystre drømme er faretruende tæt på at gå i opfyldelse. Er min frygt bare et antisemitisk mareridt, eller vil læseren finde, at det er en sund reaktion på uhæmmede jødisk racistiske fantasier?

Jødisk racisme er så langt det mest kritiske spørgsmål i det 21. århundredes verden. Jødisk racisme er et begreb, som er synonymt med terror. Det går ind til hjertet af de to vigtigste ting for alle mennesker på jorden: overlevelse og frihed.

Kapitel 12

En undersøgelse af holocaust

En stor del af den litteratur, der findes om "Hitlers Endelige Løsning", er værdiløs som videnskabeligt bidrag. Faktisk er området for holocaust-studier overfyldt med sludder, hvis man da ikke skal sige direkte bedrageri... Når man tager det vrøvl i betragtning, som dagligt udsendes af holocaust-industrien, er det rigtigt utrolige snarere det, at der findes så få skeptikere—Dr. Norman Finkelstein, jødisk forsker og forfatter af *The Holocaust Industry*.

Efter, at jeg blev opmærksom på den etnocentrisme, der gennemsyrede jødedommen og zionismen og den altomfattende, jødiske, tilstedeværelse i medierne, læste jeg nogle bøger og artikler, der antydede, at historierne om tyske grusomheder under Anden Verdenskrig var overdrevne og fejlfortolkede. Nogle foreslog, at den vedvarende mætning af medierne, adskillige årtier efter krigen med det, der nu kaldes holocaust, var motiveret af Israels strategiske interesser. Først afviste jeg tanken om, at nogle af beskyldningerne mod tyskerne kunne være falske, for jeg havde set de grusomme billeder og film, der syntes at gøre tyske grusomheder selvindlysende. Følgende er en redegørelse for, hvordan jeg kom til at sætte spørgsmålstegn ved nogle aspekter af denne triste episode i europæisk historie.

På Louisiana State University skrev jeg i en engelskklasse en stil om liberaliseringen af den amerikanske kønsmoral. Jeg fortalte, hvordan jeg aldrig havde set et billede af en helt nøgen kvinde, set forfra, før jeg var en 1.G'er i gymnasiet. Dette minde kan lyde mærkeligt for de unge af i dag, men selv *Playboy*-magasinet udelod den gang det mest private seksuelle område indtil midten af 1960'erne. Efter at jeg havde skrevet denne stil, fortalte en højreorienteret ven, der læste det, at jeg tog fejl med hensyn til ikke at have set fuld nøgenhed i min barndom.

“Du har set helt nøgne kvinder,” sagde han, “stærke billeder af nøgne mænd og kvinder, som ofte var udsultede og som sås i forfærdelige døds-scener. Du så mange billeder og film af de jødiske ofre for nazisternes grusomheder.”

Ved nærmere eftertanke måtte jeg indrømme, at han havde ret. Fjernsyn og trykte medier var i slutningen af 1950'erne og begyndelsen af 1960'erne langt mere snerpede end de er i dag, men i mine barndomsår viste medierne ofte rædselsvækkende billeder og filmsekvenser, der skil-drede stærke scener af lemlæstede og udtærede, nøgne, jødiske ofre fra Anden Verdenskrig. De tyngede siderne i tidsskrifter som *Look* og *Life*. De manglede aldrig i Tv-dokumentarudsendelser om krigen, og selv de daglige aviser genoptrykte dem - heriblandt min hjembygs avis, den jødisk-ejede *Times-Picayune*.

I en uskyldig tid, hvor mine venner og jeg aldrig havde set et fotografi af en helt afklædt kvinde, viste medierne os kadavere, ofte af nøgne kvin-der eller af små børn, som var stablet op som en bunke brænde og som af allierede tropper blev skubbet ned i massegrave med bulldozere. Disse fotografier havde en stærk virkning, for selv i dag forbliver disse billeder levende, ætset dybt ind i sindet via de følelser, som fremkaldes ved dem.

Min ven foreslog, at der var en politisk grund til, at medierne gentagne gange viste mig de jødiske ofre fra Anden Verdenskrig. “Var det tilfældigt?” spurgte han retorisk. “Hvis det kun var for sensationsjournalistikkens skyld med nøgenhed og død, hvorfor var det så praktisk talt kun jødiske ofre, der vistes?”

Da filmen *The Faces of Death*⁵³⁸ kom i biograferne over hele Amerika i 1974, stod millioner i kø for at se virkelige filmoptagelser af rigtige mennesker i døds-kamp. Det, at se et menneske i den akavede krops-stilling, som døden skaber, er måske det mest oprivende syn, man kan komme ud for. Forældre beskytter deres børn mod disse scener, og Tv-nyhedsprogrammer viser sjældent de mest grusomme billeder fra et mord. På trods af mediernes hyppige brug af sensationsjournalistik for at øge seertallene, viser de, selv efter et passagerflys styrt, normalt kun mere skånsomme optagelser fra ulykken i stedet for afhuggede hoveder og kroppe.

Mange har givet udtryk for bekymring for, at Tv-programmer og film er for voldelige og blodige for små børn, men de forfærdelige scener fra ho-locaust er blevet obligatorisk pensum for skolebørn i nogle stater i USA. Jødiske grupper har lobbyet for at få vedtaget love, der kræver “holocaust-undervisning” i offentlige skoler og mange tusinde lokale skolesystemer har på jødisk opfordring ganske enkelt gjort noget sådant tvungent. Den blodige vold i den mest modbydelige spillefilm eller Tv-program kan umul-igt være mere barsk end de blodige scener fra holocaust. Ville de samme skoler vise film af de blodige ofre fra flystyrt til deres unge elever? Ville de vise massakrerne på palæstinensiske kvinder og børn, der blev slag-tet i Sabra og Shatila-lejrene i det israelsk-besatte Libanon eller af ofre, der blev nedslagtet af kommunisterne i Cambodja, til 9-årige skolebørn?

Hvad var så grunden, spurgte jeg mig selv, til, at de skal vise disse horrible scener, der er et halvt århundrede gamle, af jødiske ofre, til små børn?

Fortalerne for "holocaust-undervisning" af skolebørn siger, at traumer er nødvendige for at undervise dem i farerne ved racisme og antisemitisme. Men de viser ingen ofre, der har fået deres hjerne blæst ud, for at lære børn om rædslerne ved sædvanlige mord, ingen scener af millioner af udhungrede lig efter de sovjetiske masseorderes nedslagtninger for at lære børn om farerne ved kommunismen. Ingen skoler har en "Afdeling for Gulagstudier", og ingen offentlige gymnasier kræver studier af Gulag Øhavet for at bestå.

Et af argumenterne, der anvendes af de, som arbejder for holocaust-undervisning til vore børn er, at holocaust viser racismens ondskab. Den afslører, siger de, at massebord er den yderste konsekvens af racebevidsthed. De undlader at påpege, at langt flere mennesker er blevet slået i lighedens navn end i racismens. Fra de blodige overgreb under den Franske Revolution til de millioner, der blev nedslagtet af sovjetlederne i deres Gulag Øhave og videre til de morderiske rødgardister i Kina og myrderierne i Cambodja, har ingen doktrin dræbt flere mennesker end kommunismen—og en fanatisk hengivenhed til ligemageri, egalitarisme, ligger i centrum af denne doktrin.

De frygtelige scener, der beskrev jødisk lidelse og død, rørte mit hjerte, da jeg var en ung mand, og det gør de stadig. De gav mig afsky for den umenneskelighed, der kunne skabe sådanne rædsler. Ja, det vækker vrede i os alle, vrede der er rettet mod de ansvarlige for blodbadet. Ikke desto mindre spekulerede jeg, efterhånden som jeg blev mere bevidst om den tidlige jødiske dominans i den internationale kommunistiske bevægelse, på, hvorfor mediernes fokus næsten udelukkende var på jødiske lidelser med uendelig lidt opmærksomhed på andre ofre for massebord.

De eneste ofre, som jeg virkelig var bevidst om, var jøder. Det var de ofre, jeg læste om, de ofre, jeg så i Tv-dramaer, de ofre, jeg så på de stærke billeder og i nyhedsudsendelser. Der findes ingen større menneskelig forbrydelse end nedslagtning af uskyldige. Den britiske historiker, David Irving, kalder det "innocenticide".* Men jeg kom til at lære om en "innocenticide", som var langt mere omfattende, end selv de frygtelige forbrydelser, der blev begået af nazisterne. Denne viden kom ikke fra Tv-dokumentarer eller dokudramaer eller fra de meget omtalte krigsdomstole mod krigsforbrydere eller eftersøgningen af disse, men fra de stille sider i bøger og dokumenter, som kun er blevet meget lidt drøftet af de populære medier.

Kommunister i Rusland, Østeuropa og Kina dræbte mindst ti gange flere uskyldige mennesker, end dem, der angiveligt blev dræbt af nazisterne. Da jeg endnu var teenager, var jeg ikke bevidst om disse ofre for kommunismen. Jeg hørte kommentarer om grusomheder, der var blevet begået af kommunisterne, men jeg så ingen filmklip eller fotografier af ofrene for kommunismen. Jeg kan ikke huske ét eneste tilfælde. Jeg så

* Mord eller massebord på uskyldige, overs. anm.

ingen dokumentarfilm og læste heller ikke dagbøger, skrevet af unge piger (eller nogen andre, for den sags skyld), der havde lidt i hænderne på kommunisterne. Således havde jeg ingen følelsesmæssig involvering i de kristne ofre for kommunisterne, men jeg havde stærke følelsesmæssige bånd til de jødiske ofre for Anden Verdenskrig.

Jeg læste så senere ansporet af min anti-kommunisme om den største menneskeslagtning i verdenshistorien: mordet på millioner af kristne i det kommunistiske Rusland. Jeg læste med rædsel og medfølelse om det horrible mord på zar Nikolaj og hans familie, der blev begået af jødiske bolsjevikker og om massebord, der påbegyndtes af Lenin og nåede et klimaks i den aldrig overgåede slagtning af mennesker, som blev iværksat af Stalin. Lenins klassiske erklæring om den sovjetiske stats massebord illustrerer disse drabs koldblodige karakter. Han sagde, "Du kan ikke lave en omelet uden at knække nogle æg." Ved begyndelsen af 1960'erne, viste oplysninger fra Kreml, at Sovjet selv vedkendte sig, at de tidlige ledere af kommunismen efter det kommunistiske partis eget skøn, havde organiseret henrettelsen af mellem 25 og 40 millioner mennesker. I denne periode forblev medierne fokuseret på jøders lidelser og ofrede meget lidt sympati eller opmærksomhed på de andre ofre for totalitarisme. Jeg fandt det fantastisk, at medierne ofrede så stor opmærksomhed på grusomheder, der var begået mod jøder og samtidig viste ligegyldighed over for massebord på millioner af kristne, som var begået af jødiske kommissærer i den sovjetiske stat.

Den undertrykte reaktion på de sovjetiske grusomheder var tilsyneladende uforklarlig i betragtning af, at Amerika på det tidspunkt lå i en "kold krig" mod kommunisterne. Hvilke psykologiske våben kunne nemlig have været bedre mod kommunisterne i denne verdensomspændende ideologiske Kolde Krig, end at afsløre den historiske sandhed om deres massakrer på et tocifret antal millioner mennesker?

Den vestlige presse forholdt sig for det meste tavs om de sovjetiske massebord, selv mens millioner stadig led i de kommunistiske koncentrationslejre. Flere millioner døde i Kommunistkina under "kulturrevolutionen", i mange nationer i Afrika, i fængsler på Cuba, i Cambodjas mordorgier og i "genopdragelseslejre" i Vietnam. Men i en periode, hvor marxister likviderede millioner, var det eneste, vi alle sammen så, den endeløse parade af historier om jødisk lidelse for mange årtier siden.

Alt mens jødiske lærde skreg "aldrig igen!" om grusomheder, der var begået af ét enkelt regime, som havde været dødt og borte i årtier, led millioner af uskyldige mennesker under tortur og død i snesevis af kommunistiske tyranstater rundt om i verden. Mens disse myrderier fortsatte, hørte vi kun et par hviskende stemmer om dem, men samtidig fortsatte en overvågning af offentligheden med jødisk lidelse under Anden Verdenskrig, helt frem til i dag. I slutningen af 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne deltog jeg i møder hos anti-kommunistiske cubanere og mange østeuropæiske nationaliteter, som havde lidt alvorligt i hænderne på kommunisterne. Letter, estere, litauere, ukrainere, hviderussere, rumænerne, ungarere, tjekker, polakker, kroater, serbere og flygtninge fra

mange andre steder, fortalte en historie om undertrykkelse, tortur og mord, der kun modtog en brøkdel af den mediedækning, der blev givet holocaust — og alligevel drejede deres historie sig om lidelser for en endnu større mængde mennesker.

Og mens medierne skreg op om eftersøgninger, pågribelser og retssager mod de tyske krigsforbrydere, fortsatte moderne kommunistiske krigsforbrydere med at torturere og myrde millioner i koncentrationslejre over hele verden. De jødisk-dominerede medier gjorde ikke nogen reel indsats for at forhindre udslættelsen af liv, der kunne være blevet reddet, ej heller kom de i retfærdighedens navn med opfordringer til retsforfølgelse af kommunistiske krigsforbrydere, hverken når det gjaldt de tidligere eller de nuværende.

Efter, at jeg havde erfaret om de store massakrer, der havde været organiseret af de jødiske bolsjevikker i Sovjetunionen, spekulerede jeg på, hvorfor jeg havde forbeholdt et sådant særligt nag til de nazistiske krigsforbrydere. *Hvorfor, tænkte jeg et særligt fjendskab over for én massemander frem for en anden?* Er ikke alle massemandere lige depraverede, hvad enten det drejer sig om en kommissær, der myrder zaren og hans børn, en SS-kommandant i det krigshærgede Østeuropa, der likviderer jøder, en kinesisk, maoistisk rødgardist, der myrder tusinder i den såkaldte kulturrevolution, et jødisk medlem af Stern-banden, der massakrerer palæstinensere i Deir Yassin eller en arabisk terrorist, der sprænger en markedsplads i luften i Tel Aviv? Men det var unægteligt de jødiske ofre, jeg havde den største empati for, og det var deres antisemitiske forfølgere, jeg følte den største afsky og vrede mod. Jeg spurgte mig selv, *hvad der mon havde forårsaget dette?*

På det tidspunkt begyndte jeg at forstå, hvordan jeg var blevet manipuleret. På grund af jødisk indflydelse i nyheds- og underholdningsmedier var det deres historie, jeg så på Tv og i film, det var deres sorg, jeg delte i bøger, deres forvredne kroppe, jeg så på billeder og film, deres rædsel, jeg hørte om fra lærere og prædikanter. Hvor kraftig er ikke virkningen på en 9- eller 10-årig, hvis den første nøgenhed, han ser i medierne, er ledsaget af forfærdelige dødsscener?

Jeg begyndte at stille andre politisk ukorrekte spørgsmål om holocaust. Selv om alt, hvad medierne siger om holocaust muligvis er sandt, hvorfor skal det da optage vores opmærksomhed tusind gange mere end massakren på mange flere mennesker i Sovjet? Hvorfor hører vi ikke nu, hvor kommunismen er faldet, højroastede krav om en domstol af nürnbergtypen for kommunistiske massemandere? Et andet spørgsmål, jeg er kommet til at stille i 1990'erne er: *hvorfor er der ikke krigsforbryderretssager for Israels mange massemand på palæstinensere, som dem i Deir Yassin, i Kibya, i Sabra og Shatila og i Qana?* Disse forbrydelser er vel-dokumenterede forbrydelser mod menneskeheden, de er let beviselige og der er endda mange israelske embedsmænd, som allerede offentligt har bekræftet dem. Men ingen synes at være interesseret i at bringe jødiske mordere for retten. Hvis mistænkte tyske krigsforbrydere er de eneste,

der skal forfølges, tyder dette så ikke allerede på en anti-tysk, etnisk skævvridning?

Andre spørgsmål begyndte at plage mig. Hvis det, at anbringe en uskyldig jødisk civilperson i et gaskammer, var indbegrebet af ondskab, var da brandbomber mod millioner af tyske og japanske civile også moralsk forkert? Er der en etisk skelnen mellem det, at myrde uskyldige ved giftgas og det, at myrde uskyldige ved at brænde dem levende? Var det moralsk acceptabelt, at Amerika brandbombede civile kvinder og børn, fordi vi var i krig med tyskerne og japanerne? Ville Anden Verdenskrigs tyske grusomheder mod jøder, efter denne mediernes egen standard på en eller anden måde være acceptable, hvis de betragtede sig selv som værende i krig mod jøderne?

Jeg læste en bog af David Irving med titlen *The Destruction of Dresden ('Ødelæggelsen af Dresden')*⁵³⁹. Den afslørede den morderiske brandbombning af Dresden i de sidste dage af Anden Verdenskrig. De fleste amerikanere har hørt meget om bombningen af Nagasaki og Hiroshima, men få er klar over, at der omkom flere mennesker i Dresden end i hver af de byer, der blev udslettet med atombomber. Dresden var et allieret "eksperiment." Man ønskede at finde ud af, om det var muligt at skabe en "brandstorm" ved at kaste tonsvis af brandbomber i byens centrum. Dresden var en by, som indeholdt uvurderlige kunstneriske og kulturelle skatte, der havde været uberørt af krigen indtil dette tidspunkt. Bombningen satte hele den indre by i brand og skabte orkanagtige vinde, som fodrede flammerne. Asfalten boblede og flød som lava i gaderne.

Da luftangrebet var forbi, var omkring 100.000 mennesker omkommet. For at undgå spredning af sygdomme, brændte myndighederne de grufulde rester af de mange tusinder mennesker på groteske ligbrændingsbål. Dresden havde ingen militær betydning og da den blev bombet, var krigen allerede så godt som vundet. Bombningen styrkede, om noget, kun den tyske modstandsvilje og kostede flere allierede liv. Jeg spurgte oprigtigt mig selv: *var bombningen af Dresden en krigsforbrydelse? Var det en forbrydelse mod menneskeheden? Var de børn, der oplevede den mest grufulde død af alle, at blive brændt levende, på nogen måde mindre krænkede end, for eksempel Anne Frank, som blev anbragt i en koncentrationslejr, og som i sidste ende bukkede under for sygdom?*

I dag indrømmer den britiske regering, at deres luftvåben fra februar 1942 iværksatte en politik, der gik ud på at bombe tyske civile. Som Willis Cartos *Barnes Review* påpeger, omkom mere end 600.000 mænd, kvinder og børn på grund af bombardementerne, der var beregnet til at dræbe så mange civile som muligt.⁵⁴⁰

De Forenede Nationer definerer nu en bevidst bombning af civile som en forbrydelse mod menneskeheden. Den dobbeltmoral, som synes at eksistere i alle ting, der beskæftiger sig med Anden Verdenskrig, generede min sans for 'fair play'. Et eksempel på mediernes bekvemmelighedsmoral er behandlingen af Oklahoma City bombningen i forhold til de kolossale civile bombardementer under Anden Verdenskrig. Jeg husker stadig omkvædet efter Oklahoma City blodbadet, og den stemning, der her-

skede under retssagen mod Timothy McVeigh. I det væsentlige gik den ud på: "Hvilken slags monster kunne finde på at bombe og brænde børn til døde?"

Er det, at brænde titusinder af uskyldige babyer levende ved forsætlig bombning af civile fra fly, mindre moralsk forkasteligt end mordet på to dusin børn begået af Timothy McVeigh? Regeringer giver én, der bomber børn, medaljer og en anden dødsstraf. Men den endelige skyld må ligge hos regeringerne, der indleder en sådan politik, ikke hos de soldater, der følger deres ordrer. Jeg anser et tilsigtet massebord på kvinder og børn, uanset om det begås af en enkelt, af en gruppe eller af en regering - som umuligt at forsvare.

Selv efter krigens slutning tildelte de allierede i mange måneder en officiel kalorieration til hver enkelt tysk civil borger, der var mindre, end hvad der var nødvendigt for at opretholde livet. *Barnes Review* påpeger, at flere hundrede tusinde civile døde af sult, kulde og sygdom i disse måneder. Den røde Hær tvang 12 millioner bort fra deres hjem i øst, og der er beviser for, at mindst halvdelen af disse blev myrdet eller døde på anden måde undervejs.⁵⁴¹ Millioner af tyske soldater blev holdt fanget længe efter krigens slutning, i strid med Genève-konventionen og mangeårige regler for krig og hundredtusinder døde af sult, kulde og sygdom i fangelejrene, der blev administreret af de allierede. Disse dødsfald fandt sted efter at krigens rasen var ophørt, og mens massive lagre af fødevarer og lægemidler fandtes oplagret i de allieredes magasiner i nærheden. Ud af de 91.000 tyske soldater, der blev taget til fange ved Stalingrad, overlevede kun 5.000 krigen og de sidste krigsfanger blev først løsladt i 1955, ti år efter krigens afslutning. Hvorfor er denne oplagte krigsforbrydelse aldrig blevet retsfulgt?⁵⁴²

Jeg har fundet et perfekt eksempel på denne "os og dem" dobbeltmoral i en bog, jeg stiftede bekendtskab med, mens jeg gik på college. Den havde titlen *Germany Must Perish!* (*Tyskland skal omkomme!*)⁵⁴³ og var skrevet af en amerikansk jøde ved navn Theodore N. Kaufman. Den udkom i 1941, inden USA's involvering i krigen, og inden påstanden om noget tysk program for udryddelsen af jøder var fremkommet. I forordet hedder det:

Dette dynamiske værk beskriver en omfattende plan for udryddelse af den tyske nation og den totale udryddelse fra jordens overflade af alle dens borgere. Indeholdt i bogen er også et kort, der illustrerer den mulige territoriale opsplitning af Tyskland og fordeling af dets landbesiddelser.

Både magasinet *Time* og *The New York Times* anmeldte bogen i stedet for blot at afvise den og ingen af de to blade var alt for ophidsede over dens åbenlyse opfordring til folkemord. Hvordan ville vore dages moralister mon reagere, hvis nazisterne havde udgivet en bog med titlen *Jews Must Perish* ("Jøderne skal omkomme!"), og hvis store tidsskrifter og aviser i Tyskland før krigen havde lavet reklame for en bog, der opfordrede til "den totale udryddelse fra jordens overflade af alle jødiske mennesker"? Ville de ikke fremvise det som bevis for Tysklands moralske fordærv?

Som teenager begyndte jeg, på trods af, at jeg var voldsomt patriotisk og pro-amerikansk, at se, at ingen af siderne havde monopol på dyden under en krig. Og i en total krig, hvor den ene side tilintetgør hele den anden sides politiske og kulturelle ledelse, skriver kun sejrherrene historien. Mundheldet om, at "i krig er sandheden det første offer" gør sig gældende her. Så hvad betød det for sandheden om holocaust?

Jeg vidste, at USA's massemedier havde bedraget mig med hensyn til oprindelsen af og drivkraften bag den sovjetiske og den internationale kommunisme og med hensyn til omfanget af de kommunistiske massemord. Det forekom bestemt muligt, at de jødisk-dominerede massemedier ville være lige så vildledende i et spørgsmål, der var så uhyre vigtigt for dem.

På det tidspunkt, da jeg begyndte at se nærmere på detaljerne omkring holocaust, havde jeg allerede lært, at det medieskabte billede af den evige uskyld hos den jødiske religion og det jødiske folk var falsk. Alligevel fandt jeg det stadig svært at se på holocaust objektivt, for ikke så mange år tidligere var mine øjne blevet fyldt med tårer, da jeg læste *Anne Frank - The Diary of a Young Girl*, ("*Anne Franks Dagbog*")⁵⁴⁴. Jeg var - og er stadig - dybt bevæget over scener fra Anden Verdenskrigs blodbad.

På overfladen syntes beviserne for holocaust at være overvældende. Bjerge af bøger, tidsskrifter og avisartikler, film, prædikener, taler og dokumentarfilm proklamerede det med knap et eneste ord til indvending. Hertil kommer, at jeg, som en meget stolt ung amerikaner og med en særdeles stolt militær historie i min familie, var tilbøjelig til at tro al krigens propaganda om mit lands fjender. Min far, der var oberst og som stadig deltog i hærens aktive reserver, så sin deltagelse i Den anden Verdenskrig som den mest meningsfyldte periode i sit liv. Han ville ikke høre tale om nogen formindskelse af den tyske skyld.

Holocaust var en del af fars trossystem, og det blev også en del af mit. Men jeg opdagede, at en række berømte amerikanerne var kommet med udtalelser, der afveg en del fra den vedtagne version af historien om Anden Verdenskrig. Blandt disse var sådanne mænd som senator Robert Taft, Charles Lindbergh, general George Patton og tidligere præsident for Højesteret ('Supreme Court Chief Justice') Harlan Fiske Stone.

Jeg læste nogle interessante synspunkter, der var fremsat af Paul Rassinier, en overlevende fra holocaust, som vendte sig imod, hvad han kaldte løgnene om holocaust. Rassinier var en fransk politisk modstander af nazisterne og havde som sådan lidt meget under krigen. Men under sit ophold i en række koncentrationslejre under krigen så han aldrig

Holocaust-overlevende og revisionist, Paul Rassinier.

nogen beviser på gaskamre til henrettelse af mennesker og heller ikke på eksistensen af et program til udryddelse af jøderne. Efter sin befrielse læste han sensationsprægede beretninger, som han vidste, var forkerte. Selv om han ikke nærrede kærlighed til sine tyske fangevogtere, følte han, at det var hans etiske pligt at fortælle sandheden om lejrene og tilbagevise de overdrevne og falske påstande, der blev fremført i verdenspressen.

I tilgift til hans egne skarpe beretninger om erfaringer og observationer, begyndte han efter krigen at undersøge hele sagen nærmere. Rassinier hævdede, at dødstallene i lejrene var langt lavere end påstået, og at dødsfald primært var forårsaget af lejrenes usle til-

stand-og var utilsigtede følger af tabene og ødelæggelserne i en nation, der var knust under en katastrofal krig. Han kaldte også påstandene om gaskamre for "klassiske eksempler på krigspropaganda, som der ikke var noget grundlag for i virkeligheden." Rassinier havde intet personligt at vinde i efterkrigstidens Frankrig ved at indtage sådan en upopulær holdning. Faktisk havde han meget at tabe og efter at have lidt under mange prøvelser og afsavn i de tyske koncentrationslejre, kom han herefter til at lide under en intens forfølgelse for sine modige skrifter.

Tre berømte ofre for holocaust

Flere år senere læste jeg en pjece, som beskrev uoverensstemmelser og utroværdigt indhold i *Anne Franks Dagbog*.⁵⁴⁵ Dr. Robert Faurisson, en professor, som havde specialiseret sig i analyse af litteraturs ægthed ved universitetet i Lyon, Frankrig, fremlagde på grundlag af bogens form og indhold, stærke indicier for, at det var usandsynligt, at en pige i sine tidlige teenageår havde skrevet den, i det mindste i dens offentliggjorte form. Det forbavsede mig også, at denne pige, som var det berømteste offer for holocaust — og som havde tilbragte det meste af krigen i Auschwitz — ikke døde i et gaskammer. Nær krigens slutning evakuerede tyskerne hende, tillige med mange andre, til Bergen-Belsen. I de sidste måneder af krigen, bukkede hun under for tyfus. Anne Franks søster, Margot, og hendes mor blev heller ikke gasset. Også de døde begge af tyfus. Hendes far, Otto, blev syg, mens han var i Auschwitz og han blev plejet og helbredt i lejrens hospital. Nær slutningen af krigen evakuerede tyskerne ham til Mauthausen, og han blev befriet dér. Otto Frank har selv bevidnet disse kendsgerninger.

Disse forhold var i strid med de historier, jeg havde læst om Auschwitz. Bøger og film portrætterede lejren som et samlebånd for mord, et sted,

hvor hele togladninger af jøder blev taget lige fra ankomstperronen til gaskamrene. Nazisterne inspicerede angiveligt de nyankomne og sendte de raske og rørige til at arbejde og små børn og syge til gaskamrene. Hvis disse historier var sande, hvorfor var da den unge Anne og hendes søster, som ankom til Auschwitz på det formodede højdepunkt for myrderierne, ikke blevet gasset?

Blandt de andre berømte overlevende fra Auschwitz er først og fremmest holocaustens ypperstepræst, Elie Wiesel, den mand, der fik Nobelprisen for sit forfatterskab om emnet. Wiesel oplevede, ligesom Anne Franks far, et ophold i lejrens hospital mod slutningen af krigen. I sin selvbiografiske bog, *Night*, fortæller Wiesel, at han i januar 1945 i Auschwitzlejrens Birkenau-afsnit fik opereret en inficeret fod i lejrens hospital. Hans læge foreslog to ugers hvil, men russerne ville snart befri lejren. Sygehuspatienter og alle andre, der blev anset for uegnede til at rejse fik af de tyske myndigheder mulighed for at blive i lejren og således blive befriet af russerne eller at blive evakueret sammen med tyskerne. Efter at have drøftet det med sin far, besluttede Wiesel og faderen at blive evakueret sammen med deres formodede "mordere."^{546 547}

Jeg bør også omtale den tredje mest berømte overlevende fra holocaust, Simon Wiesenthal, der er blevet berømt for at bekæmpe de, der vover at nære tvivl om nogle aspekter af holocaust. Meget lig Anne Franks far og Elie Wiesel, havde også Wiesenthal et ophold i de nazistiske lejrhospitalet. Wiesenthal skrev, at han forsøgte at begå selvmord ved at skære sig i håndleddene, mens han sad fængslet hos nazisterne.⁵⁴⁸ Nazisterne—som han hævder prøvede at dræbe alle jøder i Europa—ville ikke lade ham dø, de sendte ham i stedet på hospitalet, hvor de omhyggeligt plejede ham og bragte ham på højkant.

Revisionisterne stiller følgende spørgsmål: *Hvis tyskerne var de djævlene, som Wiesel hævder i sine bøger og virkelig havde helliget sig udryddelsen af alle jøder, hvorfor valgte han og hans far da at forlade lejren sammen med tyskerne frem for at vente på de sovjetiske styrker?* Da jeg læste denne indrømmelse af Wiesel, troede jeg ikke mine egne øjne. *Hvorfor skulle de sende Anne Franks far til hospitalet, og hvorfor i alverden skulle de bestræbe sig på at redde livet på en jøde, der forsøgte at begå selvmord?* Efter at være blevet bekendt med disse ting, indså jeg, at de var helt ufornelige med holocausthistorien, sådan som denne normalt præsenteres.

Jeg spekulerede på, om holocausthistorien havde ændret sig gennem årene. Så det første jeg gjorde var herefter at trække min meget slidte 1956-udgave af *Encyclopaedia Britannica*⁵⁴⁹ frem. Den udførlige artikel om Anden Verdenskrig havde ingen omtale af nazisternes pogromer mod jøderne. Denne udgave havde heller ingen artikler om "holocaust." I en artikel med titlen "jøder" var der et kort afsnit om jøderne i Europa under krigen. Denne artikel, som var skrevet af Jacob Marcus, der nok var den mest fremtrædende jødiske historiker i verden på det tidspunkt, nævnte mange jødiske forfattere og myndigheder som kilder, herunder *Encyclopedia Judaica*, *Jüdische Lexicon*, *The Jewish Encyclopedia* og *Universal Jewish Encyclopedia*. Artiklen var domineret af et pro-jødisk

perspektiv og Marcus beskrev jødernes forhold under nazisterne med disse ord:

For at kunne få en løsning på det jødiske problem i overensstemmelse med deres teorier, gennemførte nazisterne en række udvisninger og deportationer fra næsten alle europæiske stater af jøder, der for det meste var af østeuropæisk herkomst.

Mænd blev ofte adskilt fra deres koner og andre fra deres børn, og de blev i tusindvis sendt til Polen og det vestlige Rusland. Der blev de sat i koncentrationslejre eller store reservater eller sendt ud i sumpene eller ud på vejene i arbejdsslæng. Mange omkom under de umenneskelige forhold, som de arbejdede under. Mens alle andre store jødiske centre blev involveret i krigen, kom de amerikanske jøder gradvist til at påtage sig en lederposition blandt verdens jøder.⁵⁵⁰ [fundet i 1947, 52, og 56 udgaverne]

Forestil dig min overraskelse over at finde denne beskrivelse af, hvad der nu kaldes holocaust i 1956-udgaven af *Encyclopaedia Britannica*, der var udkommet inden for 11 år efter krigens slutning og efter afslutningen af de vigtigste af nürnbergprocesserne. Jeg havde forventet at læse en udførlig artikel om "Det største blodbad i menneskets historie." Artiklen malede bestemt et dystert billede af menneskelige lidelser, men det afgørende var, at der ikke blev nævnt antydning af det berømte tal: seks millioner—ej heller gaskamre og ikke en gang ordet "holocaust". I stedet sagde *Encyclopaedia Britannica* blot, at nazisterne satte jøder i koncentrationslejre og fik dem til at arbejde i arbejdsslæng, hvor mange omkom under de forfærdelige forhold. Jeg tænkte: *hvor langt fra nutidens billede af holocaust.*

Det virkede mærkeligt på mig, at det berømteste og mest respekterede leksikon i verden skulle beskrive de jødiske lidelser på denne måde. Det satte gang i mine første rigtige tvivl om hele spørgsmålet og begyndte at åbne mit sind for nye spørgsmål. Jeg gik til det offentlige bibliotek i 1970 og kiggede igen under overskriften, "jøder" i en 1967-udgave af *Encyclopaedia Britannica*.⁵⁵¹ Det slås i denne udgave utvetydigt fast, i skarp kontrast til værkets udgaver fra 1950'erne, at tyskerne forsøgte at udrydde alle de europæiske jøder, og at de havde fundet en metode, der var "mere effektiv og økonomisk end skydning eller hængning: giftgas." Hvad vidste *Britannica*-redaktionen i 1967, som den ikke vidste i 1956?

Hvorfor denne ændring fra de tidligere versioner? Spurgte jeg mig selv. Var der kommet nye beviser frem årtier efter krigen? Nye spørgsmål trængte sig på. Hvis den effektive nazistiske krigsmaskine styrede Europas jøder og havde til formål at dræbe dem, hvordan kunne så mange da have overlevet? Faktisk har millioner af jøder ansøgt om og modtaget erstatning fra den tyske regering. Hvordan overlevede alle disse jøder, hvis nazisterne havde en længe fastlagt plan om at udrydde dem? Jeg bemærkede også, at Wiesel i sin berømte selvbiografi, *Night*, der udkom i 1956, samme år som *Britannica*-artiklen, aldrig nævner gaskamre—ikke en eneste gang, omend han nævner krematorier i Auschwitz. Han skriver faktisk, at jøder blev dræbt en masse ved at blive smidt levende i brændende gruber, en

rædselsvækkende påstand ganske vist, men vidt forskellig fra moderne påstande.

Wiesel citerer også beretninger om jøder, der er blevet myrdet ved Babi Yar, hvor "måned efter måned jorden aldrig holdt op med at skælve" og hvor "gejsere af blod fra tid til anden sprøjtede op fra den".⁵⁵² Jeg tænkte, *kommer dette fra den mand, der vil fortælle mig sandheden om holocaust?*

Andre uforskammede spørgsmål faldt revisionisterne ind. *Konstruerede nazisterne, mens de befandt sig midt i krigsindsatsen, virkelig store og komplekse gaskamre, transporterede de virkelig millioner af jøder til lejrene, og udryddede de deres ofre på denne måde? Hvis deres hensigt var at dræbe dem, ville da ikke kugler, der koster et par kroner stykket, dræbe dem mere effektivt og eliminere den enorme regning og det logistiske mareridt med transport, bolig, mad og lægehjælp? De spurgte: Hvis nazisterne virkelig havde til hensigt at dræbe alle jøder, hvorfor skulle de så overhovedet have behov for at opbygge koncentrationslejre?*

Jeg følte mig utilpas ved at undersøge disse spørgsmål. Jeg spekulerede på, om jeg på en eller anden måde forsvarede masse mord ved at tvivle på, om grusomhedsfortællingerne var blevet overdrevet. Jeg havde set overlevende på Tv fortælle historierne om jødiske ofres hud, der blev lavet til lampeskærme og deres kropsfedt lavet til sæbe. En bølge af sympati trængte sig af og til på, og fik mig til at droppe min undersøgelse i et stykke tid.

Jeg besluttede omsider at fortsætte min læsning og tænke mere over emnet. Dét at søge efter sandheden er aldrig forkert. Den eneste synd er manglende mod til at følge, hvor sandheden fører én hen. Jeg startede min undersøgelse af holocaust ved at kigge nærmere på **nürnbergprocesserne**, de internationale straffeprocesser, som angiveligt beviste arten og omfanget af holocaust.

Nürnbergprocesserne

Min far var en traditionel republikaner, der beundrede senator Robert Taft fra Ohio. Taft var enig med mange amerikanske militærpersoner i, at **nürnbergprocesserne** skabte en farlig præcedens, som kunne bringe amerikansk militært personel i fare i fremtidige konflikter. Hvis de sejrende hære fra Anden Verdenskrig kunne retsforfølge deres besejrede fjende for krigsforbrydelser, mente han, at det samme kunne ske en dag for tilfangetagne amerikanske soldater. Jeg så den prisbelønnede film, *Judgment at Nuremberg* og læste en bog, som skildrede retssagerne som en begivenhed, hvor retfærdighed blev ydet krigsforbrydere, der fortjente galgen eller skydning.

Interessant nok kom den første alternative opfattelse, jeg læste, om Den Internationale Militærdomstol i Nürnberg, fra en mand, som jeg betragtede som en fjende af Sydstatene: præsident John F. Kennedy. I hans bog, *Profiles in Courage*, "Mænd af mod"⁵⁵³, som vandt Pulitzer-prisen,

skrev Kennedy om senator Tafts politiske heltemod. Hans personlige æres-kodeks fik ham til at tage afstand fra nürnbergprocesserne med risiko for at skade hans livslange forsøg på at opnå præsidentembedet. Trods højlydt opposition og en uhørt smædekampagne mod ham fra de jødisk-dominerede medier, satte Taft spørgsmålstejn ved rimeligheden i nürnbergprocesserne.

Taft hævdede, at retssagerne ikke var de lysende eksempler på vestlig retspraksis, som massemediernes havde forført mig til at tro. Taft gennemførte en senatsundersøgelse, hvor mange amerikanske vidner oplyste, at der havde fundet udbredt tortur af tyske tiltalte sted. En sådan adfærd forfærdede senator Taft og han havde den dristighed at foreslå, at man ikke kunne stole på sådanne tilståelser. Han gik videre til spørgsmål omkring selve grundlaget for retssagerne og det billede på retfærdighed, de formodedes at repræsentere.

I *Profiles in Courage* citerer Kennedy Taft fra en tale på Kenyon College i Ohio. På side 238 skriver Kennedy,

“En retssag mod de besejrede, udført af sejrherrene,” fortalte han [Taft] et opmærksomt, omend noget forbavset publikum, “kan ikke være upartisk, uanset hvordan det bliver omgærdet med retfærdighedens formaliteter.”⁵⁵⁴

Kennedy fortsætter med at citere udførligt fra Tafts tale.

Over hele denne domfældelse hviler der en stemning af hævn og hævn er sjældent retfærdighed. Hængningen af de elleve dømte mænd vil være en skamplet på den amerikanske historie, som vi længe vil komme til at beklage.

I disse retssager har vi accepteret den russiske idé om formålet med en retssag — regeringspolitik og ikke retfærdighed — med ringe forbindelse til angelsaksisk kulturarv. Ved at klæde politik i den juridiske procedures form, kan vi have miskrediteret hele idéen om retfærdighed i Europa i mange, mange år.⁵⁵⁵

Kennedy kommenterer,

Nürnberg var, hævdede senatoren fra Ohio, en skamplet på amerikansk forfatningshistorie og en alvorlig afvigelse fra vor angelsaksiske kulturtradition om fair og lige behandling, en arv som med rette havde gjort dette land respekteret i hele verden. “Vi kan ikke engang undervise vore egne folk i de sunde principper om frihed og retfærdighed,” sluttede han. “Vi kan ikke lære dem regeringskundskab i Tyskland ved at undertrykke frihed og retfærdighed ...”⁵⁵⁶

Tafts argument var, at sejrherrens retfærdighed ikke er nogen retfærdighed overhovedet. Selv om medierne gav retssagerne et skær af retfærdighed i en kulisse af en retssal, var det rent overfladisk. Virkelig retfærdighed kan ikke forekomme, når de, som anklager, har kontrol over dommere, anklagemyndighed og forsvar. Vort vestlige begreb om ret hviler

på idéen om upartisk retfærdighed. Er denne mulig, når dommerne er den anklagedes politiske fjender? Er den mulig, når mænd står over for retsforfølgelse for krigshandlinger, som de allierede selv havde begået? Er retssagerne troværdige, når de tillader enorme mængder af vidneudsagn uden krydsforhør af vidner ... når såkaldte beviser består af tilståelser, der fremskaffes gennem tortur ... når vidner for forsvaret kunne risikere anholdelse for at møde frem ved retten ... når mænd er dømt for overtrædelser af love, som ikke engang eksisterede på tidspunktet for den påståede overtrædelse af dem?

Dommer Edward Van Roden var medlem af Simpson Army Kommissionen, der undersøgte de metoder, der anvendtes ved koncentrationslejren Dachau. I *Washington Daily News* for den 9. januar 1949 og i Londonbladet *Sunday Pictorial* for den 23. januar 1949, fortalte han om nogle eksempler på brugen af tortur:

"... Efterforskerne satte," sagde han, "en sort hætte over den anklagedes hoved og gik så i gang med at slå ham i ansigtet med messing-knojern, sparke ham og slå ham med gummislang. . . . Alle på nær to af tyskerne i de 139 sager, vi undersøgte, var blevet sparket i testiklerne, så disse var knuste."^{557 558}

Mange af de "holocaustbeviser", der tilbydes i dag af historikere, er "tilståelser", som er fremtvunget under krigsforbryderprocesserne. Jeg tænkte: *"kan vi have tillid til 'tilståelser' fra dem, hvis testikler blev ødelagt under forhøret?"* Jeg blev også chokeret, da jeg erfarede, at russiske KGB-folk, hvoraf nogle med sikkerhed selv var masse mordere, sad som dommere.

En af mine venner i Citizens Council fortalte mig, at en amerikansk dommer, der havde været retsformand ved én af domstolene, havde afsløret uretfærdighederne ved nürnbergprocesserne. Jeg fandt ud af, at dommer Charles F. Wenersturm fra Iowas højesteret havde fratrådt sit hverv i væmmelse over retssagerne. Han anklagede dem for, at anklagemyndigheden forhindrede forsvaret i at indsamle bevismateriale og i at forberede deres procedure, at der ikke var tale om at forsøge at oprette et nyt juridisk princip, men at sagerne udelukkende var motiveret af had til tyskerne. Derudover sagde han, at 90 procent af nürnbergdomstolens personale bestod af personer, der af politiske og racemæssige grunde var forudindtagne mod forsvaret. Han hævdede, at jøder, hvoraf mange var flygtninge fra Tyskland og nyligt "naturaliseret" som amerikanske borgere, var dominerende blandt de ansatte ved nürnbergdomstolen og var mere interesseret i hævn end retfærdighed.

Hele atmosfæren er usund. . . . Der blev ansat advokater, kontorister, tolke og efterforskere, som først var blevet amerikanere i de seneste år, og hvis baggrunde var dybt begravet i Europas had og fordomme."⁵⁵⁹

Jeg fandt også ud af, at mit militære idol, general George S. Patton, havde modsat sig krigsforbryderprocesserne. For eksempel skrev han i et brev til sin kone:

Jeg er ærlig talt imod dette krigsforbryder-snak. Det er ikke "ærlig cricket", og det er semitisk. Jeg er også imod at sende krigsfanger ud at arbejde som slaver i fremmede lande, hvor mange vil blive sultet ihjel.⁵⁶⁰

Vor allierede, Sovjetunionens hær, voldtog millioner af tyske kvinder i deres besatte områder—lige fra små børn til gamle damer. De myrdede millioner og tvang millioner fra deres hjem i vinteren 1945. Østpreussen, der havde været et tysk landområde i århundreder, fik hele sin tyske befolkning fordrevet eller myrdet af sovjetterne. I 1990'erne dokumenterede en jødisk forsker, John Sack, det jødiske massemord på titusinder af tyskere i månederne efter krigen.⁵⁶¹

Det var ikke kun Sovjet og jøderne, der begik krigsforbrydelser. De vestlige allierede begik også deres andel. Den ene var Operation Keel Haul, som deporterede hundredtusinder af russiske og østeuropæiske anti-kommunister til tortur, slavearbejde og massemord i Sovjetunionen. Snesevis af dem begik selvmord, da de hørte om den tvungne hjemsendelse, der var blevet planlagt af de allierede. Morgenthau-planen var en anden skammelig kriminalitet, som de allierede igangsatte efter krigen. Planen krævede, at hver tysk civilperson kun fik en ration af mad, der var mindre end den, der påstås at have været givet til fanger i tyske koncentrationslejre. Morgenthau-planen var i funktion i næsten et år, indtil de allierede besluttede, at kun et stærkere Tyskland kunne modstå en ny kommunistisk dominans i Europa.

Det gjorde mig syg at læse om tyske mødre, der blev tvunget ind i prostitution for at brødføde deres børn. Efter krigen var forbi, døde flere hundredtusinde af tyske civile og soldater i det første år af den barske allierede besættelse og dette er uden at medregne de, der blev holdt fangne af Kommunistrusland.⁵⁶² Da jeg begyndte at forstå, at krigen skabte disse former for uretfærdigheder på begge sider, begyndte jeg for alvor at sætte spørgsmålstegn ved min overbevisning om, at tyskerne var de eneste skyldige i forseelser under Anden Verdenskrig.

Da jeg opdagede, at de allierede også havde begået grusomheder, mindede dette mig om den ondskabsfulde propaganda mod Sydstaterne, der blev udløst, da nordstatstropper befriede Andersonville fangelejren under krigen mellem staterne*. Mange nordstatsfanger var her døde af syg-

Et berømt billede af Dachau gaskammer, som viste sig at være et rum, der brugtes til desinficering.

* Den amerikanske borgerkrig, overs. anm.

dom og underernæring. Dette skete, fordi de sydlige styrker bogstaveligt talt intet havde at brødføde deres fanger med. Mange af sydstatsfolkene led selv forfærdeligt under William Tecumseh Shermans "brændte jords" politik, ødelæggelsen af jernbaner og blokaden mod Sydstaterne. Under sådanne omstændigheder er det ikke overraskende, at fangelejre var det rene helvede og ingen ondsindet plan eller sammensværgelse kræves for at forklare det. Mens jeg endnu var i college, erfarede jeg, at selv om Norden ikke led under fødevaremangel, var forholdene i Nordstaternes fangelejre ofte værre end i Sydstaternes lejre.⁵⁶³ Da jeg læste om Lincolns direkte ordre, som forbød Nordstaternes vogterne at give deres tilfangede sydstatsfolk de pakker med fødevarer og tæpper, som var sendt af bekymrede pårørende, lærte jeg den bitre sandhed, at sejrherrene altid portrætterer sig selv som retfærdige og de besejrede som uretfærdige.

Når jeg tænkte på nürnbergprocessernes åbenlyse uretfærdighed, blev det lettere for mig at se på holocaust objektivt, for dens fundament lå i de påstande, der blev søsat af Den Internationale Militærdomstol i Nürnberg.

Et eksempel på Nürnbergs lurvede beviser er den påståede tilståelse fra Rudolf Höss, den tidligere nazikommandant i Auschwitz koncentrationslejr. I årevis udbasunerede holocaust-historikere Höss' "tilståelse" som bevis for, at nazisterne målbevidst udryddede jøderne. Faktisk dannede den grundlaget for påstanden om massegasninger i Auschwitz. Den førende holocaust-historiker, Raul Hilberg, støttede sig kraftigt til dette "bevis", men da det fulde, uredigerede indhold blev almindeligt kendt i 1960'erne, blev mange holocaust-eksperter flove over det, og i 1990'erne erkendte nogle dets åbenlyse utroværdighed. Historiker Christopher Browning indrømmede i en artikel i *Vanity Fair*, at:

Höss havde altid været et meget svagt og forvirret vidne. Revisionisterne brugte ham hele tiden af den grund, for at forsøge at miskreditere Mindet om Auschwitz som helhed.⁵⁶⁴

Det første problem lå i tallene. I hans påståede tilståelse, sagde Höss, at der var blevet mere end 2,5 millioner jøder gasset i Auschwitz. Næsten alle såkaldte myndigheder vedrørende holocaust, heriblandt den nuværende museumsinspektør og centerleder i Auschwitzlejren, Dr. Francizek Piper, siger nu, at tallet var 1,2 millioner. Hvorfor skulle Höss have løjet? Eller sagde han bare alt, hvad de tvang ham til at sige?

Höss tilstod også ting, der var umulige. For eksempel hævdede han, at arbejdere, efter at hundredvis af ofre var blevet gasset med blåsyre*, straks gik ind i de uventilerede rum og fjernede ligene uden at bære gasmasker. Han beskrev, hvordan de røg og spiste snacks, alt imens de udførte deres job. Til sammenligning udlufter staten Kalifornien i moderne tid sit gaskammer i timevis efter en henrettelse. Selv derefter kan arbejdere ikke komme ind i lokalet uden gasmasker og sikkerhedsdragt for at undgå det giftige stof, der kan dræbe blot ved at trænge ind i hudens po-

* Hydrogencyanid, 'Zyklon B', overs. anm.

rer. Enhver i disse lejre, der straks gik ind i et stort rum, som var mættet med dødbringende hydrogencyanid, der netop havde dræbt hundredvis af mennesker, ville snart selv have befundet sig blandt ofrene. I sin tilståelse hentydede Höss også til en koncentrationslejr—Wolzek—som ikke engang eksisterede.

Höss skrev sine erindringer, mens han afventede retssagen og henrettelsen i et KGB-drevet kommunistisk fængsel i Polen, med alt, hvad sådanne omstændigheder indebærer. Rupert Butler beskriver i sin anti-nazistiske—og anti-Höss—bog, *Legions of Death*, levende Höss' tilfange-tagelse. Her følger Butlers beretning om arrestationen og tortureringen af Höss:

Kl. 5 den 11. marts 1946 åbnede Frau Höss sin dør for seks efterretnings-specialister i britisk uniform, de fleste af dem høje og truende og alle erfar-ne i de mere sofistikerede teknikker for vedvarende og nådesløst forhør ...

Vi opdagede senere, at han havde tabt den cyanidpille, som de fleste af dem bar på sig. Ikke at han ville have haft mange chancer for at bruge den, for vi havde mast en lommelygte ind i munden på ham ...

Clarke råbte: "Hvad er dit navn?" Ved hvert svar "Fritz Lang," smadrede Clarkes knytnæve ind i fangens ansigt. Den fjerde gang, det skete, brød Höss sammen og indrømmede, hvem han var ...

Indrømmelsen bevrkede, at de jødiske sergenter i arrestationsgruppen gav frit løb for deres afsky ...

Fangen blev revet ned fra den øverste køje og pyjamassen revet af hans krop. Han blev derefter slæbt nøgen hen til et af slagtebordene, hvor det forekom Clarke, at slagene og skrigene var uden ende. Omsider sagde en læge til kaptajnen: "Få dem til at stoppe medmindre du ønsker at bringe et lig tilbage..." "

[Höss] blev slæbt tilbage til Clarkes bil, hvor sergenten hældte en stor slurk whisky ned i halsen på ham. Så prøvede Höss at sove. Clarke pres-sede sin tjenestetav ind under mandens øjenlåg og beordrede ham på tysk: "Hold dine griseøjne åbne, dit svin ... "

Gruppen nåede tilbage til Heide omkring klokken tre om morgenen. Sneen fæg stadig, men tæppet blev revet af Höss og han blev tvunget til at gå helt nøgen gennem fængselsgården hen til sin celle. Det tog tre dage før man kunne få en sammenhængende udtalelse ud af ham.⁵⁶⁵

Et andet overbevisende eksempel på unøjagtigheden ved nürnbergproces-serne er dette: De allierede havde præsenteret det som en kendsgerning, at 300.000 mennesker var omkommet ved gasning i Dachau koncentrationslejren nær München. I dag hævder ingen holocaust-autoriteter, at tyskerne gassede så meget som én eneste person i Dachau og det officielle dødstal er blevet reduceret til cirka 30.000 stammende fra alle årsager. Cirka halvdelen af dødsfaldene indtraf som følge af sygdomsepidemier, der havde hærget i lejren og mange af dødsfaldene skete endog efter, at de allierede havde overtaget kontrollen med lejren.

Selv efter befrielsen af Dachau-lejren døde tusinder af indsatte af tyfus, mens de allierede kæmpede for at få epidemien under kontrol. Allierede fotografier på dette tidspunkt viser skilte på engelsk med hastighedsbe-

grænsning i Dachau. Der står "HASTIGHEDSBEGRÆNSNING 5 MPH. STØV SPREDER TYFUS".

Det krigshærgede Europa var udsat for omfattende og katastrofale tyfusepidemier. Tyske myndigheder bekæmpede luseangreb med desinfektionsrum for tøj og personlige genstande, ligesom amerikanske fængsler

bekæmper lus ved at desinficere de indsatte med en aflusningsspray. Zyklon B blev kun brugt på tøj og andre artikler og det skulle anvendes i et specialbygget, lufttæt kammer, så ingen blev udsat for fare.

Fordi revisionister læste omfattende mængder holocaust-litteratur og sammenlignede gammelt og nyt materiale, begyndte de at se revner i holocaust-fundamentet, som truede hele bygningsværket. De fleste af os har læst eller hørt beretninger fra (amerikanske) soldater, der har fortalt, at de vidste, hvad nazisterne havde gjort, fordi "de så det med deres egne øjne".

Revisionisterne spørger: *Hvad så de amerikanske soldater egentlig?*—De så forfærdelige scener med menneskelige lidelser og død. De så bunker af lig, som var udtærede af sult og sygdom, lige som nordstatstropper så det i Andersonville under Den amerikanske Borgerkrig. Har nogen amerikanere imidlertid set gaskamre i det amerikansk besatte Tyskland? Ifølge accepterede myndigheder om emnet, heriblandt den berømte nazijæger, Simon Wiesenthal, mødte der ikke amerikanerne sådanne syn i Tyskland—det kunne heller ikke være forekommet—fordi de eneste gaskamre, der hævdes at være brugt til jøder, fandtes i den sovjetiske zone.

Et klassisk billede, der er blevet vist rundt i verden, viser en amerikansk soldat med hjelm i Dachau stående ved siden af en tung metal-dør, der er påmalet et dødningehoved og den tyske advarsel: FORSIGTIG, LIVSFARE, ÅBN IKKE! Billedteksten lyder "Gaskammer i den berygtede nazistiske dødslejr i Dachau." Ingen, der så dette foto og billedteksten kunne bebrejdes for at tænke, at de havde set et billede af et gaskammer, hvor nazisterne havde myrdet mennesker. Da jeg første gang så billedet, tænkte jeg det samme. Flere år senere fandt jeg ud af, at det ganske vist var et gaskammer—men et, der anvendtes til desinfektion af tøj for at dræbe lus—de skadedyr, der spreder tyfus og andre sygdomme, som dræbte koncentrationslejrenes indsatte. Faktisk døde mange hundrede allierede soldater af disse skadedyrs-spredte sygdomme under og efter krigen. Soldaten på det berømte fotografi stod ved siden af et desinfektionskammer, beregnet til at redde liv, ikke til at tage liv.

Revisionister hævder, at de allierede regeringer hen mod krigens slutning søgte at sætte den tyske fjende i det værst tænkelige lys. Rygter blev udnyttet og overdrevne udbredt. Det var ikke et stort spring for krigspropagandaen at præsentere desinfektionskamre for lus som gaskamre for mennesker.

Et meget udbredt landkort med placeringer af koncentrationslejre (hvide) og "dødslejre" (sorte). Bemærk, at alle "dødslejrene" blev indtaget af sovjetstyrker.

Amerikanske befriere af lejrene, der tusinder af gange havde læst og hørt om tyskere, der gassede jøder, kom til at tro, at de havde set resultaterne af gasning med deres egne øjne. Det er et psykologisk fænomen, som er både dommere og journalister bekendt. Efter at have oplevet det psykologiske chok fra de forfærdelige scener med død i lejrene, kunne ingen klandres for at tro den "officielle forklaring" som medierne gentog. Mange år efter krigen — længe efter, at det blev kendt, at ingen amerikanske soldater havde set et eneste gasset offer, støttede medierne stadig myten. Aviser og tidsskrifter citerer ofte soldater, der "véd", at tyskerne gassede jøder, fordi de "var der" og de "så det med deres egne øjne." Men alligevel korrigerer ingen redaktør fejlen. Ingen vover at gøre det.

I slutningen af 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne bemærkede jeg begyndelsen til en betydelig revision af holocaust-historien. "Dødslejre", hvor flere hundredtusinder angiveligt var blevet gasset, blev pludselig til "koncentrationslejre", hvor der ikke havde været nogen målrettet indsats for at udrydde fanger. Lejre som Dachau, der tidligere påståedes at have gasset jøder, standsede pludselig enhver omtale af gasning og deres dødstal blev nedjusteret. Mindeplader på lejrenes porte, der nævnte de gamle, opskruede antal på ofre, blev lige så stille udskiftet. Selv de professionelle "holocaust-historikere" begyndte at klassificere Dachau som en "koncentrationslejr" snarere end en "dødslejr."

Da emnet blev udsat for mere grundig forskning, blev de tidligere påstande om gasning af mennesker i lejrene på tysk jord afsløret som et falskneri fra krigens tid. Store dele af den populære presse gentager stadig denne fejl, selv om de officielle holocaust-historikere i mellemtiden

har flyttet gaskammer-beskyldningerne helt og holdent over til de "kommunistisk befriede" lejre i Øst. De såkaldte eksperter, som nu siger, at alle dødslejre var i Øst, havde blot et par år tidligere hævdet det samme om lejrene i Vest.

Den jødiske sæbehistorie

Den aparte historie om, at nazisterne lavede sæbe af jødiske lig, er måske et af de mest opsigtsvækkende eksempler på den svindelagtige karakter af dokumentationen og adfærden i nürnbergprocesserne—og de usandheder, der er indeholdt i holocaust-historien. Under nürnbergprocessen erklærede L.N. Smirnov, ledende rådgiver for justitsministeriet i USSR ('Chief Counselor of Justice for the U.S.S.R.'):

De samme lavtstående, rationaliserede SS-tekniske-hoveder, der skabte gaskamre og mord-varevogne, begyndte at udarbejde sådanne metoder til ... fremstilling af sæbe fra menneskekroppe og garvning af menneskehud til industrielle formål ...⁵⁶⁶ (Nürnberg-bilag USSR Nr. 197)

Allierede anklagere fremlagde beedigede erklæringer, der påstod, at Dr. Rudolf Spanner, som var leder af Danzig-instituttet, havde opfordret til produktion af sæbe fra ligene af koncentrationslejres indsatte. Dr. Spanners formodede formel for menneskelig sæbe blev præsenteret (Nürnberg-dokument USSR-196) og virkelig sæbe, der formodedes at være fremstillet fra menneskekroppe blev fremlagt i IMT (bilag USSR-393)*.

Sir Hartley Shawcross, der var ledende britisk anklager, sagde i sin afsluttende procedure for retten, "Det skete, at endog ligene af deres [ty-skernes] ofre blev brugt til at råde bod på krigstidens mangel på sæbe." Som en del af nürnbergdommen, erklærede dommerne, "forsøg blev foretaget for at udnytte fedt fra ligene af ofrene til kommerciel fremstilling af sæbe."⁵⁶⁷ Denne sensationelle påstand skabte overskrifter verden over og bliver stadig ofte gentaget den dag i dag.

Efter nürnbergprocessen voksede den jødiske sæbehistorie ved hver genfortælling. Overlevende berettede om, hvordan de vaskede sig med jødisk sæbe. Nazijæger, Simon Wiesenthal, skrev om menneskesæben under nürnbergprocesserne. I 1946 skrev han i det østrigske jødesamfunds tidsskrift, *Der Neue Weg*:

I de sidste uger af marts rapporterede den rumænske presse en usædvanlig nyhed: I den lille rumænske by Folticeni blev tyve kasser sæbe begravet på den jødiske kirkegård med fuld ceremoni og komplette begravelsesritualer. Denne sæbe var blevet fundet for nylig i et tidligere tysk hærdepot. På kasserne fandtes initialerne RIF, "rent jødisk fedt". Disse bokse var bestemt for Waffen-SS. Indpakkingspapiret afslørede, med gan-

* IMT, International Military Tribunal, Nürnbergdomstolen, overs. anm.

ske kynisk objektivitet, at denne sæbe var fremstillet af jødiske kroppe. Overraskende nok havde de grundige tyskere glemt at beskrive, om sæben var fremstillet af børn, piger, mænd eller ældre personer.⁵⁶⁸

Påstanden om, at nazisterne lavede sæbe af jøder i krigens sidste år blev blot præsenteret som en grum kendsgerning, der viste tyskernes umenneskelighed mod jøderne. Den blev gentaget i bøger som William Shirers opreklamerede *Rise and Fall of the Third Reich* og i tusindvis af artikler, dokumentarfilm og tilmed i lærebøger.⁵⁶⁹ I Israel har der endda været jødiske begravelser af sæbestykker, som påstodes at være resterne af jøder. Sæbestykkerne var svøbt i ligklæder ved begravelsen og blev begravet efter højtidelige, jødiske ritualer.

Ifølge jødiske autoriteter ved Yad Vashem, der er dokumentationscentret for holocaust i Israel, er hver eneste artikel, udtalelse, beedigede erklæring og dramaudsendelse om, at tyskerne lavede sæbe af jødernes kroppe, blevet bevist at være falsk. Efter krigen indledte de allierede en strafproces mod Dr. Rudolf Spanner. Efter en langvarig efterforskning fandt den offentlige anklagers kontor ingen beviser for, at Danzig-instituttet nogensinde havde lavet sæbe af menneskekroppe og de frafaldt tiltalen mod ham.

Det viser sig, at bogstaverne "RIF", som fandtes på den pågældende sæbe, ikke står for "rent jødisk fedt", men for det officielle navn på det statslige organ, der distribuerede sæbe og andre rensemidler:

"Reichsstelle für industrielle Fettversorgung" betyder simpelthen "Rigscenter for industriel fedtforsyning". Faktisk ville "Rent Jødisk Fedt" blive forkortet til "RJF" (**R**ein **J**üdisches **F**ett) og ikke "RIF," men i den hysteriske anti-tyske stemning, der herskede ved slutningen af krigen, ville holocaust-overdrivere ikke lade simple kendsgerninger komme i vejen. Da "holocaust-revisionister" konfronterede rædselskøbmændene med sandheden, måtte de indrømme sæbeløgnen eller miste troværdighed.

Den jødiske historiker, Walter Laqueur, erkendte i sin bog fra 1980, *The Terrible Secret*, at historien om menneskesæben var ren fantasi.⁵⁷⁰ Gitta Sereny, en anden berømt jødisk historiker, bemærkede i sin bog *Into That Darkness*,⁵⁷¹ at "den alment accepterede historie om, at ligene blev anvendt til fremstilling af sæbe og gødning, er endeligt modbevist af den generelt meget pålidelige Ludwigsburg Centrale Myndighed for Undersøgelse af Nazistiske Forbrydelser." Deborah Lipstadt, professor i moderne jødisk historie og holocaust-studier ved Emory Universitetet, skrev i 1981, at "Nazisterne brugte aldrig ligene af jøder eller for den sags skyld nogen andre til fremstilling af sæbe."⁵⁷²

Endelig i april 1990 erklærede manden, der hyldes som verdens førende holocausthistoriker, professor Yehuda Bauer fra Israels Hebrew University, samt Shmuel Krakowski, som er arkivdirektør for Israels berømte Yad Vashem holocaust-center, at historierne om menneskesæben ikke var sande. Bauer sagde, at lejranger "var villige til at tro på en hvilken som helst skrækhistorie om deres forfølgere." Bauer skød i sin interessante erklæring skylden for hele historien om menneskesæbe på nazi-

sterne. Krakowski bemærkede, at "Historikere har konkluderet, at sæbe ikke blev lavet af menneskefedt. Når så mange mennesker benægter, at holocaust nogensinde er sket, hvorfor så give dem noget at bruge imod Sandheden?"⁵⁷³

Lige som historien om "jødisk sæbe" viste sig at være en gigantisk løgn, siger revisionisterne, at der findes et væld af oplysninger, der på samme måde står i modstrid med mange af de andre populære overbevisninger. Mange forskere, der blev draget af modsigelserne og de usandsynlige scenarier i holocaust-historien, kom uafhængigt op med nye resultater. Den samlede efterforskningsgruppe, der udfordrer holocausthistorien—"holocaust revisionismen"—bliver ved med at afdække nye beviser, selv mens jeg skriver disse linjer. (Se også: "Myten, som nægter at dø," *Barnes Review*)⁵⁷⁴

Holocaust-eksperterne har imødegået revisionisterne med skældsord og undertrykkelse. For bare et par år siden blev de, der vovede at sætte spørgsmålstejn ved den jødiske sæbehistorie kaldt nazister og hadere. Selv i dag bliver enhver, der vover at sætte spørgsmålstejn ved blot en del af holocaustpakken: dens karakter, dens tal eller politik—fordømt som en "holocaust-benægter" (et begreb, der sandsynligvis vil blive varemærkebeskyttet og efterhånden skrevet med stort "B", lige som "Holocaust" er kommet til at blive stavet med stort "H").

At kalde nogen, der sætter spørgsmålstejn ved holocaust-dogmet for en "holocaust-benægter" er at antyde, at han er en dum (eller ond), anti-semitisk galning. Hvordan kan man benægte, spørger holocaust-"autoriteterne", det som trods alt alle og enhver har set med egne øjne—billederne og filmklippene af gasninger og skyderier, dyngerne af jødiske lig?

Jeg opdagede, at ingen ansvarlig revisionist i virkeligheden benægter, at et stort antal uskyldige mennesker, heriblandt mange jøder, døde i hænderne på tyskerne og deres allierede under Anden Verdenskrig. Ingen benægter, at tyskerne indsamlede jøder fra hele det besatte Europa og satte dem i beklageligt usle koncentrationslejre. Revisionister benægter ikke, at nazisterne begik grusomheder mod jøder; men de hævder, at antallet af dræbte er blevet groft overdrevet. Endnu vigtigere er det, hævder de, at der ikke var noget centralt program, nogen plan eller politik hos den tyske regering som gik ud på at udrydde hele det jødiske folk. Revisionister hævder, at nazisterne oprettede lejre for at indespærre jøder, fordi de anså dem for en sikkerhedsrisiko, lige som den amerikanske regering indsamlede og fængslede amerikanere af japansk afstamning af sikkerhedsmæssige årsager.

Revisionister hævder, at videnskabelige og dokumentbaserede beviser støtter deres holdning og at fortalerne for holocaust-ortodoksien må undertrykke debatten ubarmhertigt, hvis holocaust-historien skal overleve. Endelig, hævder de, at der findes stærke politiske og økonomiske motiver for skabelsen og bevarelsen af holocaust-historien.

Kast holocaust-kættere i fængsel—og smid deres bøger på bålet!

I 1990'erne er hundredvis af personer i hele den vestlige verden, heriblandt mange akademikere og forskere, blevet chikaneret, truet, fysisk overfaldet, fyret, givet bøder og endog fængslet, blot fordi de fremkom med beviser, der udfordrede dele af holocaust-ortodoksien. Professorer, dommere og lærere er blevet fyret fra deres job. Nogle er blevet idømt bøder på titusindvis af dollar alene for at komme med politisk ukorrekte udtalelser. Professor Robert Faurisson fra Frankrigs Université de Lyon 2 er for eksempel blevet idømt en bøde på tusinder af franc for sine udtalelser, har fået smadret sit ansigt og fået det overhældt med syre under et brutalt angreb. Ofte er sådanne ofre veluddannede, respekterede mænd, som aldrig er blevet anklaget for antisemitisme, indtil de efterforskede og skrev om holocaust.

Et førsteklases eksempel på denne forfølgelse af holocaust-tvivlere er beretningen om historikeren David Irving. Hans bøger findes i næsten ethvert bibliotek i verden. Irving har skrevet mere end tredive værker om Anden Verdenskrig og de er blevet udgivet på en halv snes af de mest fremtrædende forlag i den vestlige verden, heriblandt: The Viking Press; Harper & Row; Little, Brown; Simon & Schuster; og Avon Books.

De mest respekterede historikere i verden, blandt andre A.J.P. Taylor, Trevor Roper, Gordon Craig og Stephen Ambrose har rost nogle af hans værker. Han har forsket i de tyske statsarkiver gennem mere end tredive år, samt i det amerikanske National Archives, det britiske Public Records Office, i regeringsarkiver i Australien, Frankrig, Italien og Canada, og selv i de tidligere sovjetiske hemmelige statsarkiver. Han var den første historiker, der anfægtede gyldigheden af de vidt og bredt roste (og senere som falskneri afslørede) *Hitler Diaries*.⁵⁷⁵ I løbet af sin omfattende forskning, har Irving fremdraget mange dokumenter, der udfordrer dele af holocaust-ortodoksien.

Mens han var i Tyskland, citerede Irving en videooptagelse med museumsdirektøren for Auschwitz statsmuseum, Dr. Francizek Piper. Piper havde erkendt, at det anlæg, der var blevet fremvist til verden (og til mere end 40 millioner besøgende) gennem 40 år—som et ægte gaskammer, der var bygget af nazisterne—ikke var ægte. Polske kommunister havde faktisk bygget det efter krigen. Regeringen anklagede Irving for at "bagtale mindet om de døde", blot for at citere Pipers indrømmelse.

Selv om Irving havde klare beviser for sandheden i sin redegørelse, blev han forbudt at præsentere disse under sin retssag eller blot at indkalde Dr. Piper som vidne. Den tyske regering idømte ham en bøde på 30.000 tyske mark* for at være fremkommet med sit udsagn om historiske forhold. I "den tyske stats interesse" forbød de ham fremover at bruge

* Ca. 15.000 Euro eller ca. 112.000 kr. (marts 2012), overs. anm.

de tyske statsarkiver, hvor han havde arbejdet i mere end tredive år, og hvortil han havde doneret uvurderlige samlinger af originale dokumenter.

Den tyske regering har nu forbudt ham indrejse i landet. Canada, Frankrig, Østrig, Italien, Sydafrika, Australien og mange andre nationer har efterfølgende forbudt ham indrejse på foranledning af jøderne. Hans forlag er blevet chikaneret og intimideret til at afbryde kontrakter. Han har været udsat for fysisk vold og har fået foredragsturnéer afbrudt af støjende banditter.

I Canada pågreb, lænkede og deporterede myndighederne ham fra landet i håndjern på anmodning af Simon Wiesenthal centeret. *The Toronto Globe & Mail* spurgte, hvorfor han havde været i håndjern og besvarede derefter sit eget spørgsmål med en andet: "Troede nogen mon, at han kunne finde på at bruge sin skrivemaskine?"

Med den amerikanske tradition for First Amendment-rettigheder* er kun få klar over, at det i den såkaldte "frie verden" kan lade sig gøre, at en historiker bliver fængslet blot for at komme med en udtalelse om en historisk begivenhed, som er 60 år gammel. Irving gav et interview til en fransk Tv-station, hvor han befandt sig i sit eget hjem nær den amerikanske ambassade i London og her gentog han det faktum, at de vigtigste gaskamre, der blev fremvist til turister i Auschwitz, var forfalskninger. Han blev retsforfulgt ved domstole i Paris for at komme med denne erklæring i sin egen stue i London. I Frankrig er det ulovligt at sætte spørgsmålstegn ved nogen af de "forbrydelser mod menneskeheden", som blev fastsat i nürnbergprincipperne fra 1945-46—selv om man gør det i sit eget hjem og i et andet land. Der er de, som siger, at vi ikke skal diskutere aspekter af holocaust mere, end vi burde diskutere med dem, der siger, at jorden er flad. Men ville nogen oplyst person være bange for at diskutere med en fortæller for teorien om den flade jord? Ville han presse på for at få gennemført love, som skulle forhindre fortælleren for denne teori i at kunne tale, skrive eller udgive skrifter? Ville han forsøge at få ødelagt hans levebrød, få ham idømt bøder på tusindvis af dollar og hvis det ikke virkede, da få ham kastet i fængsel?

Jeg tror på ytringsfrihed, fordi jeg ikke er bange. Jeg mener, at mine idéer er velbegrundede og at jeg kan bakke mine udtalelser op med logik og beviser. I en atmosfære af fri og åben diskussion frygter jeg ikke, for der findes ikke den sandhed, jeg frygter. Hvad er det, modstanderne af David Irving eller af alle revisionister frygter?

Vores biblioteker og skoler er veludstyrede med den ortodokse holocaust-litteratur. Aviser og tidsskrifter offentliggør en endeløs strøm af historier med relation til den. Teatre og Tv-skærme holdes i gang med dramaer, kommentarer, interviews og billeder angående holocaust. Det synes mig, at der med denne enorme "overkill" må være meget lidt at frygte fra denne verdens David Irving—medmindre naturligvis hans forfølgere mener, at hans dokumentation er overbevisende, hans ræsonnement

* I den amerikanske forfatnings "Første tilføjelse" garanteres bl.a. ytringsfrihed, overs. anm.

sundt og hans fremtræden veltalende. Så derfor, åbenbart — udelukkende for at beskytte deres populære version af holocaust — forsøger de at jage denne mand til verdens ende.

Hvilke "historiske kendsgerninger" kan være så sårbare, at de skal beskyttes ved hjælp af terror, fængselsstraf og udvisning? Hvad er det, modstanderne af David Irving og de andre revisionister frygter? Er de revisionistiske argumenter så overbevisende, at deres modstandere skal bruge nogen politisk undertrykkelse for at bringe dem til tavshed?

Auschwitz: Hovedhjørnестenen i holocaust

Holocaust-historien er centreret omkring koncentrationslejren Auschwitz i Polen. I mange år blev denne lejr præsenteret for verden som en dødslejr, hvor nazisterne gassede mellem tre og fire millioner jøder foruden millioner af ikke-jøder. Uanset hvilken tvivl en besøgende måtte have om holocausts uhyrlighed og rigtigheden af gaskammerhistorierne — fordufter denne tvivl straks efter en tur til lejrene. En halv million turister ser hvert år, hvad der foregiver at være de faktiske gaskamre, hvor millioner af jøder blev myrdet. Fra 1945 til 1989 proklamerede en mindeplade foran porten på mange forskellige sprog, at 4,1 millioner ofre var døde dér. Under et besøg i lejren i juni 1979 stod pave Johannes Paul II foran dette monument og velsignede de fire millioner ofres sjæle. Det viste sig imidlertid, at mindst tre millioner af de omkomne var fantasifostre.

Kort efter pavens besøg fjernede lejrhistorikerne uden fanfare eller offentliggørelse denne mindeplade og erstattede den med en anden, der svarede til det nye officielle dødstal: 1,2 millioner. Revisionister peger på, at de officielt erklærede seks millioner jødiske ofre for holocaust igen — mange år også omfattede de fire millioner, der angiveligt var dræbt i Auschwitz. Det er interessant, at der ikke var nogen hast med at korrigere opslagsværkerne eller de endeløse historier, som citerer tallet "seks millioner", da Auschwitz-tallet faldt med tre millioner.

Da "eksperterne" foretog Auschwitz-reduktionen, gjorde de noget, som revisionister er blevet fængslet for: De reviderede de jødiske dødstal nedad. Men de havde ikke noget reelt valg. De havde valget mellem at sænke deres tal radikalt eller miste troværdighed. Det var én ting at komme med fantastisk latterlige påstande, da Auschwitz var et lidet besøgt, kommunistisk, partikontrolleret område i 1950'erne og 1960'erne, men med den bedre adgang kom der flere spørgsmål. Ved at revidere tallene indrømmede lejrens direktører i virkeligheden, at kommunisterne og de efterfølgende embedsmænd i lejrens museum havde opdigtet tal og at de ganske enkelt var for overdrevne til at blive troet.

Den jødiske revisionist, David Cole, rejste til Auschwitz i september 1992. Iført jødekalot interviewede han museumsinspektøren, Dr. Francizek Piper, der indrømmede, at mens de "officielle turistguider" fortæller de besøgende, der går gennem gaskamrene, at det er de selv samme

gaskamre, hvor jøder blev myrdet, blev de rent faktisk bygget efter krigen. Alene det, at gentage Dr. Pipers udtalelser om, at de gaskamre, som fremvises til turisterne, ikke er autentiske, kan bringe revisionister i fængsel i mange europæiske lande. Efter at David Cole havde offentliggjort sin film med Dr. Pipers afsløringer, blev han konstant forfulgt, truet på livet flere gange og også fysisk angrebet og banket. Til sidst trak han offentligt sine synspunkter tilbage, men de beviser, han fremskaffede, står uimodsagte tilbage.⁵⁷⁶

Holocaust-propagandamagere har, lidt efter lidt, når de er blevet stillet over for en voksende mængde beviser, som afslører mange Auschwitz-usandheder, indrømmet meget af det, som forskere, såsom David Irving, er blevet straffet for at sige. Det er interessant, at det i måske den mest autoritative og omfattende bog om Auschwitz, der til dato er udkommet, *Auschwitz: 1270 to Present* af Robert Jan Van Pelt og Deborah Dwork, indrømmes af de to jødiske holocaustforfattere, at gaskammeret i Auschwitz-hovedlejren og det, der vises frem til turister, er et falskneri, der blev bygget af de polske kommunister, længe efter krigen.⁵⁷⁷ Forfatterne hævder dog, at der var gaskamre i en anden afdeling af Auschwitzlejren.

Omstyrtelsen af kommunismen i Rusland kastede lys over mange dokumenter, der hidtil havde været utilgængelige for vestlige forskere. Overraskende beviser er for nylig dukket op i statsarkiverne i Moskva. Da sovjethæren "befriede" Auschwitz, havde tyskerne i hast forladt lejren og efterladt tonsvis af dokumenter. Blandt de genstande, der blev fundet af de kommunistiske tropper, var *Dødslisterne* for Auschwitz—Flere bind med kronologisk ordnede dødsattester for de, der var døde i lejren. I 45 år havde disse afgørende dokumenter ligget skjult i KGB's hemmelige arkiver. Den russiske præsident, Mikhail Gorbatsjov, tillod frigivelse af de bind, som forskere havde lokaliseret: 46 bind. Disse bind viser, at læger og andet medicinsk personale omhyggeligt registrerede hvert enkelt dødsfald i Auschwitz. Listerne indeholdt beskrivelser af dødsårsagen, som varierede fra henrettelse (normalt ved skydning eller hængning) til sygdom, hjerteanfald og lignende årsager. De fleste af dødsfaldene skyldtes sygdom. De ufuldstændige *Dødslist*er indeholder poster, der udgør op til cirka 74.000 dødsfald, hvoraf ca. 30.000 var jøder. Resten var polakker, russere og andre nationaliteter.

Dødslisterne rejste nogle umiddelbare spørgsmål. *Hvis myndighederne registrerede henrettelser ved skydning eller hængning, hvorfor så ikke dem, der skyldtes gasning?* Men hvad der var endnu vigtigere: *Hvorfor havde bøgerne været holdt skjult i så mange år? Havde Sovjet holdt bøgerne gemt, fordi de vidste, at de ikke passede med deres officielle version af Auschwitz?*

Revisionister hævder, at stærke beviser fra allierede kilder også er i modstrid med de fantastiske, påståede drabstal i Auschwitz. I midten af 1970'erne, frigav USA's regering luftfotos af Auschwitzlejren fra krigens tid. Den jødiske historiker, Raul Hilberg, skriver i sin artikel for *Encarta Encyclopedia*: "I 1944 blev lejren fotograferet af allierede rekognoscerings-

fly, som søgte industrielle mål og lejrens fabrikker, men ikke dens gaskamre, blev bombet.”

The United States Army Air Corps tog fotografier over en længere periode, og de er så bemærkelsesværdige i deres klarhed, at køretøjer og endda mennesker kan skelnes i dem. Mange af disse fotografier var blevet taget på det formodede højdepunkt af de påståede drab. Overvågningsflyene tog mange fotos om morgenen på typiske hverdage. Ikke ét af de billeder, der således blev taget over en række dage, viser store grave eller bunker af lig; der ses heller ingen bål, som skulle tyde på ligbrænding, ej heller nogen store røgskyer fra krematoriernes skorstene.

Det ville have krævet tusindvis af tons koks som brændsel i krematorierne, hvis mord og kremering af millioner af mennesker havde fundet sted. Men billederne viser ingen bjerge af koks og der er ingen lange rækker af togvogne fyldt med brændsel. Ingen køer af mennesker er samlet uden for dørene til de påståede Auschwitz gaskamre og ingen huller ses på selve taget, hvorigennem der angiveligt blev smidt Zyklon B krystaller ned til ofrene. Et andet overraskende bevis dukkede op med afsløringen af den britiske “Enigma Secret.” Ved hjælp af computere brød briterne den angiveligt ubrydelige, ultra-hemmelige kode, som tyskerne havde anvendt til at sende kommunikéer mellem fronten og overkommandoen. Det, at denne kode blev knækket, hjalp med til at vende krigen, for de britiske og allierede styrker kendte til de tyske militære planer og ordrer—nogle gange endog før de tyske hærchefer selv.

Sir Frank H. Hinsley, der var leder af St. John's College og professor i internationale relationer ved Cambridge University, offentliggjorde et særligt *Tillæg til bind II* af sit meget velrenommerede værk *British Intelligence in the Second World War: Its Influence on Strategy and Operations*, (“Den britiske efterretningstjeneste under Anden Verdenskrig: Dens indflydelse på strategi og operationer”).⁵⁷⁸ I afsnittet med titlen “Tyske politikoder” afslører Hinsley, at den britiske efterretningstjeneste i løbet af 1942 og 1943 dagligt aflyttede kodede meddelelser til og fra Dachau, Buchenwald, Auschwitz og syv andre lejre. Hver lejr indberettede hver dag antallet af mennesker, der var ankommet, antallet af mennesker, der var overført til andre lejre, samt antallet af de, der blev født og de, der døde. Der blev også rapporteret om henrettelser ved skydning eller hængning.

“De krypterede beskeder fra Auschwitz,” siger Hinsley, “den største af lejrene med 200.000 fanger, nævner sygdom som den vigtigste årsag til dødsfald, men omtalte også skydninger og hængninger. Der var ingen omtaler af gasninger i de dekrypterede kommunikationer.” Antallet af dødsfald i de dekrypterede beskeder svarer nogenlunde til optegnelserne i *Dødslisterne* og mængden af forbrugt koks. Endnu vigtigere er det måske at spørge: hvis gasninger havde fundet sted, hvorfor skulle de da ikke være blevet rapporteret, ligesom skydninger og hængninger var blevet det? Da tyskerne pligtskyldigst rapporterede henrettelser eller drab til deres foresatte og deres rapporter blev afgivet i tophemmelige transmissioner, hvorfor skulle de da skjule de anvendte henrettelsesmetoder?

Interessant nok opfangede den britiske efterretningstjeneste også kommunikationer fra tyske kommandostyrker kaldet "Einsatzgruppen", som var låst fast i en rædselsvækkende partisankrig mod kommunisterne i Øst. I disse dekrypterede kommunikationer findes malende beskrivelser af massebord på jødiske partisaner og grupper af civile. Hvorfor skulle sådanne hemmelige meddelelser indeholde dystre beretninger om mord på civile, hvis det ikke også skulle gælde for de krypterede meddelelser fra Auschwitz?

Videnskabelig dokumentation

I en straffesag er videnskabelige beviser normalt de stærkeste, fordi de kan bedømmes på en objektiv, videnskabelig måde. Revisionisterne hævder, at der intet videnskabeligt bevis findes for massegasningsoperationer i Auschwitz eller andre lejre, der blev drevet af tyskerne. Den amerikanske hær fik toksikologiske eksperter til at udføre obduktioner på hundredvis af døde i de nazistiske koncentrationslejre. Menneskelige rester kan vise tegn på cyanidforgiftning i årevis. Men der findes ingen forensiske, videnskabelige beviser på, at så meget som ét af offrene blev gasset ihjel. Ej heller giver optegnelser af obduktioner, som blev udført af russiske læger i de østeuropæiske lejre, nogen beviser for gasning. Selv om der udførtes obduktioner, blev resultaterne heraf ikke præsenteret i Nürnberg. Revisionisterne spørger: Hvorfor? Var det, fordi resultaterne ikke ville have egnet sig til en retsforfølgning, eftersom muligvis ingen af dødsfaldene kunne henføres til giftgas?

Forsøger anklagemyndigheden ikke, i enhver mordsag, at påvise dødsårsagen? Men i den mest opreklamerede mordsag nogensinde ved Den internationale Militærdomstol er beviset for dødsårsagen iøjnefaldende fraværende. Hvis nazisterne virkelig havde gasset millioner af mennesker, ville anklagemyndigheden da ikke allermindst have fremvist resultatet af én obduktion, der beviste, at dødsårsagen var forgiftning med cyanidgas, der produceres af Zyklon B? Bevises dødsårsagen ikke i enhver mordsag, hvorfor da ikke i den største og dyreste mordsag i verdenshistorien?

"Eksperter" inden for holocaust-ortodoksien hævder, at den store mængde af Zyklon B, der anvendtes i Auschwitz under krigen, er et "bevis" for gasning af mennesker. Jean Claude Pressac, en fransk kemiker, forsøger i bogen *Auschwitz, Techniques and Operation of the Gas Chambers*, ("*Auschwitz: Teknikker og driften af gaskamrene*"), at modbevise den revisionistiske tvivl omkring gaskamrene ved at bringe informationer, der viser det store forbrug af Zyklon B i Auschwitz.⁵⁷⁹ Revisionister hævder, derimod, at en mere logisk forklaring simpelthen er den, at tyskerne anvendte det kemiske stof til det, som det oprindeligt blev skabt til, nemlig et forsøg på at kontrollere de epidemier, der hærgede lejrene.

Derudover viser de data, der blev offentliggjort af Pressac selv, at mængden per indsat af Zyklon B, der anvendtes i Auschwitz koncentra-

tionslejren, var den samme som Zyklon B-forbruget i tyske lejre såsom Oranienburg, hvor eksperterne indrømmer, at ingen menneskegasning fandt sted. Revisionisterne stiller dette spørgsmål: *Hvis Auschwitz var det store centrum for udryddelse, og hvis Zyklon B var den gift, der blev anvendt, hvordan kan det da være, at optegnelserne over indkøb og forbrug af giftmidlet ikke udviser et større forbrug i Auschwitz end i de mange koncentrationslejre, hvor Zyklon B blev brugt udelukkende til desinfektion mod lus, og hvor det indrømmes, at der ikke blev foretaget gasninger?* Pressac afslørede også uforvarende, at koksforbruget ikke var større per indsat i Auschwitz end de lejre i Tyskland hvor udryddelse ikke påstås at have fundet sted.

I februar 1988 anklagede den canadiske regering holocaust-tvivleren, Ernst Zündel, for at have forbrudt sig mod en arkaisk lov imod at "sprede falske nyheder". Forsvarsadvokater i denne straffesag bestilte en amerikansk ingeniør, Fred Leuchter, der var konsulent angående fængslers gaskamre, til at foretage en videnskabelig undersøgelse af de påståede morderiske gaskamre i Auschwitz. Leuchter, som var en ganske upolitisk person, var måske den førende ekspert i USA vedrørende indretning og brug af henrettelses-faciliteter, og han var faktisk ansvarlig for design og konstruktion af sådanne faciliteter, som anvendtes i en række amerikanske fængsler.

I sin undersøgelse gennemgik Leuchter de påståede gaskamres konstruktion og undersøgte desinfektionsmidlet, Zyklon B's kemiske egenskaber. Han fandt, at Zyklon B er et stof der, når det udsættes for luft, udvikler en dødbringende luftart, hydrogencyanid (blåsyre). Det hæfter sig til overflader og har en tendens til at reagere kemisk med materialer, der indeholder jern (jern-forbindelser) og danne en ferricyanid. Hvis Zyklon B anvendes i rum med jern eller som er lavet af røde mursten, reagerer det med jernet og danner en karakteristisk blå farve. Blækindustrien har anvendt disse kemiske reaktioner i mange årtier til at producere en karakteristisk farve ved navn preussiske blå (berlinerblå). *Wikipedia* definerer den således:

Preussiske blå er en mørk blå pigment—en af de første syntetiske pigmenter—som blev syntetiseret for første gang i Berlin omkring år 1706. Det blev kaldt "Preußisch blau" og "Berlinisch Blau" i 1709 af den første erhvervsdrivende, der anvendte det. Et andet navn for farven preussiske blå er berlinblå eller i maleri, parisisk blå.

Leuchter kunne ikke alene rapportere, at de påståede morderiske gaskamre i Auschwitz var strukturelt uegnede til gasning, han havde også taget prøver fra væggene og fik dem kemisk analyseret. Uafhængige laboratorier i USA viste ingen tegn på ferricyanid-forbindelser. Men da Leuchter undersøgte rummene, der havde været anvendt som desinfektionskamre til tøj og bagage, observerede han let den karakteristiske blå farve, der er forbundet med ferricyanid. Efter endnu en kemisk analyse

af prøverne, viste han, at der i desinfektionskamrenes vægge var stærke koncentrationer af ferricyanid, forårsaget af påvirkningen fra cyanid.

Leuchter påpegede også, at desinfektionskamrene, som havde været brugt til aflusning af tøj var godt lavet, lufttætte og konstrueret med sikkerhed for øje. På den anden side var de gaskamre, som hævdedes anvendt til mennesker, sjusket bygget. Han spurgte, hvad grunden dog kunne være til, at gaskamre til at dræbe lus i skulle bygges korrekt, mens rum, der angiveligt var lavet til at dræbe millioner af mennesker i, skulle være forkert designet og konstrueret—og farlige for personalet, der betjente dem.

Kampen mod revisionisme

Da Leuchter offentliggjorde sin rapport, reagerede holocaust-autoriteter forudsigeligt—med injurier, undertrykkelse, trusler og endda fængsel. Leuchter blev offer for en intens international kampagne for at miskreditere ham og ruinere ham finansielt. Jødiske grupper skrev æreskrænkende breve til alle hans statsfængsels-kunder for at tilskynde dem til at opsiges deres kontrakter med ham. De var i stand til at få myndighederne til at retsforfølge ham i hans hjemstat Massachusetts, med henvisning til en ældgammel bestemmelse om at have praksis uden en licens, på trods af hans indlysende ekspertise og patenter.

Den tyske regering fængslede Leuchter i seks uger blot for at meddele resultatet af sine tekniske undersøgelser under et foredrag i november 1991 i Weissheim. Og Günter Deckert, en tidligere gymnasielærer med en uplettet fortid, blev idømt et års betinget fængsel ("probation"), alene for at oversætte og kommentere Leuchters tale. I deres dom påpegede dommerne, Dr. Orlet og Dr. Müller, at Deckert var et byrådsmedlem, der havde taget eksamen i jura fra Heidelberg Universitet med udmærkelse, og at han var af høj moralsk standard. Dommerne blev så selv udsat for trusler og forsøg på at få omgjort deres afsagte dom, fordi de ikke dømte Deckert hårdt nok i forhold til den internationale presses ønske.

Frau Saline Leutheusser-Schnarrenberger, den tyske justitsminister, kaldte dommen et slag i ansigtet på hvert eneste offer for holocaust og fik de to dommere suspenderet og placeret på "sygeorlov." Mannheim-anklageren, Hans Klein, ankede dommen med det resultat, at Deckert endte med at få en toårig fængselsstraf. Klein lovede også at gennemgå ordlyden af dommen i søgen efter noget, der kunne give anledning til at retsforfølge de to dommere. Det er naturligvis ikke et frit system, hvis en dommer kan risikere firing eller endog blive retsforfulgt for at udtale, hvorfor han er lempelig inden for rammerne af sin autoritet.

Det lader til, at meget lidt har ændret sig i Tyskland i løbet af det 20. århundrede. I Amerika er det svært at forestille sig, at nogen skal sendes i fængsel bare for oversætte en videnskabelig forelæsning, eller at dommere kan blive suspenderet eller truet med anholdelse for at afsige en

kendelse eller dom, der anses for politisk forkert. Ikke desto mindre er det sådanne metoder, der anvendes til at beskytte holocaust-historien. Tyskland er ikke det eneste land, der krænker ytringsfriheden i dette spørgsmål. Nogen tid senere blev den svagelige, bebrillede Fred Leuchter også fængslet og tvangsdeporteret fra Storbritannien.

Et år efter Leuchter-kontroversen gentog Auschwitzmuseets medarbejdere i al hemmelighed Leuchters undersøgelser og nåede frem til samme videnskabelige resultater. Siden den tid har de gentaget undersøgelserne og hævder nu, at disse nye undersøgelser modsiger Leuchters. De omtaler dog ikke kontroversen i deres turistbrochurer, og de har ikke tilbudt nogen uafhængige forskere at kontrollere deres undersøgelse. Deres svage forklaring på den manglende ferricyanid i gaskamrene til mennesker er, at den på en eller anden måde er forsvundet i tidens løb—hvilket er en kemisk umulighed. De tilbyder ingen forklaring på, at ferricyaniden ikke er forsvundet i desinfektionsrummene. En anden holocaust-ekspert hævdede, at det kræver mindre cyanid at dræbe mennesker end lus, og at der derfor ville være mindre af stoffet tilbage i gaskamrene for mennesker end i desinfektionsrummene. Men det påstås samtidig, at enorme mængder Zyklon B blev brugt til at dræbe millioner af mennesker i veritable "dødsfabrikker".

Holocaust-revisionister skabte på trods af vedvarende ondskabsfulde angreb i pressen så stort postyr gennem offentliggørelsen af Leuchter-rapporten og efterfølgende afsløringer af detaljerne i Auschwitz' egne kemiske undersøgelser, at Auschwitz-personalet bestemte sig for en ny undersøgelse, der hævder at tilbagevise Leuchter og deres egen tidligere undersøgelse. De vil dog som sagt stadig ikke tillade nogen uafhængige undersøgelser udført af videnskabsmænd og ingeniører, selv om det ville være forholdsvis let og hurtigt at få prøver og lave analyser af de angivelige gaskammervægge. gentagne gange Det er i studiet af holocaust gentagne gange forekommet, at de, der har en personlig eller politisk interesse i at opretholde deres version af begivenhederne, har modsat sig en akademisk eller videnskabelig undersøgelse. De gør deres yderste for at forhindre en fysisk inspektion af skrevne optegnelser eller videnskabelige undersøgelser af lokaliteterne og de undertrykker endog offentliggørelser af videnskabelige eller historiske undersøgelser med fængselsstraf.

Selv en højt respekteret jødisk historiker, som tror på eksistensen af gaskamre, tilbyder et noget revisionistisk synspunkt. Professor Arno J. Mayer fra Princeton University påpegede i sin bog fra 1988, *Why Did the Heavens Not Darken?: The "Final Solution" in History*, at der eksisterer mange spørgsmål omkring holocaust. Mayer, der selv har mistet nære familiemedlemmer i holocaust, skriver:

Mange spørgsmål forbliver åbne. . . . Hvor mange lig blev der alt i alt kremeret i Auschwitz? Hvor mange døde der i alt? Hvordan var den nationale, religiøse og etniske fordeling i denne multikulturelle gruppe af ofre? Hvor mange af dem blev dømt til at dø en "naturlig" død, og hvor mange

blev slået med overlæg . . ? Vi har simpelthen ikke svar på disse spørgsmål på nuværende tidspunkt. (s. 366)

Fra 1942 til 1945 blev der med sikkerhed i Auschwitz, men sandsynligvis også generelt, dræbt flere jøder af såkaldte "naturlige" årsager end af "unaturlige". (s. 365)

Kilder til studiet af gaskamrene er på én gang sjældne og upålidelige.⁵⁸⁰

Jeg må gentage, at Mayer er overbevist om, at der fandtes gaskamre i Auschwitz, men han påpeger, at "det meste af det, der er kendt i dag, er baseret på nedskrevne udsagn ("depositions") fra nazistiske embedsmænd og bødler ved efterkrigstidens retssager og på de overlevendes og tilstedeværendes hukommelse. Disse vidnesbyrd må tjekkes omhyggeligt, da de kan være påvirket af subjektive faktorer af stor kompleksitet."⁵⁸¹ Mayers udsagn ville være grund nok til retsforfølgelse i Frankrig og Tyskland.

Vidner til holocaust

Som Mayer påpeger, er en stor del af holocaust-historien baseret på øjenvidneberetninger. Revisionister hævder, at de såkaldte øjenvidneudsagn ikke altid er pålidelige. De angiver som eksempel John Demjanjucs tilfælde. Demjanjuk, en naturaliseret amerikansk bilindustriarbejder, som stammede fra Østeuropa, blev beskyldt for at være "Ivan den Grusomme", en sadistisk koncentrationslejr vagt i Treblinka-koncentrationslejren, som angiveligt dræbte hundredvis af mennesker.

Demjanjuk fastholdt sin uskyld, men hundredvis af jødiske øjenvidner bevidnede, at han var Ivan. Vidnerne skreg, græd og gestikulerede, mens de fortalte de mest utrolige historier om grusomhed og sadisme. De svor under ed på, at de tydeligt huskede, at Demjanjuk var Ivan. I sidste ende blev Demjanjuk deporteret til Israel og en israelsk domstol anklagede og dømte ham, primært på basis af "øjenvidne"-udsagn. Men der kom nye oplysninger frem, som viste, at det sovjetiske KGB havde skabt falske beviser mod Demjanjuk. Dokumenter, der angiveligt beviste, at han havde været en vagt, viste sig at være sovjetiske falsknerier. Da den israelske højesteret stod over for en verdensomspændende skandale, måtte selv den være enig i, at øjenvidneberetningerne *ikke var troværdige*, og at Demjanjuk var uskyldig.

Disse vanvittige tal

Ved undersøgelsen af holocaust fandt jeg, at kilder varierede vildt i deres skøn over antal dræbte, lige fra 4 til 24 millioner. Nedenfor gengives teksten under "Holocaust" i *Compton's Multimedia Encyclopedia* fra 1991.

Efterhånden, som det nazistiske Tyskland fik kontrol over det ene land efter det andet under Anden Verdenskrig, skete der mange drab på civile

og mishandling af soldater, der kan betegnes som krigsforbrydelser. Disse forbrydelser blegner dog i forhold til den massive, bevidste og velplanlagte udryddelse af mere end 15 millioner personer i det, der nu kendes som den såkaldte Holocaust.

Dette folkemord af svimlende proportioner blev gennemført med en grundig effektivitet af et velkoordineret tysk bureaukrati, hvor intet var overladt til tilfældighederne.⁵⁸²

Andetsteds i samme *Compton's Encyclopedia* (under emnet *Koncentrationslejr*) findes følgende erklæring:

Den mest horrible udbygning af lejrsystemet var etableringen af udslettelsescentre efter 1940. De blev først og fremmest oprettet til at dræbe jøder. Denne slagtning er kendt som Holocaust. Det menes, at mellem 18 til 26 millioner mennesker blev dræbt i dem, herunder 6 millioner jøder og 400.000 sigøjnere.⁵⁸³ (forfatterens fremhævelse)

Holocaust-forfattere, som skal vurdere tyske forbrydelser, ser ganske tydeligt intet behov for nøjagtighed eller blot sammenhæng og konsistens. Men uanset hvilket sæt af tal, der bruges, er tallene så fantastiske, at man skal være meget godtroende for at tage dem alvorligt. Hvis 18 til 26 millioner blev myrdet og brændt i "udryddelsescentre" i Polen (de fleste af dem i Auschwitz), skulle det daglige antal have været titusinder.

Som nævnt tidligere, anslår den sagkyndige, som holocaust-akademikere selv oftest citerer, nemlig Pressac, nu antallet af døde i Auschwitz omfattende alle ofre og alle dødsårsager til at ligge mellem 600.000 og 800.000. Hvordan skal disse tal, som i sig selv kunne være stærkt overdrevne, passe med de vilde tal for Auschwitz, som hyppigt udbredes i populære opslagsværker? Når en nation er anklaget for sådanne frygtelige forbrydelser, bør man da ikke i det mindste kræve præcision og konsekvens? Hvis det ikke er tilfældet, kan jo ethvert folkeslag blive anklaget for en hvilken som helst forbrydelse uden frygt for indsigelser.

Dr. Norman Finkelstein, en jødisk videnskabsmand, hvis forældre led i tyske koncentrationslejre, har skabt røre ved at skrive bogen *The Holocaust Industry*. I dette epokegørende værk beviser han de grove forfalskninger, som holocaust-reklamemagerne gør sig skyldige i. Han siger, at deres egne opgivelser af tal for overlevende gør holocaust—sådan som de beskriver den—til en umulighed.

I et særdeles velanskrevet værk beretter Leonard Dinnerstein, at: "Tres tusinde jøder vandrede ud af koncentrationslejrene. Men inden for en uge var flere end 20.000 af dem døde." Men da Holocaustindustrien begyndte at indgå i forhandlinger med Tyskland (for blot to år siden i 1999), krævede den kompensationer for 135.000 koncentrationslejr-fanger, som endnu levede.

Hvis 135.000 tidligere slavelejrarbejdere endnu er i live i dag, må omkring 600.000 have overlevet krigen. Dette er mindst en halv million flere end de sædvanlige vurderinger... Dersom jøder kun udgjorde ca. 20% af den overlevende lejrbefolkning, og 600.000 jødiske fanger overlevede kri-

gen, som det må udledes af Holocaustindustriens oplysninger, så må i alt hele 3 millioner fanger have overlevet. Ud fra Holocaustindustriens egne forudsætninger kan lejrforholdene slet ikke have været så barske. Faktisk er man endda nødt til at forudsætte en bemærkelsesværdig høj fødsels-hyppighed og tilsvarende bemærkelsesværdig lav døds-hyppighed...

Hvis mange hundrede tusinde jøder overlevede, som det fremgår af Holocaustindustriens udtalelser, kan Den endelige Løsning slet ikke have været så effektiv—og dette er nøjagtigt, hvad Holocaustbenægterne hævder. (s. 127-8)⁵⁸⁴

Omkring det tidspunkt, da jeg bemærkede forskellene i holocaust-tallene, så jeg et Tv-interview med en zionist, der angreb holocaust-revisionismen ved at sige, at "uanset om det var ti millioner eller én million, 100.000 eller 1.000, gjorde dette ikke forbrydelsen mindre afskyelig!" Revisionisterne siger, at hvis det er hundredtusinder i stedet for op til 26 millioner, der blev dræbt, og hvis de fleste af disse dødsfald var forårsaget af krigens brutalitet og ikke af en udpønset plan for udryddelse, så er dele af den fremherskende version af holocaust-historien unøjagtige.

Andre holocaust-spørgsmål

Det vigtigste element i holocaust-historien er, at nazisterne havde en plan eller et program om at udrydde alle jøder. Men selv om de allierede erobrede Tysklands regeringsapparat og militære hovedkvarter og de fleste af koncentrationslejrene, med deres optegnelser intakte, siger revisionisterne, at der aldrig er blevet fundet en eneste tydelig ordre eller instruktion til at gasse jøder eller en plan om at udrydde alle europæiske jøder. Og de siger, at der heller ikke er fundet nogen tegning til opførelse af et gaskammer for gasning af mennesker, samt at der heller ikke er fundet nogen klare skrevne instrukser eller ordrer om at gasse mennesker.

På dette område, såvel som andre, har holocaust-historien undergået en dramatisk revision. Eksperterne påstår ikke længere, at nazisterne gav direkte ordrer til at udrydde jøderne. Raul Hilberg skrev i 1961, i første-udgaven af sit hovedværk om holocaust, *The Destruction of the European Jews*, at Hitler i 1941 havde udstedt to ordrer om udryddelse af jøderne. I Hilbergs reviderede trebindsudgave af bogen, som udkom i 1985, var alle henvisninger til disse ordrer blevet fjernet.⁵⁸⁵ I en anmeldelse af Hilbergs reviderede udgave, skrev historikeren, Christopher Browning, der selv er en "udryddelsestro historiker":

I den nye udgave er alle henvisninger i teksten til en Hitler-afgørelse eller en Hitler-ordre til "Den endelige Løsning" systematisk blevet slettet. Begravet nederst i en enkelt fodnote står følgende enlige henvisning: "Kronologi og omstændigheder peger på en Hitler-afgørelse inden sommeren var omme." I den nye udgave blev beslutninger ikke taget og ordrer ikke givet.⁵⁸⁶

En holocaust for næsen af Røde Kors?

Jødiske ledere har rettet deres vrede mod det internationale Røde Kors for ikke at have afsløret holocaust eller gjort noget for at stoppe den. De påpeger, at internationale hold af Røde Kors-inspektører besøgte og kontrollerede alle de store tyske koncentrationslejre, herunder Auschwitz, helt frem til slutningen af krigen. Revisionister påpeger, at holocaust-historien er uløseligt baseret på påstanden om, at tyskerne myrdede titusinder af mennesker hver dag under en tophemmelig plan, som de end ikke turde nævne i deres krypterede ordrer. Holocaust-fortalerne vil på den anden side have os til at tro på, at nazisterne ville lade Det Internationale Røde Kors inspicere de samme lejre og interviewe fangerne i samme periode, hvor de angiveligt dræbte mange tusinde hver dag. Her følger uddrag fra en afslørende artikel i *USA Today*:

Mange jødiske ledere og holocaust-eksperter har længe fremført, at Røde Kors fejlede spektakulært under Anden Verdenskrig—hovedsagelig ved ikke at blæse alarm over nazisternes grusomheder—og forværrede deres svigt yderligere ved senere at nægte at anerkende det ...

Faktisk siger embedsmænd i Røde Kors i et brev den 22. november 1944 til US State Department om besøget: "(Vi) havde ikke opdaget nogen spor af anlæg til tilintetgørelse af civile fanger ...

I dette tilfælde viser dokumenterne, at Røde Kors svigtede på alle punkter. Ikke alene havde Røde Kors embedsmænd forsømt at forstå situationen, men de gav derefter dårlige informationer til de allierede.

EN TENDENS TIL IKKE AT VILLE TRO RÆDSELSHISTORIER

Flere Røde Kors dokumenter tyder på, at organisationen var tilbageholdende, i hvert fald i første omgang, med at fæste ret stor lid til fortællinger og rygter om nazisternes brutalitet. Ligesom den brede offentlighed, havde Røde Kors-ansatte ikke forstået det sande omfang af nazisternes forbrydelser ...

"Der er ingen tvivl om, at Røde Kors lod sig udnytte af nazisterne," siger Radu Ioanid, som er direktør for Holocaust Survivors Registry på U. S. Holocaust Memorial Museum. "Der er ingen tvivl om, at de blev narret."⁵⁸⁷

Revisionister hævder, at dersom de uhyggeligt høje dødstal skyldtes mangel på medicin, insekticider (for at udrydde sygdomsbærende lus) og mad—på grund af krigens ødelæggelse og forstyrrelser—ville nazisterne ikke have haft nogen frygt for Internationalt Røde Kors-inspektører og frivillige i lejrene—lige så lidt som briterne ville have frygtet dem, når de hjalp til i ruinerne af East London efter et luftangreb. Mener de, som fremmer holocaust-historien da, at medlemmerne af Internationalt Røde Kors er deltagere i en antisemitisk, nazistisk, holocaust-sammensværgelse? Ifølge Røde Kors rapport Bd. III, s. 80: *Fra efteråret 1943 og frem til maj 1945 blev der afleveret omkring 1.112.000 pakker med en samlet vægt på 4500 tons til fangerne i koncentrationslejrene."*

Som et svar, der blev givet i anledning af en regeringsundersøgelse i USA, skrev Røde Kors i et brev til amerikanske regeringsembedsmænd, at det efterforskede påstandene, men at det overhovedet ikke fandt nogen beviser på massegasninger eller massebrændinger eller "anordninger til udryddelse af mennesker"—eller for den sags skyld nogen som helst anstrengelser fra nazisternes side på at udrydde det jødiske folk.

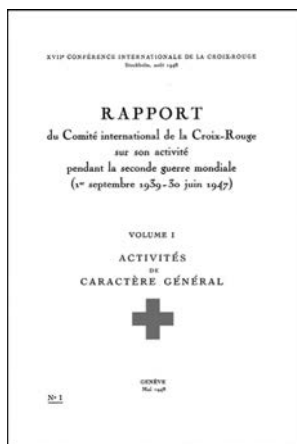
Her følger endnu en reference fra en jødisk publikation ved navn Scrapbook Pages, *The Famous Red Cross Visit to Theresienstadt* ('Det berømte Røde Kors besøg i Theresienstadt'). Det omtaler ikke alene Røde Kors-besøgene i lejrene, det afslører også i forbifarten, at Eisenhower fire måneder efter krigens afslutning, hvor det slagte Tyskland ikke udgjorde nogen trussel for de allierede, fjernede Genevekonventionens beskyttelsesregler fra de tyske krigsfanger og nægtede Røde Kors at inspicere—eller blot aflevere pakker til—de modbydelige lejre, hvor titusinder af tyskere døde. Her følger det chokerende citat:

Gennem de seneste år er Røde Kors blevet alvorligt kritiseret for at have leveret gode rapporter om nazisterne efter deres inspektionsbesøg: de roste endda nazisterne for deres villighed og effektivitet med hensyn til at levere Røde Kors-pakkerne trods krigens vanskeligheder.

Ifølge Røde Kors' statistikker vendte 99% af de amerikanske krigsfanger hjem efter krigen, hovedsagelig på grund af de pakker, indeholdende fødevarer, som de modtog og tyfus-vaccinen, som blev leveret fra Amerika af Røde Kors helt frem til krigens slutning. Sovjet tillod ikke Røde Kors adgang i nogen af dets lejre under krigen, eftersom det ikke havde underskrevet Genevekonventionen af 1929 og det var ikke forpligtet til at åbne dets Gulag Øleje (koncentrationslejre) eller krigsfangeleje for inspektioner.

Efter krigen underskrev general Dwight Eisenhower den 4. august 1945 en ordre i én sætning, som lød sådan: 'Med øjeblikkelig virkning—alle medlemmer af de tyske styrker, som holdes i amerikansk fangenskab i den amerikanske besættelseszone i TYSKLAND, vil blive betragtet som afvæbnede fjendtlige styrker og vil ikke have status som krigsfanger.' Denne status betød, at de tyske soldater, som havde overgivet sig, ikke ville være berettiget til Genevekonventionens beskyttelse: ingen Røde Kors-inspektioner blev tilladt i de amerikanske fangeleje efter krigen, og Røde Kors-pakker til de slagte tyskere blev forbudt af det amerikanske krigsministerium.⁵⁸⁸

The Famous Red Cross Visit to Theresienstadt fortæller, hvordan denne jødiske koncentrationslejr havde forretninger, en bank til fangerne, kulturcentre, orkestre, jazzmusik-ensembler, endog caféer, de kunne besøge. Artiklen oplyser, at alt dette kun var for at imponere det internationale

Røde Kors, mens fangerne i virkeligheden blev sendt fra Theresienstadt til Auschwitz. Men revisionister anser dette argument for at være nonsens, når man opdager, at også Auschwitz blev inspiceret af Røde Kors.

Det må være chokerende for de fleste mennesker, som ikke kender meget mere til holocaust end de skrækkelige fotos, de har set og de forfærdelige historier, de har hørt, at opdage, at nazisterne lod det internationale Røde Kors inspicere koncentrationslejrene under krigen (endda selv om man kunne forvente nogle allierede spioner blandt inspektørerne), og at de tillod Røde Kors at levere over en million pakker til de individuelle fanger. Sammenlign denne behandling med de allieredes ophævelse af Genevekonventionens beskyttelse for mere end en million tyske krigsfanger, og deres forbud mod Røde Kors inspektioner i lejrene og endda mod, at fangerne fik sendt madpakker.

Mens Røde Kors frivillige hjalp hundredtusindvis af flygtninge, hørte de utvivlsomt historier om nazisternes brutalitet og rygter om massegasninger og de noterede sig disse rygter og holdt øje med eventuelle beviser for dem, men de så intet, der tydede på, at rygterne var sande. De blev endog af det amerikanske udenrigsministerium formelt anmodet om grundigt at undersøge anklagerne, hvilket de rent faktisk gjorde, hvorefter de i et formelt brev til udenrigsministeriet i november 1944 svarede, at de absolut ingen beviser havde fundet på masse mord på de indsatte i koncentrationslejrene.

Ved krigens slutning så de i lejre som Buchenwald et stort antal lig, men deres egne rapporter gav sygdomsepidemier skylden for disse rædsler, som selv de britiske besættere og Røde Kors havde meget svært ved at kontrollere. For eksempel anslog englænderne, at flere omkom, *efter* at de overtog kontrollen med Bergen-Belsen end *før* lejrens befrielse.

Her følger nogle indrømmelser vedrørende de tilstande, amerikanske krigsfanger måtte leve under, mens de blev holdt fangne af tyskerne under krigen. Revisionisterne siger, at disse indrømmelser også må gælde vilkårene, som gjaldt i de koncentrationslejre, hvor jøder blev holdt inde-spærret.

Den væsentligste klage, som fanger i de tyske krigsfangelejre fremsatte, specielt vedrørende krigens sidste to år, var den sølle madkvalitet og de minimale maddrationer, de fik, men det var en skæbne, som også overgik de tyske soldater og civile på grund af blokaderne. Til alt held for fangerne suppleredes maddrationerne for dem med fødevarepakker, som blev leveret af det internationale Røde Kors helt frem til de sidste måneder af krigen, hvor de allieredes luftbombardementer forhindrede leverancerne i at nå frem. Den anden væsentligste klage angik den hårde behandling under de tvungne marcher i krigens sidste tid, som tyskerne udsatte dem for i forsøg på at holde fangerne borte fra de fremtrængende allierede styrker.⁵⁸⁹ (Forfatterens understregninger).

Revisionister argumenterer for, at de samme forhold, som herskede i krigsfangelejrene mod krigens slutning, også ville være til stede i koncentrationslejrene. Jødiske ekstremister fordømmer revisionister, som rejser

naturlige spørgsmål ud fra sund fornuft og benytter tilsvarende argumenter om holocaust, såsom "Hvordan kunne der have været en holocaust lige for næsen af Den Internationale Røde Kors?" og "Hvorfor i alverden skulle tyskerne tillade Røde Kors inspektioner af lejrene, hvis de i virkeligheden var dødslejre?"

Nogle holocaust-autoriteter har indrømmet, at Det Internationale Røde Kors endog fik lov til at inspicere "bruserummene", som hævdedes at være selve de gaskamre i Auschwitz-Birkenau, hvor jøder blev myrdet, samt at Det Internationale Røde Kors endda kom med detaljerede forbedringsforslag!

I tilgift til artiklen om Theresienstadt-artiklen, bragte *Scrapboook Pages* også lange artikler om Auschwitz. Her følger et forbløffende afsnit fra en af Røde Kors rapporter efter inspektion af Auschwitz:

Røde Kors inspicerede brusefaciliteterne i Auschwitz-Birkenau og bemærkede, at nogle af installationerne trængte til reparation, men de nærede aldrig mistanke til, at bruserummene faktisk var gaskamre med falske brusere. Røde Kors rapporten Bd. III, s. 594 nævnte følgende omkring faciliteterne i Auschwitz: "Ikke blot vaskerummene, men også faciliteterne for bad, brusere og tøjvask blev inspiceret af de delegerede. De måtte ofte tage affære for at få installationer gjort mindre primitive og for at få dem repareret eller forøget i antal."⁵⁹⁰ (fra *Auschwitz-Birkenau, History of a Man-Made Hell*)

Kan man fortænke revisionister i, at de finder sådanne afsløringer latterlige? At bruge giftgas til massehenrettelser kræver temmeligt indlysende nogle dramatisk anderledes konstruktioner end blotte vandbrusere. Retningslinjerne for anvendelse af gaskamre i amerikanske fængsler er meget komplekse. Revisionisterne spørger, om nogen blot nogenlunde fornuftig person for alvor vil kunne tro, at nazisterne midt under et "superhemmeligt" massemordsprogram på jøder ville lade Røde Kors komme ind i udryddelseslejrene og ikke blot det, men ville lade dem komme ind i selve gaskamrene. Ville nazisterne lade dem komme ind i de påståede gaskamre og lade dem inspicere dem tæt nok på til at kunne komme med forslag til forbedringer af rørarbejdet og vaskefaciliteterne?

De allierede fjernede Genevekonventionens beskyttelse fra de tyske krigsfanger, standsede endog amerikansk Røde Kors inspektioner af krigsfangelejre, ja, standsede hjælpepakker med mad til de tyske krigsfanger, selv om krigen var vundet og der ikke kunne være nogen fare at frygte fra disse tropper, som blev tilbageholdt ulovligt efter krigens ophør. Der findes omfattende bevis for, at tilstandene i disse lejre var forfærdelige og at antallet af dødsfald nåede op på over en million.⁵⁹¹ Eisenhower havde noget at skjule, så han stoppede Røde Kors-besøgene.

Tyskerne, derimod, tillod grundige inspektioner udført af Røde Kors helt frem til krigens afslutning, herunder også i de tilfælde, hvor forfærdelige epidemier hærgede lejrene. De bad endda Røde Kors om assistance til at kontrollere epidemierne.

Hvorfor mente tyskerne, at de ikke havde noget at skjule?

Er det ikke også et indirekte bevis for, at visse grupper har noget at skjule, selv i dag, at der ikke tillades nogen åben debat overhovedet af et eneste af disse emner?

Hvorfor ingen debat?

De officielle vagtposter for holocaust fører en international kampagne for at kvæle foruroligende spørgsmål. De fleste mennesker har aldrig selv hørt, hvad den revisionistiske holdning til holocaust er, fordi jødiske kræfter dominerer medierne og blokerer adgang for deres oplysninger til hovedmedierne, oplysninger, der stiller spørgsmål ved holocaust-ortodoksien. Blandt de stærkeste af disse kræfter er den verdensomspændende "Anti Defamation League of B'nai B'rith" (ADL), som har et årligt budget i USA alene på 37 millioner dollar, der anvendes til at bagtale dem, der kritiserer Israel eller sætter spørgsmål ved dele af holocaust-fortællingen. ADL pålægger sine talsmænd aldrig at diskutere noget aspekt af holocaust overhovedet. Men hvis deres version af holocaust er så overvældende dokumenteret, hvorfor frygter de da en fri og åben diskussion? En ærlig debat mellem ypperstepræsterne for holocaust og holocaust-tvivlerne ville afsløre, at de sidstnævnte ikke er tosser eller skabere af had, men folk med legitime spørgsmål og argumenter, som er baseret på solide beviser. En sådan debat vil afsløre, at revisionister ikke benægter, at jøder, på samme måde som japanerne i Amerika under Anden Verdenskrig, blev spærret inde i koncentrationslejre. Revisionister anerkender, at livsbetingelserne i de europæiske lejre var forfærdelige mod krigens slutning og de hævder, at mange tusinder af jøder døde i lejre, mest som følge af underernæring og sygdom. Endelig indrømmer revisionister også gerne, at der fandt massakrer sted på uskyldige civile, især i de brutale partisankrigshandlinger på Østfronten, og de *fordømmer* altid sådanne rædsler.

Revisionister hævder, at mens der afgjort var tyskere, der begik det, der er i dag defineres som "krigsforbrydelser", var de allierede selv, hvilket også omfatter de sovjetiske styrker, skyldige i sådanne i mindst samme grad. Revisionister peger bl.a. på de allieredes forsætlige brandbombning af civilbefolkningen samt sovjetstyrkernes massevoldtægt, udrivning og mord på millioner af tyskere og andre folkeslag i det østlige Europa (se Willis Cartos *Barnes Review*).⁵⁹² De påpeger endvidere, at mange af de døde i koncentrationslejrene i de sidste år af krigen døde som følge af de allieredes bombninger af jernbanestrækninger, der var af afgørende betydning for transport af fødevarer og medicin. De påpeger, at målrettet bombning og destruktion af farmaceutiske fabrikker, der fremstillede lægemidler og medicinske forsyninger øgede dødeligheden blandt tyske civile og soldater, men også dødsfald i lejrene.

At udfordre den populære opfattelse af holocaust er naturligvis ikke et forsvar for masse mord. De, der afviser den populære opfattelse af holocaust, siger klart, at de ser grusomheder mod uskyldige jøder eller an-

dre mennesker som forbrydelser mod den vestlige civilisations moralske værdier. Revisionister hævder blot, at jøderne ikke var de eneste ofre for verdens mest forfærdelige krig. Mange revisionister hævder også, at motivet for en forfærdelig holocaust-historie er at fremme Israels og de jødiske organisationers økonomiske og politiske mål.

Da jeg begyndte at lære om mange af de foruroligende kendsgerninger, der anfægtede min opfattelse af holocaust, spurgte jeg mig selv, hvordan holocaust-historien begyndte og hvorfor den er blevet så allestedsnærværende mere end 50 år efter slutningen af Anden Verdenskrig. Normalt er der stor bitterhed og had ved slutningen af enhver krig, men som tiden går, mindskes dette hysteri og køligere hoveder bliver fremherskende. Men der synes at være lige så meget, om ikke mere, postyr omkring tyske krigsforbrydelser i dag, end straks efter krigen. Kun få måneder efter krigens slutning fordømte en amerikansk senatsleder, Robert Taft, den internationale militærdomstol i Nürnberg som "en skamplet på den amerikanske historie, som vi længe vil fortryde."⁵⁹³ Præsidenten for den amerikanske højesteret, Supreme Court, Harlan Fiske Stone, sagde om dommer Jackson, der forlod retten for at lede retten ved Nürnberg:

Jackson er taget af sted for at lede sin højt placerede lynchnings-bande i Nürnberg. Jeg har ikke noget imod, hvad han gør mod nazisterne, men jeg hader at se på det påskud, at han kører en domstol, der følger 'Common Law' (særligt britisk inspireret retssystem, overs. anm.). Dette er et lidt for skinhelligt bedrageri til at leve op til mine gammeldags idéer.⁵⁹⁴

Halvtreds år senere ville man få meget svært ved at finde så meget som ét amerikansk kongresmedlem, der turde fordømme krigsforbryderdomstolen. Selv om han hemmeligt nærrede sådanne tanker, ville han vide, at blot det at ytre dem ville bringe en sådan vrede ned over ham, at hans politiske karriere ville være forbi.

Hvad er da motivet til, at holocaust-dogmatikerne i den grad stræber efter at holde holocaust-historien så indgraveret i vore sind og hjerter?

Motiver til holocaust-historien

Der blev lagt pres på de allierede magter for at etablere et permanent fristed i Palæstina til jødiske overlevende. Oprettelsen af Israel tre år efter Tysklands nederlag var således en eftervirkning af Holocaust.⁵⁹⁵ -*Encarta Encyclopedia*-artikel om holocaust af Raul Hilberg, førende jødisk holocaust-historiker.

Under enhver krig er der krigspropaganda. I moderne krigsførelse er det blevet et stærkt psykologisk våben. Mens propaganda ikke har noget nødvendigt forhold til sandheden, kan det bruges på et lands egne styrker, såvel som på fjendens. Under Første Verdenskrig udsendte det britiske War Office orientringer, som fortalte, at de tyske soldater hyggede sig med

at spidde belgiske spædbørn på deres bajonetter og desuden, at de kogte spædbørns organer for at udlede de fosfater, der anvendes i ammunition. Efter krigen bekræftede det britiske War Office, at disse historier var åbenlyse usandheder.

Under Anden Verdenskrig—og i en tidsalder med tiltagende mængder af radio, film samt aviser og blade med millionoplag—blev propagandaen stadig mere raffineret og magtfuld. Jøder, der udøvede betydelig magt i de amerikanske og britiske medier, begyndte at udbrede historier om tyske grusomheder i 1930'erne og historierne eskalerede ved optakten til den kommende krig. Som det historierevisionistiske tidsskrift, *Barnes Review*⁵⁹⁶ påpeger, skete der det, at fuldstændig som da tyskerne blev anklaget for at koge babyer i Første Verdenskrig, blev tyskerne nu anklaget for at lave sæbe ud af deres myrdede ofres lig. Men denne gang tog det næsten et halvt århundrede før den historiske sandhed fik bekæmpet sæbehistorien og den åbenlyse løgn bliver stadig ofte gentaget.

Som studerende undersøgte jeg i kælderen på Louisiana State Universitys bibliotek mange blade, der var udgivet mellem 1945 og 1950, og jeg fandt tvingende grunde til, at krigspropagandaen ikke stoppede efter afslutningen af krigen. Kanonerne i Europa var næppe blevet bragt til tavshed, før der startede en ny krig, som var af vital betydning for det verdensomspændende jødiske samfund. En massiv jødisk invasion og en efterfølgende krig begyndte i Palæstina for oprettelsen af den zionistiske stat Israel. Dens succes afhang i høj grad af holocaust-historien. Raul Hilberg skildrer præcist i sin *Encarta Encyclopedia*-artikel, hvordan etableringen af Israel var en "eftervirkning af holocaust." Faktisk var etableringen af Israel ikke så meget en eftervirkning af holocaust, som den var en eftervirkning af holocaust-historien. Realiteter omkring holocaust var ikke så vigtige som den *opfattelse*, at der havde været en holocaust.

I dag består der vigtige historiske spørgsmål vedrørende sænkningen af U.S.S. *Maine*, som gik forud for den spansk-amerikanske krig, Tonkin-episoden, der gik forud for det voldsomme amerikanske engagement i Vietnam; og hvorvidt *Lusitania*, som tyskerne sænkede i Første Verdenskrig, ulovligt transporterede ammunition. Betydningen af disse afgørende hændelser lå mere i offentlighedens opfattelse af dem end i, hvad deres faktiske grundlag kan have været på det tidspunkt. Det samme er tilfældet med holocaust. Den zionistiske drøm om Israel havde brug for en "holocaust"—den mest uhyrlige holocaust, man kunne forestille sig—for at fremme målet.

Det moderne Israel kunne ikke være blevet etableret uden historien om de "seks millioner." Oprettelsen af den jødiske stat afhang af en massiv tilstrømning af jøder fra hele verden til Palæstina og en succesrig terrorkrig mod både briterne, som administrerede regionen under et Folkeforbunds-mandat og mod regionens oprindelige indbyggere. De fordrevne jødiske befolkninger i Europa var en fantastisk kilde til indvandring til Palæstina. Uden denne invasion er det tvivlsomt, om den relativt lille jødiske befolkning fra før krigen kunne have vristet kontrollen fra briterne og de indfødte palæstinensere.

Den zionistiske, militære magtovertagelse i Palæstina krævede stor økonomisk, militær og politisk støtte fra hele verden. Den medførte terrorisering af det palæstinensiske flertal, hvor palæstinenserne blev jaget bort fra deres hjem og landområder og hvor de blev nægtet deres borgerlige og politiske rettigheder. Kun fastholdelsen af holocaust-historien kunne gøre, at disse forbrydelser tolereredes af verden. Sympati for jøderne, som blev oppisket ved genopvisninger af holocaust, muliggjorde forbrydelser mod palæstinenserne, som, uanset hvor grove og uretfærdige, de måtte være, syntes trivielle.

Holocaust-historien har skabt mange milliarder af dollar i støtte fra USA og endnu større beløb fra Tyskland, som erstatning. Måske vigtigst af alt var det, at holocaust blev det brændstof, der opflammede den jødiske zionisme over hele verden. Genfortællingen af holocaust forenede jøder over hele verden og fremskaffede de store summer og den politiske støtte, der var og er nødvendige for etablering og vedligeholdelse af Israel. Efter 60 års næsten uafbrudt konflikt med palæstinensere og Israels arabiske naboer, er landet stadig stærkt afhængigt af amerikansk og tysk støtte. Israel er USA's største årlige modtager af udenlandsk bistand, ligesom det har været det siden sin etablering. Konstant skamridning af holocaust-fortællingen sikrer pengestrømmen fra såvel jøder som ikke-jøder og giver en fin undskyldning for enhver uretfærdighed, der begås mod araberne.

Nahum Goldmann, der var præsident for World Jewish Congress, skrev en populær bog med titlen *The Jewish Paradox*, udgivet af Grosset & Dunlap i 1978. Goldmann skriver dramatisk om virkningen af tysk erstatning til Israel.

Tyskerne vil have udbetalt et samlet beløb på 80 milliarder mark... Uden de tyske erstatninger, der begyndte at komme frem i løbet af Israels første ti år som stat, ville landet ikke have halvdelen af sin nuværende infrastruktur: Alle tog i Israel er tyske, skibene er tyske og det samme gælder for elektriske installationer og en stor del af Israels industri. . . og så ses der endda bort fra de enkelte pensioner, der udbetales til efterladte. Israel modtager i dag hundredvis af millioner af dollar i tysk valuta hvert år. . . I nogle år har de beløb, som Israel har modtaget fra Tyskland, været lige så store som eller det tredobbelte af bidragene fra indsamlinger fra det internationale jødiske samfund.⁵⁹⁷

I denne overraskende bog indrømmer Goldmann, at zionisterne selv under krigen havde planer om en krigsforbryderdomstol og erstatninger fra Tyskland.

Under krigen havde WJC (World Jewish Congress) skabt et Institut for Jødiske Anliggender i New York (hovedsædet er nu i London). Direktørerne var to store litauiske, jødiske jurister, Jacob og Nehemias Robinson. Takket være dem udarbejdede instituttet to helt revolutionerende idéer: Nürnbergdomstolen og tysk erstatning.

Instituttets. . . tanke var, at Nazi-tyskland skulle betale efter sit nederlag ... Den tyske erstatning skulle først betales til mennesker, der havde mistet deres ejendele på grund af nazisterne. Ydermere skulle tyskerne,

hvis, som vi håbede, den jødiske stat blev oprettet, betale kompensationer for, at de overlevende kunne bosætte sig. Den første gang denne idé blev udtrykt var under krigen, under en konference i Baltimore.⁵⁹⁸

Nürnbergprocesserne blev præsenteret for offentligheden som en indsats fra de allierede side for at kræve retfærdighed mod krigsforbrydere. I *The Jewish Paradox*, indrømmer Goldmann, at nürnbergprocesserne og tanken om tysk erstatning ikke stammede fra de allierede, men fra zionister *før* noget bevis for en holocaust og at erstatningen ville være afgørende for oprettelsen af Israel.

Siden Anden Verdenskrig har holocaust-historien skaffet snesevis af milliarder af dollar fra USA og endnu større beløb fra Tyskland i erstatning. De astronomiske beløb, som let overstiger 150 milliarder dollar, ville helt sikkert udgøre et stærkt motiv for Israel og verdenszionismen til at opretholde en sensationspræget holocaust-historie.

Et andet muligt motiv til at holde propagandaen i live blev klart for mig, da jeg læste stakkene af 1940'er blade i LSU-biblioteket. Jeg fandt mange historier, der forudsagde en snarlig genfødsel af nazismen. Mange af dem påstod fantasifuldt, at der fandtes hemmelige mængder af guld til at finansiere den nynazistiske bevægelse i Tyskland og overalt i verden, herunder i Nord- og Sydamerika.

At forbinde holocaust med nazismen var uden tvivl den mest effektive måde at tilbagevise den nationalsocialistiske filosofi på. Naturligvis tilbageviser holocaust ikke kun nazisterne, den beskytter også jøderne mod praktisk taget enhver kritik. Den er også et psykologisk våben i hænderne på den jødisk ledede lighedsorienterede bevægelse, for massemedierne synes aldrig at forbigå en lejlighed til at knytte racetænkning og racevidenskab til de nazistiske rædsler (undtagen, selvfølgelig, når det drejer sig om jødiske race-rædsler mod palæstinensere).

Når de jødisk dominerede medier fremmede holocaust-historien, havde de villige partnere i de allierede regeringer. Ved udgangen af krigen, hvor Europa lå i ruiner, med snesevis af millioner døde og halvdelen af Europa under det kommunistiske tyranni, kunne det ikke undre, at mange spurgte, om involvering i den oprindeligt polsk-tyske krig havde været det hele værd. Holocaust-historien gav en stærk, følelsesmæssig begrundelse. Jeg nød at læse Raymond Chandlers mordmysterier, da jeg gik på college. I undersøgelsen af holocaust huskede jeg, at i en kriminalsag påviser anklagemyndigheden, at den anklagede har et *motiv* til at begå forbrydelsen og en *mulighed* for at have begået den. Stærke jødiske interesser havde afgjort et *motiv* til at skabe og fremme holocaust-historien i den mest ekstreme udgave og med deres dominans af medierne havde de bestemt også *muligheden*.

Der er bogstavelig talt tusindvis af bøger i omløb med forskellige aspekter af holocaust og utallige artikler, taler, prædikener, dokumentarfilm, romaner, skuespil og film fortæller os om rædslerne i den. En overvældende del af forfatterne til materialet om holocaust er selv jødiske. Er det sandsynligt, at jøder, der tror lidenskabeligt på de usigelige rædsler

under holocaust, kan skrive objektivt om den? Kunne Elie Wiesel skrive en objektiv beretning om Nazi-tyskland eller holocaust, eller kunne Adolf Hitler, om han levede, skrive en uvildig fortælling om Wiesel og Anden Verdenskrig?

Elie Wiesel skriver:

Enhver jøde bør et eller andet sted i sit sind sætte et område af til had—sundt, virilt had—for det, som tyskeren personificerer og det, som fortsættes gennem det tyske. Alt andet ville være et forræderi mod de døde.⁵⁹⁹

Tænk, hvis en russisk overlevende fra de morderiske Gulag Ølejlre under den jødiske bolsjevisme afgav en erklæring om, at

Enhver russer bør et eller andet sted i sit sind sætte et område af til had—sundt, virilt had—for det, som jøden personificerer og det, som fortsættes gennem det jødiske. Alt andet ville være et forræderi mod de døde.

Jeg tror ikke, han ville have vundet en Nobelpris. I virkeligheden ville han i dele af Europa af i dag blive fængslet og kaldt en ond antisemit.

Den virkelige styrke i holocaust-historien har ligget i de menneskelige følelser, den vækker. Det er de ældre jødiske overlevendes tårevædede højtideligholdelser, Anne Franks kokette ord, og fotografier og dokumentarudsendelser med udmarvede og forvredne lig, der er indgraveret i vor alles bevidsthed. Det er billederne, der udgør det egentlige "bevis" for holocaust, for vi har alle set ofrene for den i deres forfærdelige dødsstillinger. Imidlertid kunne lignende billeder vises fra mange krige. Vi kunne se millionerne af ofre for kommunismen under Trotskijs Røde Hær og Stalins udrensninger. Vi kunne se kvinder og børn, der døde i tusindvis i de britiske koncentrationslejre under Boerkrigen. Vi kunne se resterne af de hundredtusinder af mænd, kvinder og børn, der blev brændt levende i Dresden og Hamburg. Vi kunne se de døde fra myrderierne i Cambodja eller den bloddryppende jungle i Rwanda. Men vi har ikke set disse ofre på fotografier og i film dag efter dag, år efter år. Disse andre ofre for krig har intet multimillion-dollar mindesmærke blandt de nationale monumenter i Washington, DC, ingen politisk lobby, ingen Hollywood-reklamefolk. At huske dem passer ikke ind i dagsordenen for dem, der beslutter, hvad offentligheden må se og høre.

I løbet af det kommende århundrede vil flere mennesker, efterhånden som kommunikationen flyder med større lethed og hurtighed, udfordre mange af holocaust-historiens præmisser og påstande. Fejl og usandheder vil falde gennem energisk krydsforhør og intellektuel udfordring. Hver dag ændres den officielle historie en smule mere, dele af den bliver mere og mere uholdbare. Sandheden trænger frem, millimeter for millimeter. Terror og undertrykkelse vil ikke længere være tilstrækkeligt til at blokere dens fremmarch. Sandheden skal herske en dag og triumfere i sin nøgne magt.

Jeg siger ikke, at holocaust historien ikke skete netop, som de førende "udryddelses-historikere" hævder. Jeg accepterer fuldt ud, at den officielle historie kunne være korrekt ned til mindste detalje. Men der findes afgjort nu tilstrækkeligt mange rimelige spørgsmål til at berettigte en fuldstændig og åben undersøgelse og debat om holocaust-emnet.

Vi kan ikke kende den fulde sandhed før afvigende meninger og fri undersøgelse af holocaust er tilladt. Disse historikere og akademikere, der nærer tvivl om aspekter af holocaust-ortodoksien skal have lov til at undersøge og analysere og derefter til at præsentere deres resultater uden frygt for repressalier af den slags, David Irving har været udsat for.

Efter at have udforsket og sat spørgsmålstegn ved nogle elementer i holocaust-historien, kom jeg til at indse, at de, der kritiserer dele af den ikke har mindre ret end de, der bestrider den officielle version af Kennedy-mordet med "teorien om den ensomme snigmorder". Forskellen er, at der er færre politiske, økonomiske, sociale eller religiøse reaktioner, der rammer udfordrerne af Warren Kommissionens resultater. Blot det, at stille relevante spørgsmål om et hvilket som helst aspekt af holocaust-historien vil bringe u hæmmet vrede fra de, der dominerer medierne, og som støtter Israel, til at vælte ned over den formastelige.

Jeg har allerede betalt dyrt for mit kætteri og denne bog vil sandsynligvis betyde endnu større personlige omkostninger. Hvis en forsker vover at offentliggøre og derefter offentligt diskutere spørgsmålet, kan det resultere i, at han mister sit levebrød og endda udsættes for fysiske trusler, selv hvis han behandler spørgsmålet udelukkende ud fra et spørgsmål om ytringsfrihed. I Canada og Europa har det betydet tilbagekaldelse af universitetsgrader og tab af ansættelse, tab af fagligt omdømme, pension, forretning og desuden fængsling og fysiske angreb.

Mens jeg skriver disse ord, har jeg hørt nyheden om, at den franske nationalistiske leder, Jean-Marie Le Pen, er blevet dømt af en fransk ret og idømt en bøde på tusindvis af dollar for blot i en samtale med en journalist at sige, at gaskamrene var en "fodnote" til Anden Verdenskrig.⁶⁰⁰ Sir Winston Churchill har i sit monumentale seksbinds værk *Den anden Verdenskrig*⁶⁰¹ ingen omtale af gaskamre—ikke engang en fodnote. Det samme kan siges om Eisenhowers *Crusade in Europe*.⁶⁰² Måske kan zionisterne sørge for en posthum retssag mod disse to mænd, der ikke har ydet den hellige holocaust behørig opmærksomhed.

Efter Le Pens kommentar krævede den europæiske direktør for Wiesenthal Centret ophævelse af Le Pens parlamentariske immunitet i Europa-Parlamentet for at kunne udsætte ham for retsforfølgning og fjerne hans valgbarhed ved kommende offentlige valg.⁶⁰³

For nylig blev en professor i klassiske sprog ved det velrenommerede universitet i Lyon og samtidig medlem af Europaparlamentet, Bruno Gollnisch, anklaget og dømt for "holocaust-benægtelse", alene fordi han er af den opfattelse, at eksperter bør have lov at debattere emnet. Et samfund, der ikke tillader fri diskussion, fri undersøgelse og debat er ikke frit. Des større frygt, den etablerede samfundsklasse nærer for en idé,

des mere intens er undertrykkelsen. I tilfældet med de politisk ukorrekte idéer om holocaust, har denne frygt nået hysteriske proportioner.

En regering eller en mediemagt, der frygter visse idéer, undertrykker dem, ikke fordi disse idéer er svage, men netop fordi de er stærke, ikke fordi disse idéer kan afvises, men netop fordi de er overbevisende. Hvis man virkelig mente, at idéerne var så tåbelige, havde det jo ingen hast med at undertrykke dem. Hvis vi skal kende den sande historie om holocaust, skal der være frihed til undersøgelse, frihed til spørgsmål og frihed til at tvivle.

Hvis der er én ting, jeg har lært i mit politiske liv, er det at sætte spørgsmålstejn ved ting. Vi skal have ytringsfrihed og en fri presse, fri efterforskning og fri diskussion. Før vi kan vide, hvad der er sandt eller usandt, fakta eller fiktion, skal vi høre alle parter. Dette gælder for alle spørgsmål, vi stilles overfor, herunder det fænomen, der producerer dette utrolige hysteri: Holocaust, stavet med et stort "H".

Holocaust antager i stigende grad karakter af en religion. Det er en slags død-og-forløsningstema, der viser et uskyldigt folk, som bliver slågt, men derefter genopstår i en aura af uangribelig hellighed. Koncentrationslejre er renoveret som helligdomme og der arrangeres pilgrimsfærd til dem; hellige fortællinger, fulde af helgener og syndere og templer, såsom Holocaust Museum i Washington, USA. Enhver, der stiller spørgsmål ved selv den mindste detalje af denne hellige historie, er en kætter, der som det allermindste fortjener hån og latterliggørelse, men allerhelst tab af levebrød og fængsling. Du skal tro! Hvis ikke, skal du i fængsel! Blasfemiske forfatters værker skal konfiskeres og brændes. Hvis de kætterske værker på en eller anden måde, finder vej til offentligheden, selv i små mængder, skal forfatterne og deres værker systematisk nedværdiges og latterliggøres.

Ikke alene har holocaust antaget religiøse proportioner, den er også blevet en gigantisk, verdensomspændende industri, der genererer milliarder af dollar. Holocaust-historien er kilde til milliarder af dollar som erstatning fra Tyskland, endnu flere milliarder i amerikansk støtte og nu flere milliarder yderligere i noget, der kun kan defineres som en voldsom og omfattende pengeafpresning. Dr. Norman Finkelstein, hvis forældre var holocaust-overlevende, skrev en bog, *The Holocaust Industry*, der afslørede hele denne proces. Han udtalte sig temmelig modigt, selv om han var udsat for ondskabsfulde angreb fra ADL og andre magtfulde jødiske organisationer.

Q: En talsmand for World Jewish Congress foreslog, at du burde være organisationer som den selv taknemmelig for den erstatning, som dine forældre har modtaget. Er der ikke nogen sandhed i, at var det ikke for de oplysningskampagner, disse organer har iværksat, havde holocaustoverlevende overhovedet ikke fået kompensation?

A: Disse organisationer leder ærlig talt tanken hen på den indsigt hos min afdøde mor, at det er ikke tilfældigt, at jøderne opfandt ordet "chutzhap". De stjæler, og jeg bruger ordet forsætligt, 95% af de penge, der er øremær-

ket til ofrene for nazisternes forfølgelser og kaster derefter et par krummer til dig og fortæller dig, at du skal være taknemmelig. Det er meget svært at synke meget lavere end at omdanne det jødiske folks kolossale lidelser under Anden Verdenskrig til en pengeafpresnings-svindel. Jeg tror virkelig ikke engang, at Julius Streicher (den ledende antisemitiske udgiver i 1930'ernes Tyskland), om han havde redigeret *Der Stürmer* i dag, kunne have fremmanet et billede af jøder, der sjakrede deres egne døde, men det er præcis, hvad denne bande af usle skurke har gjort. De har vanæret mindet om det jødiske folks lidelser ved at omdanne det til en afpresningsforretning. Hvis der var nogen tvivl tilbage, vil jeg pege på en artikel for nylig i *London Times* med overskriften "Sweiziske Holocaust-kontanter viste sig at være en myte", som gik ud på, at alle kravene mod de schweiziske banker var en fantastisk løgnehistorie, der var opfundet af Holocaust-svindlerne.⁶⁰⁴

Finkelstein fortsætter med at påpege, at hvis han ikke var jødisk ville hans bog overhovedet ikke være blevet udgivet.

Q: Tror du, *The Holocaust Industry* ville være blevet udgivet, hvis du ikke var den jødiske søn af Holocaust-overlevende?

A: (Griner) Nej, jeg har ingen tvivl om det. Først og fremmest var det kun lige med nød og næppe, at jeg fik den udgivet som søn af Holocaust-overlevende. Hvis jeg ikke havde været det, ville der ikke have været nogen chance overhovedet. Jeg ville være blevet levende begravet. Lige forleden talte jeg med én..... der mødtes med en højtstående embedsmand i Tyskland..... Min ven spurgte ham om de tvivlsspørgsmål, der er rejst i min bog vedrørende antallet af overlevende tvangsarbejdere og om den tyske regering vidste, at tallene var blevet opskruet for at begrunde afpresning af enorme pengebeløb. Hans svar var, at "selvfølgelig vidste vi, at hvad han sagde, var sandt", men en beslutning blev truffet på et tidligt tidspunkt om at gå med på afpresning, fordi "vi var bange for, at en gigantisk antisemitisk reaktion ville blive sluppet løs i Tyskland".

Holocaust-legenden lever videre og fyrer op under intens etnisk solidaritet blandt jøder og kollektivt had mod ikke-jøder. Blandt ikke-jøderne bevirker konstant gentagelse af holocaust-historien en nedbrydning af vort mest elementære psykologiske forsvar mod jødisk overherredømme-adfærd og det har været det stærkeste våben til at tillade tortur og mord på palæstinenserne og tyveriet af deres land.

Faktisk var den største holocaust på grund af etnocentrisme, det massemord, som de jødisk-ledede bolsjevikker i Sovjetunionen og Østeuropa udførte på millioner af kristne. Det virker som en trist ironi, at der er så lille fokus på denne holocaust over alle holocauster. I vores tidsalder bliver begivenheder og deres betydning imidlertid ofte defineret, som ekstremistiske jøder vælger at definere dem. Holocaustterminologien er helt og holdent beholdt de jødiske ofre for Anden Verdenskrig. Det jødiske holocaust er blevet som en helligdom, der holdes afsondret fra alle andre tab af menneskeliv. Der findes *Jøder* og så er der hele *den øvrige menneskehed*—dem, ikke-jøderne, hvis holocauster staves med småt.

Alle holocausters mor

Det ville være langt mere hensigtsmæssigt at beskrive hele Anden Verdenskrig som en holocaust, snarere end at denne kun skulle omhandle jødernes lidelser. Bombningen og afbrændingen af Europas smukkeste byer og kunstværker, drabet på snesevis af millioner af de modigste og stærkeste unge mænd og den hensynsløse uddrivning, udsultning, voldtægt og mord på et flercifret antal millioner af uskyldige civile, tilhørende alle nationer og etniske grupper i Europa — dét var den største holocaust, verden nogensinde har kendt til. Den civiliserede verden vil føle de kulturelle og genetiske eftervirkninger af Anden Verdenskrig i mange generationer fremover.

Den britiske premierminister, Neville Chamberlain, udtrykte det ramvende, da han sagde, at den tysk-polske grænsestrid ikke var så meget som én engelsk soldats blod værd. Alle, der er født under og efter konflikten, voksede op med den katekismus, fra forældre og presse, at det var "den gode krig". Hvis 50 millioner menneskers død er lig med en god krig, hvad er så en dårlig? Naturligvis har de samme kræfter, der har opreklameret holocaust, også understreget nødvendigheden af krigen og nürnbergdomstolen dekreterede, at krigen var tyskernes skyld. Tyskland forsøgte at gøre en ende på den 20-årige polske undertvingelse af det østlige tyske territorium. Tyskland invaderede derfor Polen. På det tidspunkt var det en begrænset krig med minimale tab af menneskeliv og kun begrænset bombing af byer eller civile. Krigen undviedes ved, at Frankrig og England erklærede krig mod Tyskland og snart var det en verdenskrig, og i sidste ende det største menneskelige blodbad i historien (se Willis Cartos *Barnes Review*).⁶⁰⁵

I mange nationer var der de, der ønskede krig. Der var tyskerne, som skuede mod øst for *Lebensraum*; polakker, der hellere ville have krig end give tysk område, som var blevet eksproprieret af Versaillestraktaten, tilbage. Blandt franskmændene var der nogle, der var jaloux på deres tyske konkurrenter; og blandt de britiske nogle, der var bange for den økonomiske, politiske og militære magt i et forenet Europa under Tysklands ledelse. Disse kræfter og andre bidrog til at skabe den holocaust, der blev kendt som Anden Verdenskrig.

Og lad os ikke glemme endnu en gruppe, der bærer et tungt ansvar for denne krigs holocaust: den organiserede jødedoms verdensomspændende styrker. I 1933 proklamerede World Jewish Congress krig mod Tyskland.⁶⁰⁶ Gennem seks år forværrede de i Vesten enhver national klage og paranoia. De fik skrevet oppiskende

artikler om Tyskland i den jødisk ejede eller jødisk kontrollerede presse. De brugte deres store økonomiske magt til formålet. De brugte deres magtfulde politiske og mediebaseerede indflydelse til at agitere for krig og til at fodre hadets flammer, en brand, der pustes til her 62 år efter krigsafslutningen.

Vi amerikanere slagtede, sammen med briter, tyskere, franskmænd, polakker, russere, italienere og andre, mange millioner europæiske kvinder og børn, dræbte og lemlæstede vore unge mænd og nedbrændte vore allerhelligste værker af skønhed i vor europæiske kultur og civilisations vugge. Da jeg var meget ung, udviklede jeg en følelse af skyld for slaveriet og Jim Crow. Jeg afkastede denne skyldfølelse, da jeg kom til at indse, at vores race har givet langt mere til jordens folk, end den har taget. Da jeg kom til at forstå virkeligheden i Anden Verdenskrig, kom følelser af skyld over mig igen, men denne gang ikke for, hvad min race har gjort mod andre, men for, hvad vi har gjort mod os selv. I sidste ende har vi ingen at skyde skylden på for dette blodbad mere end os selv.

Anden Verdenskrig var den mest destruktive og ødelæggende begivenhed i den europæiske menneskeheds lange historie. Kommunismen voldtog halvdelen af Europa og blev sluppet løs ud over hele jorden, hvor den dræbte og slavebandt millioner mere, før den omsider brændte sig selv ud. Med deres Pyrrhussejr konsoliderede jødiske racister deres magt med det resultat, at det 21. århundrede begynder med **zionistisk overherredømme** i de øverste lag i mediernes og den politiske magt. Ved slutningen af Anden Verdenskrig, hvor racistiske jøder invaderede Palæstina, planlagde deres forbundsfæller i Europa og USA en anden form for invasion for de europæiske og amerikanske fædrelande: en indvandrings-invasion. Her ved starten af det 21. århundrede kan vi nu let forestille os den demografiske og genetisk katastrofe, der truer forude. Et gammelt had er nu ved at blive udløst af de mennesker, der "aldrig glemmer og aldrig tilgiver."

Og den dag i dag, hvor vores jødiske modstandere synes på tærsklen til en fuldstændig sejr og hvor de har travlt med at lægge fundamentet til deres Nye Verdensorden ('New World Order', 'NWO'), er det stadig ikke *deres* magt, der truer os. Det er vores egen svaghed. Vores akilleshæl har vist sig at være vores naivitet. Hvis vi erfarer sandheden om holocaust, vil en sådan naivitet ophøre og vi kan da endnu nå at afværge planerne for udryddelse af alle de enestående, forskellige udtryk af menneskeheden.

Norman Finkelstein peger på *Holocaustindustriens* hyckleri ved dens udnyttelse af holocaust som den ultimative undskyldning for mord og tortur på hundredtusinder af palæstinenserne og tyveri af deres land. Men det er ikke kun Palæstina, der kan takke 'holocaust-køllen' for en besættelse. Det samme gælder med hensyn til jødiske racisters placering på mange af nøglepositionerne til magten i den europæisk-amerikanske verden. Palæstinenserne, de europæiske amerikanere og i sandhed alle klodens folk, må ikke ofre deres frihed og overlevelse på holocaustens alter.

Kapitel 13

Den jødisk ledede fremmedinvasion

**Giv mig jeres trætte, jeres sammenstuede masser,
Som længes efter at ånde frit.
Det sølle affald fra jeres myldrende strand.**

— Emma Lazarus.

Indstrømningen af europæere til Nordamerika førte til, at den indfødte befolkning blev skubbet til side og endte med at blive forvist til reserver. På en tilsvarende måde har den vedvarende jødiske indvandring til Palæstina været i modstrid med det palæstinensiske folks interesser, men den var nødvendig for, at jøderne kunne overtage regionen. Den lagde grunden til den zionistiske stat.

En hvilken som helst stamme, race eller nation, som ønsker at bevare sin kultur, sine gruppe-interesser og sin selvbestemmelse, må opretholde sin fremherskende status i den geografiske region, hvor den bor. De allerfleste nationer har haft en grundlæggende forståelse af denne kendsgerning fra de tidligste civilisationers opståen, og alle moderne nationer har søgt at opretholde en streng kontrol med deres grænser og med indvandring.

De fleste amerikanere ser indianernes modstand i historien mod europæisk kolonisation, som moralsk forståelig, men i de forvredne etiske målestokke, der gælder i dag, er der nogle, som finder euro-amerikanernes forsøg på at beskytte vore unikke gener og tilsvarende kultur imod ikke-europæisk indvandring, dadelværdig. Men på trods heraf og på trods af en altgennemtrængende propaganda, der forherliger multikultur og de påståede glæder ved kulturberigelse og forskelligartethed, viser meningsundersøgelser i Amerika en overvældende modstand mod ubegrænset indvandring. Lignende følelser gør sig gældende blandt alle Europas folk, og jeg tør påstå, at praktisk talt alle jordens nationer har dette samme synspunkt. Det er lige så naturligt for mennesker som deres ønsker om mad og husly.

Det var ikke før 1965-loven om indvandring ('1965 Immigration Act') blev gennemført, at USA's Kongres begyndte at ignorere flertallets ønsker og påbegyndte en politik, der diskriminerede imod potentiel europæisk indvandring og opmuntrede til massiv ikke-europæisk indvandring. Fra dette tidspunkt og fremefter viste landets regering ('Federal Government') mindre vilje til at indskærpe overholdelse af vore indvandringslove og til at beskytte vore grænser med patruljering. Den politik resulterede i en flodbølge af ikke-hvid indvandring, såvel legal som illegal. Den ændrede indvandring, samt højere fødselstal blandt ikke-hvide end blandt hvide, har omdannet den amerikanske befolkning fra at være næsten 90 procent hvid i de tidlige 1960'ere, til mindre end 70 procent ved udgangen af samme århundrede. USA's centrale statistik-kontor ('U.S. Census Bureau') har forudsagt, at vi vil være en minoritet i De forenede Stater inden midten af det 21. århundrede, altså inden for mange af læsernes livstid. Euroamerikanere er allerede en minoritet i de fleste af Amerikas større byer og de er i undertal i Californien og Texas. En politik, svarende til den, der er gennemført i USA, har lukket op for store masser af ikke-europæere i lande som Canada, England, Frankrig og Tyskland, og har indsluset et farvekort af fremmede racer i Skandinavien, Spanien og Italien.

Da jeg efterhånden fik racemæssig forståelse, blev det helt klart for mig, at de nye immigrationslove i USA og Europa ville blive overordentligt skadelige for de vestlige samfund. Ganske kort tid efter indførelsen af de nye immigrationslove, steg kriminaliteten voldsomt i alle de pågældende lande. På samme måde led kvaliteten i undervisningen og alle sociale problemer voksede. Efterhånden som denne planlagte racemæssige omdannelse skrider frem, vil disse ondt få et katastrofalt omfang.

Hvilke grupper havde noget som helst at vinde ved dette demografiske ragnarok? De individuelle fremmede, der kunne drage fordel af de økonomiske muligheder, som vestlige samfund kunne tilbyde, havde kun ringe politisk eller økonomisk magt, mens de endnu befandt sig uden for de vestlige nationer. Da jeg begyndte at undersøge omstændighederne ved den amerikanske kamp om immigrationslovene de sidste 100 år, trådte drivkraften bag åbningen af Amerikas grænser helt tydeligt frem. Det var det organiserede jødiske samfund, personificeret ved digteren Emma Lazarus, hvis linjer jeg citerede som indledning til dette kapitel.

Da jeg begyndte i gymnasiet, var jeg blevet overbevist om, at en massiv ikke-europæisk indvandring udgjorde den største trussel, både på kort og langt sigt, mod det Amerika, jeg elskede. Jeg så, at Immigrationsloven af 1965 ville give dødsstødet til mit land, hvis den ikke blev fjernet. En stor del af den litteratur, jeg læste, pegede på en langvarig anstrengelse fra det organiserede jødiske samfunds side for at ændre Amerikas immigrationslove gennemgribende. Jeg kontaktede Drew Smith, en ældre advokat fra New Orleans, der havde skrevet bogen *The Legacy of the Melting Pot* ('Smeltediglens Arv') og som allerede havde undervist mig meget i emnet: Immigration.⁶⁰⁷

Smith og jeg mødtes en regnvåd dag efter skoletid på Citizens Councils kontor. Han forklarede den amerikanske immigrationslovs historie. Efter at have citeret Lazarus' digt fra fundamentet til statuen af frihedsgudinden, spurgte han mig: "Hvis interesser kunne blive fremmet ved at sørge for at få Amerika oversvømmet med 'sølle affald'?" Han besvarede hurtigt sit eget spørgsmål. "Det var opfattet som af værdi for et sammentømret folk, der anvender racemæssig solidaritet som et våben og et våben, de kun ønsker selv at have. Anstrengelserne for at få ændret den amerikanske indvandringslov og i sidste ende få udskiftet den europæiske majoritet er, så godt som udelukkende, blevet anført af jøder."

Smith forklarede, at Emma Lazarus—som så mange andre indvandringsaktivister—var en jødisk nationalist eller fortalere ('partisan'), der støttede skabelsen af den udelukkende jødiske zioniststat i Palæstina, men støttede "mangfoldighed" for Amerika. Han påpegede for mig, hvordan sådanne jøder som Lazarus endda havde ændret den moderne betydning af frihedsgudindens statue. Den smukke, jadefarvede kolos havde ingen oprindelig forbindelse med indvandring og eksisterede inden Ellis Island immigrationscenteret kom til. Den var en gave fra Frankrig for at fejre den amerikanske revolution, ikke for at fejre ankomsten af 'sølle affald' til Amerikas kyster. Det er af oplysende værdi, at denne smukke statue af europæisk kvindelighed ikke har front mod Afrika, Asien eller Sydamerika, men mod det land, hvor hun var født, Frankrig, og dermed det øvrige Europa.

Emma Lazarus var blevet bedst kendt for hendes fordømmelser af de pogromer i Rusland, som fulgte efter mordet på Zar Alexander II i 1881. Ironien er til at tage og føle på: En jødisk racist, som ivrigt gik ind for skabelsen af en elitær jødisk-racistisk stat i Palæstina, var samtidig ivrig for at ændre Amerika til et tilflugtssted for verdens kasserede skabninger. Drew Smith havde mange bøger om indvandringsspørgsmålet, også nogle, der var skrevet af jøder, hvori han havde understreget vigtige sætninger. Jeg lånte dem og begravede mig lidenskabeligt i dem.

Jødiske organisationer, så som Den amerikanske jødiske Kongres ('American Jewish Congress') førte an i—og leder stadig—bestræbelserne for at liberalisere amerikansk indvandring og bekæmpe restriktioner i indvandringslovgivningen. I 1921, 1924 og 1952 gennemførte Kongressen love, der kun forsøgte at opretholde den racemæssige sammensætning i Amerika. Den anglo-amerikanske befolkning gjorde, interessant nok, intet forsøg på at forøge sin egen procentandel af den amerikanske befolkning, til trods for, at den udgjorde en overvældende majoritet af befolkningen og også af Kongressen, men søgte kun, helt rimeligt, at bevare hver gruppes status quo. I de indledende juridiske kampe var jøder de ledende fortalere for åben indvandring og modsatte sig ihærdigt enhver lovgivning, der ville bevare Amerika som en etnisk set europæisk, kristen nation. I Repræsentanternes Hus anførte kongresmedlemmerne Adolph Sabath, Samuel Dickstein og Emanuel Celler kampen for uhæmmet indvandring, mens senatorerne Herbert Lehman og senere Jacob Javits koordinerede disse anstrengelser i Senatet.

Under de tidlige kampe beskrev kongresmedlem Leavitt tydeligt den jødiske indsat for Kongressen.

Det instinkt, der kræver national og racemæssig opretholdelse er ikke et instinkt, der skal fordømmes.... Ingen burde være bedre til at forstå amerikanernes ønske om at bevare Amerika amerikansk end den herre fra Illinois (hr. Sabbath), som leder angrebet på dette lovforslag eller de herrer fra New York, hr. Dickstein, hr. Jacobstein, hr. Celler og hr. Perlman.

De tilhører det eneste store historiske folk, som har bevaret deres identitet gennem århundrederne, fordi de oprigtigt tror, at de er et udvalgt folk med visse idealer, der må bevares og med en viden om, at tabet af deres racemæssige identitet vil betyde ændring i idealerne. Den kendsgerning burde gøre det let for dem og størsteparten af de mest aktive modstandere af denne lovgivning i den mundtlige debat, at genkende og sympatisere med vort synspunkt, som jo ikke er så ekstremt som det, der hersker i deres egen race, men som kun kræver, at tilførslen af andre folkeslag udelukkende skal ske i sådanne mængder og af en sådan art og sammensætning, at den ikke vil ændre den racemæssige sammensætning hurtigere, end der kan ske assimilation med hensyn til idéer om regering, såvel som med hensyn til blod (race, red.) (Kongressens Forhandlinger, 12. april 1924)⁶⁰⁸

Sociologen Edward A. Ross citerer i sin indflydelsesrige bog fra 1914 *The Old World and the New: The Significance of Past and Present Immigration to the American People*, den berømte indvandringsvenlige leder, Israel Zangwill, der udtaler, at Amerika er et ideelt sted at gennemføre jødiske interesser. Ross skriver derefter helt åbent om den jødiske indflydelse.

Jøder har derfor en stærk interesse i indvandringspolitik: Og heraf følger jødernes anstrengelser for at kontrollere De forenede Staters indvandringspolitik. Trods det, at de kun udgør en syvendel af vor nettoindvandring, anførte de kampen mod Indvandringskommissionens lovforslag.... Den systematiske kampagne i aviser og blade for at nedbryde alle argumenter for restriktioner og for at berolige den hjemlige befolknings frygt er udført af—og for—en enkelt race. Jødiske penge står bag Den nationale Liga for Liberal Indvandring ('National Liberal Immigration League') og dens utallige publikationer.⁶⁰⁹

I 1924 pegede kongresmedlem Knud Wefald på mange af de jødiske indvandreres kommunistforbindelser og udtalte, at mange jøder "har ingen sympati for vore traditionelle amerikanske idealer."

Lederskabet i vort intellektuelle liv er i mange af dets faser kommet i hænderne på disse dygtige nyankomne, som ikke har nogen sympati for vore traditionelle amerikanske værdier..... Som opdager vore svagheder og udnytter dem og bliver velhavende igennem de bjørnetjenester, de gør os.

Vort hele underholdningssystem er blevet overtaget af mænd, som kommer med indvandringsbølgen fra Øst- og Sydeuropa. De fremstiller vore skrækelige filmhistorier (og) de skriver mange af de bøger, vi læser, lige-

som de redigerer vore magasiner og aviser. (Kongressens Forhandlinger, 12. april 1924.)⁶¹⁰

Den sidste betydningsfulde lovgivning i Kongressen, der blev gennemført for at beskytte status quo i Amerika, var Walter-McCarran loven fra 1952. Modstanden mod loven i Kongressen blev anført af den jødiske trojka: Celler, Javits og Lehman. Hver eneste større jødisk organisation (lige som også USA's kommunistparti) bakkede op om modstanden mod loven, heriblandt American Jewish Congress, American Jewish Committee, ADL, National Council of Jewish Women og sneveis andre. Under kongresdebatterne udtalte kongresmedlem Francis Walter, at den eneste borgerlige organisation, som havde modsat sig hele loven, var American Jewish Congress. Kongresmedlem Celler bemærkede, at Walter "ikke burde have understreget særligt, som han gjorde, et folk af én bestemt trosretning, der modsatte sig lovene." (*Kongressens Forhandlinger*, 23. april 1952)⁶¹¹

Da den jødiske dommer, Simon Rifkind, afgav vidneforklaring imod loven under de fælles høringer, understregede han, at når han støttede nedbrydningen af amerikansk indvandringslovgivning, repræsenterede han "hele den religiøse og almene mening inden for den jødiske gruppe, forstået religiøst, lige fra det ekstreme højre til det ekstreme venstre."⁶¹²

Det betog mig at læse kongresmedlem fra Mississippi, John Rankins, modige udtalelser under debatten. I dag ville sådanne sandfærdige udtalelser, der kom fra en hvilken som helst folkevalgt, medføre en storm af fordømmelser, som kun få ville kunne klare.

De skriger op om diskrimination. Men ved De, hvem der bliver diskrimineret imod? Amerikas hvide, kristne befolkning, de, der skabte denne nation.... Jeg taler om den hvide kristne befolkning både i Norden og i Syden....

Kommunisme er raceforbundet. En racebestemt minoritet tog kontrollen over Rusland og alle Ruslands satellitlande, så som Polen, Tjekkosllovakiet og mange andre lande, som jeg kunne nævne.

De er blevet jaget ud af praktisk talt hvert eneste land i Europa igennem årene og hvis de vedbliver med at oppiske raceuroligheder i dette land og prøver at presse deres kommunistiske program ned over Amerikas kristne befolkning, er det ikke til at sige, hvad der vil ske med dem her. (Kongressens Forhandlinger, 23. april 1952.)⁶¹³

Og endelig i 1965 skulle det mål, som første gang blev fremsat af jødiske organisationer i 1880'erne, gå i opfyldelse med vedtagelsen af Immigrationsloven. Den har medført, at indvandringen er blevet 90 procent ikke-europæisk. Amerika gik fra at have et indvandringsprogram, der skulle opretholde den forholdsommæssige balance mellem alle eksisterende grupper i De forenede Stater, til ét, som diskriminerede imod europæere. Som det havde været tilfældet ved tidligere lovgivning, anførte jødiske senatorer, jødiske medlemmer af Repræsentanternes Hus, så vel som magtfulde jødiske lobby-organisationer, angrebet. Det lykkedes, fordi

jødisk magt i Amerika, i de mellemliggende 41 år siden 1924, var vokset dramatisk på så godt som alle livets områder.

I 1951 skrev senator Jacob Javits en artikel: "Lad os åbne vore porte."⁶¹⁴ Den opfordrede til en massiv, uhindret indvandring. Javits og kongresmedlem Celler var fremtrædende i gennemførelsen af loven i 1965. Ni år før gennemførelsen af Immigrationsloven af 1965, havde Den Amerikanske Jødiske Kongres oprindeligt foreslået lovens vigtigste indhold og havde rost præsident Eisenhower for hans "utvetydige modstand mod det nationale kvotesystem." I en lederartikel fra 1956 roste de ham for "modigt at have indtaget et standpunkt, der endda gik videre end mange fortalere for liberal indvandringspolitik og for at være gået ind for en linje, som Den Amerikanske Jødiske Kongres og andre jødiske organisationer havde været først til at agitere for."⁶¹⁵

Jødisk motivation bag åben indvandring

Det ville have været dumt og kontraproduktivt af de jødiske organisationer, der pressede på for åbne grænser, at indrømme, at de var motiveret af interesser, som var i konflikt med den ikke-jødiske, europæiske befolknings interesser. De reklamerede for fri immigration som værende "patriotisk." Fra det tyvende århundredes allerførste dage kom de med offentlige udtalelser om, at multikultur og mangfoldighed ville være gavnlige for De forenede Stater, idet de dygtigt maskerede deres strategiske motiver.

Efter gennemførelsen af de åbne immigrationsregler af 1965, følte jødiske forfattere, så som Naomi W. Cohen, sig meget sikrere og turde afsløre nogle af de virkelige jødiske grunde til at presse på for at få sådan en politik. Hun skrev, at "med start i forfølgelserne i Rusland i 1880'erne, gennem perioden med nazisternes besættelse af Europa og frem til den kolde krigs trængsler i Østeuropa, havde åben indvandring til vestlige lande tjent jødiske interesser, da "overlevelse ofte krævede, at jøder søgte tilflugt i andre lande."⁶¹⁶ Cohen skrev også, at en amerikansk internationalistisk udenrigspolitik tjener jødiske interesser, fordi "et internationalistisk sindet Amerika var mere tilbøjeligt til at være lydøret over for fremmede jødegrupper problemer".⁶¹⁷ Og måske endnu vigtigere, antydede Cohen, at jøder så en åben indvandringspolitik som middel til at nedbryde homogeniteten og harmonien i Amerika, så et pluralistisk samfund, hvori jøder kunne trives, ville blive dannet.

Howard Sachar bemærker i sit monumentale værk, *A History of Jews in America*, at pluralisme understøtter "legitimeringen af at bevare en minoritetskultur midt i en majoritets værtskultur."⁶¹⁸ Så ved rent faktisk at nedbryde integriteten og sammenholdet i Amerika, kunne jøder forøge deres integritet og sammenhold. Sachar fortsætter med, mere udførligt, at forklare, hvordan pluralisme intensiverer jødisk solidaritet:

...Ved at legitimere opretholdelse af en minoritetskultur midt i en majoritetskulturs værtssamfund, havde pluralismen den virkning, at den blev et intellektuelt ankerpunkt for en uddannet jødisk andengeneration, hvor den understøttede dennes sammenhold og dens mest vedholdende anstrengelser i samfundet gennem Depressionens strabadser og genoplivede antisemitisme, gennem chokket fra nazismen og Holocaust og frem til det tidspunkt, hvor zionismen i årene efter Anden Verdenskrig stormede gennem de amerikanske jøders flok med sit helt eget klimaks af forløsningslidenskab.⁶¹⁹

Socialpsykologen Kevin MacDonald påpegede i sin bog, *A People That Shall Dwell Alone*, at større antisemitiske bevægelser sædvanligvis er at finde i etnisk homogene nationer og at "etnisk og religiøs pluralisme tjener udadrettede jødiske interesser, fordi jøder bliver blot én blandt mange etniske grupper...og det bliver vanskeligt eller umuligt at opbygge forenede, sammenhængende grupper af ikke-jøder, som forenes i deres modstand mod jødedom."^{620 621}

Charles Silberman skriver i sin bog fra 1985, *A Certain People: American Jews and Their Lives Today* :

Amerikanske jøder går stærkt ind for kulturel tolerance på grund af den mening, de har—som er fast forankret i historien—at jøder kun er sikre i et samfund, der accepterer et bredt spektrum af indstillinger og opførsler, såvel som en mangfoldighed af religiøse og etniske grupper. Det er for eksempel ikke en godkendelse af homoseksualitet, der får et overvældende flertal af amerikanske jøder til at gå ind for "bøsserettigheder" og til at indtage frisdagne standpunkter i de fleste andre såkaldte "samfundsspørgsmål."⁶²²

I sin bog, *Send These to Me: Immigrants in Urban America*, fastslår John Higham i klart sprog, at de jødisk-sponsorerede ændringer i Indvandningsloven var en besejring af den politiske og kulturelle repræsentation for "de almindelige mennesker i Syden og Vesten."⁶²³

I årtierne op til åbningen af grænserne i 1965 havde jødiske grupper skinhelligt bedyret, at der ikke skulle findes nogen diskrimination, overhovedet, imod nogen som helst gruppe ved indvandring, og at noget sådant kun kunne være godt for Amerika, men lederen ('staff director') af den senats-underkomité, der fremlagde Walter-McCarran loven, Richard Arens, påpegede, at de selv samme jødiske kræfter, der var de mest ivrige fortalere for fri indvandring, hyklerisk modsatte sig al etnisk indvandring, som de mente var ufordelagtig for deres egne interesser.

En af de besynderlige ting ved dem, der mest højlydt hævder, at 1952-loven er "diskriminerende" og at den ikke giver plads til et tilstrækkeligt antal flygtninge er, at de modsætter sig, at vi skal tage imod nogen overhovedet af de cirka én million arabiske flygtninge, der lever under kummerlige vilkår i lejre, efter at de er blevet drevet ud af Israel.⁶²⁴

Ikke alene ønsker de organiserede jøder at forhindre arabiske flygtninge i at komme tilbage til deres hjem i Israel, de modsætter sig også, at de kommer til USA. Ser de mon fordrevne palæstinensere som potentielle politiske modstandere? Jødiske grupper agiterer tydeligvis for former for multikultur, som ødelægger ikke-jødisk sammenhold, men ikke for de former, der kunne skade deres egen gruppemagt. Derfor er deres kærlighed til multikultur udelukkende strategisk. De ønsker at se indvandrergrupper, som yderligere kan opsplitte det amerikanske samfund og ødelægge dets sammenhængskraft, men ønsker ikke de grupper, de ser som en politisk fare.

Jødisk-dominerede politiske institutioner og medier har længe agiteret for demografisk invadering—og opløsning af Amerika. Alt imens de jødiske medier demoniserer alle, der modsætter sig flodbølgen af ikke-hvide indvandrere i Amerika, Canada og alle de europæiske nationer som "racister", godkender de Israels indvandringspolitik, som udelukker ikke-jøder. En million palæstinensere flygtede fra deres hjem efter den israelske *blitzkriegs*-overtagelse af Palæstina. De kan ikke vende tilbage til deres fædreland og mange er tvunget til at leve i flygtningelejre, som ikke er meget mere end koncentrationslejre med nød og elendighed.

A. M. Rosenthal har længe været redaktør af den nok mest indflydelsesrige avis i Amerika, den jødisk ejede *New York Times*. Han er en "høg" i forsvaret af Israel, og en person, der kun klager over zioniststaten, når den ikke er zionistisk nok for hans smag. Men i en lederartikel fra 1992, føler Rosenthal sig tvunget til at kritisere et andet land, som ønsker at bevare sin racemæssige integritet og sin kulturelle arv:

De skulle hellere lave en kvote for indvandrere og nære et mere pluralistisk samfund ved at benytte en formel for borgerskab, der baseres på ophold snarere end blodets bånd.

Ligeledes er det nedslående at se Bonns manglende revision af en forældet lov om statsborgerskab, som er bundet til etnicitet. Under det eksisterende system, bliver en tyrkisk gæstearbejder, som har boet i Tyskland i 30 år, nægtet et statsborgerskab, som automatisk gives til en russisktalende indvandrer, som kan bevise tyske herkomst.⁶²⁵

Rosenthal sammenligner de nugældende tyske indvandringsregler med nazisternes. Men er den israelske indvandringslov nu så anderledes?

Ikke bare Tyskland, men enhver hvid nation er mål for Rosenthals opmuntring til fri indvandring. Kun Israels indvandringspolitik—den strengeste af alle—er ganske fritaget for kritik. I Amerika identificerer Rosenthal sig som efterkommer af en illegal indvandrer (hans far) og roser endda indvandringen fra Haiti, hvorefter mange er stofmisbrugere og AIDS-positive.

Det sker næsten altid nu, når jeg læser om indvandrere fra Haiti, som vover sig over havet, men ender bag pigtråd, at jeg kommer til at tænke på en illegal indvandrer, som jeg tilfældigvis selv kender, samt hans døtre og hans søn (ham selv)....

Selv om jeg modvilligt må erkende nogle økonomiske begrænsninger, bør dette land have den moralske elegance at acceptere naboer, der flygter fra lande, hvor deres liv består i terror og sult og hvor landet regeres af morderiske bander....

Hvis det skulle kvalificere haitianerne til at blive lukket ind i vores gyldne land, så burde de modtages med sang, omfavnelser og mindehøjtideligheder.⁶²⁶

Som fast læser af *The New York Times* har jeg endnu til gode at læse en Rosenthal-leder, der opfordrer til, at Israel lader den million eller flere palæstinensere, som det har tvunget til at leve i flygtningelejre i den usleste fattigdom, komme tilbage. Ej heller har Rosenthal nogensinde opfordret jøder til at byde palæstinensiske flygtninge ind i Israel "med sang og omfavnelser". Rosenthal er ikke dum, men han er helt igennem hyklerisk. Han véd, at dersom man gjorde alle de palæstinensere, der bor i flygtningelejre uden for Israels grænser til fuldt israelske borgere, så ville det hurtigt skylle den zionistiske, politiske stat væk på samme måde, som den ikke-europæiske indvandring borteroderer det Amerika, vore forfædre gav os.

Og samtidig véd Rosenthal, at Israel ikke kunne være blevet skabt uden jødernes indvandring/invadering af Palæstina. Når vi ser på historiens gang, skulle da palæstinenserne have modtaget de jødiske indvandrere med sang og omfavnelser? Rosenthal har ikke mere til overs for de traditionelle amerikanere, end han har for de oprindelige, palæstinensiske beboere af dét, der nu kaldes Israel. Han har kun én altoverskyggende interesse: Jødisk racisme.

Rosenthal er stolt af, hvad han og mange andre jøder er: lige så fremmede som de "wetbags" (grænseoverløbere fra Mexico), som han identificerer sig med. Han bor her og får fordel af alle det amerikanske statsborgerskabs rettigheder, men han vil ikke—og kan ikke—blive en rigtig amerikaner, som sætter Amerikas interesser over den zionistiske dagsorden.

Nu, hvor jøderne bliver mere skamløse i deres udøvelse af magt, begynder mange at prale med deres rolle i fordrivelsen af de europæiske, ikke-jødiske amerikanere. Earl Raab, tidligere administrerende direktør (emeritus) for Pearlmutter Institute of Jewish Advocacy—der er tilknyttet ADL (Anti-Defamation League of B'nai B'rith), og nu skribent for Jewish Bulletin i San Francisco, skrev følgende:

Det var først efter Anden Verdenskrig, at indvandringslovene blev ændret, så sådanne diskrimineringer blev fjernet. Som et af de første beviser på, at det jødiske samfund er blevet voksent, havde det en ledende rolle i at få disse ændringer til at ske.⁶²⁷

Raab fortsætter med at fejre de hvides kommende minoritetsstatus i Amerika. Når det først én gang er sket, ser han frem til "forfatningsmæssige tvangsmidler" (begrænsning af ytringsfriheden?):

Statistisk kontor ("Census Bureau") har netop meddelt, at omkring halvdelen af den amerikanske befolkning snart vil være ikke-hvid eller ikke-europæisk. Og de vil alle være amerikanske statsborgere. Vi er vippet forbi det punkt, hvor et Nazi-Arisk parti vil kunne blive udbredt i dette land.

Vi har næret det amerikanske oppositionsklima imod intolerance i omkring et halvt århundrede. Dette klima er endnu ikke blevet perfektioneret, men vor befolknings heterogenitet giver en tendens til at gøre det irreversibelt og gør vore forfatningsmæssige tvangsmidler imod intolerance mere gennemførlige end nogensinde tidligere.⁶²⁸

Som Raab siger, har zionistisk-jødiske aktivister, der har støttet en udelukkende jødisk styret nationalstat, haft travlt med at nære en massiv ikke-traditionel indvandring til Amerika og de glæder sig til det tidspunkt, hvor USA's demografi viser denne transformation ved valgene.

Jeg tænker i den forbindelse lidt over, om zionisten Israel Zangwill — der indførte udtrykket "smeltedigel" — også betragtede sin jødiske stat som en smeltedigel for jøder og arabere. For islam og jødedom. Når jeg husker på zionismens ethnocentricitet, tvivler jeg noget på det. En amerikansk tegneseriekunstner skrev om "smeltediglen", at "problemet med den er, at den altid bliver brændt på bunden og at bærmnen altid stiger til tops." Det er sandt, at der i Amerika har været tale om en sammensmeltning af de forskellige nationaliteter fra Europa til en traditionel amerikansk majoritet, men trods den gennemgribende raceblandings-propaganda fra de jødiske medier, er der ikke foregået nogen større sammensmeltning af sorte og hvide og kun en forsvindende lille blanding af mestizo- og anglo-elementerne. Men hvad disse zionister ikke har været i stand til at opnå gennem deres agitation for raceblanding, er de nu ved at opnå gennem den massive indvandring og forskellene i fødselsrater.

Jøder har også via "nul-befolkning" fortalere, så som Paul Ehrlich, agiteret for mindre familier blandt den amerikanske majoritets naturlige ledere. Jødisk opreklamering af kvindesagsbevægelsen, samt "abort-straks-når-det-kræves", har sænket fødselstallene for Amerikas mest produktive og bedst uddannede klasser. Deres åbenlyse ønske er opløsningen af den europæiske race i Vesten, uanset hvilke midler dette måtte kræve. En fortsat massiv ikke-europæisk indvandring opfylder denne målsætning.

For at opsummere: En massiv ikke-hvid indvandring har været et af det organiserede jødiske samfunds mest effektive våben mod euroamerikanere. Vi kan ikke vinde denne kamp på liv og død førend vort folk gør sig klart, at vi er midt i en krig — og at vores side lider store tab. At tabe denne krig vil betyde udslettelsen af vor amerikanske kultur, arv og frihed. Det vil betyde intet mindre end udslettelsen af selve de gener, der har muliggjort alle de sociale, kulturelle og åndelige frembringelser, der kendetegner vor civilisation. Vore stemmer drukner i larmen fra massemedier, som er i vore fjenders hænder. Alt for mange af os kigger bare på, mens massebordet på vort folk finder sted. Det er allerede sent. Vi er nødt til at lukke munden op nu og forsvare os. Vi må kæmpe for videreførelsen af den storslåede kultur, som vore forfædre overlod os. Vi må gøre alt, hvad der kræves, for at sikre vore børns og fremtidige generationers

fremtid. Som det gælder for alle levende væsener, må vi *kæmpe* for vor ret til at leve.

På mange måder er Amerika allerede besat på samme måde som den israelske besættelse af Palæstina. Jødiske racister kontrollerer nyhedsmedierne, underholdnings- og forlagsmedierne, de kontrollerer vore valg og vore politikere. Og nu er de i fuld gang med at gennemføre en massiv indvandring til vore lande, som vil gøre os til en politisk og kulturelt impotent minoritet med en skæbne fuldstændig som den, der er overgået Palæstinas folk. De forsøger at gøre vort land til et Babelstårn, hvor de selv ejer de øverste etager.

Ikke alene er de europæiske amerikanere på vej mod glemslen, via indvandringen. Mange nationer er ved at drukne under den jødisk-racistiske globaliserings-flodbølge og er udsat for udslettelse af enhver form for etnisk eller national stolthed og sammenhold, som kunne udgøre en fare for jødisk overherredømme. De forsøger at omskabe verden til en ligegyldig masse af rodløse enkeltindivider, som er ude af stand til kollektiv modstand.

Hvis vi forbliver tavse i denne kritiske periode af vort folks historie, vil det blive udslettet og være tavst for evigt.

Denne leveregel er ikke kun sand for europæere og amerikanere, men for alle jordens folk.

Kapitel 14

Jødisk evolutionær strategi og påstande om jødisk overlegenhed

I begyndelsen af 1970'erne, i en tid, hvor der herskede galopperende ligemageri, læste jeg *The Geography of Intellect*⁶²⁹ af de to jødiske fortalere, Nathaniel Weyl og Stephan Possony og også en populær bog med titlen *The Jewish Mystique*⁶³⁰ af Ernest Van Den Haag. Disse forfattere hævdede ligeud, at jøder var andre mennesker genetisk, kulturelt og moralsk overlegne. De sagde uden omsvøb det, som hovedmediernes fortællinger om jødisk historie længe havde antydnet. I 1969 holdt den populære engelske videnskabsmand, C. P. Snow, der da også var blevet romanforfatter, en tale på Hebrew Union College, hvor han hævdede, at jøder på grund af "indavl" var "alle andre nulevende folkeslag overlegne."⁶³¹

Dengang som nu hævdede nogle jødiske forfattere, når de skulle begrunde den jødiske succes, at jødedommens struktur har haft en positiv, genetisk effekt på intelligensudviklingen. Påstande om jødisk, genetisk overlegenhed nyder en varm modtagelse hos de samme medier, der spydigt fordømmer, hvad de kalder "teorien om kaukasiske, genetisk overlegenhed" som umoralsk og ond.

Weyl hævdede overbevisende, at jødiske traditioner havde en racehygiejnisk virkning og fremhævede, at de mest succesrige jødiske lærde og dermed de mest intelligente i det jødiske samfund, nemlig rabbinerne, var blevet støttet af deres jødiske brødre til at få de største familier. Han sammenlignede de høje fødselsrater hos rabbinerne med cølibatet hos den katolske gejstlighed, som han mente havde haft en dysgenisk effekt blandt ikke-jøderne.

Jeg kunne godt se, hvordan et sådant reproduktivt mønster vil være til fordel for jødisk intelligens og jeg var helt parat til at anerkende, at jøder er intelligente. Det, som slog mig, var Weyls tese om, at jødiske sociale mønstre og praksis kunne påvirke deres intelligens. Jeg havde længe troet, at både intelligens og adfærdsmæssige tendenser havde en

vigtig genetisk komponent, men for første gang begyndte jeg at tænke alvorligt over de underliggende forskelle mellem jøder og ikke-jøder. Var de kulturelt-religiøse eller genetiske af oprindelse? For at komme til bunds i det, så jeg nærmere på anvendelser af evolutionsbiologien på udviklingen af det jødiske folk.

Charles Darwins *Arternes oprindelse*⁶³² beskæftigede sig med virkningerne af naturlig udvælgelse på det enkelte individ, men endnu vigtigere, med udvælgelsesprocessen, der omfatter arter og underarter (racer). Han studerede oprindelsen af grupper af genetisk beslægtede eksemplarer og deres egnethed til at overleve i deres respektive miljøer. Undertitlen på hans mesterværk lyder således: *Eller bevarelsen af favoriserede racer i kampen for livet*. Kun få forstod mekanismen i gruppeudvælgelse i forbindelse med den menneskelige evolution. Måske findes den bedste, tidlige redegørelse for denne i Sir Arthur Keiths dynamiske bog fra 1948, *A New Theory of Human Evolution*.⁶³³ Keith forklarede, at lige som individer er underlagt evolutionære pres, sådan er også konkurrerende grupper det. I begyndelsen af 1960'erne påbegyndte forskeren, W. D. Hamilton og andre de moderne undersøgelser af det genetiske grundlag for social adfærd, som nu benævnes socialbiologi.⁶³⁴

Principperne for socialbiologi blev først forfægtet af G. C. Williams i 1960'erne og blev videnskabeligt forankret i principperne om adfærdsgenetik og i Dr. Edward Wilsons skelsættende værk, *Sociobiology: A New Synthesis*.⁶³⁵ Jeg læste Wilsons bog kun et par måneder efter at den udkom og fandt den storslået. Selv om Wilson behændigt ser bort fra anvendelsen af hans teorier på de menneskelige racer, præsenterede han stærke beviser for, at adfærden hos de mest elementære skabninger, såsom myrer, havde et biologisk grundlag, der blev drevet af trangen til at bevare genotypen. Genetisk slægtskab viste sig at være en stærk faktor i udvikling og adfærd. I en sådan sammenhæng bliver gruppeloyalitet og altruisme forståelige ud fra et evolutionært perspektiv ved, at den enkelte kan ofre sit liv og sin individuelle reproduktion for at sikre overlevelsen af de, der er genetisk som ham selv.

Richard Alexander, J. Philippe Rushton, D.S. Wilson, Kevin MacDonald, Edward Wilson, Edward Miller og mange andre bragte over de næste to årtier denne forskning videre. De viste, at forskellige grupper af mennesker, der adskiller sig i deres genetiske sammensætning, oplever socialt pres af samme karakter som det, der opleves af konkurrerende dyrearter eller underarter. Den nye videnskabelige disciplin, som kaldes adfærdsgenetik ('Behavioral Genetics') og evolutionspsykologi ('Evolutionary Psychology') fortsætter med at gå nye veje, der viser det intime forhold mellem arv og menneskelig adfærd på både den enkelte og på gruppeniveau.

Indsigterne fra socialbiologien og adfærdsgenetikken har øget vores forståelse af udviklingen af racemæssige forskelle betydeligt. Det er let at forstå de evolutionære konsekvenser af det barske nordlige klima på mere end 5.000 generationer af europæere og virkningerne af det mildere klima i Afrika på den sorte race. På tilsvarende måde kan sociale tabuer, sædvaner og social organisation af mennesker siden civilisationens begyndelse

også have haft en indlysende indvirkning på reproduktive mønstre og genetisk sammensætning.

Siden den forholdsvis nylige domesticering af hunden, har menneskeheden gennem selektiv avl produceret over 130 hunderacer, der er så forskellige som St. Bernhard, den hårløse Chihuahua, den tyske hyrdehund og moppen. Alle kommer fra én oprindelig art, og alle er genetisk i stand til formere sig med hinanden. Her følger, hvordan *Grolier's Encyclopedia* karakteriserer de forskellige hunderacer, og hvordan selektiv avl har påvirket både udseende og temperament:

Hunde varierer mere i udseende end i anatomisk opbygning. En voksen hund kan veje fra 2 til 99 kg afhængig af racen og variere i højde fra 12,5 til 90 cm over skulderen. Andre forskelle i kropsbygning omfatter længde af ben, længde af næsepartiet, størrelse og stilling af ørerne, længde, form og retning på halen og længde, tæthed, farve og karakter af hår. Over tid blev de forskellige racer også selektivt avlet til at producere temperamenter, der passede til de opgaver, de udførte.⁶³⁶

På samme måde, som mennesker selektivt har avlet genetisk forskellige racer af hunde, kan visse sociale strukturer og regler påvirke menneskelig evolution væsentligt. Sociale strukturer, især de, der påvirker ægteskabsmønstre, kan have en dramatisk indflydelse på overlevelse og reproduktionsrate. De kan helt sikkert påvirke menneskers temperament og opførsel på samme måde, som hundeopdrættere har skabt racer, så stoiske som St. Bernhard eller så hyperaktive som pekingeseren. Vi kender alle mennesker, der af natur er så aggressive som en Pit Bull terrier eller så venlige som en Labrador Retriever. Er det jødiske adfærdsmønster et produkt af kulturelle institutioner, såsom jødedommen og dens sekulære afkom, zionismen, eller er der noget i jødernes genotype, der gør dem tilbøjelige til den konsekvente adfærd, de har udstillet i meget forskellige kulturer gennem tre årtusinder? Jeg spekulerede på, hvordan jødedommens struktur og karakter kan have påvirket det jødiske folks genetiske egenskaber over århundreder.

Lige som to arter af dyr, der bebor et bestemt geografisk område, naturligt udvikler en gruppeevolutionær strategi for at konkurrere om ressourcerne, således kan grupper af mennesker gøre det samme—selv i de civiliserede samfund. De kan udvikle nogle adfærdsmæssige træk, der giver dem konkurrencemæssige fordele og større reproduktiv succes. I menneskelige samfund, hvor genetiske forskellige grupper lever sammen, kan disse assimilere og mister så deres genetiske forskelle, eller de kan udvikle etnocentriske ideologier og adfærdsmønstre, der favoriserer de særlige karakteristika i deres egen genpulje. En etnocentrisk gruppe kunne endda udvikle en religion, der rationaliserer dens evolutionære opførsel over for andre grupper.

Jeg spekulerede på, om jøderne var blevet genetisk afsondret fra andre folk i Europa og i bekræftende fald, hvor dyb kløften var. Var deres herremenneskementaltitet og etnocentriske tendenser blevet indprentet i deres

genetiske kode, eller var de blot et resultat af deres religions kulturelle holdning og de særskilte samfund, de har skabt? Har genetiske impulser skabt jødedommens ideologi, der atter styrker og intensiverer den jødiske genotype? Flere år senere, i 1990'erne, har den samme jødisk dominerede antropologi, der afviste betydningen af europæisk racebevidsthed og følelse af identitet, fremhævet jødiskhed og den "jødiske identitet." I artiklen "Jøder, multikulturalisme og boasisk* antropologi", i *The American Anthropologist*, fejrer den jødiske forfatter, Gelya Frank, den amerikanske, boasiske (eller 'Boas-inspirerede'), antiracistiske antropologi som "jødisk historie."⁶³⁷ Hun påpeger, at den centrale jødiske rolle forsættigt var blevet hvidvasket af frygt for, at ikke-jøderne ville indse, at jøderne havde en ekstremistisk dagsorden.

Der har altid været en livlig, omend undertiden neddyssat, tale "inden for murene" om amerikansk antropologis jødiske oprindelse og betydningen heraf. Overvægten af jødiske intellektuelle i den boasiske antropologis tidlige år og den jødiske identitet af antropologer i de efterfølgende generationer, har været bagatelliseret i standardværker om disciplinens historie...

Dette essay samler dele af disse forskellige diskussioner om jøderne i antropologien til ære for en ny generation af amerikanske antropologer, især de, der beskæftiger sig med at gøre multikulturelle teorier til dagsordener for aktivisme

Der har også været en hvidvaskning af jødisk etnicitet, hvilket afspejler frygten for antisemitiske reaktioner, som kunne miskreditere antropologien som disciplin og individuelle antropologer, enten fordi jøder blev anset for farlige på grund af deres formodede raceforskelle, eller fordi de blev sat i forbindelse med ekstremistiske aktiviteter. — Gelya Frank

Nu, hvor racepluralismen har indtaget den dominerende politiske og kulturelle position i forhold til europæisk solidaritet, oplyser Frank, at jødiske antropologer i dag på ny fremhæver og bekræfter deres jødiske etnicitet og gruppeidentitet.

Et stort antal lærde bekræfter nu eksistensen af en jødiskhed i den akademiske verden, idet de samtidig forsøger at opdag og definere, hvad jødisk identitet kan betyde i denne, den mest universalistiske af alle institutioner. Nogle relevante eksempler fra den lange og voksende liste over kilder i tilgift til de mange, som allerede er omtalt, kan nævnes: Behar 1996; Boyarian 1992, 1996; Eilberg-Schwartz 1990, 1992, 1994; H. Goldberg 1987, 1995; Kleebatt 1996; Nochilin og Garb 1995; Prell 1989, 1990, 1996; Robin-Dorsky og Fisher Fishkin 1996; og Schneider 1995.

Denne genopblussen af jødisk(e) forskel(le) forhøjer "spilleindsatsen" for jødiske antropologer, der er beskæftiget med diskussioner angående multikultur.⁶³⁸

* Eller 'Boas-inspireret' antropologi. Efter ophavsmanden, den toneangivende jødiske antropolog, Franz Boas, overs. anm.

Artiklen lammede mig. Det samme jødisk-anførte antropologiske etablisement, som fortæller europæerne, at der virkelig ikke findes sådan noget som race og at racemæssig identitet i bedste fald er dum og i værste fald er et moralsk onde, fremmer stille og roligt begreber som jødiske "forskelle" og jødisk "genetisk identitet." Franks artikel fortsætter med uahæmmet ros af den jødiske stolthed, som den er fremstillet i Barbara Meyerhoffs *Number Our Days*.⁶³⁹ Da jeg læste dette, var det vanskeligt for mig at tro, at det havde stået i det førende tidsskrift for antropologi, et tidsskrift, der tidligere (og stadig) uophørligt gør nar ad tanken om race og etnisk stolthed for europæernes vedkommende.

Da jeg første gang undersøgte spørgsmålet om jødisk genetisk slægtskab, havde jeg ikke fordelene ved at kende Franks artikel. På det tidspunkt mente jeg, at den bedste måde at undersøge problemet på var, at se, hvor ens geografisk adskilte jødiske befolkninger var og hvor ens eller forskellige de var i forhold til de befolkninger, de boede iblandt. Adskilte jøder sig fra andre europæere på samme måde som for eksempel en englænder adskiller sig fra en franskmænd eller en tysker fra en russer? Eller er de helt forskellige fra alle europæiske under racer?

Der var udført et omfattende arbejde omkring dette spørgsmål, for en stor dels vedkommende af jødiske forskere, der havde travlt med at studere deres eget folks genetiske sammensætning. I årenes løb oplyste de mig om dette emne på nogenlunde samme måde, som jeg havde fået et interessant perspektiv på jødisk historie fra de jødiske historikere.

Det første, jeg fandt, var oplysninger om det sæt af genetiske sygdomme, der forekommer næsten udelukkende i det jødiske samfund, såsom Tay-Sachs sygdom. Disse sygdommes eksistens angav jo tydeligvis genetiske variationer, der var specifikke for den jødiske befolkning og illustrerede en genetisk forskel fra ikke-jøder. Snart fandt jeg videnskabelige afhandlinger, der beskæftigede sig netop med de spørgsmål, jeg søgte.^{640 641}

De genetiske forskere Sachs og Bat-Miriam opdagede en forbavsende lighed imellem de jødiske befolkninger i ni lande i Nordafrika, Mellemøsten og Centraleuropa. Omvendt fandt de store forskelle mellem jøder og ikke-jøder fra de samme lande.⁶⁴²

Under studiet af blodtype-data skrev Bourant, Kopec og Domaniewska-Sobczak i en bog med titlen *The Genetics of the Jews*, at

Det kan siges, at generelt understøtter blodtypedata ... den relative homogenitet i de vigtigste historiske jødiske samfund.⁶⁴³

Javel, her hører vi så toneangivende jødiske antropologer og

Study affirms genetic link in Jewish priestly class

By MALEKOLAH HITTEN
AP science writer

NEW YORK — Scientists have found fresh genetic evidence that Jews who consider themselves part of the priestly class known as Cohanim really are part of an unbroken line extending back thousands of years.

The Cohanim are said to be descended from Moses' brother, Aaron. Originally they had primary responsibility for offering sacrifices and serving as advisers and mentors.

Today, in Orthodox and some other Jewish congregations, Cohanim are still accorded special duties and privileges. They are given the honor of reading first from the Torah during a service and presiding over a traditional ceremony for some first-born boys.

Cohanim aren't allowed to marry widows, divorcees or converts. Because of the Jewish belief that the Temple in Jerusalem will be rebuilt and that Cohanim will serve again as priests there, they try to remain spiritually pure. So they stay

away from dead bodies, not attending funerals except for those of immediate family, for example.

Many Cohanim have surnames such as Cohen, Kahan, Kohn or similar variations. But not all men with such surnames are Cohanim.

Last year, scientists who studied the Y chromosome in modern-day Cohanim reported evidence that the designation has been passed from father to son. The Y chromosome is inherited that way, making it useful for such studies.

More evidence appears in a new study, reported by Israeli and British scientists in today's issue of the journal *Nature*. They looked for variations in the Y chromosome from 306 Jewish men, including 106 self-identified Cohanim, from Israel, Canada and England.

Most Cohanim had the same version of the Y chromosome as close variants that differ because of random mutations. That shows there has been "reasonable adherence to the policy of father-son inheritance," said

researcher David Goldstein of Oxford University.

By studying how long it would take for the variants to develop, researchers concluded the inheritance of Cohanim status has gone on longer than 700 years and maybe as long as 3,000 years, as tradition holds.

The sample also contained 81 self-identified Levites, a designation that began with the Levites after the Exodus and also is supposed to pass from father to son.

The study could not confirm that. The Levites showed too much variety in their Y chromosomes, said the researchers. That would mean that non-Levite Jews took up the designation in the past, or that the original Levites had a lot of variety in their Y chromosomes, Goldstein said.

Rabbi Raphael Butler, executive vice president of the Orthodox Union, an umbrella organization of Orthodox congregations, said he doubted the study would affect the designations of Cohanim or Levites today. But it's "mildly interesting" that the results agree with the Jewish tradition, he said.

genetikere—de selv samme grupper, som kronisk prædiker for os, at der ingen store forskelle findes mellem sorte og hvide—dristigt hævde, at det jødiske folk er genetisk adskilt fra andre og relativt homogent! De hævder, at der findes nogle forskelle mellem ashkenazi og sefardiske jøder (den vigtigste etniske deling blandt jøder), men at jøderne i alt væsentligt er ét folk med en begrænset genetisk lighed med de europæiske befolkninger, som de bor iblandt.⁶⁴⁴

- **Med hensyn til blodtypedata, konstaterede to store undersøgelser, den ene i 1977, udført af Bonné-Tamir, Ashbel og Kenett og én, udført af Karlin, Kenett og Bonné-Tamir i 1979, ved at benytte fjorten "polymorfe loci"*, ingen signifikant forskel i den jødiske befolkning fra Irak, Libyen, Tyskland og Polen. De vurderede, at den genetiske afstand mellem ikke-jøder og jøder, der boede i det samme område, var tre til fem gange større end mellem jøder, der boede i de forskellige nationer, som blev undersøgt. I 1977-undersøgelsen udtalte forskerne, at "ikke megen blanding har fundet sted mellem ashkenazi-jøder og deres ikke-jødiske naboer i løbet de sidste 700 år eller så."^{645 646}**
- **Mille og Kobylansky opdagede i undersøgelser af dermatologyl-fiske** data, at ashkenazim (østeuropæiske jøder) havde meget større lighed med sefardim (mellemøstlige og europæiske jøder) end de havde med de ikke-jødiske østeuropæere.⁶⁴⁷**
- **Kobylansky og Livshits anslog gennem anvendelse af klyngeanalyse*** på 25 morfologiske**** karakteristika, at jøder i Rusland var seks gange fjernere fra russerne end russerne var fra tyskerne. De fandt også, at jøderne var fuldstændigt adskilte fra de fireogtyve andre etniske grupper, som blev studeret i Rusland, Tyskland, og Polen.⁶⁴⁸**
- **En anden undersøgelse sammenlignede moderne jøder og 3.000 år gamle jødiske skeletter, der var fundet i Mellemøsten. Sofaer, Smith og Kaye studerede dental morfologi fra Marokko, kurdisk Irak og østeuropæiske lande. De fandt mere lighed mellem de meget spredte jødiske befolkninger end i forhold til de ikke-jødiske grupper, der lever i nærheden af dem. Den gamle jødiske skeletgruppe viste sig at være langt mere lig de tre jødiske befolkninger**

* Genetisk begreb, der ikke let beskrives i få ord, overs. anm., se f.eks. Wikipedia for yderligere, overs. anm

** Papillærrillerne i håndfladen og på fingrene, overs. anm.

*** Går ud på at gruppere respondenterne i homogene grupper, klynger, overs. anm.

**** Morfologi, er bl.a. læren om organismernes struktur og ydre form, overs. anm.

end alle ikke-jødiske grupper, der blev undersøgt, med undtagelse af én, en arabisk druser-gruppe fra det 11. århundrede.⁶⁴⁹

En forsker opsummerede de samlede genetiske forskelle ved at sige, at der formentlig var mindst tre gange større genetisk forskel på en gennemsnitlig jøde i Frankrig og hans ikke-jødiske, franske nabo, end forskellen mellem en gennemsnitlig fransk jøde og en jøde, der bor i Rusland eller Mellemøsten.

De jødiske studier overraskede mig. Jeg ville ikke have gættet, at jøderne var genetisk forskellige fra alle europæere. Jeg kendte til en del jøder, der var umulige at skelne fra potpourriet af andre hvide amerikanere. At dømme efter deres udseende, syntes det umuligt, at der var tre gange større genetisk forskel på dem og os end på dem og jøder i fjerntliggende regioner i verden. Men forskningen viste, at der fandtes en lang række genetiske forskelle mellem jøder og europæere. Jeg undrede mig over, at de ikke virkede så dramatisk forskellige i deres udseende.

Fritz Lenz foreslog tilbage i 1930'erne, at jødisk lighed med de europæiske befolkninger ikke var ensbetydende med, at deres gener var de samme.⁶⁵⁰ Han foreslog, at deres ydre lighed kunne være opstået gennem naturlig udvælgelse af gener i den jødiske genpulje. Disse gener kunne blot være en lille klynge af gener, der lå ubenyttede i den jødiske genpulje eller som blev indført ved begrænset genetisk blanding med ikke-jøderne og som derefter blev selektivt begunstiget af det sociale miljø. Gener, som forårsagede en større legemlig lighed med de ikke-jødiske værtsfolk kunne have gunstige resultater for accept, ophobning af rigdom og socialt advancement og dermed den reproduktive succes.

Ved en lignende proces kommer forskellige arter af sommerfugle, der ikke er nært beslægtede, til at ligne hinanden uden indsnævring af deres genetiske forskellighed i øvrigt. Et meget lille sæt gener, der påvirker udseendet, inden for den jødiske befolkning, kunne således blive begunstiget og medføre en større lighed i udseendet i forhold til den ikke-jødiske befolkning, men ellers ikke indsnævre disse jødernes overordnede genetiske forskellighed fra deres værtsbefolkning. Over mange generationer kunne den ydre lighed med ikke-jøderne øges, alt imens de dele af hjernen, der regulerer adfærdsmæssige tilbøjeligheder og evner kunne være upåvirkede heraf.

Ifølge evolutionær genetik er det muligt, at jøder er kommet til at ligne deres værter mere og mere i udseende, medens de på samme tid er blevet endnu mere forskellige fra dem, hvad angår deres psykiske og adfærdsmæssige karakteristika. Uanset spørgsmålet om det fysiske udseende, var der ingen tvivl om, at jøder faktisk er meget forskellige fra europæere og at de har bevaret den genetiske forskel gennem meget lang tid.

Jeg stødte på en række populære kilder, som hævdede, at et stort antal blandede ægteskaber mellem jøder og ikke-jøder ville gøre en ende på deres genetiske særpræg i forholdet til europæiske ikke-jøder. Som i så mange andre spørgsmål, der har med jøderne at gøre, findes der et væld

af oplysninger om emnet, en underliggende virkelighed, der er meget forskellig fra de populære opfattelser.

Vil blandede ægteskaber gøre en ende på jødisk racisme?

Det siges ofte, at det høje antal blandede ægteskaber mellem jøder og ikke-jøder, især i USA, vil mindske etnocentrisme og forårsage assimilation af den jødiske befolkning i den ikke-jødiske genpulje. Denne påstand fremføres f.eks. i den stærkt udbredte og opreklamerede bog, *The Myth of the Jewish Race*, af Ralph og Jennifer Patais. De hævder, at jødiske og ikke-jødiske blandede ægteskaber er steget støt siden Oplysningsstiden.⁶⁵¹

Det er sandt, at mange jødiske grupper og ledere har rejst et stort postyr omkring farerne ved blandede ægteskaber. Større jødiske publikationer har ofte artikler og endda annoncer, der advarer mod blandede ægteskaber og bønfaller jøder om kun at gifte sig med andre jøder. Steve M. Cohen skriver følgende i *The Jewish Family: Myths and Reality*:

En energisk indsats fra den organiserede jødedoms side for at forsøge at standse eller vende de seneste demografiske forandringer. . . at få et stort antal jøder til at ændre deres familie-relaterede beslutninger—det vil sige, at gifte sig unge, gifte sig med hinanden, forblive gift og få mange børn.⁶⁵²

Pinches Stolper skriver om Unionen af ortodokse jødiske menigheder i Amerika, at den kun forsøger at fremme stærke, rent jødiske ægteskaber. Idet han beskriver truslen, der består i, at en smuk, ikke-jødisk pige, bor kun et par huse væk, hævder han:

Blandede ægteskaber er en tragedie, som det jødiske folk ikke kan tolerere. Den person, der gifter sig ud af troen, har vendt det jødiske folk ryggen. Vor tradition betragter en sådan person som åndeligt død og familien sidder shiva [den gennemlever en periode i sorg] over ham eller hende.

Sådanne ægteskaber kommer sjældent til at fungere, selv når de ledsages af en såkaldt konvertering til jødedommen og kan med sikkerhed aldrig komme til at fungere, når den jødiske partner er alvorligt optaget af sin jødiskhed. For de involverede familier er resultatet hjertesorg og tragedie og for børnene betyder det et liv i frustration, konflikt og stress.⁶⁵³

David Landau viser, at jødisk fundamentalisme er hastigt stigende i diasporaen. Han citerer en af modstanderne af endog en mild ændring inden for reformjødedommens lov, der tillader sporing af slægtsforholdene gennem faderens stamtræ i stedet for gennem moderens, for at kalde dette "en af de værst tænkelige forbrydelser, næsten i tråd med Hitler. Det ville ødelægge det jødiske folks sammenhold."⁶⁵⁴

Stigende fundamentalisme har også betydet en stigning i fødselstallene hos de mest engagerede jøder. I et essay i bogen *The Jewish Family*:

Myths and Reality, skriver Cohen, at de hassidiske jøder på grund af høje fødselstal og "ved hjælp af adskillelsesmetoder har opnået en høj grad af succes med hensyn til at modvirke assimileringstendenser i det større samfund."⁶⁵⁵

Derfor kan det ses, at den organiserede jødedom har gjort en samordnet indsats for at fremme endogami (indgifte) blandt jøder. Ortodokse grupper er afgjort de, der er mest ekstremt imod blandede ægteskaber, men selv aviser og tidsskrifter, der udgives af reformjødiske grupper, taler stærkt imod dem. Den jødiske forsker, Ellman, fortæller i tidsskriftet, *Jewish Social Studies*, at det eneste etniske eller religiøse samfund i USA, der fortsætter med at forsøge at begrænse og forhindre konverteringer og blandede ægteskaber, er det organiserede jødiske samfund. Men Ellman — og med ham en række andre forfattere, der er stærkt imod blandede ægteskaber — tror også, at de tilsyneladende høje rater af blandede ægteskaber ikke er en reel trussel mod den jødiske kulturarv. Han hævder, at de formentlig styrker den traditionelle jødiske kultur og genotype gennem at fjerne de jøder, der har assimilatoriske tendenser.⁶⁵⁶

Ellman påpeger, at blandede ægteskaber kun har lille indvirkning på kernen i jødedommen. Han påpeger, at blandede ægteskaber er langt hyppigere for andet og senere ægteskabers vedkommende, hvor det er mere usandsynligt, at parrene får børn. Han nævner også den meget højere skilsmissehyppighed i blandede ægteskaber. Mere end 90 procent af blandede ægteskaber resulterer i ingen konvertering (til jødedom) og dermed bliver de indgifte ikke en del af det jødiske samfund. Kun en lille procentdel af børn af blandede ægteskaber vokser op som jøder, og mere end 90 procent af dem gifter sig ikke med jøder. Ellman rapporterer også, at jøder med højere socio-økonomisk status er mere tilbøjelige til at gifte sig med andre jøder, og dermed vil samfundet fortsat blive domineret af en ren jødisk elite-kerne, mens lavere klasser af jøder, der ikke repræsenterer de ønskede egenskaber af etniske solidaritet, er meget mere tilbøjelige til at gifte sig udenfor og forlade fællesskabet.

Barry Kosmin og andre jødiske forskere fandt i værket *Highlights of the CJF 1990 National Jewish Population Survey*, at 91 procent af de blandede ægteskaber bestod af ikke-konverterede par, at kun 28 procent af børn af sådanne par blev opdraget som jøder, og at selv dette lille mindretal af efterkommere sandsynligvis ikke ville gifte sig med jøder.⁶⁵⁷

Ikke alene er jøder i blandede ægteskaber langt mere tilbøjelige til at forlade den jødiske cirkel, men der findes beviser på, at de ofte støder på modstand i det jødiske samfund. Jødiske forfattere som Michael Meyer⁶⁵⁸ og C. Waxman⁶⁵⁹ omtaler "stiltiende afvisning" af de blandede par. Alle disse faktorer tyder på, at blandede ægteskaber har ringe effekt på den jødiske genpulje andet end at påvirke det samlede antal af jøder.

Højere antal af blandede ægteskaber vil formentlig have den langsigtede effekt at styrke de traditionelle jødiske genetiske egenskaber. Jødiske elementer med tendens til assimilering vil blive fjernet, samtidig med, at der er en stigning i jødisk ortodoksi og høj fødselsrate blandt de mest engagerede jødiske elementer, såsom de hassidiske jøder. Desuden er de re-

ligiøse jøder i Israel næsten alle ortodokse og der findes så godt som ingen blandede ægteskaber i verdens centrum for jødedom — nationen Israel.

Måske er den allerbedste måde at beskrive det jødiske samfund på den, som den berømte jødiske forfatter Daniel Elazar anvender i *Community and Polity: Organizational Dynamics in American Jewry*.⁶⁶⁰ Han foreslår en model af koncentriske cirkler. Den inderste cirkel består af en hård kerne på omkring 5 til 8 procent, der fører hvad han kalder "fuldt jødisk liv." Derefter kommer en ring af 10 til 12 procent jøder, som han kalder "deltagere." De er ofte ansat i "jødisk samfundstjeneste" og arbejder utrætteligt for jødiske mærkesager. Den tredje ring, han identificerer, består af 25 til 30 procent jøder, som han kalder "bidragsydere og forbrugere." Disse foretager regelmæssige bidrag til jødiske mærkesager og gør brug af det jødiske samfund til ting som bryllupper, bar mitzvahs og begravelser. Elazar kalder sin sidste gruppe "dem i periferien og nægterne". De yder ingen bidrag til jødiske mærkesager, men nogle gange trækker de inderste cirkler dem med ind for at deltage eller de bliver udskilt og efterlader så den jødiske kerne i midten og hele jødedommen mere engageret end nogensinde.⁶⁶¹

På grund af voldsom omtale af høje rater for jødiske blandede ægteskaber, kan nogle ikke-jøder komme til at tro, at jøderne bliver mindre etnocentriske. Men i virkeligheden er det modsatte tilfældet. De jøder, der er tilbage i centrum, er endnu mindre indstillet på at assimilere. På samme tid tjener de jøder, som er føjelige med hensyn til ikke-jødiske værdier også en vigtig rolle ved at få ikke-jøderne til at tro, at den jødiske gruppe ligner dem mere, end den faktisk gør.

Endnu vigtigere er det, at nogle af de jødiske forskere mener, at en vis grad af blandede ægteskaber har en funktionel værdi i ikke-jødiske miljøer. Mark Zborowski og Elizabeth Herzog siger, at de fungerer som en bro til ikke-jødiske samfund, men en bro, som ikke truer den jødiske kerne.

Det perifere område, der fungerer som en bro til de omgivende kulturer, udfylder flere funktioner. Det er en vej til invasion, en buffer og en kilde til fornyet styrke. Enhver påvirkning, der skærer i den ydre kant, kan samtidig have den virkning, at den styrker kernen.⁶⁶²

Lieberman og Weinfeld ser i deres artikel "De demografiske tendenser og jødisk overlevelse", relativt høje niveauer af blandede ægteskaber som en vellykket strategi til at sikre større støtte fra de ikke-jødiske samfund for deres politiske og sociale mål, såsom politisk støtte til Israel.

Den vellykkede udøvelse af indflydelse opnås bedst i et samfund med en stor delmængde af medlemmer, som interagerer med politikere og opinionsdannere. Gennem de indgiftede jøder selv og afgjort gennem deres sociale netværk, som involverer jødisk familie og venner, der måske er tættere på kernen i det jødiske samfund, kan jødiske bekymringer, interesser og følelser blive formuleret foran et bredere, mere indflydelsesrigt publikum. I et nyligt interview sporede den tidligere præsidentrådgiver, Robert Lipshutz, oprindelsen til Jimmy Carters bekymring for Israel til hans nære venskab med en kusine, en ortodoks jøde (Carters tante blev

gift med en jødisk mand og deres to børn blev opdraget som jøder). Jøder, der gifter sig med ikke-jøder, kan måske, omend de skaber en fortynding af det jødiske samfund på én måde, udføre nogle kompenserende, strategiske, funktioner på en anden.⁶⁶³

Det er klart, hvis indgiftede jøder tjener som en "bro til de ikke-jødiske samfund," at de, der er uden for det jødiske samfund, men er bevidste om jødisk kulturarv, ofte vil have varme følelser over for denne kulturarv og være positivt indstillet over for jødiske interesser. De vil også udtrykke mindre solidaritet med europæiske spørgsmål og interesser.

Blandede ægteskaber har, så langt fra at løse den jødisk-ikkejødiske konflikt, kun tendens til at styrke den centrale jødiske genotype og give næring til mere ekstrem politisk og kulturel solidaritet. Ved at sende deres allierede ind i vores kultur og politiske liv er de bedre i stand til at sikre jødiske interesser. Blandt jøderne har blendede ægteskaber den modsatte virkning. Fordi de absorberes næsten helt i vores samfund, svækkes vores egen solidaritet samtidig med, at vi indgives det indtryk, at det jødiske samfund er mindre uigennemtrængelig og etnocentrisk. Der er ingen reel trussel mod den jødiske genotype. Om noget bliver den mere "jødisk" for hver ny generation.

Da jeg først havde lært, at jøderne havde en anden genetisk arv end europæere, og at denne forskel blev mere og mere intensiveret, snarere end at blive mindre, ønskede jeg bedre at forstå forholdet mellem jødisk adfærd og evolutionær strategi.

Et historisk resumé

Denne bog har vist, at jødisk historie fra de tidligste perioder, som er beskrevet i Bibelen og op til Israels nuværende stammeagtige chauvinisme, har været én lang historie om racisme, herrefolkstro og etnocentrisme. Jøder lærte at trives som en særlig minoritet i overvejende ikke-jødiske nationer og de lærte at bevare både deres kulturelle og genetiske arv trods det ofte stærke pres i retning af assimilation fra værtssamfundene. For at undgå assimileringsprocessen, som opslugte alle andre folkeslag, der levede som en minoritet i de antikke nationer, opelskede de en ideologi, der betød en intens gruppeloyalitet og kærlighed indad, til gruppen (etnocentrisme) og et samtidigt udadrettet had (xenofobi).

Gennem jødernes ophold som et stærkt mindretal i Egypten ved begyndelsen af deres historie, skabte de en strategi for overlevelse og racerenhed. Senere i en region, der bestod af mange forskellige folkeslag, forfinede de deres etnocentriske politik og skabte den mytologi, at denne politik var blevet forordnet af Gud. Det er en strategi, der finder sit rene udtryk i jødedommen, som den er udformet i Talmud, en verdslig religion som i løbet af dette liv lover herredømme og magt til det jødiske folk snarere end personlig belønning i form af et efterliv til fortjenstfulde enkeltpersoner.

For at modstå assimilation i de langt større samfund, hvori jøder levede, udviklede de en teologi, der fremmede den tro, at de var et overlegent folk, "udvalgte af Gud" og "adskilt fra andre folk" med en guddommeligt forordnet ret til at herske over verden ledsaget af en hellig pligt til at holde både deres kultur og genotype ren. Ikke-jøder blev karakteriseret som urene undermennesker og ofte som morderiske fjender, der var fast besluttet på at ødelægge dem enten ved udryddelse (som bliver højtideligholdt hvert år i Påsken—Pesach—og ved Purim) eller ved assimilation (som højtideligholdes ved Chanukkah).

For at overleve som et mindretal i andre lande—ofte som nyankomne med kun lidt eller ingen jord og en religiøs-kulturel foragt for fysisk arbejde, havde de brug for at udvikle færdigheder inden for andre områder. De blev dygtige til åger, finansiering og administration, samt lovlige såvel som kriminelle former for forretningsvirksomhed. De opdagede, at de med en uegennyttig holdindsats, kunne komme til at dominere vigtige områder af den ikke-jødiske, sociale struktur. Det blev også klart for dem, at det var i deres interesse at opretholde en etnocentrisk "holdstrategi" og samtidig at svække det ikke-jødiske sammenhold. De udviklede ydermere komplekse strategier til at skjule deres fjendtlighed fra deres ikke-jødiske værter.

Ved udgangen af deres babyloniske fangenskab, en periode, der varede flere hundrede år og hvor de blomstrede som en magtfuld minoritet i en fremmed nation, havde deres jødiske strategi udviklet sig til en kunst, som de kodificerede i Tanakh (Det Gamle Testamente) og i sidste ende i Talmud.

Jøder udviklede særlige kulturelle, kostmæssige og rituelle traditioner til holde sig adskilt fra ikke-jøderne. Til forskel fra de andre to store verdensreligioner, søgte jødedom ikke konvertitter og om end de tilsyneladende tillod konvertering, lagde de hindringer i vejen, som gjorde konvertering vanskelig. Det jødiske samfund accepterede ikke fuldt ud konvertitter, ikke engang deres efterkommere. (Mange rabbinere siger i jødiske hellige skrifter, at det tager ti generationer eller mere at blive fuldt accepteret i det jødiske samfund, og jødisk ret henviser til de konverteredes børn som "bastarder"). Det store flertal af jøder, der giftede sig med ikke-jøder, gjorde det med ikke-konverterede personer og måtte dermed regne med bortvisning fra det jødiske samfund.

Med andre ord, han blev berøvet borgerlige og politiske rettigheder som enhver israelit havde krav på, endogså dem som bastarder, der fremviste alvorligt plettede stamtræer, havde.⁶⁶⁴

Som en sammenhængende minoritet i ikke-jødiske nationer, måtte jøder skjule deres sande, etnocentrisk tro. Én hjælp til denne proces blev deres vedligeholdelse af det hebraiske sprog blandt deres lærde, og begrænsningerne af oversættelser af deres tekster til ikke-jødiske sprog. (Som dokumenteret i et tidligere kapitel "Rødderne til jødisk racisme" udviklede de i moderne tid endda kodeord til at skjule de mere hadefulde anti-kristne citater i deres Talmud og deres ritualer—og gik med dette så vidt

som til i Israel at udgive ledsagende ordlister til Talmud, der skulle vise jødiske studerende den virkelige anti-kristne betydning af de camouflerede udtryk).⁶⁶⁵ Jøder lærte også ofte at gøre sig så kryptiske som muligt i politik og stillede sig ofte tilfredse med at styre politik ved at trække i trådene bag kulisserne for at undgå at vække ikke-jødernes vrede. I disse bestræbelser magtede de ofte ikke at styre deres griskhed, hvad der undertiden førte til voldelige antisemitiske reaktioner.

Det jødiske samfund har i historisk lys altid lagt særlig vægt på uddannelse og rost jødernes studier af Talmud til skyerne og de belønnede sådanne studier med prestige og økonomisk sikkerhed. En sådan politik havde en dybtgående indvirkning på deres genotype. Ligesom favorisering af de dygtigste lærde favoriserede dem med en høj verbal IQ, således begunstigede en række andre aspekter af deres sociale struktur andre traditionelle jødiske kendetegn.

J. Philippe Rushton har i sin banebrydende bog fra 1995, *Race, Evolution, and Behavior*,⁶⁶⁶ i studier af data fra udforskning af tvillinger vist, at selv tendenser i retning af gruppe-altruisme og etnocentrisme har stærke genetiske komponenter. Jødisk lov har i flere hundrede generationer udvist jøder, der assimilerede med ikke-jøder og dermed fjernet dem fra deres genpulje. Sådant en politik vil helt sikkert have styrket enhver jødisk disposition for etnocentrisme ved at fjerne dem, der havde en mere forsonende holdning—eller endog tiltrækning—til ikke-jødisk æstetik eller værdier.

Efterhånden som jøderne blev dygtigere til åger, monopollignende virksomhedspraksis, skatteopkrævning, kriminelle aktiviteter og handlen som undertrykkende håndlangere—eller administratorer—for besættelsesregeringer, styrkede ikke-jødernes antisemitisme, som var en reaktion på disse aktiviteter, de ekstremistiske jødernes belejringsmentalitet. Deres antipati mod de ikke-jødiske værter tilskyndede jødiske samfund til at støtte udenlandsk militær indtrængen og besættelse af de nationer, hvori jøderne boede. Sådanne handlinger skabte igen større uvilje mod jøderne og forværrede den onde cirkel, hvilket er fortsat frem til i dag.

Jøder reagerede på truslen om assimilation ved at blive mere etnocentriske. I skarp kontrast hertil, udviklede vore forfædre der boede i deres, som oftest, homogene samfund i hjertet af Europa, aldrig jødernes belejringsmentalitet. Da handel, slaveri og udenlandsk indvandring øgedes i Europa, var de fleste europæiske samfund kun dårligt forberedte på en indtrængen af magtfulde, etnocentriske minoriteter ind over deres grænser. Ikke-jødiske samfund i den antikke verden tillod ofte forskellige religiøse udtryk, herunder udvisning af tolerance over for den jødiske tro, mens det jødiske folk krævede streng overholdelse af egen tro inden for rammerne af deres samfund.

Det jødiske samfund er gennem århundrederne fortsat som et autoritært samfund, der konstant og bevidst har fremmet jødisk samhørighed. Selv i middelalderen gennemførte mange jødiske samfund dødsstraf for de jøder, der ansås for at have forrådt jødiske interesser. Henrettelsen af Jesus er et perfekt eksempel på udryddelse af en, som de følte, var en trus-

sel mod deres homogenitet. Andre historiske midler, der anvendtes til at fastholde deres ideologiske og genetiske renhed var ekskommunikation og udvisning. Imens europæere, der kom fra et mindre konkurrencebetonet, mere homogent samfund, tilsluttede sig en lev-og-lad-leve etik, en mere individualistisk etik, opretholdt jøder en intens kollektivism. I moderne tid har jøder styrket deres netværk for kommunikation og solidaritet, alt imens de har støttet nedbrydning af ikke-jødiske værdier og samfund.

At trives som en lille minoritet i et fremmed samfund kræver også et talent for bedrag. I det kristne Spanien i middelalderen reagerede jøder på krav om omvendelse til kristendommen ved at blive marranere, menesker, som foregav at være konverteret til kristendommen, men som i al hemmelighed praktiserede jødedom. De udviklede komplicerede planer til brug for bedrag og disse har været i århundreder. Mange hemmelige jøder bedrog med held deres ikke-jødiske værter med hensyn til deres sande anti-kristne tro. De mest overbevisende marranere trivedes særdeles godt og fik fremgang, mens de mindre kvalificerede i denne dobbeltheds ofte led eller omkom under inkquisitionen og andre forfølgelser.

Jøder udviklede mønstre af dobbeltmoral: én moral for dem selv og deres pårørende og en anden for deres ikke-jødiske værter. Omvendt havde ikke-jøderne i de homogene samfund i Europa en tendens til at udvikle en énstregen moral, som favoriserede assimilation, når fremmede befolkninger indvandrede til deres område, eller når de erobrede andre nationer. Det antikke Grækenland eksemplificerede denne tradition ved at indføre en doktrin om universalisme i deres erobrede landområder. Nogle af de samme værdier om altruisme over for ens egne, som jøder holdt i ære for sig selv, fandtes også blandt de europæiske befolkninger. Men fordi ingen ikke-europæiske racer var til stede, var der ikke behov for at udvikle de komplicerede konkurrencestrategier eller vildledende gruppestrategier, der er så karakteristiske for jøderne.

I den daglige handel og det sociale samkvem i Europa blev sandhed hædret som en standard for det daglige liv. I krigstid opstod en mere dobbelt type moral, som skelnede ens eget folks interesser fra fjendens. Men under normale forhold var der primært tale om udveksling og handel blandt ens egen slags, snarere end blandt fremmede mennesker. Således lærte vore folk aldrig særlig godt 'kunsten' i dobbeltmoral undtagen under krigsforhold. Tilstedeværelsen af, og gennemvandringen af fremmede jødiske elementer har i høj grad bidraget til den moderne udvikling af europæisk racebevidsthed.

Den nuværende situation for det jødiske samfund

Churchill udtrykte det rammende i 1920, da han beskrev den jødiske overtagelse af Rusland ved, at de havde "grebet det russiske folk ved håret

og gjort sig til herrer i dette enorme imperium.”⁶⁶⁷ I det sidste årti af det 20. århundrede greb de Amerika på samme måde.

De dominerer grundigt nyheds- og underholdningsmedier i næsten hver eneste civiliserede nation, de kontrollerer de internationale markeder og børser og ingen regering kan modsætte sig at gå deres ærinde i et hvilket som helst spørgsmål af betydning. De kan koordinere en indsats mod enhver stat, der prøver at modstå deres magt, sådan som de gjorde det i den økonomiske afpresning af en milliard dollars fra Schweiz, eller i den måde, hvorpå de stod bag invasionen af Irak. Sammenhængen i det jødiske folk er i virkeligheden essensen i Den Ny Verdensorden og under dennes protektion forsøger de at udvide deres totalitære fjernelse af ytringsfriheden fra Europa og Canada til den nation, der engang var den frieste i verden: De forenede Stater.

De, der fortæller kendsgerningerne om jødisk magt, kaldes ofte konspirationsteoretikere, der tror på “Den jødiske sammensværgelse.” Det kaldes de for at fremmane et latterligt billede af jøder i kaftaner og yarmulker, som bag deres jødiske øreløkker betragter en globus, der er oplyst af fakkellys, mens de planlægger verdensherredømmet. Men det er ikke de fantasifulde “Sions Vise”, vi behøver at frygte. Det er de, der åbent udøver jødisk, ekstremistisk magt den dag i dag og hver dag mere frækt og åbenlyst.

Der er ingen “sammensværgelse”, i hvert fald ikke i den sædvanlige forstand. Der er ikke engang meget hemmelighedskræmmeri omkring det. Jødisk magt er allestedsnærværende. Enhver politiker er så bevidst om deres magt, at han véd, han ikke kan nævne den. Jødiske organisationer, jødiske medier og jødiske politiske agenter fremmer ubarmhjertigt deres dagsorden og uden nærmere eftertanke. Lige som de målbevidst engang stod bag Den russiske Revolution, koordinerer de nu hensynsløst deres magt i hele verden.

Ingen ekstremistisk jødisk leder behøver at beordre sine undersåtter til at søge politisk kontrol i ikke-jødiske nationer, de gør det så naturligt, som gøgen snupper andre fugles reder. Jødiske mediechefer og statsbureaukrater behøver ikke at få ordre til at ødelægge ikke-jøders stolthed, kulturarv, ære, loyalitet og tradition, samtidig med at de forsvare deres egne tilsvarende værdier. Der er intet behov for en overordnet plan for at korrumper ikke-jødernes seksuelle skikke, deres familiestruktur og religiøse overbevisning. Freud og hans intellektuelle efterkommere og medieleverandørerne har helt sikkert ikke haft brug for nogen plan, de gjorde bare, hvad der faldt dem naturligt.

Ingen “Sions Vise” behøver at fortælle de jødiske bureaukrater, at de skal åbne USA's og EU's grænser for verdens usle affald, de véd næsten instinktivt, at de i en nation af mangfoldighed kan dominere gennem “del og hersk” princippet. De ved også, at hvis de kan ødelægge vores genetiske integritet og racemæssige solidaritet, vil der ikke være nogen, der har kapacitet til at udfordre deres styre.

Nej, det er ikke en kompliceret sammensværgelse. Det er blot to nationer—jøder og ikke-jøder—i en tilstand af etnisk krig. Selvfølgelig er de

fleste jøder og kristne ikke engang klar over, at vi er i krig. Men alt imens vi ikke-jøder, uden at være det bevidst, bliver undervist i kulturelt og politisk selvmord, underviser jødiske racister deres egne i troskab til deres art og had og mistro til os. Der er kun en lille andel af jøderne på de kulturelle og politiske frontlinjer, men gennem mange jødiske organisationer støtter hjemmefronten sine stormtropper.

Selvfølgelig har der været jøder, der beklagede de jødiske racisters skinhellighed. Nogle har endda risikeret deres eget liv for at advare ikke-jøderne om den zionistiske fare. Sådanne mænd er Noam Chomsky, Benjamin Freedman og Alfred Lilienthal, Israel Shahak og Norman Finkelstein. Fem mænd af jødisk herkomst, der har indset, at zionistisk ekstremisme kan bringe en katastrofe over dem. Fredsbevægelsen i Israel huser mange af disse jøder. Nogle jøder søger, mens de stadig ønsker bevarelse af deres egen genotype, en politik fredelig adskillelse og sameksistens frem for zionistisk enevælde. De indser, at jødisk racisme i sidste ende kan ødelægge dem.

Selv om vi forstår både jødedommens og zionismens jødisk racistiske karakter, anerkender vi, at der er individuelle jøder, der ikke repræsenterer hverken den ene eller den anden af disse doktriner og som ikke deltager i nogen form for aktivitet for at korrumpere eller destruere ikke-jødiske institutioner. Et godt eksempel er Israel Shahak, en jødisk overlevende fra nazisternes koncentrationslejre og professor i Israel. Han led meget for at turde tale rent ud om zionisme og talmudisk jødedom. Han fortalte verden om jødisk misantropi, ikke alene for at yde ikke-jøderne retfærdighed, men også for at redde sit folk fra konsekvenserne af dets egne handlinger.

Jøder som Israel Shahak giver håb om en gensidigt gavnlig bilæggelse af den jødisk-ikkejødiske konflikt. Men Shahak og andre som ham, forbliver et lille, foragtet mindretal blandt deres brødre. En retfærdig løsning af konflikten kan givetvis aldrig komme fra jødisk overherredømme. Først efter at vi har afsat jødisk magt i vore egne nationer kan vi forhandle succesfuldt med dem. Selv om en etnisk fredskonference ville være den bedste løsning for alle parter, fortæller historien os, at en sådan er usandsynlig på dette tidspunkt i konflikten. Tyrannier overgiver sig kun til større kræfter.

Hvis jøder virkelig repræsenterede, hvad der er ædelt i mennesket, ville det måske være i naturens orden at få vore folkeslag erstattet med den jødiske prototype. Men historiens gang har vist, at ekstremistiske jøder langt oftere har været budbringere for mørke end for lys. Dette er bl.a. afsløret i den tragiske gennemførelse af doktrinerne, der skabtes af de tre mest indflydelsesrige jøder i det 19. og 20. århundrede: Marx, Freud og Boas. Disse tre jøder kom til at nedværdige menneskeheden, ikke til at forædle den og disse deres doktriner nåede at bringe ufattelige ødelæggelser og lidelser over menneskeheden.

De ekstremistiske jøder besidder en enorm magt—en magt, der udspringer af talent kombineret med skrupelløshed. De bliver styrket af alt, hvad der svækker os. Vores magt kan kun genvinde sin styrke gennem en

hengivenhed for sandhed og retfærdighed, gennem udvist mod og ædelmodighed. Når vi overtræder vor egen moral, bliver vi svækket og kan udnyttets, som det er tilfældet nu.

Et eller andet sted i vores genpulje rører vores gener sig for at kræve overlevelse og disse gener er nu i færd med at udtrykke sig gennem en ny vækkelse. Jeg ser denne opvågning, overalt hvor vores folk er. Den er især stærk hos vore unge. Det er en vision, som forfølgelse og had ikke kan ødelægge. Et eller andet sted ligger der i dette øjeblik en baby og sover fredeligt i sin vugge, uvidende om det store slag, der lige nu raser for hans ret til at vokse op og leve i sit eget land og med sit eget folks værdier.

Er jøder andre overlegne?

Hvad med intelligens, hvordan ligger jøder sammenlignet med europæerne som en helhed og sammenlignet med udvalgte europæiske grupper?

Der har været en hel del forskning i dette emne, primært af jødiske forskere. De viser en højere generel IQ for jøder. Men forskellen kommer næsten udelukkende fra den verbale del af IQ-testerne. De fleste undersøgelser viser, at jøderne har en markant højere verbal IQ, mens europæere ofte scorer højere på de mere abstrakte og rumlige komponenter af IQ. Brown fandt, at jødiske børn havde højere verbal IQ og skandinaviske børn højere "visio-rumlige" IQ. Levinson fik samme resultat hos jødiske og ikke-jødiske børn i en undersøgelse fra 1960, og Backmans resultater viser signifikant højere verbale IQ-værdier og markant lavere IQ-værdier for jøder, når det gælder visio-rumlige tankevirksomhed.^{668 669 670 671 672 673 674}

At jøder synes at være overlegne i de verbale, mentale færdigheder, synes helt i overensstemmelse med deres evolutionære strategi. Talefærdighed er selvfølgelig vigtig for kommunikation, handel, teamwork, administration og mægling, som alle var meget vigtige evner i de samfund, hvori de havde fremgang.

Werner Mosse, en berømt historiker særligt vedrørende den europæiske, jødiske historie, citerer undersøgelser fra Tyskland fra begyndelsen af dette århundrede, som viser, at der er en tendens til, at ikke-jødiske fabrikker er håndværkere, mens der er tendens til, at jødiske fabrikker er fra handels- eller bankfamilier. Han hævder, at karakteren af den jødiske deltagelse i fremstillingssektoren i Tyskland det 19. århundrede var:

....mindre i egentlig fornyelse eller opfindelse end i en særlig evne for økonomisk "mægling" i form af eksport af tyske varer, af "sekundær innovation", teknologioverførsel gennem indførelse i Tyskland af processer og metoder, der var observeret i udlandet og nye teknikker til at stimulere efterspørgslen.⁶⁷⁵

Richard foreslår, at visio-rumlige evner og verbale evner er negativt korreleret og at mere af hjernebarken er afsat til enten det ene sæt af evner eller det andet. En anden forsker, Richard Swartzbaugh, foreslår i sin

bog, *The Mediator*,⁶⁷⁶ at jøder er naturlige mæglere i et multietnisk, multireligiøst, multinationalt miljø, at det naturlige sammenstød mellem de antagonistiske grupper producerer en enorm efterspørgsel efter mægling. En sådan mægling finder udtryk i lovgivning, forhandling, mægling, børs og administration—som alle er områder, der er stærkt modtagelige for jødiske verbale færdigheder og intelligens.^{677 678 679}

Jøderne har modtaget en uforholdsmæssig stor andel af priser for videnskabelig og kulturel virksomhed. Fra Academypriser til Pulitzerpriser og Nobelpriser er den store jødiske andel slående. Den uforholdsmæssigt store jødiske succes med at vinde videnskabelige og kulturelle priser er en afspejling af både deres evner og deres holdstrategi. Både Academypriser og Pulitzerpriser vælges af en gruppe med en stor andel af jødiske stemmer, der allerede fra en tidlig alder har lært at favorisere deres egne. Som nævnt i mit kapitel om 'Jødisk racisme', er jøder især tilbøjelige til at finde vej til de styrende organer i enhver social organisation, som de deltager i og dette vil selvfølgelig give en tendens til at forøge deres muligheder for at anerkende og belønne deres egne i deres respektive områder. Derudover ophøjer de jødisk-dominerede nyheds- og underholdningsmedier konsekvent deres egne med ros og anerkendelse.

Barbara Streisand har måske ikke været den bedste popsangerinde i USA, men hun blev det helt sikkert ifølge den jødiske presse. *Schindler's List* var måske ikke den bedste film, der blev lavet i 1993, men den passede perfekt med jødiske sociale og politiske mål. Det forfærdende valg af den jødiske terrorist, Menachem Begin, til Nobels fredspris skyldtes det omfattende forarbejde, der var blevet udført af de jødiske medier verden rundt. Selv på det videnskabelige område er omtale og mediereklame for en videnskabsmands arbejde i en tid med kolossal videnskabelig fremgang og et stort antal fortjenstfulde forskere nu sandsynligvis lige så afgørende for belønningen med en videnskabelig pris som forskningen selv. På dette område har jødiske videnskabsmænd en indbygget reklamefordel.

Selv i dag, hvor genetikere og psykologer stadigt oftere beviser arvelighedens og racens afgørende rolle for intelligens og adfærd, fortsætter de jødiske medier med at udbasunere synspunktet om, at miljøet er mest afgørende for adfærden, undtagen naturligvis når det gælder jøder. Medierne foretrækker lighedsmagere fra de yderste kartoffelrækker, såsom Lewontin, Kamin og Gould frem for de mere stille, men mere logisk sammenhængende videnskabsmænd. Som jeg tidligere påpegede, var de tre mest indflydelsesrige jøder i det 19. og 20. århundrede Karl Marx, Sigmund Freud og Franz Boas. Alle tre var intelligente mænd, men hver af dem havde en katastrofal indvirkning på de europæiske samfund. Karl Marx lagde fundamentet til den mest destruktive og morderiske ideologi nogensinde. Sigmund Freud underminerede grundlaget for familien og fundamentale kristne og muslimske værdier. Franz Boas var antropologisk stamfader til den egalitære bevægelse, som er det primære våben, der bruges til ødelæggelsen af både den etniske loyalitet og selve eksistensen af hver eneste genotype på planeten, som kunne tænkes at modsætte sig jødisk overherredømme.

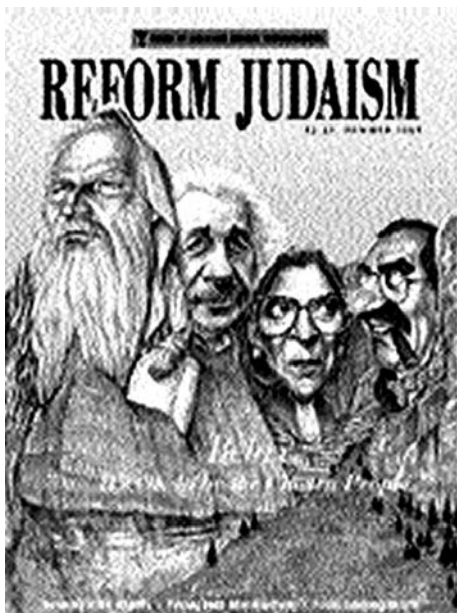
Den endelige målestok

Selv den såkaldt moderate fløj inden for det jødiske samfund prædiker et jødisk overherredømme af moral og intellekt. I en artikel i *Reform Judaism* med titlen "Slap af. Det er okay at være det udvalgte folk," diskuterer Arthur Hertzberg (redaktøren) og Aron Hirt-Manheimer hvordan de var ofre som unge, plaget af de kristne. De hævder jødernes forskellighed, selv når det angår de liberale jøder, der ikke ønsker at indrømme det. I artiklen citerer de fra grundlæggeren af den israelske stat, David Ben-Gurion.

Mit koncept for det messianske ideal og den messianske vision er ikke metafysisk, men social-kulturel-moralsk... jeg tror på vores moralske og intellektuelle overlegenhed i vores evne til at tjene som model for den menneskelige races frelse. Denne min tro er baseret på mit kendskab til det jødiske folk og ikke en eller anden mystisk tro; den guddommelige tilstedeværelses herlighed i os, i vore hjerter og ikke uden for os.⁶⁸⁰ (forfatterens understregning)

Det ville være interessant at se reaktionen, hvis præsidenten for De forenede Stater kom med en udtalelse om, at han troede på den hvide races moralske og intellektuelle overlegenhed. Ikke alene viser Ben-Gurions udsagn en jødisk, racistisk holdning, det viser også, at hans følelse af jødisk overlegenhed ikke er født ud af den tro, at de er "udvalgt af Gud", men simpelthen kommer fra en selvvalgt egoisme.

Før selvdudnævnte påstande om jødisk overlegenhed kan tages alvorligt, er det vigtigt at huske, at den endelige målestok for værdighed er kreative præstationer og historiske resultater. Den europæiske resultatlister i så henseende er stor-slået. Ikke-jøder lagde grunden til astronomi, fysik, matematik, teknik, biologi, geologi og vestlig medicin. Det var den mediterrane gren af den europæiske menneskehed, der skabte pyramiderne. Vore forfædre byggede Parthenon og Pantheon. Det var vore græske forfædre, der skrev den første roman, der udviklede dramaet som en kunstform og gav verden Sokrates' og Platons filosofi. Det var vores race, der åbnede for hemmelighederne i

det kopernikanske univers, vort folk, der byggede den romerske republik og som skrev *Magna Carta*, Uafhængighedserklæringen og De Forenede Staters forfatning. Vort folk har skabt stor kunst i det gamle Grækenland og bragt renæssancens skønhed til os. Michelangelo havde vort blod i sine fingre, da han rakte op mod Gud fra loftet i Det Sixtinske Kapel og i Leonardos hænder pulserede vort blod og vor unikke DNA, da han ud af kolde sten skabte den varme skønhed i *Madonna og Barnet*.

Fra vore gener kom kompositioner af Bach, Mozart, Beethoven og Wagner. Vort folk opfandt bilen, flyet, dampmaskinen, forbrændingsmotoren, jetmotoren, elektrisk lys, telefoner, radioer og kameraer—og selv de magtfulde værktøjer, som nu bliver brugt som våben imod os: filmkameraet og Tv. Mænd tilhørende vor genetiske arv gav os byggestenene i computeralderen: halvlederen, transistoren og det integrerede kredsløb. Vort folk udviklede matematik og fysik og den kemiske jetkraft, der gav os mulighed for at efterlade vore fodspor på månen.

Jeg kunne blive ved og ved med at fortælle om de store resultater af vore europæiske forfædres store bedrifter. I Egyptens storhed under Ramses II, i Grækenland på Perikles' tid, Rom på Cæsars tid eller England på Shakespeares tid var der næsten ingen jødisk indflydelse. Den vestlige civilisation ville uden besvær have nået nutidens højder uden jøderne. Men ville vi være sunket til marxismens, freudianismens og den boasiske antropologis ligemageriske dybder uden dem?

Forskellen mellem jøder og ikke-jøder kan eksempelvis ses i forskellene mellem film, der blev produceret af Walt Disney og den type film, som den nuværende, jødiske leder af Disney Studios, Michael Eisner, producerer. Mens både Disney og Eisner producerede teknisk dygtige film, lavede Disney film, der lagde vægt på skønheden og adelen i mennesket og i naturens undere. Eisner styrede Disney væk fra naturfilmbranchen og hen mod degenererede film som *The Crying Game* og *The Priest*, to film, der vælter sig i seksuelle afvigelser og fordærv, film, som Walt Disney ikke engang ville have set—langt mindre produceret.

Mens de klassiske grækere og renæssancens europæere producerede stor kunst og skulptur, som fejrede den idéelle skønhed i det menneskelige legeme, afviste jøder kunst som "afgudsbilleder". Nu sponsorerer og fremmer de degenereret kunst, der priser det misdannede og det anderledes frem for det velformede, det ædle og det heroiske. Og de dominerer de pornografiske gesjæfter, der trænger længere og længere ned på de laveste dybder af menneskeligt forfald. Mens europæernes faustianske ånd har trængt ned på de dybeste oceaner og op på de højeste bjerge og endog har vovet sig ud i rummet, har jøderne sjældent været pionerer. Mens vi ærer jordbruget, jordkloden og i det hele taget den fysiske verden, som de fleste europæere og resten af jordens befolkning har fået deres daglige brød fra indtil for ganske nylig, har jøderne gennem to tusinde år suget deres næring fra det sjælløse og parasitære bylivs gyldne kalv.

Mens Freud fremholdt kønsorganer og afføringsorganer som nøglen til meningen med livet, afviste den ikke-jødiske Carl Jung Freud og udviklede begrebet "racesjælen". Mens jøder stadig holder fast i grundreglen

om "øje for øje", bekender europæerne sig, måske nok så farligt for dem, til læren om at "vende den anden kind til."

Med hensyn til intelligens har jødiske racister haft den verbale fingerfærdighed, der har gjort dem fortjent til, at Jesus Kristus har henvist til dem som løgnens store mestre. Men i de rumlige færdigheder, som giver os vor følelse af kunst og vor fremsynethed, som giver os balance og helhed, er vi mestre. De er de hurtigsnakkende, kloge mennesker, som er velbevandrede i manipulationens og mæglingens kunstarter. Men de er bestemt ikke bedre i de karakterens kvaliteter, som har skabt vort folks storhed og ophøjethed. Den jødiske genotype har bestemt været robust og fleksibel og de kan endnu, hvis vi tillader det, arve vor planet som deres herredømme. Konkurrencen herom er imidlertid langt fra forbi. Der er et væld af skønt, genetisk materiale i vort folk, som nok skal nå at vise sig værdigt til overlevelse.

Når vort folk vågner og begynder at bruge sit geni, sin idealisme og sit mod til at kæmpe for sin overlevelse, vil sejren være mulig.

Jøderne har tilpasset sig deres omgivers luner samtidig med, at de har bevaret deres egen genotype. Men alt imens de har *tilpasset sig*, har vi *skabt*. Vi har skabt både teknologi og kunst. Vi har fundet stor skønhed i både krop og sjæl. Vi har fokuseret både på Gud og natur, videnskab og religion. Vi har lært, hvordan vi balancerede regering og frihed.

Det endelige etniske sammenstød mellem disse diametralt modsatte genotyper og kulturer nærmer sig hastigt i det nye årtusinde. Jødisk, racistisk vilje til magt presser dem i retning af at dominere mere og mere, som det har været tilfældet de sidste 3000 år. Deres evolutionære strategi er blevet perfektioneret til et sådant punkt, at europæerne og alle andre racer nu lider under jødisk overherredømme på globalt plan. De er nået frem til at besætte de øverste stillinger i De forenede Stater og har vendt landets overordnede, føderale regering mod dets grundlæggere, den europæiske majoritet.

Nu, da Amerika, således underlagt deres kontrol, er blevet jordens eneste supermagt, holder de sig ikke tilbage med hensyn til at bruge denne magt til at gennemføre deres egne dagsordener på globalt plan.

Vi er nødt til at anerkende deres nuværende politiske og sociale magt, men vi ved også, at deres magt er kommet på bekostning af vor civilisations undergang. Hvis vi ikke magter at trodse denne magt, kan det kun føre til vor endelige udslettelse og det truende folkedrab giver vor opgave betydningen af en kamp på liv og død -- én, der er presserende for vort folk og i virkeligheden for alle folk og nationer på jorden.

Gennem de seneste ti år har jeg set en stærk opvågnen finde sted over hele kloden. Der er to faktorer, som har ført til denne opvågnen. For det første har de jødiske racister begået deres århundredgamle dumhed med at gå for vidt. De er blevet så åbenlyse, at millioner er begyndt at se dem, som de virkelig er. For det andet har internettet demokratiseret oplysning. Jødiske mediegiganter har ikke længere monopol på nyheder, tænkning og meningsdannelse. Folk kan nu selv dømme om, hvorvidt et

argument giver mening eller ikke. Om det bygger på kendsgerninger eller fjollerier. Grove medieløgne kan nu blive afsløret.

Menneskene har ikke brug for en eller anden jødisk racistisk ypperstepræst til at bestemme over, hvad de må læse eller mene. Elektronisk post og information spredes næsten med lysets hastighed. Hjemmesider som min egen, www.davidduke.com, når nu ud til millioner over hele jorden med sandheden om jødisk racisme. Naturligvis kan de, der taler effektivt imod de jødiske racister, forvente at blive udsat for alverdens forsøg på undertrykkelse, hvor de bruger alle de midler, der er til deres rådighed. Det må ikke glemmes, at de er lige så brutale, som de er magtfulde. Det vil kræve mange ofre at besejre dem. Men det har kampen for frihed altid gjort.

Ligegyldigt, hvilken skæbne der venter mig, vil jeg fortsætte med at gøre min pligt. Jeg vil fortsætte med at fortælle sandheden om den største trussel mod menneskeheden: Jødisk racisme.

For længe siden besluttede jeg, at jeg aldrig nogensinde ville overgive mit folks frihed til jødiske racister, selv om det skulle koste mig min egen frihed. Min målrettethed er ikke blevet svækket af de vanskeligheder, jeg allerede har været ude for eller dem, der ligger forude. Ligegyldigt, hvilken skæbne, mine umoralske modstandere bereder mig, vil jeg aldrig blive ført væk fra kampen for vor frihed og kulturarv, som er den, der stadig bringer lys ind i mit liv.

Så længe mit hjerte banker og så længe jeg har evnen, vil jeg aldrig forholde mig stille og passivt. Jeg vil bestræbe mig på at arbejde for europæere, palæstinensere og i virkeligheden for de fundamentale menneskerettigheder, som alle jordens folk bør nyde. Sammen må vi modigt rejse os mod og bekæmpe den jødiske racismes onde væsen. Det er allerede sent, men vi har i vor kamp for friheden et uvurderligt våben: sandhedens sværd. Jeg bønfalder dig. Lad ikke sandheden ligge uvirksom, men brug dit mod til at give den stemme. Lad sandhedens skinnende sværd oplyse vejen til din egen frihed.

Efterskrift

Når du nu har lagt denne bog fra dig efter nogle forhåbentlig spændende og belærende timer eller dage, kan vi måske få lov at spørge dig: Fik Dr. David Duke overbevist dig om, at verden har et problem her, som det er på høje tid at gøre noget ved?

Hvad kan DU så gøre?—er det uundgåelige næste spørgsmål fra os. Det kan da ikke være rigtigt, at Dr. Duke skal være den, der kæmper din kamp alene mand. Nu har han været på den post i mere end 45 år, som sagt. Er det ikke på tide, han får din hjælp?

Hvis du ønsker yderligere oplysninger, specielt om de mange hændelser, der ligger efter bogen blev skrevet i 2007, er der Dr. Dukes hjemmeside, www.davidduke.com. Der har du også mulighed for at støtte hans kamp økonomisk. Han er helt afhængig af indbetalinger fra de, som har forstået budskabet. Eller se de mange udsendelser på hans Youtubekanal, **drduke**. Eller nu, fra januar 2012, hans daglige radioshow på www.rense.com

Der er selvfølgelig også mulighed for at studere forholdene i Danmark og på dansk. Flere hjemmesider behandler problematikken,

f.eks.:

WWW.BALDER.ORG

WWW.DSFHF.DK

WWW.SAMISDAT.DK

WWW.MOSAISK.COM

WWW.THEDODO.INFO

WWW.CONTROVERSYOFZION.INFO

Du kan sikkert komme på mange ting, der kunne gøres, og vigtigere, hvad DU bør gøre.

Et introduktionstilbud fra os går ud på, at du hjælper til med at udbrede bogen *Jødisk racisme*. Køb 4 stk. *Jødisk racisme* for **kr. 900, inklusive**

porto -(normalpris **kr. 1000, + porto** i marts 2012). Dem kan du så for-
ære bort, låne ud eller sælge videre.

Sæt beløbet ind på forlagets bankkonto:

Reg.nr. 4490

Konto nr. 4490261729

Med angivelse af navn og adresse.

Eller bestil bogen hos forlaget:

DAN PUBLISHING

gennem forlagets hjemmeside: www.danpublishing.info

Du må selvfølgelig meget gerne købe flere end 4. Skriv for rabatvilkår, hvis
du vil købe større mængder. Skriv til forlagets email-adresse:

vedsberg@yahoo.com

Noter

- ¹ *New Republic*. (1992). 4. maj.
- ² Ibid.
- ³ Israel Shahak og Norton Mezvinsky, (1999) *Jewish Fundamentalism in Israel*. Pluto Press, s. B8-62
- ⁴ Samuel, Michael. (1999) e-mail, der blev sendt til vigtige organisationer, der modsatte sig regeringens finansiering af Chabad Lubavitch religiøse center i Montreal. 23. okt.
- ⁵ *Jewish Telegraph Agency* (JTA) (2006) White House to Chabad: Bush won't press Israel, 27. juni 2006
- ⁶ Steinlight, Stephen. (2001). *The Jewish Stake in America's Changing Demography: Reconsidering a Misguided Immigration Policy*. Washington DC: Center for Immigration Studies. Oktober
- ⁷ Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. Boulder, Colorado, Pluto Press
- ⁸ Femte Mosebog 7:6
- ⁹ Jubilæernes bog. 32:18-19 (Dødehavsrullerne, "Jubelårets bog"). Se også Esaia 60:10-12
- ¹⁰ Joshua 6:21; Joshua 10:37; Femte Mosebog 20:16
- ¹¹ Femte Mosebog 20:10-18
- ¹² Tredje Mosebog 25:44-46
- ¹³ Femte Mosebog 7:2-3; Esra 9:12
- ¹⁴ Johannes Evangeliet 7:13
- ¹⁵ Paulus' første thessalonikerbrev 2: 14-16
- ¹⁶ *Universal Jewish Encyclopedia*, "Authority", s. 637
- ¹⁷ *New Republic*. (1992) Maj.
- ¹⁸ Simon, M. Trans. (1936). 57a Gittin. London. Soncino Press. s. 261
- ¹⁹ *The Jewish Press*. (1988). 19. feb. 10A.
- ²⁰ *The Jewish Press*. (1988). 19. feb. 8C.
- ²¹ Bermant, C. (1991). Some Carefully And Carelessly Chosen Words, *Jewish Chronicle*. 17. maj
- ²² Frank, Geyla (1997)
- ²³ Hertzberg, A. & Hirt-Manheimer, A. (1998). Relax. It's Okay to be the Chosen People. *Reform Judaism*. Maj.
- ²⁴ *Look Magazine*. (1962). 16. januar

- 25 Begin, M. (1964). *The Revolt: The Story of the Irgun*. Tel Aviv: Hadar Pub. s. 162
- 26 Badi, J. (1960) *Fundamental Laws Of The State Of Israel*. New York. s. 156
- 27 Reuters News Service (1998). *Israelis Now Hold Worship Services at Grave of Their Hero, Baruch Goldstein*. 17. juni
- 28 *New York Journal American* (1949). 3. feb.
- 29 Andelman, M. S. (1974). *To Eliminate the Opiate*. New York—Tel Aviv: Zahavia. Ltd. 26
- 30 U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces, 9. juni
- 31 U.S. National Archives. (1919). Record Group 120. Records of the American Expeditionary Forces, 9. juni
- 32 Francis, D. R. (1921). *Russia From the American Embassy*. New York: C.Scribner's & Sons. s. 214
- 33 Churchill, W. (1920). Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People. *Illustrated Sunday Herald*. 8. feb.
- 34 Associated Press Online. (1999). Balfour Author was a Jew.
- 35 Steinlight, Stephen. (2001). *Backgrounder*. Center for Immigration Studies. Oktober
- 36 Rokach, L. (1980). *Israel's Sacred Terrorism*. Belmont, Mass: Assoc. Arab American University Grads.
- 37 Bar-Yosef, Avinoam. (1994). The Jews Who Run Clinton's Court. *Ma'ariv*. 2. sept.
- 38 Sale, Richard. (2003). Staff Change Means Mideast Policy Shift. (UPI article in *Washington Times*. Februar
- 39 Associated Press. (2003). Moran Forced to Quit DemocraticPost. 14. marts.
- 40 Ford, Henry, (1920-1922). The International Jew: the World's Foremost Problem. *The Dearborn Independent*. Dearborn, Michigan
- 41 Irving, David. (1994). *Action Report*. Special Edition
- 42 Jick, Leon A. (1981). *The Holocaust: its Use and Abuse within the American Public*. Yad Vashem Studies, XIV, s. 316. Jerusalem.
- 43 Goldhagen, D. (1996). *Hitler's Willing Executioners: Ordinary Germans And the Holocaust*. New York: Knopf, Random House.
- 44 *Who's Who in World Jewry*. (1965). New York. Pitman Publishing. Corp.
- 45 *Who's Who in American Jewry*. (1927-). New York: The Jewish Biographical Bureau, Inc.
- 46 Goldwater, B. M. (1960). *The Conscience of a Conservative*. Shepherdsville, Kentucky. Victor Publishing Co.
- 47 Stormer, J. (1964). *None Dare Call it Treason*. Florissant, Missouri: Liberty Bell Press.
- 48 Schwarz, F. C. (1960). *You Can Trust The Communists*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.

- 49 Churchill, W. (1920). Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People. *Illustrated Sunday Herald*. 8. februar.
- 50 Churchill, W. (1920). Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People.
- 51 U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces, 9. juni.
- 52 Wilton, R. (1920). *Last Days of the Romanovs*. New York. George H. Doran Co. s.148
- 53 U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces, 9. juni.
- 54 Francis, D. R. (1921). *Russia From the American Embassy*. New York: C Scribner's & Sons. s. 214
- 55 National Archives, Dept. of State Decimal File, 1910-1929, file 861.00/5067
- 56 Nettl, J. P. (1967). *The Soviet Achievement*. New York: Harcourt, Brace & World
- 57 *Encyclopedia Judaica*. s. 791-792
- 58 Trotsky, L. (1968). *Stalin: An Appraisal of the Man and His Influence*. Ed. Trans. Charles Malamuth. London, MacGibbon & Kee.
- 59 Shub, David. (1961). *Novyi Zhurnal*. no. 63
- 60 Shub, D. (1966). *Lenin: A Biography*. Harmondsworth. Penguin.
- 61 *Revue de Fonds Social Juif*. (1970). nr. 161
- 62 Ben-Schlomo, B. Z. (1991). Reporting on Lenin's Jewish Roots. *Jewish Chronicle*. 26. juli.
- 63 Hoffman, Michael. (1997). Campaign for Radical Truth in History. P. O. Box 849 Coeur d'Alene, ID 83816, USA. Ehrenburg blev tildelt Leninordenen og Stalinprisen og testamenterede sine papirer til det israelske Yad Vashem Holocaust Museum.
- 64 Goldberg, Anatol. (1984). *Ilya Ehrenburg: Revolutionary, novelist, poet, war correspondent, propagandist: the extraordinary epic of a Russian survivor*. New York: Viking
- 65 Solzhenitzyn, A. (1974). *The Gulag Archipelago, 1918-1956: An Experiment in Literary Investigation, I-II*. Tran. Thomas P. Whitney. London: Collins: Harvill Press. s. 79
- 66 Aronson, G. (1949) *Soviet Russia and the Jews*. New York: American Jewish League Against Communism.
- 67 *The Jewish voice*. (1942) New York). American Jewish Congress. januar
- 68 *The Congress Bulletin*. (1940). (New York). American Jewish Congress, 5. januar
- 69 George Bernard Shaw, citeret i *The Jewish Guardian* (1931), sagde: "I have seen the statement which Stalin gave recently to the Jewish Telegraphic Agency on Anti-Semitism, and in which the Soviet leader said that under the Soviet laws militant Anti-Semitism is punishable by death."
- 70 Joseph Stalin (Note to the Jewish Telegraphic Agency) 12. januar 1931, Collected Works, Bd. 13

- 71 Aronson, G. (1949) *Soviet Russia and the Jews*. New York: American Jewish League Against Communism.
- 72 *Encyclopedia Britannica*. (1947). Bd. 2, s. 76
- 73 Latimer, E. W. (1895). *Russia and Turkey in the 19th Century*. A.C. McLury & Co. s. 33
- 74 *Jewish Communal Register of New York City*. (1918). s. 1018-1019
- 75 *New York Journal American* (1949). 3. februar
- 76 Andelman, M. S.(1974). *To Eliminate the Opiate*. New York-Tel Aviv: Zahavia. Ltd. 26
- 77 Nedava, J. (1971). *Trotsky and the Jews*. Philadelphia. Jewish Publication Society.
- 78 Marx, Karl, (1936). *Das Kapital*. English. New York: The Modern Library
- 79 Marx, Karl, (1932). *Capital. The Communist manifesto and other Writings*. New York: The Modern Library.
- 80 *Chicago Jewish Sentinel*. (1975). Inside Judaica. 30. oktober.
- 81 *Barnes Review*. (1996). The Racism of Marx and Engels. Okt., Bd. 2. 10. s. 3.
- 82 Wilton, R. (1920). *Last Days of the Romanovs*. New York: George H. Doran Co. 148
- 83 Rappoport, Louis. (1990). *Stalin's War Against the Jews*. Free Press/Simon & Schuster.
- 84 Curtis, William Elroy. (1907). *National Geographic Magazine*. The Revolution in Russia. Maj, s. 313.
- 85 Orwell, George. (1948). 1984.
- 86 Exodus (1960). Dir. Otto Preminger United Artists
- 87 Wise, Rabbiner Stephen F. (1938). Dr. Wise Urges Jews To Declare Selves As Such. *New York Herald Tribune*. 13. juni, s.12
- 88 *Attack*. (1976). Goldman citeret i Zionism I: Theory. No. 42. Hillsboro. WV. www.natvan.com)
- 89 (*Daily Pilot*, Newport Beach/Costa Mesa, 28. feb., 2000, forsiden)
- 90 Forward. (2000) 17.marts.
- 91 ("Project Reminds Young Jews of Heritage," *The Washington Post*, 17. januar, 2000, s. A19.
- 92 Barakatin, Amiram. (2005) *Haaretz*. "Not Jewish enough to marry a Cohen." 18. februar
- 93 Bibelen, Ezra, kap. 9. Overalt i den danske oversættelse er anvendt: Bibelen, Gyldendal 1986. Gamle Testamente 1938, Ny Testamente 1941.
- 94 Fjerde Mosebog, 33:55
- 95 Joshua, 6:21
- 96 Joshua, 10:32-35
- 97 Joshua, 10:37
- 98 Jesaja, 34:2-3

370 JØDISK RACISME

- ⁹⁹ Femte Mosebog, 20:16
- ¹⁰⁰ Femte Mosebog, 7:2-3
- ¹⁰¹ Femte Mosebog, 7:6
- ¹⁰² Ezra, 9:12
- ¹⁰³ Maimonides, *Misneh Torah. Laws on Murderers* 2, 4, 11
- ¹⁰⁴ Galaterbrevet, 3:26-29
- ¹⁰⁵ *The Winds of War, War and Remembrance*, og andre.
- ¹⁰⁶ *New York Herald Tribune*. (1959). 17. nov.
- ¹⁰⁷ Dilling, E. (1980). *The Jewish Religion*. Los Angeles: CDL Report (Titel ændret fra den oprindelige: The Plot Against Christianity)
- ¹⁰⁸ Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino udgaven. s. 400.
- ¹⁰⁹ Simon, M. Trans. (1936). 57a Gittin. London. Soncino Press. s. 261
- ¹¹⁰ *Jewish Encyclopedia*. (1907). Balaam. s. 469.
- ¹¹¹ Talmud, Sanhedrin.(1935). Soncino udgaven. 5. fodnote på s. 388.
- ¹¹² *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1905). Min. s. 594
- ¹¹³ *Encyclopedia Judaica*. (1978). Keter Publishing House, Jerusalem, Bd.7 s. 411
- ¹¹⁴ Talmud. (1935). Soncino udgaven.
- ¹¹⁵ Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino udgaven. s. 388
- ¹¹⁶ *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile. New York. s. 617
- ¹¹⁷ Talmud. (1935). Baba Mezia. Soncino udgaven. 114a-114b.
- ¹¹⁸ *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile. New York. s. 621.
- ¹¹⁹ Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino udgaven. 58b, s. 398
- ¹²⁰ Talmud. Baba Kamma. (1935). Soncino udgaven. s. 211
- ¹²¹ Talmud. Baba Kamma. (1935). Soncino udgaven. s. 666
- ¹²² Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino udgaven. 76a. s. 470
- ¹²³ Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino udgaven. 57a. s. 388
- ¹²⁴ Talmud. Baba Kamma. (1935). Soncino udgaven. 37b
- ¹²⁵ Talmud. Baba Kamma. (1935). Soncino udgaven. s. 664-665
- ¹²⁶ Talmud, Yebamoth. (1936) Soncino udgaven. 98a
- ¹²⁷ Talmud. Abodah Zarah. (1935). Soncino udgaven. 22a-b
- ¹²⁸ Talmud. Abodah Zarah. (1935). Soncino udgaven. 67b
- ¹²⁹ *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile: Discrimination Against Gentiles. s. 617-621
- ¹³⁰ *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile. New York. s. 617
- ¹³¹ Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino udgaven. 105a-b. s. 717
- ¹³² Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino udgaven. 105a-b. s. 726
- ¹³³ Johannesevangeliet, 8:13

- 134 Luther, M. L. (1962). *The Jews And Their Lies*. Chicago Press Translated From the Erlangen and Weimar German Editions. (1483-1546). Works. D. Martin Luthers Werke; Kritische Gesamtausgabe. Weimar, H. Böhlau, (1883-19859. (dansk: Jøderne og deres løgne)
- 135 *Random House Websters Unabridged Electronic Dictionary*. (1996).
- 136 Holiday Observances (1997). *Jewish Art in Context*.
- 137 Goldwasser, Phillip. (1998). *Bon Appetit*. Bragt på internet af Jewish Communication Network.
- 138 Hess, Moses, (1958). 1812-1875. *Rom og Jerusalem*. Oversat af Maurice J.Bloom. New York: Philosophical Library
- 139 Dubnow, S. (1906). *Foundation Of National Judaism*. Oversat fra Die Grundlagen Des Nationaljudentums. S. M. Dubnow. Berlin: Jüdischer Verlag.
- 140 Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism In Our Time*. New York: Exposition Press
- 141 Ibid. s. 482-483.
- 142 *Attack*. (1976). Goldman citeret i Zionism I: Theory. No. 42. Hillsboro. WV. www.natvan.com).
- 143 Brandeis, L. i en tale til Menorah Society på Columbia University.
- 144 Herzl, T. (1967). *The Jewish State: An Attempt At A Modern Solution Of The Jewish Question*. London, Pordes.
- 145 Wyman, David S. (1985). *The Abandonment Of The Jews: America And The Holocaust, 1941-1945*. Pantheon.
- 146 Lazare, Bernard. (1967). *Antisemitism: Its History and Causes*; oversat fra fransk. London. Britons Publishing Co.
- 147 *Encyclopedia Judaica*. (1994) Decennial Book, 1983-1992 Events Of 1982-1992 Jerusalem: Encyclopedia Judaica.
- 148 DeMille, C. B. (1956). *The Ten Commandments (da: De Ti Bud)*. Hollywood. Paramount.
- 149 Spielberg, S. (1993). *Schindler's List*. Hollywood. Universal.
- 150 *Jewish Press*. Brooklyn, NY
- 151 *The Jewish Press*. (1988). 19. feb. 10A
- 152 *The Jewish Press*. (1988). 19. feb. 8C
- 153 Bermant, C. (1991). Some Carefully And Carelessly Chosen Words, *Jewish Chronicle*. 17. maj.
- 154 *New Republic*. (1992). Maj.
- 155 *Who's Who in World Jewry*. (1965). New York.: Pitman Pub. Corp.
- 156 *Who's Who in American Jewry*. (1927-). New York: The Jewish Biographical Bureau.
- 157 Joshua 6:21
- 158 Joshua 10:39
- 159 Femte Mosebog (Deutoronomy) 20:10-17

372 JØDISK RACISME

- ¹⁶⁰ Tredje Mosebog (Leviticus) 19:18
- ¹⁶¹ Anden Mosebog (Exodus) 20:13, 15 og 17
- ¹⁶² Tredje Mosebog (Leviticus) 19:18
- ¹⁶³ TANAKH. (1985). A New Translation of The Holy Scriptures according to the Traditional Hebrew Text. Philadelphia. The Jewish Publication Society.
- ¹⁶⁴ Talmud- Baba Kamma (1935). 113b s. 666. Soncino udgaven
- ¹⁶⁵ *Funk and Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1905). Gentile. s. 620.
- ¹⁶⁶ Hartung, John. (1995). Love Thy Neighbor: The Evolution of In-Group Morality. *Skeptic*, Bd. 3, Nr. 4.
- ¹⁶⁷ Tredje Mosebog (Leviticus) 25:44-46.
- ¹⁶⁸ Femte Mosebog (Deuteronomy) 7:2-6
- ¹⁶⁹ Tredje Mosebog (Leviticus) 20:24
- ¹⁷⁰ Nehemias 13:3.
- ¹⁷¹ Femte Mosebog (Deuteronomy) 7:4.
- ¹⁷² Ezra 9:1.
- ¹⁷³ Ezra 9:2.
- ¹⁷⁴ Schonfield, H. J. (1965). *The Passover Plot; new light on the history of Jesus*. New York: B. Geis Associates. Random House
- ¹⁷⁵ Brevet til hebræerne 8:9
- ¹⁷⁶ "Judaism." *Encyclopedia Judaica*, s. 396.
- ¹⁷⁷ "Conservative Judaism", *Encyclopedia Judaica*, s. 906.
- ¹⁷⁸ *Universal Jewish Encyclopedia*, "authority" s. 637.
- ¹⁷⁹ Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino udgaven. 105a-b, s. 717.
- ¹⁸⁰ Simon, M. Trans. (1936). 57a Gittin. London. Soncino Press. s. 261.
- ¹⁸¹ Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino udgaven. 105a-b, s. 726.
- ¹⁸² Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino udgaven. 52b. s. 356.
- ¹⁸³ Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino udgaven. 105a-b, s. 726.
- ¹⁸⁴ Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*.
- ¹⁸⁵ Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. s. 97-98.
- ¹⁸⁶ Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. s. 21.
- ¹⁸⁷ Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. s. 23 og 93.
- ¹⁸⁸ "Goy" *Talmudic Encyclopedia* som citeret af Shahak.
- ¹⁸⁹ Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. s. 87.
- ¹⁹⁰ Ibid. s. 23.
- ¹⁹¹ Luther, M. L. (1962). *The Jews And Their Lies*. Chicago. Christian Press Translated From The Erlangen And Weimar German Editions. 1483-1546. Works. 1883 D. Martin Luthers Werke; Kritische Gesamtausgabe. Weimar, H. Böhlau, 1883-1985.
- ¹⁹² Femte Mosebog 7:9-11.

- 193 Paulus' brev til romerne 9:3, 6, 8, 25-26 og 11-7.
- 194 Brevet til hebræerne 8:8-9.
- 195 Matthæusevangeliet 21:43-45.
- 196 Johannesevangeliet 8:42-48.
- 197 Johannesevangeliet 1:47.
- 198 Paulus' første brev til thessalonikerne 2:14-16.
- 199 Titusbrevet 1:13-14.
- 200 BBC News. (2001). Internet transkription. 26. november.
- 201 Board of Deputies of British Jews. (2001). Pressemeddelelse. 29. november.
- 202 Solzhenitsyn, A. (1974). *The Gulag Archipelago, 1918-1956: an experiment in literary investigation, I-II*. Tran. Thomas P. Whitney. London: Collins: Harvill Press. s. 79.
- 203 Johannesevangeliet 7:13.
- 204 Brevet til hebræerne 8:9.
- 205 Knight Ridder News Services. (2001). He Wants to Rid Bible of Dark Interpretation of Jews. 17. august.
- 206 Koestler, A. (1976). *The Thirteenth Tribe*. New York: Random House.
- 207 *Barnes Review*. (1997). The Khazars, Non-Semitic Jews. July. Bd. 3. s. 9.
- 208 Chase, G. A., & V. A. McKusick (1972). Founder Effect In Tay-Sachs Disease. *American Journal Of Human Genetics*. 25: s. 339-352.
- 209 *The Encyclopedia of Zionism in Israel*. (1971) New York: Herzl Press/McGraw-Hill.
- 210 Glazer, Nathan.(1970). *Remembering the Answers: Essays on the American student revolt*. New York.: Basic Books.
- 211 Britton, F. (1979). *Behind Communism*. Noontide Press.
- 212 Cohen, Jacob. (1993). The Rosenberg File. *National Review*. 19. juli.: s. 48-52
- 213 Neville, John F. (1997). *The Press, The Rosenbergs, and the Cold War*. London: Praeger
- 214 Strom, Kevin. (1998). *We Are Alle Prejudiced*. Internet artikel. 13. april
- 215 Boas, F. (1911). Rev. Ed., (1938). *The Mind of Primitive Man*. New York.
- 216 Herskovits, Melville J. (1953). *Franz Boas, the science of man in the making*. Clifton, NJ: A.M. Kelley, s. 65.
- 217 Mead, Margaret. (1961). *Coming of age in Samoa; a psychological study of primitive youth for Western civilization*. Foreword by Franz Boas. New York: Morrow.
- 218 Freeman, D. (1983). *Margaret Mead and Samoa. The Making and Unmaking of an Anthropological Myth*. Cambridge University Press.
- 219 Freeman, D. (1990). *The Samoan Reader: Anthropologists Take Stock*. Lanham, Maryland: University Press of America.
- 220 Freeman, D. (1991). On Franz Boas and the Samoan Researches of Margaret Mead. *Current Anthropology*. s. 32, 322-330.

374 JØDISK RACISME

- 221 Montagu, Ashley. (1945). *Man's Most Dangerous Myth: The Fallacy of Race*. New York: Columbia University Press.
- 222 Pearson, R. (1996) *Heredity and Humanity: Race Eugenics and Modern Science*. Washington, DC: Scott-Townsend Publishers.
- 223 Gelya, F. (1997). Jews, Multiculturalism, And Boasian Anthropology. *The American Anthropologist*. Bd. 99. #4. s. 731-745.
- 224 *New York Review of Books*. (2000). 13. April, s. 61.
- 225 *Natural History*. (1993). Nov. s. 12.
- 226 Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press. s. 98.
- 227 Gay, P. (1988). *Freud: A Life For Our Time*. New York: W. W. Norton
- 228 Freud, S. (1939). *Moses and Monotheism*. New York: Vintage.
- 229 Freud, S. (1938). *Totem and Taboo; Resemblances Between the Psychic Lives of Savages and Neurotics*. Hammondsworth, Middlesex: Penguin Books.
- 230 MacDonald, K. (1996). *A People That Shall Dwell Alone*. Westport, Connecticut: Praeger
- 231 Freud, S. (1969). *The Interpretation of Dreams*. Trans. J. Strachey. New York.
- 232 Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press. s. 45.
- 233 Ibid.
- 234 Freud, S. (1939). *Moses and Monotheism*. Oversat af K. Jones. New York: Vintage.
- 235 Mannoni, O. (1971). *Freud*. Overs. R. Belice. New York. s. 168.
- 236 Friedman, Murray. *What Went Wrong*. (1995). New York: Free Press
- 237 Garrow, David. (1983). *The FBI and Martin Luther King*. Penguin Books, New York
- 238 Strom, Kevin Alfred. (1994). *The Beast as Saint*. Radioudsendelse. Trykt transkription kan fås hos National Vanguard Books, Box 330, Hillsboro, WV, 24946.
- 239 Pappas, T. (1992). A Houdini of Time. *Chronicles*. 26.-30. november
- 240 Abernathy, R. (1989). *And the Walls Came Tumbling Down*. New York: Harper & Row.
- 241 *Newsweek*. (1998). Books: The Middle of the Journey, Taylor Branch's Grand Civil-Rights History Rolls On. January 19. s. 62. hvor der citeres fra *Pillar of Fire: America in the King Years 1963-65*. Taylor Branch. Simon and Schuster.
- 242 Kaye, Evelyn. (1987). *A Hole in the Sheet: A Modern Woman Looks at Orthodox and Hasidic Judaism*. Secaucus, New Jersey: L. Stuart.
- 243 Ibid.
- 244 *Jewish Encyclopedia*. (1905) Talmudic prayer. s. 617.
- 245 Talmud. (1936). Kethuboth. Soncino udgaven. Kethuboth 11b. s. 58.
- 246 Talmud. (1935). Sanhedrin. 69b. s. 469.
- 247 Talmud. (1936). Yebamoth. Soncino udgaven. 57b. s. 386.

- 248 *New York Times*. (1992). 9. december.
- 249 Associated Press. (2002). *Billy Graham Apologizes for '72 Remarks*. 2. marts
- 250 *Los Angeles Jewish Times*, 'Yes, Virginia, Jews Do Control the Media', 29. okt.-11. nov. 1999 s. 14
- 251 *Network*. (1976). Director: Sidney Lumet. Producer: Howard Gottfried. Screenwriter: Paddy Chayevsky. Editor: Alan Heim. United Artists-MGM
- 252 *Thunderbolt*. P. O. Box 1211 Marietta, GA 30061.
- 253 *Schindler's List*. (1993). Universal. Instruktør: Steven Spielberg. Producenter: Gerald R. Molen, Steven Spielberg. Screenwritere: Kurt Luedtke, Steve Zaillian. Cinematografer: Janusz Kaminski, Redaktør: Ewa Braun.
- 254 Gabler, N. (1988). *An Empire of their Own: How the Jews Invented Hollywood*. New York: Crown Publishers.
- 255 Stein, B. (1979). *The View From Sunset Boulevard*. New York: Basic Books.
- 256 Stein, Ben. (1997). Do Jews Run the Media: You Bet they Do—And What of it? *E! online Internet Magazine*.
- 257 National Vanguard Books, P. O. Box 330 Hillsboro, WV 24946. Eller <http://www.natvan.com>
- 258 *Time*. (1962). The Newspaper Collector, 27. juli. s. 56.
- 259 Robertson, W. (1981). *The Dispossessed Majority*. Cape Canaveral, Florida. Howard Allen Enterprises, Inc. (PO Box 76, Cape Canaveral, FL 32920).
- 260 *As it Happens*. (2001). CBC Radio. 7. dec.
- 261 Las Vegas Review-Journal. (1999). Internetudgaven af "1st Hundred Men Who Shaped Las Vegas". 2. del.
- 262 *Birth of a Nation*. (1915). Instruktør, komponist: D.W.Griffith. Screenwriter: David O. Selznick.
- 263 *Gone With the Wind*. (1939). Redaktør: Hal Kern, Producent og screenwriter: David O. Selznick.
- 264 Dixon, T. (1905). *The Clansman: An Historical Romance of the Ku Klux Klan*. New York: Grosset & Dunlap.
- 265 *Barnes Review*. (1997). Birth of a Nation. Juli, Bd. 3, n. 7, s. 27.
- 266 Shakespeare, W. (1600). *Købmanden i Venedig*, med den meget usympatisk fremstillede jøde Shylock.
- 267 *Canadian Jewish News*. (1991). 31. januar, s. 33.
- 268 *Farewell Uncle Tom*. (1972) Cannon Releasing Corporation.
- 269 Medved, M. (1996). Jews Run Hollywood, So What? *Moment*. August.
- 270 *The Priest*. (1994) Miramax Films.
- 271 *The Crying Game*. (1992). Miramax Films.
- 272 *Seven Years in Tibet*. (1997). Sony Pictures Entertainment. TriStar Pictures, Mandalay Entertainment, Reperage & Vanguard Films, Applecross.
- 273 Brando, Marlon. (med Robert Lindsey). Brando (1994). *Songs My Mother Taught Me*. Random House of Canada, Toronto. s. 107-111.

376 JØDISK RACISME

- ²⁷⁴ Ibid. s. 111
- ²⁷⁵ Ibid. s. 231
- ²⁷⁶ Ibid. s. 388
- ²⁷⁷ *Larry King Live*. (1996). Gæst: Marlon Brando. Fredag, 5. april.
- ²⁷⁸ Bar-Yosef, Avinoam. (1994). The Jews Who Run Clinton's Court. *Maariv*. 2. september.
- ²⁷⁹ Curtiss, Richard. ((1986). Citeret i *A Changing Image: American's Perceptions of the Arab-Israeli Dispute*. American Educational Trust. s. 267.
- ²⁸⁰ Fulbright, Sen. William. (1973). *Face the Nation*. CBS: New York. 15. april.
- ²⁸¹ Buckley, William F. (1970). *McCarthy and His Enemies; The Record and Its Meaning*. New Rochelle, New York: Arlington House.
- ²⁸² *Wall Street Journal*. (1978). American Jews and Jimmy Carter. 2. marts, s. 18.
- ²⁸³ *Washington Post* (2003). GOP uses Remarks to court Jews. Af Thomas B. Edsall og Alan Cooperman. 13. marts, s. A01
- ²⁸⁴ Getler, Michael. (1974). Pentagon Chief Suggests Israel Lobby Has Too Much Influence. *Los Angeles Times*.
- ²⁸⁵ *San Francisco Chronicle*. (1968). 23. nov. s. 9.
- ²⁸⁶ Bar-Yosef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court*. Maariv.
- ²⁸⁷ Ibid.
- ²⁸⁸ Ibid.
- ²⁸⁹ Ibid.
- ²⁹⁰ The New York Times News Service. (1997) *Albright Upbraids Stubborn Balkan Leaders: Refugees...* 1. juni.
- ²⁹¹ *The Spotlight*. Det førende anti-zionistiske blad i De forenede Stater på den tid. Udgivet af Liberty Lobby. Blev drevet i konkurs. Medarbejderstaben udgiver nu *American Free Press*, et lignende blad.
- ²⁹² *Jewish Week*. (1997). 3. marts.
- ²⁹³ *Jewish Week*. (1997). 24. januar.
- ²⁹⁴ *New York Times*. (1997). 4. oktober.
- ²⁹⁵ Steinlight, Stephen. (2001). *Backgrounder*. Center for Immigration Studies. The Jewish Stake in America's Changing Demographics. Oktober.
- ²⁹⁶ Ibid.
- ²⁹⁷ Ibid.
- ²⁹⁸ Ibid.
- ²⁹⁹ Ibid.
- ³⁰⁰ *The Times-Picayune*. (1998). Swiss Banks, Holocaust survivors settle war claims. 13. august, s. A-13.
- ³⁰¹ Findley, Paul. (1989). *They Dare to Speak Out. People and Institutions Confront Israel's Lobby*. Chicago, Illinois: Lawrence Hill Books.
- ³⁰² Carter, Præsident Jimmy. (2006). How I See Palestine. *Los Angeles Times*. 8. dec.

- 303 Bar-Yosef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court*. Maariv.
- 304 *Network* (1976). Instruktør: Sidney Lumet. Producent: Howard Gottfried. Fimforfatter: Pady Chayevsky. Redaktør: Alan Heim. United Artists-MGM.
- 305 Steinlight, Stephen. (2001). *Backgrounder*. Center for Immigration Studies. The Jewish Stake in America's Changing Demographics. October.
- 306 Kornberg, R (1993). Theodor Herzl: From Assimilation to Zionism. Bloomington: Indiana University Press. citat fra Herzls dagbog, 161
- 307 *Microsoft Encarta 96 Encyclopedia*. (1993-1995). "Anti-Semitism". Microsoft Corporation. Funk & Wagnalls Corporation.
- 308 *Groliers Encyclopedia*. Antisemitisme.
- 309 Heschel, Susannah. (1933). *Anti-Semites against Ant-Semitism*. Tikkun, november/december. s. 52
- 310 Todd Endelman, (1979). *The Jews of Georgian England, 1714-1830*. Philadelphia. s. 95.
- 311 Wisse, Ruth. (1991). The Twentieth Century's Most Successful Ideology. *Commentary*. Bd. 91, #2, februar. s. 33.
- 312 *Jerusalem Post*. (1990). Lederartikel]. 15. september, s. 24.
- 313 Hertzberg, A. (1993) *Is Anti-Semitism Dying Out?* New York Review of Books, XL (12). s. 51-57
- 314 Lewis, N. og Reinhold, M. (1955). *Roman Civilization: Sourcebook II: The Empire*. Harper Torchbooks: New York.
- 315 Bishop, John. (1964). *Nero: The Man and the Legend*. Robert Hale Limited: London.
- 316 *The Times-Picayune*. (1996). Study Affirms Genetic Link in Jewish Priestly Class. 9. juli. s. A11.
- 317 Twain, M. (1899). Concerning the Jews. *Harper's Monthly Magazine*. September.
- 318 Rose, P. L. (1990). *Revolutionary Antisemitism in Germany, from Kant to Wagner*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press. s. 7.
- 319 5. Mosebog, 23:20
- 320 5. Mosebog, 23:21
- 321 *The Code of Maimonides*, (da. *Maimonides' Lovsamling*) ed. L. Nemoy. (1965). Yale Judaica Series. New Haven, Connecticut: Yale University Press.
- 322 Roth, C. (1978). *A History of the Jews in England*, 3. udgave, Oxford: The Clarendon Press.
- 323 Chazan, R. (1973). *Medieval Jewry in Northern France: A Political and Social History*. Baltimore: The Johns Hopkins University Press.
- 324 Weinryb, B. D. (1972). *The Jews of Poland: A Social and Economic History of the Jewish Community in Poland from 1100 to 1800*. Philadelphia: The Jewish Publication Society of America.
- 325 Neuman, A. A. (1969). *The Jews in Spain: Their Political and Cultural Life During the Middle Ages*; Bd. I & II. New York: Octagon Books. (Oprindelig udgivet i 1942.)

378 JØDISK RACISME

- 326 Baldwin, J. W. (1986). *The Government of Philip Augustus: Foundations of French Royal Power in the Middle Ages*. Berkeley: University of California Press.
- 327 Rabinowitz, L. (1938). *The Social Life of the Jews in Northern France in the XII-XIV Centuries as Reflected in the Rabbinical Literature of the Period*. Edward Goldston Ltd.
- 328 Luchaire, A. (1912). *Social France at the Time of Philip Augustus*. New York: Frederick Ungar.
- 329 *Encyclopedia Britannica* (1952). Bd.13. Jews. s. 57
- 330 Davidson, N. (1987). The Inquisition and the Italian Jews. *Inquisition and Society in Early Modern Europe*. Totowa, New Jersey: Barnes & Noble.
- 331 Haliczer, S. (1987). *Inquisition and Society in Early Modern Europe*. Overs. S. Haliczer. Totowa, New Jersey: Barnes & Noble.
- 332 Pullan, B. (1983). *The Jews of Europe and the Inquisition of Venice. 1550-1670*. London: Basil Blackwell. s.159.
- 333 Kornberg, R. (1933). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. Citat fra Herzl's dagbog. Bloomington, Indiana: Indiana University Press. s. 183.
- 334 Kornberg, R. (1933). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. s. 161-162.
- 335 Ibid, s. 183.
- 336 Aquinas, Thomas. *On the Governance of the Jews*.
- 337 Finkelstein, L. (1924). *Jewish Self-Government in the Middle Ages*. Westport, Connecticut: Greenwood Press. s. 280.
- 338 Katz, J. (1961) *Tradition and Crisis: Jewish Society at the End of the Middle Ages*. New York: The Free Press of Glencoe. s. 24.
- 339 3. Mosebog, 25:14
- 340 *The Code of Maimonides*, ed. L. Nemoy. (1965). Yale Judaica Series. New Haven, Connecticut: Yale University Press. Kap. XII:1. s. 47.
- 341 Katz, J. (1961) *Tradition and Crisis: Jewish Society at the End of the Middle Ages*. New York: The Free Press of Glencoe. s. 61.
- 342 Kaufman, Debbie. (2001). Why American CEO's of Israeli Firms Fail. *Haaretz*. 6. dec.
- 343 Ibid.
- 344 Roth, C. (1974). *A History of the Marranos*, 4. udgave. New York: Schocken Books.
- 345 *Random House Unabridged Webster's Electronic Dictionary*, Marrano.
- 346 Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New York University Press.
- 347 Hundert, G. D. (1992). *The Jews in a Polish Private Town: The Case of Opatow in the Eighteenth Century*. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- 348 Hundert, G. D. (1992). s. 54
- 349 Hundert, G. D. (1992). s. 57
- 350 Liebman, A. (1979). *Jews and the Left*. New York. John Wiley & Sons. s. 267-268.

- 351 *Encyclopedia Britannica*. (1947). Bd. 2. s. 76
- 352 Mosse, W. E. (1987). *Jews in the German Economy: The German-Jewish Economic Élite 1820-1835*. Oxford, U.K.: The Clarendon Press.
- 353 Gordon, S. (1984). *Hitler, Germans and the "Jewish Question."* Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
- 354 Birmingham, Stephen. (1967). *Our Crowd. The Great Jewish Families of New York*. New York: Harper & Row.
- 355 Ehrlich, J. og Rehfeld, B. (1989). *New Crowd. Changing of the Jewish Guard on Wall Street*. Boston: Little, Brown & Company.
- 356 Schwartz, M. (1987). Irangate and Boesky Affair Worrisome to Jews. *Palm Beach Jewish World*. 30. januar.
- 357 *Newsweek*. (1971). 17. nov.
- 358 Anderson, J. (1971). Israel is a Crook's Promised Land. *Washington Post*. 19. dec.
- 359 Messick, H. (1971). *Lansky*. New York. s. 276-277.
- 360 *Bugsy*. (1991). Instruktør: Levinson. Filmforfatter: Toback, J. Tristar.
- 361 Messick, H. (1971). *Lansky*. New York. s. 8-10.
- 362 Brokhin, Y. (1975). *Hustling on Gorky Street*. Dial Press.
- 363 Simis, K. (1982). *USSR: The Corrupt Society*. Simon & Schuster.
- 364 Friedman, R. R. (1998). The Most Dangerous Mobster in the World. *Village Voice*. 26. maj.
- 365 Ibid.
- 366 Luther, M. (1974). Citeret af Leon Poliakov. *The History of Anti-Semitism*. New York. s. 233, note 10.
- 367 Huggins, James V. og Hoover, Barbara. (2001). Work, Play Are Alle One to Taubman. *The Detroit News*. 3. maj, s. 1, 4A.
- 368 Michaels, James. (1996). Keeping the Old KGB Busy. *Forbes*. 30. dec., s. 10.
- 369 *Forbes*. (1996). Godfather of the Kremlin? 30. dec., s. 90-96.
- 370 Mellow, Craig. (1997). Russia's Robber Barons. *Fortune*. 3. marts, s. 120-126.
- 371 Tredje Mosebog, 25:44.
- 372 Marcus, J. (1952). Jews. *Encyclopaedia Britannica*. Bd. 13, s. 57.
- 373 Grayzel, S. (1948). *A History of the Jew: From the Babylonian Exile to the End of World War II*
- 374 White, W. (1966). *Who Brought the Slaves to America*.
- 375 *Barnes Review*. (1997). Who Really Engaged in the African Slave Trade. Sept. 92.
- 376 Raphael, Marc. (1983). *Jews and Judaism in the United States: A Documentary History*. New York: Behrman House, Inc. Bd. 14. Raphael er redaktør af *American Jewish History*, Tidsskrift for Jewish Historical Society på Brandeis University i Massachusetts.
- 377 Platt, Virginia. (1975). And Don't Forget the Guinea Voyage: The Slave Trade of Aaron Lopez of Newport. *William and Mary Quarterly*. Bd. 32, #4.

- ³⁷⁸ Marcus, J. (1970). *The Colonial American Jew: 1492-1776*. Detroit, Michigan: Wayne State University Press.
- ³⁷⁹ Marcus, J. (1974). *The Jew and the American Revolution*. Cincinnati, American Jewish Archives.
- ³⁸⁰ Liebman, S. B. (1982). *New World Jewry 1493-1825, Requiem for the Forgotten*. KTAV, Ne York, s. 170, 183. (Liebman er advokat); LL.B., St. Lawrence University, 1929; M.A. (Latinamerikansk historie), Mexico City College, 1963; Florida afdelingen af American Jewish Historical Society, 1956-58; Friends of Hebrew University, 1958-59; Bidragsyder fra American Historical Society til videnskabelige publikationer om jødisk historie.
- ³⁸¹ Wiznitzer, A. (1960). *Jews in Colonial Brazil*, s. 72-73. (note: Wiznitzer, Arnold Aharon, lærer, født i Østrig, 20. dec. 1899; Ph. D., Wiens universitet, 1920; Doktor i hebræisk litteratur, Jewish Theological Seminary of America; Forskningsprofessor emeritus, University of Judaism, Los Angeles; bidragsyder til historiske tidsskrifter i De forenede Stater og Brasilien, herunder til Journal of Jewish Social Studies og publikationer fra American Jewish Historical Society. Tidligere præsident for Brazilian-Jewish Institute of Historical Research.)
- ³⁸² Marcus, J., 1989 *United States Jewry, 1776-1985*. Detroit: Wayne State University Press. s. 586.
- ³⁸³ *The Secret Relationship between Blacks and Jews*. (1991). Forberedt af Nation of Islam's historiske forskningsafdeling. Chicago, Illinois. Latimer Associates.
- ³⁸⁴ Spielberg, S. (1997). *Amistad*. Los Angeles: Dreamworks.
- ³⁸⁵ Raphael, Marc. (1983). *Jews and Judaism in the United States: A Documentary History*. New York: Behrman House.
- ³⁸⁶ Bristow, E. J. (1983). *Prostitution and Prejudice*. New York: Shocken Books.
- ³⁸⁷ Bristow, E. (1986). *Studies in Contemporary Jewry, II*. Bloomington, Indiana: Indiana University Press, s. 310.
- ³⁸⁸ Specter, M. (1998). Slave Traders Lure Slavic Women. *Times-Picayune*. New York Times News Service. 11. januar.
- ³⁸⁹ Ibid.
- ³⁹⁰ Ibid.
- ³⁹¹ Katz, Samuel M. (1998). Hookers in the Holy Land. *Moment*. April, s. 45-78.
- ³⁹² Ibid, s. 47.
- ³⁹³ Ibid, s. 48.
- ³⁹⁴ Ibid., s. 49.
- ³⁹⁵ Candice Hughs. (2001). *Italians in Uproar Over Child Porn*. The Associated Press. 28. sept.
- ³⁹⁶ Josephus, F. (1989). *The Works of Josephus. Antiquities of the Jews*. Komplet og uforkortet. Oversat af W. Whiston. Peabody, Massachusetts. Hendrickson Publishers. (12:224).
- ³⁹⁷ Ibid.
- ³⁹⁸ Alon, G. (1989). *The Jews on Their Land in the Talmudic Age (70-640 C.E.)* Overs. fra hebræisk af G. Levi Cambridge: Harvard University Press.

- (Oprindelig udgivet i 1980, 1984 af Magnes Press, Hebrew University, Jerusalem), s.16.
- 399 Avi-Yonah, M. (1976). *The Jews under Roman and Byzantine Rule: A Political History of Palestine from the Bar Kokhba War to the Arab Conquest*. Jerusalem: The Magnes Press, genoptrykt 1984, s. 261.
- 400 Parkes, J. (1934). *The Conflict of the Church and the Synagogue: A Study of the Origins of Anti-Semitism*. London: The Soncino Press, s. 263, 257-258.
- 401 Grant, M. (1973). *The Jews in the Roman World*. New York: Charles Scribner's Sons. s. 288.
- 402 Ibid., s.289.
- 403 Jones, A. H. M. (1964). *The Later Roman Empire 284-602: A Social Economic and Administrative Survey*, 2 bd., Norman, Oklahoma: University of Oklahoma Press. s. 950.
- 404 Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New York University Press. s. 25.
- 405 Ibid., s. 26.
- 406 Ibid., s. 77.
- 407 Amador de los Rios, R. (1875-1876). *Historia Social, Política y Religiosa de de los Judios de España y Portugal*. Madrid. Bd. 1.
- 408 Ballesteros y Beretta, A. (1918-1936). *Historia de España y Su Influencia en la Historia Universal*. Barcelona. Bd. II.
- 409 Castro, A. (1954). *The Structure of Spanish History*. Overs. af E. L. King. Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
- 410 Stillman, N. A. (1979). *The Jews of Arab Lands: A History and Source Book*. Philadelphia: The Jewish Publication Society of America.
- 411 Irving, D. (1981). *Uprising!* London: Hodder and Stoughton.
- 412 Første Mosebog, 37:6,7.
- 413 Første Mosebog, 37:26
- 414 Første Mosebog, 39:7-23
- 415 Første Mosebog, 42:33
- 416 Første Mosebog, 47:14
- 417 Overalt i den danske oversættelse er anvendt: Bibelen, Gyldendal 1986. Gamle Testamente 1938, Ny Testamente 1941.
- 418 Weizmann, C. (1949) *Trial and Error: The Autobiography of Chaim Weizmann*. New York: Harper and Brothers. s. 90.
- 419 Første Mosebog, 25: 23-33.
- 420 Første Mosebog, 27: 19-39.
- 421 Patai, R. (1977). *The Jewish Mind*. New York: Scribners, s. 234.
- 422 Aleichem, S. (1937). *Funem Yarid*. New York.
- 423 Hook, S. (1989). On Being a Jew. *Commentary*. Bd. 88, # 4. 29. oktober.
- 424 Spitz, L. (1946). Prædiken af rabbiner Leon Spitz. *American Hebrew*. 1. marts.

- ⁴²⁵ Truman, Harry S. (1945). Som citeret fra Henry A. Wallace's dagbøger, fra hans papirer på Iowas universitet. Inkluderet i Victory Laskys bog, *It didn't Start Watergate*.
- ⁴²⁶ Halkin, Hillel. (1998). *Here to Stay.: An Unrepentant Zionist Reflects on his Aliyah. Moment.* s. 5.
- ⁴²⁷ Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism in Our Time*. New York: Exposition Press, Inc. s. 159.
- ⁴²⁸ Ibid., s. 397.
- ⁴²⁹ *Encarta Encyclopedia*. (1996). Funk and Wagnalls.
- ⁴³⁰ Brenner, Lenni. (1984). *The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir*. Totowa, New Jersey.: Biblio Distribution Center.
- ⁴³¹ Jabotinsky, V. *The Iron Wall: We and the Arabs*.
- ⁴³² *Look Magazine*. (1962). 16. januar.
- ⁴³³ *Barnes Review*. (1997). The Balfour Declaration
- ⁴³⁴ *Encarta*. (2006). Balfour Declaration.
- ⁴³⁵ George, D. L. *Memoirs of the Peace Conference*. s. 726.
- ⁴³⁶ Landman, S. (1936). *Great Britain: The Jews and Palestine*. London: New Zionist Press. s. 3-6.
- ⁴³⁷ Grose, P. (1984). *Israel in the Mind of America*. New York: Knopf. s. 64.
- ⁴³⁸ Associated Press Online. (1999). Balfour Author Was a Jew.
- ⁴³⁹ *Encarta*. Balfour Declaration.
- ⁴⁴⁰ Retssagen mod de vigtigste krigsforbrydere ved Den Internationale Militærdomstol. Nürnberg: 14. november 1945. 1. oktober 1946. Den officielle franske tekst. 26. april 1946. Debatter. Bd. XII. D 321.
- ⁴⁴¹ *Daily Express*. (1933). Judea Declares War on Germany. 24. marts. s. 1.
- ⁴⁴² Dawidowicz, L. (1976). Memo af 21. juni, 1933. I: *A Holocaust Reader*. New York: Behrman. s. 150-155.
- ⁴⁴³ Nicosia, F. R. (1985). *The Third Reich and the Palestine Question*. Austin: University of Texas. s. 42.
- ⁴⁴⁴ Niewyk, D. L. (1980). *The Jews in Weimar Germany*. Baton Rouge. s. 94-95, 126-131, 140-143.
- ⁴⁴⁵ Nicosia, F.R. (1985). *The Third Reich and the Palestine Question*. Austin: University of Texas. s. 1-15.
- ⁴⁴⁶ Prinz, J. (1934). *We Jews. (Wir Juden.)* Berlin:Erich Reiss.
- ⁴⁴⁷ Hohne, H. (1971). *The Order of the Death's Head*. Ballantine. s. 376.
- ⁴⁴⁸ Herzl. T. (1970). *The Jewish State*. New York: Herzl Press. s. 33, 35, 36.
- ⁴⁴⁹ Weckert, I. (1981). *Feuerzeichen: Die Reichskristallnacht*. Tübingen: Grabert. s. 212
- ⁴⁵⁰ Black, E. (1984). *The Transfer Agreement*. New York: MacMillan. s. 73.

- 451 Herzl, T. (1897). *Der Kongress*. Welt. 4. juni. Genoptrykt i: Theodor Herzl's *Zionistische Schriften* (Leon Kellner, red.) Erster Teil, Berlin: Jüdischer Verlag, 1920, s. 190 (og s. 139).
- 452 Rundschau. (1935). 17. september. Citeret i: Yitzhak Arad s.m. Y. Gutman og A. Margalio, red. *Documents on The Holocaust* (Jerusalem: Yad Vashem. (1981). s. 82-83.
- 453 Kern, E. (1935). *Verheimlichte Dokumente. Der Angriff*. München. (1988). 23. december. s. 148.
- 454 Nicosia, F. (1985) *Third Reich*. s. 56.
- 455 Brenner, L. (1983). *Zionism in The Age of the Dictators*. s. 138.
- 456 Margalio, A. ((1977). *The Reaction.....Yad Vashem Studies* Jerusalem. Bd. 12, s. 90-91.
- 457 Levine, H. (1975). A Jewish Collaborator in Nazi Germany. *Central European History*. Atlanta. September. s. 251-281.
- 458 Wise (1938). Dr. Wise Urges Jews To Declare Selves As Such. *New York Herald Tribune*. 13. juni. s. 12.
- 459 Nicosia, F. (1935). *Das Schwarze Korps*. 26. september. Citeret i: *The Third Reich and The Palestine Question* (1985). s. 56-57.
- 460 Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. s. 63-64, 105, 219-220.
- 461 Ibid. s. 141-144.
- 462 Wistrich, R. (1985). *On Hitler's Critical View of Zionism in Mein Kampf*. Se Bd. 1, Kap. 11. Citeret i: *Hitler's Apocalypse*. s. 155.
- 463 Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. s. 26-28.
- 464 Kotze, H. V. (1974). *Heeresadjutant Bei Hitler*. Stuttgart. s. 65, 95.
- 465 Arad, Y. (1981). *Documents On The Holocaust*. s. 155.
- 466 Barnes Review. (1995). *Secrets of the Mossad*. Sept. s. 11.
- 467 Feilchenld, W. (1992). *Haavara-Transfer Nach Palästina*. Tübingen: Mohr/ Siebeck.
- 468 Yisraeli, David (1971). *The Third Reich and The Transfer Agreement*, *Journal of Contemporary History*. London. No. 2. s.129-148.
- 469 *Encyclopedia Judaica*. (1971). Haavara. Bd. 7. s. 1012-1013.
- 470 Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. s. 44-49.
- 471 Hilberg, R. (1985). *The Destruction of the European Jews*. New York: Holmes & Meier. s. 140-141.
- 472 Levy, R. S. (1984). *Commentary*: Sept. , 68-71, 32
- 473 Originalt dokument i det tyske Auswärtiges Amt Archiv, Bestand 47-59, E 224152 og E 234155-58.
- 474 Yisraeli, D. (1974). *The Palestine Problem in German Politics 1889-1945*. Israel. s. 315-317.
- 475 Polkhen, K. (1976). *The Secret Contacts*. *Journal of Palestine Studies*. Spring-Summer, s. 78-80.

384 JØDISK RACISME

- ⁴⁷⁶ Yoar-Gelber.(1939-1942). Zionist Policy and The Fate of European Jewry. *Yad Vashem Studies*.Bd. XII, s. 199.
- ⁴⁷⁷ Rosenblum, H. (1958). Yediot Aahronot. *Jewish Newsletter*. New York. November.
- ⁴⁷⁸ Bar Zohar. (1966). *Le Prophète Armé: Ben Gurion*. Fayard. Paris. s. 146.
- ⁴⁷⁹ Forenede Nationers Generalforsamling. (1965). Den internationale Konvention til afskaffelse af alle Former for Racediskrimination.
- ⁴⁸⁰ Shahak, I. *The Racism of the State of Israel*. s. 57.
- ⁴⁸¹ Badi, J. (1960). *Fundamental Laws of the State of Israel*. New York. s. 156.
- ⁴⁸² FN's Arkiver (1948). A. 648. 16. september, s. 14.
- ⁴⁸³ Ibid.
- ⁴⁸⁴ Josvabogen, 23: 12-13.
- ⁴⁸⁵ *Exodus* (1960). Instruktør og producent: Otto Preminger. United Artists
- ⁴⁸⁶ De Reynier, J. (1950). Øverste repræsentant for Det Internationale Røde Kors Komité i Jerusalem. ('A Jerusalem Un Drapeau Flottait Sur La Ligne De Feu', Geneve.)
- ⁴⁸⁷ *Yediot Ahronot*. (1972). 4. april.
- ⁴⁸⁸ Ankori, Zvi. (1982). *Davar*. 9. april.
- ⁴⁸⁹ Begin, M. (1964). *The Revolt: The Story of the Irgun*. Tel Aviv: Hadar Pub. s. 162.
- ⁴⁹⁰ Haber, E. (1979). *Menachem Begin, the Man and the Legend*. New York: Delle Book. s. 385.
- ⁴⁹¹ Ehrlich, G. (1992). Not Only Deir Yassin. *Hebrew Daily Ha'ir*. 6. maj.
- ⁴⁹² Rokach, L. (1980). *Israel's Sacred Terrors*. Belmont, Mass: Assoc. Arab American University Grads.
- ⁴⁹³ Ibid.
- ⁴⁹⁴ Ibid.
- ⁴⁹⁵ Israel Kahan Kommissionen.
- ⁴⁹⁶ United Press International (2001). Sharon fears to visit Belgium. 7. sept.
- ⁴⁹⁷ *Haaretz*. (2001). As Long as He doesn't Hurt Us Again. 16. feb. 2001.
- ⁴⁹⁸ *Los Angeles Times*. (1998). Mossad's Checkered Past. Home Edition. s. A 16 ff. 27. feb.
- ⁴⁹⁹ Fisk, R. (1996). Massacre in Sanctuary: Eyewitness. *The Independent*. 19. april. s. 1.
- ⁵⁰⁰ *Le Monde*. (1993). 12. september. s. 118.
- ⁵⁰¹ Phil Reeves. (2001). War on Terrorism: Israel—Assassins kill general. *Independent*. 18. oktober.
- ⁵⁰² Phil Reeves. (2001). War on Terrorism: Israel—Assassins kill general. *Independent*. 18. oktober.
- ⁵⁰³ *The Independent*. (2001). BBC staff are told not to call Israeli killings 'assassination'. 4. august.

- 504 Sami Soskol, Moshe Reinfeld (1998). 20. maj. *Haaretz*.
- 505 Joel Greenberg (1993). Israel Rethinks Interrogation of Arabs. *New York Times*. 14. aug.
- 506 Weizman, Steve. (2001). *Rights Groups Cite Israels Torture*. AP Online. 11. nov.
- 507 Jonathan Alter. (2001). Time To Think About Torture. It's a new world, and survival may well require old techniques that seemed out of the question. *Newsweek*, 5. nov.
- 508 *St. Louis Post-Dispatch* (2001). U.S. Now might have to consider what once was unthinkable, Dershowitz says. 5.nov.
- 509 Ostrovsky, V. ((1995) *The Other Side of Deception* (Tilståelser fra en jødisk tidligere Mossadagent) s. 188.
- 510 Stahl, Leslie. (1996). Interview på CBS *Sixty-Minutes*. 11. maj.
- 511 Mahnaimi, Uzi og Colvin, Marie. (1998). Israel planning 'ethnic' bomb as Saddam caves in. *The Sunday Times* i England. 15. nov.
- 512 Ennes, J. (1979). *Assault on the Liberty*. New York: Random House.
- 513 Bernard Reich. (2001). *Encarta Encyclopedia*. Ben-Gurion.
- 514 Katz, Samuel M. (1998). Israel's Covert Crisis. *Moment*. 1. okt.
- 515 Reuters. (2005). *Israel honors Egyptian spies 50 years after fiasco*. 30. marts.
- 516 Weiner, Tim. (1999). U.S. Now Tells of Much Deeper Damage by Pollard. *New York Times*. 11. jan.
- 517 Hersh, Seymour. (1999). The Traitor:The Case Against Jonathan Pollard. *The New Yorker Magazine*. 18. januar.
- 518 Margolis, Eric. (1999). Jonathan Pollard: No Jewish Patriot. *Toronto Sun*. 14. jan.
- 519 Fox Network News. (2001). Top Stories. 12. dec.
- 520 Bar-Yosef, Avinoam. (1994) The Jews Who Run Clinton's Court. *Maariv*
- 521 Sale, Richard. (2003). Staff Change Means Mideast Policy Shift. UPI artikel i *Washington Times*. 28. februar.
- 522 PIA (2001). Fra en aflyttet nyhedsudsendelse fra Yid Israel radio. 3. oktober, og også rapporteret i *Pravda*.
- 523 Amotz, Asa-El og Dan Williams. (2001). Trading Places. *Jerusalem Post*. 28. sept.
- 524 Erklæring fra den tidligere israelske premierminister, Benjamin Netanyahu foran The US Government Reform Committee. (2001). 20. sept.
- 525 *Jerusalem Post*. (2001). Thousands of Israelis missing near WTC., Pentagon. 12. sept.
- 526 Lipton, Eric. (2001). Estimates of toll may be too high. *New York Times*. 22. sept.
- 527 McWilliams, Brian. (2001). Instant MessagesTo Israel Warned of WTC Attack. *Newsbytes*. 27. sept.
- 528 Dror, Yuval. (2001). Odigo says workers were warned of attack. *Haaretz*. 29. sept.

- 529 Ibid.
- 530 Associated Press. (2002). U.S. Deports Israelis Amid Warnings of Espionage Activities. 5. marts.
- 531 *The Record* i Bergen County, New Jersey. (2000). 20. juni.
- 532 Hosenball, Mark. (2002). *Newsweek*. Periscope. s. 8. 25. nov.
- 533 Bennet, James. (2001). Spilled Blood Is Seen as Bond That Draws 2 Nations Closer. *NY Times*. International section. 12. sept.
- 534 Emmanuel Winston. (1998). Gamla News and Views. *The Crack of the Whip*. 16. sept.
- 535 Ibid.
- 536 Ibid.
- 537 *Look Magazine*. (1962). 16. januar.
- 538 Gross, F.B. (1975). Faces of Death. MPI Home.
- 539 Irving, D. (1964). *Destruction of Dresden*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- 540 *Barnes Review*. (1996). Aerial Bombing of German Cities. Marts/april, Bd. 4, s. 2.
- 541 *Barnes Review*. (1996). The Mass Expulsion of Ethnic Germans. Okt. 96. Bd.2. 10.
- 542 Bacque, J. (1989). *Other Losses*. Canada: Stoddart Publishing.
- 543 Kaufman, Theodore N. (1941). *Germany Must Perish!* New York: Gordon Press.
- 544 Frank, Anne. (1952). *Diary of a Young Girl*. Oversat fra hollandsk af B.M. Mooyaart-Doubleday, med introduktion af Eleanor Roosevelt. Garden City, New York: Doubleday. På dansk med titlen *Anne Franks Dagbog*.
- 545 Ibid.
- 546 Wiesel, E. (1969). *Night*. New York: Avon Books, s. 41-44, 79, 93. (da. *Natten*, 1987)
- 547 D. Calder. (1987). *The Sunday Sun*. Toronto, Canada, 31. maj, s. C4.
- 548 Wiesenhal, S. (1967). *The Murderers Among Us*. New York: McGraw-Hill.
- 549 Encyclopaedia Britannica (1952).
- 550 Encyclopaedia Britannica (1947), (1952) & (1956).
- 551 Encyclopaedia Britannica (1967).
- 552 Paroles d'étranger (1982). Editions du Seuil. 86
- 553 Kennedy, J.F. (1963). *Profiles in Courage*. New York: Pocket Books. (da. *Mænd af mod*).
- 554 Ibid.
- 555 Ibid.
- 556 Ibid.
- 557 *Washington Daily News*. (1949). 9. januar.
- 558 *Sunday Pictorial*. (1949). 23. januar. London.

- 559 *Chicago Daily Tribune*. (1948). 23. februar.
- 560 Blumenson, M. (1972). *The Patton Papers*. Boston: Houghton Mifflin.
- 561 Sack, J. (1993). *An Eye for an Eye*. New York: Basic Books.
- 562 Bacque, James (1997). *Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians Under Allied Occupation, 1944-1950*. Toronto: Little, Brown and Company, Canada.
- 563 *Barnes Review*. (1997). Anderson File: The Movie and the Truth. Bd. 3, s. 17.
- 564 *Holocaust Revisionism Source Book*. (1994). Citat fra Vanity Fair. s. 1.
- 565 Butler, R. (1983). *Legions of Death*. England. s. 235-237.
- 566 Nürnberg-bilag, U.S.S.R. s. 197.
- 567 Porter, Carlos. (1988). Made in Russia. Dokumentkopi fra (IMT Blue Series) Bd. 1, s. 252). s. 159.
- 568 Wiesenthal, S. (1946). *Die Neue Weg*. 17/18 s. 4-5.
- 569 Shirer, W. L. (1960). *The Rise and Fall of the Third Reich: A History of Nazi Germany*. New York. s. 971.
- 570 Laqueur, W. (1981). *The Terrible Secret: Suppression of the Truth About Adolf Hitler's "Final Solution"*. Boston: Little, Brown and Company.
- 571 Sereny, Gitta. (1974). *Into That Darkness: From Mercy Killing to Mass Murder*. New York: McGraw-Hill. s. 141.
- 572 *Los Angeles Times*. (1981). Nazi Soap Rumor During World War II. 16. maj, s. II/2.
- 573 *Toronto Globe & Mail*. (1990). 25. april.
- 574 *Barnes Review*. (1998). The Myth that Refuses to Die. mar./apr. Bd. 4, s. 63.
- 575 Hugo, R. (1983). *The Hitler Diaries*. New York: Morrow.
- 576 Efter længere tids forfølgelse trak Cole senere sine revisionistiske synspunkter tilbage, men videooptagelsen med Francizek Piper står tilbage.
- 577 Van Pelt, R. J. & Dwork, D. (1996). *Auschwitz: 1270 to Present*. New Haven og London: W.W. Norton & Company. s. 363-364.
- 578 Hinsley, F. H. (1984). *British Intelligence in the Second World War: Its Influence on Strategy and Operations*. New York: Cambridge University Press.
- 579 Pressac, J. C. (1989). *Auschwitz: Techniques and Operation of the Gas Chambers*. New York: Beate Klarsfeld Foundation.
- 580 Mayer, A. J. (1988). *Why Did the Heavens Not Darken?: The "Final Solution" in History*. New York: Pantheon Books. s. 365.
- 581 Ibid, s. 362.
- 582 Compton's Multimedia Encyclopedia. (1991). Miriam Webster.
- 583 Ibid.
- 584 Finkelstein, N. (2002). *The Holocaust Industry*. New York. Verso.
- 585 Hilberg, R. (1961). *The Destruction of the European Jews*. New York: Harper & Row.
- 586 The Revised Hilberg. (1986). *Simon Wiesenthal Annual*. Bd. 3. 294.

- ⁵⁸⁷ Kelley, J., Eisler, P., Kelly K. (1997). Silent Witness. *USA Today*. 2. maj. FINAL Page 13A.
- ⁵⁸⁸ Scrapbook Pages. (2007). *The Famous Red Cross Visit to Theresienstadt*. Internet hjemmeside.
- ⁵⁸⁹ Wikipedia. (2007). *Prisoners of War. World War Two.*
- ⁵⁹⁰ Ibid. *Auschwitz-Birkenau, History of a Man-Made Hell*.
- ⁵⁹¹ Bacque, J. (1989). *Other Losses*. Canada: Stoddard Publishing.
- ⁵⁹² *Barnes Review*. (1997). Red Rampage 1945. April. Bd. 3.
- ⁵⁹³ Kennedy, J. F. *Profiles in Courage*.
- ⁵⁹⁴ Mason, A. T. (1956). Harlan Fiske Stone: Pillar of the Law. Viking Press. s. 746.
- ⁵⁹⁵ Hilberg, R. (1996). *Holocaust*. Encarta Encyclopedia.
- ⁵⁹⁶ Barnes Review.
- ⁵⁹⁷ Goldman, N. (1978). *The Jewish Paradox*. New York: Grosset & Dunlap.
- ⁵⁹⁸ Ibid, s. 122-123.
- ⁵⁹⁹ Wiesel, E. (1982). *Legends of Our Time*. (kapitel 12: Appointment with Hate.) New York: Schocken Books, s. 142.
- ⁶⁰⁰ Dina Kyriakidou. (1996). *Le Pen Fights Fine*. Reuters Wire Service. 21. juni.
- ⁶⁰¹ Churchill, Winston, Sir. (1989). *The Second World War*. Norwalk, Connecticut: Easton Press. Indexes: 1. Gathering storm—2. Their finest hour—3. Grand Alliance—4. Hinge of fate—5. Closing the ring—6. Triumph and tragedy.
- ⁶⁰² Eisenhower, Dwight D. (1997) *Crusade in Europe*. Baltimore, London: Johns Hopkins University Press.
- ⁶⁰³ Wiesenhal Center Press Release (1997). 8. december.
- ⁶⁰⁴ *Counterpunch*. (2001). A Conversation with Norman Finkelstein. 3. dec.
- ⁶⁰⁵ *Barnes Review*. (1997). Truth for Germany: The Guilt Question of the Second World War. December. Bd. 3.12.
- ⁶⁰⁶ *Daily Express*. (1933). Judea Declares War on Germany. 24. marts, s. 1.
- ⁶⁰⁷ Smith, Drew L. (1971). *The Legacy Of The Melting Pot*. North Quincy, Massachusetts. Christopher Publishing House.
- ⁶⁰⁸ Congressional Record, 12. april, 1924 6,265-6,266.
- ⁶⁰⁹ Ross, E.A. (1914). *The Old World And The New: The Significance Of Past And Present Immigration To The American People*. New York: The Century Co. s. 144.
- ⁶¹⁰ Congressional Record, 12. april, 1924. 6,272.
- ⁶¹¹ Congressional Record, 23. april, 1952. 2,285.
- ⁶¹² Joint Hearings Before The Subcommittees Of The Committees On The Judiciary, 82nd Congress, First Session, On S. 716, H.R. 2379, og H.R. 2816. 6. marts—9. april 1951. 563.
- ⁶¹³ Congressional Record, 23. april, 1952. 4,320.

- 614 Javits, J. (1951). Let's Open Our Gates. *New York Times Magazine*. July 8. s. 8,33
- 615 *Congress Weekly*. (1956). Lederartikel fra 20. februar. s. 3
- 616 Cohen, N.W.(1972). *Not Free To Desist: The American Jewish Committee 1906-1966*. Philadelphia: The Jewish Publication Society Of America.
- 617 Ibid. s. 342
- 618 Sachar, H. (1992). *A History Of Jews In America*. New York: Alfred A. Knopf.
- 619 Ibid. s. 427.
- 620 MacDonald, K. B. (1994). *A People That Shall Dwell Alone: Judaism As A Group Evolutionary Strategy*. Westport, Connecticut: Praeger.
- 621 MacDonald, K. B. (1998). *Separation And Its Discontents: Toward An Evolutionary Theory Of Anti-Semitism*. Westport, Connecticut: Praeger.
- 622 Silberman, C. E. (1985). *A Certain People: American Jews and Their Lives Today*. New York: Summit Books.
- 623 Higham, J. (1984). *Send These To Me: Immigrants in Urban America*. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- 624 Bennett, M. T. (1963). *American Immigration Policies: A History*. Washington, DC: Public Affairs Press. s. 181.
- 625 A. M. Rosenthal. (1992). *New York Times*. 9. december.
- 626 A. M. Rosenthal. (1992). *New York Times*. 9. december.
- 627 *Jewish Bulletin*. (1993). 23. juli.
- 628 *Jewish Bulletin*. (1993). 19. feb.
- 629 Weyl, N. & Possony, S. (1963). *Geography of Intellect*. Chicago: H. Regnery Co.
- 630 Van den Haag, E. *The Jewish Mystique*. New York, Stein and Day.
- 631 *Pittsburgh Post Gazette*. (1969). 1. apr. , s. 26.
- 632 Darwin, C. (1892). *The Origins of Species By Means of Natural Selection, or The Preservation of Favored Races in The Struggle for Life*. New York, D. Appleton and Company.
- 633 Keith, Arthur, Sir (1949). *A New Theory of Human Evolution*. New York. Philosophical Library.
- 634 Hamilton, W. D. (1964). *The Genetical Theory of Social Behaviour*. Bd. I, II. *Journal of theoretical Biology*. 7: s. 1-52.
- 635 Wilson, E. (1975). *Sociobiology: A New Synthesis*. Cambridge: Harvard U. Press.
- 636 *Grolier's Electronic Encyclopedia*. (1994). "Dog".
- 637 Frank, Gelya. (1997). Jews, Multiculturalism and Boasian Anthropology. *The American Anthropologist*. (99(4) 731-745.
- 638 Frank, Gelya. (1997).
- 639 Meyerhoff, B. (1978). *Number Our Days*. E. P. Hutton.

- 640 Chase, G. A., og V. A. McKusick (1972). Founder Effect in Tay-Sachs Disease. *American Journal of Human Genetics*. 25:339-352.
- 641 Fraikor, A. L. (1977). Tay-Sachs Disease: Genetic Drift Among The Ashkenazi Jews. *Social Biology*. 24:117-134.
- 642 Sachs, L. & M. Bat-Miriam (1957). The Genetics of Jewish Populations. *American Journal of Human Genetics*. 9:117-126.
- 643 Mourant, A. E., A. C. Kopec, & K. Domaniewska-Sobczak (1978). *The Genetics of the Jews*. Oxford, England: Clarendon Press.
- 644 Mourant, A. E., A. C. Kopec, & K. Domaniewska-Sobczak (1978). *The Genetics of the Jews*. Oxford, England: Clarendon Press.
- 645 Bonné-Tamir, B., Ahbel, S., og Kenett, R. (1977). *Genetic Markers: Benign and Normal Traits of Ashkenazi Jews in Genetic Diseases Among Ashkenazi Jews*. Ed. R. M. Goodman & A. G. Motulsky. New York: Raven Press.
- 646 Karlin, S., R. Kenett & Bonné-Tamir, B. (1979). Analysis of Biochemical Genetic Data On Jewish Populations II. Results and Interpretations of Heterogeneity Indices and Distance Measures With Respect To Standards. *American Journal of Human Genetics*. 31:341-365.
- 647 Mille, S., & Kobylansky, E. (1985). Dermatoglyphic Distances Between Israeli Jewish Population Groups of Different Geographic Extraction. *Human Biology*. 57:97-111.
- 648 Kobylansky, E., & Livshits, G. A. (1985) Morphological Approach To The Problem of the Biological Similarity of Jewish and Non-Jewish Populations. *Annals of Human Biology*. 12:203-212.
- 649 Sofaer, J.A. Smith, P. & Kaye, E. (1986). Affinities Between Contemporary and Skeletal Jewish and Non-Jewish Groups Based On Tooth Morphology. *American Journal of Physical Anthropology*. 70:265-275.
- 650 Lenz, F. (1931). *The Inheritance of Intellectual Gifts in Human Heredity*, overs. Af E. Paul & C. Paul, red. E. Baur, E. Fischer, & F. Lenz. New York: Macmillan.
- 651 Patai, R. & Patai, J. *The Myth of the Jewish Race*. Detroit, Wayne State University Press.
- 652 Cohen, Steven M. (1986). *Vitality and Resilience in the American Jewish Family*. I S. M. Cohen & P. E. Hyman (redaktører), *The Jewish Family: Myths and Reality*. New York. Holmes & Meier. 228.
- 653 Stolper, P. (1984). *Jewish Alternatives in Love, Dating, and Marriage*. NCSY/ Orthodox Union/University Press of America. 64.
- 654 Landau, D. (1993). *Piety and Power: The World of Jewish Fundamentalism*. New York: Hill and Wang. 300
- 655 Shaffir, W. (1986). *Persistence and Change in The Hasidic Family*. In *The Jewish Family: Myths and Reality*. Red. S. M. Cohen & P. E. Hyman. New York: Holmes & Meier. s. 190.
- 656 Ellman, Y. (1987). Intermarriage in The United States: A Comparative Study of Jews and Other Ethnic and Religious Groups. *Jewish Social Studies*. Bd. 49, s. 1-26.

- 657 Kosmin, B. A., Goldstein, S., Waksberg, J., Lerer, N., Keysar, A. & Scheckner, J. (1991). *Highlights of the CJF 1990 National Jewish Population Survey*. New York: Council of Jewish Federations.
- 658 Meyer, M. A. (1988). *Response To Modernity: A History of the Reform Movement in Judaism*. New York: Oxford University Press.
- 659 Waxman, C. (1989). *The Emancipation, The Enlightenment, and The Demography of American Jewry*. *Judaism*. Bd. 38, s. 488-501.
- 660 Elazar, D. J. (1980). *Community and Polity: Organized Dynamics in American Jewry*. Oprindelig udgivet i 1976. Philadelphia: The Jewish Publication Society of America.
- 661 Ibid.
- 662 Zborowsky, M., & Herzog, E. (1952). *Life Is With People: The Jewish Little-Town of Eastern Europe*. New York: International University Press.
- 663 Lieberman, S. & Weinfeld. (1978). Demographic Trends and Jewish Survival. *Midstream*. November.
- 664 Jeremias, J. (1969). *Jerusalem in The Time of Jesus: An Investigation into Economic and Social Conditions During The New Testament Period*. Overs. F. H. Cave & C. H. Cave (baseret på en tidligere skitse til oversættelse, udført af M.E. Dahl). Philadelphia: Fortress Press. s. 311.
- 665 Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*.
- 666 Rushton, J. Philippe. (1995). *Race, Evolution, and Behavior: A Life History Perspective*. New Brunswick, New Jersey. Transaction Publishers.
- 667 Churchill, W. I. (1920). Den illustrerede *Sunday Herald*. 8. februar.
- 668 Levinson, B. M. (1960). A Comparative Study of the Verbal and Performance Ability of Monolingual and Bilingual Native Born Jewish Preschool Children of Traditional Parentage. *Journal of Genetic Psychology*. Bd. 97. s. 93-112.
- 669 Brown, F. (1944). A Comparative Study of the Intelligence of Jewish and Scandinavian Kindergarten Children. Bd. 64. s. 67-92.
- 670 Backman, M. E. (1972). Patterns of Mental Abilities: Ethnic, Socio-Economic, and Sex Differences. *American Educational Research Journal*. Bd. 9, s. 1-12.
- 671 Levinson, B. M. (1957). The Intelligence of Applicants for Admission to Jewish Day Schools. *Jewish Social Studies*. Bd. 19, s. 29-140.
- 672 *Journal of Genetic Psychology* (1958). Cultural Pressure and WAIS Scatter in a Traditional Jewish Setting. Bd. 93. s. 277-286.
- 673 *Journal of Genetic Psychology*. (1960). A Comparative Study of the Verbal and Performance Ability of Monolingual and Bilingual Native Born Jewish Preschool Children of Traditional Parentage. Bd. 97. s. 93-112.
- 674 *Journal of Genetic Psychology*. (1962). Jewish Subculture and WAIS Performance Among Jewish Aged. Bd. 100. s. 55-68.
- 675 Mosse, W.E. (1987). *Jews in the German Economy: The German-Jewish Economic Élite 1820-1935*. Oxford, England: Clarendon Press. s. 166
- 676 Schwartzbaugh, Richard. (1973). *The Mediator; His Strategy for Power*. Cape Canaveral, Florida: Howard Allen.

- ⁶⁷⁷ Lynn, R. (1987). The Intelligence of the Mongoloids: A Psychometric, Evolutionary and Neurological Theory. *Personality and Individual Differences*. Bd. 8. s. 813-844.
- ⁶⁷⁸ Rushton, J.P. (1991). Race Differences in Intelligence: A Global Perspective. *Mankind Quarterly*. Bd. 31. s. 255-296.
- ⁶⁷⁹ J. Lynch, C. (1992). *Intelligence: Ethnicity and Culture in Cultural Diversity and The Schools*. Red. S. Modgil. London og Washington, D.C.: Falmer Press.
- ⁶⁸⁰ Hertzberg, A. & Hirt-Manheimer, A. (1998). Relax. It's Okay to be the Chosen People. *Reform Judaism*. Maj.

Stikordsregister

A

Abdel-Rahman, Abdel, 272
Abrams, Nathan, 201, 202, 203
Abzug, Bella, 119
A Certain People: American Jews and Their Lives Today, 337
A History of Jews, 336
A Hole in the Sheet, 119
Air Force, United States 308
Al-Aqsa-moskéen Massakren 238
Albright, Madeline, 157, 158, 160, 246, 247
Alexander, Richard, 343
Almog, Shmuel, 170
al-Qaeda, 266, 271, 272
Al Salam moskeen, 272
Al-Sammou' Massakren 238
Ambrose, Stephen, 304
American Anthropologist, 111, 345
American Civil Liberties Union (ACLU), 160
American Hebrew, 212
American Heritage Dictionary, 72, 93
American Jewish Historical Society, 198
American Medical Association (AMA), 160
amerikanske borgerkrig, den, 67, 147, 296, 299
Amistad, 197
Amschel, Mayer, 181
Andelman, Rabbi Marvin S., 60
Andersonville Prison Camp, 296

An Empire of their Own, 127
A New Theory of Human Evolution, 343
Ankori, Zvi, 236
Anne Frank - Diary of a Young Girl ('*Anne Franks dagbog*'), 48, 289, 290
Anti-Defamation League of B'nai Brith (ADL), 13, 37, 48, 74, 95, 142, 143, 197, 320, 327, 335, 339
Antiochos, se Kong Antiochos IV
Antiquities of the Jews, 204
A People That Shall Dwell Alone, 114, 337
Aphteker, Herbert, 50, 85
Aquinas, Sankt Thomas, 177
Arad, 213
Arendt, Hannah, 231
Arens, Richard, 337
Aronson, Gregor, 58
Arternes oprindelse, 343
Arts & Entertainment (A&E), 149
Auschwitz, 199, 248, 290, 291, 292, 297, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 312, 313, 314, 316, 318, 319
Aven, Pyotr, 193
Avon Books, 304

B

Baba Kamma, 74, 90
Babi Yar, 293
Babyloniske Talmud, 74
Backman, 358
Balaam, 73, 74, 75, 94, 97
Balfour, Arthur, 221, 222

394 JØDISK RACISME

Barnes Review, 62, 104, 143, 195, 221, 228,
287, 288, 303, 320, 329
Baruch, Bernard, 154, 221, 222
Bar-Yosef, 156
Bass, Harry, 144
Baton Rouge, 147
Bauer, Professor Yuhuda, 302
Beale, Howard, 125, 126, 128, 168
Beatty, Warren, 188
Begin, Menachem, 15, 29, 33, 171, 233,
235, 236, 237, 264, 359, 367, 384
Behind Communism, 108
Bein, Alex, 170
Belth, Nathan C., 170
Benedict, Ruth, 110
Benedikt XIII, pave, 77
Ben-Gurion, David, 140, 218, 219, 229,
230, 233, 236, 238, 255, 264, 277,
360
Berezovskij, Boris, 140, 141, 189, 191,
192, 193
Berger, Robert, 146
Berger, Sandy, 156, 157, 158, 246, 259
Berlin 162, 182, 227, 310
Berman, E.F., 58, 139, 155
Bernadotte, Count Folke, 234
Bernstein, Richard, 134
bin Laden, Osama, 262, 272
Birth of a Nation, 143
Black Perspectives on the News, 144, 197,
201
Boas, Franz, 109, 110, 111, 345, 357, 359
Boesky, Ivan, 15, 182, 184
Bonné, 347
Book of Civil Laws, 347
Boston University, 117
Brandeis, Judge Louis, 12, 82, 154, 170,
222
Brando, Marlon, 150, 151
Braun, Ewa, 127
Bristow, Edward, 199
Broder, Jonathan, 158
Brodkin, Herbert, 146
Brokkin, Yuri, 189
Bronfman, Charles, 68, 136, 138, 162
Bronfman, Edgar, 68, 136, 138, 162
Brookings Institution 158

Brothman, Abraham, 108
Brown, Gen. George, 154
Brown, Harold, 155
Browning, Christopher, 297, 315
Brown mod Topekas Skolestyrelse, 116
Bumpers, Dale, 14, 153
Bush, President Bill, 154
Bush, President George W., 21, 23, 32, 36,
38, 43, 68, 139, 154, 155, 159, 163,
165, 166, 244, 248, 249, 259, 261,
264, 267, 270
Butler, Rupert, 298

C

Cameron, Carl, 269
Canadian Jewish News, 144
Capone, Al, 187
Carmel, se Karmel
Carrolton Avenue Church of Christ, 88
Carter, President Jimmy, 154, 155, 167
Celler, Emanuel, 333, 334, 335, 336
Chamberlain, Neville, 329
Chandler, Raymond, 324
Chanukkah, 353
Chayefsky, Paddy, 128
Chein, Isador, 110
Chertoff, Michael, 21, 44, 270, 271, 272,
273, 275, 276
Chicago, 62, 108, 136, 183
Chicago Jewish Sentinel, 62
Chomsky, Marvin, 95, 146
Churchill, Winston, 33, 52, 53, 61, 118,
326, 355
Cicero, Marcus, 190
Citizens Council, 49, 295
Clark, K.B., 110
Clementius VIII, pave, 78
Cleopatra, 195
Clifton L. Ganus School, 88
Clinton, President William, 38, 156, 159,
160, 161, 241, 259
Code of Maimonides, 175, 176, 178
Cohen, Mark, 76
Cohen, Naomi, 336
Cohen, Rabbi Simcha, 27, 84
Cohen, Steve, 349

Cohen, Wilbur, 155
 Cohen, William, 157, 158
 Common Pleas Court, Philadelphia, 144
Common Sense, 49, 51, 52, 53
Community and Polity: Organizational Dynamics in American Jewry, 351
 Congress of Racial Equality (CORE), 117
 Coplin, Judith, 108
 Cosby, Bill, 189
 Craig, Gordon, 304
 Cuba, 161, 162, 285
 Cubas missilkrise, 52
 Curtis, Michael, 171

D

Dachau 295, 296, 298, 299, 300, 308
 Da Costa, Isaac, 195
 Dalitz, Moe, 142
 Damaskus, 93
 Danzig, 301, 302
 Darwin, Charles, 389
Das Kapital, 62
Das Schwarze Korps, 227
 Davidow, Jeffrey, 161, 162
 Davidson, 177
 Davilia, Diego Arias, 180
 Dayan, Moshe, 238
 DEA, Drug Enforcement Administration memorandum, 258, 270
 Deckert, Günter, 311
 Defoe, Daniel, 191
 DeMille, Cecil B., 48
 Demjanjuk, John, 313
 Depressionen, *se* Store Depression
Der Angriff, 227
Der Neue Weg, 301
 Dershowitz, Alan, 44, 246, 280
Der Stürmer, 224, 328
 Dewey, Thomas, 186
 Dickens, Charles, 174, 191
 Dickstein, Samuel, 333, 334
 Dilling, Elizabeth, 72
 Dillinger, John, 187
 Dinnerstein, Leonard, 171, 314
Discover, 112
 Disraeli, Benjamin, 224

Dixon, Thomas, 143
 Domaniewska-Sobczak, 346
 Dresden, 287, 325
 Dubnow, Simon, 81
 Dubois, W. E. B., 115
 Dwork, Deborah, 307

E

Edison, Thomas, 143, 149
 Ehrenberg, Israel (Ashley Montagu), 111
 Ehrenburg, Ilya, 57
 Ehrlich, Judith, 182, 340
 Eisler, Gerhart, 108
 Eisner, Michael, 136, 149, 361
 Elamir, Magdy, 271, 272, 273
 Elamir, Mohammed, 271, 272, 273
 Elazar, Daniel, 351
 Emerson, Ralph Waldo, 174
 Emory universitet, 302
Encyclopaedia Britannica, 176, 194, 292
Encyclopedia Judaica, 56, 73, 93, 291
 Engelske Kanal, den, 181
 Ennes, Lieutenant James, 251, 252, 254
E!-online, 128

F

Farewell Uncle Tom, 147, 148
 farisæerne, 26, 77, 98
 Faurisson, Robert, 49, 290, 304
 Federal Bureau of Investigation (FBI), 117, 157, 190, 258, 261, 266, 268, 269, 270, 272, 273
 Federal Reserve Board, 155, 157, 159
 Fields, Dr. Edward, 88, 127, 160
 Findley, Paul, 167
 Finkelstein, Dr. Norman, 95, 282, 314, 327, 328, 330, 357
 First Amendment Coalition, 144
 Food and Drug Administration, 157
 Footlik, Jay, 157
 Ford, Gerald, 155
 Ford, Henry, 46
Fortune, 193
 Francis, Ambassador David, 33, 55, 335
 Frank, Anne, 287, 289, 290

Frankel, Max, 132
 Frank, Gelya, 111, 112, 113, 345
 Franks, David, 195
 Freedman, Benjamin, 357
 Freeman, Derek, 110
 Freud, Sigmund, 114, 115, 119, 198, 203,
 356, 357, 359, 361
 Friedan, Betty, 119
 Friedman, Mikhail, 193
 Friedman, Robert, 143, 190
From Assimilation to Zionism, 177
 Fuchs-Gold spionringen 108
 Fuchs, Klaus, 108
 Fulbright, William, 14, 152, 153, 167, 264
 Furet, Francois, 170

G

Gabler, Neal, 128, 129, 149
 Gaddafi, *se* Khaddafi
 Gager, J. G., 171
 Garment, Leonard, 155
 Garvey, Marcus, 109
 Geller, Rabbi Laura, 120
 Geography of Intellect 342
 Gerber, David A., 170, 171
Germany Must Perish, 288
 Glatzer, Nahum Norbert, 170, 171, 172
 Glazer, Nathan, 108
 Glickman, Dan, 139, 157
 Goethe, 174
 Goldberg, Arthur, 155
 Goldenson, Leonard, 127, 134, 140
 Goldhagen, Daniel, 49
 Gold, Harry, 108
 Goldmann, Nahum, 82, 323, 324
 Goldstein, Al, 202
 Goldstein, Baruch, 32
 Goldwater, Barry, 51
 Goodman, Paul, 203
 Gordis, David, 184
 Gore, Al, 36, 163
 Gottfried, Howard, 128
 Gould, Morton, 146
 Gould, Stephen Jay, 112, 359
 grækere, 361
 Graham, Katherine Meyer, 125, 132, 133

Greenberg, Judge Stanley, 144
 Greenburg, Joel, 245
 Green, Gerald, 146
 Greenglass, David, 108
 Greenspan, Alan, 38, 155, 157, 159, 163
 Gregorius IX, pave, 77
 Gregorius XIII, pave, 78
 Griffin, Gordon, 161, 162
 Griffith, D.W., 143, 149
Grolier's Encyclopedia, 170
 Grosset & Dunlap, 323
 Gulag Øhavet, Sovjets, 58
 Gusinsky, Vladimir, 140, 189, 191, 192,
 193

H

Haass, Richard, 158
 Ha'avara, 228
 Haganah, 227, 229, 236
 Hait, Boris, 193
 Haman, 79, 80, 278
Harper's, 174
 Hartung, Dr. John, 90
 hassidiske jøder, 350
 Hatzor, 231
 Haul, Keel, 296
 Health, Education, and Welfare Depart-
 ment, 155, 157, 272
 Hebrew Union College, 342
 Heidelberg Universitet, 311
 Heim, Alan, 128
 Herskovits, Melville, 110
 Hertzberg, 172, 360
 Herzl, Theodor, 82, 107, 121, 122, 169,
 177, 226
 Herzog, Elizabeth, 351
 Hess, Moses, 63, 80, 81, 106
 Higham, John, 337
*Highlights of the C/JF 1990 National Jewish
 Population Survey*, 350
 Hilberg, Raul, 297, 307, 315, 321, 322
 Hinsley, Sir Frank H., 308
 Hiss, Alger, 108
 Hitler, Adolf, 27, 28, 47, 49, 67, 68, 77, 81,
 179, 225, 226, 227, 228, 229, 236,
 237, 278, 304, 315, 325, 349

Hitler's Willing Executioners, 49
 Hoffman, Abbie, 108, 153, 206
 Hollander, Xaviera, 198
 'Hollywood Ten' sagen, 108
Holocaust Industry, af Norman Finkelstein,
 282, 314, 327, 328
 Hook, Sidney, 212
 Höss, Rudolf, 297, 298
 Hume, Brit, 269
 Huset Rothschild, 181
 Hussein, Saddam, 126, 165, 166, 242, 247,
 278
Hustling på Gorky Street, 189

I

Ibrahimmoskéen Massakren, 238
 Illith, 231
 Innocentius IV, pave, 77
Into That Darkness, 302
 Irakkrigen, 24, 39, 41, 43, 273, 281
 Irgun, 15, 150, 228, 236
 Irving, David, 46, 49, 139, 187, 284, 287,
 304, 305, 306, 307, 326, 367, 381,
 386
 Israels religionsministerium, 96
Israel's Sacred Terrorism, 238

J

Jabalia Massakren, 238
 Jabotinsky, Vladimir, 218, 382
 Javits, Jacob, 333, 335, 336, 388
Jerusalem Post, 260
Jewish and Female, 120
Jewish Art in Context, 80
Jewish Chronicle, 56, 84
Jewish Encyclopedia, 27, 56, 73, 75, 90, 93,
 94, 103, 291
Jewish History, Jewish Religion, 95
Jewish Social Studies, 350
Jewish Week, 18, 160, 161
Jøderne og deres løgne, 78
 Jødiske Verdenskongres, Den, 68, 138,
 162, 166, 225, 227, 323, 327, 329
 Johannes XXII, pave, 77
 Johnson, Lyndon B., 252

Jones, George, 36, 68, 132, 133, 195, 374,
 381
 Jordan, 165
 Josephus, 204
Judgment at Nuremberg, 293
Jüdische Rundschau, 226
 Julius III, pave, 78

K

Kadafi, se Khaddafi
 Kafr Qasem Massakren, 238
 Kahn, Michael, 127
 Kamin, Leon, 112, 359
 Kaminski, Janusz, 127
 kanaanitter, 69
 Kann, Peter R., 133
 Kant, Immanuel, 174
 Kaplan, Kivie, 116, 140
 Kareski, Georg, 227
 Karlin, 347
 Karmel, 231
 Katzenberg, Jeffrey, 139, 149
 Katz, Jacob, 170, 171, 178, 179
 Katz, Samuel, 255
 Kaufman, Theodore, 99, 288
 Kaye, Evelyn, 119, 120, 121, 347
 Kayemet, 231
 Kenett, 347
 Kennedy, John, 116
 Kennedy, Robert, 116
 KGB, 58, 206, 257, 295, 298, 307, 313
 Khaddafi, Muammar, 165
 khazarerne (Chazar), 103, 104
 Khodorkovskij, Mikhail, 193
 kibbutz, 228
 Kibya Massakren, 238
 King David hotel, 234
 King, Larry, 150
 King, Martin Luther, 116, 117
 King, Michael (Martin Luther King, Jr.),
 116, 117
 Kissinger, Henry, 40, 155, 156
 Klatzkin, Jakob, 81
 Klein, Ron, 157, 159
 Klineberg, Otto, 110
Købmanden i Venedig, 144, 174

398 JØDISK RACISME

Koestler, Arthur, 103
 Kohlmeyer & Company, 182
Kommunistiske Manifest, Det, 62
 Kong Antiochos IV, 79
 Kong Faisal, 205
 Kopec, 346
 Kornberg, Arthur, 177, 377, 378
 Kornblum, John C., 161, 162
 Kozak, Michael, 161, 162
 Krakowski, Shmuel, 302, 303
 kreplach, 79, 80
Krisis und Entscheidung (Krise og beslutning), 81
 Kroatien, 158
 Kun, Bela, 52
 Kunin, Madeline, 161

L

Landau, David, 349
 Lansky, Meyer, 186, 187, 188, 189
 Laqueur, Walter, 302
 Lavon-affæren, 41, 43, 254, 255, 256, 257, 263, 264, 271, 277
 Lazarus, Emma, 331, 332, 333
 Leavitt, Rep., 334
Legions of Death, 298
 Lehman, Herbert, 333, 335
 Lelyveld, Joseph, 132
Le Monde, 243, 270
 Leuchter, Fred, 310, 311, 312
 Levi, Edward, 155
 Levin, Gerald, 133, 134, 135
 Levinson, Barry, 188
 Levinson, Stanley, 116, 117
 Lewis, Bernard, 170
 Lewontin, Richard, 112, 359
 libanesiske borgerkrig, 238
 Libanon, 238
 Lieberman, 157, 351
 Lilienthal, 95, 357
 Lindbergh, Charles, 289
 Lipshutz, Robert, 351
 Lipstadt, Deborah, 302
 Litanifloden, 238
London Times, 33, 54, 243, 328
 Lopez, Aaron, 195

Los Angeles, 136, 189
 Louisiana, 12, 43, 45, 159, 162, 274, 322
 Louisiana State University (LSU), 55, 147, 282
 Lubavitch, Chabad, 18, 19, 20, 21, 84
 Luchaire, Achille, 176, 378
 Luedtke, Kurt, 127
 Lumet, Sidney, 128
 Lustig, Branko, 127
 Luther, Martin, 12, 78, 97, 191

M

Ma'ariv, 38, 152, 155, 167, 259
 MacDonald, Kevin, 114, 337, 343
 Maimonides, 71, 175, 176, 178
 Maine, 322
 Mankiewicz, Frank, 155
 Marc, Raphael, 195
 Marcuse, Herbert, 203
 Marcus, Jacob, 194, 195, 291
 Marcus, Jacob R., 176
 Margolis, Eric, 257
 Maria, Jomfru, 76, 78, 93, 94, 102, 103
 Marion, David, 144
 Markhasev, Mikail, 189
 Marokko, 161, 204, 205, 347
 marxisme, 361
 Marx, Karl, 52, 61, 62, 63, 80, 203, 357, 359, 369
 Mauritius, 229
 Mayer, Arno J., 130, 181, 254, 312, 313
 McCarthy, Senator Joseph, 132
 McGonagle, William, 252
 McVeigh, Timothy, 288
 Mead, Margaret, 110
 Medved, Michael, 148, 149
Mein Kampf, 77
 Melville, 110
 Melville, Herman, 174
 Menuhin, Moshe, 81
Merchant of Venice, (da.: *Købmanden i Venedig*), 144, 174
 merinid, 204
 Messick, Hank, 187, 188
 mestizo, 340
 Mexico, 108, 161, 162, 223, 339

Meyerhoff, Barbara, 346
 Meyer, Michael, 350
Microsoft Encarta, 169, 170, 172, 217, 221,
 255, 307, 321, 322
 Milken, Michael, 15, 182, 184
 Miller, Edward, 343
 Milosevic, Slobodan, 239
 Milton, 174
 Minchuck, Peter, 144
 Mississippi, 117, 335
 Mitzphen-Ramen, 231
 Mogilevich, Semion, 190
 Molen, Jerry, 127, 375
 Montagu, Ashley, 110, 111, 374
 Mosebog, 4., 69
 Mosebog, 5., 70, 91
 Moses, 56, 63, 69, 80, 81, 89, 103, 106,
 114, 115, 161, 187
Moses and Monotheism, 114, 115, 374
 Moshen, Diaa, 273
 Moskowitz, Miriam, 108
 Mossad, 227, 228, 229, 233, 240, 257, 265,
 266, 269, 270, 271, 273
 Mossad le-Aliya Bet, 227
 Mourant, 347
 Müller, Dr., 311

N

NAACP (National Association for the
 Advancement of Colored People),
 13, 50, 115, 116
 Napoleon, 181, 191
 National Alliance, 128
National Enquirer, 50
National Geographic Magazine, 64
 National Security Council, 126, 154, 157,
 158, 259
 nationalsocialisme, 225, 229
National Vanguard, 128
Natural History, 112
Nature, 112
 Nazareth, 231
 Nero, 100, 173
 Netanyahu, Benjamin, 40, 67, 261, 277,
 278, 279
Network, 128

Newhouse-imperiet, 130
 Newhouse, Samuel, 129, 130, 131
 Newmann, 182, 183, 184
 Newport, Rhode Island, 195, 197
New World Jewry, 1492-1776, 195
 New World Order, 119, 330
 New York, 46, 60, 67, 129, 133, 136, 334
Night, af Elie Wiesel, 291, 292
 Nixon, Præsident Richard, 21, 125, 128,
 132, 156
 NKVD, 57, 118
None Dare Call it Treason, 51
 Norge, 161, 162
Number Our Days, 346, 389
 Nürnberg, 210, 224, 231, 293, 294, 297,
 301, 309, 321
 Nye Verdensorden, den, se New World
 Order

O

Ochs, Adolph, 132
 O'Dell, Jack, 117
 Oklahoma City bombningen, 287
 Operation Diamondback, 272, 273
 Operation Suzannah, 254, 255
 Orlet, Dr., 311
 Orwell, George, 64
 Ostrovsky, Victor, 240, 246
 Oswiecim, 199
 Ottoman, osmannisk, 180
 Ovitz, Michael, 149
 Oyon Qara Massakre, 238

P

Paël, oberst, 236
 Paley, William, 127, 134, 140
 Paris, 156, 162, 223, 305, 384
 Passover, 79, 92, 209, 353
Passover Plot, 92
 Patai, Ralph og Jennifer, 349
 Patai, Raphael, 212
 Patton, General George S., 289, 295
 Paulus (Apostel), 71, 93, 171
 Paulus IV, pave, 78
 pavers forhold til jøder, 77, 78

400 JØDISK RACISME

Percy, Charles, 167
 Peres, Shimon, 260
 Perle, Richard, 39, 40, 280, 281
 Perlman, 334
 Perry, James M., 154
 Pesach, *se* Passover,
 Phelps, Ashton, 130
 Philadelphia, 61, 101, 117, 136, 144, 195
 Pierce, Dr. William L., 128, 134, 140
 Pinkas, 267
 Piper, Dr. Francizek, 297, 304, 306
 Pius IV, pave, 78
 Pius V, pave, 78
Playboy, 282
 Podhoretz, Norman, 39, 118
 Poliakov, Leon, 170, 171, 379
 Pollard, Jonathan, 15, 41, 43, 156, 206,
 257, 258, 259, 260, 263, 264, 269,
 271
 Possony, Stephan, 342
 Potanin, Vladimir, 193
 Potifar, 207
 Princeton University, 312
 Prinz, Joachim, 226
Profiles in Courage, 293
Prostitution and Prejudice, 199
 Prynne, William, 191
 ptolemære, 204
 Public Broadcasting System (PBS), 144
 Pulitzer-prisen, 293
 Pullen, Brian, 177
 Purimfesten, 79, 80, 353

Q

Qana Massakre, 240, 241, 242, 286

R

Raab, Earl, 339, 340
Race, Evolution, and Behavior, 354
Race, Man's Most Dangerous Myth, 111
 Random House, 134, 175
*Random House Dictionary of the English
 Language*, 79
 Rankin, John, 335
 Rapoport, Louis, 63

Rassinier, Paul, 289, 290
 Raymond, Henry, 132, 324
 Reagan, Præsident Ronald, 38, 155, 259
 'Reconstruction era' (da.: Genopbygnings-
 æraen), 143
 Redstone, Sumner, 134, 137, 138, 140
 Rehfeld, Barry, 182
 Reich, Bernard, 217, 255, 302
 Reich, Robert, 156
 Reich, Wilhelm, 203
 Reinharz, Jehuda, 170
 'Rein Jüdisches Fett', 302
 Reynier, Jacques de, 235
 Rhode Island, Newport, 195
 Rifkind, Dommer Simon, 335
Rise and Fall of the Third Reich, 302
 RJE, 302
 Robertson, Wilmot, 134
 'Rødder', 146
 Røde hav, det, 234
 Rohatyn, Felix, 161, 162
 Roosevelt, Præsident Franklin Delano, 83
Roots, (da. 'Rødder') 146
 Roper, Trevor, 304
 Rosenberg, Ethel og Julius, 108, 130, 206,
 257
 Rosen, Sal, 144
 Rosenthal, A.M., 123, 171, 338, 339
 Rosenthal, Erich, 170
 Ross, Dennis, 156, 157, 158
 Ross, Edward A., 334
 Rostow, Walt, 155
 Roth, Joe, 149
 Rothschild, 59, 61, 181, 182
 Rothschild, Baron von, 61
 Rothstein, Murray, 134, 137
 Rubin, Jerry, 108, 147, 153, 156, 157, 206
 Rumæni, 161, 162
 Rushton, J. Phillippe, 343, 354
 Rusk, Dean, 250, 253
 russisk mafia, 190
 Rustin, Bayard, 117
 Rywin, Lew, 127

S

Sabath, Adolph, 333, 334

- Sabra og Shatila Massakren. 32, 40, 42,
238, 239, 240, 241, 283, 286
- Sachar, Howard, 336
- Sack, John, 296
- Saddam, Hussein, 43, 126, 165, 166, 242,
247
- Safarov, 63
- Salon Magazine*, 158
- samaritanerne, 73, 205
- Samoa, 110
- Sanhedrin, 72, 73, 74, 75, 94, 121
- Sarnoff, Richard, 127, 134, 140
- Sataniske vers, De, af Salman Rushdie*, 213
- Schiff, Jacob, 16, 33, 60, 61, 64, 221
- Schindler's List*, 278, 359
- Schlesinger, James, 155
- Schneider, Susan Weidman, 120
- Schonfield, Joseph, 92
- Schuyler, Captain Montgomery, 54, 55
- Schwarz, Frederick Charles, 52
- Schweiz, 162
- sefardiske jøder, 103, 347
- Send These to Me: Immigrants in Urban America*, 337
- Seneca, Lucius, 191
- Sereny, Gitta, 302
- Seven Years in Tibet*, 149
- Shahak, Dr. Israel, 3, 5, 17, 23, 87, 95, 96,
97, 231, 233, 357
- Shakespeare, William, 144, 174
- Shamir, Yitzhak, 33, 228, 233, 237, 264
- Sharafat Massakre, 238
- Sharett, Moshe, 35, 238
- Sharon, Ariel, 15, 32, 33, 35, 42, 163, 166,
237, 239, 240, 244, 248, 260, 263,
264, 265
- Shawcross, Sir Hartley, 301
- Shaw, George Bernard, 174, 180
- sheiget*, 28, 84
- Sherman, William Tecumseh, 157
- shiksa*, 28, 84
- shikselke*, 28, 84
- Shirer, William, 387
- Shylock, 144, 174, 213
- Siegel, Bugsy, 188
- Siegel, Martin, 154, 184
- Silberman, Charles, 337
- Simis, Konstantin, 189
- Simon & Schuster, 63, 137, 304
- Sixtinske Kapel, 361
- Slack, Alfred, 108
- 'Slavehandlere lokker slaviske kvinder',
199
- Smirnov, L.N., 301
- Smith, Drew, 332, 333
- Smith, Mattie, 50, 51, 61, 64, 107
- Smithsonian*, 112
- Smithsonian Institution, 47
- Smolensky, Alexander, 193
- Snow, C. P., 342
- Snyder, Tom, 145
- Sobell, Morton, 108
- Sociobiology: A New Synthesis*, 343
- Solsjenitsyn, Aleksandr, 58, 100
- Soncino* (oversættelsen af Talmud), 73, 75,
76, 94
- Sovjets Gulag Øhav, 46
- spanske inkvisition, 49
- Specter, Michael, 199, 200
- Spielberg, Steven, 127, 139
- Spitz, Rabbi Leon, 212
- Stahl, Leslie, 246, 247
- Stalin, Joseph, 56, 57, 58, 63, 118, 285
- Stalin's War Against the Jews*, 63
- Starski, Allan, 127
- Stein, Ben, 128
- Steinem, Gloria, 119
- Stern-banden, 228, 286
- St. John's College, 308
- Stolper, Pinches, 349
- Stone, Chief Justice Harlan Fiske, 289, 321
- Stormer, John A., 52
- Streicher, Julius, 224, 232, 328
- Sturman, Reuben, 202
- Sulzberger-familien, 132, 160
- Sunday Pictorial*, 295
- Sverdlov, Yakov, 56, 57, 63
- Sverige, 16, 161, 162
- Swaggart, Jimmy, 102
- Swartzbaugh, Richard, 358
- Swiss Holocaust cash revealed to be a myth,*
"Sweiziske Holocaust-konter viste
sig at være en myte", 328
- Syromotolov, 63

T

Tacitus, 191
 Taft, Robert, 289, 293, 294, 321
 Tamir, 347
 Taylor, A.J.P., 304
 Tay-Sachs, 104, 346
 Tel Aviv, 200, 253, 256, 286
The American Anthropologist, 345
The Clansman, 143
The Conscience of a Conservative, 51
The Corrupt Society, 189
The Crying Game, 136, 149, 361
The Decadence of Judaism, 81
The Dispossessed Majority, 134
The Encyclopedia of Zionism in Israel, 63
The Faces of Death, 283
The Genetics of the Jews, 346, 390
 The House Committee on Un-American Activities, 108
The Jewish Encyclopedia, 73, 90, 291
The Jewish Family: Myths and Reality, 349
The Jewish Mind, 212
The Jewish Mystique, 342
The Jewish Paradox, 323, 324
The Jewish Religion: Its Influence Today, 72
The Jews and Their Lies, 78
The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic, 180
The Last Days of the Romanovs, 63
The Legacy of the Melting Pot, 332
The London Times, 63, 243
The Madonna and Child, 361
The Mediator, 359
The Mind of Primitive Man, 110
The Myth of the Jewish Race, 349
The Old World and the New: The Significance of Past and Present Immigration to the American People, 334
The Origin of Species, Or the Preservation of Favored Races in the Struggle for Life, 343
The Racism of the State of Israel, af Israel Shahak, 231
The Revolt: The Story of Irgun, 236
The Secret Relationship between Blacks and Jews, 197

The Social Life of the Jews, 176
 The Student Non-Violent Coordinating Committee (SNCC), 117
The Ten Commandments, 48
The Terrible Secret, 302
The Thirteenth Tribe, 103
The Toronto Globe & Mail, 305
The View from Sunset Boulevard, 128
The Village Voice, 133
They Dare to Speak Out, 167
Thirteenth Tribe, The, 373
Thunderbolt, 127
Time, 112, 126, 130, 132, 133, 134, 135, 136, 138, 197, 289
Times-Herald, 179
Times-Picayune, 46, 127, 129, 130, 131, 166, 199, 201, 283
 Time Warner, 134
 Tisch, Laurence, 140, 184
 Tjeka 56, 57, 61, 64
 Toback, James, 188
Today, 111, 172
 Tolstoj, Leo, 59, 174
Tomorrow Show, 145
Totem and Taboo, 114
 Trotskij, Leon (Lev Bronstein), 50, 52, 54, 56, 57, 60, 61, 85, 118, 203, 221, 280, 281
Trotsky and the Jews, 61
 Truman, Præsident Harry S., 216
Truth at Last, 160
TV Guide, 139, 146
 Twain, Mark, 66, 174

U

Uprising, by David Irving, 206, 381
 U.S. Army School for Advanced Military Studies (SAMS), 265
USA Today, 316
 U.S. National Archives, 33, 54, 55, 304
U.S. News and World Report, 126
 U.S.S. Liberty, 43, 250, 251, 252, 253, 254, 256, 263, 264

V

Van Den Haag, Ernest, 342
 Van Pelt, Robert Jan, 307
 Viacom, Inc., 134, 137, 138, 140
 Vidal, Gore, 95
 Viet Cong, 156, 158, 206
 Viking Press, 304
 Vinogradov, Vladamir, 193
 Voltaire, 170, 174

W

Wall Street Journal, 126, 127, 131, 132,
 133, 154
 Walt Disney Company, 136, 137
 Walter-McCarran loven af 1952, 335, 337
 War for Southern Independence (ameri-
 kanske Borgerkrig, Den), 67, 299
 Warren Kommissionen, 326
 Waterloo, 181, 182
 Waxman, C., 157
 Wefald, Knud, 334
 Weinbaum, Sidney, 108
 Weizmann, Chaim, 209
 Weltfisch, Gene, 110
 Weyl, Nathaniel, 342
 White, Walter, 29, 32, 34, 41, 157, 158,
 194, 202
Who Brought the Slaves to America, 194
Who's Who in American Jewry, 50, 85
Why Did the Heavens Not Darken?: The
"Final Solution" in History, 312
 Wiesel, Elie, 291, 292, 293, 325
 Wiesenthal, Simon, 151, 291, 299, 301,
 305, 326
 Wilhelm, Kejsler, 203, 221
 Wilkins, Roy, 116
 Williams, G.C., 343
 Wilson, Dr. Edward, 343
 Wilson, D. S., 343
 Wilson, Præsident Woodrow, 143, 154,
 222
 Wilton, Robert, 54, 63
 Winston, Emanuel, 33, 52, 53, 61, 118,
 278, 279, 326
 Wise, Rabbiner Stephen F., 67, 222

Wolfowitz, Paul, 39, 280, 281
 World Jewish Congress, 68, 138, 162, 166,
 225, 227, 323, 327, 329
 World Zionist Organization, 223, 228

Y

Yad Le'akhim, 96
 Yad Vashem, 302
Yediot Ahronot, 236

Z

Zaillian, Steve, 127
 Zalman, Rabbiner Shneur, 84
 Zborowski, Mark, 351
 Zeevi, Rechavam, 244
 Zionist Occupation Government (ZOG),
 162, 167
 Zuckerman, Mortimer B., 133
 Zündel, Ernst, 310
 Zyklon B, 298, 299, 308, 309, 310, 312

